

Giới thiệu Thịnh Sùng

Thịnh Sùng câu chuyện ngôn tình cổ đại của tác giả Công Trà với những tình tiết hấp dẫn lôi cuốn người đọc vào chuyện tình bước ra khỏi thực tại thỏa sức tò mò tưởng tượng về diễn biến truyện.

Truyện xung quanh nhân vật chính Hạ Trọng Phương- nàng đã bị hưu thê người chồng mà nàng vẫn luôn tôn thờ đã dứt áo bỏ nàng, không hiểu được lí do nên đã tìm đến vương phủ.

Không ngờ do hiểu nhầm mà nàng đã bị cho uống thuốc, muốn nàng trở thành nhũ nương của vương gia, liệu chuyến đi dài năm của chồng nàng có trở về và yêu lại nàng như lúc đầu??

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Edit: Holilinhk

Cảnh quốc thần long năm thứ tám, đầu hạ, một trận mưa rào đi qua, dưới mái hiên vẫn còn đọng vài giọt nước, ánh mặt trời lại tiếp tục chiếu sáng.

Hạ Trọng Phương tự kéo lại cổ áo mình cho kín, “Thùng thùng” bước đi mạnh mẽ, không để ý nước dưới đường bắn lên ướt giày.

Tiền bà bà ở phía sau đuổi theo, gọi: “Đi chậm một chút, cẩn thận người bị thương.”

Hạ Trọng Phương nghe vậy, bước chân dần chậm lại, đợi bà bà bước lên cùng sóng vai, chỉ thờ gấp nói: “Bà bà, con chỉ sợ con đi tới nơi thì dừng khí đã không còn, rụt trở lại thôi.”

Tiền bà bà đưa mắt nhìn về phía trước, nhìn lên tấm biển treo chữ ‘Tề vương phủ’, đại môn (cửa lớn) được sơn màu hồng đầy khí thế đã đóng chặt, hai bên cửa có hai con sư tử bằng đá, nhìn vào dòng người đi trên đường, không khỏi có người lại một chút, chỉ chốc lát rồi lấy lại can đảm, cổ vũ Hạ Trọng Phương nói: “Dù sao cũng phải có một lời giải thích, đối phương thì sống vinh hoa phú quý, còn con ngay cả một chút đạo lý cũng không đòi được sao!”

Hạ Trọng Phương nhớ đến những khổ sở lúc trước, nhất thời cũng cắn răng nói: “Con đã hầu hạ cha mẹ hần ba năm, cố gắng làm tròn trách nhiệm một người vợ, quay đầu lại cũng chỉ nhận được một tờ hưu thư, nếu không hỏi cho ra lẽ, có lẽ cả đời con cũng không thể an lòng.”

Hạ Trọng Phương là người Thạch Long trấn, Giang Nam, năm nàng mười lăm tuổi được gả vào Quý gia, làm tân nương tử của Quý Minh Xuân. Lúc ấy, cha mẹ Quý Minh Xuân đã già yếu, hần lại vội vã chuẩn bị lên kinh đi thi, liền suy nghĩ nên cưới một người thê tử, thay hần ở nhà chăm sóc cha mẹ.

Cũng bởi hôn kì vội vã, không thể chọn được ngày tốt, ngày Hạ Trọng Phương xuất giá, đúng vào ngày hành kinh của nàng thế nên hai người không hề động phòng.

Sau khi kết hôn ba ngày, Quý Minh Xuân thu dọn hành lý, theo đồng hương đi thi, chuyến đi này, dài ba năm.

Trong ba năm đó, Hạ Trọng Phương tận tâm hầu hạ cha mẹ chồng, không dám có chút trễ nãi. Cũng vừa năm ngoái, Hạ Trọng Phương nhận được tin vui, thì ra Quý Minh Xuân đã thi đậu Cử nhân, vì người đang ở trong kinh thành, hạnh bằng vừa ra đã biết kết quả ngay, hần đậu Tiến sĩ, ở trong kinh chờ nhậm chức.

Cả nhà mừng như điên, có rất nhiều người đến chúc mừng, náo nhiệt một phen, Quý phụ Quý mẫu cho rằng cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Nửa đêm, Hạ Trọng Phương viết thư gửi về nhà, trong thư cũng không đề cập đến chuyện sau này nàng sẽ như thế nào, nàng cho rằng, phu thê là một thể thống nhất, cuộc sống sau này tự nhiên sẽ gắn liền với Quý Minh Xuân.

Cho đến mùa thu, người ở kinh thành đến, nói là muốn đón Quý phụ Quý mẫu lên kinh, còn về phần của Hạ Trọng Phương, nàng nhận được một tờ hưu thư.

Hạ Trọng Phương không dám tin, ba năm vất vả đợi chờ của mình, đổi lại chỉ là kết quả này.

Hạ Trọng Phương cho rằng, mình và Quý phụ Quý mẫu sống chung ba năm, nàng hầu hạ họ ba năm, dẫu sao cũng có chút tình, liền đi cầu họ, xin họ lưu nàng ở lại.

Không nghĩ rằng Quý phụ Quý mẫu lại trốn tránh không gặp, không để cho Hạ Trọng Phương cầu một lần nữa, liền suốt đêm lên kinh. Dòng họ Quý gia tự nhiên không muốn gặp phiền phức, cũng hỏi thăm an ủi vài câu, bảo nàng tìm một người khác tốt hơn, vân vân và mây mây, sau đó cũng không để ý đến nàng nữa.

Hạ phụ Hạ mầu đều không thể tin được Quý Minh Xuân sẽ bỏ con gái nhà mình, liền dậm chân đầm ngực một lúc, sau đó đều đồng ý bảo Hạ Trọng Phụng lên kinh gặp Quý Minh Xuân yêu cầu một câu trả lời hợp lý, Hạ phụ nói: “Nếu không có câu trả lời của Quý Minh Xuân mang về thì người chết trước mặt hẳn luôn đi, đừng trở về nữa. Trở về cũng chỉ làm mất mặt thêm mà thôi. Nhà chúng ta chưa từng có đứa con bị chồng ruồng bỏ như thế.”

Hạ mầu rút cuộc vẫn mềm lòng, kéo Hạ Trọng Phụng nói: “Con gái à, con cũng mười bảy tuổi rồi, bây giờ lại bị hưu, nửa đời sau coi như bỏ rồi. Bây giờ Quý Minh Xuân đã là tiến sĩ gia, khi con nhìn thấy hẳn, con phải cầu tình, để hẳn giữ con ở lại hầu hạ cha mẹ hẳn, con ở lại hầu hạ, cuộc sống cũng tốt hơn đối với một người vợ bị hưu, con à.”

Hạ Trọng Phụng biết, Hạ phụ Hạ mầu là yếu mất mũi của bản thân họ, biết mình bị bỏ rơi, nhà mẹ đẻ không dung mình, ở lại Thạch Long trấn cũng không được. Mặc kệ có gặp Quý Minh Xuân hay không, nàng cũng phải rời khỏi trấn mới có con đường sống.

Hạ Trọng Phụng muốn đi lên kinh thành, vừa vận có đồng hương là Tiền bà bà và Tiền cữu cữu cũng muốn lên kinh tìm người thân, ba người liền kết bạn cùng lên kinh.

Tiền bà bà năm nay bốn mươi tuổi, trước kia, khi bà vừa sinh con gái thì chồng bà qua đời, bởi vì trông chừng nữ nhi không chịu gả đi, đợi đến khi con gái đầy mười sáu tuổi, liền vì nữ nhi mà cho ở rể. Chẳng ngờ con gái và con rể theo người ta lên kinh thành, vừa đi đã chẳng thấy về, bất vô âm tín. Tiền bà bà không thể ngồi yên, về nhà mẹ đẻ cùng với huynh đệ thương nghị, sau đó quyết định lên kinh tìm con gái và con rể. Tiền cữu cữu lo lắng cho Tiền bà bà, nên bỏ việc trong nhà, cùng người tỷ tỷ này đi lên kinh thành.

Ba người đi đến kinh thành đã là tháng mười một, Quý Minh Xuân cưới quận chúa Trầm Ngọc Tiên đã được mấy ngày, bởi vì anh của Trầm Ngọc Tiên, Trầm Tử Trai sức khỏe không tốt, Trầm Ngọc Tiên không nỡ rời xa anh trai nên bảo Quý Minh Xuân ở lại trong phủ Tề vương, thuận tiện chăm sóc anh mình.

Hiện nay Cảnh Tông hoàng đế có tổng cộng là năm người con trai, được ở lại trong kinh có hai người, một là con lớn nhất, thái tử Trầm Vĩnh Xương, một người nữa, là người con thứ ba Trầm Vĩnh Thái. Vì Trầm Vĩnh Thái người yếu, cưới Vương phi xong, sinh được hai người con là Trầm Tử Trai và Trầm Ngọc Tiên thì qua đời do bệnh. Mà Vương phi do đau buồn quá độ, ba năm sau cũng bệnh mà qua đời. Năm đó, Trầm Tử Trai mới mười tuổi, Trầm Ngọc Tiên tám tuổi.

Cảnh Tông hoàng đế thương bọn họ còn nhỏ, nên đưa vào cung nuôi nấng, đến khi Trầm Tử Trai mười sáu tuổi thì mới để cho hẳn đưa muội muội mình ra phủ bên ngoài cung, phong làm Tề vương Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai giống nẫu thân, cực kì tuấn mỹ, mà lại mang thân phận này, đương nhiên có nhiều người tới cửa cầu thân, nhưng vì hẳn chưa muốn đề cập đến chuyện hôn nhân, lại mắc phải căn bệnh hiếm thấy, hiện triển miên trên giường bệnh đã nhiều năm.

Trầm Ngọc Tiên vì bệnh tình của anh, nên cũng trì hoãn hôn sự của mình, cho đến cuối mùa hạ năm nay, vô tình nhìn thấy tân khoa Tiến sĩ Quý Minh Xuân, ngoài dự định vào mắt duyên, đến mùa thu, nàng và Quý Minh Xuân thành thân, lại nói nơi ở của Quý Minh Xuân, nàng để hẳn ở lại trong Tề vương phủ.

Dò hỏi tin tức thật chắc chắn, thật lâu Hạ Trọng Phụng không nói gì, thì ra người Quý Minh Xuân muốn là quận chúa, trách không được bỏ nàng. Hoàng thân quốc thích, nàng có thể lay động được sao, không thể đến gần chứ nói gì đến việc đòi công lý?

Tiền bà bà ở bên kia, cũng không tìm thấy con gái và con rể, chỉ nói kinh thành quá rộng lớn, trong nhất thời tìm khó thấy, đành từ từ rồi dò hỏi tìm lại người vậy.

Tiền cữu cữu thấy Hạ Trọng Phụng cũng không có ý hỏi hương, mà Tiền bà bà lại quyết định ở lại, đành phải vì hai người mướn một căn phòng nhỏ, vừa lúc nhà Tô đại hộ (đại hộ: gia đình giàu có) phải gả con gái, nóng lòng muốn mời người tú (thêu) đồ cưới, Tiền bà bà và Hạ Trọng Phụng đều là cao thủ thêu thùa may vá, sau khi gặp mặt, liền nhận một món đồ nhỏ để về tú, giao hàng mới nhận tiền công. Hợp lại như vậy, trong thời gian ngắn, hai người cũng có chút phí sinh hoạt.

Nhìn Tiền bà bà và Hạ Trọng Phụng đã ổn định, Tiền cữu cữu nóng lòng về quê chuẩn bị lễ mừng năm mới, liền căn dặn một hồi, sau đó mới quay đầu rời đi.

Trong lúc tổ thêu, rảnh rỗi Tiền bà bà hỏi thăm tung tích của con gái và con rể, Hạ Trọng Phụng cũng lưu ý đến những chuyện liên quan đến Quý Minh Xuân.

Quý Minh Xuân hiện nay đi sớm về trễ, suốt ngày ru rú trong nhà, cho dù xuất hay nhậpo cũng là ngồi kiệu tọa mã xa, tiền hô hậu ủng, tuy Hạ Trọng Phụng biết hành tung của hẳn cũng không thể nào tiếp cận, chứ đừng nói đòi nói lý.

Đào mất đã qua năm, tú vật Hạ Trọng Phụng và Tiền bà bà giúp may cho Tô đại hộ rất được yêu thích, hai người nhận thêm vài thứ khác về tú.

Tiền bà bà thấy mình không tìm được con gái và con rể, Hạ Trọng Phụng cũng không tiếp cận được Quý Minh Xuân, lại nghĩ đến thân phận của hai người, bất kể tìm người hay làm điều gì khác, cũng đều quá mức gian nan, liền nói với Hạ Trọng Phụng: “Không bằng chúng ta van Tiểu nương từ nhà Tô đại hộ một chút, nàng ta tuy là hạ nhân nhưng cũng là hầu hạ quý nhân, con người cũng rộng rãi, chẳng lẽ lại không có cách giúp chúng ta sao?”

Hạ Trọng Phụng khẽ cắn môi, xuất bạc ra mua một ít điểm tâm xin gặp Tiểu nương tử, nói hết mọi chuyện trước khi lên kinh, cầu nàng hỗ trợ.

Tiểu nương tử vừa nghe Hạ Trọng Phụng là vợ trước của Quý Minh Xuân, kinh ngạc đến mức cầm sắp roi xuống đất, kéo Hạ Trọng Phụng lại nhìn kĩ

“Ồ” một tiếng, nói: “Trang phục người mặc như thế này, nếu lên chặn kiệu của quận mã gia, chỉ có thể bị bắt lại, làm sao có thể gặp được hán đây?”

Có lẽ kinh thành phong thủy tốt, dù Hạ Trọng Phuong ăn mặc tiết kiệm, nhưng ở đây mấy tháng, da dẻ cũng trắng lên rất nhiều, không giống lúc mới lên kinh vừa quê mùa lại đen gầy. Cũng may là bộ dáng nàng như thế này, vào mắt Tiểu nương tử vẫn là một thôn cô, không lên được bàn tiệc (nghĩa là đối với HTP thì dáng dấp của nàng bây giờ so với trước đã tốt hơn rất nhiều, nhưng trong mắt Tiểu nương tử vẫn là một thôn cô, không làm được việc lớn, vẫn là cần sự giúp đỡ của nàng ấy)

Tiền bà bà nhanh nhậy, kéo Tiểu nương tử nói: “Tiểu đại tỷ giúp Hạ Trọng Phuong một tay đi, nếu nàng trở về cố hương chắc chắn sẽ không có con đường sống.”

Tiểu nương tử quan sát Hạ Trọng Phuong, thấy da mặt nàng có chút thô ráp, nhưng cũng là do người không chịu bảo dưỡng, về phần mặt mày, nếu lên phân, mặt quần áo tha thướt một chút, cũng là một mỹ nhân. Để nàng hầu hạ Quý phụ Quý mẫu, nếu Quý Minh Xuân thấy, không chừng lại muốn nói lại tình xưa, đây cũng là một đường lui! Không giúp không được, nhưng mình thấp cổ bé họng làm sao giúp đây?”

Tiểu nương tử rút cuộc cân nhắc nói: “Trên đường ngăn kiệu đòi lý lẽ chắc chắn không được, nháo được một lần cũng sẽ không nhận được gì, thứ hai đề võ lữ ra cũng không tốt. Nếu thật lòng muốn hán an bài cho người một đường lui, chỉ có một cách, đó là đến Tề vương phủ cầu kiến, nói chuyện hay cầu xin cái gì đều dễ hơn.”

Hạ Trọng Phuong cùng Tiền bà bà thương nghị, đều đồng ý biện pháp của Tiểu nương tử, tìm hiểu mới biết hôm nay là ngày nghỉ lễ, Quý Minh Xuân tất nhiên phải ở trong phủ, liền nhanh chóng đứng lên, dọn dẹp một chút, dắt tay đi đến Tề vương phủ.

Các nàng ngoài cổng chính nhìn nhìn, cũng biết các nhà phú quý người ta không dễ gì mở đại môn, xưa nay chỉ ra vào ở cửa hông, liền rẽ qua một bên, hướng cửa hông đi tới.

Lúc này, cửa hông Tề vương phủ lại mở, quản gia Tô Lương thăm dò nhìn ra phía bên ngoài, hỏi giữ cửa: “Có thấy Hạ nương tử chưa?”

Giữ cửa cười theo nói: “Quản gia đã phân phó, Hạ nương tử đến, phải nhanh nhanh mời vào, đây vẫn luôn chú ý, không dám ngồi nghỉ, nhưng vẫn chưa gặp người!”

Quản gia Tề vương phủ, Tô Lương, năm nay 38 tuổi, mặc áo may ô tím ngắt, để râu cá trê, chưa nói đã cười, bộ dáng thân thiện. Nhưng sau lưng, hạ nhân Tề vương phủ, tất cả đều bảo hán nham hiểm, là một nhân vật lợi hại, không dễ mắc lừa.

Bây giờ, giữ cửa thấy hán đích thân đến hỏi có thấy Hạ nương tử không, nhất thời cũng gấp, nhìn ra phía ngoài thăm dò, lẩm bẩm: “Trời vừa mưa, không biết còn tạm hoãn không?”

Tô Lương đỉnh chân mày nhăn nhăn, có chút lo lắng.

Tề vương gia bị bệnh mấy năm nay, mặc dù không tăng thêm, nhưng cũng không có chuyển biến tốt đẹp, năm ngoái trong cung, Phuong ngự y đã viết một đơn dược mới, trong đó một vị thuốc vô cùng quan trọng, Tề vương phủ phái người đi tìm, gần một năm mới tìm được. Được thuốc, Phuong ngự y lại nói hiện nay trạng vị Tề vương gia yếu, không thể trực tiếp uống thuốc, tốt nhất là tìm một nữ nương có thể chất hàn tính, cho nữ nương uống thuốc, rồi vương gia lại uống sữa của nàng, như vậy được tính trung hòa, không làm bị thương trạng vị vương gia, có thể chữa bệnh. Mà đối với nữ nương, bởi vì là thể chất hàn tính, uống thuốc này không tổn hao gì đến thân thể, còn có công hiệu bổ huyết, nhất cử lưỡng tiện.

Bởi vì yêu cầu người trong gia đình nữ nương trong sạch, ba đời họ hàng bên tộc vợ, tất cả không được mang bệnh nan y, thân thể lại trắng kiện, là sinh con đầu lòng, phải có thể chất hàn tính, cho nên, người được chọn làm nữ nương cũng không phải dễ. Kéo dài, kéo đến hai tháng, Phuong ngự y mới tìm được một vị Hạ nữ nương của người khác, bắt mạch xác nhận là thể chất hàn tính, nói hôm nay sẽ đưa tới. Nhưng bây giờ đã sắp qua giờ thìn (7h – 9h), mà vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả.

Giữ cửa đang muốn nói chuyện, đã thấy trước cửa phủ có người giục ngựa đi tới, xoay người xuống ngựa, thở phì phò chạy đến, nói với Tô Lương: “Tô quản gia, sáng sớm Phuong ngự y được mời tiến cung, không thể đến đây được, nên căn dặn tại hạ đến truyền lời, đợi Hạ nương tử đến đây, phải cho nàng uống thuốc trong đơn trước. Uống thuốc, buổi chiều mới tăng hiệu quả. Khi đó, Phuong ngự y tất nhiên có thể chạy tới, lại kích thích tiết sữa, giờ Tý vương gia có thể uống sữa (tục gọi là nãi). Nhớ kỹ, nữ nương uống thuốc kích thích tiết sữa, trước bốn canh giờ, không thể ngủ hơn, bởi vậy người vừa đến, không cần nhiều lời nói, uống thuốc hăng nói.” Nói dứt lời, vội vã giục ngựa thúc đi.

Người vừa đi, giữ cửa liền thấy ở góc đường có một nữ tử trẻ tuổi và một bà tử đi đến, cô gái đi phía trước chừng mười tám mười chín tuổi, một thân sa (áo màu cát) quần màu lục tuy có chút phai màu, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, trên đầu đội khăn, nhìn cũng coi như gọn gàng, hán nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, gọi Tô Lương: “Quản gia, người đã đến rồi!”

Tô Lương ngạc nhiên nói: “Không phải Phuong ngự y nói sẽ bảo quản gia tự mình đưa người tới sao? Sao lại chỉ có một bà tử thế này, mà lại còn đi bộ tới?”

Chốc lát nữ tử và bà tử đã đến gần, nữ tử cúi đầu nói: “Ta họ Hạ, xin cầu kiến...”

Tô Lương vừa nghe họ Hạ, mà lại là bộ dáng này, cho rằng đây chắc chắn là Hạ nữ nương mà Phuong ngự y tìm được, đỡ nàng đứng lên, nói: “Là Hạ nương tử, đi vào rồi nói.”

Hạ Trọng Phuong và Tiền bà bà có chút ngạc nhiên, chuyện này...?

Tô Lương vừa dẫn đường đi vào bên trong, vừa nói: Tiểu nương tử có nói cho Hạ nương tử nguyên nhân sự việc chưa?”

Tiểu nương tử trong miệng Tô Lương, chính là thê tử của quân gia nhà Phụng ngự y, nhưng Hạ Trọng Phụng lại cho rằng đó là Tiểu nương tử nhà giàu, (người nàng nhờ vả), trong lòng âm thầm kinh hãi, thì ra Tiểu nương tử lại giỏi như vậy, đã phục sẵn người trong phủ.

Hạ Trọng Phụng nhất thời ‘Ừ’ một tiếng, xem như đáp lời Tô Lương.

Tô Lương dẫn Hạ Trọng Phụng cùng Tiền bà bà vào trong phòng bếp, đích thân đảo thuốc, bưng lại đưa cho Hạ Trọng Phụng nói: “Hạ nương tử trước tiên uống thuốc, uống thuốc rồi sẽ gặp người.”

Ý Tô Lương muốn nói, nàng uống thuốc đi rồi Tô Lương sẽ đưa nàng đi gặp những người trong phủ.

Hạ Trọng Phụng nghe, uống thuốc, rồi sẽ đưa nàng đi gặp Quý Minh Xuân.

Nhưng mà tại sao muốn gặp Quý Minh Xuân lại phải uống thuốc?

Tiền bà bà giật nhẹ tay áo Hạ Trọng Phụng.

Hạ Trọng Phụng đột nhiên hiểu ý bước lên, lúc hỏi thăm tin tức Quý Minh Xuân, cũng có nghe qua tin tức về Tề vương phủ một chút, nói rằng Tề vương gia ngã bệnh, khi đó những ai hầu hạ người cũng uống thuốc phòng bệnh, ngẫu nhiên có người ngoài đến vương phủ thăm bệnh, cũng bị yêu cầu uống một chén thuốc. Chẳng lẽ đây là thuốc phòng bệnh?

“Hạ nương tử!” Tô Lương thấy thần sắc Hạ Trọng Phụng do dự, liền nói: “Thuốc này không đã thương thân thể, còn có công hiệu bổ huyết, nương tử cứ yên tâm uống đi!” Thuốc này trên quý đây trên quý đây, tìm một năm, hao tốn rất nhiều tài lực vật lực mới có đây, người còn do dự?

*Nương tử: ngoài nghĩa là vợ thì còn chỉ những cô gái, người phụ nữ trẻ tuổi, có thể có chồng hoặc chưa chồng (thường gọi kèm với họ, ví dụ như Hạ nương tử, Tiểu nương như trong truyện, nếu không kèm họ nghĩa là gọi vợ :))

Vương phủ người muốn độc chết người, cũng không cần độc chết trong phủ chứ? Hạ Trọng Phụng cắn răng một cái, tiếp nhận thuốc, thổi thổi liền uống.

Nhanh chóng có người chạy đến báo, nói với Tô Lương: “Tô quân gia, Phụng ngự y tới!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Phụng ngự y nguyên danh là Phụng Cố Ngôn, xuất thân thế gia, từ nhỏ say mê y thuật, lúc mười tám tuổi được đưa vào Thái Y viện. Đến năm nay hai mươi hai tuổi, y thuật đã là siêu quần, mọi người trong Thái Y viện đều hiểu rõ, tương lai Thái Y viện, không thể không là hãn chấp chương (quản lý).

Phụng ngự y cước bộ nặng nề vào vương phủ, thật ra trong tâm đang thở dài. Mấy năm trước tiếp thánh mệnh, đến vương phủ trị bệnh cho Tề vương gia, đột trị liệu này, cũng là một phen cả kinh, Tề vương gia bệnh chỗ nào chứ? Rõ ràng là trúng độc mãn tính. Hắn cũng không dám lộ ra, chỉ lặng lẽ nói cho duy nhất Tề vương gia biết, lúc ấy Tề vương gia chỉ cho hắn nói với bên ngoài là người đang mắc một căn bệnh khó trị, hãy giấu chuyện người trúng độc đi.

Cảnh Tông hoàng đế mặc dù lập thái tử, nhưng lúc trước lại sủng ái Tam vương gia Trầm Vĩnh Thái, Trầm Vĩnh Thái vừa chết, ông lại sủng ái Trầm Tử Trai, đối với thái tử cũng như những người con trai con gái khác, đều đặt ở phía sau.

Mà Trầm Tử Trai biết rõ bản thân trúng độc, lại bí mật giấu diếm, mọi sự việc có thể liên hệ được đến chuyện này, không phải Phụng ngự y không sợ hãi. Chỉ là hãn phụng hoàng mệnh trị liệu, nếu là Trầm Tử Trai có chuyện không hay xảy ra, cái mạng nhỏ này của hắn cũng đứt luôn, bởi vậy cũng không thể không hết sức chữa trị, hi vọng độc trên người Trầm Tử Trai có thể được xuất ra hết.

Cuối năm trước hắn đã viết ra một phương thuốc khác, tất cả các vị thuốc đều đủ rồi, chỉ thiếu vị thuốc quan trọng nhất, người của Tề vương phủ phải mất một năm tìm kiếm mới tìm được vị thuốc quan trọng kia, nữ nương cũng tìm được một người thỏa mãn các điều kiện, hôm nay định đưa đến vương phủ, bỗng nhiên có người trong cung đến yêu cầu hắn vào cung, tâm hắn có cảm giác khác thường, vội vàng mặt gọi một vị tâm phúc tới vương phủ truyền lời, bảo Tô quân gia khi nhìn nhìn thấy nữ nương, phải yêu cầu nữ nương uống thuốc trước, chờ hắn quay lại rồi nói tiếp.

Tâm phúc lên ngựa phóng đi, hắn cũng theo vào cung, mới đến cửa cung, lại nói là truyền nhầm người, bảo hắn hãy quay về đi. Hắn nghe vậy vội vàng chạy đến vương phủ, trên đường có người đến báo, nói là Hạ nữ nương sớm nay bị bệnh, không thể tới được.

Chuyện đến thế này, Phương ngự y đã hiểu, có người muốn ngăn cản hấn trị bệnh cho Tề vương gia, người có thể sai bảo người phủ nội thị, có thể là ai đây? Hấn không dám nghĩ nữa, chỉ hy vọng thuốc được chế biến trong tay Tô quân gia không gặp phải chuyện không may nào.

Tô Lương vừa nghe Phương ngự y đến đây, gấp rút đi ra ngoài đón, mở miệng nói: "Đã chiếu ý của Phương ngự y, đã cho Hạ nương tử uống thuốc rồi."

"Hạ nương tử nào?" Phương ngự y vừa nghe đã giật mình, chẳng lẽ ngay cả thuốc cũng không giữ được sao?

Tô Lương ngăn ra: "Chính là Hạ nữ nương!"

"Sáng sớm nay thân thể Hạ nữ nương không được khỏe, bảo người chuyển lời thông báo mình không đến được." Mặt Phương ngự y biến sắc, hỏi: "Người uống thuốc đâu, còn ở đây không?"

"Vẫn còn ở đây." Tô Lương cũng cảm thấy không ổn, nhanh chóng đưa Phương ngự y đến gian giữa ngoài phòng bếp, chỉ vào Hạ Trọng Phương nói: "Chính là nàng ấy."

"Người là ai? Tại sao lại dám giả mạo Hạ nữ nương?" Phương ngự y vừa nhìn Hạ Trọng Phương, tâm trạng nao nao: Co nương này? Không đúng, nhìn trang phục này với các trang phục tiểu thư nhà quyền quý hoàn toàn khác nhau.

Hạ Trọng Phương uống thuốc xong, toàn thân nóng lên đã thấy kì lạ, lại nghe Phương ngự y hỏi thăm, liền đáp: "Ta họ Hạ, tên Trọng Phương, là vợ trước của quý Quận mã, Quý Minh Xuân."

Giọng Tô Lương run run, nói: "Người, người không phải là Hạ nữ nương, sao không chịu nói sớm? Bây giờ uống thuốc xong mới nói, người có ý gì?"

"Ta là tới tìm quý Quận mã muốn hỏi chuyện, cũng không biết Hạ nữ nương là ai." Hạ Trọng Phương cũng gấp, "Thuốc này là người bắt ta uống mà, có phải là ta giật lấy đâu chứ!"

Thấy mọi chuyện có vẻ gay gắt, Phương ngự y chỉ nói: "Chỉ là nhận lầm người thôi, tạm thời đừng ồn nữa, tìm cách cứu vương gia mới là chuyện cần làm."

"Phương ngự y, lúc trước ngài nói, chén thuốc thứ nhất này được tính đậm nhất, hiệu quả cũng tốt nhất, bây giờ Hạ cô nương này đã uống rồi uống, chỉ là nàng không phải nữ nương, phải làm sao đây?" Tô Lương gấp đến độ giậm chân ầm ầm, bệnh Tề vương gia không thể kéo dài được nữa, nếu không uống đúng thuốc, chỉ sợ không ổn, có thể hiện nay...

Phương ngự y nhìn Hạ Trọng Phương, hỏi: "Cô đã từng sinh con chưa?"

Hạ Trọng Phương đỏ mặt một chút, khẽ lắc đầu.

Kỳ thật Phương ngự y cũng đã nhìn ra, vị tiểu cô nương này đâu chỉ chưa từng sinh con, chỉ sợ vẫn còn là tấm thân xử nữ đây! Nhưng nàng đã uống thuốc, như thế nào cũng phải để nàng làm nữ nương. Nếu không, lại phải tìm một vị nữ nương khác đến đây, lại phải trì hoãn, bệnh của Tề vương gia thật sự sẽ không thể trị được.

Phương ngự y vẫy vẫy Tô Lương, đợi hấn đi đến, liền rỉ tai vài câu.

Tô Lương nghe xong, mắt trừng lớn, cái này mà cũng được sao?

Phương ngự y gật đầu nói: "Chỉ còn cách này. Ngược lại người cho người điều tra thân thể vị tiểu cô nương này một chút, nếu nàng nói là thật, so với việc chúng ta đi tìm một người khác thì ổn thỏa hơn, dù sao cũng là vợ trước của Quận mã gia, xem như nửa người mình."

Một lát sau, Hạ Trọng Phương và Tiền bà bà được mời tới phòng khách nhỏ uống trà, Tô Lương nói với Hạ Trọng Phương về việc Tề vương gia mắc bệnh, hiện rất cần một nữ nương, chưa hết: "Hôm nay người uống thuốc là Hạ cô nương, ý của Phương ngự y là, muốn kê đơn thuốc cho Hạ cô nương kích thích tiết sữa, để Hạ cô nương làm nữ nương luôn. Không biết ý Hạ cô nương như thế nào?"

Hạ Trọng Phương có chút bối rối, nàng vẫn là tấm thân xử nữ nha, tại sao có thể làm nữ nương chứ?

Tiền bà bà vừa nghe cũng cuống cuống thay Hạ Trọng Phương, mở miệng giúp đỡ nói: "Hạ cô nương còn chưa sinh con, mặc dù đã thành hôn, nhưng ngày đó cũng không hề động phòng, vẫn là một xử nữ, bây giờ làm nữ nương, về sau làm sao mà lập gia đình được?"

Thì ra là lo cái này? Tô Lương có chút khinh thường, đúng là xuất thân nông dân kiến thức kém mả. Hấn nhìn Hạ Trọng Phương nói: "Vương gia là hoàng tôn được Hoàng Thượng sủng ái nhất, người nào cùng ngài giữ bên cạnh, giá trị con người đó cũng tăng gấp trăm lần. Nếu như người trở thành nữ nương, về sau đừng nói là lập gia đình, muốn chiêu một hôn phu tuần mĩ vào cửa, cũng có người giành giật, cần gì phải xuất giá?" (ý là: Tề vương gia là người cháu mà hoàng thượng sủng ái nhất, ai ở bên cạnh anh thì giá trị đều tăng cao, sau này HTP muốn bắt rế cũng có người tranh giành chứ nói gì đến xuất giá ==)

Ánh mắt Tiền bà bà sáng lên, nếu Hạ Trọng Phương trở thành nữ nương của vương gia, cũng coi như là người của vương phủ, đến lúc đó muốn cầu tình, xin người vương phủ giúp mình tìm con gái và con rể, chẳng phải là chuyện được giải quyết trong một câu nói? Bà mang chút mong đợi nhìn về phía Hạ Trọng Phương, khuyên nhủ: "Phương Nương, chuyện hôm nay đã như vậy, con nên đồng ý làm nữ nương đi con!"

Hạ Trọng Phương nắm chặt tay, áy nghĩ thật kĩ, nếu không đồng ý, quay đầu bước ra khỏi cửa, chỉ sợ người vương phủ sẽ không để yên, tự mình tìm

vận đen mà thôi, kinh thành này cũng không ở được, hồi hương càng không thể nào. Nếu đồng ý, mặc dù oan uất một tí, lại có cơ hội gặp Quý Minh Xuân, có cơ hội chuyển mình.

Nàng khẽ cắn răng, ngẩng đầu lên nói: "Đến lúc đó có thể giúp ta tìm một vị hôn phu có điều kiện tốt hơn so với Quý Minh Xuân không?" Chỉ có gả cho một người tốt hơn Quý Minh Xuân, thì trước mặt Quý Minh Xuân mới có thể điều võ dương oai, mới có thể có khẩu khí thật lớn.

Tô Lương ngần ra, có chút do dự, tiểu cô nương à, nàng như vậy, mà muốn tìm một vị hôn phu với tốt hơn Quý Quận mã sao? (chê HTP xấu đấy)

Phương ngự y lại mở miệng nói: "Có thể." Nếu như đến lúc đó không tìm được người tốt hơn Quý Minh Xuân, thì ta hy sinh thôi! Luận bề ngoài, ta không thua Quý Minh Xuân, luận gia thế, lại càng thắng hẳn nhiều hơn. Muốn luận chức quan sao, ta đây là ngự y, quan ngũ phẩm, so với chức vị hiện nay của Quý Minh Xuân thì hơn cả mười cấp.

Được Phương ngự y bảo đảm, Hạ Trọng Phương trong nháy mắt đã hạ quyết tâm, được rồi, "Bán mình cầu vinh" thôi.

Thấy Hạ Trọng Phương đồng ý, Phương ngự y thở ra, vội vàng kê phương thuốc, sai người sắc thuốc kích thích tiết sữa, lại nói: "Mấy ngày nay, ta cũng sẽ ở trong vương phủ, bất cứ lúc nào cũng có thể giám sát bệnh tình của vương gia."

Hạ Trọng Phương đỏ mặt hỏi: "Uống kích thích tiết sữa thuốc, thật có thể giống như nhũ nương, sữa tự phun ra sao?"

"Khụ khụ!" Tô Lương xoay mặt, thiếu chút nữa phun một ngụm trà ra.

Gương mặt tuần tú của Phương ngự y lại nghiêm túc, cực nghiêm túc đáp: "Sữa không phun ra được, chỉ bằng hút ra đi."

Lúc này, đến phiên Tiên bà bà đứng ngồi không yên, gương mặt già cũng đỏ hồng.

Hạ Trọng Phương phục hồi tinh thần lại, lúc này mới chú ý tới Phương ngự y tuy là đại phu, lại là một nam tử tuần tú hơn hai mươi tuổi, cũng không phải là các lão đại phu bảy tám chục tuổi ở Thạch Long trấn, chính mình lại đi hỏi cái này, quả thực cái kia...

Phương ngự y lại điềm nhiên như không, căn dặn Tô Lương: "Trước tiên sắc thuốc cho Hạ cô nương uống trước đi, còn phải bảo người cùng Hạ cô nương tản bộ trong phủ để tiêu thực, giải tỏa tâm tình. Phải hiểu là, nếu tâm tình nhũ nương không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến tình hình sữa đấy."

Tô Lương vâng một tiếng, được rồi, dặn dò tí nữa liền đi xuống, bảo mọi người trong phủ phải tạo niềm vui cho Hạ cô nương, khiến cho nàng hoan hoan hi hi, có thể thuận thuận lợi lợi ra sữa. Nàng tốt, vương gia tốt, thì mọi người khỏe.

Nhất thời có nha đầu đến bẩm: "Quản gia, Quận mã và quận chúa nghe nói có nhũ nương đến đây, thỉnh đi qua gặp!"

Vừa nghe hai chữ Quận mã, sắc mặt Hạ Trọng Phương thay đổi một chút, ba năm, bản thân giúp hần hầu hạ cha mẹ ba năm, hần cứ như vậy hưu bỏ mình. Thiên lý ở đâu?

Phương ngự y vừa thấy sắc mặt Hạ Trọng Phương thay đổi, phát tay bảo tiểu a hoàn đi xuống, nói: "Đợi tí nữa đi qua gặp Quận mã, Quận chúa, người hãy đi trước đi."

Đợi tiểu a hoàn lui xuống, Phương ngự y nói với Hạ Trọng Phương: "Hạ cô nương chớ nên tức giận, hít sâu, hít sâu, đứng, cứ như vậy."

Hạ Trọng Phương nghe lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của Phương ngự y, tâm tình từ từ thả lỏng, chột tui thân, nói với Phương ngự y: "Ta đến Quý gia ba năm, chăm sóc ba mẹ chồng, mọi chuyện không dám chậm trễ, vậy mà lại bị hưu, bảo ta làm sao cam tâm đây?"

Phương ngự y vội vàng trấn an: "Không sao, sau này gả cho người tốt hơn hần, mọi chuyện đều áp bức hần... chính là cách trả thù tốt nhất."

Hạ Trọng Phương nghe như vậy, lệ càng rơi nhanh, "Ta chỉ là một thôn cô, biết sơ sơ vài chữ, có thể đọc được sách, thơ từ thi họa không thể hiểu được, lại không gia thế, gốc nam nào sẽ nhìn trúng ta đây? Muốn gả cho người tốt hơn Quý Minh Xuân, khó lắm!"

"Không khó không khó." Phương ngự y lại trấn an: "Không biết thơ từ thi họa, cái này có thể học, dù sao người làm nhũ nương trong vương phủ, ít nhất cũng phải làm một năm, trong một năm này bảo quản gia mời danh sư về dạy cho người. Mà ngũ quan người lại tinh xảo, cố gắng bảo dưỡng một thời gian, sẽ đẹp lắm. Đến lúc đó tài mạo song toàn, khẳng định có rất nhiều người theo."

Được rồi, muốn khóc cũng không được rồi, hần dè miệng quá mà. Hạ Trọng Phương ngừng khóc, đứng lên nói cảm ơn: "Tạ Phương ngự y an ủi, nếu có cơ hội được học tập, tất nhiên ta phải quý trọng."

Phương ngự y gật đầu, quay đầu dặn dò Tô Lương: "Tô quản gia, sáng mai mời người đến dạy bảo Hạ cô nương thơ từ thi họa đi!"

Tô Lương: Đây không phải là mời nhũ nương trở lại, đây là mời một vật báu trở lại! Còn chưa ra sữa, đã yêu cầu hết thấy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Holilinhk

Thấy Hạ Trọng Phương tâm tình không yên, Phương ngự y ngoắc Tô Lương, quyết định hai người cùng nâng đi gặp Quý Minh Xuân và Trầm Ngọc Tiên, nói với Tiên bà bà: “Bà bà cũng cùng đi đi!”

Tiên bà từ không thể tưởng tượng được chính mình cả đời này mình có thể bước chân vào Vương phủ, có thể được một vị ngự y gọi một tiếng bà bà, nhất thời cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong nháy mắt đã hạ quyết tâm, nếu Hạ Trọng Phương muốn đợi vương phủ làm nhũ nương, bà sẽ ở lại cùng Hạ Trọng Phương làm người bà từ, lúc trước bà không biết có thể gặp được quý nhân, bây giờ có thể mượn nhân lực vương phủ tìm kiếm con gái và con rể rồi.

Tiên bà từ đã có chủ ý, lập tức nhìn thẳng thân phận và địa vị của mình, bước lên đỡ Hạ Trọng Phương, một mặt nghiêng đầu cười với Phương ngự y một cái, ý muốn nói bà biết khuyên giải như thế nào, nên nói với Hạ Trọng Phương: “Phương Nương, lúc trước con muốn tới tìm Quận mã gia đòi thuyết pháp (nói cho ra lý lẽ), cũng là vì suy nghĩ đến đường lui, bây giờ đã vào vương phủ, trở thành nhũ nương, dĩ nhiên cũng là người có thân phận, đường lui cũng không cần lo, nếu gặp Quận mã gia, cũng không cần phải đòi thuyết pháp, chỉ là gặp lại người quen, cũng đừng nên lập sự cãi nhau, làm hỏng tâm tình.”

Phương ngự y nghe lời của Tiên bà từ, cảm thấy rất hài lòng, đúng thế, khuyên giải nên nói như vậy. Hắn chen miệng nói: “Hạ nương từ, người còn ở trong vương phủ một năm, tốt nhất nên hoà giải với Quận mã gia, như vậy lần sau gặp mặt, cũng sẽ không lúng túng. Cho dù thật sự không cam lòng, chỉ cần tự mình nuôi mình, cố gắng học tập, đợi gả cho vị hôn phu tốt, đến lúc đó lại cho Quận mã gia biết sắc mặt người khác là như thế nào, khiến hắn nửa đêm giật mình phát hiện bản thân mình khi trước làm sai là được mà.”

Hạ Trọng Phương chỉ biết sơ sơ vài chữ, nhưng lại là người cực kì thông minh, mặc dù hận Quý Minh Xuân, nhưng rốt cuộc thì chuyện bị hưu cũng đã hơn nửa năm trôi qua, cừu hận kia không hề nồng như khi bắt đầu, hơn nữa hiện nay đang ở trong vương phủ, là địa bàn của người khác, giương oai là thất sách, cũng không có chỗ dùng, kỳ thật trong tâm nàng cũng đã tính toán, muốn lấy lại công đạo, dùng thân phận hiện nay của mình, đương nhiên là không được, không bằng trước tiên đề thù hận này xuống, sau này lại từ từ đòi.

Nàng vừa nghĩ, liền nói: “Phương ngự y, người là đại gia, phải bảo đảm ta về sau sẽ tìm được một vị hôn phu hơn hẳn Quý Minh Xuân về mọi mặt nha, dù sao chẳng nữa, ta cũng sẽ không vạch mặt Quý Minh Xuân ngay trước mặt quận chúa đâu, muốn vạch, đợi về sau tìm một vị hôn phu tốt, mới hung hăng xé mặt của hắn, khi đó mới đã.”

“Hạ nương từ nghĩ được như vậy là tốt nhất.” Phương ngự y rất vui mừng, nhất thời âm thầm suy nghĩ, chỉ bằng mình tìm thời gian rảnh học vài tay quyền thuật, nếu sau này Hạ nương từ thực tìm không được vị hôn phu tốt, chính mình không thể không cứng rắn găm nàng, lúc đó nàng yêu cầu mình giúp đỡ đánh Quý Minh Xuân, mình cũng có lực tay để hung ác đánh Quý Minh Xuân một trận, để nàng tiêu bớt cơn giận đã đè nén nhiều năm.

Tô Lương nghe lời của bọn họ, không lên tiếng. Hắn là quản gia vương phủ, tự nhiên phải trung thành với vương gia, về phần Quận mã gia, so với an nguy của vương gia, cũng không coi vào đâu. Chỉ cần vương gia còn sống, bọn họ mới có thể an nhàn sống ở đây, vương gia mất, đám người liên can ai không kiểm soát được phải bỏ đi. Bây giờ Phương ngự y dặn phải nịnh nọt vị nhũ nương này, vậy thì nịnh nọt thôi! Đợi vương gia khỏi bệnh rồi, cái gì cũng chỉ là lời nói.

Lúc đầu, Quý Minh Xuân nói chuyện cùng Trầm Ngọc Tiên, nhất thời an ủi Trầm Ngọc Tiên nói: “Vương gia cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp, nương từ không cần quá mức lo lắng!”

Trầm Ngọc Tiên từ nhỏ đã mất cha mẹ, cùng với Trầm Tử Trai sống nương tựa lẫn nhau, mấy năm này Trầm Tử Trai bệnh, nàng lo lắng đủ đường, đến khi thành thân cùng Quý Minh Xuân, hẳn lúc nào cũng nhẹ lời an ủi, chân thành như tình, cuối cùng cũng khá hơn một chút. Nghe được lời của Quý Minh Xuân, lại nói: “Phương ngự y cũng đã nói, thuốc cũng tìm được, nhũ nương đã tìm lại được rồi, để ca ca uống thuốc nãi (thuốc trong sữa), bệnh tình sẽ thuyên giảm, chỉ là ca ca một ngày không khỏi bệnh, ta một ngày không thể an tâm.”

Quý Minh Xuân nghe vậy, liền kéo Trầm Ngọc Tiên, vỗ nhẹ lưng của nàng trấn an, thấp giọng nói: “Nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp. Nếu Phương ngự y không nắm chắc vài phần, tất nhiên không dám nói mạnh miệng như thế đâu.”

Trầm Ngọc Tiên được an ủi, trong lòng cũng thư thái một chút, tựa vào ngực Quý Minh Xuân nói: “Cũng may có chàng, nếu không, ta không biết sẽ như thế nào nữa.”

Quý Minh Xuân nghe những lời này, có chút nhộn nhạo. Nhớ Quý Minh Xuân hẳn, bất quá chỉ là một người nam tử nho nhỏ nổi lên ở Thạch Long trấn, nếu không phải được quận chúa coi trọng, tuy là thi đậu Tiến sĩ, đời này đánh đến cuối cùng, nhiều lắm là làm quan ngũ phẩm, làm sao được vinh hoa như hôm nay? Lui tới lộ về quý nhân, lúc nào cũng có cơ hội thấy được thiên nhan.

Đúng vậy, lúc ấy muốn có được quận chúa, một tâm hồn thiếu nữ, lúc hạ quyết định hưu thê, hơi có chút không đành lòng, đến nay còn có một chút áy náy, nhưng tuyệt không hối hận. Minh và Phương Nương thành thân bất quá chỉ có ba ngày, đến chạm cũng chưa chạm qua nàng, bây giờ nhớ tới nàng, thậm chí đã quên hình dáng của nàng, chỉ nhớ rõ là một thôn cô mang bộ dáng thiếu nữ. Chính mình có cơ hội một bước lên mây, làm sao có thể nào nhẹ nhàng bỏ qua? Mà khi đó viết hưu thư, cũng nói với cha mẹ trả lại cho nàng của hồi môn. Chuyện hưu Phương Nương, lại bồi một khoản bạc. Phương Nương chưa phá thân, lại có bạc, tái giá với một lương nhân (người lương thiện), có lẽ không khó.

Hai phu thê đang triển miên, thì nghe ngoài mảnh có a hoàn đến bẩm: “Quận chúa, Quận mã gia, Phương ngự y và Tô quân gia đã đưa Hạ nữ nương đến rồi ạ.”

Vừa nghe Phương ngự y cũng tới, Trầm Ngọc Tiên đương nhiên không dám chậm trễ, bệnh tình ca ca còn phải dựa vào hần cơ mà! Nền ngồi dậy, nói: “Mời bọn họ vào đi!”

Hạ Trọng Phương đi thẳng đến đây, vì trong lòng có tâm sự, đối với vương phủ tráng lệ chỉ nhìn mà như không thấy, nàng chỉ mãi suy nghĩ phải ứng đối với Quý Minh Xuân như thế nào. Lúc này đứng ở ngoài mảnh, thấy mảnh lác lác, không khỏi nhìn kỹ, nhất thời kinh ngạc: Mảnh này, là được kết từ trần châu sao? Nhà người bình thường nếu có được một viên trần châu, nhất định phải cất giấu kỹ lưỡng, nơi này lại tùy tiện xuyên thành mảnh, mặc người vén lên ván xuống chơi? (sự khác nhau giữa giàu và nghèo)

Phương ngự y thấy nàng mở to mắt nhìn bức rèm che thì nói: “Thích không? Nếu thích thì sau này bảo vị hôn phu làm một cái cũng được mà.” Hình như trong phủ cũng có mấy bức mảnh như thế này, chỉ là không treo lên. Nếu về sau nàng muốn, treo lên cũng được!

Hạ Trọng Phương không đáp, thấy một bên mảnh được vén lên, một người a hoàn cúi đầu với các nàng nói: “Quận chúa mời các vị đi vào ạ!”

Tiền bà tử đang khoác cánh tay của Hạ Trọng Phương, nói nhỏ trong tai nàng: “Đừng cãi cũng đừng làm rộn, gấp mặt một cái rồi đi ra nha con.”

Hạ Trọng Phương khẽ gật đầu, đè nén hận ý vào đáy lòng, vịn theo cánh tay của Tiền bà tử mà đi vào, đi sau lưng Phương ngự y vào phòng khách nhỏ.

Ngay sau đó, Quý Minh Xuân và Trầm Ngọc Tiên đi vào phòng khách nhỏ ngồi xuống. Quý Minh Xuân thấy Phương ngự y tự mình đưa người vào, đoán được vị nữ tử trẻ kia tuổi là nữ nương, liền nói: “Không cần phải đa lễ, ngồi cả đi!”

Nghe được âm thanh vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này, Hạ Trọng Phương trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhất thời nhìn về phía Quý Minh Xuân, đã thấy Quý Minh Xuân chỉ nhìn lướt qua nàng, không hề dừng lại, nàng không khỏi ngạc nhiên: Hần, hần quên ta?

Nhìn Quý Minh Xuân bây giờ trang phục không giống lúc trước, tướng mạo hình như cũng tuấn tú hơn, chỉ ba năm không gặp, Hạ Trọng Phương liếc nhanh đã nhận ra hần rồi, nàng không thể tin được, hần lại quên mình mất.

Tiền bà tử xem tình hình, đã tách khỏi Hạ Trọng Phương, theo chỉ dẫn a hoàn, hạ thủ ngồi xuống.

Trầm Ngọc Tiên thấy Hạ Trọng Phương sạch sẽ, cũng có chút hài lòng, tuy chỉ là nữ nương, nhưng cũng không thể quá xấu, bộ dáng như vậy tốt hơn. Mà ca ca còn phải uống sữa của nàng ta, nếu là người quá xấu, lúc hút sữa không biết có thoải mái không? Người thanh tú chút ít, lúc hút sữa chung quy cũng tốt hơn.

Phương ngự y đợi bọn họ quan sát Hạ Trọng Phương xong, mới nói bệnh tình Trầm Tử Trai, tầm quan trọng của nữ nương, nói: “Hạ nương tử hiện nay đã uống chén thuốc đầu, uống thêm thuốc kích thích tiết sữa nữa, đến trước muộn giờ Tý, sẽ ra sữa, đến lúc đó liền đưa qua vương gia chỗ, cho vương gia hút sữa sau đó mới an giấc. Thuốc này tồn tại cùng sữa, được tính ôn hòa hơn rất nhiều, tự sẽ không tổn hại đến tròng vị vương gia, sau bảy ngày nếu có chuyển biến tốt đẹp, thì sẽ tiếp tục.”

Hạ Trọng Phương liên tục lặng lẽ đánh giá Quý Minh Xuân, trong tai đột nhiên bắt được hai chữ hút sữa, nhất thời cả kinh, chẳng lẽ không phải nặn sữa đi ra chén cho vương gia uống? Nàng nhất thời mở miệng hỏi.

Phương ngự y ngăn ra, lúc này mới nhớ tới mình không nói rõ ràng, nên giải thích: “Vương gia nằm trên giường lâu ngày, uống vô số thuốc, tròng vị thực tại quá yếu. Hiện uống sữa, cũng không thể trực tiếp dùng chén uống, chỉ bằng xuất lực hút, hút cho đến lúc tròng vị hoạt động, mới có thể có hiệu quả tốt hơn.”

A? Hạ Trọng Phương trong nháy mắt đỏ mặt, nhất thời muốn phản đối, chợt thấy ánh mắt của Tiền bà tử, lại nhìn Quý Minh Xuân ngồi phía trên, lời phản đối kia, không biết sao đã nuốt xuống.

Phương ngự y cũng biết nỗi khúc mắc của Hạ Trọng Phương, nếu không khiến nàng trước thờ ra một hơi (giải tỏa), chỉ sợ cứ như thế này sữa ra sẽ không thuận, nên nháy mắt với Tô Lương.

Tô Lương hiểu ý, tìm cơ thỉnh Trầm Ngọc Tiên đi ra ngoài nói chuyện, Trầm Ngọc Tiên cho là trong phủ có chuyện quan trọng, trước mặt mọi người, Tô Lương nói bất tiện, liền nhẹ gật đầu, đứng dậy theo Tô Lương ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân xa dần, Phương ngự y lúc này mới chỉ Hạ Trọng Phương, nói với Quý Minh Xuân: “Quận mã gia, nàng là vợ trước của ngài, Hạ Trọng Phương, hôm nay thật ra là đến gặp người hỏi chuyện.”

“Phương Nương?” Quý Minh Xuân mặc dù loáng thoáng cảm thấy Hạ Trọng Phương nhìn quen quen, Tiền bà tử cũng có chút quen mắt, lại không thể tưởng được thực sự người quen, nghe được lời của Phương ngự y, nhất thời nhìn kỹ Hạ Trọng Phương, rồi nói lớn: “Thật là nàng?”

” Trong mắt Quận mã gia chỉ có phú quý, còn nhớ đến người trước đây hay sao?” hận ý của Hạ Trọng Phương lại dâng lên, lạnh lùng nói: “Chỉ sợ ngay cả tổ tông cũng quên luôn rồi, chứ đừng nói gì đến người vợ trước này?”

Phương ngự y đứng lên, bước lên đè bả vai của Quý Minh Xuân nói: “Quận mã gia, vì bệnh tình của vương gia, người phải để Phương Nương giải được nỗi lòng.”

Quý Minh Xuân ngạc nhiên nói: ” Vậy cần phải làm gì?”

Phương ngự y không đáp lời của hắn, chỉ nói: “Quận mã gia chỉ cần ngồi không phản kháng, sẽ xong nhanh thôi.” Nói xong, kêu Hạ Trọng Phương: “Hạ nương từ đây đi!”

Hạ Trọng Phương sớm nắm quả đấm, nghe được tiếng gọi, đứng dậy, ba lần hai bước (sáu bước) đi tới, không chút nghĩ ngợi, đưa tay lên, tát xuống một cái, nhìn gương mặt Quý Minh Xuân vì bảo dưỡng mà trắng như tuyết, nay lại được in hằn dấu năm ngón tay.

“Pát” một tiếng, Phương ngự y nháy nháy mắt, có chút kinh tâm, thật có lực, Quận mã gia sẽ không té xỉu chứ?

Quý Minh Xuân mắt nổ đom đóm, khăn giọng la: “Ngươi...”

“Ngươi cái gì ngươi? Cho phép ngươi vô tình hù ta, không cho ta vô nghĩa tát ngươi một tát sao?” Hạ Trọng Phương mắng Quý Minh Xuân xong, trong lòng sáng khoái vô cùng, lui về phía sau hai bước, nói với Phương ngự y: “Phương ngự y, tôi nhất định sẽ làm thật tốt!”

Tác giả có lời muốn nói: canh ba rồi đó, các ngươi cảm động chưa? Cảm động, phải nhớ phải vung hoa a!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Holilinhk

Quý Minh Xuân đột nhiên bị đánh, mặc dù vừa sợ vừa giận, nhưng hắn đã không sợ người khác chỉ trích: dám hù thê để vịn vào một cảnh cao khác, đương nhiên tâm lý cũng vững vàng hơn người khác một chút, một lúc sau, đã trấn định lại, quát Hạ Trọng Phương: “Phương Nương, ngươi không sinh con, làm sao có thể làm nữ nương? An nguy Vương gia quan trọng như thế nào, há lại để ngươi đánh lừa? “Ta có thể làm nữ nương hay không là do Phương ngự y định đoạt, không phải là ta định đoạt được, cũng không phải do Quận mã gia định đoạt. Có phải không, Phương ngự y?” Hạ Trọng Phương nói xong một câu, lại quay lại với Phương ngự y, lúc trước thấy Phương ngự y này, quan lại quyền quý, là nhân vật trên mây, không quan hệ gì với mình, nhưng khi tát Quý Minh Xuân một cái, lại nhìn sang Phương ngự y, liền nghĩ y là đồng minh có thể thân cận nói chuyện được.

Phương ngự y thấy Hạ Trọng Phương tinh thần thoải mái, tảng đá đang đè nặng trong lòng cũng được buông xuống, mọi người cần biết rằng, thuốc kia vô cùng vô cùng quan trọng, đặc biệt là chén thuốc đầu tiên, nếu nằng ta có oán khí trong lòng, không thể ra sữa hoặc là sữa bị tắc thì quả thực không ổn tí nào.

Quý Minh Xuân lại đang sợ nếu Trần Ngọc Tiên biết Hạ Trọng Phương là vợ trước của hắn, với tính tình của cô nàng thì đảm bảo có chiến tranh xảy ra, nên quay sang nói chuyện hòa hoãn với Hạ Trọng Phương: “Phương Nương, mặc dù chúng ta đã thành thân, nhưng chung sống chỉ có ba ngày mà thôi, nay đã ba năm không gặp, nhất thời ta không nhận ra nàng cũng không phải là điều chi khó hiểu. Bây giờ nàng đã thành nữ nương của Vương gia, ta lại là Quận mã, chúng ta cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, những chuyện trước kia, có phải cũng đã đến lúc phải quên đi rồi không? Lúc này nàng đã tát ta một cái, ta cũng không tính toán gì với nàng. Mặt khác, nếu Quận chúa biết nàng là vợ trước của ta, nàng có...”

“Nói cho cùng thì ngươi muốn ta cùng ngươi gạt Quận chúa chứ gì?” Hạ Trọng Phương cười khẩy nói: “Còn phải nhìn vào biểu hiện của người thôi, nếu như khách khí với ta, ta chỉ là một tiểu nữ nương, chắc chắn ta sẽ cẩn thận từng li từng tí, không đụng đến ngươi. Nếu ta sống không tốt thì ngươi cũng đừng hòng, ta sẽ phá tan tất cả, ta không tốt thì mọi người cùng không tốt!”

Quý Minh Xuân nghe Hạ Trọng Phương nói thì thở dài: “Phương Nương, hiện giờ mệnh Vương gia còn chờ sữa của nàng, ai dám để nàng chịu ủy khuất chứ?”

Phương ngự y thấy thời gian đã không còn sớm, cũng bảo Hạ Trọng Phương: “Hạ cô nương, giận tan rồi chứ, chúng ta mau đi thôi.”

“Được.” Hạ Trọng Phương nắm lấy tay Tiên bà tử, theo Phương ngự y ra khỏi cửa phòng nhỏ.

Quý Minh Xuân thấy bọn họ đã đi ra, vội vàng chạy đến cầm lấy gương đồng soi thử, quả nhiên năm dấu ngón tay in hằn trên mặt, y lo lắng tìm cách giải thích về năm dấu tay này cho Trần Ngọc Tiên.

Quý Minh Xuân cho rằng nhất định phải giấu chuyện người vợ trước này đi mới được, đáng tiếc hắn quên mất, hiện nay Trần Từ Trai bị bệnh, Trần Ngọc Tiên là người chủ quản ở Vương phủ, chuyện trong phủ làm gì có kẻ nào dám qua mặt nàng chứ?

Tô Lương đã kể đầy đủ chi tiết một năm một mười về thân phận của Hạ Trọng Phương cho Trần Ngọc Tiên biết, lại nói: “Thực ra lúc đó nữ nương là người khác mà Phương ngự y mang tới, Hạ cô nương vừa tới cửa, tự giới thiệu bản thân họ Hạ, nô tài cho rằng thị là Hạ nữ nương, nhất thời mời vào vào phủ, lại đưa thuốc cho nàng ấy uống, không muốn cũng đã nhận nhầm người. Hôm nay chỉ còn cách đâm lao thì phải theo lao mà thôi.”

Trầm Ngọc Tiên nghe thấy Hạ Trọng Phuong là vợ trước của Quý Minh Xuân, không khỏi nhủ mảy, tâm trạng cực kì khó chịu, hừ một tiếng rồi nói: “Cho nên hôm nay nàng ta đến đây để nhận lại người sao?”

Tô Lương đoán được tâm trạng hiện giờ của Trầm Ngọc Tiên, vội vàng nói: “Vương gia là trên hết, nàng chỉ là một nữ nương nhỏ, cần chi phải để ý?”

Trầm Ngọc Tiên nhớ tới bệnh trạng của Trầm Tử Trai, cố gắng đè nén ghen tuông xuống, thờ dãi: “Chỉ cần ca ca có thể chuyển dữ thành lành, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ. Hạ cô nương muốn thế nào, nếu không quá đáng thì cứ chiều theo nàng ta đi.”

Tô Lương thấy Trầm Ngọc Tiên không muốn tính toán với Hạ Trọng Phuong nữa thì thở phào nhẹ nhõm, nói: “Mặc dù như vậy nhưng nói thế nào chẳng nữa thân phận của nàng ấy vẫn là vợ trước của Quận mã gia, nếu để truyền đi e là chỉ mang đến phiền phức. Không bằng chúng ta cứ nói nàng là nữ nương mà Phuong nương y mang đến vậy.”

Trầm Ngọc Tiên thông minh, nhanh chóng hiểu rõ ý tứ của Tô Lương: “Không cần phải chăm chăm vào thân phận nàng ta làm gì, cứ để ca ca quyết định.”

Trầm Ngọc Tiên không công khai thân phận của Hạ Trọng Phuong ra bên ngoài không có nghĩa là nàng sẽ để Quý Minh Xuân yên ả mà chịu đựng đâu, nàng bước vào phòng, thấy Quý Minh Xuân bước nhanh ra đón, không hề ngần ngại mà đưa tay lên tát cho hắn một cái “Chát”, khá khà, chính xác, cho hắn ăn một cái tát trời giáng đấy.

“Nương tử!” Tai Quý Minh Xuân vẫn còn ong ong, một bên mặt còn chưa giảm đau, lại thêm một bên nữa, nhất thời hắn muốn ngất đi một lúc.

Giọng nói mềm mại đáng yêu của Trầm Ngọc Tiên khẽ vang lên: “Nương tử nào cơ? Người nữ nương hôm nay mới vào Vương phủ là nương tử của chàng rồi mà? Còn muốn ta nữa sao? Lả gan chàng lớn nhì?”

Quý Minh Xuân vừa nghe đã hoảng sợ, hắn mau chóng phản ứng lại, hắn chỉ chỉ vào một bên mặt đã bị Hạ Trọng Phuong tát, bảo: “Vừa nãy đã bị nương tử trước kia tát cho một cái rồi, tất cả chỉ để giải hận trong lòng nàng ta thôi, nếu không thì bây giờ chỉ có một dấu tay của nàng thôi này.”

Trầm Ngọc Tiên thấy một bên má của hắn in hằn rõ dấu tay, chắc hẳn lực dùng phải rất mạnh, trong lòng cũng trào lên cảm xúc xót xa, đưa ngón tay chỉ lên mặt hắn: “Chàng nha... Chàng...”

Quý Minh Xuân nhân cơ hội bắt lấy ngón tay ấy của Trầm Ngọc Tiên, thấp giọng nói: “Hiện giờ nàng ấy là nữ nương, và lại dung nhan nàng ấy cũng bình thường, Vương gia khỏi bệnh thì Hạ Trọng Phuong cũng phải về lại quê nhà mà thôi.”

Trầm Ngọc Tiên nghe được những lời này, cuối cùng cũng thoải mái một chút, sáng giọng nói: “Còn không mau mang thuốc mỡ đến đây, nếu như bị phá tướng, ai còn thèm chàng nữa chứ?”

Quý Minh Xuân vừa nghe, biết mâu thuẫn đã tan thành vô hình, trong lòng không khỏi mừng thầm, vội vàng chạy đi tìm thuốc mỡ.

Lúc này, Phuong nương y đã bồi Hạ Trọng Phuong đi một vòng, để nàng xuất mồ hôi, sau đó mới thả người về phòng, bảo với a hoàn: “Nấu một thùng nước nóng cho Hạ cô nương tắm rửa đi, nhớ thêm nước lạnh vào, trong lúc tắm phải châm nước nóng, ngâm đủ một canh giờ, khai thông máu huyết mới được đi ra.”

Tiền bà tử nhân cơ hội kéo tay Hạ Trọng Phuong: “Phuong Nương, con ở lại trong phủ cũng chẳng có ai quen biết, chi bằng nói với Tô quản gia giữ bà ở lại với?”

Vốn Hạ Trọng Phuong cũng muốn giữ bà ở lại, thấy bà cũng có ý tương tự mình thì nói với Tô Lương: “Tô quản gia, ta với Tiền bà bà cùng đi dặt nhau lên kinh, từ trước đến giờ vẫn nương tựa vào nhau mà sống, nay ta được ở trong Vương phủ, nhưng thật sự ta không muốn để bà phải lưu lạc bên ngoài, ta muốn bà ở cùng ta trong Vương phủ, không biết có được không?”

Bất quá cũng chỉ có một bà tử mà thôi, có gì to tát đâu chứ? Tô Lương gật đầu: “Người không bỏ được bà thì cứ để bà ở lại đi.”

Tiền bà tử cực kì vui mừng, nhanh miệng nói: “Mọi thứ chúng tôi đều để ở phòng trọ bên ngoài, chúng tôi phải thu dọn một chút.”

Tô Lương nhìn trang phục của Tiền bà tử, thấy trên người bà cũng không có thứ gì đáng giá, liền nói: “Chi phí ăn uống Vương phủ sẽ lo tất, vật dụng của bà không cần lấy cũng được.”

Hạ Trọng Phuong đứng bên cạnh lên tiếng: “Hôm nay đến đây, ta được thấy đồ đạc trong quý phủ, đúng là những thứ đồ rách nát của chúng tôi không đáng thu thập, cũng không nên mang đến đây mà trưng bày, nhưng có thể cho mọi người chung quanh mà, và lại chúng tôi cũng cần vài bộ quần áo để thay đổi nữa, vẫn là nên đi thu dọn đi.”

Tô Lương vừa nghe, bảo với hai a hoàn: “Qua đây, chuẩn bị mã xa, đưa Tiền bà bà đến nơi trọ thu dọn đồ đạc.”

Xe nhẹ nên ngựa đi nhanh, hơn một canh giờ sau, Tiền bà bà đã thu thập mọi thứ xong trở về, đi vào gặp Hạ Trọng Phuong, thấy nàng đã tắm xong, đang ngồi trong phòng, liền mang những thứ mình đem về đưa cho Hạ Trọng Phuong xem, đợi nàng bảo mang tặng cái gì cho ai.

Hai người vừa nói chuyện thì có một a hoàn bước vào bẩm: “Hạ cô nương, Tiền bà bà, quản gia đã sai người dọn sương phòng* xong, bảo hai người dời

sang đó, sau này cũng sẽ ở bên Tùng Hạc viện.

Sương phòng, 厢房 [xiāngfāng]: các phòng ốc ở hai bên phía trước chính phòng.

Sương (厢): mái nhà, mái hiên, vùng ven, bên, phía

Sương phòng là từ dùng trong kiến trúc nhà tứ hợp viện.

Tứ hợp viện quy cách như sau: Phía bắc là chính phòng (đây là phòng tiếp khách, tụ họp, lễ lạc, tập trung, đại khái là cái sảnh lớn quan trọng nhất của ngôi nhà), đông tây là sương phòng, hướng về phía nam là đảo tọa (cổng/ cửa), bốn phía đông tây nam bắc đều là căn nhà, ở giữa là sân nhà, tất cả do hành lang nối thông nhau. Cổ đại TQ xây nhà theo kiểu “Ngôi ở hướng Bắc, cửa hướng phía nam” nên chủ tọa (chính phòng) phải ở phía bắc. Cửa nằm phía nam.

Túm cái váy lại là trừ cái chính phòng ra thì các cái phòng khác trong tứ hợp viện đều gọi là sương phòng cả. Trong đó riêng từng khu đông/tây sương phòng lại có cách bài trí theo quy cách khác nhau. Nam sương phòng hầu như không có (vì phía nam là nơi đặt cửa.)

#Nguồn: greyphan.wordpress.com

Tùng Hạc viện là nhà lớn nhất ở Vương phủ, cũng là chỗ ở hiện tại của Trầm Tử Trai. Tô Lương nghĩ rằng, dẫu sao Hạ Trọng Phụng cũng là nhũ nương của Trầm Tử Trai, đề tiện... (cho uống sữa), đã an bài cho nàng và Tiền bà bà cùng ở trong Tùng Hạc viện, như vậy bất cứ lúc nào Trầm Tử Trai muốn uống thuốc sữa (nãi) thì Hạ Trọng Phụng cũng có thể đến được.

Vào Tùng Hạc viện, mắt thấy trong sân trồng rất nhiều tùng, bên dưới cây tùng còn có mấy chú hạc nhỏ nhỏ dọc đường đi, Tiền bà bà ngạc nhiên, lẩm bẩm nói: “Chả trách gọi là Tùng Hạc viện, thì ra đích xác là nuôi tùng hạc.”

ý nghĩa của Tùng – Hạc: Cây tùng bốn mùa luôn xanh tươi là loại thực vật sinh lực kiên cường chịu được gió sương rét buốt, tuổi thọ của cây cũng rất cao, có thể đạt đến hàng nghìn năm, dân gian cũng thường lấy cây tùng để đại biểu cho trường thọ.

Hạc, trong dân gian gọi là “nhất phẩm điều” 一品鸟, được xem là đứng đầu loài lông vũ, chỉ sau phụng hoàng. Truyền thuyết cho rằng tuổi thọ của hạc là vô hạn, cùng với quy được cho là “trường thọ chi vương” 长寿之王.

Quy nhân vì sống lâu nên cũng được xem là tượng trưng cho trường thọ.

Những vật cát tường thường thấy này phối hợp với nhau biểu thị trường thọ.

Tùng với hạc đi với nhau gọi là “Tùng hạc trường thọ” 松鹤长寿, “Hạc thọ tùng linh” 鹤寿松龄, “Tùng hạc diên niên” 松鹤延年, “Tùng hạc hà linh” 松鹤遐龄. Hạc với quy đi với nhau gọi là “Quy linh hạc thọ” 龟龄鹤寿, “Quy hạc tề linh” 龟鹤齐龄, “Quy hạc diên niên” 龟鹤延年. Nếu bức họa về chúng tiên ngưỡng vọng Thọ tinh đang cười hạc thì gọi là “Quần tiên hiến thọ” 群仙献寿; vẽ chim hạc, con hươu, cây ngô đồng thì gọi là “Lục hợp đồng xuân” 六合同春; còn như vẽ chim hạc đứng bên ghềnh đá thì gọi là “Nhất phẩm đương triều” 一品当朝.

Chúng ta thường thấy 3 con vật này cùng cây tùng trong những bức họa về Thọ tinh hoặc những đồ án liên quan đến trường thọ. Chỉ cần có chúng là đã đại biểu cho trường thọ.

Nói chung là chúc/mừng thọ ^^

A hoàn dẫn hai người đi vào cười cười: “Thật ra còn có các loại cầm (chim) khác, nhưng chúng kêu to với quạ quá nên quân gia đã mang chúng đi, chỉ để nấy con hạc ở lại cho hợp với những cây tùng này.”

Vừa nói chuyện một lát đã bước tới sương phòng, Tiền bà bà kinh sợ than thẳm, trước đây bà có nằm mơ cũng chưa từng thấy có loại bày biện đẹp như thế này, hôm nay thấy được rồi.

Trong lòng Hạ Trọng Phụng cũng thâm kinh sợ, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì thái quá, dẫu sao, sau này nàng cũng sẽ lấy một chàng rể cực phẩm, không chừng còn có thể ở trong một căn phòng sang trọng hơn như thế này nữa cơ! Phụng ngự y đã đảm bảo rồi, sẽ không để nàng phải thất vọng chứ?

Vì sợ Hạ Trọng Phụng lúc trưa ăn chưa no, nên sai một a hoàn mang một hộp thức ăn đến cho nàng, lại nói: “Nô tì tên gọi là Thanh Trúc, Hạ cô nương và Tiền bà bà cần gì xin cứ căn dặn nô tỳ.”

Hạ Trọng Phụng cũng hỏi một ít chuyện vương phủ, tất nhiên là Thanh Trúc đều nói hết.

Lúc trời nhá nhem tối, sau khi dùng xong bữa tối gần nửa canh giờ, thì Phụng ngự y tới, trước khi đến hẳn cũng có bảo người thông báo trước, sau khi vào phòng liền nói: “Hạ cô nương, hiện tại cô là nhũ nương của Vương gia mà ta lại là đại phu của ngài ấy, ta với cô đôi lúc phải nói chuyện không được kiêng kị lắm, điểm này ta phải nói trước để cô nương chuẩn bị.”

Hạ Trọng Phụng nói: “Ta cũng không phải tiểu thư khuê các gì, không kiêng kị nhiều như vậy đâu, xin Phụng ngự y yên tâm.”

Phụng ngự y gật đầu, bảo nàng đưa tay ra, chẩn mạch cho nàng, gật gù nói: “Đến lúc rồi!” Nói rồi bảo người bưng chén thuốc kích thích tiết sữa tới, nhìn Hạ Trọng Phụng uống xong mới mở miệng: “Cách một canh giờ, nếu cô nương thấy trong người không khỏe thì gọi ta lại.”

Hạ Trọng Phương và Tiền bà bà dưới đèn thu dọn mọi thứ, thu dọn xong thì ngồi nói chuyện một hồi, nàng cảm thấy toàn thân nóng lên, ngực trướng đau, nhất thời đỏ mặt, bảo Thanh Trúc: “Mau, đi gọi Phương ngự y sang đây, nói rằng ta khó chịu.”

Phương ngự y tới rất nhanh, bắt mạch cho Hạ Trọng Phương, xoay sang nói với Tiền bà bà: “Bà bà, bà coi bớt xiêm y của Hạ cô nương giúp ta, giúp nàng vỗ vỗ nặn nặn, nửa canh giờ sau, nếu thấy có sữa ra thì báo ta.” Nói rồi bước ra.

Mặt Hạ Trọng Phương đỏ bừng, tự mình vuốt ngực mình: “Bà bà, thật khó chịu.”

“Cái này phồng lên do sữa đấy.” Tiền bà bà buông sa, đến coi bớt xiêm y cho Hạ Trọng Phương, ấn ngực nàng xuống, một bên nói: “Woa, Phương Nương, coi xiêm y ra, con khác lắm nha, đáng được lắm!”

Hạ Trọng Phương bị nóng toàn thân, lẩm bẩm: “Còn không phải là tại bị hư, bị chồng ruồng bỏ sao? Bây giờ cả cha mẹ, anh trai, chị dâu ai cũng đều ghét, chỉ hận tại sao con không chết đi, sống làm chi để làm mất mặt bọn họ. Nếu không vì như vậy sao con lại phải đến đây làm nhũ nương chứ? Nếu là nhũ nương của một tiểu oa nhi thì cũng được đi, đằng này lại là một đại nhân, đó cũng là nút thắt trong lòng con đây.”

Tiền bà bà khuyên nhủ: “Việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng vô ích thôi con ạ, nếu con cứu được Vương gia, đương nhiên con sẽ thành ân nhân của Vương gia, khi đó muốn thế nào, đều có người giúp con toại thành hết. Con thử nhìn ta mà xem, đã già rồi mà vẫn cô đơn thui thủi! Nếu con không muốn đi theo con đường của ta thì hãy nắm lấy cơ hội này cho chắc, làm thật tốt nhiệm vụ của một nhũ nương, tương lai tự nhiên sẽ mang lại kết quả thật mỹ mãn.”

Tiền bà bà cứ ấn rồi lại ấn, lòng bàn tay đột nhiên ướt đầm, nhất thời đưa tay lên nhìn nhìn rồi lại nhìn xuống ngực của Hạ Trọng Phương, vui vẻ nói: “Có sữa, có sữa rồi.”

Phương ngự y nghe tin chạy vào, đợi Hạ Trọng Phương chỉnh sửa xiêm y xong thì bắt mạch cho nàng, lại bảo một hạ nhân bưng tới cho nàng một chén thuốc kêu nàng uống, lúc này mới cười nói: “Được rồi, có thể sang diện kiến Vương gia được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Holilinhk

Nói là có thể đi diện kiến Vương gia, kỳ thực phải phái một người đi trước thông báo, trong này lại có a hoàn bảo Hạ Trọng Phương ra nhiều mồ hôi, khuyên cô nên đi tắm rửa lại một lần nữa, nói là Trầm Tử Trai là người thích sạch sẽ, những ai hầu hạ bên ngài, trên người không được có bất cứ mùi vị nào, lại càng không được dính tí son phấn.

Hạ Trọng Phương cũng khản trương, bảo Tiền bà bà ngửi thử trên người cô có mùi gì lạ không: “Bà bà à, bà có ngửi thấy mùi gì không?”

Tiền bà tử nói: “Chỉ có mùi sữa thôi, không có mùi son phấn. Chúng ta nào có dùng son phấn thì làm sao có thể có mùi son phấn chứ?”

Ngâm mình trong nước nóng, Hạ Trọng Phương dần dần thả lỏng, đã tắm đi tắm lại mấy lần, chắc hẳn là sạch lắm rồi? Nếu Vương gia muốn xua đuổi, cô cũng không còn cách nào khác.

Hạ Trọng Phương tắm xong, Thanh Trúc liền chạy tới hầu hạ, mang một bộ xiêm y có màu sắc đơn giản đưa cho Hạ Trọng Phương nhìn, thấp giọng nói: “Bộ y phục này là Quận chúa bảo đưa tới, nói Hạ cô nương hãy bỏ bộ xiêm y cũ đi, sợ rằng khi Vương gia thấy sẽ không thích, lại cho rằng Vương phủ bạc đãi nhũ nương, nên Hạ cô nương hãy mặc vào đi ạ.” Vừa nói vừa lấy một bộ nội y đưa ra, chân váy là vải lụa mỏng màu trắng, áo yếm màu đỏ.

Y phục Hạ Trọng Phương vốn mặc trên người hôm nay là, một bộ sa, quần màu lục, trước đây chỉ mặc qua vài lần, nhưng vì chất liệu vải không được tốt, nhìn qua đã có vẻ cũ kỹ, chỉ là tìm tới tìm lui, không thể tìm thấy bộ xiêm y nào tốt hơn để mặc, thì Thanh Trúc cảm y phục đi vào, cũng giống kiểu dáng mà cô thích, vội nói cảm ơn.

Thanh Trúc thưa: “Hạ cô nương hãy tạ ơn Quận chúa, nô tỳ không dám đương nổi lời tạ ơn của Hạ cô nương đâu nha.” Nói xong liền hé miệng cười.

Thanh Trúc tuy là a hoàn nhưng lại xinh đẹp động lòng người, Hạ Trọng Phương đối với a hoàn này cũng không sai bảo gì nhiều, lần tiếp xúc này lại càng cảm thấy cô ấy hiền lành, nhu thuận, liền thở phào nhẹ nhõm, cả hai cùng cười rộ lên.

Thanh Trúc được Phương ngự y dặn dò phải chọc cho Hạ cô nương cười thật nhiều, để nàng có thể thả lỏng người, cảm thấy thú vị, vì vậy mỗi người trong vương phủ không ai được làm buồn lòng Hạ Trọng Phương.

Thay y phục xong, đứng trước gương đồng, Hạ Trọng Phuong ngỡ ngàng, mỹ nhân đứng trước gương là ta đó sao?

Thanh Trúc đứng bên cạnh lên tiếng: “Hạ cô nương tuy da mặt hơi đen một chút, nhưng mắt mũi lại đẹp, chỉ diện trang phục như thế này cũng đã là mỹ nhân rồi. Chỉ tiếc là Vương gia không nghĩ được mùi son phấn, nếu không nhất định Hạ cô nương sẽ càng xinh đẹp động lòng người cho mà xem.”

Tim Hạ Trọng Phuong đập loạn nhịp, người ta nói Phật có kim trang, nhân nhờ ăn vận, quả nhiên không sai. Mặc một xiêm y đẹp, con người ta cũng khác hẳn.

Tiền bà từ bước tới, thấy vóc dáng Hạ Trọng Phuong sau khi mặc xiêm y mới cũng kinh ngạc: “Phuong Nương à, con mà đeo thêm chùng một chục trang sức nữa, ta đảm bảo con không khác Tiểu cô nương nhà đại hộ kia đâu.”

Hai người lúc trước tú đồ cưới cho nhà Tô đại hộ, cũng từng gặp mặt Tiểu cô nương, gặp xong đã kinh diễm một phen. Cho đến hôm nay vào Vương phủ, thấy đám người của Quận chúa, trong lòng càng kinh diễm hơn. Nhưng Tiền bà bà không dám so sánh Hạ Trọng Phuong với Quận chúa, chỉ dám so với Phuong cô nương.

*Mọi người đọc chương 1 sẽ thấy là Hạ Trọng Phuong và Tiền bà bà tú đồ cưới cho nhà Tô đại hộ, gặp được Tiểu cô nương, nhưng không hiểu sao ở đây lại ghi là tú đồ cưới cho nhà Phuong đại hộ, gặp được Phuong cô nương. Linh đã tự thay đổi cho phù hợp một chút ^^.

Bên ngoài Phuong ngự y và một người mới đến khác thúc giục không thôi, Hạ Trọng Phuong và a hoàn vội vàng đi nhanh ra ngoài.

Chuyện đã ở trước mắt, bản thân cực kì cô khẩn trương, tay siết lại thật chặt, trấn an chính mình: Không sợ không sợ, đến lúc đó chỉ cần ta nhắm mắt lại, xem như cho con bú thôi, sẽ không sao đâu nhỉ? Hơn nữa cho Vương gia uống sữa, lên mặt còn không kịp nữa kia!

Phuong ngự y thấy cô như vậy cũng dùng ánh mắt an ủi: đừng sợ, ngoan, đừng sợ, có ta đây!

Hạ Trọng Phuong dần dần trấn định lại, không phải chỉ mất tí sữa thôi sao, cũng không phải mất đầu, sợ tam sợ tứ như vậy làm cái gì cơ chứ?

Phút chốc đã có a hoàn cầm đèn lồng ra dẫn bọn họ vào phòng ngủ của Trầm Tử Trai.

Hạ Trọng Phuong theo sát a hoàn đi vào, liền thấy bốn vách của ngoại thất (phòng ngủ) treo đầy giác đèn, trên chiếc giường nhỏ là một mỹ nam mặc tằm y sắc mặt xanh xao, nam tử kia tuy thần sắc mang bệnh nhưng thần tình lại không như vậy, hần chỉ liếc nhìn qua, Hạ Trọng Phuong cũng cảm thấy sợ hãi trong lòng, trong đầu chỉ còn lại một câu nói: So với vị Vương gia này thì Quý Minh Xuân chẳng là cái thá gì, để cho hần chà đạp, đối với một thôn cô như mình, cũng coi như không phụ kiếp sống này.

Trầm Tử Trai liếc nhìn đám người Phuong ngự y bước vào, đợi bọn họ tới hành lễ, chỉ đáp lại mỗi một tiếng “Ừ”.

Trầm Tử Trai năm nay hai mươi mốt tuổi, năm năm trước bị người lên hạ độc, từ đó mỗi ngày phải dùng thuốc dưỡng bệnh, cực kì ít đi ra ngoài, năm ngoài đến năm nay, tinh thần có vẻ không được phấn chấn, bản thân hần cũng biết, độc này nếu không sớm giải được, đó chính là ngày đại nạn. Chỉ là đạo này, cứ nghĩ đến mùi thuốc Đông y là hần lại cảm thấy buồn nôn, sau, mỗi khi uống thuốc hần phải lấy tay bịt mũi lại, mới có thể miễn cưỡng uống vào, ai biết dạ dày lại không thể chịu được tần suất uống thuốc nhiều như vậy, một ngày uống mười bát thuốc thì đã nôn ra hết tám bát rồi.

Phuong ngự y nói, đây là do uống thuốc quá nhiều nên dạ dày bị tổn thương, đúng lúc này Phuong Cố Ngôn đã tìm đúng thuốc nhưng được tính quá mạnh chỉ sợ rằng Vương gia uống vào lại nôn ra thì rất phí, lúc này mới nghĩ ra cách đưa thuốc cho nhũ nương uống, hần lại uống sữa của nhũ nương, từ trong sữa hấp thụ được tính của thuốc cũng được.

Hành lễ xong, Phuong ngự y bước lên trước một bước, đầu tiên chần mạch cho Trầm Tử Trai, bây giờ mới chỉ chỉ Hạ Trọng Phuong bảo: “Vương gia, đây là nhũ nương của người đây.”

Ánh mắt Trầm Tử Trai dừng trên mặt Hạ Trọng Phuong một chút, gật đầu. Ừ, mặc dù không phải là thập phần tư sắc, nhưng cũng là một cô gái trẻ tuổi lắm. Chẳng lẽ mới sáng sớm đã phải nhìn thấy một nhũ nương béo ụ, xấu xí đứng trước cửa sao? Hần làm sao mà há miệng được chứ? Người này coi cũng tạm được.

Hạ Trọng Phuong bỗng nhiên đỏ mặt, không tự chủ được cúi đầu xuống, tâm can nhảy loạn, mơ hồ, lại có chút hưng phấn nhảy nhót, nhất thời vô cùng kinh ngạc: Chuyện gì xảy ra thế? Chẳng lẽ ta lại đang chờ mong cho hần... bú sữa? Quả nhiên, chả trách nam tử yêu mỹ nhân, hay là ta, cũng thích mỹ nam?

Trong này vừa nói chuyện đã có người đến báo, Quận chúa và quận mã đã đến rồi.

Hạ Trọng Phuong nghe được Quý Minh Xuân tới, cô gắng lấy lại tinh thần, nhìn sang Quý Minh Xuân, thấy hai bên má hần đều có dấu tay, không khỏi ngạc nhiên: Bên kia cũng bị đánh? Xem ra làm Quận mã cũng không dễ dàng gì!

Mặc dù tâm tư Trầm Ngọc Tiên đặt trên người Trầm Tử Trai, nhưng động tĩnh của Hạ Trọng Phuong và Quý Minh Xuân không thể thoát khỏi mắt nàng, thấy Hạ Trọng Phuong nhìn lên Quý Minh Xuân, Quý Minh Xuân lại quay mặt sang chỗ khác, thầm hừ một tiếng, đợi ca ca ổn rồi ta sẽ tính sổ hai người các người.

Trầm Tử Trai đối với người khác lúc nào cũng nhàn nhạt, thấy Trầm Ngọc Tiên, mới có chút thương xót, nếu bản thân hần có chuyện không may xảy ra, mọi người chắc chắn sẽ bị người khác xem thường khi dễ, chính vì điều này nên hần mới muốn chống chọi, muốn sống tiếp.

Trầm Ngọc Tiên gọi một a hoàn sang hỏi, buổi chiều nay Trầm Tử Trai như thế nào, nghe ca ca ăn được hơn nửa bát cháo, lại đứng lên đi đến cửa sổ lượn một vòng, trong bụng nàng cũng yên tâm hơn, quay sang nói với Trầm Tử Trai: “Ca ca, ca ca mau uống được sữa đi, muối đừng dây nhìn.”

Cái gì? Cái gì? Có nhầm không? Cho uống sữa trước mặt người khác sao? Hạ Trọng Phụng quýnh lên, nhìn sang Phụng ngự y, thấy hắn không có ý kiến gì, nhất thời trong bụng đánh trống “Thùng thùng”, khẽ cắn môi, đi đến chỗ Phụng ngự y nói: “Phụng ngự y, người có thể bảo những người khác lui ra không? Chỉ để mình ta trong phòng cho uống sữa thôi.”

Phụng ngự y khó xử: “Thuốc này vô cùng quan trọng, ta phải ở lại canh chừng, xem xem có đúng có sai ở đâu để còn chỉnh sửa, còn phần Quận chúa, nàng quan tâm Vương gia, sẽ không lui ra được đâu.”

Hạ Trọng Phụng đỏ mặt: “Phụng ngự y, như vậy ngượng lắm!”

Phụng ngự y trấn an nói: “Nhiều lần sẽ quen thôi.” Nói xong nhìn đồng hồ nước*, bảo người dõn bình phong đến, lại bảo Hạ Trọng Phụng lên giường.

*Đồng hồ nước là tên gọi các loại đồng hồ đo thời gian bằng thời gian chảy của một lượng chất lỏng định trước. Thường đồng hồ nước có hai bộ phận chính là bộ phận chứa nước và bộ phận hứng. Những người đầu tiên trên thế giới sử dụng đồng hồ nước là người Hy Lạp cổ đại. Họ phát minh ra đồng hồ nước để dùng khi mà đồng hồ mặt trời không hoạt động được (do thiếu ánh sáng mặt trời chẳng hạn).

Mặt Hạ Trọng Phụng đỏ hồng như cánh hoa anh đào, kiên trì bước về phía trước, ngồi lên mép giường, đưa ánh mắt dò hỏi về phía Phụng ngự y, phải làm thế nào nữa đây?

Trầm Ngọc Tiên bảo Quý Minh Xuân ra ngoài tắm bình phong đứng, còn bọn a hoàn thì đã đứng sẵn ở đấy rồi, trong này chỉ còn lại nàng và Phụng ngự y ở lại xem Trầm Tử Trai “dùng” Hạ Trọng Phụng. Hạ Trọng Phụng bối rối, không biết nên cho Trầm Tử Trai uống sữa sao đây, chẳng lẽ..., không phải chứ, sẽ như thế sao? Chẳng nhẽ xúc xiêm y lên, nhét j□j* vào miệng hắn, để hắn nuốt sao?

*j□j: cái gì mọi người tự đoán a, mà cái jj là *khụ khụ* tiểu đệ đệ của đàn ông đấy!

Hạ Trọng Phụng thật sự không biết nên bắt đầu như thế nào nữa, chẳng lẽ đi tới vật đầu hắn xuống, để đầu hắn trên cánh tay mình (kiểu bông em bé), sau đó tiếp tục? Hay là lại nói với hắn, mình ngồi lên đầu gối của hắn, bảo hắn cúi đầu nuốt?

Phụng ngự y lại nhìn về phía Trầm Tử Trai: “Vương gia còn khí lực để ôm mỹ nhân không đấy?”

Vương gia bị bệnh mấy năm nay, cùng với Phụng ngự y trò chuyện cũng nhiều lần, nay đã trở thành bạn thân, đôi khi cũng đùa giỡn đôi chút, lần này nghe được lời Phụng ngự y cũng nheo mày nói: “Bị bệnh vài năm rồi, cũng còn chút khí lực ôm mỹ nhân, sao thế?”

Phụng ngự y nở nụ cười, chỉ vào Hạ Trọng Phụng: “Hạ cô nương nhỏ nhắn mềm mại, không thể ôm nổi Vương gia đâu, Vương gia nên bế cô ấy thôi!”

“Ừ.” Rồi lại quay sang Hạ Trọng Phụng “Sang đây!”

Toàn thân Hạ Trọng Phụng nóng bừng, cúi đầu cời giày thêu, nhích tới gần Trầm Tử Trai. Bên mũi ngửi thấy mùi thuốc Đông y trên người hắn, nhất thời cảm thấy mắc cỡ, đỏ tận đến mang tai.

Phụng ngự y rất hài lòng với phản ứng của Hạ Trọng Phụng, mặt đỏ lên như vậy, chắc hẳn máu huyết lưu thông rất tốt, được tính sẽ được phát huy tối đa.

Trầm Tử Trai chờ Hạ Trọng Phụng đến gần, trong một động tác, hắn đã bế Trọng Phụng đặt trên đùi mình, mắt sáng lên một cái khó mà thấy được, bị bệnh đã vài năm nay, lại là lần đầu tiên ôm lấy một tiểu mỹ nhân, tuy thị chỉ là một nữ nương, nhưng cũng là một kiều nương.

Thấy thần thái Trầm Tử Trai, Phụng ngự y lại càng hài lòng hơn, được, hưng phấn một chút, máu huyết thông hành, uống sữa được lúc này, được tính phát huy càng tốt hơn! Ha ha!

Trầm Ngọc Tiên vốn muốn gọi người tới giúp đỡ, cởi sạch quần áo Hạ Trọng Phụng giúp Trầm Tử Trai, lại bị Phụng ngự y ngăn lại.

Phụng ngự y thấp giọng nói: “Ta muốn Vương gia dùng lực một chút, cho ra chút mồ hôi, uống sữa vào như vậy mới có thể công ít lời nhiều*!”

*Giống câu: Làm ít công to, làm chơi ăn thật.

Trầm Ngọc Tiên nghe vậy buột miệng phải thôi.

Bên này Hạ Trọng Phụng bị Trầm Tử Trai ôm vào trong ngực, toàn thân nóng lên, ngực trướng căng phồng, có chút khó chịu, lại có chút chờ mong, nhất thời liếm liếm môi, mắt hơi hé ra, lên nhìn Trầm Tử Trai.

Ánh mắt Trầm Tử Trai thâm trầm, đưa tay sờ xiêm y của nữ nương, nhẹ nhàng đẩy cổ áo ra, lộ ra màu đỏ nhẹ nhàng chạy dọc xuống, lại dùng ngón tay vạch chiếc áo đỏ ấy ra, nhất thời thấy được một chút da trắng no đủ, hít một hơi, quay sang Phụng ngự y: “Loại sữa được này, định lượng như thế nào?”

Phụng ngự y cũng khẩn trương nhìn bọn họ, đáp lời: “Không cần định lượng, no bụng là được.”

“Nhìn phân lượng này cũng không nhỏ à nha!” Trầm Tử Trai cảm thán “Một bên chỉ sợ không đủ rồi.”

Phương ngự y thấy hấn cứ nán nã, vội giục: “Vương gia, mau uống ngay cho nóng!”

“Rất nóng!” Trầm Tử Trai cảm giác được nhiệt độ cơ thể Hạ Trọng Phương, thấy nàng nóng như vậy lại do dự, hỏi Phương ngự y: “Nàng như thế này có liên quan gì không?”

Phương ngự y giải thích: “Là do thị uống thuốc giúp lưu thông huyết được, cái thật ra cũng có chút liên quan, nhưng mà Vương gia à, người mà không mau uống, nàng bị trướng sữa cũng khó chịu lắm đấy.”

Trầm Tử Trai vừa nghe, nhanh chóng động thủ, kéo thêm một góc xiêm y của Trọng Phương, lôi cái màu đỏ đỏ ra, phân đầu...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Holilinhk

Hạ Trọng Phương chợt thấy trước ngực lạnh lạnh, không tự chủ lấy tây che lại, nhưng nàng lại nghĩ đến chức trách của bản thân lại buông tay xuống, chỉ cảm thấy ngực trướng lên cực kì khó chịu, miệng khẽ “uhm” một tiếng.

Tiếng “uhm” này của Hạ Trọng Phương, lọt vào tai Trầm Ngọc Trai, cũng là kiều là mị, ngón tay dừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía Phương ngự y và Trầm Ngọc Tiên, trầm giọng: “Các người mau lui hết ra ngoài đi, nếu thấy điều gì lạ, ta sẽ gọi các người.”

Trầm Ngọc Tiên lo lắng, thấp giọng nói: “Ca ca, cho muội ngồi nhìn đi, thấy huynh bình an, muội mới yên tâm.”

Trầm Ngọc Tiên nắm lấy tay Hạ Trọng Phương đặt trên ngực, nói với Trầm Ngọc Tiên: “Muội xem, ta sẽ không uống.”

Trầm Ngọc Tiên nghe thế, nghĩ bụng, đầu sao Hạ Trọng Phương cũng là vợ trước của Quý Minh Xuân, bản thân cũng rõ, lúc này Tô Lương bẩm báo, Phương Nương lên kinh lúc cuối năm, vóc dáng lại không có chút gì giống với một nữ thích khách, với lại, nhiều người đứng chờ ngoài bình phong như thế, nàng không tin cô ta lại dám xuống hạ độc thủ. Dậm chân một cái, xoay người ra ngoài bình phong, sóng vai với Quý Minh Xuân.

“Phương ngự y, người cũng lui luôn đi.” Trầm Tử Trai thở nhẹ một cái nói.

Phương ngự y gật đầu nhưng cũng không vội vàng đi ra, dặn dò Hạ Trọng Phương: “Lúc Vương gia ra lực, nếu chảy mồ hôi, nhớ lấy khăn lau giúp người, đừng để người bị cảm lạnh.”

Ngực Hạ Trọng Phương trướng lên, khó chịu này giờ, chỉ hi vọng mọi sự nhanh chóng, nghe được lời nói của Phương ngự y, miễn cưỡng bình tĩnh, đưa tay lấy chiếc khăn mang theo bên mình.

Phương ngự y lại quay sang nói với Trầm Ngọc Trai: “Vương gia nhớ làm từng bước một, nếu toàn thân tỏa nhiệt, thứ ở giữa hai chân có cảm giác, khi đó mút sữa, hiệu quả là tốt nhất.”

Trầm Tử Trai ngẩn ra, hỏi: “Sao thế?”

“Muốn nói rõ ràng tất cả thì phải cần nhiều thời gian lắm, Vương gia xin đừng hỏi nhiều cứ làm như lời ta nói là được rồi.” Phương ngự y nói.

Trầm Tử Trai không khỏi cúi đầu nhìn Hạ Trọng Phương trong ngực, trách không được cần phải tìm một vú em nhìn kha khá đến đây, thì ra là như vậy! Nếu nữ nhân nằm trong ngực vừa già vừa xấu lại mập mạp, bản vương tự nhiên không thể cứng lên được.

Hạ Trọng Phương mặc dù đã thành thân, nhưng dù sao cũng chưa hề động phòng, cho nên nghe những lời này của Phương ngự y, nửa hiểu nửa không, trong lòng chỉ có nghi hoặc.

Phương ngự y cũng biết hiện nay khẩn yếu quan đầu (nguy cấp, quan trọng), rất sợ Hạ Trọng Phương cứ như thế này sẽ chịu không nổi, lại nói: “Hạ cô nương, ta ở trước mặt Vương gia, một lần nữa hứa với cô, nếu sữa của cô nương có thể khiến Vương gia hết bệnh, ta nhất định sẽ hết mình tìm cho cô nương một vị hôn phu tốt hơn cả Quận mã, tuyệt không nuốt lời! Chuyện đã đến nước này, thỉnh Hạ cô nương làm đến nơi đến chốn, để cho Vương gia com no rụy say, ăn uống no đủ.”

Hạ Trọng Phương chỉ cảm thấy nơi ngực căng phồng bắt đầu đau đớn, nhất thời nói: “Phương ngự y, ta biết rồi mà, người yên tâm đi.” Mau đi xuống, đi xuống ngay đi, Vương gia mà không mút sớm, ta sẽ không chịu nổi đâu.

Phương ngự y cũng không vội, ừ, đúng là càng khó chịu, chờ đợi càng hấp dẫn mà. Diễn càng lâu, được càng tốt!

Trầm Tử Trai thấy Phương ngự y cứ từ từ chậm rãi, cũng có chút chịu không nổi, la lên: “Lão Phương kia, ngươi còn muốn nói cái gì nữa hả? Ra ngoài bình phong rồi nói lớn cho bản vương nghe, như nhau cả thôi, đi mau!”

Cái Phương ngự y ghét nhất là Trầm Tử Trai gọi hắn là “Lão Phương”, trong lòng nói thầm: “Hừ, ta lớn hơn nhà ngươi có một tuổi, mà cứ mở miệng lão Phương, lão Phương, làm như ta già lắm í.” Nói xong mới chậm chậm lui ra ngoài.

“Vương gia!” Hạ Trọng Phương khó chịu, gọi Trầm Tử Trai như tiếng mèo kêu, mong hắn nhanh nhanh mút sữa, nhanh một chút thả cô đi.

Trầm Tử Trai biết ý Phương ngự y, không gấp không gấp, nhẹ nhàng cỡi sam từ của Trọng Phương ra lộ ra bả vai mượt mà, mắt hắn dời đến cổ nàng, thấy rõ màu da nơi này khác hẳn với vùng da trên mặt, liền biết, màu da trên mặt chắc cũng trắng nõn mịn màng, chỉ là không được bảo dưỡng tốt mà thôi, nên mới khô ráp như vậy.

Hạ Trọng Phương được Phương ngự y bảo đảm, giao tâm nhất hoàn, để mặc cho Trầm Tử Trai cỡi sam từ, có điều khi Trầm Tử Trai cỡi đến ngực cô thì dừng lại, không hề động, cô nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Mắt Trầm Tử Trai dừng ở chiếc áo màu đỏ trên ngực Hạ Trọng Phương, thấy chiếc áo được tú (thêu) đôi cá Hồng Liên nô đùa, cực kì hứng thú, liền cúi xuống hỏi: “Cái này là do nàng tú?”

Hạ Trọng Phương thấy Trầm Tử Trai cúi đầu hỏi thì trong bụng cũng khóc oa oa, mang theo chút sa âm đáp: “Ta tú cá diễn Hồng Liên, cũng sẽ tú tốt hơn.”

Trầm Tử Trai “Ngà” một tiếng, hơi thở tức giận phun lên mặt Hạ Trọng Phương, làm cho sắc mặt cô phấp phồng, da thịt có hơi run rẩy, chiếc áo yếm đã bị kéo lệch sang một bên lộ ra da thịt trắng hồng, không khỏi để ý, yết hầu giật giật.

Hạ Trọng Phương thân không tự chủ được (thân bất do kỷ). Ngâm một tiếng, nhỏ tiếng gọi: “Vương gia, người mau uống sữa đi.” Ta sắp không chịu nổi rồi đây này!!!

Trầm Tử Trai thấy kiểu dáng này của Hạ Trọng Phương, quả nhiên toàn thân nóng lên, một tay cầm lấy chiếc áo yếm, giật hẳn nó sang một bên, chỗ đấy da trắng nõn lộ ra hoàn toàn, nhất thời mặt nóng tim đập, nói thầm: “Thật là lớn, thật tròn quá!”

Nếu không lớn nếu không tròn, có sữa cho nhà ngươi bú sao? Hạ Trọng Phương thấy vẻ mặt của Trầm Tử Trai, liền biết suy nghĩ trong lòng hắn, trong lòng nắc cở không biết làm thế nào cho phải, chỉ đem đầu của hắn rứt vào trong lòng, không ngờ tới, bản thân đem chỗ đấy chà dụi vào mặt hắn.

Toàn thân Trầm Tử Trai run lên, rốt cục cũng cảm giác được, thứ ở giữa hai chân, đại thói cũng đã cứng lên, đưa một tay nắm lấy chỗ vừa lớn vừa tròn của Hạ Trọng Phương, cúi đầu xuống, mũi sát vào, nhẹ nhàng ngậm lấy, chỉ mút nhẹ một cái, sớm đã có sữa chảy vào trong miệng, hắn vốn miệng khô lưỡi khô, sữa vừa vào miệng thì như trời hạn gặp mưa rào, không tự chủ mà bú mút thật nhanh.

Ngực Hạ Trọng Phương trướng đau, bị mút một cái, chỉ cảm thấy sáng khoái không chịu nổi, có một cảm giác tê dại từ ngực truyền tới toàn thân, không hề biết bản thân đang quàng tay lên cổ hắn, “Uhm” ngâm một tiếng.

Trong miệng Trầm Tử Trai chứa sữa, đầu lưỡi nhẹ nhàng đưa đẩy vỗ về, cũng cảm thấy toàn thân tê dại, đại thói ngày càng nóng, có xu hướng cứng thành đá rồi. Hắn cũng không tự chủ được mà rên lên, thái dương dần dần xuất mồ hôi.

Hạ Trọng Phương nhớ rất kĩ lời dặn dò của Phương ngự y, nàng thấy Trầm Tử Trai đỏ mặt mũi, liền lấy khăn giúp hắn lau đi, đôi tay dừng lại trên gương mặt đẹp trai chết người của Trầm Tử Trai, có chút si mê nổi lên, cả đời này, cùng với một Vương gia thân cận như thế này, sau này khi nhớ lại, chỉ là cảm thấy vinh hạnh thôi sao?

Trầm Tử Trai đổi lại ánh mắt của Hạ Trọng Phương, có chút đắc ý, nhìn xem đi, bản vương bệnh như vậy nhưng mê hoặc một tiểu cô nương vẫn là một chuyện dễ dàng đó nha.

Trầm Ngọc Tiên đứng bên ngoài bình phong, đầu tiên là nghe thấy tiếng nói thầm thì nhỏ nhẹ, sau đó lại là tiếng “uhm” của nữ nhân, lại nghe tiếng thở gấp của nam nhân, Ngọc Tiên và Quý Minh Xuân không khỏi nhìn mặt nhau, không phải là bú sữa sao, sao lại tạo ra âm thanh như vậy chứ?

Phương ngự y nghe thấy lại mỉm cười, tốt, như vậy được hiệu sẽ tăng gấp bội, thật tốt.

Trầm Ngọc Tiên cuối cùng nhịn không được, gọi lớn một tiếng: “Ca ca, huynh khỏe không?”

Miệng Trầm Tử Trai vẫn đang ngậm nhũ hoa của Hạ Trọng Phương, tai nghe thấy tiếng gọi của Trầm Ngọc Tiên, tiện miệng đáp: “Không có việc gì.”

Trầm Ngọc Tiên nghe thấy tiếng nói của Trầm Tử Trai có sức sống hơn vừa nãy rất nhiều, nhất thời đại hỉ, nói với Phương ngự y: “Được hiệu thật sự có kết quả sao? Nghe giọng nói của Ca ca, tốt hơn lúc nãy rất nhiều.”

Phương ngự y đáp: “Tìm được nhũ nương tốt, được hiệu tự nhiên sẽ nhanh chóng có tác dụng.”

Trầm Ngọc Tiên lại cất giọng gọi: “Ca ca, huynh uống sữa sắp xong chưa?”

Trầm Tử Trai không tình nguyện đáp: “Xử lý xong một bên, còn một bên.”

“Ca ca coi chừng bị nghẹn, uống từ từ thôi.” Trầm Ngọc Tiên vui sướng, lúc này mới có tâm tình ngồi xuống ghế.

Quý Minh Xuân cũng nghe thấy âm thanh từ bên trong truyền ra. Hồn thực cốt thân. Nghe tiếng rên rĩ, nhìn không được khắp khiêng đi lại xem thử, vừa thoáng nhìn, đã thấy hình ảnh Trầm Tử Trai ôm Hạ Trọng Phương vào ngực, cúi người xuống nhằm ngay ngực Hạ Trọng Phương mà mút, một bên vỗ về chơi đùa nơi đây đã bên kia. Tình cảnh hương diễm không gì sánh bằng, hắn không khỏi âm thầm hồi tưởng dĩ vãng, ừ, năm đó cùng Phương Nương thành thân, nàng chỉ mới mười tám tuổi, trước ngực vẫn chưa nở rộ, không nhìn rõ được gì, bây giờ đã ba năm trôi qua, thể nhưng lại vừa tròn vừa to lại trắng nõn, còn to hơn cả Quận chúa.

Quý Minh Xuân vừa nghĩ, toàn thân đã phát nhiệt, nhất thời lui ra phía sau nửa bước, ngồi vào ghế trên, cẩn thận len lén nhìn Trầm Ngọc Tiên một cái, thấy Trầm Ngọc Tiên chỉ lo ngồi nghe động tĩnh bên trong, không chú ý đến động tác mờ ám của hắn, mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong, Trầm Tử Trai đã uống xong một bên, lại chạy sang uống sữa bên kia, càng uống càng cảm thấy ngon, nghĩ bụng: “Không ngờ sữa lại ngon như vậy.”

Hạ Trọng Phương chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, không thể làm gì, không tự chủ cầm lấy tay của Trầm Tử Trai đặt bên hông.

Trầm Tử Trai hiểu lầm ý của nàng, không hề do dự, lập tức đưa tay bao quanh một bên nhũ hoa mà hắn không bú mút, xoa nắn, cúi đầu hỏi: “Như vậy thoải mái không?”

Hạ Trọng Phương “ừm” nhẹ một tiếng, cố gắng không cong lưng, ưỡn ngực lên, lòng chỉ cảm thấy xấu hổ, nức nở nói: “Khó chịu.”

“Như thế này được chứ?” Trầm Tử Trai dùng ngón tay xoa xoa, vân vê chỗ đỏ bừng của Hạ Trọng Phương.

Người Hạ Trọng Phương càng khó chịu hơn, không khỏi ấn đầu Trầm Tử Trai, ý bảo hắn mút sữa cho tốt, còn một bên nữa là uống xong.

Toàn thân Trầm Tử Trai nóng hổi, người đã có lực hơn trước, nhưng lại không muốn kết thúc buổi uống sữa nhanh như vậy, một bên nhàn nhã mút mát, một bên nhẹ nhàng vỗ về trên đầu, bên dưới cũng đã rục rịch. Nhất thời trong lòng nghĩ thầm: “Dù làm thế nào cũng phải nạp cô nàng tiểu nữ nương này làm thiếp mới được!”

Hắn quyết định chu cấp cho cô tiểu nữ nương này một danh phận, tâm liền thân nhiên, bàn tay to tham lam hướng hạ thân Hạ Trọng Phương mà đi chuyển, du xà cang bơi cang nhanh.

Hạ Trọng Phương kinh hô một tiếng, một tay nắm lấy tay hắn, lơ mơ nói: “Vương gia, tôi là nữ nương.”

“Ừ, nàng không muốn làm nữ nương cũng được.” Trầm Tử Trai cúi đầu nở nụ cười, lại tiếp tục công cuộc uống sữa của mình.

Mọi người đang vênh tai lên để nghe ngóng bên trong, đang yên ắng thì nghe vang lên tiếng “tặc tặc”, không khỏi nhìn nhau, toàn bộ trong đầu đều hiện lên một bức tranh vừa hương diễm vừa kinh sợ.

Lúc này, Trầm Tử Trai đã uống sữa xong, một tay vát lên người Hạ Trọng Phương, hắn cúi người, đè lên người Hạ Trọng Phương, thờ gấp nói: “Hạ cô nương còn phải giải một độc khác trên người bản vương mới được.”

Đầu coi nàng là nữ nương, hiện nay như vậy, sau này chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, nói cô sau này làm sao tìm được quý tể chứ? Hạ Trọng Phương cố gắng đẩy Trầm Tử Trai ra, một tay kéo lấy xiêm y che lại, giãy dụa: “Vương gia!”

Giọng nói của cô trần ngập khước từ, không hiểu sao lọt vào tai của người nào đó lại là hờn dỗi. —”

Trầm Tử Trai dùng lực ôm lấy Hạ Trọng Phương, miệng thì tán tỉnh: “Tiểu cô nương, tên gọi là gì thế?”

Hạ Trọng Phương thầm thấy không ổn, mau miệng la lớn: “Phương ngự y, mau đến cứu mạng aaaaaaaaaa”

Suy nghĩ của tác giả: Canh ba rồi. Hoa của ta, hoa của ta đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Phương ngự y nghe thấy tiếng kêu cứu, cũng không vội chạy vào, chỉ ở gian ngoài nói: “Hạ cô nương cứ thông thả, sắp xong rồi.”

Trầm Tử Trai vẫn tiếp tục áp lên người Hạ Trọng Phương, nhưng quả nhiên không làm thêm gì cả.

Năm Trầm Tử Trai mười tuổi đã mất phụ mẫu, cùng với muội muội sống qua ngày, tuy là hoàng tôn, nhưng cũng gian khổ khôn cùng. Đến khi Cảnh Tông hoàng đế lên tiếng, huynh muội bọn họ mới được đưa vào hoàng cung nuôi nấng, tình cảnh còn hiểm ác đáng sợ hơn lúc còn ở Vương phủ nhiều. Trong cung, phần nhiều là người của Thái tử, muốn làm khó dễ hai đứa trẻ, khiến cho họ có trạng nhưng không thể cáo thực sự là việc vô cùng dễ dàng.

May nhờ Trầm Tử Trai từ nhỏ đã thông minh hơn người, ở nơi đáng sợ nhất thiên hạ mà vẫn bảo vệ được bản thân và muội muội bình an lớn lên. Đến năm hăm mười sáu tuổi, liền thỉnh cầu Cảnh Tông hoàng đế, cho phép hai huynh muội họ ra ngoài cung, cũng là để chuẩn bị kết hôn. Cảnh Tông hoàng đế yêu thương hẳn, vì hẳn mà ngoại lệ, phong hẳn làm Tề vương, lại xây thêm Tề vương phủ cho hẳn.

Trầm Tử Trai được phong làm Tề vương đã đắc tội với hai người. Một là người con lớn nhất của Thái tử, Trầm Tử Hưng, một người nữa là đứa con thứ hai của Thái tử, Trầm Tử An.

Trầm Tử Hưng thân là Thế tử, phụ thân là Thái tử, nhưng trong mắt Cảnh Tông hoàng đế, rõ ràng hẳn không bằng Trầm Tử Trai. Về phần Trầm Tử An, ở trước mặt Trầm Tử Hưng, địa vị của hẳn vừa thấp vừa... vừa, đây cũng không thể trách được, nhưng thậm chí cả đường đệ Trầm Tử Trai cũng kém hơn, chỉ tự trách bản thân sinh ra muộn.

Trầm Tử Trai được phong Vương, tất nhiên đãi ngộ các thứ đều ngang hàng với các vị thúc thúc, so với Trầm Tử Hưng và Trầm Tử An cũng cao hơn một cấp, trong lòng hẳn cũng biết bản thân bị nhiều người ghen ghét, nhân hành sự khiêm tốn, không muốn chọc vào đám người Trầm Tử Hưng. Nhưng hẳn không gây sự, không có nghĩa là người khác phải ngồi chơi giết thì giờ. Mặc dù đã đề phòng đủ thứ nhưng bản thân cuối cùng cũng trúng phải độc mẫn tính, việc hẳn bị hạ độc, liên lụy quá nhiều người, nếu điều tra ra là thái tử làm, chỉ e là cả thành phải tắm bằng máu tanh, chỉ bằng cứ im lặng.

Đến lúc này, Trầm Tử Trai bắt đầu nghi ngờ, cái chết của phụ thân năm đó, ắt hẳn không phải đơn giản chỉ vì bệnh, nhưng hiện nay thế đơn lực bạc, việc này không thể cho người đi điều tra. Cũng may khi Tam vương gia Trầm Vĩnh Thái bệnh qua đời đã để lại cho Trầm Tử Trai ba người thân cận đặc lực, ba người này vẫn giúp hẳn lo liệu xử lý tất cả, khi Trầm Tử Trai ở trong cung, ba người ở bên ngoài cung chờ hẳn, đến khi hẳn ra cung xây phủ, ba người này lập tức vào phủ, tiếp tục đi theo hẳn.

Ba người này, một là quản gia Tô Lương, hai người khác là mưu sĩ La Quân Dụng và Kiều Thiệu Nguyên.

Trầm Tử Trai bệnh mấy năm nay, mặc dù đóng cửa từ chối tiếp khách, lại âm thầm lệnh cho La Quân Dụng và Kiều Thiệu Nguyên làm một việc khác, bản thân nghĩ, nếu hẳn chết đi, thì phải tạo một đường lui cho Trầm Ngọc Tiên, giúp cho nàng tiếp tục bình an sống tiếp.

Cho tới năm ngoái, Phương ngự y chẩn đo viết ra một lương phương (phương thuốc lành tính) nói hẳn chỉ cần tìm được vị thuốc kia, thì độc sẽ được giải, tính mạng của hẳn cũng sẽ bảo toàn. Trầm Tử Trai nhất thời đại hỉ, thiên mưu vạn mưu cũng không bằng sống cho thật khỏe.

Trầm Tử Trai trước nay cũng là một người sống vô cùng nghiêm túc, nhưng đêm nay, sau khi uống sữa được, tự biết đây là cơ hội giải độc duy nhất, làm sao dám không nghe lời Phương ngự y? Phương ngự y bảo hẳn cứ từ từ từng bước một, hẳn tự nhiên cũng ngầm hiểu, ra sức cố gắng cho tiểu nữ nương khí huyết sôi trào, để được tính phát huy tới mức tối đa. Lúc này nghe bé tiểu nữ nương la lớn gọi Phương ngự y, hẳn nhân lúc này lại vén xiêm y của nàng lên một chút, lại đưa miệng tới chỗ đầy đã hút hút, hút cho đến hai giọt sữa cuối cùng đã chui tọt vào miệng hẳn, khi ấy mới buông nàng ra, chính y ngồi ngay ngắn, giọng điệu đứng đắn nói: “Được rồi, mau đứng lên đi.”

Cả người Hạ Trọng Phương mềm nhũn, ngồi lên một hồi mới khôi phục lại, nhất thời chỉnh trang y phục rồi ngồi lại xuống, cột chắc vạt áo, gương mặt thanh tú vẫn còn đỏ, tâm can vẫn còn nhảy loạn, chỉ dám nhìn lên Trầm Tử Trai, thấy hẳn đã ngồi ngay ngắn, nhắm mắt dưỡng thần, vân đạm phong khinh, cũng may là vừa rồi cô thấy được bộ dáng lỗ mãng của hẳn, không khỏi mừng thầm: Giả bộ giở!

Nghe bên trong không còn động tĩnh gì nữa, Trầm Ngọc Tiên mới gọi: “Ca ca, đã xong rồi sao?”

Trầm Tử Trai mở mắt, thấy Hạ Trọng Phương đã mặc xiêm y xong mới bảo: “Được rồi, các người vào đi.”

Phương ngự y tiên phong chạy vào trước, bước lên trước một bước, đầu tiên là bắt mạch cho Trầm Tử Trai, cười nói: “Bây giờ, huyết khí chảy mạnh, có lợi cho việc phát huy được tính, không tệ không tệ.” Lại bảo một a hoàn: “Chuẩn bị nước nóng, để cho Vương gia ngâm khoảng nửa canh giờ, sau đó lại đi nghỉ.”

Trầm Ngọc Tiên thấy sắc mặt Trầm Tử Trai hồng hào, không phải thần sắc mang bệnh như mọi khi, không khỏi đại hỉ, chỉ vây quanh hẳn.

Quý Minh Xuân đi vào, không chen vào trước mặt Trầm Tử Trai, mà lại đứng nhìn lên Hạ Trọng Phương, thấy vẻ mặt đào hoa của Hạ Trọng Phương, dưới ánh đèn, tươi như đào lý, lại hồi tưởng lại phong cảnh trước ngực nàng lúc này rình xem được, chỉ thấy tâm tình khẩn trương hẳn lên, lúc này bị tát một cái bây giờ lại thấy nhớ thương nàng, tâm tình kiểu gì kì vậy?

Hạ Trọng Phương bắt giác ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy Quý Minh Xuân nhìn mình, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đứng vậy, mình là hặn người này, hặn người này vô tình vô nghĩa hủu mình, suýt chút nữa bản thân đã bị ép vào đường cùng. Nhưng hôm nay quạt cho hẳn một cái tát, và lại, đêm nay, bản thân chẳng xem hẳn ra gì mà cùng với Vương gia lần qua lần lại, lần này bớt giận, cứu hặn trong lòng cũng tiêu hơn phân nửa. Có lẽ bởi vì mình quá yêu đuối, bản thân ngoại trừ hặn hẳn, cũng không còn gì khác. Nếu mình mạnh mẽ hơn, không cần phải ngồi đây mà ôm hặn trong lòng, cứ như thế bước đi có khi lại hay hơn.

Hiện nay, việc cho Vương gia uống sữa đã thành công bước đầu, thân phận nữ nương dĩ nhiên cũng đã được xác định, người Vương gia cần chính là

mình đây, tự nghĩ, nếu muốn trả thù Quý Minh Xuân, đây chính là cơ hội, phải nắm chắc.

Phương ngự y vội trăm việc cũng không quên Hạ Trọng Phương, bảo một a hoàn: “Ra ngoài gọi Tiền bà bà và Thanh Trúc vào đây đưa Hạ cô nương về đi. Bây giờ người cô ấy vô lực không tự về được đâu.”

Tự có a hoàn ra gọi Tiền bà bà và Thanh Trúc.

Tiền bà bà và Thanh Trúc này giờ đứng bên ngoài đợi, lúc này nghe được có gọi đến tên mình, vội chạy vào phòng, vừa lúc nhìn thấy Hạ Trọng Phương từ sau tấm bình phong đi ra, lập tức chạy tới đỡ, đưa nàng về phòng.

Hạ Trọng Phương về phòng một lúc thì có a hoàn mang nước tới cho nàng tắm rửa, thay xiêm y khác sạch sẽ, lúc này mới nằm dài trên giường, khuôn mặt đỏ ửng như hoa anh đào vẫn còn đỏ, chưa hề tiêu tan.

Đội Thanh Trúc lui xuống, Tiền bà bà liền hỏi quá trình diễn ra như thế nào, cười nói: “Rất cuộc là chuyện đó diễn ra như thế nào vậy con?”

Hạ Trọng Phương lúc này hiểu ra, mắc cỡ vui mặt vào trong chăn, nhất thời khó chịu nói: “Là như thế ấy.”

Tiền bà bà thấy nàng như vậy cũng không hỏi nữa, chỉ cười: “Nếu muốn đứng dậy, cái chức nữ nương của Vương gia này không phải ai muốn làm là có thể làm. Bà có nói chuyện với Thanh Trúc, theo Thanh Trúc nói thì, những nữ nương của Vương gia khác, đi ra khỏi cửa, phu nhân các phủ khác còn phải nịnh bợ nữa kia, không phải nữ nương nhà bình thường có thể so sánh được. Sửa đã được Vương gia dùng, sau này nói chuyện hôn sự, có khả năng là không đất tể như Phương ngự y nói, nhưng tìm một vị hôn phu bình thường, thật quá sức dễ dàng.”

Hạ Trọng Phương thở dài: “Lúc đầu bị hù, suýt chút nữa cháu bị buộc phải chết, chỉ sợ ở lại quê nhà, không sớm thì muộn chữ tử cũng rơi xuống đầu, đành phải lên kinh. Còn về phần tìm Quý Minh Xuân nói chuyện đạo lý, kỳ thực không dễ trong lòng lắm, chỉ là ôm nó một chút để còn có động lực sống mà thôi! Hôm nay con được làm nữ nương, mặc dù con không mong mọi chuyện sẽ như thế, nhưng rất cuộc nó lại giúp con sống tiếp. Về việc hôn phu, để tự nhiên.”

Nàng đang nói thì Thanh Trúc bước vào: “Bẩm, Phương ngự y tới.”

Hạ Trọng Phương vừa nghe, vội lấy chiếc áo choàng thêm bên ngoài rồi xuống giường.

Phương ngự y đi vào thấy Hạ Trọng Phương ngồi, liền nói: “Cô nương cứ nằm xuống đi, đêm nay đã dày vò một đêm, coi chừng cảm lạnh.”

Phương ngự y người nói vô tâm, Hạ Trọng Phương người nghe hữu ý, nhất thời nhớ lại chuyện khi nãy, mặt lại đỏ, vội vàng lui sát vào giường, vẫn giữ tư thế ngồi, hỏi: “Phương ngự y còn gì muốn dặn dò sao?”

Phương ngự y nói: “Trước tiên là phải cảm ơn Hạ cô nương, nếu không có cô nương, bệnh của Vương gia khó lòng trụ nổi.”

Hạ Trọng Phương vừa nghe lời của Phương ngự y, cuối cùng cũng coi bỏ chút xấu hổ khi cho Vương gia uống sữa: “Phương ngự y đã hứa tìm cho ta một đất tể, dĩ nhiên không cần cảm ơn.”

Phương ngự y cố gắng ưỡn ngực nói: “Hạ cô nương, đất tể sẽ có cho cô, cô nương cứ yên tâm.”

Lòng tham của Hạ Trọng Phương bỗng dưng nổi lên, thấp giọng: “Tôi muốn tương mạo của vị hôn phu đừng quá bình dân, tuần tú một chút nha.” Vừa nói xong, nàng lập tức hối hận, cái này đòi hỏi hơi quá lớn rồi! Bản thân chỉ là một tiểu thôn cô, yêu cầu đất tể, còn muốn anh lăng tuần tú, Phương ngự y có thoãn mãn cho cô không đây?

Phương ngự y nghe xong, trong lòng lập tức hành một bản so sánh ba cột, một là chính Phương Cố Ngôn hấn, một là Trầm Tử Trai còn lại là Quý Minh Xuân, hỏi Hạ Trọng Phương: “So với Vương gia thì thua một chút, còn so với Quý quận mã thì đẹp trai hơn một chút, có được không?”

Hạ Trọng Phương không khỏi nở nụ cười, đáp: “Nếu có được vị hôn phu như thế, nửa đêm tôi còn phải tỉnh dậy ngồi cười nữa ấy chứ, sao dám nói không được?”

Phương ngự y vừa nghe đã thở phào một hơi, chỉ cần Hạ cô nương không yêu cầu phải tuần lăng hết như Vương gia đã là tốt lắm rồi.

Hạ Trọng Phương lại hỏi: “Chuyện cho bú sữa này, khoảng bao nhiêu ngày lại làm một lần vậy ạ?” Này, cô háo sắc vừa vừa thôi nha, dám hi vọng mỗi ngày đều đi đút sữa sao?

Phương ngự y đáp: “Mỗi đêm trước khi đi ngủ làm một lần. Hạ cô nương ban đêm đứng là không rãnh, nhưng ban ngày thì nhàn rồi mà, có thể học thơ từ thi họa, cũng có thể chút nhạc khí tự tiêu khiển. Tương lai xứng với đất tể, sau này phu thê hai người cũng có chuyện để nói.”

Tâm Hạ Trọng Phương có chút nhảy nhót không yên, không cần cả ngày phải làm việc, có thể học thơ từ thi họa, đây chính là hướng đi lúc ban ngày của cô! Oa!

Phương ngự y đang muốn đi, quay đầu lại nói: “Da Hạ cô nương hơi tối, cần phải bảo dưỡng thật tốt. Ngày mai ta sẽ mang bạch phu cao cấp đến cho Hạ cô nương dùng. Đây là do các mỹ nhân trong cung điều chế, hiệu quả rất tốt. Chỉ trong ba tháng, da sẽ trắng lên rất nhiều, chỉ là không được phơi nắng quá nhiều.”

Cái khác không nói, chỉ nghe đến mỹ bạch trắng da, Hạ Trọng Phương muốn nhảy cẫng lên, cười nói: “Cảm tạ Phương ngự y. Cái này tốt lắm, nếu Phương ngự y không tìm được hôn phu tuần lễ cũng không sao đâu, tôi cũng chấp nhận rồi.”

Phương ngự y sừng sốt, sờ sờ mặt mình đáp: “Dù sao đi nữa hân cũng đẹp trai rồi, cô cứ yên tâm.”

Phương ngự y cất bước, Tiền bà bà tiến đến ngồi một góc giường, tay dịch chăn, một bên nói nhỏ: “Người của Phương ngự y thật không tệ.”

Hạ Trọng Phương cũng nói: “Đúng thế.” Nói xong cũng nhắm mắt.

Tiền bà bà từ nhìn nàng ngủ, mới ra ngoài rửa mặt, tự an giấc bên trong phòng.

Một nơi khác, Quý Minh Xuân và Trầm Ngọc Tiên sau khi Trầm Tử Trai an giấc cũng đã trở về phòng.

Đợi đến khi rửa mặt xong, Quý Minh Xuân kéo tay Trầm Ngọc Tiên lên giường, phủ lên người nàng: “Nương tử, ta cũng muốn uống sữa.”

“Đi, đi.” Trầm Ngọc Tiên không thể không cười, đẩy Quý Minh Xuân ra, nhưng lại không thể đẩy ra nổi, nhất thời hai người cuộn lại thành một.

Đang lúc dây dưa, Quý Minh Xuân đã cởi hung y (áo yếm) của Trầm Ngọc Tiên ra, cúi đầu ra sức mà mút, âm thanh “Tặc tặc” lại vang lên: “Ngọt quá!”

Trầm Ngọc Tiên đêm nay nghe thấy âm thanh của Trầm Tử Trai và Hạ Trọng Phương vốn đã xuân tình nhộn nhạo, cũng cố gắng phối hợp với Quý Minh Xuân, hai người dần chìm vào lạc thú.

Quý Minh Xuân có chút tiếc nuối nhỏ nhoi, của quận chúa không to như của Phương nương, cũng không tròn như Phương nương! Nếu có thể sờ được một tí, mút được một cái, thì càng sáng khoái~~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: Holilinhk

Hạ Trọng Phương ngủ dậy, lập tức nhận ra cô của ngày hôm nay đã khác xa Hạ Trọng Phương ngày trước, trong phòng ngoại trừ Thanh Trúc, còn có hai a hoàn, hai ma ma, toàn bộ đều cung kính đứng một bên.

Thanh Trúc giới thiệu cho cô, chỉ vào một a hoàn mặt tròn: “Đây là Thái Bạch”

Thái Bạch bước lên phía trước, đến trước mặt Hạ Trọng Phương cúi người nói: “Hạ cô nương an khang! nô tỳ am hiểu chải tóc, phối màu xiêm y, đánh giá các loại trang sức.”

Thái Bạch sở hữu một cái mũi tron bóng, đôi môi dày, thoát nhìn mang lại cảm giác thật thà chất phác, Hạ Trọng Phương vừa nhìn đã thích, cười nói: “Không cần đa lễ, mau đứng lên đi.”

Thái Bạch cười, thối lui qua một bên.

Thanh Trúc lại chỉ sang một a hoàn có khuôn mặt khá dài: “Đây là Thái Hồng.”

Thái Hồng cũng bước lên đứng trước mặt Hạ Trọng Phương, hành lễ nói: “Nô tỳ am hiểu điều son làm phấn, phối chế các loại không dị ứng với da. Nhưng hiện nay Vương gia ngài không được mùi phấn, quận chúa xưa nay cũng không dùng nhiều son phấn, nên không có đất dụng võ. Hạ cô nương ban ngày nhàn rỗi không chuyện gì làm, nếu muốn tô son vẽ phấn xin cứ dặn dò nô tỳ điều chế.”

Thân hình Thái Hồng như rắn nước, vóc người cao ráo xinh đẹp, nhưng nàng chưa nói đã cười, cũng coi như dễ thân. Hạ Trọng Phương cũng cảm thấy vui mừng, cười nói: “Đừng quá đa lễ, ngồi xuống rồi nói.”

Lúc này hai người bà tử cũng tiến lên cho Hạ Trọng Phương thấy mặt, một vị là Mạc bà tử, một vị là Lý bà tử, chuyên quản tạp vụ.

Giới thiệu xong xuôi đã có người bưng nước và khăn tới, hầu hạ Hạ Trọng Phương rửa mặt, rửa xong lại cho truyền điểm tâm.

Lúc điểm tâm sáng mang lên, Hạ Trọng Phương muốn gọi Tiền Bà Tử cùng nhau ngồi xuống dùng bữa, đã thấy Tiền Bà Tử sớm đứng bên người mình, thấy bộ dáng hầu hạ của bà, nhất thời nhìn đám người Thanh Trúc trong phòng, suy nghĩ một chút, không gọi Tiền Bà Tử nữa.

Thanh Trúc hầu hạ Hạ Trọng Phương ăn xong, lúc này mới lui xuống.

Hạ Trọng Phụng có chút không quen, chờ Thanh Trúc lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Tiền Bà Tử, mới lên tiếng: “Bà bà, bà xem cái dạng này của con, hình như rất giống với quý nhân.”

Tiền Bà Tử thấy trong phòng không còn người khác, liền ngồi bên người Hạ Trọng Phụng, cười nói: “Hiện giờ Phụng nương là nhũ nương của Vương gia, đương nhiên là đắt như vàng, con cũng đừng không được tự nhiên, phải tập thích ứng đi thôi.”

Vừa nói chuyện, lại có một vài gia nhân mang tới một ít đồ để bài biện, nói là quân gia phân phó.

Mọi người vội vàng đi tới kiểm kê, giúp đỡ trưng bày.

Sau khi bày biện xong, mọi người dùng một ít tào tiện. Thanh Trúc nhân tiện nói: “Hạ cô nương cần phải tán thực (tiêu thực), cô nương có muốn đi dạo quanh phủ một chút không? Tuy là Tề vương phủ nhưng lại được hoàng thượng đích thân sai người thiết kế, tất cả các nơi đều khéo léo tinh xảo, ngay cả trong vườn hoa cũng đều là những thứ hiếm có khó tìm.”

Hạ Trọng Phụng vốn cũng muốn đi ra ngoài dạo một vòng, vừa nghe lời này tự nhiên gật đầu đồng ý.

Thái Bạch liền giúp Hạ Trọng Phụng chải đầu, có bà tử khác mang xiêm y sang, cười nói: “Đây là xiêm y đã được may suốt đêm qua, hơi qua loa một chút, trước tiên mong Hạ cô nương mặc đỡ vài ngày, vài ngày sau sẽ đưa đến chỗ cô nương nhiều xiêm y hơn.”

Ngày trước Hạ Trọng Phụng và Tiền bà bà có tú đồ cưới cho nhi nữ nhà Phụng đại hộ, đương nhiên trong đầu cũng có chút kiến thức về vải vóc, bây giờ thấy bà tử mang xiêm y tới, mặc dù cô không biết tên để gọi chúng nhưng cô cũng biết chúng là hàng tốt, nào dám nghi ngờ? Tất nhiên là cười nói không hề qua loa, cực không tệ vân vân...

Trang điểm ăn vận hoàn tất, Thanh Trúc, Tiền bà tử và Hạ Trọng Phụng cùng đi dạo trong vườn, những người còn lại thì ở lại trông coi gian phòng.

Một nơi khác, Quý Minh Xuân đang ở trong phòng Quý phụ Quý mẫu nói chuyện.

Trước kia, lúc Quý Minh Xuân đưa cha mẹ hán lên kinh, vốn an bài bọn họ ở bên ngoài phủ, nhưng Trần Tử Trai lại lên tiếng bảo hán hãy đưa cha mẹ hán vào ở trong phủ để phụng dưỡng.

Quý phụ Quý mẫu nghe họ được vào Vương phủ ở, há còn mở miệng chửi ừ? Bọn họ cao hứng còn không kịp, vui mừng chuyển đến Vương phủ. Và lại nhân sự trong phủ cũng coi như giản đơn, Vương gia bệnh, Quận chúa xử lý công việc, quân gia trợ giúp, hạ nhân đa số cũng nhu thuận nghe lời, Quý phụ Quý mẫu ở cũng coi như bớt lo.

Quý phụ quý mẫu nghe nói Hạ Trọng Phụng vào phủ, trở thành nhũ nương của Trần Tử Trai, cũng bách vạ tạp trần (trong lòng trăm mối cảm xúc). Hạ Trọng Phụng là vợ trước của con bọn họ, hầu hạ bọn họ cũng coi như tận tâm tận lực, mặc dù họ vừa nghe Quý Minh Xuân thì đầu Tiên sĩ, cũng ngại Hạ Trọng Phụng quá mức bình thường, rất sợ cô sẽ làm mất mặt Quý Minh Xuân. Nhưng đến khi Quý Minh Xuân đón họ lên kinh, ném lại cho Hạ Trọng Phụng duy nhất một tờ hưu thư, bọn họ cũng rất áy náy. Nhưng những người tới đón cứ can ngăn mãi, không cho họ gặp Hạ Trọng Phụng, còn nói Quý Minh Xuân đã trở thành Quận mã gia, đành bỏ lại Hạ Trọng Phụng, suốt đêm theo người lên kinh.

Quý mẫu hỏi được quá trình Hạ Trọng Phụng trở thành nhũ nương của Vương gia, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Đại Lang, quận chúa tuy tốt thật, nhưng tư thái bình phàm phẳng phiu, nhìn mỏng manh, chỉ e là không dễ sinh được con. Phụng nương lại khác hoàn toàn, mấy năm gần đây trở mã, có trước có sau, nhìn rất tốt. Nhìn tư thái của nó nhất định là sẽ sinh con trai. Không bằng con đi nói với quận chúa, nạp Phụng nương làm thiếp đi! Thứ nhất để cho Phụng nương có một chỗ dựa không cần phải trở về quê làm lụng cực khổ, bị người soi mói, cũng không phụ tình nghĩa nó đã hầu hạ cha mẹ ba năm nay. Thứ hai, xuất thân của nó như vậy, sẽ không yếu đuối mỏng manh như quận chúa, tất nhiên sẽ tận hiếu với chúng ta, ngược lại con có thể không còn nỗi lo sau này nữa. Thứ ba, hiện nay nó là nhũ nương của Vương gia, lần này đã cứu Vương gia một mạng, Vương gia sao có thể bạc đãi nó? Một khi nó đã thành thiếp của con, sau này những chỗ tốt mà Vương gia dành cho nó tự nhiên cũng sẽ rơi xuống người con thôi.”

Mặc kệ những điều Quý mẫu nói, trong đầu Quý Minh Xuân chỉ hiện lên cảnh xuân trước ngực Hạ Trọng Phụng, tâm cũng nổ ầm một tiếng, nhân nói: “Chỉ sợ Quận chúa không chịu, Phụng nương cũng không chịu.”

Quý phụ vừa nghe nói: “Con và quận chúa thành thân từ mùa thu năm ngoái, đến nay đã hơn nửa năm mà quận chúa vẫn chưa có động tĩnh gì! Nếu là những người khác trong phủ, tổng cũng sót ruột rồi. Chúng ta chỉ một đứa con trai, chuyện nói dối tông đường là chuyện đại sự, quận chúa là người hiền lành, tự cũng lẽ lo lắng chuyện này cho con mà thôi, giúp đỡ con nạp thiếp sinh con đường cái mới là chuyện nên làm. Nếu con không dám nói thì cứ để có mẹ con nói đi.”

Quý Minh Xuân vội ngăn lại: “Cái này từ từ đã, chậm lại một chút cũng được mà.”

Quý mẫu tức giận: “Đại Lang ơi Đại Lang, con cũng đã hơn hai mươi hai tuổi rồi, nếu là người khác, nữ nhân đã sớm thành đàn, nào giống như con, con thật muốn Quý gia ta tuyệt hậu sao?”

Quý Minh Xuân bắt đắc dĩ, chỉ đành phải nói: “Con suy nghĩ lại một chút, để con thuyết phục quận chúa.” Nói xong chạy trốn chết.

Thấy Quý Minh Xuân bỏ chạy, Quý mẫu thở dài: “Nói là quận mã, mà suốt ngày chỉ làm một tên quan quyền, không được vào triều, còn không bằng không làm quận mã.”

Nói lên này, Quý phụ cũng là buồn bực. Khi Quý phụ còn thiếu niên, cũng từng ra bên ngoài học hỏi, xem như hơi có kiến thức. Lần này vào Vương phủ hơn nửa năm, ông cũng nghe được một ít tin tức, cũng hiểu được phần nào tình huống của Vương phủ. Nói với Quý mẫu: “Vương gia là bị người đổ ky,

bởi vậy liên lụy làm Đại Lang cũng không thể được trọng dụng. Hiện nay hoàng thượng còn kiện tráng khỏe mạnh, một khi “cái kia”, thái tử đăng vị, khi đó chỉ sợ vương gia lại càng khó qua. Nước cờ này... tầm ưu.”

Quý mẫu nghe vậy nói: “Vậy nên làm như thế nào cho phải?”

Quý phụ khoát tay bảo bà nhỏ giọng, nhất thời nói: “Hoàng thượng nếu yêu thương vương gia, nhất định sẽ vì hắn suy nghĩ một chút, tương lai thái tử đăng vị, vì hiền danh, sẽ không dồn Vương gia vào đường cùng. Nhưng không quá tốt là chắc chắn. Hiện nay chỉ mong Vương gia có thể đứng lên, vì Đại Lang cầu một chức quan nhỏ bên ngoài kinh, cả nhà chúng ta chuyển ra ngoài thành, đến lúc đó cho dù bị liên lụy, cũng có hạn, có thể bớt một gánh lo.”

Nói chuyện, Quý mẫu gọi một a hoàn vào phòng, giúp đỡ bà đi dạo chung quanh, một bên nói: “Giờ là đầu hạ, trong vườn bách hoa nở rộ, bây giờ không có việc gì người đưa chúng ta đến đó, xem như không phụ cảnh đẹp.”

“Đi thôi, hoạt động gân cốt cũng tốt.” Quý phụ thay y phục, lại chuẩn bị đi đến phòng luyện võ đánh hai vòng.

Nói chứ, Vương phủ thứ gì cũng có, chính là không có người vận dụng mấy thứ này, so với các phòng luyện võ khác, nơi này thật lớn, bình khí gì cũng có, nhưng bình thường lại yên tĩnh, vẫn là lão nhân đến đây, chỗ này mới có tí náo nhiệt lên. Lại nói chuyện trong vườn đi, hoa náo nhiệt khai nhụy, cũng không có ai đến xem bọn nó nở, vẫn là lão bà từ đến đây, nhìn một cái, chúng nó mới không tính là toi công.

Hai ông bà hẹn nhau khi ngo thiện thì gặp lại, sau đó mỗi người một ngả.

Quý mẫu dọc theo con đường thường đi đến vườn hoa, mới thường hoa được hai nơi, chợt nghe bên kia có tiếng cười, không khỏi ngừng đầu đi xem thử, nhận ra người đó không phải là Trầm Ngọc Tiên, nhất thời cảm thấy kì quái, hỏi a hoàn Trần Châu bên người: “Mỹ nhân đó là ai? Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy.”

Trần Châu thấy Thanh Trúc đứng bên người vị mỹ nhân kia, nhớ tới Thanh Trúc là người được đưa đến chỗ của nữ nương mới tới: “Chắc đó là nữ nương Hạ cô nương mới tới.”

“Phương nương?” Quý mẫu nghi chân nhìn lại, có chút không thể tin được hai mắt của mình, Phương nương đánh một tá phấn lên mặt như vậy, thật đúng là nhận không ra nổi.

Hạ Trọng Phương cùng Thanh Trúc vui đùa, cảm thấy có người đến đây, chỉ vừa chuyển đầu, liền nhận ra lão nhân gia là Quý mẫu, nhất thời dừng lại tiếng cười, chỉ nhìn Quý mẫu, sắc mặt hơi khó coi.

Quý mẫu làm ra vẻ thờ dài, quay đầu nói với Trần Châu: “Người trước đi xuống, ta cùng Hạ cô nương nói mấy câu.”

Trần Châu ứng, đưa mắt nhìn về phía Thanh Trúc, Thanh Trúc cũng biết ý, cùng Trần Châu lui về phía bên kia đợi.

Quý mẫu mới bước nhanh hai bước, tiến lên gọi: “Phương nương, thật là con?”

Hạ Trọng Phương nhìn Quý mẫu, không lên tiếng, nhớ đến chuyện trước kia, vẫn còn chưa tha thứ cho Quý mẫu.

Tiền bà từ thấy là Quý mẫu, tiến lên ra mắt, cười nói: “Lão nhân gia bà vào Vương phủ, khỏe mạnh hơn hẳn, nhìn hữu thần hơn so với trước.”

Quý mẫu lúc này mới chú ý tới Tiền bà từ, hỏi: “Nữ nhi nhà bà đã về chưa?”

Nói đến việc này, hốc mắt Tiền bà từ liền đỏ lên: “Vẫn chưa về! Vì nó, tôi mới phải lên kinh tìm, nhưng kinh thành rộng lớn, biển người mênh mông, tôi muốn tìm cũng tìm không ra. Hiện cùng Phương nương vào phủ ở, từ từ lại tìm tiếp.”

Quý mẫu liền an ủi: “Không sao đâu, đợi tôi nói Đại Lang một tiếng, bảo nó cho người giúp bà tìm.”

Vừa nghe câu này, Tiền bà từ tự nhiên ngàn ân vạn tạ, lại lôi kéo Hạ Trọng Phương nói: “Lúc trước Phương nương cũng là con dâu của bà ấy mà, mau gọi một tiếng đi.”

Hạ Trọng Phương vung tay áo cười lạnh nói: “Ba năm tình phân, chỉ nhận một tờ giấy hưu thư, bà bảo con kêu là kêu thế nào đây?” Nói xong quay đầu muốn đi.

Quý mẫu cũng hơi hồ thẹn, tiến lên kéo tay áo Hạ Trọng Phương không cho nàng đi, thấp giọng nói: “Phương nương Phương nương, con hãy nghe ta nói!”

“Còn gì để nói chứ?” Giọng nói Hạ Trọng Phương đau buồn, lúc trước gả cho Quý gia, là đem Quý mẫu làm thân nhân, tận tâm hầu hạ, nhưng hôm nay thì sao?

Quý mẫu không để Hạ Trọng Phương đi, chỉ nói: “Phương nương à, chuyện trước kia ta cũng không muốn nhiều lời, nhưng sau khi vào kinh, ta cũng thường xuyên nhớ mong con, lại sợ con có mệnh hệ nào, còn người đi hỏi thăm về con! Con cũng biết, ta chỉ có Đại Lang là con trai duy nhất, ngay cả nhi nữ cũng không có. Luôn luôn xem con là con gái mà đối đãi. Khi đó nhận được thư gọi từ kinh thành, nói là quận chúa nhìn trúng Đại Lang, nếu Đại Lang không ứng, tiền đồ cũng không cần nữa. Chúng ta rất lo sợ, cũng không dám gặp con, rất sợ tâm mềm, mà dẫn theo con lên kinh, đến lúc đó cả nhà không thể có một cái kết tốt đẹp. Hiện nay thấy con khỏe mạnh, cũng đã yên tâm rồi.” Nói xong nước mắt liền chảy xuống.

Hạ Trọng Phụng không khỏi hốt hoảng cũng ảm ướt, lại nói, sau khi nàng gả vào Quý gia, ngoại trừ lúc nàng nhận hưu thư, không gặp Quý mẫu, thời gian trước, Quý mẫu thật là đối xử với nàng không tệ.

Tiền bà tử cũng tới khuyên nhủ, nói nhỏ: “Nơi này không phải là nơi để nói chuyện, chỉ bằng chúng ta cùng về phòng rồi nói chuyện.”

Quý mẫu liền kéo Hạ Trọng Phụng nói: “Phụng nương, con theo ta vào trong phòng trò chuyện.”

Tiền bà tử cũng giúp Quý mẫu kéo Hạ Trọng Phụng, đẩy nàng đi phía trước, thấp giọng nói: “Phụng nương, con còn phải ở Vương phủ chừng một năm nữa, và lại việc hưu thư, cũng không phải việc lão phu nhân có thể ngăn được, không thể trách bà ấy. Hiện bà chịu thua, có tâm hòa hảo, con cũng đừng buồn nữa!”

Hạ Trọng Phụng không thể đẩy hai bà, cuối cùng bị hai người đưa trở về phòng.

Chậm một chút, Quý Minh Xuân liền biết Hạ Trọng Phụng ở trong phòng Quý mẫu, thừa dịp Trầm Ngọc Tiên đi thăm Trầm Tử Trai, hần liền hướng phòng Quý mẫu mà đến.

Một nơi khác, Trầm Tử Trai đã nghe Tô Lương bẩm báo xong lai lịch của Hạ Trọng Phụng, nhất thời nói: “Được, thì ra là vợ trước của quận mã!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trầm Tử Trai được phong Tề vương, dù là hôn sự của hần, hay hôn sự của Trầm Ngọc Tiên, cũng đều là tâm điểm chú ý của kinh thành. Nhưng hần mắc bệnh, người có tâm, chú ý một chút là biết Thái tử không thích Trầm Tử Trai, Trầm Tử Hưng và Trầm Tử An lại càng không lấy gì làm vui vẻ với Trầm Tử Trai, như vậy, tình thế đã thay đổi.

Hiện nay tuổi tác của hoàng đế đã dần cao, một khi Thái tử đăng vị, vốn là người Thái tử không thích, kết cục sẽ như thế nào? Mà bệnh tình của Trầm Tử Trai ngày càng nặng thêm, môn đình (nhà) cũng không náo nhiệt như trước kia, hôn sự của hần, cũng không ai nhắc tới. Về phần hôn sự của Trầm Ngọc Tiên, bên ngoài thì nói là vì muốn chăm sóc vị ca ca này mà trì hoãn, nhưng Trầm Tử Trai biết, tình hình thực tế không phải như vậy.

Người trong triều điều có mắt cả, ai mà dám rước đưa con gái mà thái tử vốn chẳng ưa về làm con dâu chứ? Về phần nhân phi trong triều, vị trí của Trầm Ngọc Tiên nằm ở đâu? Chính là ở nơi không quá cao cũng không quá thấp, cho nên hôn sự của cô cứ thế mà trì hoãn dài dài.

Cho tới năm ngoái, Trầm Ngọc Tiên tròn mười tám tuổi, chuyện hôn nhân vẫn vậy, có lần tiến cung, gặp phải muội muội Trầm Tử Hưng - Trầm Thanh Toàn, lại bị Trầm Thanh Toàn giễu cợt, nói nàng là thứ con gái lỡ thì không ai thèm rước đi. Đến khi hồi phủ, Trầm Ngọc Tiên tất nhiên là khóc nức nở.

Trầm Tử Trai nghe được chuyện này, liền bảo người chú ý đến tân khoa tiến sĩ, muốn giúp Trầm Ngọc Tiên chọn lấy một vị hôn phu. Hần nhìn trúng hai người tân khoa tiến sĩ, nhất thời dụng tâm, muốn để Trầm Ngọc Tiên xem tướng rồi chọn lựa, không ngờ người Trầm Ngọc Tiên để ý lại không phải là người hần đã chọn - Quý Minh Xuân.

Trầm Tử Trai tra được Quý Minh Xuân đã có thể thất, xuất thân lại quá mức bình thường, muốn chặt đứt ý niệm trong đầu Trầm Ngọc Tiên. Chỉ là Trầm Ngọc Tiên khó lắm mới nhìn trúng một vị nam tử, cũng là không chịu bỏ cuộc, không chịu gả cho ai ngoài Quý Minh Xuân, nói nếu không phải Quý Minh Xuân, cuộc đời này nàng sẽ không lấy chồng.

Trầm Tử Trai không thể làm gì khác, đành bảo Tô Lương đi xem ý tứ Quý Minh Xuân, xem thứ hần lựa chọn như thế nào. Quý Minh Xuân vừa nghe quận chúa nhìn trúng hần, quay đầu lại liền viết hưu thư, phái người hồi hương đưa cha mẹ lên kinh kỳ, thuận đường gửi hưu thư đưa tận tay Hạ Trọng Phụng.

Quý phụ Quý mẫu vừa lên kinh, liền chính thức sai người đến Vương phủ cầu hôn.

Trầm Tử Trai trên sợ bệnh tình bản thân sắp xong rồi, cũng muốn để Trầm Ngọc Tiên thành thân sớm một chút, nên cho bọn họ làm hôn sự rất nhanh, lại bảo Quý Minh Xuân dẫn cha mẹ vào Vương phủ ở. Trước nhất là tránh cho bọn họ ở bên ngoài sinh sự, bị người lợi dụng. Thứ hai, sau khi vào Vương phủ, có đám người Tô Lương trông chừng bọn họ, không sợ bọn họ tác quái.

Hiện Trầm Tử Trai vừa nghe Hạ Trọng Phụng là vợ trước của Quý Minh Xuân, không khỏi cười khổ, sự tình cũng thật sự rất “vừa khéo”.

Đúng lúc mưu sĩ Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dụng cầu kiến, Tô Lương dẫn bọn họ vào phòng, lúc này mới lui ra ngoài.

Kiều Thiệu Nguyên thấy hôm nay Trầm Tử Trai có tinh thần, không khỏi mừng rỡ, cười nói: “Xem ra phương thuốc này của Phụng nương y, là đúng

bệnh."

La Quân Dung cũng nói: "Thử qua nhiều được, khiến trảng vị vương gia bị thương tổn, rốt cuộc cũng tìm được được. Xem ra ít ngày nữa vương gia sẽ khỏi hẳn."

Tối hôm qua, sau khi Trầm Tử Trai uống sữa được, y ra một thân mồ hôi, sau lại đi xí vài lần, nửa đêm về sáng thì ngủ rất an giấc, đến sáng sớm nay, y cũng cảm giác được cơ thể khỏe lên rất nhiều, tự biết là Phụng nương y là đúng bệnh hốt thuốc, cười nói: "Phụng nương y nói, còn phải uống thuốc một năm, mới có thể đẩy độc dư trong cơ thể ra. Trong lúc này không được làm gì quá sức."

Nghe được thân thể Trầm Tử Trai có hi vọng khỏi hẳn, Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung tinh thần đại chấn, nhất thời ngồi xuống nói: "Vương gia chỉ bằng hãy bảo trọng, lần này vô luận như thế nào cũng không thể để chuyện gì xảy ra."

Trầm Tử Trai nói: "Đã bảo Tô quản gia phái người âm thầm bảo vệ Hạ cô nương."

La Quân Dung nói: "Đúng vậy, hiện nay vương gia còn phải uống sữa được của nàng ấy, phải bảo hộ cho nàng ấy thật tốt, vạn nhất không thể có sơ suất."

Nói đến mọi việc bên trong phủ, La Quân Dung nghe nói Hạ Trọng Phụng là vợ trước Quý Minh Xuân, cũng hơi kinh ngạc, nhất thời nói: "Như vậy, vương gia sẽ không tiện nạp nàng làm thiếp."

Trầm Tử Trai gật đầu nói: "Đợi đến Vương gia khỏi bệnh, sẽ tìm cho nàng một nhà thật đàng hoàng tử tế, vinh quang gả nàng đi."

Kiều Thiệu Nguyên lại đang suy nghĩ đến tình thế trong triều, một hồi nói: "Nếu Vương gia khỏi bệnh, chỉ sợ chỗ thái tử gia lại có chiêu mới."

Trầm Tử Trai cười lạnh nói: "Hoàng thượng còn ở đây, bọn họ một tay che trời, không quan tâm?"

Kiều Thiệu Nguyên thở dài nói: "Vương gia, hiện nay không lo, chỉ lo sau này. Một khi thái tử gia đăng vị, chỉ sợ vương gia không ổn."

Nói đến chuyện này, Trầm Tử Trai cũng trầm mặc một hồi, mới nói: "Bốn vương tính thừa dịp hoàng thượng còn kiện khang, cầu xin một lần, đưa muội muội ra kinh, đến đất phong (đất nhà vua ban cho các quan lại Vương gia) sống qua ngày. Chỉ là thứ nhất, gần đây, bệnh còn chưa hết, đi lại bất lợi."

Thứ hai, cho dù hoàng thượng cho ta đi, trên đường ra kinh, chỉ sợ phiêu lưu rất nhiều, không biết có sống được đến đất phong không. Thứ ba, cho dù đã ở đất phong, thái tử gia một khi đăng vị, y muốn làm khó bốn vương, bốn vương ở đâu cũng như nhau cả."

La Quân Dung đi ra phía sau bình phong xem thử, thấy không có một ai, liền quay lại đến sạp nhỏ phía trước, hạ giọng nói: "Vương gia muốn sống sót, chỉ có một cách: đó là tìm người thay thế Thái tử gia!"

La Quân Dung nói những lời này, cũng là nói đúng tâm ý của Trầm Tử Trai, hắn cũng đè nén âm thanh nói: "Đợi bệnh tốt hơn một chút, muốn đưa muội muội ra kinh, trước hết phải đưa muội ấy đến nơi an toàn, ở đây chỉ thêm sự. Một khi việc không thành, nhiều nhất chỉ bốn vương chết mà thôi."

Kiều Thiệu Nguyên cũng cúi đầu xuống. . . . Xong, ba người mặt nghị đứng lên.

Bên kia, Quý Minh Xuân đã vào trong phòng Quý mẫu, quả nhiên thấy được Hạ Trọng Phụng ở đây, liền bước lên thì lễ nói: "Phụng nương, những chuyện trong quá khứ, đều là ta lỗi, hiện nay nàng đã thành nữ nương của vương gia, chúng ta cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, không bằng bắt tay giảng hòa đi?"

Hạ Trọng Phụng thấy Quý Minh Xuân đến đây, cũng không muốn ở lại phòng Quý mẫu thêm một chút nào nữa, liền đứng lên, không thèm quan tâm đến lý lẽ của Quý Minh Xuân, xoay người bước đi.

Quý mẫu nóng nảy, liếc mắt ra hiệu cho Quý Minh Xuân.

Quý Minh Xuân hiểu ý, đuổi theo hai bước giữ chặt tay áo Hạ Trọng Phụng, cười nói: "Phụng nương, nàng đánh cũng đã đánh, mắng cũng mắng rồi, rốt cuộc còn phải như thế nào, mới có thể tiêu khí giận này của nàng?"

Hạ Trọng Phụng giật không lại được tay áo, cả giận: "Quận mã gia, mời người buông tay!"

Quý Minh Xuân làm sao đồng ý buông tay? Chỉ dùng lực nắm lấy tay áo Hạ Trọng Phụng, cúi đầu quá thân nói: "Phụng nương, ta đã nhận sai rồi, nàng còn không chịu tha thứ ta sao?"

Hạ Trọng Phụng nở nụ cười châm biếm: "Thế gian này, phạm là làm sai chuyện gì, chẳng lẽ chỉ cần bồi cái lễ, nhận cái sai, thì chuyện hán lâm sẽ không phải là chuyện sai, có thể tha thứ ngay lập tức sao?"

"Thế Phụng nương muốn như thế nào?" Quý Minh Xuân nhìn Hạ Trọng Phụng, thấy nàng ăn mặc tươi sáng, mặc dù không đánh phấn, lại điểm môi đỏ mọng, so với hình tượng hôm qua ở sảnh, đẹp hơn không biết bao nhiêu. Nhất thời trong lòng khẽ nhúc nhích, thái độ càng thêm thấp, ôn nhu nói: "Cho nàng đánh thêm một hồi nữa, được không?"

"Nếu Quận mã gia không buông tay, ta sẽ kêu người. Đến lúc đó để cho quận chúa biết, không cần ta phải động thủ, cũng sẽ có người động thủ giúp ta thu thập quận mã gia." Hạ Trọng Phụng cười lạnh nói: "Ta không tin quận mã gia vì ta, lại có gan đắc tội quận chúa!"

Quý Minh Xuân vừa nghe, đành buông tay, trơ mắt nhìn Hạ Trọng Phuong rời đi.

Tiền bà tử thấy Hạ Trọng Phuong phát tay áo bỏ chạy lấy người, bà cũng không dám dừng lại, vội vàng đuổi theo.

Nhưng Vương phủ rộng lớn, Hạ Trọng Phuong ra khỏi phòng Quý mẫu, cũng không phân biệt được nên đi hướng nào mới có thể trở lại Tùng Hạc viện, lúc gặp Tiền bà tử đi ra, mới bảo bà đi tìm một tiểu nha hoàn hỏi đường.

Khó khăn trở lại Tùng Hạc viện, sắc mặt Hạ Trọng Phuong cực không tốt, nói với Tiền bà tử: "Mẹ, người muốn tìm nữ nhi con rồi, đợi con ở trước mặt vương gia sẽ nhắc tới, nhờ ngài ấy phái người giúp người đi tìm, người cũng không cần cầu Quý Minh Xuân. Nếu vì việc này, mà bán đứng con, con cũng không dám dùng Mẹ nữa."

*Ta cũng không biết tác giả chuyển cách gọi của Hạ Trọng Phuong với Tiền bà tử lúc nào nữa @@ Tác giả này là chúa viết nhầm với sai chính tả, không biết có phải vậy không.

Tiền bà tử vừa nghe, đây là chuyện buồn bực của bà, nhất thời cũng hoảng, hiện Hạ Trọng Phuong thân phận đã khác xưa, không còn là tiểu cô nương cùng bà vì chút tiền mà ngày đêm chăm tuyền. Chính mình vừa mới lôi kéo nàng nhân nhượng Quý mẫu, quả thật có chỗ không thỏa đáng. Bà nghĩ đến đây, vội vàng nhận lời, nói rằng sẽ không bao giờ như thế nữa.

Hạ Trọng Phuong thấy Tiền bà tử như vậy, thì thở dài, kéo bà ngồi xuống: "Mẹ, chúng ta là hoạn nạn bên nhau, luôn luôn tương thân tương ái, nay ở trong vương phủ, con cũng chỉ dám tin một mình Mẹ thôi, nếu mẹ không hướng về con, con sẽ cô độc bơ vơ lắm, không chừng con lại bị Quý Minh Xuân bắt nạt nữa chứ!"

Tiền bà tử vừa nghe, lòng cực kì hồ thẹn, vì tìm nữ nhi con rồi, bản thân lại quên chuyện vui buồn của Hạ Trọng Phuong. Nhân nói: "Phuong nương yên tâm, Mẹ về sau chỉ một lòng vì Phuong nương mưu sự. Nếu Phuong nương trở thành nương tử của quý nhân, tự sẽ ra sức giúp Mẹ tìm người, hà tất phải cầu người khác cơ chứ?"

Lúc này Hạ Trọng Phuong mới yên tâm, nhìn bộ dáng Quý Minh Xuân và Quý mẫu, rõ ràng là có mưu ma chước quỷ, nếu lần sau Tiền bà tử không hướng về nàng, lại bị Quý mẫu lợi dụng, bản thân rất khó phòng bị.

Cùng lúc, Thanh Trúc dẫn người tiến vào bày bữa ngọc thiện (com trưa), Hạ Trọng Phuong liền vừa cười vừa nói với Tiền bà tử, hiềm khích tiêu tan.

Tiền bà tử cũng thờ phào, đợi Hạ Trọng Phuong dùng bữa xong, tiêu thực, lại nhìn nàng ngủ trưa, mới vừa rồi nghĩ lại mọi việc, cũng thấy không nên lại gần Quý mẫu, miễn cho sinh sự.

Hạ Trọng Phuong thức dậy, đã thấy một vị nha hoàn đến thỉnh nàng. Nha hoàn kia cười nói: "Quán gia gia nói thỉnh Hạ cô nương đến khách sảnh gặp lão sư (thầy cô giáo)."

"Lão sư gì?" Hạ Trọng Phuong mới tỉnh ngủ, còn có chút mơ hồ.

Nha hoàn liền đáp: "Là Phuong nương y cho người mời Hà ma ma đến, nói là chờ cô nương thông thơ từ thi họa, là có thể dạy tài nghệ cho Hạ cô nương."

Hạ Trọng Phuong vừa nghe liền mừng rỡ, trang điểm đoan trang chỉnh tề, mới đi gặp lão sư.

Phuong nương y mời lão sư, là ma ma dạy các quy tắc trong cung cấm. Vị ma ma này họ Hà, tài nghệ song tuyệt, vài năm nay đã không còn dạy cho người khác, nhân cùng phụ thân Phuong nương y có chút giao tình, thấy Phuong nương y phái người tới mời mình, thế mới đến đây.

Hà ma ma thấy Hạ Trọng Phuong, hỏi nàng vài kiến thức sơ lược, miễn cưỡng cũng xem như biết đọc sách, những cái khác thì không biết gì, kém như thế bảo bà phải dạy như thế nào đây?

Hạ Trọng Phuong liền kính cẩn hành lễ nói: "Hà ma ma, ta nhất định sẽ chú ý học tập, tuyệt không lười biếng. Thỉnh Hà ma ma dạy ta!"

Hà ma ma thân nhiên nói: "Như vậy đi, trong lúc dạy học ta sẽ xem thử, nếu như có vài phần, ta sẽ nể mặt Phuong nương y mà dạy cô, còn nếu như vài phần tư chất cũng không có, thì đành vậy chẳng còn cách nào khác cả."

Hạ Trọng Phuong luôn cam đoan là sẽ học thật tốt, không phụ chi ân.

Hà ma ma khá nghiêm túc, thích người khác đa lễ, thấy Hạ Trọng Phuong lễ độ, vẻ mặt liền ôn hòa một ít, nói: "Hôm nay cũng đã trễ, sẽ không kiểm tra cô chuyện này nọ đông tây. Hiện nhiên lúc bắt đầu, vào mỗi sáng sớm giữa giờ nào (6h) ở Tĩnh Vũ các, về phần học cái gì, đến lúc đó lại an bài."

Hạ Trọng Phuong vừa nghe, đứng dậy nói lời cảm tạ, rồi cáo lui trở về phòng.

Nàng vừa về đến phòng, nha hoàn liền tiến vào nói: "Hạ cô nương, Phuong nương y mới bốc thuốc mới, đang sắc thuốc. Nói là thỉnh Hạ cô nương bây giờ dùng bữa tối, dùng xong cách một canh giờ sẽ mời cô nương qua uống thuốc."

Hạ Trọng Phuong vừa nghe, vội ứng (đồng ý), tự gọi người truyền bữa tối.

Bên kia, nhìn thấy trời tối, Trầm Tử Trai vẫn đang ngồi viết chữ, viết một hồi lại gác bút, lại nhìn lên trời, hơi có chút chờ mong.

Nói, đã đến lúc uống sữa chưa vậy, khát sữa?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trầm Tử Trai đẩy cửa sổ, cảm thụ cơn gió nhẹ đầu hạ, nhất thời cúi đầu nhìn bàn tay của mình, có vài người không chịu buông tha cho hắn, hắn sẽ phải dựa vào đôi tay này, cho bọn chúng một đòn trí mạng.

Nha hoàn hầu hạ trong phòng thấy Trầm Tử Trai đứng bên cửa sổ, khuyên nhủ: “Vương gia, thân thể người chưa khỏe hẳn, đừng nên đứng cạnh cửa sổ kéo trúng gió. Nhờ người có chuyện gì xảy ra, chắc Phương ngự y sẽ giết chúng nô tỳ mất.”

Nha hoàn khuyên Trầm Tử Trai, tên gọi là Lục Mộng, ngực phẳng phiu, là một trong những tiểu nha hoàn đi theo mẫu thân Trầm Tử Trai năm đó, trước cũng theo Trầm Tử Trai tiến cung, vẫn theo bên người, rất được Trầm Tử Trai tín nhiệm.

Lục Mộng năm nay hai mươi sáu tuổi, tự nghĩ bản thân hoa tàn vãng bướm (ví với người con gái đã luống tuổi, như viên ngọc không còn tỏa sáng), cả đời này chỉ có mệnh làm nha hoàn, cô luôn một lòng hầu hạ Trầm Tử Trai, một lòng mong bệnh tình Trầm Tử Trai có chuyển biến tốt đẹp, đến lúc đó mong những người tuổi đã lớn như các cô sẽ được an bài một nơi chốn.

Thấy Lục Mộng khuyên bảo, Trầm Tử Trai nghe theo, đi một vòng quanh cửa rồi quay lại ngồi trên tráp tiền (sạp nhỏ, giường nhỏ), cười nói: “Người cũng nghe lời của Phương ngự y luôn rồi sao?”

Lục Mộng cũng cười: “Phương ngự y là đại phu, tự phải nghe lời ngài ấy thì bệnh của Vương gia mới mong tốt hơn.” Nói rồi lại nhìn lên trời, do dự một chút rồi lại nói: “Đã tới giờ rồi sao nữ nương còn chưa tới vậy cả? Để nô tỳ đi xem thử.”

Một nô tỳ tốt là một nô tỳ lúc nào cũng phải đặt chủ tử trên hết, chủ tử chưa lộ ra ý, cô phải làm xong cả rồi. Lục Mộng chính là một nha hoàn tốt như thế.

Trong lòng Trầm Tử Trai thỏa mãn cùng cực, gật gật đầu: “Đi nhanh đi.”

Lục Mộng mới đi ra khỏi cửa đã thấy Tô Lương dẫn một người đi vào, dặn cô: “Cho người đứng canh ở cửa, không có phân phó, không được đi vào.”

Lục Mộng biết có chuyện khác thường, cũng không dám nhìn người Tô quản gia dẫn vào thêm nữa, chỉ vội vàng ứng, gọi hai nha hoàn trong bình phong đi ra ngoài, cùng nhau canh cửa.

Trầm Tử Trai nghe thấy tiếng nói: “Là Tô quản gia à?”

Tô Lương lên tiếng, dẫn người nọ vào sau tấm bình phong, đứng trước tráp tiền, hành lễ, vừa nói: “Vương gia, người xem ai tới nè.”

Tô Lương mang tới một người đội nón, không nhìn thấy rõ diện mạo, người này buông nón, hạ lễ: “Yết kiến Vương gia!”

Trầm Tử Trai nhìn lên, thấy là công công trong cung, không khỏi vui vẻ nói: “Sao công công ra được thế?”

Thân bà nội Trầm Tử Trai là quý phi trong cung, năm đó bị bệnh mất trong cung cấm, Cảnh Tông hoàng đế tưởng niệm bà, cho truyền nhà mẹ đẻ của bà tấn kiến, nhất thời thấy Tô muội muội có tướng mạo như quý phi, liền cho ở lại trong cung, phong cho Tô thị làm tần, từng bước từng bước phong làm Thục phi.

Nói đến, Tô thực phi này là em gái của bà nội Trầm Tử Trai. Năm đó, Trầm Tử Trai dẫn theo Trầm Ngọc Tiên tiến cung, cũng nhờ Thục phi trông nom, đã giúp hắn vượt qua rất nhiều hiểm nguy. Mà vị công công này, chính là công công tâm phúc bên người Thục phi nương nương. Đói công công ra khỏi cung, chắc chắn là nhận lệnh của Thục phi.

“Thục phi nương nương lo lắng cho Vương gia, lệnh cho nô tài lạng lẽ ra ngoài một chuyến, xem thử Vương gia, rồi lại truyện khẩu dụ.” Bảo công công hoàn lễ, lúc này mới nhìn Trầm Tử Trai, thấy thần sắc hắn hơi mang bệnh, nhưng đã không còn bộ dạng bệnh sắp chết như trước nữa, cũng yên lòng, hỏi: “Đã uống đúng thuốc rồi sao? Nhìn tinh thần ngài tốt hẳn lên.”

Tô Lương thay mặt đáp: “Là do Phương ngự y mới viết đơn thuốc mới, để nữ nương uống, sau Vương gia uống sữa được như kiểu uống sữa mẹ ấy, ông biết mà, vậy mà hiệu quả cực kì đó.”

Đói công công hỏi xong bệnh tình xong, lúc này mới nói: “Thục phi nương nương dặn Vương gia cứ yên tâm dưỡng bệnh.”

Trầm Tử Trai vừa nghe trong lời nói của Đới công công có chuyện, liền hỏi: “Thực phi nương nương có gì dặn dò?”

Đới công công cúi xuống nói vào tai: “Trong gia yến hôm qua trong cung, thái tử ngự tiền thất lễ, hoàng thượng khá không hài lòng.”

Trầm Tử Trai nghe xong, trong lòng hiểu rõ. Hoàng đế tuổi cao, quyền lực (ham muốn quyền lực) lại quá nặng, chắc chắn sẽ kiên kỵ thái tử. Thái tử dè dặt hơn cũng tốt, trước mặt hoàng thượng cũng không thể tỏ rõ thái độ lấy lòng. Nếu lúc thái tử tiền cung, Tô thực phi động tay động chân khiến thái tử phải ngự tiền thất lễ thì cũng chẳng phải việc gì khó, nếu việc thái tử làm hoàng thượng không hài lòng truyền ra ngoài, thái tử phải ghì mình lại, nhất thời sẽ không xuống tay với hắn, hắn phải tranh thủ thời gian này mà dưỡng bệnh thật tốt mới đúng.

Đới công công lại nói: “Hoàng thượng đức tin nói, sắp tới sẽ mời một đạo sĩ vào cung khai đàn, thỉnh thiên mệnh ban thưởng thọ nguyên cho ngài.”

Trầm Tử Trai hình như bắt được ý gì, mắt chợt lóe lên, lại như không hiểu gì, hỏi lại công công: “Xin công công nói rõ hơn.”

Đới công công lại không chịu tiết lộ thêm, chỉ nói: “Nói chung, ta chỉ là người dẫn lời. Vương gia cứ dưỡng bệnh cho thật tốt, sau này mới có cơ hội.” Nói lại xin cáo lui.

Đới công công vừa cất bước, Trầm Tử Trai liền cho gọi Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung vào nói chuyện.

Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung nghe Trầm Tử Trai nói, cả hai vừa mừng vừa lo, nếu Thực phi nương nương bằng lòng giúp đỡ, khả năng mưu sự thành công chắc chắn lớn hơn.

Vốn Tô thực phi sinh được một người con trai mang tên Trầm Vĩnh Khang, khi Trầm Vĩnh Khang được mười tuổi thì theo thái tử đi săn, lần đó bị một con cọp làm bị thương, không thể cứu được. Nội hận này, bà ghi tạc lên người thái tử. Thái tử cũng kị bà vô cùng. Hiện này hoàng đế tuổi già sức yếu, một ngày nếu thái tử đăng vị, bà cũng không thể yên ổn mà sống. Nay hợp lực với Trầm Tử Trai chống lại thái tử. Chỉ tiếc Trầm Tử Trai bị bệnh vài năm nay, bà không thể đạt toàn lực lên hắn được. Hôm nay nghe bệnh tình hắn đã chuyển biến tốt, Tô thực phi chắc chắn phải hành động.

Nói xong, Tô Lương đi tới bẩm: “Hạ cô nương tới rồi, Vương gia, uống sữa thôi.”

Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung cáo lui.

Phương ngự y đưa Hạ Trọng Phương vào phòng.

Hạ Trọng Phương hôm nay rất khác, kiêu diễm hơn so với hôm qua, dáng dấp rất ngon miệng.

Trầm Tử Trai bên này uống sữa được, Trầm Ngọc Tiên và Quý Minh Xuân tự nhiên lại đến. Cả đám vây quanh tháp tiền, cũng chưa có ai có ý niệm lánh đi chỗ khác.

Quý Minh Xuân lặng lẽ nhìn Hạ Trọng Phương, thấy cô mặc một bộ sam tử màu đỏ bó sát, càng lộ ra eo nhỏ ngực to, suýt chút nữa là mắt hắn nhìn theo lom lom, đến lúc nghe tiếng Trầm Ngọc Tiên, hắn mới bắt đầu rời mắt đi chỗ khác.

Trầm Ngọc Tiên cười, nói với Trầm Tử Trai: “Ca ca, Hạ cô nương ăn mặc như thế, là do muội tự mình chỉ điểm trang phục đấy, ca thích không?”

Trầm Tử Trai gật gật đầu: “Trang phục của muội lựa chọn, ta đương nhiên là thích rồi.”

Phương ngự y bắt mạch xong, vui mừng nói: “Sữa được quả nhiên có tác dụng, bệnh của Vương gia đã tốt hơn.” Nói xong lại kề bên tai Trầm Tử Trai nói nhỏ: “Phải làm như tối hôm qua, làm cho Hạ cô nương khí huyết sôi trào, sữa được phát huy một cách tốt nhất, muốn vậy Vương gia phải giữ ra nhiều thủ đoạn một chút.”

Sớm có nha hoàn lại cời giày cho Hạ Trọng Phương, giúp cô lên giường. Trầm Tử Trai tiện tay lấy chăn đơn đắp chân Hạ Trọng Phương lại, đề phòng bị mọi người nhìn thấy, nhất thời trợn mắt nói: “Tất cả mau lui xuống đi!”

Mọi người không tình nguyện đi ra ngoài, đứng ngoài bình phong cô lắng tai nghe âm thanh bên trong. Trầm Ngọc Tiên phàn nàn với Phương ngự y:

“Không cho Hạ cô nương ăn mặc nhiều để ca ca nhìn chán đến muốn ói. Nhưng có phải là Hạ cô nương ăn mặc đẹp quá rồi không? Chẳng biết có ảnh hưởng đến được trong sữa không nữa?”

Phương ngự y lại cười: “Chính là phải như thế, được lực mới là tốt nhất.”

Tên Quý Minh Xuân thừa dịp mọi người chưa phát giác, len lén đi lại khe hở nhìn trộm, nhìn đến mức suýt chút nữa phun cả máu mũi. Chỉ thấy Hạ Trọng Phương còn một nửa chiếc la sam (chiếc áo lưới, mỏng), lộ ra một bên ngực sữa, nhẹ nhàng rung động, rất xúc động, khiến người khác tim đập chân run.

Tối nay, Hạ Trọng Phương lại được Phương ngự y căn dặn lần hai, bảo cô cố gắng phối hợp với Trầm Tử Trai, giúp y nhanh chóng hết bệnh. Lúc này, Trầm Tử Trai cời la sam, lộ ra nơi đầy đà. Chỗ đó của cô phồng lên vì sữa, khó chịu ra mặt, cầu nói: “Vương gia, nhanh lên một chút, ta... ta không chịu nổi.”

Tiếng nói kiều kiều mị mị rơi vào tai một người gọi là Vương gia, khiến tâm can người đó cũng run rẩy, nhất thời đáp lại: “Gia sẽ yêu nàng thật tốt, đừng

nóng.”

*Gia: cách gọi của ông chủ ngày xưa.

Hắn nói, đầu lưỡi lại trườn tới chỗ đồ bưng mà thông thả bú mút “sữa mẹ”.

Hạ Trọng Phụng tê dại ngửa ngáy một trận, thân không tự chủ được. Ngâm thành tiếng gọi: “Vương gia.”

“Cục cụng, có thích gia mút như vậy không?” Trầm Tử Trai phủ bên tai Hạ Trọng Phụng, tâm cũng có chút động xuân.

Hạ Trọng Phụng khó chịu nên gật đầu: “Thích mà, Vương gia, mau, nhanh đi mà.”

“Như thế này nàng sẽ càng thích hơn.” Trầm Tử Trai thấy hoa đào đầy mặt Hạ Trọng Phụng, da thịt cô hiện lên màu hồng nhạt của đào, cảm thấy khi huyết súc sạo, hình như sức sống mười phần trở lại.

Phụng ngự y bên ngoài nghe động tĩnh, đêm nay đo lường chén thuốc kia cho Hạ Trọng Phụng, ắt hẳn đã phát huy từ lâu, chắc chắn bây giờ rất khó chịu, tất nhiên kêu thành tiếng, trong lòng hơi hơi áy náy, đề cứu Vương gia, đành phải xuống nặng tay với Hạ Trọng Phụng, để cho cô mang tâm thân xử nữ phải đi hầu hạ Vương gia. Nếu sau này, cô không tìm được đất tể, theo lời của ta, ắt sẽ xem đây là một bóng ma trong cuộc đời, đến lúc đó sẽ không thể thiếu sự trấn an.

Phụng ngự y tiếp nhận bệnh trạng của Trầm Tử Trai mấy năm nay, trong bụng thâm biết, nếu Trầm Tử Trai xảy ra chuyện, mạng nhỏ này của hắn cũng không cần bàn nữa, chỉ e là liên lụy phụ mẫu, nên hắn mới hao tâm tổn lực, tìm mọi cách để trị liệu cho Trầm Tử Trai. Hôm nay lấy Hạ Trọng Phụng làm một vị thuốc, chỉ cần có tác dụng, cứu được Vương gia, cũng tương đương với việc cô cứu hắn và người nhà của hắn. Đến lúc Trầm Tử Trai hết bệnh, hắn cũng sẽ thực hiện lời hứa tìm đất tể cho Hạ Trọng Phụng, nếu một ngày chọn không được ai, hắn sẽ hi sinh thân mình. Cuối cùng lại tự định giá, lại nghĩ đến bệnh tình trầm trọng của Trầm Tử Trai, việc này sau này hẵng luận.

Trầm Ngọc Tiên cũng cố nghe động tĩnh bên trong, nghe được tiếng rên của Hạ Trọng Phụng. Tiếng rên rí càng lúc càng lớn, dường như tiêu hồn thực cốt, không khỏi nói thầm “Không phải chỉ là uống sữa thôi sao?”

Đương nhiên không đơn giản chỉ là hút sữa! Lần này Trầm Tử Trai ngoan ngoãn nghe theo lời của đại phu trêu chọc Hạ Trọng Phụng, nhìn thấy tiểu cô nương đã tự động cầu xin, lúc này mới mở mồm ngậm lấy chỗ đồ bưng, hưng hăng mút mạnh một cái.

“A!” Ngực Hạ Trọng Phụng đang trướng lên đau, lại được biến mất trong giây lát, nhất thời khê kêu một tiếng, nhin không được giấy dựa, đưa chỗ đẩy dả của mình nhét vào miệng Trầm Tử Trai, chỉ mong hắn hút càng nhiều càng tốt, giảm bớt khó chịu.

Trầm Tử Trai miệng lưỡi khô khốc, được một dòng ngọt chảy vào miệng, cũng từng ngậm, từng ngậm nuốt lấy, toàn thân ấm áp, cây đại thối càng thêm nóng.

Hạ Trọng Phụng ôm cổ Trầm Tử Trai, hai tay luồn vào tóc hắn, nhẹ nhàng day vò. Khẽ kháng rên. Ngâm.

Cánh tay Trầm Tử Trai có chút nhũn ra, nhất thời dè hẳn Hạ Trọng Phụng xuống giường, cúi người, một bên liên tục bú mút, một bên xoa nắn chỗ đẩy dả bên kia, tuyệt vời không tả nổi.

Có lẽ vì đây là lần thứ hai, Hạ Trọng Phụng không giống tối hôm qua, thậm chí còn có ý nghĩ phá vỡ cục diện nữa kia, mặc cho Trầm Tử Trai bên kia bú mút, cô chỉ tiếp nhận khoái cảm là được.

Bàn tay to của Trầm Tử Trai đang phủ lên bờ ngực no tròn dần dần tiến xuống dưới, mò vào làn váy...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Phụng ngự y nghiêng người ghé tai nghe, đột nhiên chợt nghe tiếng Hạ Trọng Phụng kinh hô, tiếng “Bụp” vừa vang lên cũng là tiếng rên của Trầm Tử Trai xuất hiện.

“Ca ca, ca không có chuyện gì chứ?” Trầm Ngọc Tiên đang muốn chạy vào lại bị Quý Minh Xuân kéo lại.

Bên trong truyền đến giọng nói của Trầm Tử Trai: “Không sao, không sao.”

Cả bọn nghe thấy thế, mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng nghi ngờ, tiếng “Bụp” vừa vang lên, chẳng lẽ là tiếng Vương gia ... ngã?

Trầm Tử Trai vừa chạm vào đáy quần, liền bị Hạ Trọng Phụng đạp cho một cước, đạp cho hắn rơi xuống đất, lúc này mới đứng lên, chỉ thấy cả người phát nhiệt lại nhào lên người Hạ Trọng Phụng, đề cô xuống không cho cô nhúc nhích.

Hạ Trọng Phụng vừa then vừa vội, dùng giọng nói: “Vương gia kia, ta chỉ chịu cho người bú sữa, không cho làm cái khác đâu nha.”

Trầm Tử Trai mang theo ý cười: “Bản vương này giờ chỉ chăm chỉ uống sữa, bản vương có làm gì khác đâu.” Hắn sờ liên tục khiến Hạ Trọng Phụng nóng người, biết tình trạng này chính là khí huyết dâng tràn mà Phụng ngự y nói, hắn cúi đầu, hút cho được hai giọt sữa cuối cùng mới chịu buông Hạ Trọng Phụng ra.

Tiền bà tử và Thanh Trúc đến đỡ Hạ Trọng Phụng về phòng, thấy cô còn chật vật hơn cả tối hôm qua, giống như cô không phải bị hút sữa mà là bị hút máu vậy.

Bên này Phụng ngự y đã đi vào giúp Trầm Tử Trai bắt mạch, vui vẻ nói: “Huyết khí rất tốt! Đoán chừng nửa tháng nữa, Vương gia có thể đi ra ngoài rồi. Cũng không đến một năm, độc tố sẽ bị xuất hết.”

Trầm Tử Trai không khoe khoang uy phong của bản thân nhưng cũng hơi đắc ý, cúi xuống tai Phụng Cố Ngôn nói: “Lão Phụng, bản vương cảm thấy lực khí còn rất nhiều, đoán Hạ cô nương giờ tỵ, bọn ta không có đủ thời gian vận động.”

Phụng ngự y trả lời: “Vương gia cảm thấy mình có thể ngự nữ?”

Trầm Tử Trai lại hỏi: “Chẳng lẽ lại không được ngự nữ?”

Phụng ngự y thấp giọng: “Thân thể Vương gia chưa khử hết độc, không thích hợp ngự nữ. Tốt nhất là được thêm vài tháng nữa đi ha.”

Cũng là vì, bản vương hay suy nghĩ, chẳng lẽ bắt ta nhìn cảnh mà nhớ lại sao? Trầm Tử Trai có chút uể uải. (tiếc nuôi dư âm đẹp đẽ)

Hạ Trọng Phụng đột ngột ngã mình trong bồn tắm, hai chân mềm nhũn không đứng nổi, chỉ nhẹ nhàng nói với Tiền bà tử: “Vương gia khỏe mạnh lắm mà, xem chút nữa...”

Tiền bà tử kì lưng cho cô, thấy trước ngực cô có mấy dấu màu xanh xanh, nhìn không được hỏi: “Không phải là nói Vương gia bệnh đến không dậy nổi, không thể ra khỏi cửa sao? Sao bây giờ lại làm con...”

Mặt Hạ Trọng Phụng đỏ như máu, nghiêng đầu tựa vào thành bồn, nói nhỏ: “Tối hôm qua mới gặp thôi, thì còn cảm thấy hắn ốm yếu, hôm nay gặp lại, vẫn thấy có vẻ ốm yếu, nhưng lúc nhào người tới, nghĩ mà cũng khiến người ta phát sợ.” Cô nói xong vội vàng ngậm miệng không dám nói tiếp.

Tiền bà tử nghĩ đến chuyện gì, nhất thời mừng thầm, ó ồ, nếu như Vương gia đã nhìn trúng Phụng nương, sau đó Phụng nương sẽ trở thành quý nhân của Vương phủ, không đúng sao? Hì hì, người bên cạnh nàng như bà cũng có thể giường oai được rồi.

Hạ Trọng Phụng cũng nghĩ đến giờ học đã hẹn với Hà ma ma, chỉ sợ sáng mai mình không dậy nổi nên quay sang dặn dò Tiền bà tử, nhớ chú ý thời gian để đánh thức cô dậy, căn dặn xong mới yên tâm lên giường đi ngủ.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Trọng Phụng đã tự mình thức dậy. Chính đốn trong chốc lát, dùng điểm tâm, lúc này mới đến Tĩnh Vũ các.

Đến Tĩnh Vũ các hãy còn sớm, đi dọc theo các trường thức phong cảnh.

Hạ Trọng Phụng đi qua, là Thanh Trúc và Mạc bà tử. Thanh Trúc cười nói: “Trước khi bệnh tình Vương gia có chút chuyển biến, Vương gia yêu phong cảnh ghê lắm, cũng có vẽ vài bức tranh nữa.”

Hạ Trọng Phụng đã cho Trầm Tử Trai uống sữa hai lần, trong bụng cũng có cảm giác gần gũi cùng hắn, lúc này nghe Thanh Trúc nhắc đến, liền miệng hỏi thăm chuyện Trầm Tử Trai.

Thanh Trúc kể: “Vương gia khá giống với tướng mạo của Vương phi, rất tuấn mĩ a~! Khi ra ngoài xây dựng phủ, biết là bao nhiêu thiên kim tiểu thư ái mộ? Nếu như không phải mắc bệnh, chúng ta sớm đã có Vương phi rồi. Lần này khỏi bệnh, phải nạp phi, không thể kéo dài nữa.”

Hạ Trọng Phụng hỏi nhỏ: “Giữa phòng ngủ của Vương gia có treo mấy bức tranh, tất cả là của Vương gia vẽ hết hả?”

Thanh Trúc nói: “Vài bức, nghe nói là trước kia là Vương trạng nguyên vẽ. Vương gia yêu thích nét bút của ông ấy, nên bảo gia nhân treo giữa phòng ngủ.”

Từ lúc Hạ Trọng Phụng lên kinh cũng đã nghe qua một vài vị quan trong triều, nhưng vị Vương trạng nguyên này, cô lại chưa nghe lần nào, nên hỏi lại: “Là vị trạng nguyên nào cơ? Hình như ta chưa nghe.”

“Hạ cô nương chỉ mới lên kinh trong thời nghe ngán, tất sẽ chưa nghe qua lần nào.” Mạc bà tử không thể đứng vòng ngoài: “Vị Vương trạng nguyên này là trạng nguyên ba năm của Lâm An. Cũng nói, ông ấy đậu trạng nguyên, đó là chuyện của hai mươi ba năm trước. Khi đó là lúc lão Vương gia mới cưới Vương phi không bao lâu, cùng Vương trạng nguyên qua lại thân cận, người muốn Vương trạng nguyên vẽ vài bức họa. Lúc đó cũng từng nói, nếu hai bên gia đình đều sinh con có đủ nam nữ, sẽ kết thành thông gia.”

Thanh Trúc kéo Mạc mẫu, cũng nói với Hạ Trọng Phuong: “Mạc mẫu là người trong phủ của lão nhân, từ lâu đã được theo bên người Vương phi.”

Mạc bà tử thương cảm nói: “Vương gia và Vương phi vừa đi, mọi người trong phủ tản đi không ít, vẫn là tiểu vương gia niệm tình cũ, khi ra ngoài xây phủ thì nhận chúng tôi về, nếu không, những ông bà lão như chúng tôi, ra ngoài chỉ bị người ta khi dễ, khinh khi thôi.”

Hạ Trọng Phuong liền an ủi: “Khi Vương gia khỏi bệnh, tự nhiên sẽ không bạc đãi mọi người, mà ma cứ an tâm chờ hưởng ‘lão Phúc’ đi nha.”

Mạc mẫu gật đầu: “Đúng thế, bây giờ phải lão nô đến hầu hạ Hạ cô nương, đó chính là đã coi trọng lão nô rồi. Hạ cô nương dùng sữa cứu Vương gia, cũng không dám có sơ sót gì.”

Vừa nói chuyện, thấy cũng sắp tới giờ, Hạ Trọng Phuong liền vào Tĩnh Vũ Các, ngồi trong thư phòng nội các.

Một hồi sau, Hà ma ma tới, thấy trang phục Hạ Trọng Phuong thay đổi hoàn toàn, dung sắc kiều diễm, không khỏi liếc mắt nhìn nhiều lần, trong lòng vô cùng kinh ngạc, chỉ một ngày một đêm không gặp, lại đẹp ra rất nhiều, nhìn có chút giống một người nào đó. Cũng là, trang phục này không phải là một của các quý nữ trong kinh thành sao? Những tiểu nương tử ăn mặc theo phong trào, trang phục giống nhau, nhìn cũng giống nhau phết.

Hạ Trọng Phuong thấy Hà ma ma, cũng vội vàng hành lễ, đợi Hà ma ma cho phép ngồi xuống, cô mới dám ngồi.

Trong lòng Hà ma ma vô cùng ưng ý, chỉ là một nữ nương nhưng rất biết lễ nghĩa, so với nhiều tiểu cô nương vừa bước chân lên cao, đã không biết trời cao đất rộng là gì, thì tốt hơn nhiều.

Chỉ Hạ Trọng Phuong biết không nhiều lắm, ngày đầu tiên đi học, bắt quá là được dạy thêm vài chữ lạ, viết cho cô vài tờ mẫu, liền xong bài dạy.

Khi Mạc bà tử thấy Hà Trọng Phuong học xong mới đi ra, tiến lên bái kiến Hà ma ma, vái đầu (phụ nữ thời xưa cúi đầu vái chào hai tay nắm lại để trước ngực): “Ma ma còn nhớ lão nô không?”

Hà ma ma nhìn Mạc bà tử cố nhớ, kinh ngạc: “Bà là Mạc nương?”

Mạc bà tử thấy Hà ma ma nhận ra mình, viên mắt nóng lên, gật gật đầu: “Là lão nô. Lần đầu tiên lão nô gặp ma ma, lão Vương gia vẫn còn ở trên đời, khi đó trong phủ thiết yến, mở tiệc chiêu đãi vợ chồng Vương trạng nguyên, bữa tiệc xen kẽ với những bức vẽ, ma ma bình luận tranh, còn lão nô thì đứng bên rót rượu.”

Hà ma ma cũng cảm thán: “Đúng thế, lúc đó là ta có chút say, là bà cho ta uống canh giải rượu, chẳng ngờ bụng không chắc tay, nên toàn bộ đều bị tung vào người. Ta quên không mang theo xiêm y, buộc phải thay đồ của bà, ha ha, rất ra dáng của một nha hoàn.”

Hai người cùng nhớ lại chuyện xưa, đều cảm thấy sao mà năm tháng trôi qua nhanh quá.

Nói đến vợ chồng Vương trạng nguyên, Hà ma ma nói với Mạc bà tử: “Ngày hôm trước ta nghe nói, hình như thánh thượng hạ chỉ, muốn điều Vương trạng nguyên hồi kinh. Cả nhà bọn họ, coi như khổ tận cam lai.”

Vương trạng nguyên nguyên danh là Vương Tinh Huy, vào năm hai mươi tuổi đã đỗ trạng nguyên, nhân kì tài – mạo xuất chúng, tất nhiên là dương danh (tên tuổi truyền nhanh). Cùng năm đó, cưới một tài nữ trong kinh thành, phu thê ân ái, khiến người ngoài ái mộ không thôi.

Nhưng Vương Tinh Huy vui vẻ chỉ được một năm, vì một chuyện mà chọc giận hoàng đế, bị cách chức đày đến Triều Châu, cả gia đình phải đi theo, không cho ở lại kinh thành.

Khi đó, Trầm Vĩnh Thái và Vương Tinh Huy có giao tình, đương nhiên là đứng ra xin cho Vương Tinh Huy, lại bị hoàng đế mắng một trận, đành nuốt giận lui ra. Đợi đến sau khi cả nhà Vương Tinh Huy rời khỏi kinh thành, Trầm Vĩnh Thái mới hiểu thì ra việc Vương Tinh Huy bị cách chức đày ra khỏi kinh thành là đúng.

Nguyên nhân là do Thái tử Trầm Vĩnh Xương nhìn trúng Vi Thanh Mĩ, có ý định nạp Vi Thanh Mĩ làm trắc phi, lệnh cho lễ bộ đi hỏi canh giờ bát tự Vi Thanh Mĩ, Vi Thanh Mĩ không muốn nên lấy cớ bị bệnh từ chối, lễ bộ hỏi bẩm với thái tử, thái tử mặc dù bực tức, nhưng vì cha của Vi Thanh Mĩ có thanh danh, cũng không muốn bức bách Vi Thanh Mĩ, nên đã gác lại việc này. Không ngờ không bao lâu sau đó, Vi Thanh Mĩ lại định thân cùng Vương Tinh Huy. Chỉ đợi Vương Tinh Huy đỗ trạng nguyên, Vi Thanh Mĩ liền thành thân với ông.

Nuốt uất khí, nhịn hai năm, đến khi quan trường của Vương Tinh Huy rục rờ nhất, thái tử bày cuộc, cho ông vào tròng, đá cho ông một đá thật mạnh.

Sau khi ra khỏi kinh thành hai mươi năm, Vương Tinh Huy đã không muốn thêm gì nữa, hoàng thượng lại nhớ đến ông, yêu cầu ông về lại kinh thành.

Cô ở đây trò chuyện về Vương Tinh Huy, bên Trầm Tử Trai cũng nhận được tin tức hoàng thượng bảo Vương Tinh Huy về kinh.

Kiều Thiệu Nguyên nói: “Đây là trời giúp vương gia, đang phát sầu vì trong triều không có tâm phúc của Vương gia, hoàng thượng lại đưa Vương trạng nguyên hồi kinh.”

La Quân Dụng cũng nói: “Hoàng thượng nhớ đến Vương trạng nguyên, tất nhiên là muốn trọng dụng ông ấy. Vương trạng nguyên rất có khí phách, trở về tất cũng không bám vào phe cánh của Thái tử, chỉ nhớ đến tình xưa nghĩa cũ, hướng về Vương gia. Vương tộc vốn là thế gia (nhà có truyền thống làm quan). Mặc dù, vì sự cố của Vương trạng nguyên mà mấy năm nay không được trọng dụng, nhưng bây giờ Vương trạng nguyên đã trở về, Vương tộc tất nhiên lại được nâng đầu. Tình thế tự nhiên sẽ lại nghiêng về phía Vương gia.”

Kiều Thiệu Nguyên nói: “Nghe nói Vương trạng nguyên có một độc nữ (một đứa con gái duy nhất) năm nay mười sáu tuổi, đã đến tuổi gả chồng. Đến khi bọn họ lên kinh, Vương gia phải mau chân đến đó nghị thân, chỉ cần Người kết thành thân gia với Vương trạng nguyên, lực lượng của Vương tộc sẽ là của Vương gia.”

Trầm Tử Trai gật đầu đồng ý: “Nghe nói năm đó cha mẹ* đã có ý muốn kết thông gia, nhưng khi đó bản vương còn nhỏ, mà phu nhân trạng nguyên lại chưa có thai, nên không định hôn ước. Hôm nay nhắc lại việc hôn nhân, có lẽ Vương trạng nguyên sẽ không khước từ đâu. Mà ông ấy với Thái tử lại có hiềm khích, ngoại trừ kết thân cùng bản vương, không còn cách nào khác.”

*Nguyên là a đa a nương cũng có nghĩa là cha mẹ, nhưng là kiểu thân thiết, dễ hiểu tới dùng luôn cha mẹ, bạn nào đọc convert thấy lạ thì hiểu rồi nhé.
^_~

Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dụng vừa hiến kế, e là Trầm Tử Trai mệt, nên nhanh chóng cáo lui.

Trầm Tử Trai ngủ trưa dậy, tinh thần tốt lên, lúc này mới cho gia nhân gọi Tô Lương đến hỏi, hỏi đến Hạ Trọng Phụng đang học viết chữ, liền cười nói: “Nhũ nương rất biết cố gắng vươn lên.”

Tô Lương báo cáo: “Hạ cô nương xuất thân nghèo khó, thật trong phủ ta cũng không có cô nương nào thanh tú như vậy, lại dễ hầu hạ. Hiện Hà ma ma đã sắp xếp máy tờ đại tự, cô nương ấy cũng không ngủ trưa, tập viết thêm vài tờ, đang phơi trong phòng cho khô chữ, đi ngang qua nghe thấy mùi mực phiêu phiêu.”

Trầm Tử Trai vừa nghe, liền dặn: “Mang mực tốt trong cung ban thưởng lần trước đưa cho nàng đi.”

Tô Lương ứng, trong bụng thầm đoán, Vương gia đang quan tâm Hạ cô nương?

Trầm Tử Trai lại dặn Tô Lương: “Đi qua bảo cô ấy đi ngủ mau đi, tối nay sang đây lại ngủ thiếp đi mất.”

Tô Lương mất thì liếc liếc nhìn Trầm Tử Trai, đầu thì gật gật ứng, đứng kiểu người hai mặt.

Trầm Tử Trai im lặng: Giờ ngo mà còn không chịu đi ngủ đi, đêm nay làm sao còn tinh thần làm sạch giường cho bản vương chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Lần này Phụng ngự y khuyên bảo Hạ Trọng Phụng, khuyên cô chỉ nên nói với người ngoài là mình cho sữa cứu người, để cô thả lỏng bản thân một chút, không mang quá nhiều cớ kị.

Hạ Trọng Phụng đỏ mặt: “Nhưng vương gia đâu chỉ hút sữa, toàn tẩy máy tay chân không hà.”

Phụng ngự y ho nhẹ một tiếng: “Vương gia là nghe theo lời dặn của đại phu thôi, phải làm cho Hạ cô nương huyết khí bùng bùng, được lực phát huy mới tốt, Vương gia uống sữa, khả năng phục hồi nhanh hơn.”

Thì ra, thì ra là như vậy! Nhưng mà... Hạ Trọng Phụng rầu rĩ, đang muốn nói tiếp thì thấy Tô Lương tới, nên ngừng lại không nói nữa.

Tình hình đêm nay bú sữa không khác là bao so với hai đêm trước, chỉ là khi Hạ Trọng Phụng trở về phòng thì hai chân mềm hơn, khí lực toàn thân dường như bị ai đó rút hết.

Mười ngày tiếp theo, tình thế cũng không khác gì mấy.

Đến ngày thứ mười một, Cảnh Tông hoàng đế cho triệu kiến Phụng ngự y, hỏi về bệnh trạng của Trầm Tử Trai.

Phụng ngự y đương nhiên không dám giấu diếm, đầu đuôi gốc ngọn thế nào đều bẩm cáo hết.

Cảnh Tông hoàng đế nghe được bệnh của Trầm Tử Trai có nhiều chuyển biến, không khỏi mừng rỡ, ban thưởng hậu hĩnh cho Phụng ngự y, lại thân phái thêm nội thị đi thăm bệnh, nội thị về hồi bẩm, cũng nói rằng tinh thần của Trầm Tử Trai không tệ, Cảnh Tông hoàng đế lại càng thêm vui sướng.

Tối ngày hôm sau, trong cung liền ban thưởng, chẳng những ban thưởng cho những quân sự uy tín trong Vương phủ mà Hạ Trọng Phụng cũng cùng

được thưởng.

Nội thị truyền khẩu dụ của hoàng thượng cho Hạ Trọng Phụng: “Hoàng thượng nói, nếu Hạ cô nương chăm sóc cho Tề vương thật tốt, sau này hẳn sẽ có kết quả tốt, mong cô nương cứ tận tâm hầu hạ.”

Hạ Trọng Phụng là lần đầu tiên nhìn thấy công công trong cung, lại nghe lời hoàng thượng truyền cho mình, không khỏi kích động đến mức thay đổi giọng nói, quỳ xuống lĩnh dụ, khấu tạ ân điển một lần nữa.

Nội thị đi rồi, Tiền bà tử nâng Hạ Trọng Phụng dậy, cũng kích động đến nỗi chân cập tay run, bà chỉ là một lão bà tử, lại có cơ hội thấy được công công trong cung, chính tai lão nghe được công công truyền lời của hoàng thượng, mặc dù không phải truyền cho mình, là truyền cho Hạ cô nương, nhưng không phải lão cũng được hưởng lây sao? Thật sự là không phụ kiếp – sống a~.

Sau khi vào phòng, xem lại những thứ hoàng thượng ban thưởng, Tiền bà tử cẩn thận từng li từng tí cầm lên một thanh ngọc như ý, đặt vào tay Hạ Trọng Phụng: “Phụng nương, cái thanh ngọc này, sau này có thể là bùa hộ mệnh của con đấy. Chồng con trong tương lai, nếu dám bắt nạt con, con hãy mang thanh ngọc như ý mà hoàng thượng ban thưởng này mà đập vào mặt nó, đảm bảo nó sẽ không dám lộn xộn nữa đâu.”

Thanh Trúc đứng bên cạnh nở nụ cười: “Bà bà, Hạ cô nương như thế này, chồng cô ấy yêu thương còn không kịp, làm sao dám bắt nạt chứ? Và lại hôm nay được hoàng thượng ngợi khen, còn nói sau này sẽ có thưởng cho Hạ cô nương, như thế này, Hạ cô nương đã là người có thân phận, sau này nhà nào may mắn cưới được cô ấy, còn không lo che chở sao được?”

Tiền bà tử vừa nghe, nhất thời cũng nở nụ cười: “Là bà lão như ta lo lắng quá nhiều rồi.”

Lần này Hạ Trọng Phụng rất có lòng tin bản thân xứng với đất tề, lòng tin lại tăng thêm vài phần, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải học thơ từ thi họa cho thật tốt, sau này ở chung với đất tề mới có chuyện để nói.

Đội Thanh Trúc lui xuống, Tiền bà tử mới nhẹ nhàng nói với Hạ Trọng Phụng: “Phụng nương, thánh dụ ngợi khen, vinh hạnh biết bao! Lĩnh thánh dụ rồi, con phải lo hầu hạ vương gia cho tốt, để không phụ thánh tâm nghe chưa.”

Đối với công việc cho bú sữa, Hạ Trọng Phụng vẫn còn cảm giác thẹn thùng, thế nhưng hôm nay vừa nghe thánh dụ, vô hình, cảm giác đây là một công việc thần thánh, cô cho sữa, là cứu mạng Vương gia, được hoàng thượng ngợi khen, trong lòng cũng không còn gánh nặng nữa. Được, phải chuyên tâm cho bú sữa, hào hào bú sữa, để Vương gia sớm khỏe lại.

Bên Trầm Tử Trai, hẳn cũng biết, chuyện bệnh mình có chuyển biến tốt, e rằng thái tử cũng đã biết, trong khoảng thời gian này phải đề phòng thật kỹ, cho người gọi Tô Lương đi vào, nói nhỏ với ông ta: “Phải thêm hai ám vệ quan sát Hạ cô nương, vạn không thể để cho nàng có bất cứ sơ xuất nào.”

Tô Lương cũng sợ Hạ Trọng Phụng có sơ xuất, hoặc ăn phải thứ không ăn được, lúc biết được e chuyện đã xảy ra trên người Trầm Tử Trai rồi, nên đã sớm phân phó người đi canh chừng, lúc này bẩm: “Đã phái người canh chừng cho Hạ cô nương rồi ạ. May nhờ mấy ngày nay Hạ cô nương chăm chỉ tập viết đại tự, cực ít ra ngoài, tự nhiên cũng bớt việc.”

Trầm Tử Trai nghe vậy, thoáng yên tâm.

Tô Lương do dự một lúc mới bẩm: “Nhưng Quận mã gia lại là người không an phận đã nhiều ngày nay, mỗi lần nhìn thấy Hạ cô nương, là mắt không dứt ra được.”

Trầm Tử Trai nghe thấy thế, sắc mặt hơi biến, hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải muội muội nhất quyết gả cho hắn, loại người như vậy, sao có thể trở thành muội phu của ta? Bây giờ sợ ném chuột vỡ bình, bản vương lại bệnh, nên chưa làm gì hắn. Đợi hắn tới đây, bản vương lên tiếng cảnh cáo, nếu hắn biết thu liễm thì tốt, còn không biết thu liễm thì...”

Đêm nay, nhân tiện có Trầm Ngọc Tiên với Quý Minh Xuân tới thăm, Trầm Tử Trai bảo Trầm Ngọc Tiên ra ngoài, trực tiếp nói với Quý Minh Xuân: “Quận mã vẫn còn lưu luyến vợ trước sao?”

Quý Minh Xuân vừa nghe đã hãi, đang muốn biện bạch, lại nhớ đến lời Quý mẹ nói, lá gan lớn đột xuất, mở miệng nói: “Trước kia Phụng nương tận tâm hầu hạ cha mẹ ta, cha mẹ ta cũng nhớ tới nàng, không thể buông xuống. Bây giờ ta xin phép Vương gia, chuẩn cho ta nạp Phụng nương làm thiếp, thứ nhất Phụng nương có thể giúp Quận chúa quản sự, giúp đỡ Quận chúa, thứ hai Phụng nương trở thành người một nhà, tự sẽ cố gắng hầu hạ Vương gia, không dám có dị tâm. Chỉ là ta nghĩ, sau khi Vương gia khỏi bệnh, tự nhiên không nên nhắc đến nữa.”

Trầm Tử Trai tức giận nở nụ cười: “À, ý quận mã là quận mã muốn ba vợ bốn nàng hầu? Ngươi và Ngọc Tiên thành thân chưa bao lâu, sao lại sinh tâm đến bực này?”

Quý Minh Xuân vừa nghe Trầm Tử Trai nói, mồ hôi lạnh rơi xuống, nghĩ có chút sợ, vội nói: “Ta đối với quận chúa một lòng một dạ, vạn không dám sinh dị tâm. Chỉ là đầu sao Phụng nương cũng là vợ trước, thấy nàng, lòng khó tránh khỏi niệm chút tình xưa, đây cũng chỉ là nhân chi thường tình mà thôi.”

Trầm Tử Trai lạnh lùng nói: “Nhớ cho kỹ, đối đãi với Ngọc Tiên cho tốt, những chuyện khác đừng suy nghĩ nhiều.”

Quý Minh Xuân vội vàng ứng, lúc này mới rời khỏi đi ra ngoài bình phong.

Một hồi sau, Phụng nương y dẫn Hạ Trọng Phụng tới.

Đêm nay bú sữa, Hạ Trọng Phương có cảm giác Trầm Tử Trai hơi khác, tựa hồ nhiệt tình hơn mấy đêm trước, sử dụng rất nhiều thủ đoạn khiêu khích.

Hạ Trọng Phương nay đã biết việc Trầm Tử Trai khiêu khích cô, chỉ vì muốn hấp thụ được một cách tốt nhất, và lại hôm nay được hoàng thượng ngợi khen, tâm trạng đang phấn khởi, nên khi tay của Trầm Tử Trai mò xuống đáy quần, cô cũng không đạp hẳn, nhỏ nhẹ nói: “Vương gia, không nên!”

Hạ Trọng Phương ở trong vương phủ mười mấy ngày, đồ ăn ngon chỗ ở tốt, chúng nha hoàn lại cực lực phối trang phục cho cô, dĩ nhiên đáng gấp mười ngày trước không thể so sánh được, mà Phương ngự y cho thuốc, trong thuốc có bổ khí bổ huyết, xuất những thứ không tốt bên trong ra ngoài, uống hơn mười ngày tước, chút vết tàn nhang trên mặt lúc trước cũng không còn, trên mặt phủ một lớp màu hồng phấn vốn có của thiếu nữ, rất đẹp.

Hiện cô ôm ở gò như vậy, Trầm Tử Trai có chút chịu không nổi, vốn là khiêu khích cô, kích cho cô khí huyết tăng nhanh, lúc này lấy tay ra, thay bằng cây đại thối để bên ngoài, một bên cúi đầu bú sữa, bú xong dùng lưỡi đảo qua, cuốn một vòng, lưu luyến không rời nổi.

Hạ Trọng Phương rên rỉ. Ngâm một tiếng, không tự chủ ưỡn ngực cao thêm như cây cung, xoay xoay, cúi đầu hỏi: “Vương gia, được chưa vậy?”

Thái dương Trầm Tử Trai toàn là mồ hôi, giọng nói khàn khàn: “Chưa được, bây giờ chưa xong được.”

Mặc dù mê loạn, nhưng nghe được lời này, Hạ Trọng Phương cũng hoảng sợ: “Không phải đã uống hết rồi sao?”

Trầm Tử Trai khó chịu, tay tự an ủi cây đại thối ở chỗ Hạ Trọng Phương, không đáp lời.

Hạ Trọng Phương cảm giác được hơi thở của Trầm Tử Trai vừa nóng vừa nhanh, có chút kinh tâm, la: “VƯƠNG GIA.”

Trầm Tử Trai khàn khàn: “Phương ngự y nói độc tính bản vương chưa sạch (chưa được giải trừ hoàn toàn), không thể ngưng nữa được, Hạ cô nương cứ yên tâm đi.”

Chưa được, chưa được chứ nhà người cứ sờ sờ như vậy làm gì? Hạ Trọng Phương kinh ngạc, lực đạo khước từ cũng nhỏ lại.

Trầm Tử Trai phủ bên tai Hạ Trọng Phương: “Chỉ là sờ một chút, không mất nửa điểm thịt của Hạ cô nương đâu mà.”. Hắn nói, đầu lưỡi lại liếm liếm tai Hạ Trọng Phương, nói qua loa: “Chỉ là liếm một chút thôi, ta không làm chuyện khác.”

Tai Hạ Trọng Phương nóng lên, toàn thân run, muốn khước từ, nhưng lại có chút say mê, rốt cuộc ôm ờ, tùy ý bàn tay to của Trầm Tử Trai chậm chậm bò đến đáy quần.”

Thời niên thiếu của Trầm Tử Trai trải qua trong cung cấm, tuy là Tô thực phi có phái vài cung nữ biết điều đến giáo dục chuyện khác phái, nhưng trong lòng hắn mang cảnh giác, nên không hề chạm vào bất cứ cung nữ nào, chỉ lo học tập nhân luân chỉ đạo. Sau lại ra cung xây phủ, tất nhiên là tập không ít đông cung đồ (hình như là tranh khiêu dâm @@), mặc dù không có thân thể để thử nghiệm, trong lòng tự nghĩ bản thân thông minh tài trí, muốn làm bộ cao thủ cũng là không nói chơi. Lòng quyết tâm đợi khi cưới Vương phi, cho nàng cùng mình thử nghiệm một phen. Chẳng ngờ chưa kịp mai mối, lại trúng độc. Bây giờ đến tuổi, tự nhiên muốn nữ nhân, chỉ là thân thể đầy bệnh trạng khi tốt khi hư này, thân tử thì âm lãnh, đối với những ý nghĩ về nữ nhân cũng gác lại. Hiện cùng Hạ Trọng Phương da thịt va chạm, bú sữa của nàng hơn mười ngày, thân thể cũng dần hăng hái lên, nên có chút khó kiềm chế.

Trầm Tử Trai vừa cúi đầu mút lấy chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương, âm thanh mát mẻ "Tặc tặc", lại mút ra thêm một chút sữa, khi đó một bàn tay phủ lấy chỗ đẩy đà bên phải, tay trái kế tục ở đáy quần rút cuộc cũng chịu bò lên núi bánh bao bên trên, khều, phủ, trêu chọc, vân vân, chà xát, sử dụng đủ bốn mươi tám chiêu thức.

Chỗ đẩy đà được Trầm Tử Trai chăm sóc, vốn đã có chút nhộn nhạo, cô làm sao chịu nổi Trầm Tử Trai khiêu khích? Nhất thời rên rỉ. Thờ ra một hơi dài thỏa mãn, không tự chủ được mở bắp đùi, để cho ngón tay của Trầm Tử Trai thâm nhập vào, đến lúc phát giác, muốn chống cự một cái nhưng ngón tay của Trầm Tử Trai đã càng đi càng sâu vào bên trong.

“Vương gia, Vương gia, van người...” Không biết là Hạ Trọng Phương đang van xin Trầm Tử Trai đi sâu vào hay là đừng đi sâu thêm nữa, lăm lăm nhỏ nhỏ, uốn éo người, cô cũng cảm thấy bên dưới dậy sóng tuôn ra, không khỏi đại xấu hổ.

Trầm Tử Trai rất tự đắc, nhìn xem, hắn chỉ dùng có một ngón tay út nhỏ bé, đã khiến cho tiểu cô nương mê say, bản vương quả nhiên không phải người thường, tương lai tất thành đại khí! (Đại khí: làm thành việc lớn.)

Phương ngự y đứng bên ngoài nghe âm thanh hình như có chút không đúng, lên tiếng ho khan một cái, gọi: “Vương gia, giờ đã không còn sớm nữa, đã xong chưa?”

Trầm Tử Trai gắng gượng rút ngón tay về, mạnh mẽ ngồi dậy, chỉnh lại xiêm y, rồi mới lên tiếng: “Xong rồi, chờ ta một lát.”

Trầm Ngọc Tiên nghe giọng nói hơi kì lạ: “Ca ca, người vẫn ổn chứ?”

Trầm Tử Trai ừ một tiếng, “Hoàn hảo!” Hắn hỏi, nghiêng đầu nhìn Hạ Trọng Phương, thấy Hạ Trọng Phương đỏ mặt, suýt chút nữa không bò dậy nổi, nên nhanh tay kéo một cái, để cho Hạ Trọng Phương ngồi vững vàng, thay cô mặc xiêm y, phủ bên tai hỏi nhỏ: “Bản vương lợi hại lắm đúng không?”

Hạ Trọng Phương chỉ cảm thấy máu toàn thân đều tràn lên mặt, mơ hồ gất đầu, hoang mang, rối loạn chỉnh xiêm y, không dám đối diện với Trầm Tử Trai. Trời ạ, mắc cỡ chết người rồi! Sau này làm sao mà lập gia đình đây chứ?

Đội hai người sửa sang y phục xong, đám người từ sau tấm bình phong cũng lượn quanh đi vào, nhất thời thấy thần thái phấn chấn của Trầm Tử Trai, còn

Hạ Trọng Phương thì mềm nhũn, tất cả đều có chung một suy nghĩ: Hạ cô nương bị hút hết tinh lực rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Tiền bà tử diu Hạ Trọng Phương về phòng, hầu hạ cô tắm rửa, phát hiện ra không chỉ trên ngực của Hạ Trọng Phương có dấu tay, ngay cả mông cũng có dấu vết, thì nhất thời im lặng: Đây là vương gia đã nhìn trúng Phương nương rồi, có mông có cả ản kí rồi!

Thanh Trúc mang xiêm y đi vào, thấy Hạ Trọng Phương đã tắm rửa xong thì đi tới giúp Hạ Trọng Phương mặc quần áo, Thanh Trúc vô tình thấy rõ dấu tay trên ngực Hạ Trọng Phương, không khỏi nói nhỏ: “Đề nô tì mang một ít thanh lương cao cấp sang đây cho Hạ cô nương, bôi vào đến ngày mai nhìn cũng sẽ đỡ hơn chút ít.” Vừa nói vừa hỏi: “Đau không ạ?”

Hạ Trọng Phương vốn là người có da thịt trắng nõn, lần này vào phủ được nuôi thật rất tốt, ngày càng thêm trắng sáng, thế nên dấu tay càng in hẳn rõ hơn bao giờ hết, đỏ trắng đối chọi nhau, nhìn thấy mà giật mình. Nghe Thanh Trúc nói như vậy, Hạ Trọng Phương đáp: “Cũng không đau lắm.”

Tiền bà tử không nói gì chỉ đứng bên cười trộm, tiểu cô nương mà, chỉ có dấu tay thôi mà đã luống cuống cả lên. Sau này rất được sủng ái đó nha, ai bảo chỉ có duy nhất dấu tay, chỉ e là toàn bộ đều là dấu răng!

Bên kia, Trầm Tử Trai cũng đang tắm, cảm thấy khí huyết trong người sôi trào, nhiệt toàn thân, tâm hỏa nan tức (nan tức: không dập tắt được), cực kì khó chịu, hần không khỏi nói thầm: Chỉ có thể sờ, không thể ăn, và đây là kết quả! Chết tiệt!

Lục Mộng hầu hạ Trầm Tử Trai tắm rửa xong, cầm khăn sang đưa cho hần, lại hầu hần lau khô thân thể, bỗng nhiên la lớn: “Sao lại thế này?”

Trầm Tử Trai cũng cúi đầu nhìn xuống, liền thấy ở ngực mình nổi lên một ít điểm đỏ, hơi nhột nhột tê dại, nhanh chóng phản ứng, gọi người: “Mau cho gọi Tô Lương với Phương ngự y vào đây!”

Vì Phương ngự y đang ở phòng được phối thuốc, nên đến hơi chậm, Tô Lương đến trước.

Trầm Tử Trai mặc xiêm y đang hoàng, bước ra thấy Tô Lương trước tiên, liền dặn dò: “Ông mau cho người điều tra xem hôm nay Hạ cô nương đã ăn cái gì đi!”

Tô Lương kinh hãi, hỏi: “Vương gia, người có chuyện gì à?”

Trầm Tử Trai vén xiêm y cho Tô Lương xem, “Trên người bản vương nổi lên một vài điểm đỏ, chỉ sợ là có người hạ thủ với Hạ cô nương, khiến cho bản vương trúng chiêu.”

Nỗi sợ của Tô Lương không hề nhẹ, bệnh của vương gia mới có chút chuyển biến, nếu lại trúng chiêu của người khác, hậu quả thiết nghĩ không cần tưởng tượng nữa. Ông lo sợ liền cho người gọi: “Mau đi mời Phương ngự y đến đây, bảo cậu ấy nhanh lên một chút! Mau! Đi ngay đi!”

Ông vừa nói dứt tiếng, Phương ngự y đã đến, vừa lúc nhìn thấy điểm đỏ trên ngực Trầm Tử Trai, cũng giật mình, vội vàng đi đến bắt mạch kiểm tra.

Tô Lương thấy Phương ngự y tới, cũng không có chấp đứng chờ kết quả, mà như gió lốc dẫn người đi điều tra thức ăn của Hạ Trọng Phương.

Hạ Trọng Phương đang chuẩn bị đi nghỉ, liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân, Tô Lương dẫn người đi vào, vây quanh cửa phòng, chất vấn: “Hạ cô nương, hôm nay ngoại trừ thức ăn do ngự trù phòng chuẩn bị thì cô còn ăn thứ gì nữa?”

Tiền bà và Thanh Trúc đi ra, nghe vậy, liền đáp giúp: “Chỉ ăn thức ăn của ngự trù phòng chuẩn bị thôi, thức ăn đều theo ý của Phương ngự y mà nấu, chúng tôi đã kiểm tra qua, không dám thêm một thứ gì.”

Tiền bà và Thanh Trúc muốn nói nhưng thôi, Thanh Trúc cũng là người mà Tô Lương đã sắp xếp ở bên cạnh Hạ Trọng Phương, lời của cô ấy, đương nhiên là tin tưởng được. Tô Lương vừa nghe, không phải vấn đề ăn uống, vậy rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu? Liền hỏi: “Hôm nay ngoại trừ học ở chỗ Hà ma ma, cô còn gặp ai nữa không?”

Thanh Trúc cả ngày đều đi theo Hạ Trọng Phương, nghe vậy liền nói: “Hôm nay học xong thì trở về, trên đường về có gặp mẹ của Quận mã gia, có lời lôi kéo kéo một chút, những người khác thì không gặp.”

Sắc mặt Tô Lương hơi biến đổi.

Hạ Trọng Phương nghe giọng của Tô Lương, biết có chuyện không ổn, nên hỏi: “Vương gia đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tô Lương còn chưa trả lời đã có nha hoàn bên phòng Trầm Tử Trai đi qua truyền lời: “Tô quân gia, Vương gia bảo, cho mời Hạ cô nương sang bàn chuyện.”

Tiền bà tử và Thanh Trúc không dám chậm nửa bước, vội giúp Hạ Trọng Phương mặc xiêm y, lại đỡ cô xuống giường, dìu cô sang phòng gặp Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai đang ngồi nói chuyện với Phương ngự y trong phòng, thấy Hạ Trọng Phương mang sắc mặt trắng xanh vẻ nghiêm trọng đi đến, liền giật mình, vội nói: “Hạ cô nương không - cần phải sợ, chuyện này chỉ liên quan đến Phương ngự y mà thôi.”

Hạ Trọng Phương thấy Trầm Tử Trai trầm ổn ngồi đấy, đầu tiên là thở phào một cái, lại nghe thấy lời Trầm Tử Trai, càng yên lòng, lúc này mới nói: “Có gì không đúng với bệnh trạng của Vương gia à?”

Trầm Tử Trai vén áo lên nói: “Ngực ta nổi vài điểm đỏ, vốn tưởng cô cắt đông thác tây (ăn phải thứ gì bậy bạ), nên ảnh hưởng lên người bản vương, lúc này Phương ngự y bắt mạch, thì ra là hãn cho thuốc hơi mạnh tay, bản vương uống sữa, nhất thời tiêu hóa không được, nên mới thành thế này.”

Phương ngự y chẳng thêm biện hộ, chỉ yên lặng phun một bãi nước bọt lên mặt người nào đó (trong tưởng tượng): Thuốc của ta mạnh à, lượng cũng bằng mấy ngày trước, rõ ràng là đêm nay nhà người hút sữa quá mức hưng phấn, được lực phát huy quá tốt, nên mới tiêu hóa không tốt mà >.

Hạ Trọng Phương hỏi: “Vậy có cần tôi uống thuốc nữa không?”

Phương ngự y gật đầu: “Đã sắc phương thuốc mới, trước tiên là uống thuốc tiêu hóa, Hạ cô nương uống vào, cho... Vương gia uống, qua đêm nay, vết đỏ sẽ biến mất.”

Vì vậy đêm nay, Hạ Trọng Phương lại dứt sữa một lần nữa.

Lúc này đây, chỉ có một mình Phương ngự y đứng bên ngoài nghe động tĩnh, thiếu mất hai người Trầm Ngọc Tiên và Quý Minh Xuân.

Vì người đứng ngoài nghe động tĩnh của hai người ít nên Hạ Trọng Phương cũng mạnh dạn hơn so với khi nãy, chủ động kéo đầu Trầm Tử Trai xuống, mặc hãn vuốt vuốt tóc, ôn nhu nói: “Vương gia, người chậm một chút, tất cả không phải đều là của người à, thật không ai giành với người đâu.”

Ai bảo thế, tên Quý Minh Xuân kia đã nghĩ đến rồi kia. Trong bụng Trầm Tử Trai lăm lăm, mút mạnh hai cái, vì Hạ Trọng Phương chỉ uống một vị thuốc, không hề uống thêm thuốc thúc sữa, nên lượng sữa ít hãn đi, Trầm Tử Trai thấy mút mãi cũng không được gì, liền chuyển sang bên kia, một bên ngâm nga: “Thật là mềm!”

Hạ Trọng Phương không bị trướng sữa, nên chỗ đấy đã liền mềm mại hãn. Trầm Tử Trai vuốt vuốt, có chút buông tay không đánh, suy nghĩ: Uhm, không biết có thể để nhũ nương bôi ẩm giường được không? Nửa đêm ngủ không được, liền sờ một cái, lại sờ một cái, khẳng định là chìm vào giấc ngủ trong hương vị mềm mại tuyệt vời!

Hạ Trọng Phương thấy Trầm Tử Trai đã uống sữa xong, nhưng vẫn cứ ngâm đầu nhũ. Đầu bên trên không chịu ngẩng, mẩu tính trong người cô nổi lên, nhất thời sờ sờ lỗ tai hãn, dịu dàng nói: “Được rồi, buông ra đi.”

Trầm Tử Trai không muốn, cứ nhấp nhấp mà mút, mút ra tiếng rên của Hạ Trọng Phương. Ngâm, mở rộng hai chân của cô, đồng thời cũng mở miệng ra, thân thủ hướng đáy quần mà mò xuống, ngón tay dò dò vào một nơi, hãn cảm thấy trơn trượt, liền đâm vào: “Có muốn không hả?”

Muốn chết thì có! Hạ Trọng Phương co người lại muốn đẩy Trầm Tử Trai ra, không nghĩ rằng khi co người lại, lại kẹp chặt ngón tay của hãn hơn nữa, trong phút chốc then đến muốn chui đầu xuống đất, toàn thân nóng lên. Thấp giọng cầu xin: “Thỉnh vương gia bỏ qua cho. Xin người!”

Không biết làm thế nào liền khóc lóc cầu xin bỏ qua? Tiểu cô nương thật rất thú vị! Trầm Tử Trai đương nhiên là không buông tha, ngón tay từ từ xoay chuyển, mắt thấy biểu hiện trên mặt Hạ Trọng Phương dường như say mê, mà dường như cũng thống khổ, thái dương ra mồ hôi, môi hồng hé mở đỏ bừng, mê người cực độ, không thể không cúi thấp đầu xuống, muốn ngâm đôi môi Hạ Trọng Phương một chút cho bớt con thèm (!?)

Người đứng bên ngoài bình phong là Phương ngự y nghe động tĩnh bên trong không đúng, đã gọi: “Vương gia, được rồi.”

Trầm Tử Trai đã tỉnh người lại, vội rút tay về, ngồi xuống, chỉnh lý xiêm y, đồng thời tay cũng kéo Hạ Trọng Phương, giúp cô mặc lại xiêm y đàng hoàng, nói nhỏ: “Hạ cô nương cho bú cực khổ.”

Không chỉ cực mà còn khổ nữa! Thật khó chịu mà. Hạ Trọng Phương cúi đầu chăm chú mặc, mặt đỏ như máu: “Tôi là nhũ nương, nhũ nương tất nhiên là phải làm tốt công việc của mình.”

Vừa nói xong Phương ngự y đã vào, hãn gọi Tiền bà bà và Thanh Trúc đến, lệnh cho hai người giúp Hạ Trọng Phương về phòng, hãn ở lại, một lần nữa bắt mạch cho Trầm Tử Trai.

Một thân Trầm Tử Trai toàn là mồ hôi, tắm rửa lại lần nữa, mặc lại xiêm y, vết đỏ trên người đã biến mất như một kì tích.

Phương ngự y thấy, biết đã trúng bệnh, lúc này mới yên lòng lại. Đợi Trầm Tử Trai nằm hãn trên giường, hãn liền ngồi ở mép giường nói: “Vương gia, đêm nay huyết khí quá cao, nên mới hiện lên những điểm đỏ. Sau này hút sữa, người không cần khiêu khích Hạ cô nương nữa làm chi.”

Trầm Tử Trai hơi có chút mất mát, hỏi: “Không khiêu khích, vậy được tính phát huy không tốt thì phải làm sao?”

Phương ngự y nói: “Sau này, không thể để cho huyết khí của Hạ cô nương lên quá mức, để phòng tình huống như đêm nay lại xuất hiện, nhưng huyết khí không lên chút nào là không được, được tính sẽ rất yếu. Chuyện này... rất khó để nắm bắt!”

Trầm Tử Trai gật nhẹ chần: “Dù thế nào chăng nữa, Phương ngự y cũng phải có biện pháp.”

Phương ngự y quả nhiên là có biện pháp, khẽ nói: “Có, Vương gia đã gặp Hạ cô nương nhiều ngày rồi, cũng nên có ngày tâm sự làm quen một chút, quan tâm cô ấy một chút, để trong lòng cô ấy sinh hảo cảm. Đến khi cho bú sữa, Vương gia không cần khiêu khích Phương nương, trong lòng Phương nương tự sẽ sinh ôn tình, sữa được ra, là bất ôn bất hòa, vừa thích hợp để Vương gia uống.”

Trầm Tử Trai gật đầu: “Thế cũng tốt, mỗi lần Hạ cô nương đến gặp bản vương đều như một con thỏ trắng nhỏ, khiếp sợ ta. Tâm sự trò chuyện một lúc, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Hạ Trọng Phương nằm ở bên đây, một chút cũng không ngủ được, chỉ nhớ đến tình cảnh khi nãy, nhất thời vuốt mặt, vừa đỏ vừa nóng, không khỏi tự phun cho bản thân một ngụm nước bọt, muốn chết, tự nhiên lại còn lưu luyến!

Tiền bà tử nghe có động tĩnh, biết Hạ Trọng Phương vẫn còn chưa ngủ, liền lên nói: “Ngày mai con còn phải học, Phương nương mau sớm an giấc đi.”

Hạ Trọng Phương nghe nói thế, mới nhắm mắt lại, cố gắng tĩnh tâm, một hồi lâu mới từ từ đi vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai thức dậy, chuẩn bị đồ đạc đi học. Sau khi học xong, cô còn chưa kịp ngồi xuống, thì nha hoàn bên Trầm Tử Trai đã thỉnh cô sang đây.

Lại xảy ra chuyện gì nữa sao? Hạ Trọng Phương lặng lẽ vỗ vỗ ngực, chẳng lẽ ban ngày cũng muốn sữa, ôi, thật có chút ăn không tiêu mà.

Thanh Trúc nhanh chóng đến hầu cô rửa mặt rửa tay, thay xiêm y khác, lúc này cô mới theo nha hoàn về phòng của Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương đến, tỏ ý bảo cô ngồi xuống, lúc này mới nói: “Ta tuân theo lời đại phu, nghe lời Phương ngự y phân phó, nên ta muốn cùng Hạ cô nương tâm sự chút chuyện nhà mà thôi.”

Hạ Trọng Phương vừa nghe, liền chiếu theo phân phó của hắn mà ngồi xuống, cúi đầu hỏi: “Vương gia muốn nói chuyện về thứ gì?”

Trầm Tử Trai chọn đại một chủ đề: “Hạ cô nương theo Hà ma ma đã học được những gì?”

Nói đến việc học, Hạ Trọng Phương cảm thấy hứng thú, nên nói rất tỉ mỉ, vừa cười vừa nói: “Đã học được nửa tháng rồi, Hà ma ma khen tôi có tiến bộ, nói là tôi có trí nhớ rất tốt, rất có tư chất nữa đây.”

Trầm Tử Trai thấy cô không bị gò bó, cũng khẽ cười: “Thế có học nhạc cụ không?”

Nói đến nhạc khí, Hạ Trọng Phương có chút phát sầu, ngắc đầu nói: “Tôi cũng muốn học, nhưng một chút về nhạc lý tôi cũng không biết, bây giờ tôi không biết nên học loại nhạc cụ mới tốt nữa?”

Trầm Tử Trai cực kì giúp cô lo nghĩ, đề nghị: “Học thổi tiêu đi, học cái này đối với cô (nương) sau này cũng có lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

EDIT: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Hai người tán gẫu một lát, Hạ Trọng Phương dần dần thoải mái hơn, không còn e sợ Trầm Tử Trai như trước nữa, còn len lén đưa mắt liếc nhìn hắn một cái, không ngờ lại bị Trầm Tử Trai vừa lúc nhìn qua, hai ánh mắt giao nhau. Tâm Hạ Trọng Phương không khỏi nổi lên một tiếng, mặt cười như táo đỏ*, bối rối cúi đầu.

*Táo đỏ là những sinh vật quang tự dưỡng thuộc ngành Rhodophyta. Phần lớn các loài rong đều thuộc nhóm này. Các thành viên trong ngành có đặc điểm chung là màu đỏ tươi hoặc tía. Màu sắc của chúng là do các hạt sắc tố phycobilin tạo thành.

Trầm Tử Trai nhìn kỹ Hạ Trọng Phương, thấy cô đã trắng hơn nhiều so với trước, biết nguyên nhân là do khoảng thời gian này cô đã dưỡng thật tốt, hắn hơi thỏa mãn. Cứ như vậy nhìn dần xuống phía dưới một chút, người đã chăm chút bệnh tình cho mình, trước mắt là một tiểu nữ nương, không, không, là một đại mỹ nhân mới đúng! Tận mắt nhìn tiểu nữ nương đẹp hơn mỗi ngày, bản thân cũng có cảm giác đạt được thành tựu.

Nhìn giờ đã không còn sớm, Hạ Trọng Phương liền đứng lên cáo từ.

Trầm Tử Trai cứ liếc nhìn cô, phản phó: “Đêm nay đến sớm một chút, bản vương dạy cô viết chữ, viết xong lại ... uống sữa.”

Không hiểu thế nào mặt Hạ Trọng Phuong lại đỏ, nhất thời ứng, lúc này mới lui xuống.

Trở về phòng, Tiền bà tử hỏi: “Ở chỗ của vương gia có chuyện gì thế?”

Hạ Trọng Phuong đáp: “Không có gì, vương gia buồn bức nên bảo con sang trò chuyện. Người có bảo con chiều nay sang đây sớm một chút, người muốn dạy con viết chữ.”

Thanh Trúc ở bên cạnh lên tiếng: “Vương gia từ nhỏ đã ở trong cung, thế tự (nét chữ) được hoàng thượng ngợi khen, nếu được người tự mình dạy bảo, chắc hẳn Hạ cô nương sẽ tiến bộ thần tốc cho xem”

Tâm trạng Hạ Trọng Phuong hiện rất vẻ, được Vương gia tự mình dạy viết chữ, bao giờ cũng là một phần vinh dự đặc biệt.

Các cô đang nói, Mạc bà tử đi vào bẩm “Mẹ của Quận mã gia tới ạ.”

Hạ Trọng Phuong vừa nghe, vùng chung quanh lông mày không khỏi nhíu lại, nhưng không thể không ra ngoài nghênh tiếp.

Quý mẫu là mẹ chồng của Quận chúa, bà sang đây gặp một tiểu nữ nương nhỏ, mọi người tự nhiên sẽ không ngăn cản, nhất thời đã dẫn bà vào.

Dẫu sao Tiền bà tử và Quý mẫu cũng tính là người quen, nên phải đi đầu tới đỡ bà, dìu bà ngồi xuống, cười nói: “Sao hôm nay lão phu nhân lại rảnh rỗi thế này?”

“Không cần phải làm việc nhà, chỉ ăn không ngồi rồi, không phải là chỉ lãng phí thời gian thôi sao?” Quý mẫu nhìn sang Hạ Trọng Phuong rồi nói: “Nhưng Phuong nương mỗi ngày đều vội vội vàng vàng, nhiều lần vô tình chạm mắt, chỉ là không chịu sang vấn an một bà già như ta thôi.”

Hạ Trọng Phuong đã tiến lên hành lễ, nghe vậy liền nói: “Lão phu nhân nói quá lời, bất quá tôi chỉ là một nữ nương nhỏ, nào dám sang quấy rối lão phu nhân? Mà còn phải đề phòng vương gia gọi sang, đơn giản không dám bỏ đi.”

Quý mẫu nghe Hạ Trọng Phuong mang Vương gia ra làm có thì không muốn nhiều lời nữa, nói thẳng: “Phuong nương à, ta rất thích hà bao con tú, muốn con tú giúp một cái. Nhưng bây giờ xem con được cung chiều như vậy, ta cũng không tiện mở miệng.”

Hạ Trọng Phuong trầm ngâm một hồi, đành mở miệng nói: “Lão phu nhân, những cô nương chịu trách nhiệm thiêu thừa may vá trong vương phủ, thù cực kỳ tốt, sao người không bảo họ tú cho người một cái? Người xem, đồ tôi đang mặc trên người, không phải đều do các nàng làm cho hay sao? Độ tinh xảo, tôi không thể nào sánh được.”

Quý mẫu nói: “Phuong nương lại khiêm tốn? Từ trước đến nay, con thù thừa cực kỳ đẹp, làm sao mà thiếu tinh xảo được, con dùng thứ vải, tuyến thông thường mà. Nếu con cũng vải tốt chỉ tốt, tú ra hà bao, tất nhiên các nàng ấy không thể so được. Chỉ là ta thích hà bao con làm, dùng rất tốt.”

Nói đến nước này, bất quá chỉ là một cái hà bao, chẳng phải chuyện gì to tát, cự tuyệt nữa, thì có phải làm tổn thương người ta rồi không. Hạ Trọng Phuong tiện miệng nói: “Được rồi, tôi sẽ giúp lão phu nhân tú một cái! Không biết lão phu nhân thích kiểu nào?”

Quý mẫu vừa nghe Hạ Trọng Phuong nguyện ý giúp bà tú một hà bao, trong lòng đại hỉ, đáp: “Hoa văn hình hoa sen, dùng màu hồng với màu xanh, kết thành hình quả bầu.” (!)

Hạ Trọng Phuong suy nghĩ một chút rồi nói: “Mấy ngày nay phải đi học, buổi chiều lại được luyện tự, chỉ có ban đêm là tôi rảnh, có lẽ phải nửa tháng sau mới tú xong. Không biết lão phu nhân có cần gấp không?”

Quý mẫu cười nói: “Không vội, không vội, con cứ từ từ tú, tú xong cứ nói với ta, ta tới lấy nhé.” Thấy Hạ Trọng Phuong có ý tiễn khách, liền đứng lên cáo từ.

Nhìn Quý mẫu đi, Thanh Trúc nói thầm: “Bao nhiêu câu tăng bốc, chỉ vì một cái hà bao?” Lời cuối, cô liền dừng lại, dù sao bà ấy cũng là mẹ chồng quận chúa, các cô là hạ nhân, dù bị xem thường, cũng không tiện biểu lộ ra.

Hạ Trọng Phuong cũng lắc đầu, đồng thời có người khác mang nước rửa mặt rửa tay tới, bảo bày ngọc thiện.

Ngọc thiện xong, liền đi dạo để tiêu thực, rồi chép một phần tự thiếp, xong cả mới bắt đầu ngủ trưa.

Hạ Trọng Phuong ngủ dậy, Trầm Ngọc Tiên liền cho nha hoàn qua gọi.

Hạ Trọng Phuong cho rằng Trầm Ngọc Tiên gọi mình sang vì chuyện Quý mẫu tìm cô lúc nãy, nên bây giờ mới muốn hưng sư vấn tội, trong lòng hơi bất an, nhưng cũng dẫn Tiền bà tử và Thanh Trúc đi, chuẩn bị cho mấy câu hỏi của Trầm Ngọc Tiên, để cho Thanh Trúc và Tiền bà tử giúp phân trần một chút...

Cô tới phòng Trầm Ngọc Tiên, đã thấy khoe môi Trầm Ngọc Tiên mang ý cười, không giống kiểu mưu chước, nhất thời yên lòng, hành lễ: “Quận chúa gọi tôi sang đây, không biết là có gì phân phó?”

Trầm Ngọc Tiên ý bảo Hạ Trọng Phuong ngồi xuống, cười nói: “Cô thật tốt số, mới vào Vương phủ nửa tháng, không chỉ được hoàng thượng khen ngợi, hôm nay, thực phi nương nương cho người đến truyền lời, nói rằng, mười ngày sau trong cung tổ chức tiệc ngắm hoa, bảo bản quận chúa cùng dẫn cô vào.”

Hạ Trọng Phuong vừa mừng vừa sợ, run giọng nói: “Vào cung? Tôi chỉ là một nữ nương, cũng có thể vào cung sao?”

Trầm Ngọc Tiên mở nắp chén trà, hớp một ngụm, sau mới nói: “Còn không phải là cô cứu ca ca ta, nên Thực phi nương nương mới cho cô chút mặt mũi, bảo bản quận chúa mang cô vào cung sao. Đến lúc đó, cô nhớ cẩn thận lời nói với cử chỉ, vạn đừng làm mất mặt Vương phủ.”

Hạ Trọng Phuong đã nhiều ngày theo Hà ma ma học những quy củ của thế gia vọng tộc, nhân nói: “Tôi sẽ cố gắng học hỏi những phép tắc từ Lão ma ma, đến lúc đó sẽ không để quận chúa phải mất mặt.”

Trầm Ngọc Tiên thấy cô khẳng định như vậy, liền gật đầu, dặn dò với Thanh Trúc, “Sang bảo các cô nương bên may vá, bảo họ may gấp cho Hạ cô nương một bộ xiêm y để vào cung, với bảo Thái Bạch giúp cô ấy phối thêm trang sức, không được quá gây chú ý, nhưng cũng không thể quá giản dị. Đúng rồi, món đồ lần trước hoàng thượng ban thưởng, lấy một hai cái cho Hạ cô nương đeo lên luôn đi.”

Thanh Trúc nhất nhất ứng: “Đã phải vào cung, có lẽ phải bảo Thái Hồng điều chế thêm son nữa, đến lúc đó, chúng ta tô son lên nhìn sẽ có vẻ hoan hi hơn, chứ mang mặt mộc vào cung, nô tỳ e là Thực phi nương nương cũng không thích đâu ạ.”

Trầm Ngọc Tiên cười nói: “Cái này là đương nhiên rồi. Ta có thời son mà Thực phi nương nương chính tay ban thưởng, nhưng mà màu sắc hơi tối nên không dùng đến. Người bảo Thái Hồng pha thêm vài hộp, mang sang đây một hộp, nếu dùng tốt thì lại bảo Thái Hồng pha thêm.”

Thanh Trúc cười cười: “Mấy ngày nay Thái Hồng nhàn rồi, nên sinh ra buồn bực, bây giờ có việc để làm, cô ấy sẽ không đi khắp nơi trên chóc mọi người nữa.”

Nói đùa vài câu, Trầm Ngọc Tiên liền tiễn khách.

Từ chỗ Trầm Ngọc Tiên đi ra, Hạ Trọng Phuong có chút không phân biệt được phương hướng, kéo Tiên bà từ: “Bà bà, không ngờ đời này con lại được vào cung nhìn một lần, cứ như con đang nằm mơ ấy.”

Tiên bà từ cũng vui mừng thay cô, thấp giọng nói: “Phuong nương có công hầu hạ Vương gia, nên mới có cơ hội vào cung, sau này con càng phải tận tâm tận lực hơn mới được.”

Đường cũ đi về, Hạ Trọng Phuong đi trước tìm Phuong ngự y, nói là Trầm Từ Trai bảo cô buổi chiều sang đây sớm một chút.

Phuong ngự y nghe như vậy, nói: “Nếu là như vậy, Hạ cô nương nên đến phòng Vương gia trước nửa canh giờ, ta sẽ cho người mang thuốc qua cho cô, Hạ cô nương uống thuốc luôn trong phòng vương gia đi, uống xong thì nên di chuyển một chút, sẽ tăng sửa đó.”

Hạ Trọng Phuong vừa nghe đến chữ sửa thì đỏ mặt, thấp giọng ứng, theo tay diu của Tiên bà từ mà về phòng.

Tối tối, Hạ Trọng Phuong dùng bữa sớm hơn mọi ngày, sau đó mới để người khác tắm cho mình.

Vừa lúc cô nương bên thêu thùa may vá đã may xong một bộ đồ, Thái Bạch liền phụng mệnh mang đến, hầu hạ Hạ Trọng Phuong mặc nó vào, ngoài ra còn chải cho cô kiểu Tà Vân kế (Tên một kiểu tóc.), tô mi, điểm môi đỏ mọng, ăn mặc kiêu diễm, thế mới đẩy Hạ Trọng Phuong ra khỏi phòng.

Tiên bà bà đứng ở bên ngoài cửa, lần đầu tiên bà nhìn thấy Hạ Trọng Phuong mặc một bộ trang phục hoàn toàn mới đi ra, mắt bà sáng hẳn: “Phuong nương à, xem con này, đừng nói đàn ông con trai, ngay cả một bà lão như bà cũng muốn nghiêng đổ đây này.” Nói xong lại làm bộ dáng nghiêng người, khiến các nha hoàn cũng cười khanh khách.

Thanh Trúc cũng mỉm cười nhìn Hạ Trọng Phuong, tâm cũng âm thầm kinh ngạc, không ngờ Hạ cô nương chỉ mới vào phủ chừng nửa tháng, đã thay đổi cực kì lớn. Bây giờ nhìn kĩ, bỏ đi lớp khoác thôn cô, lại nhìn ra Hạ Trọng Phuong có phong thái của một cô nương quý tộc. Mà sắc da bây giờ, trong trắng lộ hồng, những điểm bị tàn nhang đã biến mất, dễ nhìn hơn hẳn. Hiện vương gia gọi cô ấy qua, bảo là dạy cô ấy viết chữ, biết đâu sau này lại trở thành thị thiếp của vương gia thì sao, mình cần phải chú ý hầu hạ.

Đoàn người vừa đi vừa cười nói, nhaoáng đã đến cửa phòng.

Trầm Từ Trai nghe Hạ Trọng Phuong đến, liền bảo Lục Mộng đưa cô vào, còn những người khác thì đứng bên ngoài.

Vừa vào phòng, Hạ Trọng Phuong đã thấy bình hoa mới trong phòng Trầm Từ Trai, là một bình hoa tươi, mùi hoa nhàn nhạt bay vào mũi, nhất thời cô liếc nhìn Trầm Từ Trai, liền quay mặt nhìn lại hoa.

Trầm Từ Trai nói: “Đây là hoa ở nước ngoài mang đến, ngắt bớt rồi cắm bình, hoa này bảy ngày không tàn. Nếu cô thích thì chốc nữa lấy một ít về phòng cắm.”

“Tạ Vương gia!.” Hạ Trọng Phuong vội tạ ơn.

Trầm Từ Trai quan sát Hạ Trọng Phuong, thấy cô ăn mặc xinh đẹp, cực kì thuận mắt, tiện khen: “Sau này mặc nhiều đồ màu đỏ một chút, nhìn cô rất có sức sống.”

“Vâng.” Hạ Trọng Phuong ứng, mặt hơi rắng hồng.

Lục Mộng dọn xong bút mực liền lui xuống, Trầm Tử Trai ngồi vào bàn viết, bảo Hạ Trọng Phuong ngồi bên cạnh hắn, đợi cô ngồi xuống mới cười nói: “Hạ cô nương viết thư cho bản vương xem hai chữ đi.”

Hạ Trọng Phuong có chút bất ngờ: “Chữ tôi rất xấu, xin Vương gia đừng chê.” Nói xong thì cầm bút lên, viết tên của mình.

“Uhm, thế chữ hơi rời rạc, đuôi chữ hơi thô to.” Tay trái Trầm Tử Trai ấn chỉ, tay phải vòng qua vai Hạ Trọng Phuong, cầm tay Hạ Trọng Phuong, nâng tay cô cách đó một khoảng viết xuống chữ “Tâm”, tiếp tục lại viết thêm chữ “Can”, mỉm cười hỏi Hạ Trọng Phuong, “Hai chữ này đọc là gì?”

“Tâm can*.” Hạ Trọng Phuong đọc lên thành tiếng, đột nhiên phát hiện ra cái gì, không khỏi đỏ mặt.

*Tâm can: bảo bối, cục cưng, chỉ người thân yêu nhất. (anh viết chữ bất chấp đọc, mọi người cũng hiểu mức độ tự sướng của anh rồi hén.)

“Ừ!” Trầm Tử Trai cũng lên tiếng, phủ bên tai: “Gọi lại một tiếng cho bản vương nghe đi.”

“Vương gia thật là xấu!” Hạ Trọng Phuong không thể không hờn dỗi.

Trầm Tử Trai cười ha ha, lại cầm tay Hạ Trọng Phuong, nghiêm chỉnh dạy cho cô viết chữ một lát nữa.

Đang nghiêm túc dạy học thì Phuong ngự y đã dẫn người bưng thuốc tới, thấy hai người ôm nhau viết chữ, hấn ho một một tiếng: “Vương gia, nên buông Hạ cô nương ra đi, thời gian không thích hợp để đùa giỡn đâu.”

Trầm Tử Trai đành phải buông Hạ Trọng Phuong ra, đứng lên nói: “Mới dạy cho cô ấy viết mười chữ, người đã tới rồi.”

“Thế nào, trách tôi tới nhanh quá à?” Phuong ngự y nhìn Trầm Tử Trai một cái: “Làm thầy nghiện rồi sao?”

A, sao nghe trong cách nói của Phuong ngự y có mùi ghen tuông nhỉ? Trầm Tử Trai đang định trêu chọc lão Phuong thêm tí nữa, thì nghe thấy tiếng nói, thì ra Trầm Ngọc Tiên dẫn theo Quý Minh Xuân đến.

“Ca ca, hôm nay huynh cảm thấy thế nào?” Trầm Ngọc Tiên vào phòng, thứ cô nhìn trước tiên là sắc mặt của Trầm Tử Trai, thấy hắn tràn trề sinh lực, mới thờ phào nói: “Muội nghe đêm qua trên người ca ca nổi lên mấy điểm đỏ, thật là hoảng sợ, may mà nó đã tiêu mất.”

Trầm Tử Trai thoải mái nói với muội muội: “Không sao rồi, muội yên tâm! Muội đã lo liệu mọi sự trong phủ, cũng mệt mỏi, buổi tối không cần sang đây nữa.”

Trầm Ngọc Tiên cười nói: “Không tới sao muội yên tâm được?”

Trong lúc huynh muội bọn họ nói chuyện, Hạ Trọng Phuong đã uống thuốc xong, hỏi nhỏ Phuong ngự y: “Thuốc hôm nay sao lại có vị khác trước đây vậy?”

Phuong ngự y ngần ra, cười: “Đáng như thế mà Hạ cô nương cũng nhận ra có vị khác sao?”

Hạ Trọng Phuong cũng cười: “Từ nhỏ, lưỡi tôi đã nhạy cảm, có thể phân biệt mùi vị thức hay thuốc đắng, dù thay đổi vị giống nhau đến đâu, tôi cũng nhận ra được.”

“Cái lưỡi dài này của Hạ cô nương có thể làm thí nghiệm được đấy.” Phuong ngự y không khỏi cười: “Đáng tiếc là Hạ cô nương không phải nam tử, nếu không, ta cũng rất muốn nhận Hạ cô nương làm môn hạ, là tiểu đồng thử thuốc.” Hắn nói rồi giải thích: “Thuốc này hơi khác trước kia, là thuốc của Vương gia và thuốc thúc sữa cùng sắc chung, Hạ cô nương không cần phải tách thành hai lần uống nữa.”

“Thì ra là như vậy!” Hạ Trọng Phuong hiểu ra.

Thấy đã đúng giờ, Phuong ngự y đi lên bảo: “Vương gia, tối nay uống sữa, người không được uống quá nhanh hay quá chậm, cũng không được uống quá mạnh.” Kê tai nói nhỏ mấy câu, mới gọi Trầm Ngọc Tiên cùng nhau đi ra ngoài bình phong.

Bên trong yên tĩnh trở lại, Trầm Tử Trai lười kéo Hạ Trọng Phuong, nói nhỏ: “Hạ cô nương, bản vương muốn uống sữa.”

Hạ Trọng Phuong không rõ sao trái tim của cô lại căng thẳng đập bùm bùm, xấu hổ còn hơn mấy đêm trước.

Trầm Tử Trai dắt Hạ Trọng Phuong ngồi lên giường, nhìn cô cởi giày, xoay người bước lên, liền bế cô để cô ngồi trên đầu gối của mình, như lời Phuong ngự y dặn, không nhanh không chậm cưỡi cổ áo của Hạ Trọng Phuong, không nhanh không chậm cúi đầu xuống lẩm nhẩm chỗ đẩy dằm.

Trầm Ngọc Tiên chờ người ở bên ngoài bình phong, chỉ nghe được âm thanh mút sữa nhẹ nhẹ "Tê tê", cũng không có động tĩnh gì khác, không khỏi hơi kỳ quái.

Lúc này, Hạ Trọng Phuong đang giữ đầu Trầm Tử Trai, Trầm Tử Trai mút từng chút từng chút một, toàn thân cô hơi giật giật, một trận tê dại từ chỗ đẩy dằm truyền tới toàn thân, cổ chịu đựng không phát ra tiếng rên. Tiếng rên, thân thể đã sớm mềm oặt.

Trầm Tử Trai ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, lại tuân thủ một cách nghiêm chỉnh lời dặn của ngự y, tay chân quy củ, nghiêm nghiêm túc túc bú sữa, cũng không dị động.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

EDIT: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Hạ Trọng Phụng đưa tay sờ mặt Trầm Tử Trai, tâm nhảy loạn xạ, hai gò má nóng bừng, nhất thời hơi kinh ngạc, rõ ràng Trầm Tử Trai không hề giờ trò treu đùa, vì sao bản thân cũng lại phản ứng, lần này hẳn nằm trên người mình, trong tâm chỉ nảy ra cảm giác yêu thương, giống như người nằm bên trên là huyết nhục tương liên với mình, ngày càng tăng thêm, quan hệ cũng thân mật hơn.

Đến khi Trầm Tử Trai uống sữa xong, Hạ Trọng Phụng được đưa trở về phòng, chân cô không hoàn toàn mềm nhũn, chỉ là đứng không vững, trong lòng suy nghĩ, sữa là từ máu mà thành, mà Trầm Tử Trai lại uống sữa của mình, ông bà có câu: “Một giọt máu đào hơn ao nước lã.” Có lẽ trong lúc đó, quan hệ của hai người đã trở nên không bình thường. Trong lòng nảy sinh cảm giác yêu thương hẳn, âu cũng là lẽ thường tình.

Mấy ngày kế tiếp, ngày nào Trầm Tử Trai cũng gọi Hạ Trọng Phụng sang trò chuyện, dần dần hai người cũng quen thuộc hơn. Tối buổi tối uống sữa, Trầm Tử Trai vẫn tuân theo quy củ mà thủ lễ, chỉ như một đứa bé, thuần túy uống sữa, không sinh tâm tư khác.

Hạ Trọng Phụng cũng dần mở lòng như một nữ nương thực thụ, không còn cảm thấy vạn phần xấu hổ như khi trước.

Đào mất đã mười ngày trôi qua, sáng sớm hôm nay, Trầm Ngọc Tiên cho người sang gọi Hạ Trọng Phụng, chuẩn bị mang cô vào cung tham dự tiệc ngắm hoa của Tô thực phi.

Hạ Trọng Phụng đã báo cho Hà ma ma, nói rằng cô muốn dự tiệc, không thể đi học. Từ sáng sớm, Hạ Trọng Phụng đã rửa mặt chải đầu, trang phục hoàn tất, chỉ còn chờ Trầm Ngọc Tiên đến gọi.

Tiền bà tử và Thanh Trúc cẩn trọng kiểm tra lại trang phục với đồ trang sức một lần nữa, chắc chắn không có sai sót mới đưa Hạ Trọng Phụng sang chỗ Trầm Ngọc Tiên.

Trầm Ngọc Tiên thấy các cô tới, mới dặn: “Vào cung không được mang theo nha hoàn, chỉ có hai chúng ta vào, bên cạnh không có người chỉ bảo, chính mình phải tự cẩn thận lời ăn tiếng nói hành động cử chỉ đó nghe.”

Hạ Trọng Phụng ứng, hơi khần trương, rồi tự trấn an chính mình, nỗ lực làm mình trấn tĩnh lại.

Lúc đó có một nha hoàn vào bẩm báo là kiệu mã đã được chuẩn bị xong, thời giờ cũng không còn sớm, thích hợp xuất phát, đừng để trễ giờ hoa yến. (Hoa yến: yến tiệc thưởng hoa.)

Trầm Ngọc Tiên cũng kiểm tra lại trang phục một lần, lúc này mới dắt Hạ Trọng Phụng đi ra ngoài, hai người lên xe ngựa, hướng cung cấm mà đi.

Hiện giờ là cuối tháng tư, gió lạnh của mùa xuân đã ngừng thổi, thay vào đó là gió ấm ngập tràn, trong ngự hoa viên hoa cỏ chen nhau đua nở, muôn tía nghìn hồng, đẹp không sao tả xiết.

Một đám cung nữ bày biện bày ghế ở đình Lâm Thủy, một bên nhỏ giọng trò chuyện với nhau, trao đổi tin tức mới nhất giữa các cung.

Sau khi hoàng hậu qua đời, Cảnh Tông hoàng đế cũng không lập hậu nữa, chỉ lệnh cho Tô thực phi chấp chương cung sự. Bởi vậy, mặc dù con trai Tô thực phi rất sớm, nhưng thái tử cũng không dám khinh nhờn bà. Hàng năm Tô thực phi đều thiết yến thưởng hoa, chính là để nhấn mạnh với phu nhân các phủ, bà chính là chủ nhân của hậu cung.

Nhất thời cung nữ đặc lực bên người Tô thực phi – Thu Thủy, đến kiểm tra thứ tự ghế ngồi, kiểm tra xong phân phó các cung nữ khác vài câu, rồi quay về bẩm báo cho Tô thực phi.

Tô thực phi năm nay bốn mươi hai tuổi, nhưng được chăm sóc tốt nên nhìn qua chỉ khoảng ba mươi, bây giờ ngồi nghiêng trên tráp, lại càng lộ ra vẻ phong tư mê người (Phong tư: phong độ tư thái.). Thu Thủy nhìn, trong lòng thầm thở dài, tuổi tác hoàng thượng đã cao, mấy năm gần đây hành sự khiến người khác không thể nắm bắt được, thực phi nương nương lại không có con trai, tương lai ra sao, thật khó dự liệu.

Nghe tiếng bước chân, Tô thực phi thoáng mở mắt, thấy Thu Thủy liền hỏi: “Thỏa đáng rồi chứ?”

Thu Thủy đáp: “Các vị phu nhân thì rất dễ xếp, nhưng riêng quận chúa thì có dẫn theo một nhũ nương, vị nhũ nương này phẩm cấp không có, nô tì không biết xếp sao cho hợp lý.”

Tô thực phi khoát tay: “Cứ để cô ta đứng bên người quận chúa đi.”

Thu Thủy ứng, tự lui xuống để dẫn dò các nô tì khác.

Lúc Trầm Ngọc Tiên và Hạ Trọng Phụng vào thì sớm đã có người dẫn đến ngự hoa viên, an bài chỗ ngồi, để Hạ Trọng Phụng đứng phía sau Trầm Ngọc Tiên.

Đội cung nữ lui xuống, Trầm Ngọc Tiên quay lại nói với Hạ Trọng Phụng: “Hôm nay đến đây, phần lớn là cáo mệnh phu nhân*, toàn bộ đều có phẩm cấp, cô cũng chỉ có thể đứng thôi.”

*Cáo mệnh phu nhân: người phụ nữ được phong tước trong thời phong kiến.

Trọng Phụng đáp: “Từ trước tôi cũng quen lao động, đứng một lúc không sao cả.”

Chốc lát, phu nhân các phủ cũng đã đến đông đủ, thấy một cô gái đứng sau Trầm Ngọc Tiên, tưởng là nha hoàn quận chúa mang tới, cũng không quá để ý, chỉ cười hỏi: “Nghe nói vương gia uống thuốc của một vị nhũ nương, bệnh tình liền chuyển biến tốt, có thật không? Mà làm sao Vương phủ lại tìm được vị nhũ nương đó vậy, làm sao lại có loại sữa được đó nhỉ?”

Trầm Ngọc Tiên giải thích sơ lược vài câu, cười: “Bên ngoài nói quá lên đó thôi. Chỗ gì sinh sữa chứ? Chỉ là dạ dày ca ca ta không tốt, không chịu nổi được tính mạnh của thuốc, chỉ có thể để nhũ nương uống thuốc, ca ca lại uống sữa của nhũ nương. Làm như vậy, không làm tổn hại dạ dày nhưng vẫn hấp thụ được được tính của thuốc.”

Chúng phu nhân vừa nghe, như bừng tỉnh ngộ, đều cười nói: “Woa, Phụng ngự y nghĩ ra được cách như thế, cũng là một diệu nhân.”

Mọi người chuyển đề tài, nói đến chuyện của Phụng ngự y. Có một vị phu nhân vừa được điều vào kinh, nên không rõ chuyện của Phụng ngự y, liền hỏi: “Không phải năm nay Phụng ngự y hai mươi hai tuổi sao? Tại sao vẫn chưa thành thân?”

Cạnh bà có một vị phu nhân nhanh miệng, cười đáp: “Năm đó, Nghiêm gia muốn kết thân với Phụng gia, ý tứ biểu lộ ra cả bên ngoài, không ngờ Phụng ngự y lại nói, chừng nào bệnh Vương gia chưa trị khỏi, chừng đó hấn không thành thân. Lời đã nói ra, còn ai chờ hấn? Bởi vậy kéo dài cho tới bây giờ.” Bà vừa nói xong, liền đóng chặt miệng, lòng hồi hận sâu sắc cái tật nhanh miệng của mình, nhất thời lén nhìn Trầm Ngọc Tiên, thấy cô bình tĩnh thản nhiên, thì mới thở phào một cái.

Tuy Trầm Ngọc Tiên không nói gì, nhưng lòng lại rất buồn, nhìn thấy cái liếc mắt của vị phu nhân kia, là phu nhân của sử bộ - Mai thị, lòng thâm hừ một tiếng.

Cung nữ lại báo: “Thực phi nương nương đến!”

Chúng phu nhân đều vội vàng đứng lên nghênh tiếp, hành lễ.

Tô thực phi chậm chậm ngồi xuống, lúc này mới khoát tay nói: “Không cần phải đa lễ, ngồi xuống cả đi.”

Mọi người lên tiếng cảm tạ, rồi ngồi xuống.

Hạ Trọng Phụng hành lễ theo Trầm Ngọc Tiên, hành lễ xong lại lui ra sau người Trầm Ngọc Tiên đứng. Cô thừa dịp khai yến, mọi người nói chuyện với nhau, mới dám ngẩng lên nhìn Tô thực phi.

Tô thực phi cũng chợt nhớ ra Hạ Trọng Phụng, bà nói với Trầm Ngọc Tiên: “Quận chúa có mang nhũ nương tới mà, phải không? Gọi tới gặp ta đi!”

Trầm Ngọc Tiên bảo với Hạ Trọng Phụng: “Còn không mau lên bái kiến Thực phi nương nương?”

Chúng phu nhân nghe thấy mới biết cô gái đứng bên cạnh Trầm Ngọc Tiên này giờ là Hạ nhũ nương mà bọn họ bàn luận, không khỏi nhất tề nhìn về phía nàng.

Mặc dù Hạ Trọng Phụng hốt hoảng nhưng vẫn thanh nhàn bước lên hai bước, uyển chuyển cúi đầu: “Hạ thị bái kiến Thực phi nương nương, Thực phi nương nương kim an!”

Tô thực phi nghe thấy giọng nói nhu mì, dịu dàng, thì có hơi bất ngờ: “Ngẩng đầu lên!”

Hạ Trọng Phụng vội vàng ngẩng đầu, vì người khấn trương nên mặt cũng hơi đỏ.

Mắt Tô thực phi đảo qua mặt Hạ Trọng Phụng, lại đột nhiên giật mình, gọi hai vị phu nhân hơi lớn tuổi khác: “Đây, các người nhìn xem, có phải diện mạo này rất giống với Thái phó phu nhân không?”

*Chức Thái phó là người dạy học cho Thái tử.

Thượng thư phu nhân với Thái phó phu nhân qua lại vốn thân mật, Thượng thư phu nhân kinh ngạc: “Thật là giống nhau! Nếu không biết sẽ tưởng Hạ cô nương là cháu của Thái phó phu nhân mất.”

Thái phó phu nhân trong lời nói của mọi người, là cô ruột Vương thị của Vương trạng nguyên Vương Tĩnh Huy.

Vào năm Vương Tĩnh Huy bị cách chức phải rời khỏi kinh thành, Vương thị thân là Thái phó phu nhân, nên không tiện giúp đỡ, qua một trận bệnh, thì bà cũng chỉ ở trong phủ ít đi ra ngoài. (Lấy chồng theo chồng.)

Vị hôn phu của Vương thị là Thái phó, không thể tự làm trái ý Thái tử, ông chỉ còn cách cố gắng tránh người trong tộc Vương thị càng xa càng tốt để khỏi vác họa vào thân.

Giữa một bên là gia tộc, một bên là tướng công của mình, Vương thị chọn rời xa gia tộc.

Thị Lang phu nhân nhìn Hạ Trọng Phương một cách tỉ mỉ, nói với Tô thực phi: “Thái phó phu nhân đã bệnh nhiều ngày, chân không bước ra khỏi cửa, nếu bà ấy tới, thấy được Hạ cô nương, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.”

Tô thực phi cười nói: “Còn không như vậy sao được? Thanh cô nương rất giống với Thái phó phu nhân, nếu nàng ấy đứng chung với Hạ cô nương, không chừng, sẽ thành tỷ muội mất.”

Nói đến tôn nữ Giản thái phó Giản Mộc Thanh, Trầm Ngọc Tiên mới âm thầm nhìn lại Hạ Trọng Phương: nửa tháng đầu, tiểu nữ nương mới đến Vương phủ thì mang dáng vẻ quê mùa cục mịch, nhìn không giống Giản Mộc Thanh. Sau khi vào Vương phủ ăn ngon mặc đẹp, quần là áo lượt một phen, nhìn lại thấy rất giống Giản Mộc Thanh. Chỉ là mỗi ngày đều thấy Hạ Trọng Phương nên quen mắt, khó lòng liên hệ nàng với Giản Mộc Thanh. Còn những người này là lần đầu gặp Hạ Trọng Phương, chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy sự giống nhau giữa hai người họ.

Giản Mộc Thanh tài mạo song toàn, khuê mật như Trầm Thanh Toàn. Trầm Ngọc Tiên không có chút cảm tình nào với Giản Mộc Thanh, tiểu nữ nương giống ai không giống sao lại đi giống Giản Mộc Thanh?

Tô thực phi hỏi Hạ Trọng Phương thêm vài câu, thấy cô trả lời trôi chảy, liền gạt đầu, một người từ cửa nhỏ nơi xóm nghèo bước ra, lần đầu vào cung mà biểu hiện được như thế cũng không tệ, bà khen ngợi thêm một câu rồi mới lệnh cho cô lui ra.

Hạ Trọng Phương bị hỏi thì khẩn trương đến độ toàn lưng đều là mồ hôi, nhưng cũng cố gắng trấn tĩnh, đến khi được lệnh lui xuống, cô lui xuống sau lưng Trầm Ngọc Tiên mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chốc lát, Tô thực phi yêu cầu cung nữ dọn tiệc, bà chuyển tới ngồi dưới một nhánh cây, bày trà với trái cây, cười nói: “Trong vườn hoa nở đẹp lắm, các người đi dạo một vòng thích hoa nào thì bảo người hái về phủ, cắm vào bình.”

Chúng phu nhân cảm tạ, người đi thành từng tốp, mỗi tốp chừng năm ba người, chốc chốc lại nói vài câu tán gẫu.

Tô thực phi nói với Trầm Ngọc Tiên: “Dẫn Hạ nữ nương đi dạo một vòng đi, đừng để nàng tốn công vào cung một chuyến.”

Hạ Trọng Phương vội vàng bái tạ, Trầm Ngọc Tiên liền dẫn cô vào vườn, vừa nói: “Đây là ân điển của Tô thực phi dành cho cô, đến khi về phủ cô có thể khoe một lần rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi dạo một hồi, Trầm Ngọc Tiên muốn đi rửa tay nên bảo Hạ Trọng Phương chờ cô ở cửa hồng đình, còn bản thân thì vội vàng chạy đi.

Lúc này, Thượng thư phu nhân và Thị lang phu nhân đang đi chung, nhìn xung quanh thấy không có người, hai người lặng lẽ nói vài câu.

Thị lang phu nhân nói: “Thục phi nương nương và Thái tử quan hệ căng thẳng, một khi Thái tử đăng ngôi, e rằng sẽ không đưa nương nương lên ngôi Thái hậu, khi đó...”

Thượng thư phu nhân cũng khó xử, bây giờ Tô thực phi nắm quyền chấp chương hậu cung, tuy không phải là hoàng hậu nhưng quyền ngang ngửa hoàng hậu. Các vị phu nhân làm sao có chút bất kính? Nhưng sau này Thái tử đăng vị, quả thực là...

Thị lang phu nhân nói nhỏ: “Thái phó phu nhân quan hệ với Thục phi nương nương không tệ, nếu thái phó phu nhân có thể viên hòa cho Thục phi với Thái tử thế thì thái bình rồi.”

Thượng thư phu nhân nói: “Haiz, bà đừng có quên, Thái phó phu nhân là cô cô ruột của Vương trạng nguyên, chuyện của Vương trạng nguyên hai mươi năm trước, bà có thấy Thái phó phu nhân hải lòng chỗ nào không? Chỉ sợ thái tử không gặp bà ấy. Việc viên hòa này, e là bà ấy bất lực.”

Tô thực phi vừa đợi mọi người đi dạo trong vườn, vừa gọi một cung nữ đến hỏi: “Sao hôm nay không thấy Toàn cô nương đến đây?”

Cung nữ đáp lời: “Toàn cô nương hôm nay đã vào cung từ sớm, nhưng bị hoàng thượng gọi qua hỏi chuyện, nên bây giờ chưa đến được ạ.”

Tô thực phi vừa nghe, quay sang cười với Thu Thủy, nói: “Nhìn xem, hoàng thượng thật yêu thương tôn nữ (cháu gái)! Không phải là hôm trước người nước Hiên đến, hôm nay bảo Toàn cô nương tới chọn trước sao?”

Cảnh Tông hoàng đế có một đám tôn nhi tôn nữ, tôn nhi mà người yêu nhất là Trầm Tử Trai, còn tôn nữ người thương nhất cũng là Trầm Thanh Toàn.

Trầm Thanh Toàn được hoàng thượng cưng chiều là vì nàng có bộ dáng giống bà nội nàng – Hiền đức hoàng hậu. Hiền đức hoàng hậu và Cảnh Tông hoàng đế là phu thê từ thời niên thiếu, đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, đến khi Hiền đức hoàng hậu qua đời, hoàng đế vẫn không lập Hậu mới, tứ phi* thay phiên chấp chưởng hậu cung. Sau này, khi con trai của Tô thực phi gặp chuyện, hoàng đế thương bà vô hậu, liền để cho bà nắm quyền xử lý cung vụ. Tô thực phi là người có chừng mực, đối đãi với mọi người trong cung rất công bằng, tay nắm rất chắc phượng ấn.

*Tứ phi gồm: Đức phi, Thục phi, Hiền phi, Lương phi.

Thu Thủy biết Tô thực phi không ưa thái tử, nên cũng không thích Trầm Thanh Toàn, nghe Hoàng đế cho gọi Trầm Thanh Toàn sang, bà không thích nhưng cũng không dám nói gì.

Trầm Thanh Toàn đã trò chuyện xong, đi từ trong điện ra, đi theo con đường dẫn đến vườn hoa, cô đi vào từ cửa hông, đúng lúc gặp phải hai cung nữ đang dẫn Hạ Trọng Phụng thưởng hoa, nhất thời cô thấy Hạ Trọng Phụng quen mắt, liền hỏi hai cung nữ: “Đó là cô nương nhà ai, sao ta chưa thấy qua vậy?”

Cung nữ đáp lời: “Thưa, đây là nữ nương ở phủ Tề vương do quận chúa đưa tới ạ.”

“Ồ, vóc dáng rất giống Mộc Thanh của chúng ta.” Trầm Thanh Toàn năm nay mười sáu tuổi, là cái tuổi thích ồn ào nhất, mắt thấy Hạ Trọng Phụng giống với Giản Mộc Thanh, không khỏi ngừng bước, vẫy tay: “Tới đó đi, để bản quận chúa xem thử cô ấy có phải là tỷ muội lưu lạc bên ngoài của Giản Mộc Thanh không.”

Trầm Thanh Toàn vừa nói vừa nghĩ đến một chuyện: Phụ thân của Giản Mộc Thanh không ngờ lại phong lưu đa tình như vậy, nghe nói phòng ngoài đã có con gái riêng, nếu Hạ nữ nương thật là tỷ muội của Mộc Thanh, khi đó thì to chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

EDIT: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Cung nữ sớm đã giới thiệu Hạ Trọng Phụng với Trầm Thanh Toàn: “Đây là Toàn cô nương ở phủ Thái tử.”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, biết là Trầm Thanh Toàn, nên bước lên bái kiến, miệng nói ‘Bái kiến Quận chúa.’

Trầm Thanh Toàn kéo Hạ Trọng Phụng, nhìn kỹ Hạ Trọng Phụng, hỏi: “Hạ cô nương là người ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Hạ Trọng Phụng đáp qua loa: “Ta là người Giang Nam, mười tám tuổi.”

Trầm Thanh Toàn thoáng nghĩ, Giang Nam xa như vậy, mà Hạ Trọng Phụng lại hơi lớn tuổi, đoán chừng không có quan hệ gì với Giản Mộc Thanh, chỉ là một sự trùng hợp, nhất thời thờ phào, cười nói: “Hạ cô nương trông rất giống với Thanh cô nương, nhìn thật sự rất giống, nên không cần đa lễ, cứ đứng lên nói chuyện đi.”

Trước lúc vào cung, Thanh Trúc đã nói với cô mọi quan hệ trong cung, khi nhắc tới Trầm Thanh Toàn, thì cô ấy nói liền miệng không nghĩ, nói là Trầm Thanh Toàn với Trầm Ngọc Tiên không hợp nhau. Nên bây giờ Hạ Trọng Phụng phải ăn nói cẩn thận. Trong suy nghĩ của Hạ Trọng Phụng Trầm Thanh Toàn là một người khó gần, nhưng đến khi gặp người thật, thì cô kinh ngạc, Trầm Thanh Toàn có vẻ bề ngoài ngọt ngào, hay cười nói, dễ nói chuyện, so với Trầm Ngọc Tiên thì dễ khiến người khác yêu thích hơn.

Trầm Thanh Toàn kéo Hạ Trọng Phụng vào đình ngồi rồi hỏi: “Bên ngoài truyền đi ghê lắm, nói là thân thể cô khác thường, có thể cho sữa được, sữa của cô chữa được bách bệnh, thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ. Bởi vậy, Tề vương uống sữa của cô, bệnh vốn đã nhiều năm mà nay đã gần hết vãn vãn. Cô nói cho bản quận chúa nghe, thực ra là thế nào?”

Hạ Trọng Phụng trầm ra mồ hôi, thấp giọng nói: “Bên ngoài truyền nhầm rồi.” Cô chưa giải thích việc bú sữa mẹ đã đổ lên rồi.

Trầm Thanh Toàn thấy cô đỏ mặt, lại càng nhìn kỹ cô, ngạc nhiên nói: “Hạ cô nương, cô đỏ mặt rất giống với Thanh nương. Hôm nào phủ ta thiết yến, bản quận chúa sẽ cho người đưa thiệp mời cho cô, cô đến dự tiệc, bản quận chúa muốn giới thiệu cô với Thanh nương, đảm bảo cô gặp sẽ tương là tỷ muội nhiều năm thất lạc của mình cho xem.” Nói xong lại cười ha ha.

Hạ Trọng Phụng còn chưa đáp, bên kia đã truyền tới giọng nói của Trầm Ngọc Tiên: “Hạ cô nương chạy đi đâu rồi?”

Trầm Thanh Toàn thấy Trầm Ngọc Tiên tới, đứng lên nói: “Gà mẹ không đẻ trứng tới rồi, bản quận chúa đi đây.” Nói rồi chạy đi.

Lúc Trầm Ngọc Tiên mười tám tuổi mà vẫn chưa thành thân, bị Trầm Thanh Toàn chọc là gái lơ thỉ không ai thèm lấy, tới khi thành thân rồi, gần nửa năm mà chưa có hi sụ, vừa thấy Trầm Thanh Toàn đã bị cô ta nói mình là gà mẹ không đẻ trứng, nhất thời giận dữ, vừa tính quát mắng thì Trầm Thanh Toàn đã cao chạy xa bay, giận này không có chỗ phát, hiển nhiên là Hạ Trọng Phụng phải nhận, không khỏi khiển khách: “Hạ cô nương đã quên mất thân phận của mình rồi ư? Vừa thấy chút mặt mũi đã chạy tới?”

Hạ Trọng Phụng thấy cô nổi nóng, đương nhiên là không lên tiếng phản bác, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Trầm Ngọc Tiên mắng ra vài câu, chỉ cảm thấy ngực hơi đau, liền hung hăng mắng câu cuối: “Một ngày nào đó phải vả vào miệng cô ta.” Cô mắng nhưng lại có cung nữ đứng một bên không tiện mắng tiếp, đành tức giận gọi Hạ Trọng Phụng: “Còn đứng ở đó làm gì? Vào được trong cung lại luyện tiết không muốn đi sao?”

Hạ Trọng Phụng vội đi lên đỡ lấy Trầm Ngọc Tiên, lại bị đẩy tay ra, đành phải đi bên người cô ấy.

Trầm Thanh Toàn cũng đi qua bái kiến Tô thực phi, kính cẩn nói mấy câu mới cáo từ trở về.

Tô thực phi đã bảo cung nữ đi hỏi thăm từ sớm, quả nhiên hoàng đế đã thưởng cho Trầm Thanh Toàn không ít thứ tốt, nhưng về mặt của cũng không biểu hiện gì, đợi Trầm Ngọc Tiên sang đây, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

“Thực phi nương nương phải làm chủ giúp con.” Trầm Ngọc Tiên cáo trạng, nói chuyện Trầm Thanh Toàn đã trêu chọc mình, cắn răng nói: “Cô ta nói năng vô lễ như vậy, người bảo con làm sao nhịn đây?”

Tô thực phi cau mày nói: “Cha nó tuy là thái tử nhưng ca ca con cũng là Tề vương, luận về tuổi, con lại hơn nó ba tuổi, sao lại để cho nó kích như vậy? Nó nói con, con cũng đừng mắng ngay trước mặt. Sau này nếu chuyện này tái diễn, con hãy tỏ vẻ phóng khoáng không chấp nhặt với trẻ con đi.”

Trầm Ngọc Tiên nghe thế thì âm ỉ: “Lúc đầu ca ca bị bệnh, con không dám tính toán với cô ta. Bây giờ ở trong cung, hoàng tử phụ lại bệnh vực cô ta, con làm sao dám mắng cô ta chứ?”

Tô thực phi nghe Trầm Ngọc Tiên nói cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói với Thu Thủy: “Đưa quận chúa lui xuống rửa mặt đi, sau đó đưa nó xuất cung.” Nói xong lại quay sang nói với Hạ Trọng Phụng: “Có gắng hầu hạ Tề vương cho thật tốt, ăn uống chừng mực, mọi sự cẩn thận đều không dư thừa.”

Hạ Trọng Phụng ứng, đi phía sau Trầm Ngọc Tiên.

Trầm Ngọc Tiên lúc đi thì hoan hoan hi hi, lúc về thì mặt tối mày nhăn, mọi người nhìn thấy nhưng không dám bước lên hỏi nhiều, chỉ có nha hoàn bên người, tên là Trầm Hương, quay sang hỏi Hạ Trọng Phụng.

Hạ Trọng Phụng nói sơ sơ: “Có một vị là Toàn quận chúa chuyên đi chọc giận quận chúa, nhưng lúc nói chuyện với ta thì lại không đáng ghét như vậy.”

Trầm Hương nói: “Vị Toàn quận chúa với quận chúa chúng ta, từ lúc còn nhỏ tới nay đã không hợp nhau, mỗi lần quận chúa cãi nhau với cô ấy thì thường bị thua thiệt”

Hạ Trọng Phụng nói: “Cũng chỉ có thể khuyên quận chúa rộng lượng đừng để những lời này trong lòng.”

Trầm Hương cười khổ. Nhân khẩu của Tề phủ đơn bạc, Vương gia bị bệnh mấy năm, trong lòng cũng đã tính toán, Vương gia để Quận chúa lại trong vương phủ là để khi nàng sinh con, có thể ở lại trong vương phủ, không để Vương phủ tuyệt hậu. Bởi vậy sau khi Quận chúa thành thân, Vương gia ngóng trông nàng hoài thai, chỉ cần nàng có thai là được, con gái cũng được, dẫu sao Vương gia vẫn còn phải dùng thuốc. Thế nhưng thành thân hơn nửa năm Quận chúa vẫn chưa có động tĩnh gì, không chỉ chính nàng mà tất cả mọi người trong vương phủ, ai cũng sốt ruột. Bây giờ Trầm Thanh Toàn lại nói nàng là gà mẹ không đẻ trứng, nói trúng ngay chuyện nàng ôm ấp trong lòng, bảo quận chúa làm sao mà không để ý đây?

Trầm Ngọc Tiên gọi Phụng ngữ y hỏi: “Phụng ngữ y, rốt cuộc đến khi nào thì ca ca ta mới khỏe hẳn vậy?”

Phụng ngữ y nói: “Chiếu theo tình hình hiện tại, có lẽ là một năm nữa sẽ tiêu hết độc trong người.”

Trầm Ngọc Tiên trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Vậy có nghĩa là phải một năm nữa ca ca ta mới có thể cưới vợ?”

Phụng ngữ y lại nói: “Đúng vậy, nếu trong cơ thể vẫn còn độc mà cưới vợ, bất cẩn có thai, độc tố sẽ truyền sang đứa bé. Còn nữa, có độc trong người mà viên phòng, huyết khí chạy ngược, bất lợi cho việc tiêu độc.”

Trầm Ngọc Tiên nghe nói, đành từ bỏ ý nghĩ muốn Trầm Tử Trai nhanh chóng cưới vợ ra khỏi đầu, ngoài ra để cho Phụng ngữ y bắt mạch cho mình.

Phụng ngữ y sớm đã bắt mạch cho Trầm Ngọc Tiên, nói cô có thể trạng yếu ớt, khó có thai, đồng thời viết một phương thuốc cho cô điều dưỡng. Bây giờ lại bắt mạch một lần nữa, vẫn là những lời này, nói thêm “Quận chúa dưỡng từ từ, đến khi trời vào thu, ta sẽ kê thêm cho quận chúa một vài thang thuốc bổ phụ trợ nữa, hiện nay thân thể quận chúa không tiện, trước phải dùng cho hết phương thuốc kia đã.”

Trầm Ngọc Tiên có chút chán nản, nói như vậy có nghĩa là trong vòng một năm cô không thể có thai sao?

Bên chỗ Trầm Tử Trai cũng biết hôm nay Trầm Ngọc Tiên vào cung có chuyện không vui nên gọi Tô Lương sang hỏi.

Tô Lương đã nghe chuyện Trầm Ngọc Tiên bị người ta khinh bỉ từ miệng của Trầm Hương, liền nhất nhất bẩm báo.

Trầm Tử Trai cười khỏ: “Muội muội thật dễ bị kích động, lần nào về cũng bị Thanh Toàn kích một cái đến tức nghẹn đi được.”

Tô Lương nói: “Toàn quận chúa cũng thực vô lễ.”

Trầm Tử Trai nói: “Nàng dám vô lễ là vì bản vương còn đang bệnh, muội muội không có chỗ dựa mà thôi! Nếu bản vương đắc thế, sao nàng dám vô lễ?”

Tô Lương nói xong chuyện này, lại nhảy sang chuyện khác: “Hạ cô nương nói, Thục phi nương nương thấy cô ấy thì triều ghẹo, nói rằng cô ấy có dung mạo giống hệt Thái phó phu nhân, nếu Hạ cô nương và cháu gái Thái phó phu nhân nhân – Thanh cô nương chạm mặt nhau, không chừng sẽ bị nhận nhầm là tỷ muội luôn đấy.”

Mấy năm nay Trầm Tử Trai bị bệnh không ra khỏi cửa, cũng chưa hề nhìn thấy Thanh cô nương gì đó, nhưng dung mạo của Thái phó phu nhân, hẳn tất nhiên là nhớ, nhất thời giật mình: “Ông không nói đến chuyện này, thì ta không cảm thấy gì, nhưng nói tới mới để ý, quả thật Thái phó phu nhân và Hạ cô nương giống nhau đến bất ngờ. Ông đi điều tra một phen, xem hai người có quan hệ gì không?”

Tô Lương ứng: “Giản Tán Lang trước nay luôn phong lưu, hồng nhan tri kỉ rải khắp thiên hạ, không chừng Hạ cô nương là người nhà họ Giản.”

Tới tới, Hạ Trọng Phương sang, hẳn hỏi kĩ quê quán, cha mẹ huynh đệ trong nhà Hạ Trọng Phương như thế nào.

Hạ Trọng Phương cười nói: “Chẳng lẽ Vương gia cũng cho tôi là tỷ muội thất lạc của Thanh tiểu thư?”

Trầm Tử Trai cũng cười: “Cái này khó nói lắm!”

Hạ Trọng Phương không khỏi bật cười, nói rõ: “Tôi có hai người ca ca, một người tỷ tỷ, tất cả đều đối xử với tôi rất tốt. Hai người ca ca đều được đi học, biết chữ hết, sau ở nhà dạy chữ cho tôi nữa. Cha mẹ tất nhiên là coi trọng hai vị ca ca hơn, còn đối với tôi và tỷ tỷ thì không có khác biệt gì. Nếu muốn nói tôi là con người khác thì đến bản thân tôi không tin nữa là.”

Trầm Tử Trai lại nói: “Cô nghĩ lại xem, trong nhà cô có giống bất kì ai không? Nếu không thì ắt hẳn cô không phải con nhà họ rồi.”

Nói đến chuyện này, Hạ Trọng Phương liền ngẩn ra, hồi lâu mới nói: “Quả thực tướng mạo tôi có khác với mẹ và tỷ tỷ, người thân cũng bảo là tôi đẹp hơn. Năm đó Tiết gia cầu thân, vốn là cầu tỷ tỷ, nhưng không khéo tỷ tỷ lại ra ngoài, một vị thím trong Quý gia thấy tôi, chỉ nói tướng mạo tôi trông rất khá, lập tức chọn tôi. Cũng có thân thích nói là phải đính hôn cho tỷ tỷ trước, không nên để muội muội xuất giá trước, nhưng mẹ nói tôi khác với tỷ tỷ, tôi là người khỏe mạnh nên để tôi trước. Dù nói cha mẹ bất công thì đó cũng là thiên vị tôi. Tuy sau này tôi bị hù, mẹ lại...”

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương nói đến đó vành mắt liền đỏ, cũng không hỏi nữa.

Hạ Trọng Phương cố gắng điều chỉnh tâm tình, một hồi sau thì cũng miễn cưỡng cười, nói rõ chuyện tiền cung lúc sáng.

Chốc lát sau, Phương ngự y bưng một chén thuốc vào, nhìn Hạ Trọng Phương uống xong mới hỏi: “Hạ cô nương có nhận thấy thuốc có vị gì khác không?”

Hạ Trọng Phương nói: “Hình như hơi ngọt một chút.”

Phương ngự y vỗ tay: “Lưỡi Hạ cô nương thật tuyệt. Thuốc này ta bỏ thêm vị cam thảo.”

Trầm Tử Trai thấy đã sắp đến giờ, nhưng vẫn không nghe tiếng Trầm Ngọc Tiên, không khỏi than thầm, một câu nói của Trầm Thanh Toàn, rốt cuộc đã kích muội muội như thế nào vậy.

Bên này Quý mẫu đang chỉ trích Quý Minh Xuân: “Mày xem mày làm chức quận mã tốt chưa kìa, trong cung thiết yến, thiết mười lần mày đi được mấy lần, một lần! Nhìn Phương nương xem, vào phủ chưa được nửa tháng, thì được hoàng thượng ngợi khen ban thưởng, vào cung xong lại được Thục phi nương nương tán thưởng. Số nó tốt như vậy, liền biết có phúc khí. Ta bảo mày nói với quận chúa để cho mày nạp nó làm thiếp, sao mày vẫn không chịu mở miệng? Mày không nhanh chân kéo người khác đến cầu nó làm thiếp thì sao!!!”

Quý Minh Xuân cau mày: “Mẹ à, chuyện không đơn giản như mẹ nghĩ đâu mà.”

Quý mẫu réo lên: “Không đơn giản cái gì? Mày đường đường là tiến sĩ gia, có chức quan trọng người, nếu không phải cưới quận chúa thì sớm đã có thể thiếp thành đàn rồi, bây giờ chỉ cầu có một người thiếp duy nhất, thì có gì mà không tiện mở miệng? Theo tin ta thăm dò, nghe nói quận chúa đang dùng thuốc, chỉ sợ không mang thai được, nếu là hiền lương, thì đã giúp mày tuyển thiếp rồi, không để mày tuyệt hậu đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Đêm nay tâm tình Trầm Ngọc Tiên không được tốt, nhiệt độ trong phủ như hạ thấp hẳn, mọi người đều cẩn trọng, chỉ e bản thân làm phải chuyện gì sai quấy.

Chưa đến ngày thứ hai, tin đồn đã lan tràn ra bên ngoài, nói rằng nữ nương của Tề vương phủ là cháu gái của Giản thái phó, vô tình lưu lạc ngoài nhân gian, hiện Giản thái phó muốn nhận lại cháu nhưng Tề phủ lại không muốn thả người...

Tô Lương đến bẩm cáo lại, Trầm Ngọc Tiên tức giận, la lớn: “Nhất định là con bé tiểu nhân Trầm Thanh Toàn đi nói lung tung bên ngoài. Truyền đi truyền lại liền thay đổi đến nhường này. Cô ta không muốn nhìn thấy ca ca khỏi bệnh nên muốn ly gián đây mà.”

Tô Lương nói: “Chỉ sợ là Hạ cô nương thực có quan hệ với Giản phủ, đến lúc đó người Giản phủ đến đòi người, chúng ta cũng không thể không thả.”

Trầm Tử Trai uống sữa của Hạ Trọng Phụng, khó khăn lắm mới có chút tiến triển, Trầm Ngọc Tiên sợ một sai lầm nhỏ của mình bây giờ cũng có thể làm xấu tình trạng sức khỏe của Trầm Tử Trai, nên nói: “Chẳng qua chỉ là một lời đồn đại, chẳng lẽ Giản phủ lại cho nó là thật ư?”

Tô Lương lại nói: “Lời đồn thôi thì không có gì, chỉ là Hạ cô nương quả thực rất giống tiểu thư Giản phủ, Giản gia tất nhiên phải cho người đi điều tra thân thế của Hạ cô nương, điều tra một lần, ai biết sẽ tra ra chuyện gì?”

Trầm Ngọc Tiên nghe Tô Lương nói có lý, liền cau mày hỏi lại: “Quản gia có cách gì không?”

Tô Lương lắc đầu: “Nô tài vẫn chưa nghĩ ra một biện pháp nào vẹn toàn cả. Nhưng chúng ta nên cho người đi điều tra thân thế Hạ cô nương một lần nữa.”

Tin đồn bên ngoài đồn được mấy ngày, Tiên bà tử cũng nghe được, bèn về kể cho Hạ Trọng Phụng nghe, cười nói: “Không chừng con lại là Giản tiểu thư đó nha.”

Hạ Trọng Phụng ngăn người: “Bà bà với mẹ con cùng một quê, lại gần nhà con, nếu con không phải do mẹ con sinh ra thì làm sao qua mắt được bà bà đây? Bà bà cứ trêu con.”

Tiên bà tử cười nói: “Mẹ con đẻ con trên đường từ nhà mẹ đẻ về nhà, ai biết giữa đường có ai bị ôm nhầm hay xảy ra chuyện gì hay không?”

Hạ Trọng Phụng sùng sốt: “Không thể nào...”

Quý mẫu thấy Trầm Ngọc Tiên mấy ngày liền đều giận dữ, tinh thần không thoải mái, liền đi tìm cô nói chuyện, nghe được cô là do Trầm Thanh Toàn, thì nói mát: “Trong một năm ta thấy chẳng phải chỉ có một lần, nhiều lần bị khinh bỉ, thế mới biết được Toàn quận chúa chẳng phải sợ ai. Chẳng qua là người Vương phủ đơn bạc, đây là chuyện thực tế, không thể trách người ta cười mình được.”

Mặt Trầm Ngọc Tiên trầm xuống: “Mẹ có ý gì?”

Trong lòng Quý mẫu cũng thầm buồn bực, tuy là quận chúa nhưng cũng là con dâu của mình, sao lại không hợp ý một cái là trở mặt, đạo lý gì thế này? Từ lúc đại lang cưới cô ta, có chuyện gì tốt không? Bây giờ chỉ được làm một tán quan*, so với việc làm một tiến sĩ gia, ta thấy không tốt hơn chỗ nào. Cưới cô ta bao nhiêu lâu rồi mà một chút động tĩnh cũng không có, có phải muốn Quý gia chúng ta tuyệt hậu không? Nếu như vậy, thì không làm Quận mã còn hơn.

Trầm Ngọc Tiên thấy sắc mặt Quý mẫu khó coi, lúc này mới ý thức được giọng nói của mình khi nãy quá mức, nên nói nhỏ nhẹ: “Mẹ cũng biết, ca ca con bệnh, con không muốn gây chuyện với người khác nên mới uất khí như vậy. Nếu ca ca khỏe hẳn, cần chi phải sợ người khác?”

Quý mẫu thấy giọng quận chúa mềm lại, cũng lui xuống một bậc: “Vương gia uống sữa của Phụng nương không phải là có chuyện biến rồi sao? Ta hỏi Phụng nương y rồi, hẳn nói thân thể Phụng nương khỏe mạnh, bên trong rất tốt, con bé có sữa, chắc chắn rất bổ dưỡng. Vương gia uống đảm bảo hữu ích. Khoảng này năm sau, độc tố trong thân thể Vương gia, hẳn là giải trừ xong rồi, quận chúa cứ yên tâm.”

Trầm Ngọc Tiên gật đầu: “Ca ca uống sữa của cô ấy, chuyển biết tốt lên rất nhiều.”

Quý mẫu thấy trong phòng không có người, nên bạo gan nói: “Bây giờ Phụng nương cho Vương gia uống sữa, nhưng Vương gia lại không thể thu nạp nó, nếu bị người khác cướp mất thì thật không tốt tí nào.”

Trầm Ngọc Tiên nghe vậy, liền nhìn thẳng mặt Quý mẫu nói: “Xin mẹ nói rõ.”

Quý mẫu khẽ cắn môi, lòng nghĩ, lời này dù sớm dù muộn cũng phải nói, thôi thì hôm nay nói cũng được, “Mấy ngày trước Phụng nương vào cung ngoạn trở về, chẳng phải có lời đồn, nói là con bé có thể là cháu gái lưu lạc bên ngoài của Giản thái phó sao? Nếu là thật, con bé sẽ bị Giản gia mang đi, đến lúc đó ai cho sữa Vương gia uống đây? Lúc đó Vương gia muốn tìm một nữ nương thích hợp khác, quả thực không dễ dàng. Nhờ ảnh hưởng đến bệnh tình, hậu quả thiết nghĩ không cần tưởng tượng nữa.”

Trầm Ngọc Tiên nghe đến hai chữ ‘lời đồn’, hừ nói: “Chuyện không có thực cũng bị nói thành có thực, nếu thật Hạ cô nương cũng tự cho mình là tiểu

thư lưu lạc nhân gian, đối với người khác không còn kính cẩn như trước thì...” Cô tuy là nói như vậy, nhưng thật ra tâm cũng rất lo lắng, nếu tin đồn là thật, Giản thái phó chắc chắn sẽ không để cho Hạ Trọng Phụng ở đây làm nhũ nương nữa.

Quý mẫu thấy sắc mặt của Trầm Ngọc Tiên, chậm chậm nói: “Ta có một cách, chỉ sợ quận chúa không đồng ý mà thôi.”

“Mời mẹ nói rõ.” Trầm Ngọc Tiên nói: “Chỉ cần giữ chân được Hạ cô nương, một cách cũng phải thử.”

Quý mẫu nói một cách đắn đo, liếc mắt nhìn lên Trầm Ngọc Tiên, lúc này mới nói: “Vương gia bị bệnh không thể cưới vợ vào lúc này được, cũng không thể thu nạp Phụng nương, bên này thì Quận chúa đến nay vẫn chưa có hí, đúng là chuyện khiến người khác phải lo lắng. Ngược lại nếu để Đại lang nạp con bé làm thiếp, thì đúng là cách vẹn cả đôi đường đó. Thứ nhất, có thể giữ được Phụng nương ở trong phủ, nếu Giản thái phó có muốn nhận lại cháu, thì con bé cũng đã là nữ nhân xuất giá, ông không thể ép nữ nhi đã xuất giá về phủ. Thứ hai, thân thể Phụng nương vốn rất tốt, có thể giúp Quận chúa chia sẻ sầu lo, làm mẹ. Đến lúc sinh hài tử, vẫn có thể dùng danh nghĩa Vương gia. Chỉ cần Vương phủ có hậu (hậu trong hậu nhân), chúng ta có thể nhẹ bớt gánh lo rồi. Không giống như bây giờ, lo đông tây nam bắc, cũng không cần phải nhẫn nhục để người ta chế nhạo.”

Trầm Ngọc Tiên nghe xong, sắc mặt không còn có thể thay đổi được nữa, cố gắng dần lòng để nghe Quý mẫu nói hết, nghe xong mới cười lạnh: “Ý kiến của mẹ thật là hay. Chỉ là Hạ cô nương hẳn đã nghe được tin đồn, bản thân là cháu gái của Giản gia, mà cháu gái của Giản gia, mẹ nghĩ họ chịu là thiếp cho mẹ à? Chưa nói đến chuyện lúc trước nàng bị Quận mã gia chúng ta hãm (bỏ vợ), trong lòng nhất định có hận, lần này sẽ yên lặng cho qua? Cứ để tiền đồ bản thân trôi qua mà chịu làm thiếp cho một kẻ đã từng bỏ mình?”

”

Quý mẫu thấy rõ ràng là Trầm Ngọc Tiên không chịu mà cứ lấy Hạ Trọng Phụng làm cớ, sợ phải trở mặt với Trầm Ngọc Tiên, càng thêm khó nói chuyện nên chỉ hỏi: “Đây là quận chúa sợ Hạ Trọng Phụng không chịu hay bản thân thật sự không chịu?”

Trầm Ngọc Tiên đặt mạnh chén trà xuống nói: “Mẹ nên hỏi Hạ cô nương trước xem nàng ấy có chịu làm thiếp không đã, sau lại quay lại nói với con. Chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp, con không phải là không thể dung.”

Suýt chút nữa Quý mẫu cũng vấp chén, liền nói: “Nếu ta thuyết phục được Phụng nương, quận chúa phải giữ tín, để cho đại lang nạp nó làm thiếp, vì Quý gia mà khai chi tán diệp nha!”

Trầm Ngọc Tiên cũng không tin Hạ Trọng Phụng lại đồng ý làm thiếp, nên cũng chấp nhận: “Nàng đồng ý, con sẽ thu xếp giúp Quận mã.”

“Một lời đã định.” Quý mẫu đưa tay ra, “Mời quận chúa đập tay với ta ba cái.”

Trầm Ngọc Tiên không nói hai lời, đưa tay đập với Quý mẫu, trong bụng thầm nói: “Đi thôi, xem ai sợ ai chứ!”

Quý mẫu: Phụng nương hầu hạ chúng tôi ba năm trời, tính tình con bé ra sao, chẳng lẽ chúng tôi không biết? Chỉ cần đại lang nói chuyện đàng hoàng, hạ mình một chút, ta không tin con bé không đồng ý! Nếu vẫn không đồng ý thì bảo đại lang ‘mân thật’ nó, không tin nó ngoan cố không đồng ý!

Quý mẫu về phòng một lúc, rồi bảo người gọi Quý Minh Xuân sang.

Quý Minh Xuân tới rất nhanh, hỏi: “Mẹ, mẹ có chuyện gì vậy?”

Quý mẫu liền kể lại những lời quận chúa với mình nói khi nãy cho Quý Minh Xuân nghe, nói thêm: “Con phải hạ thủ thật nhanh mà bắt Phụng nương về đây nghe rõ chưa hả!”

Quý Minh Xuân nghe Quý mẫu nói, lòng hẳn không khỏi vừa mừng vừa lo, hẳn nói: “Mấy lần gặp Phụng nương, con đều thấy cô ấy hững hờ, lạnh nhạt, dù mềm hay cứng cũng không ăn, thật không biết phải làm thế nào.”

Quý mẫu nhìn hẳn với vẻ hận rên sắt không thành, trừng Quý Minh Xuân một cái rồi nói: “Trước kia mày mê hoặc được quận chúa, bây giờ chẳng lẽ không quyền rũ được một Phụng nương à? Nữ nhân mà, luôn ở như vậy, miệng thì tàn nhẫn nhưng tâm thì đã sớm động rồi. Thừa dịp Quận chúa chưa đổi ý, mau đưa Phụng nương vào cửa, vạn sự không cần lo.”

Quý Minh Xuân suy nghĩ một chút rồi nói: “Bây giờ mỗi ngày Phụng nương đều sang Vũ Tĩnh các, nơi đó yên tĩnh, đến lúc đó bảo hai bà bên người đi chỗ khác, bảo thêm Hà ma đi nữa, có lẽ sẽ nói chuyện được.”

Quý mẫu bảo: “Lần trước mẹ có nói với Phụng nương y cho con một bọc thuốc ngựa ‘Miêu nhi’, con pha nó vào trà của Hà ma ma, đảm bảo bà ta sẽ phải trở về phòng. Còn về việc lôi kéo nha hoàn với bà ta thì đã có mẹ đây. Yên tâm.”

Mẹ con hẳn vui mừng bàn bạc, bên Trầm Tử Trai đang đi tản bộ, hỏi Tô Lương: “Điều tra thân thể của Hạ cô nương sao rồi, sao không nghe ông hỏi bẩm?”

Tô Lương nói: “Bên ngoài Giản tán lang có sinh nhiều con gái riêng, nhưng không có ai dính dáng đến Hạ cô nương, lại không điều tra ra thêm được điều gì. Hiện đã cho người đi Giang Nam thăm dò, dù sao cũng bắt đầu điều tra từ phụ mẫu của Hạ cô nương trước.”

Trầm Tử Trai gật đầu, hẳn xuất thần một hồi lâu mới nói: “Từ lúc tin đồn kia xuất hiện, ta nhiều lần trộm nghĩ, khả năng cô ấy và Thái phó phu nhân có quan hệ là rất cao. Nếu không, vô duyên vô cớ, sao lại giống Thái phó phu nhân như thế?”

Tô Lương cũng nói: “Hà ma ma cũng nói như vậy, lúc đầu bà nhìn Hạ cô nương đã thấy ngờ ngợ, xem tường tận, bà mới chợt phát hiện ra là giống Thái phó phu nhân.”

Trầm Tử Trai: “Hà ma ma đã đi nhiều phủ, cũng quen thuộc với Thái phó phu nhân, ánh mắt bà sắc bén, nếu bà cũng nói như vậy thì chắc chắn thân phận của Hạ Trọng Phụng không đơn giản.”

Tô Lương lại cười nói: “Hà ma ma còn nói, Hạ cô nương tuy không biết nhiều chữ, nhưng thông minh vừa học đã biết, lại chịu khó học hành, không tới một tháng đã tiến bộ thần tốc. Chữ viết cũng dễ nhìn hơn nhiều, còn có thể ngâm thơ nữa. Nhất định năm sau có thể làm thơ được.”

Trầm Tử Trai có chút đắc ý nho nhỏ, cười nói: “Mỗi ngày bản vương đều dạy nàng viết chữ ngâm thơ, làm sao mà không tiến bộ nhanh cho được?” Nói xong hắn lại nhìn lên trời, có lẽ giờ này Hạ Trọng Phụng đang đi học, nghĩ đến dáng điệu học tập nghiêm túc của Hạ Trọng Phụng, hắn liền dặn dò Tô Lương: “Đến buổi chiều, ông mời Hạ cô nương sang đây, để cô ấy dùng bữa tối với bản vương, cùng nhau đi dạo tiêu thực, cùng nhau...” Trầm Tử Trai nói, rồi dừng lại một lát, rồi lại tiếp tục nói một cách nghiêm túc: “Đi qua đi lại rồi uống sữa.”

Vì Tô Lương đang lo lắng nên không chú ý đến cách nói của Trầm Tử Trai, ông chỉ nói: “Hiện nay chỉ sợ Thái tử cho người dùng kế, mặc cho Hạ cô nương có phải là tiểu thư Giản gia hay không, bọn họ đều nhận về. Ngày tới nếu nhận lại, Vương gia sẽ không còn nữ nương, vậy, căn bệnh này...”

Trầm Tử Trai cũng nghĩ đến chuyện này, hắn thở dài: “Lời đồn truyền nhanh như thế, đúng là có người nhúng tay vào. Ta chỉ nghĩ đơn giản là, Giản gia muốn nhận lại người, Hạ cô nương chắc chắn sẽ đi theo họ?”

Tô Lương vừa nghe, mặt liền tươi hẳn: “Vương gia có cách giữ Hạ cô nương ở lại?”

Trầm Tử Trai chỉ cười mà không nói, bản vương anh tuấn mê người, chẳng lẽ không hấp dẫn được Hạ cô nương? Nếu Giản gia đến đây đòi người, Hạ cô nương làm sao nỡ bỏ bản vương chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

EDIT: Hoanglinh2tq (Holilinhk)

Bên này Hạ Trọng Phụng vừa chăm chú tập viết chữ, vừa thỉnh thoảng nhìn Hà ma ma một vấn đề.

Hà ma ma cũng hơi kinh ngạc, Hạ cô nương năm nay đã mười tám tuổi, vốn cho rằng, ở cái tuổi này đã sớm biết viết chữ, nếu chưa biết thì sẽ không bao giờ học được nữa, không ngờ cô bé thông tuệ, tự mình chú ý học tập mọi thứ, mới hơn một tháng, ngoại trừ từ lạ, còn những chữ thường dùng, tất cả đều có thể nhận biết một chín một mười cả rồi, chơi cờ cũng có thể chơi vài ván đơn giản rồi. Cứ cái đà này, sang năm, cô bé thực sự có thể làm thơ nha~.

Từ tám bé, Hạ Trọng Phụng đã khao khát đến trường, chỉ là gia đình cô không giàu có, chỉ có thể đóng học phí cho hai ca ca, đương nhiên không chú ý đến thân nữ nhi như cô. Cha mẹ chỉ muốn cô ngoan ngoãn ở trong nhà làm việc, thừa thừa buôn bán, kiếm kế sinh nhai cho gia đình, làm sao cô đến trường được đây? Bây giờ cô có cơ hội rồi, phải thật quý trọng, ra sức học hành mới thôi.

Hà ma ma cũng vui mừng vì lúc tuổi già mà bà có thể thu nhận một đứa học trò như vậy, cũng xem như may mắn, bên ngoài đồn Hạ cô nương chính là tiểu thư Giản gia bị lạc, nếu thật như thế, bà là thầy của Hạ cô nương, nói ra càng thêm tự hào.

Thấy Hạ nương tử đã viết chữ nửa canh giờ (một tiếng đồng hồ), Hà ma ma liền bảo cô nghỉ ngơi một chút, hoạt động tay chân cho đỡ mỏi rồi lại tiếp tục viết.

Hạ Trọng Phụng ứng, đặt bút xuống, đứng dậy đi ra khỏi Tĩnh Vũ các, đứng trước cửa dạo, vừa ngắm phong cảnh, trong đầu thoáng qua bài thơ mới đọc, lấy thơ đối cảnh, càng so sánh càng thấy thơ tả cảnh như thực.

Hà ma ma đang ở bên trong uống trà, thì có một nha hoàn đi vào châm thêm trà cho bà, chuyện này bà cũng không để trong bụng, nhấp thêm ngụm trà rồi cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hạ Trọng Phụng đi dạo bên ngoài một hồi, cũng không dám tham lam ngắm cảnh quá mức, đi được chốc lát liền quay về Tĩnh Vũ các, vừa về đã thấy Hà ma ma ra dấu cho cô chạy tới giúp bà, đưa về tịnh phòng, nhưng một hồi lâu vẫn không khá hơn.

Một lúc, bà từ bên người Hà ma ma đi lại nói với Hạ Trọng Phụng: “Hạ cô nương, Hà ma ma hơi lạ, có cần cho người đi mời Phụng ngự y sang không?”

Hạ Trọng Phụng bị dọa cho giật mình: “Làm sao vậy?”

Bà tử đáp: “Dạ dày không được khỏe, sợ là ăn phải đồ bậy rồi.”

Hạ Trọng Phụng nhất thời gọi Thanh Trúc tới: “Nhanh đi mời Phụng ngự y sang đây!”

Thanh Trúc ứng, đi như chạy.

Bà tử nói với Tiền bà bà: “Bà bà theo tôi qua giúp Hà ma ma một chút.”

Tiền bà tử liếc mắt nhìn Hạ Trọng Phụng, thấy cô gật gật đầu, bà mới đi theo bà tử kia.

Hạ Trọng Phụng lại cầm cuốn sách lên, đọc thầm, đột nhiên có người gọi lớn: “Phụng nương!”

Hạ Trọng Phụng quay đầu lại, đôi mày không khỏi nhướng lên, thốt thành tiếng: “Sao quận mã lại đến đây?”

“Đến gấp nàg!” Mặt Quý Minh Xuân cực kì nghiêm túc, ngồi vào bên cạnh Hạ Trọng Phụng, lấy ra một quyển bảng chữ mẫu (bản in khắc đá, in khắc gỗ hoặc chụp chữ của các nhà thư pháp để làm mẫu luyện viết chữ), hần nói: “Đây là bảng chữ mẫu mọi người hay dùng, rất tốt đối với người mới bắt đầu học. Ta mang tới cho nàg.”

Hạ Trọng Phụng không nhận, chỉ trầm giọng nói: “Hà ma ma đã tự mình tặng tôi mấy quyển bảng chữ mẫu rồi, cả Vương gia cũng đưa nữa, thôi, bảng chữ của Quận mã, Quận mã cứ giữ lại đi.”

Quý Minh Xuân kiên quyết nhét bảng chữ mẫu vào tay Hạ Trọng Phụng, hần cười nói: “Chẳng qua chỉ là một cuốn bảng chữ mẫu, nó có cần nàg đâu, phải không? Nàg nhận cũng có sao đâu cơ chứ?”

Hạ Trọng Phụng sợ dây dưa với Quý Minh Xuân, đành nhận quyển bảng chữ mẫu, nói nhanh: “Đến giờ học rồi, mời Quận mã đi cho.”

Quý Minh Xuân nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Hạ Trọng Phụng, một bên thầm nghĩ: “Không hổ là cháu gái của Giản thái phó, từ tướng mạo đến tư thái, hoàn toàn không thua Quận chúa nửa điểm.

Hạ Trọng Phụng thấy Quý Minh Xuân vẫn chưa chịu đi, ngược lại còn ngồi gần hơn, trong lòng thầm ứa gan, nhanh tay thu dọn sách, ôm vào ngực, đứng lên, chuẩn bị đi.

Khó khăn lắm Quý Minh với có thể cùng cô ở cùng một chỗ, làm sao thả người sớm như vậy? Nhất thời nhìn bên cạnh không có người, liền đứng lên ngăn lại, thấy Hạ Trọng Phụng muốn đi vòng đường khác, hần duỗi tay ra, kéo Hạ Trọng Phụng vào lòng.

“Tiền bà bà!!!” Sách trong tay Hạ Trọng Phụng rơi đầy trên mặt đất, cô mở miệng gọi lớn, nhưng gọi chưa tròn câu thì miệng đã bị Quý Minh Xuân bịt lại, chỉ nghe hần nói: “Phụng nương, nàg gọi một câu, mọi người sẽ đến đây, sẽ nhìn thấy sự thân mật của chúng ta, nàg có muốn không?”

Hạ Trọng Phụng đành nuốt tiếng gọi chưa thành của mình vào, đẩy tay của hần ra, không gọi tiếp, cũng không khỏi gằn giọng: “Ngươi muốn thế nào?”

Quý Minh Xuân cúi xuống, nói bên tai Hạ Trọng Phụng: “Phụng nương à, dẫu sao chúng ta cũng từng là phu thê, sao nàg lại không muốn gặp ta?”

Hạ Trọng Phụng vừa thở hắt hắt vừa nói: “Trước tiên, Quận mã gia hãy buông tôi ra, tôi có lời muốn nói với Quận mã gia.”

Quý Minh Xuân thấy sắc mặt Hạ Trọng Phụng đã thả lỏng hơn, không căng thẳng như lúc nãy, cũng sợ sự tình vỡ lẽ, liền buông tay ra, cười nhẹ: “Nàg nói đi.”

Sau khi Quý Minh Xuân buông tay, cô cúi đầu một cái, cả người tông vào người Quý Minh Xuân, cú va này khiến Quý Minh Xuân té lăn kềnh ra đất, sau đó cô sợ hãi gọi: “Tiền bà bà ơi, mau tới đây, có thần lẩn này!”

Nghe tiếng, Tiền bà bà từ trong tịnh phòng đi ra, chạy tới, thứ đầu tiên bà thấy là Quý Minh Xuân bị té, Hạ Trọng Phụng thì đứng chống lên bàn thờ dộc, bà không khỏi kinh hãi.

Quý Minh Xuân âm thầm bò dậy, trong lòng hần biết, thủ đoạn này đối với Hạ Trọng Phụng không được, hần bình xoay người đi ra ngoài.

Hạ Trọng Phụng nghĩ mà sợ, cúi đầu nói với Tiền bà bà: “Sau này đi ra ngoài, bà bà đừng rời khỏi con nửa bước nha.” Kể lại chuyện, rồi nói “Chuyện ngày hôm nay, đừng nói ra ngoài, nếu Hà ma ma có hỏi, bà bà cứ nói là có con thần lẩn, nó dọa con sợ là được.”

Tiền và tử ứng, trong lòng thầm mắng tên Quý Minh Xuân không biết xấu hổ.

Chốc sau, Hà ma ma từ trong tịnh phòng đi ra, vừa lúc Phụng ngự y đến, bắt mạch xong, hần chỉ nói là ăn phải thức ăn bậy, viết đơn thuốc rồi đi.

Hà ma ma không khỏe, liền nói với Hạ Trọng Phụng: “Hôm nay đến đây thôi, con cũng mau về đi.”

Hạ Trọng Phụng ứng, thu dọn đồ đạc quay về.

Đợi khi trở về phòng, cô còn chưa bình ổn tinh thần, thị Mạc bà tử đã tới bẩm: “Hạ cô nương, bên ngoài có cô nương tự xưng họ Tiểu tên Tổ Vân đến cầu kiến.”

“Tiểu cô nương?!” Hạ Trọng Phụng ngạc nhiên, hỏi Tiền bà tử: “Không lẽ lại là cô nương quản sự nhà Phụng đại hộ à?”

Tiền bà tử nói: “Khuê danh của Tiểu cô nương là Tô Văn, không sai đâu, chính là cô ấy đấy.”

Lúc Hạ Trọng Phụng và Tiền bà tử lên kinh, may nhờ công việc tú đồ cưới nhà Phụng đại hộ, mới có tiền sinh hoạt. Khi đó quản sự nhà Phụng đại hộ là Tiểu nương tử đối với bọn họ cũng coi như ôn hòa, cũng chú ý họ một chút. Đến Vương phủ tìm Quý Minh Xuân, là do Tiểu nương tử chỉ bảo cho! Hiện nay cô ấy có việc đến tìm, để cô ấy đứng ngoài cửa hẳn cũng là bất tiện.

Hạ Trọng Phụng mới bảo Mạc bà tử: “Mời cô ấy vào đi.”

Rất nhanh, Mạc bà tử dẫn Tiểu nương tử và một tiểu cô nương trẻ tuổi khác vào.

Vừa thấy Hạ Trọng Phụng, Tiểu nương tử, và tiểu cô nương đã bước lên, cúi đầu: “Bái kiến Hạ cô nương.”

Hạ Trọng Phụng hơi đồ ra, lúc trước, mỗi lần cô gặp Tiểu nương tử, đều là cô hành lễ, bây giờ gió đổi chiều, phong thủy phiên chuyển, cũng đổi thành Tiểu nương tử hành lễ với cô.

Tiền bà tử và Tiểu nương tử khi xưa cũng từng gặp nhau, nhất thời nhận ra tiểu cô nương đứng bên người cô ấy là nữ nhi đã xuất giá của Phụng gia, Phụng Chấp Tâm, không khỏi giật mình gọi: “Phụng cô nương!”

Hạ Trọng Phụng lúc trước tú đồ cưới giúp Phụng Chấp Tâm nên đã gặp cô ấy một lần, ấn tượng sâu đậm, lần này cũng nhận ra, mời hai người ngồi xuống, cười hỏi: “Không biết Tiểu nương tử và Phụng nương tử đến có chuyện gì?”

Sau khi Phụng Chấp Tâm thấy Hạ Trọng Phụng sai bảo nha hoàn trong phòng, cô đứng lên, quỳ xuống trước mặt Hạ Trọng Phụng nói: “Xin Hạ cô nương cứu mạng.”

“Hà, mau đứng lên đi.” Hạ Trọng Phụng vội vàng bảo Tiền bà tử nâng cô ấy dậy, lại nói: “Phụng nương tử có chuyện gì từ từ nói, chẳng qua ta cũng chỉ là một nhũ nương, không nhận nổi đại lễ của Phụng nương tử đâu.”

Tiểu nương tử đứng bên cạnh nói: “Người đắc thế thì có quyền. Ai mà không biết Hạ cô nương vừa vào Vương phủ đã cho sửa cửu sống Tề vương gia chứ? Lại vừa được hoàng thượng và Thục phi nương nương ngợi khen. Bây giờ lại nghe đồn Hạ cô nương chính là cháu gái của Giản thái phó. Người bình thường muốn quỳ cũng quỳ không được à nha.”

Mình đã nổi danh như thế sao? Hạ Trọng Phụng ngạc nhiên.

Phụng Chấp Tâm điều chỉnh lại tâm tình, lúc này mới nói: “Là phu quân tôi giục ngựa đi dạo, con ngựa bị hoảng sợ nên đâm vào một thân xe ngựa, người ngồi bên trong xe là tiểu công tử của Nghiêm gia. Lúc đó tôi và phu quân cũng không biết là chọc phải đại họa, chỉ liên tiếp cầu tình. Sau đại phu tới, chẩn mạch cho tiểu công tử, mặc dù không bị thương, nhưng lại bị dọa kinh sợ. Ấm ỉ như thế, tôi và phu quân tới cửa chịu lỗi, phải phá gần nửa gia sản. Nghiêm gia vẫn không chịu, khiến cho phu quân tôi lo lắng không thôi, chàng lo sợ ngay cả chức quan nhỏ này cũng không thể giữ được, hiện đang bị bệnh nằm trên giường. Tôi vô phương rồi, cầu người khắp nơi, vốn Nghiêm gia là nhà giàu*, chúng tôi làm sao kết thân, cũng chưa đủ tư cách ra mặt nói chuyện. Nhờ Tiểu nương tử nhắc, nói rằng Hạ cô nương hiện là như nương của Vương gia, cũng thân với Phụng gia. Tôi nghĩ, Hạ cô nương là một người phúc hậu, không chừng có thể giúp đỡ chúng tôi, nên mới mặt dày đến đây.” Nói xong e dè nhìn sang Tiểu nương tử.

*Hầu gia: đứng thứ hai trong ngũ tước.

Mọi bài copy đều là ăn cắp công sức của editor, mong bạn đọc trân trọng. Cảm ơn.

Tiểu nương tử mang ra một cái hộp, để lộ, đưa tới trước mặt Hạ Trọng Phụng, nói: “Xin Hạ cô nương vui lòng nhận cho.”

Hạ Trọng Phụng đã ở trong Vương phủ một thời gian, đối với vài chuyện cô cũng hiểu rõ, cháu bao mà hoàng thượng ban thưởng cô nhìn cũng quen mắt, nhưng thứ bên trong chiếc hộp được Tiểu nương tử cố ý để lộ, cô vẫn hơi lóa mắt. Trong hộp đầy những loại trang sức tinh xảo.

Là Phụng Chấp Tâm mang hơn phân nửa số trang sức của mình ra, cô nhìn Hạ Trọng Phụng với ánh mắt mong chờ, chỉ cần cô ấy nhận lấy chiếc hộp trang sức, nói vài câu trước mặt Vương gia, phu quân cô có thể chuyển họa thành không rồi.

Hạ Trọng Phụng không nhìn hộp trang sức nữa, cười nói: “Phụng nương hãy cầm hộp này về đi.”

Phụng Chấp Tâm hoảng sợ, chẳng lẽ cô ấy còn ngại ỉ? Nhất thời đứng lên, quỳ xuống một lần nữa, lại bị Tiền bà tử đỡ đứng lên.

Hạ Trọng Phụng thở dài: “Phụng nương tử, ta chỉ là một nhũ nương nhỏ, là người thấp cổ bé họng, mặc dù có thể gặp Vương gia, nhưng Vương gia uy nghiêm, trước mặt người, làm sao ta dám mở miệng? Nhưng Phụng nương tử đã tới, ta sẽ vì tình xưa, tuy ta không dám cầu Vương gia, nhưng ta sẽ nhờ Tô quản gia nói lại. Về phần Tô quản gia có chấp nhận hay không, ta không đảm bảo đâu.”

Phụng Chấp Tâm vừa nghe, tất nhiên là thiên ân vạn tạ, suýt nữa lại quỳ xuống.

Nói chuyện một hồi, Phụng Chấp Tâm vẫn là để lại hộp trang sức, nếu Hạ Trọng Phụng không nhận, cô ấy ắt sẽ không an lòng, liền ra hiệu cho Tiền bà tử nhận lấy, cô nghĩ, nếu như Tô quản gia không giúp thì cô sẽ trả lại nó cho Phụng nương tử dùng.

Đợi đến khi Phương Cháp Tâm và Tiểu nương từ cáo từ, Tiền bà tử mới rì rì rầm rầm: “Phương nương, thân phận của con hôm nay đã khác xa ngày trước rồi, nhìn xem, đến Phương nương từ nhìn thấy con cũng phải quỳ xuống.”

Hạ Trọng Phương lại có chút thích ứng không được, hồi lâu mới nói: “Bà bà à, chúng ta cũng đừng quên xuất thân của mình, nên khiêm tốn một chút mới là việc nên làm, tránh cho người khác ghen ghét. Vạn nhất sau này có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng cần phải trông cậy vào người khác mà.”

Tiền bà tử ứng, cười nói: “Tuổi Phương nương tuy còn nhỏ, nhưng lại nhìn thấu mọi sự hơn bà lão như bà, chẳng trách mọi người đều yêu mến con.”

Truyện được đăng tải tại Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Chuyện Phương Cháp Tâm đến cửa cầu cạnh, đương nhiên không thể thoát khỏi tai của Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai chỉ cười: “Đợi buổi chiều Hạ cô nương sang đây, xem nàng làm sao xin bản vương giúp đỡ đây.” Nói xong lòng có chút mong chờ ~ing.

Tối chạng vạng, lúc Tô Lương sang truyền lời thì Thanh Trúc cực kì kinh ngạc: “Vương gia mời Hạ cô nương qua cùng dùng bữa tối sao?” Hạ cô nương chỉ là một nhũ nương thôi nha!

Tiền bà tử nghe xong thì vội vàng chuẩn bị nước, vừa cười nói: “Trước tiên phải hầu hạ Phương nương tắm rửa, tắm rửa xong, thay trang phục sẽ cùng vương gia dùng bữa.”

Thanh Trúc cũng phục hồi lại tinh thần, dạo gần đây, bên ngoài có tin đồn Hạ cô nương là cháu gái của Giản thái phó, Vương gia không nói gì, chừng là muốn giữ Hạ cô nương ở lại. Nói như vậy, Hạ cô nương sẽ trở thành Trắc phi của Vương gia có đúng không, hi hi, vậy thì cô hầu hạ cô ấy cẩn thận thế nào cũng không uổng công.

Thái Bạch Thái Hồng cũng vội vàng chuẩn bị xiêm y cho Hạ Trọng Phương, nhất thời có chút phát sầu, đêm nay Hạ cô nương sẽ cùng dùng bữa tối với Vương gia, tất nhiên là phải ăn mặc đặc biệt một chút, nhưng mỗi ngày đều gặp Vương gia, mấy bộ xiêm y mới đều mặc hết cả rồi, haiz!!!

Chờ Hạ Trọng Phương tắm rửa xong thì Thái Bạch, Thái Hồng cũng đã tìm được xiêm y, nói thầm với Thanh Trúc: “Dạo này khí trời oi bức, tắm rửa xong thì trời cũng đã đen, hay là để cho Hạ cô nương ăn mặc mỏng một chút?”

Thanh Trúc nhìn nhìn, thấy y phục Thái Bạch tìm được, bên trong có một chiếc váy chỉ kéo tới ngực, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo sa mỏng, mặc vào chắc chắn sẽ rất mê người, nhất thời im lặng cười cười: “Cứ mặc như thế thôi, thế nào chẳng nữa cũng chỉ lẩn quẩn trong phủ này, cũng không có người ngoài.”

Đang nói thì lại có người bên Trầm Tử Trai tới, Thanh Trúc bất chấp tất cả, cầm xiêm y giúp Hạ Trọng Phương mặc vào.

Hạ Trọng Phương mặc một bộ y phục hoàn toàn mới bị đẩy ra khỏi cửa, gió đêm thổi phát qua, cô rùng mình, không khỏi cả kinh kêu: “Áo này nhìn rõ như thế, làm sao mà gặp người ta đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Editor: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Không đợi Hạ Trọng Phương kháng nghị lần nữa, mọi người đã đẩy cô vào phòng của Trầm Tử Trai.

Lục Mộ Dung dẫn một tiểu nha hoàn, theo lời căn dặn của Trầm Tử Trai mà đốt thêm đèn cây lên bàn nhỏ, ở giữa có bày thêm một bình hoa nho nhỏ, trong bình cắm vài nhánh hoa tươi. Trừ nương (nữ đầu bếp) mang thức ăn lên, đặt trên bàn xong, bà lại quay sang châm thêm nước vào bình hoa cúc, nhìn đã ổn thỏa, bà mới thở ra một hơi.

Tiểu nha hoàn hỏi nhỏ: “Lục Mộ Dung tỷ tỷ, Hạ cô nương sẽ trở thành vương phi sao?”

Lục Mộ Dung vỗ vỗ mặt tiểu nha hoàn nói: “Đừng hỏi nhiều, sau này muội sẽ biết thôi.” Cô nói như vậy, nhưng trong bụng lại nói khác: “Nếu thật Hạ cô nương là cháu gái của Giản thái phó, cũng không phải là không thể trở thành Vương phi a!!”

Tiểu nha hoàn lại thắc mắc: “Bên ngoài truyền dữ lắm, nói...”

Lục Mộ Dung che miệng của tiểu nha hoàn lại, cảnh cáo: “Muốn ở được trong Vương phủ, có nhiều lời chỉ cần biết là được, đừng nói trước mặt người khác!”

Tiểu nha hoàn vội vàng gạt đầu, thấy Lục Mộng buông tay, nhất thời le lưỡi: “Không nói thì không nói.”

Lúc này Trầm Thanh Toàn đang dự tiệc ở Gián phủ, cô kéo Giản Mộc Thanh ra một góc yên tĩnh rồi nói: “Muội chưa thấy Hạ cô nương kia đâu, nếu muội thấy, đảm bảo muội phải gạt mình. So với Lam cô nương thì cô ấy còn giống muội hơn nữa.”

Người được Trầm Thanh Toàn gọi là Lam cô nương – chính là muội muội của Giản Mộc Thanh.

Giản Mộc Thanh luôn không thích người muội muội này, vừa nghe Trầm Thanh Toàn đề cập, liền cau mày: “Đừng nói tới nó, người khác nói nó giống muội nhưng tính cách nó giống con nhà nghèo, ích kỉ, thực là làm người ta ghét mà, nghĩ đến thôi mà người muội còn bực mình này.”

Trầm Thanh Toàn không khỏi cười nói: “Nếu như vậy muội hẳn sẽ ghét Hạ cô nương lắm hửm? Cô ấy xuất thân từ nhà nghèo, lại làm nhũ nương, nếu chính xác là người của Gián phủ, thật là làm mất mặt mọi người.”

Giản Mộc Thanh nói: “Vừa nghe tin đồn bên ngoài là cha muội đã phủ nhận trước mặt tổ phụ tổ mẫu ngay (ông nội, bà nội), nói là Hạ cô nương không liên can gì đến ông hết, còn về chuyện tin đồn, ông cũng không biết là có ý gì.”

Trầm Thanh Toàn lại cười: “Cha muội nói như vậy, mọi người đều tin?”

Tuy không tin tưởng nhiều ở lời cha, nhưng dù sao thì trước mặt người ngoài cô vẫn phải bảo vệ danh dự cho ông, nên mới nói: “Đương nhiên là tin. Hạ cô nương đã mười chín tuổi, nếu mẹ cô ấy có nghi ngờ thì phải là mười chín năm trước. Năm đó, cha muội chỉ có mười sáu tuổi, mỗi ngày đều ở trong phủ đọc sách, làm sao có thể làm ra chuyện hoang đường với người phụ nữ khác chứ? Mà Hạ cô nương là người Giang Nam, ở cách xa kinh thành, càng không thể dính tới cha muội được.”

Trầm Thanh Toàn cười: “Chuyện đồn bên ngoài là thế này, nói rằng cha muội năm đó phải thành thân, bỏ quên hồng nhan tri kỉ đang mang thai, hồng nhan tri kỉ không thể ở lại, đành hồi hương. Trên đường hồi hương đã sinh ra Hạ cô nương ở một căn miếu đồ nát, tình cờ mẹ nuôi của Hạ cô nương cũng sinh con tại đó nhưng không may thay đứa con của người mẹ nuôi này bị chết. Cơ duyên vừa khéo, đường mẫu liền nhận Hạ Trọng Phụng làm con, coi như con ruột mà nuôi. Sau này Hạ Trọng Phụng được đường mẫu nuôi dưỡng tí mĩ, lại gả cho Quý Minh Xuân. Không ngờ Hạ cô nương là bị Quý Minh Xuân thôi, trong cơn nóng giận, đường mẫu bắt cô ấy phải lên kinh để đòi lại công lý, thuận tiện tìm chứng cứ chứng minh thân thế của mình.”

“Thật là một câu chuyện ly kì khúc chiết, người dệt nên câu chuyện hẳn phải có trí tưởng tượng phong phú lắm.” Giản Mộc Thanh vỗ tay: “Chuyện này có phải là kiên quyết muốn nhét Hạ cô nương làm tôn nữ của Gián gia hay không?”

Cô nói vậy nhưng trong lòng cực kì lo âu, câu chuyện xưa này được viết có mắt có mũi như thế, vạ nhất...

Cô ở đây lo lắng, còn cha mẹ cô thì đang nhỏ giọng cãi nhau.

Bạch thị nghiêng răng: “Hôm nay đến bữa tiệc của Phó phu nhân, gặp mấy người đã gặp qua Hạ cô nương, nói rằng cô ta và Thanh nhi rất giống nhau, ông còn nói ông với nó không có quan hệ gì à?”

Giản Phi Văn cau mày: “Thiên hạ rộng lớn như vậy, khó đảm bảo là không có chuyện người giống người, chẳng nhẽ những ai giống Thanh nhi đều là con ta sao?”

“Nhưng mười chín năm trước, mới vừa cưới, ông ằm ỉ với tôi một trận, còn đòi đi Giang Nam còn gì?” Bạch thị nhớ lại chuyện lúc trước, hận chịu không nổi, dè dặt giọng: “Ông có dám nói, lúc ở Giang Nam, ông không chạm vào người phụ nữ nào không?”

“Được rồi được rồi, bà ằm ỉ như vậy làm gì, nói ra không sợ người ta chê cười à?” Giản Phi Văn nói xong liền rời đi.

Bạch thị mặc dù tức giận, nhưng còn phải tiếp khách nên không sắc mặt không biểu lộ cảm xúc, bà điều chỉnh lại tâm trạng, giả ra bộ mặt tươi cười, quay đầu lại đi vào phủ nghênh tiếp vài vị phu nhân.

Đến chạng vạng, khách mới ra về, Giản thái phó gọi Giản Phi Văn vào, ông nói: “Mặc kệ Hạ cô nương có phải là con gái người hay không, mấy ngày nữa người phải đi nhận con bé về làm con gái.”

“Vì sao?” Giản Phi Văn sợ hãi quá rồi.

Giản thái phó chấp tay, cúi đầu bước đi nói: “Thái tử điện hạ không muốn Hạ cô nương dùng sữa cứu sống Tề vương, chỉ là hiện nay nhìn vào Tề vương phủ sẽ thấy ngay, người của Thái tử không thể rướn vào vương phủ hành sự. Vừa may có Hạ Trọng Phụng có diện mạo giống với Thanh nhi, thừa cơ hội này mang con bé về phủ, Tề vương bỗng nhiên bị mất nhũ nương, muốn đi tìm một nhũ nương thích hợp khác, sẽ không dễ dàng gì đâu.”

Đến bước này, Giản Phi Văn đã biết sự lợi hại của tin đồn, có lẽ là do người của Thái tử cho truyền ra ngoài. Cái cảm giác bị người khác sai khiến, thật là không tốt chút nào, cực kì khó chịu, nên ông nói: “Ngoại trừ cách này, không còn cách khác sao?”

“Không.” Giản thái phó nói một từ đơn giản. “Chuyện đã định.”

Hạ Trọng Phụng không biết bản thân bị người khác mưu hại, bên này đang xấu hổ giải thích với Trầm Từ Trai: “Xiêm y này là Thái Bạch với Thái Hồng chuẩn bị, tôi vốn định thay nhưng...”

Trầm Từ Trai lại cười nói: “Xiêm y đẹp như vậy, sao lại đòi đổi. Hiện trời nóng, đa số quý nữ kinh thành đều ăn mặc như vậy.” Hắn nói, thấy Hạ Trọng

Phương đỏ mặt, cổ cô trắng như sứ, lụa mỏng nửa che nửa hở, lộ ra ngực sữa, quả nhiên tú sắc khả xan, nhất thời mắt nhìn lom lom.

Hạ Trọng Phương bị hấn nhìn chịu không nổi, hận không thể lui ra sau bức màn.

Hạ Trọng Phương hơi co lại, nơi đây đã khe rung, áo lụa nhẹ nhàng phát động, càng khéo làm say lòng người.

Trầm Tử Trai chỉ hận bây giờ không phải là thời gian bú sữa, không thể cời xiêm y mà tùy tiện xoa nắn chỗ đầy đà ấy, hấn thờ dài nói: “Phương nương à, cô nương thật là xinh đẹp ~.”>

Ngay cả tai Hạ Trọng Phương cũng đỏ lên rồi, nói thật nhỏ: “Vương gia cũng rất đẹp.”

Đó là đương nhiên!!! Trầm Tử Trai tự đắc, nhất thời phát hiện ra cả bữa cơm Hạ Trọng Phương chưa ăn gì, liền gấp rau cho vào chén cô, thấp giọng nói: “Ăn nhiều một chút.”

Hạ Trọng Phương yên lặng ăn thức ăn trong chén, không dám ngẩng đầu nhìn Trầm Tử Trai đối diện.

Trầm Tử Trai khoát khoát tay, ý bảo các nha hoàn lui ra ngoài, rồi hấn đến ngồi bên cạnh Hạ Trọng Phương, gấp thức ăn đút cho cô: “Phương nương mau ăn cái này đi.”>

Hạ Trọng Phương hơi ngạc nhiên, nhưng thấy thức ăn Trầm Tử Trai đút đã đến bên mép, đành há miệng, nhẹ nhàng nuốt vào. Rồi cô nói nhỏ: “Tôi tự ăn được rồi, không dám để Vương gia lao lực.”

Trầm Tử Trai cười nhẹ: “Bản vương thích đút cho cô ăn mà.”

Trái tim Hạ Trọng Phương đập bang bang, mặt cười như đóa hoa đào nở rộ, giọng nói nhỏ nhỏ: “Tôi chỉ là một nữ nương nho nhỏ, thực sự Vương gia không cần làm vậy đâu.”

Trầm Tử Trai nói: “Nếu bản vương nói, tất cả những điều này đều do Phương nương y dẫn thì sao?”

“Hà?” Hạ Trọng Phương ngạc nhiên.

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương không còn một mực cúi đầu nữa, mới nói: “Phương nương y nói, hãy cố gắng làm Phương nương vui, Phương nương có vui thì sữa mới tốt, sữa tốt thì độc trong người bản vương giải càng nhanh hơn.”

Thì ra là vì chữa bệnh thôi! Hạ Trọng Phương nghĩ đến lý do vinh quang này, liền không e lệ nữa, an tâm nhận sự lấy lòng của Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai bung canh thịt bò, cầm cái muỗng đút cho Hạ Trọng Phương, vừa nói: “Bây giờ bản vương đút cho cô, tí nữa cô đút cho bản vương, bánh ít đưa đi, bánh quy đưa lại nhé.”

Hạ Trọng Phương đỏ mặt nói: “Cứ để tôi tự ăn được rồi.”

“Hãy cứ để bản vương đút cô ăn!” Trầm Tử Trai đưa muỗng lên, đút đến khóe miệng Hạ Trọng Phương.

Hạ Trọng Phương bắt đắc dĩ, đành phải ngậm vào.

Muỗng thứ nhất đi muỗng thứ hai tới, Hạ Trọng Phương ăn no rất nhanh.

Trầm Tử Trai bảo nha hoàn thu dọn bàn ăn, hấn cùng với Hạ Trọng Phương rửa miệng, rửa tay, đến bàn rót trà uống, lại nói: “Cô về mất, tô môi, nhưng trên mặt lại không đánh phấn, nhìn cũng không tồi, lần tới cứ tô son đi.”

Hạ Trọng Phương ngần ngừ: “Không phải là Vương gia không chịu được mùi son phấn sao?”

Trầm Tử Trai trả lời: “Lúc trước bị bệnh, một hôm phải uống ba lần thuốc, trong phòng đầy mùi thuốc đông y, mấy nha hoàn lại son phấn, đi vào đi ra, vị phấn tạp với vị thuốc, vừa ngửi đã thấy buồn nôn nên ta mới bảo các nàng không được dùng son phấn. Hiện tại thì bản vương khỏe lên rất nhiều, chỉ cần bú sữa không phải uống thuốc nữa, nên cũng không sợ mùi phấn son. Khi cô qua đây, cũng có thể dùng chút phấn son rồi.”

Hạ Trọng Phương mừng: “Thái Hồng điều son, ngày trước tôi tiến cung, có dùng qua một lần, sau đó không dùng nữa, chắc Thái Hồng còn nhiều! Bây giờ có thể dùng, chắc Thái Hồng mừng lắm.”

Trầm Tử Trai nghe nói thì bảo với Lục Mộng: “Đi lấy cho Hạ cô nương một hộp trang điểm, cả son cũng mang tới luôn đi.”

Lục Mộng ứng, không chần chừ, vội vàng đi ra ngoài.

Chỗ ở của Hạ Trọng Phương cách chỗ Trầm Tử Trai không xa, chỉ khoảng nửa khắc, nên Lục Mộng đi lấy hộp trang điểm đến rất nhanh.

Trầm Tử Trai đợi Lục Mộng mang hộp trang điểm tới, liền phát tay bảo cô ấy lui ra, từ trong hộp hấn lấy ra một cây bút kẻ mi, cười nói: “Phương nương, để bản vương họa mi cho cô.”

Không phải họa mi chỉ nhạc là điều đặc biệt mà một người chồng làm sao? Chuyện này, Vương gia? Tâm can Hạ Trọng Phuong nhảy lung tung, rồi cô lại nhớ tới mục đích cuối cùng, tất cả chỉ vì kích thích cô ‘sản xuất’ sữa mà thôi, cô cố gắng loại bỏ những suy đoán của mình, khép nửa mắt tùy ý cho Trầm Tử Trai họa mi.

Trầm Tử Trai vẽ mi, dự định tô một chút son cho Hạ Trọng Phuong, sau cùng là đánh chút phấn, nhưng thấy cánh môi no đủ của Hạ Trọng Phuong, không điểm tụt hồng, hẳn không khô buống bút, đưa ngón tay mon trón cánh môi, thì thầm “Thế này thì bảo sao người ta không muốn nếm thử?”

Hạ Trọng Phuong há miệng tính nói gì đó, nhưng vô tình ngậm ngón tay Trầm Tử Trai vào miệng, miệng không tự chủ được, duyên một chút.

Ngón tay Trầm Tử Trai được cái miệng ẩm áp, mềm mại ẩm ướt bao bọc, hần tê dại từ đầu ngón tay, đến cánh tay, ngực, kéo dài đến toàn thân, cả người sớm mềm ra, run giọng gọi: “Phuong nương giỏi lắm.” Nói xong liền cúi về phía trước, dùng tay vén xiêm y của Hạ Trọng Phuong ra, tìm chỗ đẩy dâ của cô.

Hạ Trọng Phuong ghen: “Vương gia, hôm nay tôi chưa uống thức thúc sữa, bây giờ không có sữa đâu.”

Trầm Tử Trai âm ờ: “Nhưng bản vương lên con nghiện sữa, nặng lắm rồi.” Nói rồi đẩy Hạ Trọng Phuong ngã xuống trường kỷ, tay cởi áo lụa mỏng ra.

--Hết chương 19--

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

EDIT: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Hạ Trọng Phuong nhớ rất kỹ thân phận của mình, cô là nữ nương, chỉ cho sữa, không cho thứ khác, nghĩ như vậy, cô liền kéo chặt chiếc áo lụa không còi, và kéo Trầm Tử Trai, cầu xin: “Vương gia, xin người chờ một lát, đợi Phuong ngự y mang thuốc tới, chỉ uống thuốc là sẽ có sữa.”

Tay Trầm Tử Trai đã chạm vào chỗ đẩy dâ của Hạ Trọng Phuong, cuống họng hần bốc lửa, giọng đã khàn khàn: “Bản vương khát, mau cho bản vương mát một chút đi.”

Người đầu cứu mạng a! Đáy lòng Hạ Trọng Phuong gọi to một tiếng, đẩy Trầm Tử Trai: “Thịnh vương gia buông tôi ra, tôi sẽ châm trà giúp vương gia giải khát.”

“Không, bản vương chỉ uống sữa, bản vương không uống trà.” Trầm Tử Trai lại xòe bàn tay ra, như một đứa trẻ, làm nũng với nữ nương khi đó.

Ngay tại thời khắc quan trọng, Thu Mộng đứng bên ngoài bình phong bẩm: “Vương gia, Phuong ngự y, quận chúa cùng quận mã tới.”

“Vương gia, vương gia, Phuong ngự y tới rồi, sắp có sữa rồi.” Hạ Trọng Phuong thở phào một hơi thật mạnh.

Trầm Tử Trai thả Hạ Trọng Phuong ra một cách không tình nguyện, chỉnh lại xiêm y, hần lẩm bẩm: “Cái lão Phuong này, mỗi tối cứ tới chuẩn như vậy làm gì chứ?”

Chốc lát Phuong ngự y liền đi vào, thấy tâm tình Trầm Tử Trai bất thường, vội vàng đi tới bắt mạch, bắt mạch xong liếc hần một cái, chỉ cười mà không nói.

Trầm Tử Trai có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Cười cái gì?”

Phuong ngự y đáp: “Cười vài người tâm không tĩnh.” Nói xong nhìn Hạ Trọng Phuong uống thuốc, vừa nhìn, trông mắt muốn rớt xuống ngay, Hạ cô nương ăn mặc như vậy, không thể trách Vương gia tâm không tĩnh. Bộ dáng thật là quỷ rầy tâm tình người mang bệnh mà, thật rất không thích hợp nha! Phải đi qua nhắc nhở cô ấy mới được.

Quý Minh Xuân đi phía sau Trầm Ngọc Tiên, vừa vào đã thấy Hạ Trọng Phuong mặc sa mỏng khinh y, phong thái nổi bật đứng ở giữa, hần cũng suy nghĩ đại, chỉ là nhất thời nghĩ đến Trầm Ngọc Tiên vẫn còn đứng bên cạnh, lúc này mới gắng gượng dời tầm mắt.

Trầm Ngọc Tiên thấy Hạ Trọng Phuong ăn mặc như vậy, thì hiểu rõ, thì ra Hạ cô nương là thích ca ca, muốn dụ dỗ ca ca. Nếu là như vậy, cứ để ca ca cho cô ấy một lời hứa hẹn, đến lúc đó có tra ra cô ấy là cháu gái của Giản thái phó, Giản gia tới đón, cô ấy cũng chưa chắc chịu đi.

Trầm Ngọc Tiên đã nghĩ thông, thấy rõ sắc mặt Trầm Tử Trai càng ngày càng tốt hơn so với trước, đã không còn thần sắc mang bệnh nữa, thì lòng càng vui mừng, cô lôi kéo Quý Minh Xuân, “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau ra ngoài bình phong đứng thôi.”

Quý Minh Xuân tường Trầm Ngọc Tiên đã biết ý nghĩ của hắn nên hắn không dám hó hé nửa tiếng, cất bước ra ngoài bình phong, tự giác đứng ở vòng ngoài.

Trầm Ngọc Tiên thấy Hạ Trọng Phụng đã uống thuốc xong, đang đi qua đi lại, ngực to eo nhỏ, quả thực mê người, nhất thời cũng liếc mắt nhìn nhiều hơn một chút.

Trầm Tử Trai ngoắc Trầm Ngọc Tiên, cô đi qua, hắn mới nói: “Muội cho thêm người canh gác cửa phủ, người bên ngự trù phòng cũng phải điều tra kỹ hơn một chút để phòng kẻ tiểu nhân hạ thủ.”

“Ca ca, việc này ca cứ để muội lo, ca hãy yên tâm dưỡng bệnh nhé.” Trầm Ngọc Tiên lại nói nhỏ bên tai Trầm Tử Trai: “Ca ca, Hạ cô nương là có ý với ca đó, ca phải nắm cho chặt nha, phải tìm cách giữ cô ấy lại. Đến lúc đó, Giản gia có cho người đến đón, cô ấy không nỡ rời xa ca ca, tự nhiên sẽ không đi nữa.”

Trầm Tử Trai cười nói: “Ca ca tự có chính kiến, muội đừng lo lắng.”

Hai người to nhỏ, Phụng ngự y đã bung chén thuốc đến gọi Trầm Ngọc Tiên: “Quận chúa cũng lành đi thôi.”

Trầm Ngọc Tiên nghe gọi, lui xuống.

Phụng ngự y dẫn Trầm Tử Trai: “Bây giờ trời nóng, khí huyết cũng khô, khi Vương gia hút sữa thì không nên quá dùng sức, để phòng ngừa việc nổi lên điểm đỏ như lần trước.” Nói xong thì lui xuống.

Thập tiên yên tĩnh trở lại, hai mắt sáng quắc của Trầm Tử Trai nhìn về phía Hạ Trọng Phụng, cảm giác như sói đói, hắn cố tìm mọi cách khắc chế, tiến lên từng bước, kéo tay áo Hạ Trọng Phụng: “Phụng nương có sữa chưa?”

“Ừ.” Tầm nhìn của Hạ Trọng Phụng đang ở chỗ Trầm Tử Trai vừa chạm vào, lập tức cúi đầu, tim đập nhanh hơn, gương mặt đỏ ửng, thấp giọng nói: “Vương gia có thể uống rồi.”

Trầm Tử Trai lúc này không vội, hắn ngồi lên giường: “Phụng nương tự mình cởi áo ngoài ra đi.”

Hạ Trọng Phụng cũng ngồi lên giường, nhẹ nhàng cởi áo ngoài màu đỏ ra, lộ ra một phần đầy đặn, lại cởi ra chiếc áo lụa che đi một nửa, gọi: “Vương gia được rồi.”

Trầm Tử Trai vốn không chế bản thân đừng nhìn cô, nhưng khi nghe giọng nói ngọt ngào cô gọi hắn, hắn nghiêng đầu nhìn thử một cái, á, suýt phụt máu mũi =.=. Nhất thời đôi tay không theo sự điều khiển của trí não, duỗi một cái, đã ôm được Hạ Trọng Phụng ngồi ngay ngắn trên đùi, giật nhẹ áo lụa ra, cúi đầu ngậm lấy chỗ đầy đặn, mút một ngụm lớn.

Hạ Trọng Phụng rên nhẹ. Cô ôm lấy đầu Trầm Tử Trai, cầu xin: “Vương gia, xin nhẹ một chút.”

Cuống hống Trầm Tử Trai muốn bốc lửa, hút một ngụm lớn mới thoáng cảm thấy tốt hơn một chút, nhất thời giảm tốc độ lại, chỉ mút lấy từng ngụm nhỏ.

Hạ Trọng Phụng lại chịu không được, đáy lòng nhột nhột, cầu xin: “Vương gia, người nhanh một chút đi.”

Trầm Tử Trai mút mạnh một cái, hắn cảm thấy được Hạ Trọng Phụng run rẩy, ngón tay nhịn không được, tìm xuống váy cô, ngón tay xoa xoa nơi nào đó, khinh niết mạn khiêu, một lát sau, hắn đổi sang chỗ đầy đặn bên kia, ngón tay vẫn không buông lỏng, chậm rãi thâm nhập, từ từ xoay chuyển.

Cả người Hạ Trọng Phụng nhũn ra, vỡ người Trầm Tử Trai, giọng nói cầu xin: “Vương gia, không nên.”

Trầm Tử Trai ngẩng đầu, phủ bên tai Hạ Trọng Phụng, nói thật nhỏ: “Thật không muốn?” Hắn nói nhưng ngón tay thì không bị ảnh hưởng, cứ chín cặn một sâu, đâm vào. Không ngừng.

Hạ Trọng Phụng không khỏi thở mạnh, dục vọng vừa muốn nghênh lại càng muốn cự, vừa xấu hổ lại không muốn từ, đành khản cầu: “Đừng như vậy, đừng như vậy.”

Trầm Tử Trai thủ thi bên tai Hạ Trọng Phụng: “Đừng rời khỏi bản vương, bản vương vẫn sẽ tiếp tục giúp nàng.”

Hạ Trọng Phụng mơ hồ gật đầu, gật đầu xong mới cảm thấy không đúng, cô hờn dỗi nói: “Vương gia khi dễ tôi.”

Hai người áp má kề tai, nhất thời đều có chút kim lòng không đậu.

Phụng ngự y đứng bên ngoài nghe được âm thanh không bình thường, khỏi khỏi cất giọng nói: “Vương gia xin hãy bảo trọng thân thể.”

Trầm Tử Trai nghe giọng nói của Phụng ngự y, nháy mắt tỉnh hồn lại, thấy đôi mắt Hạ Trọng Phụng trầm trong mê ly, ngón tay vừa đưa vào khe động, hắn cố rút tay về, nói bên tai Hạ Trọng Phụng: “Ngoan, sau này sẽ thỏa mãn cô, hôm nay đừng ở đây thôi.”

Hạ Trọng Phụng yếu đuối tựa vào lòng Trầm Tử Trai, một lúc mới tỉnh thần lại, chỉ giẫy dụa muốn chỉnh lại xiêm y, một bên cúi đầu nói: “Vương gia thật hư!”

Trầm Tử Trai nghe giọng nói kiều mỵ như vậy, trong lòng lại ngửa lên, hận không thể chính xác ‘hư’ một hồi, nhưng là nghĩ đến lời nói của Phương ngự y, đành phải nhịn xuống.

Đội Tiền bà tử cùng Thanh Trúc đến đầu Hạ Trọng Phương, Trầm Tử Trai mới nhớ, ủa, Phương nương đêm nay ăn mặc như vậy, chẳng lẽ không phải đến cầu tình? Tại sao từ đầu tới cuối không đề cập đến Phương nương từ một câu?

Sau khi Hạ Trọng Phương trở về phòng, lại là nhuyển đứng không vững, đi đến ngồi vào trong bồn nước, nhìn chỗ đầy đã có vài dấu hôn, mặt cười lại đỏ đậm.

Tiền bà tử liếc mắt với Thanh Trúc một cái, trong mắt là ý cười, làm bộ như không có việc gì, giúp đỡ Hạ Trọng Phương tắm rửa.

Đội đến trên giường, Tiền bà tử cười hỏi: "Phương nương có đề cập việc của Phương nương từ trước mặt vương gia không?"

Hạ Trọng Phương nói: "Bà bà, con dù sao cũng chỉ là một nữ nương, mặc dù cho sửa vương gia, nhưng phải có chừng mực, cũng không dám dễ dàng vì người khác mà cầu xin hấn. Chuyện này vẫn là cầu Tô quân gia có vẻ tốt hơn. Chỉ là hôm nay không thể nói với Tô quân gia. Đội sáng ngày mai học xong, thấy Tô quân gia lại nhắc một tiếng."

Tối giữa trưa ngày hôm sau, Hạ Trọng Phương thấy Tô Lương, liền bảo Tiền bà tử chạy đi lấy hộp trang sức kia, một năm một mười nói chuyện của Phương Cháp Tâm, cầu đạo thay: "Tô quân gia giúp Phương nương từ một lần đi! Nghiêm gia kia tuy là nhà công hầu, nhưng nếu là Tô quân gia giúp họ ra mặt, khẳng định không cần phải bán thể diện của Phương quân gia (chồng của Phương nương từ) chuyện này cũng sẽ xong."

Tô Lương không đoán được Hạ Trọng Phương không cầu Trầm Tử Trai, mà lại đến cầu hấn, nhất thời cười nói: "Hạ cô nương cầu sai người rồi. Chuyện này nên cầu vương gia, nếu không, cầu Phương ngự y cũng được đây."

"Phương ngự y?" Hạ Trọng Phương hỏi: "Hấn quen thân với Nghiêm gia sao?"

Tô Lương nói: "Mấy năm trước Phương ngự y đính hôn cùng tiểu thư Nghiêm gia, sau lại vì chữa bệnh cho vương gia, tiểu thư Nghiêm gia sợ chậm trễ, nên đã gả cho người khác. Mặc dù như thế, nhưng dù sao hai nhà cũng là thế giao, vẫn còn qua lại. Nếu Phương ngự y chịu nói một tiếng, Nghiêm gia tất nhiên là dẹp bỏ thể diện. Về phần trang sức, Hạ cô nương tự mình giữ lấy đi! Chút trang sức này, Vương phủ cũng có, Phương ngự y cũng nhiều, không thiếu không thiếu."

Tô Lương nói hết, ông nghĩ rằng tương lai Hạ Trọng Phương không chừng sẽ trở thành sủng phi của vương gia, liền muốn chỉ điểm cho cô một phen, nhân lại bổ sung nói: "Nếu sự xong xuôi, cô nương hãy an tâm thu giữ trang sức, không cần trả lại. Trả về ngược lại khiến người khác bất an."

Hạ Trọng Phương ứng, cảm tạ Tô Lương, quay đầu liền đi tìm Phương ngự y, nói qua sự tình.

Phương ngự y vì Hạ Trọng Phương cho sửa cứu sống Trầm Tử Trai, cũng tương đương với cứu tộc nhân Phương gia, cũng không chừng về sau bản thân lại kết hôn với Hạ Trọng Phương, nhất thời liền ứng việc cô cầu, cũng nói: "Cô cũng không có trang sức gì, hộp trang sức kia cứ giữ lại cho mình dùng! Việc Phương nương từ, để hôm nay ta đi lo liệu cho, trở về sẽ cho cô tin chính xác."

Hạ Trọng Phương cảm tạ.

Phương ngự y gặp Tiền bà tử và Thanh Trúc đứng phía xa, nghe không rõ bọn họ nói gì, chỉ nói: "Hạ cô nương, bên ngoài đồn đãi cô là cháu gái Giản thái phó, nếu sự tình được thẩm tra, có lẽ sẽ đến đón cô đây, có khả năng độc tính trong cơ thể vương gia chưa hết, cô cũng đừng vô tâm bỏ vương gia mà bước đi nhé!"

Hạ Trọng Phương nói: "Gián ngoài đồn đãi rất dữ, cũng không chắc chắn là tình hình thực tế. Mà cho dù Giản gia thẩm tra, muốn tới nhận tôi, cũng phải đưa cha mẹ tôi lên kinh thành, nói rõ mọi chuyện, đưa ra chứng cứ, tôi mới bằng lòng tin. Nếu không, dù gia thế phú quý như nào đi chăng nữa, tôi cũng không thể tùy ý bỏ quên cha mẹ của mình, không có bằng chứng lại đi nhận cha mẹ khác."

Phương ngự y không khỏi nhìn lại Hạ Trọng Phương, cực kỳ cảm khái, Hạ cô nương này, thật đúng là người hiếm có, nếu cô ấy thực không phải là cháu gái của Giản thái phó gia, tương lai không thể có quý tử, phẩm chất như vậy, chính mình cưới nàng, kỳ thật không phải lao tâm.

Phương ngự y có tâm cho Hạ Trọng Phương thể diện, buổi chiều quả nhiên đi đến Nghiêm gia, khoảng chạng vạng trở về, liền bảo người thỉnh Hạ Trọng Phương đến nói chuyện, cười nói: "Thành rồi, sáng sớm ngày mai Phương nương từ tất sẽ đến tạ, cô cứ an tâm chịu tạ đi!"

Hạ Trọng Phương không khỏi mừng rỡ, phúc xuống nói: "Sương tạ này là nhờ Phương ngự y!"

Phương ngự y cười một cái, nói: "Thật muốn cảm tạ ta, thì giúp ta thêu cái hà bao đi ha!"

Hạ Trọng Phương nhất mực ứng, lần trước đáp ứng Quý mẫu giúp bà thêu hà bao, đã làm xong rồi, hiện nay có thời gian giúp Phương ngự y thêu một cái.

Tin Hạ Trọng Phương suốt đêm thêu hà bao, rơi vào tai Trầm Tử Trai, Trầm Tử Trai mừng thầm xem ra, bồn vương sắp có hà bao rồi!

Chương 21

EDIT: Holilinhk

Buổi chiều ngày hôm sau, Phương Cháp Tâm quả nhiên đưa Tiểu nương tử đến cầu kiến Hạ Trọng Phương.

Vào phòng, nhìn thấy Hạ Trọng Phương, Phương Cháp Tâm lập tức quỳ xuống nói: "Cảm ơn chi ân Hạ cô nương cứu giúp phen này!"

Hạ Trọng Phương bảo Tiền bà tử nâng Phương Cháp Tâm dậy, chỉ nàng ngồi xuống, cười nói: "Ta chỉ là nữ nương, Phương nương tử thực không cần đa lễ." Nói xong bảo nha hoàn phụng trà.

Tiền bà tử cảm thán, Phương nương quả nhiên xưa khác nay, chỉ cần nói một câu, đã cứu được một nhà Phương nương tử, còn được nàng ta tặng một hộp trang sức, nếu là trước kia, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Một lát đã thấy Thanh Trúc đến dâng trà, Phương Cháp Tâm tiếp, lại nói tạ, tâm trạng cũng yên lặng cảm thán, ngay cả một nha hoàn hầu hạ cũng có thể diện như vậy, ở trong vương phủ cũng biết địa vị Hạ cô nương bất thường như thế nào.

Trước kia Tiểu nương tử cũng tiếp xúc nhiều với Tiền bà tử và Hạ Trọng Phương, xem như người quen, lấy thêm can đảm nói: "Lần này may nhờ có Hạ cô nương tương trợ, lão gia phu nhân của chúng tôi cũng là vô cùng cảm kích, vốn định vào phủ bái tạ, chỉ sợ không được vào Vương phủ thôi! Người có lòng thiết yến thỉnh Hạ cô nương tới, chỉ không biết khi nào thì Hạ cô nương rỗi?"

Thanh Trúc không đợi Hạ Trọng Phương trả lời, đi trước một bước: "Dạo này Hạ cô nương ban ngày phải học, buổi chiều phải hầu hạ vương gia, sợ là không thể không ra phủ."

Hạ Trọng Phương vừa nghe, liền biết cô không được tùy tiện ra phủ, nên cười nói: "Đúng vậy, bệnh vương gia còn chưa hết, ta không thể rời, thật ta không tiện một mình ra phủ. Hào ý của Phương nương tử và Tiểu nương tử ta xin lĩnh, sau này nếu rảnh rỗi ra phủ, nhất định sẽ đến thăm Phương nương tử! Phương nương tử nếu rảnh thì đến đây chơi nha."

Phương Cháp Tâm cũng không hi vọng Hạ Trọng Phương có thể được ra phủ, vừa nghe lời của nàng, nhân tiện nói: "Hạ cô nương không chê, ta sẽ mặt dày thường đến chơi."

Nói chuyện, thấy giờ không còn sớm, Phương Cháp Tâm không dám lại quấy rầy đi xuống, cô cùng Tiểu nương tử đứng dậy cáo từ, trước khi đi, lại nhét một tiểu hà bao vào tay Hạ Trọng Phương.

Sau khi Phương Cháp Tâm đi rồi, Hạ Trọng Phương mở hà bao ra nhìn thử, bên trong có một tờ ngân phiếu, ước chừng một ngàn lượng bạc. Cô thiếu chút nữa ngất người, đời này, lần đầu tiên cô nhìn thấy ngân phiếu, còn là mệnh giá lớn như vậy. Phát, phát tài!

Buổi tối hôm nay, Hạ Trọng Phương cho vú sữa xong trở về phòng, tắm xong liền tháo hà bao dưới ánh đèn, một bên âm thầm cân nhắc, nếu là về sau không làm nữ nương nữa, cũng không phải là không thể gả cho một quý tử. Hiện nay không phải cô có một hộp trang sức, còn có ngân phiếu một ngàn lượng sao? Cảm chừng đó, có thể hồi hương mua mấy chục mẫu đất, lại xây một cái nhà, tuyển một vị hôn phu nghe lời vào cửa, bình lặng sống.

Hạ Trọng Phương đang tháo hà bao, đã thấy Mạc bà tử tiến vào bẩm: "Mẫu thân Quận mã gia tới!"

"Đã trễ thế này, bà ấy tới làm gì?" Sau khi Hạ Trọng Phương bị Quý Minh Xuân đùa giỡn ở Tinh Vũ các, đột nhiên đối với Quý mẫu cũng cảm thấy chán ghét, căn bản không muốn để ý đến bà, chỉ phân phó: "Bảo bà về đi, nói ta nghỉ ngơi rồi."

Nàng vừa dứt tiếng, Quý mẫu cũng vào phòng, cười nói: "Phương nương còn chưa an giấc sao?"

Thanh Trúc đi theo phía sau Quý mẫu, nhăn mặt với Hạ Trọng Phương ý tứ chính là chính mình không ngăn được mẹ của quận mã gia.

Hạ Trọng Phương nhin tức, hỏi: "Lão phu nhân, trẻ như vậy còn đến đây, có gì chuyện quan trọng à?"

Quý mẫu nói: "Lần trước không phải nhờ con tháo một cái hà bao hoa văn dạng sen sao? Nghe con tú xong rồi, nhưng là đợi mấy ngày, không thấy con mang qua, ta đành tự mình đến lấy thôi."

Hạ Trọng Phương đang tính bảo Tiền bà tử mang hà bao ra cho Quý mẫu, nhưng nghe xong lời nói của Quý mẫu, tâm đột nhiên cảnh giác, chỉ là một cái hà bao, bà cứ gấp như vậy làm gì? Hay là muốn lấy này hà bao làm ngư ý gì? Không được, không thể đưa cho bà.

"Lão phu nhân, hà bao vốn là tháo xong rồi, chỉ là ngày ấy dưới đèn chép tự, trong tay dính mực, lại quên rửa tay, cầm hà bao lên, nên làm hà bao dính mực, vốn định tẩy xem có thể xóa được vết mực hay không, ai ngờ tẩy một cái, lại làm hỏng luôn cả hà bao. Đang tính bảo người đi qua truyền lời với

phu nhân, sau này sẽ thêu một cái khác đưa qua cho người!" Hạ Trọng Phuong nói xong, sớm có chủ ý, đến lúc đó bảo các cô nương châm tuyền trong phủ thêu một cái rồi đưa qua cho bà, còn cái chính mình tự tay thêu, cũng không thể đưa được.

Mong các bạn đừng mang truyện đi đâu nhé, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Quý mẫu sững sốt, không tin lời nói của Hạ Trọng Phuong, nhưng nhìn thấy cô cầm trong tay một tiểu tú giá, hình như là bộ dáng bắt đầu thêu hà bao, nhất thời lại thoải mái, ài, tây hồng một cái rồi, lại nhanh tay thêu một cái khác, xem ra không giống như là lừa ta.

Bà nghĩ như vậy, liền nhẹ giọng: "Cũng đừng khẩn trương, bây giờ khuya rồi, nghỉ ngơi trước đi! Từ từ thêu cũng được mà."

Tiền bước Quý mẫu, Hạ Trọng Phuong để tiểu tú giá trong tay qua một bên, lặng lẽ dặn Tiền bà tử: "Ngày khác, hãy lưu ý nhiều hơn động tĩnh của lão phu nhân, chỉ sợ bà không có ý tốt!"

Tiền bà tử ứng, cười nói: "Nếu bà muốn hà bao, kêu cô nương châm tuyền thêu một cái đưa cho bà là được."

Hạ Trọng Phuong nói: " Trước kia con thêu cho bọn họ không ít hà bao, không thấy bọn họ quý trọng, bây giờ chỉ có một cái hà bao, chạy đến tận hai lần, thật làm người ta nghi ngờ ."

Tiền bà tử vừa nghe, cũng có chút nghĩ mà sợ, nói: "May mà Phuong nương vẫn chưa đưa hà bao cho bà, nếu không, không biết bà muốn dùng nó để làm gì."

Ngày hôm sau, Hạ Trọng Phuong liền mật bảo một cô nương châm tuyền, bảo nàng làm một hà bao ấn theo yêu cầu của Quý mẫu, tú hà bao màu lam, hoa màu trắng.

Qua mấy ngày, cô nương châm tuyền đã thêu xong hà bao, Hạ Trọng Phuong liền bảo Thanh Trúc mang hà bao qua cho Quý mẫu, nói là chính cô vội vàng thêu suốt đêm.

Quý mẫu được hà bao, tất nhiên là vui sướng.

Hạ Trọng Phuong muốn giờ học chuyên tâm tập viết tự, chỉ có buổi chiều là có chút rảnh rỗi thêu hà bao, nhưng lại kéo mấy ngày mới thêu xong được một hà bao thật đẹp để tặng cho Phuong ngự y.

Hạ Trọng Phuong đợi đến thêu hà bao xong, thừa dịp Phuong ngự y tìm đến, liền đưa hà bao cho Phuong ngự y.

Phuong ngự y vừa nhận hà bao đã thấy, là văn dạng cát tường, mặt trên thêu chữ cát tường như ý, nhìn cực kì tinh xảo, không khỏi khen: "Hạ cô nương thật khéo tay!"

Hạ Trọng Phuong được khen, có chút ngượng ngùng, cười nói: "Vội quá, còn chưa được tinh xảo lắm. Khi nào rồi, tôi sẽ thêu cho Phuong ngự y lại cái khác."

"Cái này đẹp lắm rồi." Phuong ngự y cười nói: "Nếu Hạ cô nương lại thêu, thì thêu một cái túi hương đi!"

Hạ Trọng Phuong ứng , bây giờ cũng không còn sớm, liền chuẩn bị dùng bữa tối.

Phuong ngự y nói vài câu mới đi.

Trầm Tử Trai nơi đó, biết được Phuong ngự y giúp đỡ Hạ Trọng Phuong đến Nghiêm gia nói giúp, cười nói: "Hắn đi cũng rất tiện, năm đó tiểu thư Nghiêm gia gả cho người khác, không phải Nghiêm gia là thiếu Phuong ngự y một nhân tình đó sao?"

Tô Lương nói: "Nói cho cùng, cũng là bởi vì Phuong ngự y muốn trị liệu thật tốt cho vương gia, nên mới trì hoãn hôn sự, vương gia cũng thiếu Phuong ngự y nhân tình đấy!"

Trầm Tử Trai cười nói: "Sau này từ từ trả hán là xong."

Tô Lương nghe Trầm Tử Trai lời thâm ý sâu sắc này, không khỏi thấp giọng nói: " Chỗ Thực phi nương nương, gần đây cũng không có động tĩnh gì!"

Trầm Tử Trai liếc mắt với Tô Lương một cái rồi nói: "Không có tin tức, mới chính là tin tức cực tốt."

Tô Lương gật gật đầu, nhất thời thờ dài nói: " Bên người Thái tử người tài ba cũng không ít, đặc biệt Giản thái phó, là một nhân vật toàn tài. Nếu có thể khiến Giản thái phó về bên người, thì..."

Trầm Tử Trai ngăn ông nói tiếp: " Nếu Giản thái phó dễ dàng lấy như vậy, thì ông ta không phải Giản thái phó ."

Đội Tô Lương đi rồi, Trầm Tử Trai nhìn ra ngoài cửa sổ, mỗi ngày khi khí huyết tốt một chút, liền muốn ra ngoài đi dạo một chút, mọi người lại ngăn cản, đều nói Phuong ngự y chưa tha, họ không thể để hắn đi ra ngoài.

Trầm Tử Trai bất đắc dĩ, đành phái người đi thỉnh Phuong ngự y lại đây.

Rất nhanh, Phương ngự y đã tới rồi, bắt mạch, nhìn sắc mặt Trầm Tử Trai, thế này mới nói: "Độc tính trong cơ thể Vương gia đã xuất hơn phân nửa, bây giờ không còn choáng váng khó chịu, đi đứng không còn mệt mỏi, có thể ra ngoài đi dạo một chút. Mỗi ngày ra ngoài sân đi dạo, đi dạo một chút, đừng quá một canh giờ là được." Hần nói xong, cười nói: "Ta đỡ vương gia đi ra ngoài đi!"

Trầm Tử Trai cười nói: "Không cần người đỡ, bản vương có thể tự đi." Nói xong bảo Lục Mộng vào thay thường phục cho hắn, đổi xong mới cùng Phương ngự y đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa phòng, Trầm Tử Trai nhìn các nơi, hỏi: "Phương nương ở chỗ nào?"

Phương ngự y một chỉ hướng nói: "Hạ cô nương ngự ở chỗ đó, cách chỗ vương gia chỉ có ba cái tiểu viện."

"Đi, đi xem cô ấy một chút!" Trầm Tử Trai đoán giờ này hẳn là Hạ Trọng Phương học xong rồi, nhất thời cười đi về phía phòng cô.

Hạ Trọng Phương vừa mới học xong trở về, đang thu dọn đồ đạc, một lát thì nghe tiếng Thanh Trúc, vội hỏi: "Hô to gọi nhỏ làm gì thế?"

Thanh Trúc cười nói: "Là vương gia đi về phía này!"

Hạ Trọng Phương ngăn ra, nhìn thử ngoài cửa, nhất thời vội vàng đi đón.

Trầm Tử Trai thấy được Hạ Trọng Phương đi ra ngênh, liền cười nói: "Phương nương đang ngắm đợi bản vương sao?"

Hạ Trọng Phương thấy bộ dáng Trầm Tử Trai tiêu hết bệnh khí, cũng là vui mừng, cười nói: "Thân mình Vương gia ổn không?"

"Không sao, khỏe lắm, Phương ngự y nói có thể đi ra ngoài dạo một chút, liền đến đây với cô trước." Nói chuyện, Trầm Tử Trai vào phòng Hạ Trọng Phương, thấy bày biện khéo léo, nhất thời gật đầu, xem ra mọi người trong phủ không có bạc đãi cô.

Thanh Trúc sớm phụng trà lên, xong lại thối lui đứng một bên hầu hạ.

Trầm Tử Trai hỏi Hạ Trọng Phương mấy câu, cuối cùng nhin không được hỏi: "Phương nương không phải thuê hà bao cho bản vương sao? Hà bao đâu?"

Hạ Trọng Phương kinh ngạc, nhất thời chưa kịp trả lời.

Tiền bà tử ở bên cạnh thấy vậy, gấp chịu không được, trong cái khó ló cái khôn, bà chạy đi tìm cái hà bao ban đầu Hạ Trọng Phương giúp Quý mẫu thuê, đưa cho Trầm Tử Trai xem, nói: "Phương nương mất rất nhiều thời gian thuê hà bao này, chỉ là ngại không đẹp, muốn thuê một cái khác đẹp hơn cho vương gia."

Trầm Tử Trai nhận hà bao, thấy hoa văn dạng hoa sen, lấy lam làm nền, thuê hoa trắng, kết miệng hà bao kiểu hồ lô, nhất thời nói: "Cái này cũng không tệ, không cần thuê cái khác, bản vương sẽ lấy cái này." Nói xong liền đeo hà bao lên.

Hạ Trọng Phương muốn ngăn lại, miệng nói: "Cái này không đẹp, đợi sau này sẽ thuê cái khác tốt hơn cho vương gia nhé."

Trầm Tử Trai không để ý tới nàng, đã là đứng lên đi ra ngoài.

Phương ngự y quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Trọng Phương một cái, lặng lẽ ấn hà bao bên hông một chút, thầm so sánh hà bao bên hông và hà bao của Trầm Tử Trai, tâm tự hỉ, cái này của ta còn tinh xảo hơn của vương gia à nha, xem đi, Hạ cô nương là xem trọng ta. Nàng thuê hà bao cho vương gia, rõ ràng chỉ là cho có lệ.

Hạ Trọng Phương thấy bọn họ đi rồi, lại lẩm bẩm nói: "Vương gia, người đeo hà bao, cẩn thận lại đụng với hà bao của lão phu nhân."

Một chốc, đoàn người Trầm Tử Trai đi vào trong vườn, vừa vận tình cờ gặp Quý Minh Xuân. Bên hông Quý Minh Xuân cũng đeo một hà bao văn dạng hoa sen, nền lam hoa trắng.

Thực rõ ràng, Trầm Tử Trai và Quý Minh Xuân đụng hàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

"Bái kiến vương gia!" Quý Minh Xuân thấy Trầm Tử Trai xuất hiện, nhất thời tiến lên hành lễ, cười hỏi: "Vương gia đã khỏe chưa?" Hắn nói xong, ánh mắt đảo qua hà bao đeo bên hông Trầm Tử Trai, cực kỳ nghi hoặc.

"Ừ!" Trầm Tử Trai cũng liếc mắt nhìn hà bao bên hông Quý Minh Xuân, nhất thời nhìn Lục Mộng.

Lục Mộng hiểu ý, bước lên một bước hỏi: "Hà bao của Quận mã gia là người ở đâu theo vậy? Lại giống hệt với vương gia. Trong phủ này có quy định, món đồ nào vương gia dùng, những người khác không được dùng giống."

Quý Minh Xuân đáp: "Đây là Phương nương tặng cho, thực không biết lại giống hệt Vương gia."

Lục Mộng giật mình, quay đầu nhìn Trầm Tử Trai, quả nhiên thấy hắn trầm mặt, nhất thời nói: "Quận mã gia, Hạ cô nương là nữ nương của vương gia, làm sao có thể theo hà bao cho quận mã gia chứ?"

Quý Minh Xuân được Quý mẫu dặn từ sớm, nhắm mắt đưa chân nói: "Dù sao Phương nương cũng là vợ trước của ta, có thể là nhớ tình xưa nghĩa cũ. Nàng thấy quận chúa bận việc gia vụ, nếu có thể giúp ta theo những tiểu vật này thì theo giúp. Nhưng không biết hà bao bên hông vương gia là người theo vậy? Khéo thật, cùng một kiểu."

Trầm Tử Trai cực tức giận, khiển trách: "Quý Minh Xuân, nếu ngươi đã cưới muội muội của ta, thì nên hồi tâm, tại sao còn dây dưa không rõ với Hạ cô nương? Còn nhận hà bao của cô ấy? Nếu không muốn làm quận mã, bản vương đương nhiên sẽ thành toàn ngươi."

Quý Minh Xuân nhìn Phương ngự y và Lục Mộng, thấp giọng nói: "Ta có nỗi khổ riêng, chỉ không tiện nói trước mặt người khác."

Phương ngự y và Lục Mộng vừa nghe, thấy Trầm Tử Trai gắt đầu, bọn họ liền lui qua một bên.

Quý Minh Xuân mới nói: "Cũng là nghe bên ngoài đồn Phương nương là cháu gái của Giản thái phó, mẹ ta nhớ lại, cũng nói Phương nương không giống người của Hạ gia, không chừng thật sự là cháu gái của Giản thái, nhất thời sợ Giản thái phó đến nhận nàng, khi đó vương gia muốn tìm một nữ nương thích hợp cũng không dễ. Bà nghĩ Phương nương nhớ tình xưa, lại nhớ ta mãi không quên, cố ý nói lại tiền duyên. Mẹ đã thương nghị cùng quận chúa, có ý dẽ ta nạp Phương nương nàng làm thiếp. Thế này thì khi người Giản gia đến nhận Phương nương, chúng ta hiển nhiên có cách giữ Phương nương lại, không cho nàng đi. Phương nương cũng có thể tiếp tục cho vương gia sử dụng."

"Nói như vậy, ngươi là một người có lòng hảo tâm, một lòng suy nghĩ vì Vương phủ?" Trầm Tử Trai cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi cho rằng muội muội ta là đứa ngốc, nghĩ bản vương cũng là người ngu à? Đối với ngươi, bản vương nhắm một mắt mờ một mắt, chỉ là vì muội muội ta mà thôi! Ngươi hãy tự mình hiểu lấy, phải cùng muội muội ta sống thật đàng hoàng, không sinh tà niệm. Nếu không, không cần nói đến cái chức quận mã, trong kinh thành này, ngươi cũng không có đất ở đâu."

"Vương gia hãy nghe ta nói..." Quý Minh Xuân thấy Trầm Tử Trai không tin lời nói của hắn, không khỏi khẩn trương: "Ta được may mắn trở thành quận mã, đương nhiên phải toàn tâm toàn ý với quận chúa, không dám sinh dị tâm. Bây giờ nhận tâm ý của Phương nương, quả thật là vì suy nghĩ cho vương gia, vì suy nghĩ cho Vương phủ, không có gì khác."

Quý mẫu cảm hà bao từ chỗ Hạ Trọng Phương, bà là muốn Quý Minh Xuân dựa vào hà bao này mà chứng thực với Trầm Ngọc Tiên, Hạ Trọng Phương vẫn còn có ý với Quý Minh Xuân, mượn chuyện khiến Trầm Ngọc Tiên đi khuyên Hạ Trọng Phương làm thiếp. Ai ngờ Quý Minh Xuân nhận được hà bao, vẫn cho rằng sự tình không lạc quan, nói với Quý mẫu: "Cho dù quận chúa đồng ý, chưa chắc vương gia đã gật đầu. Đừng nói hiện nay thân phận của Phương nương không rõ, mà hiện nàng là nữ nương của vương gia, sớm chiều ở chung cùng vương gia, cho dù vương gia không nạp nàng, cũng không hẳn sẽ cho con nạp nàng làm thiếp."

Quý mẫu chọc chọc vào thái dương Quý Minh Xuân nói: "Vương gia bệnh thành như vậy, cho dù khỏe rồi, ai biết có để lại di chứng hay không? Còn con khỏe mạnh như vậy, tướng mạo tuấn tú, lại từng là phu thê với Phương nương, chỉ cần hạ chút thủ đoạn, lo gì không thu được tâm của Phương nương chứ? Hà bao này, con cứ đeo, ai hỏi thì nói là Phương nương theo đưa cho con, đến lúc đó người này truyền người kia, chắc không đợi con mở miệng, vương gia với quận chúa đã thành toàn trước cho chúng bây rồi đấy!"

Quý Minh Xuân vừa nghe lời này của Quý mẫu, rốt cuộc cũng giữ chút hy vọng, vì lưu lại Phương nương có khi vương gia sẽ cho mình nạp nàng làm thiếp? Nghĩ vậy hắn liền đeo hà bao bên người.

Lần này hắn nghe giọng Trầm Tử Trai, rõ ràng là tức giận vạn phần, nhất thời run như cây sậy, biết Trầm Tử Trai là người nói được làm được, đến lúc đó hắn bị đuổi ra khỏi nhà, thật đúng là khóc không thành tiếng mà, hắn liền nói: "Nếu vương gia cho rằng ta nhận hà bao của Phương nương là không ổn, nhất định ta sẽ trả lại hà bao cho Phương nương. Không dám nghĩ nhiều."

"Lấy ra!" Trầm Tử Trai vươn tay.

Quý Minh Xuân ngần ra, hiểu ý, vội cởi hà bao xuống đưa cho Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai tiếp hà bao, lạnh lùng nói: "Về sau tránh xa Phương nương ra, nếu ta biết được ngươi quấy rầy cô ấy, kết cục gì thì tự ngươi biết." Nói xong hắn nghiêng ngang mà đi.

Quý Minh Xuân đứng một chỗ, tự mình suy nghĩ lâu như vậy, mẹ cũng mư sự lâu như vậy, vương gia chỉ nói một câu, tất cả đều tan biến.

Phương ngự y và Lục Mộng thấy Trầm Tử Trai nói chuyện với Quý Minh Xuân xong, quay đầu bước đi, cả hai vội vàng đuổi theo.

Trầm Tử Trai trở lại phòng, đặt cái hà bao của Quý Minh Xuân lên bàn dài, cời hà bao của chính mình xuống, so sánh hai cái với nhau, mặc dù kiểu dáng giống nhau, nhưng mà hà bao của Quý Minh Xuân, đường may rõ ràng dày đặc hơn một ít, mới biết người thuê tốn nhiều tâm tư hơn. Còn hà bao của chính mình, thoát nhìn thanh tú, nhìn kỹ lại thì ra người thuê không chú tâm lắm.

"Phương ngự y, người xem giúp, hà bao nào tinh xảo hơn?" Trầm Tử Trai thấy Phương ngự y đứng bên người, liền hỏi một câu.

Phương ngự y cời xuống hà bao ở thắt lưng mình, cũng đặt lên bàn, nói: "Của ta là tinh xảo nhất. Cũng là một tay Hạ cô nương thuê. " Nói xong tự đắc ngửa đầu.

"Người..." Sắc mặt Trầm Tử Trai thay đổi, khá lắm Hạ Trọng Phương, rốt cuộc cô thuê bao nhiêu cái hà bao, tặng cho bao nhiêu người nam tử đây hả?

Phương ngự y thấy sắc mặt Trầm Tử Trai thay đổi, sợ cảm xúc bất ổn của hắn khiến bệnh tình bất lợi, liền tiến lên bắt mạch, một bên nói: "Cái hà bao này của ta là vì giúp Hạ cô nương đến Nghiêm gia nói giúp vài lời, Hạ cô nương thuê cảm tạ."

Trầm Tử Trai vừa nghe, sắc mặt hơi đỡ hơn, hừ nói: "Trách không được gần đây trong lúc dùng sữa cô ấy vô tâm, cho sữa xong lại vội vàng đi, thì ra là vội vàng về thuê hà bao."

Phương ngự y lắc đầu, ài, vương gia tuổi không nhỏ, uống sữa của nữ nương, liền sinh tư tưởng độc chiếm, giống như tiểu hài tử muốn bá chiếm mẫu thân, không cho mẹ thân cận với nam tử khác. Chỉ là vương gia à, thật Hạ cô nương là cháu gái Giản thái phó, rốt cuộc cũng chỉ là một người con gái riêng, hoàng thượng tất nhiên không để cho người cưới nàng làm chính phi, nhiều nhất cũng chỉ được trắc phi. Với tính cách của Hạ cô nương, tất nhiên không cam lòng làm trắc phi. Hai người nhất định không có tương lai.

Phương ngự y nghĩ nghĩ, quyết định ít nói một chút, đợi độc tính được thanh trừ hết rồi nói sau cũng được, bây giờ nói nhiều chỉ làm bệnh tình hắn bất lợi mà thôi, vì vậy hắn không nói gì.

Bên Hạ Trọng Phương, cũng không biết Trầm Tử Trai đã đụng Quý Minh Xuân, cô bắt tay vào thuê một hà bao mới, quyết định sau khi thuê xong cái mới này, thì mang đi đổi với cái hà bao nền lam hoa trắng của Trầm Tử Trai.

Tiền bà tử nói thầm nói: "Cũng may lão phu nhân không thường đi hướng này, nếu không, bà mà thấy cái hà bao kia giống vương gia, sẽ không tiện giải thích."

Thanh Trúc báo tin, tiến vào nói: "Vương gia đi dạo một vòng sân về, sắc mặt hình như không tốt lắm, vội vàng về phòng rồi."

Hạ Trọng Phương ngạc nhiên nói: "Khi vừa đi ra ngoài, không phải vẻ mặt vui mừng lắm sao? Ai chọc tới hắn?"

Thanh Trúc nói: "Hôm nay Lục Mộng đi theo vương gia đi ra ngoài, miệng cô ấy chặt lắm không hỏi được gì cả. Nhưng tiểu nha hoàn nghe được một câu, hình như là vương gia gặp quận mã gia trong vườn, quận mã gia chọc giận vương gia."

"Haiz, chuyện không liên quan đến chúng ta là tốt rồi." Hạ Trọng Phương yên lòng, tiếp tục thuê hà bao.

Tối chạng vạng, Hạ Trọng Phương thấy sắp tới giờ dùng bữa tối, tắm rửa xong, liền chờ người của Trầm Tử Trai đến gọi, đợi mãi cho đến khi thấp đèn, bên kia vẫn không có động tĩnh gì, nhất thời cũng cảm thấy lạ, mấy ngày hôm trước, trời còn chưa tối, hắn đã cho người đến đây thúc giục, hôm nay sao vậy?

Cô tính bảo người đi hỏi thăm, thấy Phương ngự y đi vào sân, vừa thấy cô liền nói: "Thuốc sắc xong rồi, đã bung đến phòng vương gia, không thấy cô đi qua, làm sao vậy?"

Hạ Trọng Phương nói: "Vương gia có cho người qua gọi tôi đâu chứ!"

Phương ngự y nghĩ cái gì rồi nói: "Hôm nay trong người Vương gia hơi khó chịu đấy thôi! Đi, theo ta đi qua đó."

Hạ Trọng Phương theo tay diu của Tiền bà tử, cùng Phương ngự y đến phòng Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương đến, mũi hừ một tiếng, đầu chuyển sang một bên.

Hạ Trọng Phương hành lễ xong, thấy hắn không để ý tới mình, nhất thời nghĩ đến lời nói của Phương ngự y, thầm nghĩ: nữ nhân một tháng cũng có vài ngày khó chịu, hắn là một vương gia, bị bệnh mấy năm nay, đột nhiên khó chịu cũng là chuyện đương nhiên, cũng không thể trách hắn được.

Phương ngự y nhìn giờ, cho Hạ Trọng Phương uống thuốc.

Một lát sau Trầm Ngọc Tiên cũng đến đây, nhưng Quý Minh Xuân thì không thấy bóng dáng đâu.

Trầm Ngọc Tiên nghe được Trầm Tử Trai có thể ra khỏi phòng đi dạo, nhất thời cũng mừng rỡ, cười nói: "Cứ như vậy, tháng sau đại thọ Thục phi nương nương, ca ca có thể vào cung chúc thọ chứ hả?"

Phương ngự y cười nói: "Không cần phải tháng sau, cuối tháng này có thể ra phủ đi dạo được rồi."

Trầm Ngọc Tiên nói: "Năm trước, bệnh ca ca bắt đầu càng thêm trầm trọng, đã trọn hơn một năm không ra khỏi phủ, bên ngoài đồn bậy bạ. Đến lúc đó ca ca ra phủ, xem bọn chúng còn nói cái gì được nữa?"

Cô nói chuyện, thấy Trầm Tử Trai không tiếp lời, nghĩ rằng hấn nóng lòng uống sữa, liền cùng Phương ngự y thối lui ra ngoài bình phong.

Hạ Trọng Phương vẫn như mọi ngày, sau khi uống thuốc thúc sữa, bước qua bước lại chờ được lực phát huy, nhất thời tự cảm thấy trướng sữa, liền ngồi lên giường, gọi Trầm Tử Trai nói: "Vương gia, có thể uống sữa !"

Trầm Tử Trai liếc nhìn Hạ Trọng Phương một cái, thấy nàng mày đen môi hồng, kinh la y hạ, sam tử màu đỏ bó sát người, chỗ đẩy đà cực kỳ mê người, gương người xoay lại, quyết tâm không để ý tới Hạ Trọng Phương.

*kinh la y hạ: đại khái là áo lụa mỏng khoác sơ bên ngoài, sam tử là áo lót có màu đỏ của nữ giới thời cổ đại, Linh để sam tử nghe đỡ phản cảm.

Hạ Trọng Phương khó chịu vì căng sữa, chỉ phải lại nói ôn nhu: "Vương gia uống sữa đi, uống thì thân thể mới khỏe."

Ta không uống, cho cô trướng sữa luôn! Trầm Tử Trai, mặt lạnh lùng không nói lời nào.

Hạ Trọng Phương tự mình cởi sam tử, lộ ra chỗ đẩy đà, lấy tay nâng lên, khó chịu vì trướng sữa, liền nhẹ nhàng nặn sữa ra, không tự chủ được thân. Ngâm một tiếng, gọi: "Vương gia, tôi chịu không nổi !"

Trầm Tử Trai nghe một tiếng gọi thực cốt tiêu hồn này, mặc dù tức giận, nhưng nửa người bên dưới lại tê dại, kim lòng không đậu nghiêng đầu lại xem, lần này nhìn, thôi, này giờ làm theo nửa người trên rồi, bây giờ làm theo nửa người dưới đi.

Cuối cùng vẫn là chạy nhanh lại uống sữa, không để chính mình khó chịu, hay vẫn là không uống, để cho cô khó chịu?

Trầm Tử Trai hừ lạnh, dám một thêu, thêu đến ba cái hà bao, đem cái kềm cỏi nhất cho bản vương!

Đúng, phải chịu đựng, chính là không uống sữa, để cho cô ta khó chịu chết!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

EDIT: Holilinhk

Hạ Trọng Phương lại gọi Trầm Tử Trai một tiếng, thấy hấn vẫn không để ý, nhất thời nhú đầu mi, rên rỉ. Ngâm một tiếng.

Cô dùng hai tay xoa chỗ đẩy đà, dùng sức ép sữa ra ngoài, để khỏi phải khó chịu, nhưng mà sữa này là gì, là sữa được đó, là thứ chữa bệnh, Phương ngự y dặn không được dón lại, dón lại sẽ mất được tính, đành nhịn, gọi: "Vương gia, mau tới đây đi!"

Trầm Tử Trai nghe tiếng kêu kiêu mị của Hạ Trọng Phương, tâm can nhảy loạn, thiếu chút nữa tâm cảm không được, chỉ là cố gắng kiềm nén, kiềm chế, kiềm đủ thứ.

Hạ Trọng Phương vô phương, cô đứng lên, đi đến ghế dựa phía trước, duỗi tay ôm lấy đầu Trầm Tử Trai, vén xiêm y, nhét chỗ đẩy đà vào miệng hấn, cầu xin: "Mau hút đi, không hút sẽ mất được tính."

Trầm Tử Trai không tự chủ được, hút một ngụm, đồng thời dùng tay kéo, kéo Hạ Trọng Phương ngồi trên người mình, một bên mút mạnh, một bên khác xóc hung y Hạ Trọng Phương lên, đi vào dò xét xoa nắn.

Chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương bị hút một cái, khó chịu voi đi một nửa, lại có cảm giác ngứa ngáy, Trầm Tử Trai lại chuyển sang nhu vận bên kia, cô không khỏi rên. Rên ra tiếng, cầu xin: "Vương gia, đừng như vậy, về sau tôi còn phải lập gia đình đó!"

"Lập gia đình? Tính gả ai?" Trầm Tử Trai hơi buông chỗ đẩy đà ra, ngẩng đầu đối mắt với Hạ Trọng Phương, tới gần hỏi: "Có phải muốn gả cho Quý Minh Xuân hay không?"

Muốn chỗ nào? Gương mặt thanh tú của Hạ Trọng Phương đỏ lên, miệng đáp: "Bị hấn hru một lần, làm sao còn muốn gả cho hấn? Vả lại hấn đã cưới quận chúa, ta cũng không phải người thấp hèn, làm sao lại còn nghĩ đến hấn?"

Trầm Tử Trai vừa nghe lời này, cảm thấy hơi thoải mái, nhất thời tay dùng sức, nắm chặt chỗ đẩy đà Hạ Trọng Phương, nắm đến khi cô kêu ra tiếng, mới cúi đầu mút, mút một bên chỗ đẩy đà, lại thay đổi mút một nửa bên kia, hấn ngẩng đầu hỏi cô: "Cô không nghĩ tới hấn, sao lại thêu hà bao cho hấn?"

"Tôi làm gì mà thù hà bao cho hấn chứ." Hạ Trọng Phương biện bạch: "Là lão phu nhân quán quít lấy tôi bảo tôi làm cho bà cái hà bao nên lam hoa trắng, tôi không tiện từ chối, chỉ phải tùy tiện thù một cái, đợi đến khi bà tới, tôi lại nghĩ dù sao bà cũng là là mẫu thân của quận mã gia, sợ bà không có ý tốt, nên không đưa hà bao. Tôi bảo với cô nương châm tuyền thù một cái đưa qua cho bà."

Trầm Tử Trai lại ngâm chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương tiếp tục mót, trong lòng đã biết, hà bao của mình, tất nhiên là hà bao Hạ Trọng Phương muốn thù cho Quý mẫu kia, cũng là nói, Hạ Trọng Phương chưa từng nghĩ tới việc thù hà bao cho mình. Hấn có chút buồn bực, mót mạnh rồi khẽ cắn một cái, cắn cắn cắn, Hạ Trọng Phương cầu xin tha, thế này mới buông ra, hỏi: "Về sau còn có dám lừa bản vương hay không, dám cầm hà bao người khác không cần đưa cho bản vương nữa hả?"

"Không dám không dám!" Hạ Trọng Phương sợ hấn còn có chiêu khác, nhất thời thấy hấn hút sữa xong, vội vàng đứng lên, lại bị Trầm Tử Trai ôm thất lưng, không thể động đậy, cô không khỏi cầu xin: "Vương gia buông tôi ra đi!"

Trầm Tử Trai không để ý tới, cúi đầu, ngâm chỗ đẩy đà đã mềm xuống của Hạ Trọng Phương, té duyên chậm liếm, tay kia thì chỗ dùng sức sờ đẩy đà, nặn ra một giọt sữa tươi cuối cùng đọng nơi đầu ngón tay, nhất thời vén vấy cô, ngón tay đã linh hoạt đi vào, quét sữa tươi ở chỗ kia của Hạ Trọng Phương, nhẹ nhàng xoa, nhu, một chút ướt dính vào bàn tay của Trầm Tử Trai, hấn ngừng đầu hỏi Hạ Trọng Phương: "Còn có dám lừa bản vương nữa hay không?"

Hạ Trọng Phương toàn thân mềm nhũn, hai tay ôm cổ Trầm Tử Trai, ôm thế này cô mới không ngã xuống, cố chịu đựng không rên rĩ. Ngâm, làm sao nhịn được đây? Đành khàn giọng nói nhỏ: "Không dám! Xin vương gia buông tha cho tôi!" Miệng cầu, nhưng không có động tác chống cự.

Trầm Tử Trai vừa lòng, lại lẩm nhẩm chỗ đồ bưng của cô, đầu lưỡi hoặc cuốn hoặc liếm, làm mọi cách khiêu khích, một ngón tay trong vấy, càng như du xà, ở chỗ trắng mịn du động.

Hạ Trọng Phương bị đùa đến mức thân mềm như nước, thở gấp, nhất thời phát hiện thất lưng Trầm Tử Trai rất đỉnh, một vật nóng như lửa để ở đùi cô, thế này mới tỉnh nửa hồn lại, khẽ gọi một tiếng.

Trầm Tử Trai vẫn không buông tha, phủ bên tai hỏi: "Còn có dám thù hà bao cho người khác hay không?"

"Không dám!" Hạ Trọng Phương lúc này, ngoại trừ nói không dám, những cái khác cũng nói không nên lời.

Trầm Tử Trai thấy cô mê loạn, lời nói mang ý cười: "Sau khi về, thù mười hai cái hà bao cho bản vương, không được cùng sắc hoa cùng kiểu dáng, một tháng bản vương đòi một cái."

Hạ Trọng Phương vội không ngừng gật đầu, đỏ mặt như hoa đào nói: "Nhất định thù nhất định thù. Vương gia buông tôi ra đi!"

Trầm Tử Trai buông Hạ Trọng Phương ra, nhất thời khó chịu, không khỏi kêu nhỏ một tiếng.

Đứng ngoài bình phong, Phương ngự y cùng Trầm Ngọc Tiên cùng hỏi: "Làm sao vậy?" Nói xong cùng lúc đứng dậy, định bụng chạy vào trong bình phong.

Trầm Tử Trai nghe tiếng bước chân, vội vàng rút tay về, ôm Hạ Trọng Phương vào lòng, ôm phóng lên giường, đưa cái chăn cho cô, chính mình thì chỉnh lại xiêm y, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Phương ngự y và Trầm Ngọc Tiên vào bình phong, thấy Trầm Tử Trai không có gì không ổn thì yên lòng.

Phương ngự y bắt mạch cho Trầm Tử Trai, bắt mạch xong rồi nói: "Dạo này Vương gia hóa vượng, đợi ta thay đổi phương thuốc một chút, không để vương gia khô người."

Trầm Ngọc Tiên khuôn mặt tuấn tú của Trầm Tử Trai ứng đỏ, Hạ Trọng Phương nằm trên giường cũng đỏ mặt, nhất thời nhếch miệng, cười mà không nói.

Hạ Trọng Phương ở dưới chăn đã mặc xong xiêm y, ngồi dậy, mặc dù hai chân như nhũn ra, nhưng cố gắng chống giường, đứng dậy, hành lễ với Trầm Tử Trai và Trầm Ngọc Tiên, xong mới lui ra ngoài.

Tiền bà tử và Thanh Trúc đi lên đỡ cô, thấy toàn thân cô như nhũn ra, bên tai còn có một hồng ắn, nhất thời liếc nhau, vội vàng giúp cô bước đi.

Đến khi trở về phòng, khi Hạ Trọng Phương tắm rửa xong, nằm trên giường, liền chui đầu vào chăn, hận chính mình không vững tâm, sao lại dễ dàng như vậy...

Đêm nay Trầm Tử Trai, cũng không ngủ được, nằm một chốc thì gọi Tô Lương vào hỏi: "Giản gia có động tĩnh gì không?"

Tô Lương đáp: "Bọn họ là phái người đi đến Giang Nam đi thăm dò thân thể Hạ cô nương, hiện nay không có động tĩnh, vẫn chưa điều tra ra được gì."

Trầm Tử Trai hỏi: "Vậy người của chúng ta tra được cái gì?"

Tô Lương nói: "Chỉ tra được Hạ cô nương quả thật không phải Hạ phụ Hạ mẫu sinh, nhưng muốn nói cô có phải là cháu gái của Giản thái phó hay không, lại có rất nhiều điểm đáng ngờ, là không có chứng minh thực tế."

Trầm Tử Trai nói: "Mặc kệ Hạ cô nương có phải là cháu gái Giản thái phó hay không, e rằng Giản gia cũng đến nhận. Cũng may Hạ cô nương vốn yêu mến bản vương, hẳn là sẽ không đi."

Bên Giản thái phó, cũng là cho người đến Giang Nam điều tra thân thế Hạ Trọng Phụng.

Nửa tháng sau, Giang Nam tự có tin tức truyền đến, quả nhiên nói, Hạ Trọng Phụng không phải nữ nhi thân sinh của Hạ phụ Hạ mẫu, mà là bọn họ nhặt được ở một căn miếu đổ nát.

Giản thái phó cảm thụ, lại nhìn tín vật trong tay, không khỏi vừa mừng vừa giận, nhất thời gọi Giản Phi Văn vào, đưa tín vật tới trước mặt hắn nói: "Người tự nhìn xem, đây không phải là ngọc bội người đánh rơi sao? Còn dám nói Hạ cô nương với không có quan hệ gì người nữa không?"

Giản Phi Văn vừa thấy ngọc bội, miệng mở lớn nói: "Năm đó con chạy đến Giang Nam, trên đường đi gặp phải đạo tặc, con lo giục ngựa mà chạy, quả thật có thất lạc ngọc bội này, con không lấy nó tặng cho người khác, cha phải tin tưởng con!"

Giản thái phó không hề để ý tới lời nói của Giản Phi Văn, phản phó: "Sáng ngày mai, người chuẩn bị một phen, cùng vợ người đến Vương phủ, đưa Hạ cô nương, không, đưa ta cháu gái ta về."

Giản Phi Văn vẫn muốn biện bạch, Giản thái phó làm gì còn để ý hắn? Ông đã phát tay áo đi từ sớm rồi.

Bạch thị nghe được tin này, giận ném ngã cái chén, quả nhiên ở Giang Nam hẳn sinh nữ nhi, còn chết không chịu thừa nhận.

Giản thái phó nghe được Bạch thị giận dữ, thì cho người gọi bà vào nói chuyện, nói một hồi, Bạch thị đành phải nhất nhất ứng. Tối khi trở về phòng, bà lại trộn mắt với Giản Phi Văn.

Giản Phi Văn cảm thấy oan uổng, kêu oan: "Hạ cô nương thực không phải là nữ nhi của ta, ta làm sao bà mới chịu tin hả?"

"Chờ heo mẹ leo cây, ta mới tin ông." Bạch thị lạnh lùng nói, tự mình lên giường nghỉ ngơi.

Giản Phi Văn thấy thế không ổn, đành lên giường đi dỗ nàng, lần dỗ này, là dỗ suốt một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa đứng không vững, không khỏi cảm thán: "Già rồi!"

Bạch thị bị dỗ một đêm, ngày hôm sau thức dậy dung sắc cũng khá lên không ít, cũng vui không ít lửa giận, bà chỉnh lý tâm tình, cùng với Giản Phi Văn đến Vương phủ cầu kiến Trầm Ngọc Tiên.

Trầm Ngọc Tiên nghe được Giản Phi Văn và Bạch thị đến thăm, cô vội vàng đi gặp Trầm Tử Trai: "Ca ca, người Giản gia đến, chắc là đến nhận lại Hạ cô nương. Có gặp bọn họ không?"

Trầm Tử Trai nói: "Tránh một lần không thể tránh lần sau. Thỉnh bọn họ vào!" Nói xong dặn bảo vài câu.

Giản Phi Văn và Bạch thị ngồi đợi ở phòng khách thật lâu mới thấy Trầm Ngọc Tiên đi ra, cười hỏi bọn họ: "Không biết Giản tán lang cùng phu nhân đến đây là có chuyện gì?"

Giản Phi Văn liền nói ý đồ của mình, đặt tín vật lên bàn, ông nói: "Việc này Hạ phụ Hạ mẫu đã viết thư chứng thực, có bọn họ kí tên và dấu tay, chứng thật Phụng nương quả thật là nữ nhi của ta, bây giờ ta đến để đưa con bé hồi phủ, thỉnh quận chúa cho phép!"

Trầm Ngọc Tiên đi qua, cầm lấy tín vật nhìn nhìn, lại đặt xuống, nhất thời nghĩ đến lời nói của Trầm Tử Trai, liền vỗ vỗ tay gọi nha hoàn vào, phản phó: "Đi thỉnh Hạ cô nương ra gặp Giản tán lang!"

Nha hoàn ứng, vội vàng chạy đi gọi Hạ Trọng Phụng.

Lúc này Hạ Trọng Phụng đang ở trong phòng Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai lôi kéo tay cô nói: "Người Giản gia tới, Phụng nương sẽ không vì nhà mình mà bỏ bản vương chứ?"

Hạ Trọng Phụng có chút lúng túng, thấp giọng nói: "Không phải chính miệng cha mẹ tôi nói, tôi sẽ không tin mình là nữ nhi của người khác, cũng sẽ không tùy tiện đi cùng người khác."

Trầm Tử Trai nghe được những lời này mới yên lòng, đáp đáp của Phụng nương rất giống tiểu thư Giản gia, muốn miễn cưỡng phản bác nói cô không phải người Giản gia, trận mồm mép này đến quan tòa cũng không bênh vực nổi, không tranh người với Giản gia, chỉ để cho Phụng nương tự mình quyết định còn may ra có một ít phần thắng.

Hạ Trọng Phụng đi theo tiểu nha hoàn đến trước khách sảnh, đi vào thấy một đôi vợ chồng trung niên ngồi trong phòng, cô liền biết là Giản Phi Văn cùng Bạch thị, nhất thời cúi xuống hành lễ.

Bạch thị liếc mắt nhìn Hạ Trọng Phụng một cái, có chút sợ ngậy người, ai cũng nói Thanh nương giống tổ mẫu, nha đầu kia lại càng giống hơn! Bà nhất thời trừng Giản Phi Văn, ông tự nhìn bộ dáng của nó xem, còn nói nó không phải nữ nhi của ông?

Giản Phi Văn cũng ngây người, năm đó, ông đến Giang Nam, trên đường đi gặp phải đạo tặc, bị khiếp sợ, quả thật ông không còn lòng dạ nào mà đi gặp hồng nhan tri kỷ, giữ được trong sạch mấy tháng. Nhưng mà tiểu cô nương này giống hệt như Thanh nương, muốn nói con bé và ông không có quan hệ gì, quả thật không ai tin nổi. Thôi, dù sao cũng phải nhận về, chuyện oan ức này cũng vứt đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

EDIT: Holilinhk

Bạch thị nghĩ đến lời nói của Giản thái phó, đành phải quyết tâm nén ghen tuông, bảo Hạ Trọng Phuong đi qua, cầm lấy tay cô mà nói: "Đứa trẻ ngoan, lưu lạc bên ngoài đã phải chịu nhiều cực khổ, nay đã biết thân thể của mình, đương nhiên phải hỏi phủ với chúng ta rồi." Nói xong đưa tín vật cùng thư tín cho Hạ Trọng Phuong xem, lại nói giản lược một chút sự tình cho cô nghe.

Hạ Trọng Phuong nhìn tín vật, là một miếng ngọc bội, cô lắc đầu nói: "Vật này tôi chưa thấy qua, không biết thật giả."

Bạch thị nói: "Đây là dưỡng phụ dưỡng mẫu của con nhặt được con ở trong ngôi miếu đổ nát, nó được đặt trên người con, dưỡng phụ dưỡng mẫu xem con như là thân sinh, thứ này đương nhiên phải giữ nghiêm mật, làm sao cho con nhìn được?"

Hạ Trọng Phuong nhìn lại tín vật, lại thấy bức thư viết chữ xấu, ngoài ra còn có vài chữ viết sai, rõ ràng đây là chữ của Hạ phụ, cô rất muốn không tin, làm sao có thể tin chứ, thư nói là khi Hạ mẫu mang thai hơn tám tháng, bà nhận được thư từ nhà mẹ đẻ, nói rằng mẹ bà bệnh tình nguy kịch, bà vội vàng về nhà mẹ đẻ thăm bệnh, ở gần nửa tháng, đến khi mẹ bà khỏe hẳn, bà mới báo Hạ phụ đưa bà về nhà, trên đường đi gặp được một căn miếu đổ nát, bà đã sinh một nhi nữ ở đó. Đêm đó mưa sa gió giật, bà sinh ra một nữ nhi đã tắt thở, lúc ấy bà suy chút nữa đã bất tỉnh, không ngờ đột nhiên có một nữ nhân bị điên chạy vào, nữ nhân điên kia nhét một đứa trẻ sơ sinh nữ vào lòng Hạ mẫu, tiếp đó bà ta ôm nữ nhi đã tắt thở của bọn họ đi, lại vô tung vô ảnh. Những năm sau đó, bọn họ xem Hạ Trọng Phuong như thân nữ mà nuôi lớn, nay đã có thân phụ đến nhận, đương nhiên muốn cô quay về nhận tổ quy tông. Kèm theo là miếng ngọc bội được đặt trên người Hạ Trọng Phuong khi đó.

"Phuong nương, con tin chưa?" Bạch thị nắm tay Hạ Trọng Phuong, nhẹ nhàng nói: "Hiện đã tra rõ ràng, ngọc bội này, là vật của cha con, lúc ấy ông tặng cho một vị hồng nhan tri kỷ, hồng nhan tri kỷ kia sau khi sinh hạ ra con, có lẽ là bị điên rồi mới đổi con với một đứa trẻ sơ sinh khác, bà ấy nhảy sông, sau đó đã mất tích."

Giản Phi Văn cũng vội nói: "Phuong nương, hết thấy là lỗi ở cha, nay đã điều tra rõ, tự muốn tới nhận con về hỏi phủ, con hãy theo chúng ta đi đi!"

Hạ Trọng Phuong thấy tín vật cùng thư tín, lại nghe Bạch thị nói như vậy, rốt cuộc là tin hơn phần nửa, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy kỳ quái, mình là con gái riêng, lẽ ra Bạch thị phải là thống hận vạn phần mới đúng, tại sao lại nóng bỏng muốn khuyên mình quay về?

Đúng là trong lòng Bạch thị oán hận, 'nhận mầy về xong, đợi tên vương gia bệnh tật này chết đi, ta giết mầy là sạch sẽ'. Bà càng cảm thấy thống hận, trên mặt càng nhu hòa, khuyên nhủ: "Con ở Vương phủ làm nữ nương, tổng cũng không có mặt mũi gì, tổ phụ tổ mẫu nghe chuyện của con, vô cùng đau xót, ép buộc chúng ta phải mau đến đưa con hỏi phủ. Con à, con là đại tôn nữ của Giản phủ, vừa lúc tận hiếu với tổ phụ tổ mẫu, đến lúc đó họ sẽ giúp con tìm một vị hôn phu, hoàn thành tâm nguyện cho con."

Hạ Trọng Phuong nghe lời này, cô đứng lên nói: "Phải đưa cha và mẹ tôi lên kinh, chính miệng họ nói những lời này với tôi, tôi mới có thể toàn tin. Mà ngày đó tôi đến Vương phủ, vốn là cùng đường, vì được làm nữ nương, tôi mới còn sống đến hôm nay. Vương gia đối đãi với tôi không tệ, bệnh của người còn chưa hết, về tình về lý, cũng phải chờ người hết bệnh rồi mới có thể đi."

Bạch thị trầm nghĩ: chờ dưỡng phụ dưỡng mẫu ngui lên kinh, lại xác nhận thân phận, kéo dài lại càng kéo dài, bệnh vương gia đã sớm trị xong. Khi đó ai còn thèm nhận ngui về chứ?

Giản Phi Văn cũng nói: "Phuong nương, tuổi tác tổ phụ tổ mẫu con đã cao, nghe được tin cháu gái lưu lạc bên ngoài, ông bà cực kỳ đau lòng, chỉ hy vọng gặp được mặt con. Về phần vương gia, hẳn thiếu một nữ nương, tự có thể lại tìm một nữ nương khác mà."

Bạch thị cũng phụ họa theo, nhưng lòng bà ta nghĩ, Hạ Trọng Phuong tỏ vẻ không muốn làm quý nữ, ương ngạnh muốn làm nữ nương ở Vương phủ. Hiện nói như thế chỉ là làm mình làm mẩy mà thôi.

Hạ Trọng Phuong nghe Giản Phi Văn nói, đưa mắt nhìn hẩn, cũng cảm giác mặt mày ông có vài phần quen thuộc, tránh không được có chút thân thiết, nhất thời nói: "Nếu Lão phu nhân và lão thái gia muốn gặp tôi, tôi sẽ nói một tiếng với vương gia để đi qua bái kiến họ một lúc cũng được. Chỉ là tôi không bỏ vương gia được."

Bạch thị ngạc nhiên, nói qua nói về, vẫn là không chịu về với bọn họ sao?

Trầm Ngọc Tiên vốn lo lắng Hạ Trọng Phuong sẽ đồng ý về cùng Giản Phi Văn và Bạch thị, nghe đến đó, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô gọi nha hoàn đến châm thêm trà, đồng thời cũng đánh mất một cái.

Nha hoàn hiểu ý, ra khỏi phòng khách, vội vàng chạy đi tìm Lục Mộ Dung, lặng lẽ nói: "Hạ cô nương không chịu trở về với Giản tán lang, tỷ tỷ mau đi bẩm với vương gia đi!"

Lục Mộ Dung vừa nghe liền mừng rỡ, từ lúc bên ngoài truyền ra lời đồn, cô chỉ sợ Hạ cô nương chuyển tâm, chuẩn bị đi làm quý nữ, nay rốt cục có thể an tâm. Cô nghĩ thế, vội vàng đi bẩm lại với Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai vừa nghe thế, hần nhẹ nhàng thở ra, làm quý nữ Giản gia so với làm nữ nương Vương phủ, địa vị khác nhau một trời một vực, Hạ Trọng Phụng không chịu đi, chứng tỏ cô đối với hắn rất 'chân tình' nha ~.~.

Lục Mộ Dung lui xuống, Trầm Tử Trai cho người ta gọi mưu sĩ Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung vào cùng thương nghị.

Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung cũng nghe người Giản gia tới, hiện đang ở phòng khách khuyên nhủ Hạ Trọng Phụng theo chân bọn họ trở về, bọn họ vào phòng liền nói: "Vương gia không cần lo lắng, nếu Hạ cô nương đi rồi, với y thuật của Phụng ngự y, hẳn chắc chắn sẽ tìm cách khác trị bệnh cho Vương gia."

Trầm Tử Trai nói: "Hạ cô nương không đi. Chuyện là bản vương tính cưới nàng làm vương phi, không biết hai vị có ý kiến gì không?"

Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung vừa nghe, đều chấn kinh, nói: "Vương gia, việc này vạn lần không thể."

Trầm Tử Trai nhíu mày: "Hạ cô nương vì bản vương mà hy sinh, bản vương cũng không muốn phụ bạc nàng, việc này cần phải xem xét."

Kiều Thiệu Nguyên nóng nảy, ông nói: "Vương gia tự thân khó bảo toàn, nếu cưới vương phi mà vương phi không thể trợ giúp vương gia một tay, đến lúc đó chỉ có cùng nhau chịu đựng mà thôi, có ích gì chứ?"

La Quân Dung cũng nói: "Tình cảnh Vương gia như thế này, người không nghĩ cách thoát khỏi, mưu thành nghiệp lớn, mà lại vì một nữ nương nhỏ nhỏ đánh mất lý trí, như vậy là không ổn đâu!"

Nói chuyện một lát thì Tô Lương đến, bẩm báo với Trầm Tử Trai: "Hạ cô nương không chịu về cùng Giản tán lang và Bạch thị, chỉ đồng ý đi qua đây mấy ngày để bãi kiến Giản thái phó và Thái phó phụ nhân thôi."

Trầm Tử Trai vừa nghe, hần gật đầu nói: "Hạ cô nương đã như thế, chúng ta phải đãi ngộ cho cô ấy nhiều gấp đôi mới được."

Tô Lương đáp: "Hạ cô nương có tình có nghĩa, đáng được như vậy."

Phần bên kia, Tiền bà tử và Thanh Trúc đỡ Hạ Trọng Phụng về phòng, lần này, thái độ thật là kính cẩn. Giản gia đã đến nhận rồi, có thể thấy Hạ cô nương, quả thật là cháu gái Giản thái phó, là thân phận quý nữ đây! Chỉ là bây giờ lưu lạc phải làm nữ nương thôi! Chuyện này vừa xảy ra, thân phận Hạ cô nương khác xa so với trước, tuy vẫn là nữ nương, nhưng không ai dám xem nhẹ, bọn họ đối đãi với cô như đối đãi với quý nữ nhà Giản gia.

Tiền bà tử nhớ lại chuyện trước đây của Hạ Trọng Phụng, bà nhớ lại Hạ Trọng Phụng rất khác với Hạ phụ Hạ mẫu, lấy thực chứng chính là Hạ Trọng Phụng không phải do Hạ phụ Hạ mẫu sinh ra. Bà cười nói: "Trước đây Phụng nương trắng trắng tròn tròn, mọi người không phải giễu cợt, nói cả gia đình đều da đen, chỉ mỗi Phụng nương là trắng nõn, có thật là thân sinh hay không? Ai ngờ được lời nói đùa này lại thành sự thực."

Thanh Trúc cũng cười nói: "Khi Hạ cô nương vào phủ, mặc dù ăn mặc bình thường, nhưng khí chất phi phàm, cô không giống nông dân, thế nên Tô quân gia mới nhận nhầm là nữ nương Phụng ngự y mời đến, bắt Hạ cô nương uống thuốc thúc sữa đó."

Hạ Trọng Phụng nghe hai người thảo luận, trong bụng cô suy nghĩ, còn phải học viết chữ thật tốt, sau này nếu cô thật là quý nữ Giản gia, trong người có học thức, cách nói năng cũng dễ nghe hơn, hẳn sẽ không làm mất mặt Giản gia.

Bên Quý mẫu, Quý mẫu nghe nói Giản Phi Văn và Bạch thị đến nhận nữ nhi, bà tức giận đập bàn nói: "Sớm biết Phụng nương là cháu gái Giản thái phó, lúc trước nên khuyên Đại Lang, không cho nó lưu thê! Nay thì được gì, cưới một vị quận chúa bệnh hoạn, không thể nhờ cậy nổi thế vương gia, đúng là nửa vôi, ngày nào Quý gia mới ngẩng đầu lên được đây?"

Quý phụ cũng buồn bực, ông lắc đầu nói: "Mặc dù thân phận Quận chúa cao quý, nhưng vương gia hiện giờ không có quyền thế, sau này không biết sẽ như thế nào? Mà trước mắt Giản thái phó là thầy của thái tử, tương lai là đế sư, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Cháu gái Giản thái phó, rất quý đây, tương lai sáng lạn lắm đây."

Quý Minh Xuân nghe cha mẹ nói như vậy, hần cũng hối hận đứt ruột. Chỉ là lúc trước hắn đã bị Trầm Tử Trai cảnh cáo, bây giờ Hạ Trọng Phụng lại được xác nhận là cháu gái Giản thái phó, thân phận khác trước, muốn hắn lại dây dưa sao, gan hắn chưa to vậy đâu.

Tô thực phi ở trong cung cũng nghe nghe chuyện Giản Phi Văn và Bạch thị đi nhận lại Hạ Trọng Phụng, xác nhận Hạ Trọng Phụng là tiểu thư Giản gia, nhất thời bà cười với Thu Thủy: "Nhanh thật, nhanh như vậy đã điều tra xong thân thế hả?"

Thu Thủy cười nói: "Hạ cô nương không chịu hồi phủ cùng Giản tán lang, có lẽ là sinh tình với vương gia, nên không buông được."

Nói đến chuyện này, Tô thực phi hơi lo lắng, nếu Hạ Trọng Phụng thật sự là con gái riêng của Giản Phi Văn, thì nhất định không thể để cô ta ở gần Trầm Tử Trai. Nhưng mà Trầm Tử Trai lại cần sửa chữa bệnh nữa chứ, thật là....

Thu Thủy thấy Tô thực phi nhủu mi, cô vốn cơ trí, đã đoán được nguyên nhân, nhất thời phù bên tai Tô thực phi nói: "Gần đây Diệp cô nương thân mình không phải không khoẻ sao? Phương ngự y hiện ở trong vương phủ, nếu đưa Diệp cô nương đến Vương phủ dưỡng bệnh, bảo Phương ngự y giúp đỡ điều dưỡng, không phải là một mũi tên trúng hai đích sao?"

Diệp cô nương trong miệng Thu Thủy, chính là cháu gái của Tô thực phi, Tô Ngọc Diệp.

Tô thực phi nghĩ, lúc trước mình bắt hòa với Thái tử, nếu thái tử đăng vị, không chỉ là chính mình, mà chính là dòng họ Tô thị, chỉ sợ cũng không qua nổi, bà sớm hạ quyết tâm muốn phù trợ Trầm Tử Trai thượng vị. Thậm chí bà muốn gả cháu gái mình, Tô Ngọc Diệp, cho Trầm Tử Trai, sau này Trầm Tử Trai đăng vị, Tô Ngọc Diệp làm hoàng hậu, đương nhiên bà làm thái hoàng thái hậu, ngồi vững hưởng phúc ở hậu cung.

Nhưng bây giờ Giản gia quấy rối như vậy, thân phận Hạ Trọng Phương có biến, chỉ sợ Trầm Tử Trai sinh tình với cô ấy, muốn cho cô ấy danh phận, đến lúc đó theo thứ tự trước và sau, địa vị Tô Ngọc Diệp e rằng bất ổn. Không thể, đành phải đẩy Tô Ngọc Diệp đến bên người Trầm Tử Trai trước để bồi dưỡng tình cảm.

Mấy ngày sau, Tô thực phi cho người đến Vương phủ thương nghị cùng Trầm Tử Trai, nói là cháu gái bà, Tô Ngọc Diệp, thân mình không được ổn, cần phải điều dưỡng thật tốt, mà gần đây Tô phủ bận rộn, nên muốn cho cô đến Vương phủ ở, nhờ Phương ngự y giúp điều trị thân thể. Còn nữa, từ nhỏ Tô Ngọc Diệp đã học quản lý gia đình, đến Vương phủ, có thể giúp Trầm Ngọc Tiên quản lý vương phủ, Trầm Ngọc Tiên cũng có thời gian chăm sóc tốt sức khỏe của mình hơn.

Tổ mẫu của Trầm Tử Trai là tỷ muội của Tô thực phi, mà Tô Ngọc Diệp lại là cháu gái của Tô thực phi, coi như là biểu muội của Trầm Tử Trai. Trầm Tử Trai vừa nghe, đương nhiên phải đồng ý, cho người đi đón Tô Ngọc Diệp vào phủ.

Buổi sáng hôm sau, Hạ Trọng Phương học xong trở về phòng, có nha hoàn đến báo: "Hạ cô nương, trong phủ có một cô nương mỹ mạo đoan trang, nói là tiểu thư Tô gia. Quận chúa bảo Hạ cô nương đi qua gặp mặt, mọi người chung sống hòa thuận."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Holilink

Năm nay Tô Ngọc Diệp mười sáu tuổi, mặt mày sáng sủa, dáng người yếu điệu, vì được cha mẹ giáo dưỡng nghiêm khắc, nên tính tình đoan chính, nói năng được trường bối yêu thích.

Tô Ngọc Diệp ở tuổi này, vốn đã phải gả đi, nhưng Tô thực phi nói, hôn sự của Tô Ngọc Diệp, cứ để bà an bài, bởi vậy, Tô Ngọc Diệp vẫn như vậy. Bây giờ Tô thực phi bảo Tô Ngọc Diệp đến ở tại Vương phủ, trong lòng người Tô gia đương nhiên biết rõ, đây là chuẩn bị cho Tô Ngọc Diệp làm Tề vương phi, khi người Vương phủ người đến đón, họ lập tức đưa Tô Ngọc Diệp xuất môn.

Trầm Ngọc Tiên nhận được tin, trong lòng cô mừng thầm, xuất thân và tài mạo của Tô Ngọc Diệp như vậy, vừa vặn xứng đôi với ca ca, bây giờ lại đến Tề vương phủ ở, sau này chắc chắn là tâu tử của mình. Đợi Tô Ngọc Diệp đến đây, cô vội vàng cho người ra nghênh đón vào, nhất thời nói: "Y thuật Phương ngự y cũng là nhất nhì trong cung, Diệp nương đến Tề vương phủ ở, để Phương ngự y điều trị thân mình cho, thật là thỏa đáng. Ta cũng có nhiều bạn, có việc gì cũng có thể tìm nhau trò chuyện một chút."

Tô Ngọc Diệp cũng biết ý tứ Tô thực phi an bài cô đến ở Vương phủ, lần này nhìn Trầm Ngọc Tiên, bên ngoài là tỷ muội thân thiết, nhưng cũng có một phần ý tứ tâu tử nhìn em gái của chồng, tất nhiên là nói chuyện cũng thân thiết hơn.

Hai người vào khách sảnh, Trầm Ngọc Tiên đã cho người chuyển hành lý của Tô Ngọc Diệp đi thu xếp ổn thỏa, mắt thấy Tô Ngọc Diệp dẫn theo bốn nha hoàn và bốn bà tử đến đây, Trầm Ngọc Tiên cũng không để ý đến tám nha hoàn mà Tô Ngọc Diệp đưa đến, cô nói với nha hoàn bên người vài câu, bảo họ dẫn nha hoàn Tô Ngọc Diệp đi sắp xếp này nọ. Chính cô dẫn Tô Ngọc Diệp đi rửa mặt sơ qua, thay xiêm khác y, thế này mới ngồi xuống nói chuyện.

Nhân sự Vương phủ vốn đơn giản, mà lúc trước Tô Ngọc Diệp cũng đã tới Vương phủ, tuy cô với Trầm Ngọc Tiên chơi với nhau không tính là thân mật, nhưng dẫu sao cũng là biểu tỷ muội, có chuyện gì cũng nói với nhau, không ít thì nhiều, lần này đương nhiên là hỏi về bệnh tình của Trầm Tử Trai.

Trầm Ngọc Tiên nói hết cả: "Từ lúc Hạ cô nương vào phủ cho sữa, ca ca ta khỏe hẳn lên, bây giờ đã có thể ra khỏi phòng hoạt động. Phương ngự y nói, cuối tháng có thể xuất phủ đi dự tiệc. Tới sang năm, độc tính trong người nhất định sẽ bị xuất hết."

Tô Ngọc Diệp nghe xong thì yên lòng, cô lại lặng lẽ hỏi Trầm Ngọc Tiên: "Nghe bên ngoài đồn Hạ cô nương là cháu gái Giản thái phó, Giản gia còn đến nhận, là thật à?"

Trầm Ngọc Tiên nói: "Giản gia mang tin vật với thư tín đến, chắc thật mười mười Hạ cô nương là cháu gái Giản thái phó. Mà tỷ chưa thấy qua cô ấy phải không, nếu thấy, chắc hẳn tỷ cũng tin cô ấy là cháu gái Giản thái phó. Thật sự là cô ấy rất giống Giản Mộc Thanh." Nói xong Trầm Ngọc Tiên hỏi: "Lần trước Thục phi nương nương mở tiệc thưởng hoa, sao không thấy tỷ vậy?"

Tô Ngọc Diệp đáp: "Tiệc ngắm hoa ngày ấy, ta vốn muốn vào cung, nhưng hình như là ăn trứng thử gì bậy bạ, đau bụng quá, ta không đi được."

Trầm Ngọc Tiên cũng nói: "Lần trước vào cung, cũng không gặp tỷ, tỷ cũng nói là bị đau bụng, bụng tỷ yếu thật đó. Bây giờ đến đây rồi, hãy để cho Phương ngự y giúp tỷ điều trị một lần luôn đi!"

Mục đích bề ngoài của Tô Ngọc Diệp là đến Tề vương phủ dưỡng bệnh, vừa vặn cô cũng có bệnh đau dạ dày, nhất thời liền cười nói: "Đúng là bị đau bụng, ăn cái gì cũng không thấy ngon, khí huyết không tốt! Nghe danh Phương ngự y cực giỏi về điều trị thân thể, nên mới nói với Thục phi nương nương, muốn thỉnh Phương ngự y đến Tô phủ bắt mạch cho thuốc, không ngờ Thục phi nương nương lại bảo ta đến Vương phủ dưỡng bệnh, không tiện từ chối người, đành phải đến đây, đã làm phiền cho mọi người rồi."

Trầm Ngọc Tiên cười nói: "Đến đây thì cứ an tâm ở lại, cái gì mà phiền với không phiền chứ?"

Nói xong, gian ngoài có nha hoàn đến bẩm báo, nói Phương ngự y đã đến, Trầm Ngọc Tiên gấp rút cho người mời hẳn vào.

Phương ngự y vào chẩn mạch cho Tô Ngọc Diệp, chỉ nói cơ thể cô có tính hàn cần phải chú ý bồi dưỡng, sau đó hẳn mở hộp gỗ vuông, dặn bảo vài câu, liền lui ra.

Đội Phương ngự y lui xuống, Trầm Ngọc Tiên mới cho người đi gọi Hạ Trọng Phương đến gặp.

Hạ Trọng Phương đã từ miệng Thanh Trúc biết được chuyện của Tô Ngọc Diệp, lòng thầm cân nhắc tình hình Vương phủ hiện nay, ngược lại cũng hiểu nhiều, Tô Ngọc Diệp lĩnh mệnh Tô thục phi đến Tề vương phủ ở, là chuẩn bị làm vương phi à? Tương lai cô ta là nữ chủ nhân Vương phủ, mình chỉ là nhũ nương nho nhỏ, thấy cô ta, phải kính cẩn một chút.

Hạ Trọng Phương nhanh chóng xác định vị trí mình đang đứng, phút chốc đã đi vào khách sảnh, thấy Tô Ngọc Diệp liền hành lễ gọi Tô cô nương.

Tô Ngọc Diệp vừa thấy Hạ Trọng Phương cũng hoảng sợ, chỉ nói không cần đa lễ, đội Hạ Trọng Phương ngồi xuống, lúc này mới nói: "Về ngoài của Hạ cô nương quả thật rất giống Giản Mộc Thanh, khi vừa mới thấy, còn tưởng rằng là cô ấy!"

Hạ Trọng Phương thấy dấp dáng đoan trang của Tô Ngọc Diệp, tâm cũng sinh hảo cảm, nên cô cười nói: "Tô cô nương cũng nói như vậy, có thể thấy được quả thật ta rất giống với tiêu thư Giản gia."

Tô Ngọc Diệp cười nói: "Xem đi, ngay cả cách nói chuyện cũng giống nữa!"

Các nàng cười nói, thân thiết rất nhanh.

Nhất thời Tô Ngọc Diệp hỏi Hạ Trọng Phương học cái gì, nghe mời được lão sư là Hà ma ma, không khỏi "Hà" một tiếng nói: "Lần trước phủ chúng ta đi thỉnh bà, còn không mời nổi, thì ra là tới đây dạy Hạ cô nương."

Hạ Trọng Phương nói: "Hà ma ma học thức phong phú, khi giảng bài, ta thường nghe đến mê mẩn, hận buổi chiều không được đi học. Hà ma ma cũng nói, ăn nhiều thì nhai không kỹ, chỉ dạy buổi sáng, không chịu dạy thêm."

Tô Ngọc Diệp nói: "Nếu là Hà ma ma giảng bài, ta cũng muốn hưởng ké một ngày." Nói xong cô quay đầu nhìn Trầm Ngọc Tiên nói: "Quận chúa giúp ta nói một tiếng, nói Hà ma ma nhận dạy cho ta với nhé!"

Trầm Ngọc Tiên không khỏi cười nói: "Hà ma ma dạy một người cũng là dạy, hai người cũng dạy, nói bà một tiếng là được."

Tô Ngọc Diệp nói tạ ơn, cười nói: "Hà ma ma là dạy học thức với lễ nghi cho quý nhân trong cung, có thể được người dạy, thật là may mắn."

Trầm Tử Trai nơi đó, nghe được Tô Ngọc Diệp đến, liền bảo Lục Mộng đến thỉnh cô qua gặp.

Hạ Trọng Phương thấy Tô Ngọc Diệp đi theo Lục Mộng, cô cũng cáo từ trở về phòng. Chỉ là về phòng, trong lòng đột nhiên đau âm ỉ, thầm nghĩ: Làm sao vậy chứ? Chẳng lẽ ta không thích vương gia gặp Tô Ngọc Diệp? Rõ ràng là Tô Ngọc Diệp chuẩn bị làm vương phi, khi nào thì tới lượt ta không vui đây?

Tiền bà từ thấy Hạ Trọng Phương đột nhiên uể oải, cũng đoán được vài phần, bà nói nhỏ bên tai: "Phương nương cũng đừng quá mức lo lắng, Tô cô nương tuy là đến ở, dù sao cũng không thể so với Phương nương mỗi đêm đều gặp vương gia. Phương nương chỉ cần thuận theo vương gia một tí, về sau khác sẽ áp chế được Tô cô nương thôi."

"Phi, bà nói cái gì thế?" Hạ Trọng Phương hờn dỗi, không còn tâm trạng đọc sách, đi tìm châm tuyền định thêu hà bao, châm tuyền trên tay, nhưng suốt đâm tay vài lần, đành phải cất châm tuyền, ngồi bên cửa sổ mà ngẩn người.

Tiền bà từ thấy thế, lại đi qua nói bên tai: "Sữa Phương nương cứu sống vương gia, là ân nhân cứu mạng của vương gia, vương gia muốn báo ân, hà hà, chính là phải lấy thân báo đáp. Mà Phương nương là cháu gái Giản thái phó, cũng xứng đôi với vương gia, làm gì có chuyện tặng vương gia cho Tô cô nương?"

Hạ Trọng Phụng buồn bã nói: "Bà bà, người không hiểu!"

"Có cái gì mà không hiểu? Không phải Phụng nương sợ mình không xứng với vương gia sao?" Tiền bà tử nói nhỏ: "Chỉ cần vương gia thích Phụng nương, lưỡng tình tương duyệt, không ai có thể chen chân được."

Thời gian này Hạ Trọng Phụng đi theo Hà mã học này nọ, cũng có suy nghĩ, chỉ nói: "Hôn sự của Vương gia, đương nhiên là do hoàng thượng với Thục phi nương nương làm chủ, không tới lượt con nghĩ nhiều."

Tiền bà tử nghe thế, bà không nói được gì nữa.

Tối chạng vạng tối, Trầm Tử Trai cho người đến thỉnh Hạ Trọng Phụng qua, Hạ Trọng Phụng không tự chủ ăn mặc kiêu mỹ hơn một chút, ra khỏi cửa phòng mới giặt mình, mình làm thế để làm cái gì? Dụ dỗ vương gia à?

Thanh Trúc với Tiền bà tử không để cô nghĩ nhiều, đã đẩy cô đi về phía trước.

Hạ Trọng Phụng giặt tay ra khỏi tay hai người, cười nói: "Đâu phải lúc trở về không có khí lực đâu. Giờ vừa ăn no, đang cần tán thực, sao lại để hai người điều được?"

Nói chuyện, đã đến ngoài cửa phòng Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai cũng ra khỏi phòng tản bộ, vừa thấy Hạ Trọng Phụng đến, đuổi tay ra, kéo cô đi vào trước mặt mọi người, một bên nói nhỏ: "Đêm nay Phụng nương thật xinh đẹp!"

Hạ Trọng Phụng hơi đỏ mặt, theo sau Trầm Tử Trai vào phòng, ngồi xuống nói chuyện bên bàn công văn.

Chốc sau Phụng nương y cũng đến, nhìn Hạ Trọng Phụng uống thuốc, liền thối lui ra ngoài bình phong.

Trầm Tử Trai thấy Trầm Ngọc Tiên và Quý Minh Xuân mấy ngày nay không hề đến đây, liền cười nói: "Hôm nay chỉ có Phụng nương y ở ngoài nghe động tĩnh, Phụng nương không cần phải thận trọng như vậy."

Hạ Trọng Phụng không nói lời nào, chỉ cời áo, thấy đã trưởng sữa, cô liền nói: "Được rồi, vương gia đến đây đi!"

Trầm Tử Trai nhanh chóng đi qua, lẹ tay kéo Hạ Trọng Phụng, ôm cô ngã lên giường, nói phủ bên tai: "Đêm nay, nằm hút sữa sẽ tốt hơn!" Nói xong chính hắn cũng nằm lên giường, ôm Hạ Trọng Phụng trong lòng, để cô gối lên cánh tay của mình, cúi đầu mút chỗ đẩy đà của cô.

Hạ Trọng Phụng không tự chủ được ưỡn người dẩy phối hợp với Trầm Tử Trai, rên nhỏ nhỏ. Ngâm ra tiếng, không rõ lắm, cô nhớ lại câu nói kia của Tiền bà tử, chen chân vào đùi Trầm Tử Trai, dấn mình vào, chỉ chạm vào một lần, cô giật mình, vội vàng rút về.

Trầm Tử Trai khó thấy được cô chủ động, đầu chịu để cô rút về? Tay đuổi ra, đã bắt được chân của cô, lập tức đổi tư thế, để Hạ Trọng Phụng nằm ngang, chính mình nửa quỳ trước người cô, đẩy hai chân cô lên cao, đặt chân cô lên vai mình, cúi người đi hút sữa, một bên hút một bên dụi, mới một tí đã thấy mặt Hạ Trọng Phụng đỏ hồng, muốn ngênh còn cự, cảm thấy ý cũng động, chỉ là cô cố chịu đựng mà thôi.

"Đừng!" Hạ Trọng Phụng giẫy dụa, hai chân lay động trên vai Trầm Tử Trai, nhất thời phát hiện váy tung bay, chỉ sợ váy để lộ phong cảnh cho Trầm Tử Trai thấy, vội vàng đè lại váy, rì rầm kiêu mị nói: "Vương gia không thể ăn hiếp tôi như vậy!"

Truyện được đăng chính thức tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Thế Phụng nương muốn bốn vương ăn hiếp à?" Trầm Tử Trai bắt được một chân ngọc của Hạ Trọng Phụng, váy lộ phần nửa, mặc dù hắn không thấy toàn cảnh, nhưng cũng thấy một chút, bàn tay to đã sớm đi vào thăm dò, một bên hút sữa, một bên qua loa hỏi: "Chẳng lẽ Phụng nương không thích như vậy?"

Hạ Trọng Phụng cực kì xấu hổ, dùng tay đẩy Trầm Tử Trai, nói như rên: "Tôi chỉ là một nữ nương, nương theo chiều gió, sau này vương gia không cần phải uống sữa nữa, vương gia sao còn nhớ tới tôi chứ?"

Trầm Tử Trai đáp: "Bốn vương đã nghiện sữa rồi, sao có thể quên được Phụng nương?" Hắn nói xong, lại cúi xuống mút mút, miệng còn cắn cắn chỗ đỏ bồng, mút ra tiếng "Tặc tặc", khe khẽ nói: "Bốn vương ăn chưa no, còn muốn ăn!" Nói xong thân mình cử động về phía trước, cử động~.

Hạ Trọng Phụng hoảng hốt, cầu xin: "Vương gia, vương gia, đừng như vậy!"

"Tinh ý của Phụng nương, bốn vương không biết đền đáp như thế nào, chỉ bằng lấy thân báo đáp..." Trầm Tử Trai một lời chưa hết, lại tiếp tục cử động.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

"Vương gia, xin bảo trọng thân thể!" Phương ngự y ở ngoài bình phong nghe được âm thanh lạ, vội cất giọng gọi một tiếng.

Trầm Tử Trai tỉnh thần lại một chút, khô sở rút mình về, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, hừ hừ: "Lại hoá vương thôi!"

Mặc dù cả người Hạ Trọng Phương như nhũn ra, nhưng cũng cố gắng ngồi dậy kéo lại xiêm y, sau đó nhảy xuống giường, lao đảo chạy ra ngoài, nơi này rất nguy hiểm, không nên ở lâu!

Phương ngự y thấy Hạ Trọng Phương vội vã chạy trốn, hần lắc đầu, đi vòng vào bên trong bình phong, bắt mạch cho Trầm Tử Trai, thờ dài nói: "Vương gia, thân người hóa quá vương, rất bất lợi cho việc thanh trừ độc!"

Trầm Tử Trai biện minh: "Thật sự là gần đây Phương nương rất đẹp, bồn vương lại đang lúc thanh xuân nhiệt huyết, khó tránh khỏi chuyện..."

Phương ngự y ho khan một tiếng, hần nói: "Sáng ngày mai ta sẽ viết thêm một phương thuốc, thêm chút thanh lương hạ hỏa, về phần Hạ cô nương, ta cũng sẽ bảo cô ấy ăn mặc mộc mạc hơn."

Tối buổi tối ngày hôm sau, quả nhiên Hạ Trọng Phương ăn mặc giản dị tự nhiên hơn, rất kín cổng cao tường, hình như gần đây cô ăn ngon, nên dáng người ngày càng là lướt hấp dẫn hơn thì phải, mùa hạ nên quần áo mỏng, vừa đứng trước mặt Trầm Tử Trai, hoá Trầm Tử Trai lại muốn vương >.

Phương ngự y thấy không ổn, đành đốt một thanh tâm hương, thanh tâm hương kia dùng nhiều có hại tới khứu giác, không phải kể lâu dài, chỉ có thể dùng tạm thời thôi!

Mấy ngày kế tiếp, Trầm Tử Trai không chế được chính mình, khi uống sữa cũng nghiêm chỉnh hơn nhiều.

Lại nói đến chuyện Tô Ngọc Diệp nhờ Trầm Ngọc Tiên nói chuyện với Hà ma ma, sáng sớm ngày hôm nay, cô cũng chuẩn bị một số thứ, đến Tĩnh Vũ các bái kiến Hà ma ma, đi học cùng Hạ Trọng Phương.

Học vấn của hai người bọn họ vốn bất đồng, Hà ma ma đương nhiên dạy học cũng phân biệt. Hạ Trọng Phương không hề biết, có khi cô cũng sẽ hỏi Tô Ngọc Diệp một chút, Tô Ngọc Diệp cũng không giấu giếm, biết gì đều nói cho Hạ Trọng Phương nghe. Hai người từ từ quen thân.

Hai người bọn họ nếu cùng đi học, chắc chắn sẽ có người so sánh hai người với nhau, tương đối toàn vẹn: "Cho dù Hạ cô nương là tiểu thư Giản gia, cũng chỉ là con gái riêng, các mặt khác cũng không bằng Tô cô nương. Nhìn đi, đương nhiên Tô cô nương sẽ trở thành vương phi."

Hạ nhân lắm mồm, truyền nhau rất nhanh, và vào tai Hạ Trọng Phương cũng rất nhanh, Hạ Trọng Phương cười trừ, cô càng ra sức học thêm kiến thức với Hà ma ma.

Tô Ngọc Diệp ở đây, đã nhanh chóng quen thuộc mọi thứ, người có thân phận cao quý như cô, tính tình lại hiền hoà hơn so với Trầm Ngọc Tiên, ra tay lại hào phóng, từ nha hoàn đến quần sự đều rất thích cô.

Những lời khen ngợi Tô Ngọc Diệp, cũng truyền tới tai Trầm Tử Trai rất nhanh.

Trầm Tử Trai nghe xong, chỉ cười một tiếng, cũng không nói lời nào.

Tối buổi tối hôm nay, Lục Mộng bẩm báo những chuyện trong phủ gần đây xong, lui xuống, sau đó cô lại lập tức đi vào một lần nữa, bẩm: "Vương gia, trong cung có người đến!"

"Mau mời vào!" Trầm Tử Trai hơi kinh hãi, hay là Tô thực phi có tin tốt?

Một lát sau Tô Lương dẫn Đới công công đi vào, quả nhiên Đới công công là đến báo tin tốt.

"Vương gia, đêm nay hoàng thượng đã làm một chuyện, người hạ chỉ Vi Thanh Nhi làm tướng quân trấn giữ Tây Bắc, nhận lại binh quyền trong tay Mai tướng quân. Dự là nửa tháng sau, chỉ lệnh sẽ đến tay Vi Thanh Nhi." Đới công công nói xong, trên mặt ông cũng lộ ra chút hưng phấn, ông thăm thĩ: "Thực phi nương nương bảo vương gia hỏi thăm ngày vương trạng nguyên đến kinh thành, đến ngày đó thân đi nghênh đón, giữ chân vương trạng nguyên. Có Vi Thanh Nhi với vương trạng nguyên, được một văn một võ tương trợ, vương gia sẽ tăng thêm phần thắng."

Trầm Tử Trai vừa nghe, vẻ mặt ung dung thân hiện, nhưng bàn tay đã nắm lại thành quyền, hỏi Đới công công: "Tin tức có chính xác không?"

Đới công công gật đầu nói: "Là hoàng thượng nói trước mặt người phụ trách văn thư, rất chính xác."

Mai tướng quân mà Đới công công nhắc tới, đó chính là ca ca của thái tử phi - Mai Trường Đình. Mai Trường Đình nắm giữ chiến sự vùng Tây Bắc, đã hơn mười năm, trong một năm đã hai lần lui bại, Cảnh Tông hoàng đế không thể vui nổi. Nhưng thật không ngờ, Cảnh Tông hoàng đế lại triệt binh quyền trong tay hần nhanh như vậy, để cho Vi Thanh Nhi nhận binh quyền.

Mà Vi Thanh Nhĩ, là ca ca của Vi Thanh Mi. Kể từ khi Vương Tĩnh Huy với Vi Thanh Mi bị đuổi ra khỏi kinh thành, Vi gia cũng đi xuống ngàn thước, Vi Thanh Nhĩ vốn làm phó tướng quân, không có thực quyền đã hơn mười năm, bây giờ dùng lại ông, mà lại là tướng quân nữa chứ, hoàng thượng có ý gì đây?

Đôi công công vừa đi, Trầm Tử Trai vội vàng triệu Kiều Thiệu Nguyên với La Quân Dụng vào nói chuyện.

Kiều Thiệu Nguyên nghe được tin này, ông vui mừng quá đỗi: "Đầu tiên là Hoàng thượng triệu Vương trạng nguyên hồi kinh, tiếp theo lại bắt đầu dùng Vi Thanh Nhĩ, rõ ràng là người bất mãn với người của thái tử. Vài năm nay tâm Hoàng thượng rất khó đoán, một khi không thích thái tử, chắc hẳn thái tử phải khổ sở một phen. Bởi vậy, vương gia mới có cơ hội ra mặt."

La Quân Dụng bước đi thông thả, ông nói: "Vương gia, lời Thục phi nương nương nói rất có đạo lý, bây giờ đúng là thời cơ quan trọng để lung lạc Vương trạng nguyên, vương gia phải nắm thật chắc đấy. Trước khi Vương trạng nguyên được triệu hồi kinh, tự thân khó bảo toàn, nhưng lúc này thì khác rồi, một khi Vi Thanh Nhĩ làm tướng quân, thái tử nhất định sẽ không dám động đến một nhà Vương trạng nguyên. Vương gia nội có Thục phi nương nương tương trợ, ngoại thì có vương trạng nguyên, lại mượn thể Vi Thanh Nhĩ, lo gì đại sự không thành?"

Kiều Thiệu Nguyên tiếp lời: "Đúng vậy. Vương trạng nguyên có nhi nữ là Vương Du, thân thể yếu đuối vẫn chưa hứa gả cho ai, vừa lên kinh nhất định là muốn kén rể, vương gia phải sớm tìm cơ hội xuống tay, xin cưới nàng làm vương phi. Có quan hệ thông gia, Vương trạng nguyên không giúp đỡ vương gia thì còn muốn trợ ai?"

Trầm Tử Trai hơi trầm ngâm nói: "Thục phi nương nương đưa Tô Ngọc Diệp vào Vương phủ ở, nếu bốn vương đi cưới chỉ nữ Vương trạng nguyên, e rằng sẽ mất lòng cả hai bên."

Kiều Thiệu Nguyên nghĩ nghĩ rồi nói: "Nếu Thục phi nương nương có thể đưa Tô cô nương đến Vương phủ dưỡng bệnh, vương gia cũng có thể mời Vương cô nương đến Vương phủ dưỡng bệnh. Chỉ cần đưa người đến đây, đến lúc đó lại xin hoàng thượng tử hôn, một người làm chính phi, một người làm trắc phi, đẹp cả đôi đường!"

Bọn họ bên này thương nghị, Hạ Trọng Phương cũng là nỗi lòng khó lặng, mặc dù thù hằn bao dưới đèn, nhưng lại ngăn người đến mấy lần.

Thanh Trúc không ở trong phòng, Tiền bà tử liền giúp đỡ Hạ Trọng Phương xò chỉ, bà khe khẽ hỏi: "Phương nương nghĩ gì thế?"

Hạ Trọng Phương nói hết tâm sự trong lòng ra: "Con làm nữ nương của vương gia, mặc dù không phá thân, nhưng lại cùng vương gia có quan hệ xác thịt, sau này lập gia đình, chỉ sợ chồng con sẽ dè ý đến điểm này, chàng không thể buông bỏ. Với thân phận này,

hay là còn tìm cách ở lại cạnh vương gia, chỉ làm thiếp thì không nghĩ xa hơn? Nhưng con lại không muốn như vậy."

Tiền bà tử ngồi xuống nói: "Vì chuyện này mà Phương nương âu sầu sao? Không phải là người Giản gia đến nhận con về à? Một khi con trở thành tiểu thư Giản gia, cũng là xứng đôi vừa lứa với vương gia thôi. Đến lúc đó van cầu Giản thái phó, để ông làm chủ cho con. Không phải sẽ thành vương phi rồi sao?"

Hạ Trọng Phương cười khổ nói: "Bà bà không biết nên nói thế thôi! Cho dù con có là tiểu thư Giản gia, thì cũng chỉ là đứa con gái riêng, thân phận vẫn như cũ không khác gì mấy, không thể làm nổi vương phi. Lại là, nghe đồn vương gia sinh bệnh, cũng là vì người của thái tử hạ độc. Rõ ràng rằng, thái tử bất hòa với vương gia. Nếu con làm tiểu thư Giản gia, Giản thái

phó - thân là thầy giáo của thái tử, sẽ không để cháu gái của mình làm vợ kẻ địch đâu."

Tiền bà tử ngăn người nói: "Thế Phương nương có tính toán gì không?"

Hạ Trọng Phương nói: "Muốn tính cũng không được gì, thế con mới buồn rầu đây! Nếu nói bỏ vương gia không thêm để ý tới, đi đến Giản phủ làm quý nữ, nhất định là con làm không được. Cho dù đến Giản phủ làm quý nữ, có lẽ quý nữ Giản phủ cũng không dễ làm! Bạch thị phu nhân không những không ghen ghét con, mà còn đích thân đến tiếp, trong đó chắc chắn không đơn giản. Con còn muốn sống, thì còn phải dựa vào vương gia. Nói đến thì, vương gia còn cần sự của con, người sẽ không bỏ mặc con đâu!"

Sắc mặt Tiền bà tử thay đổi: "Phương nương là nói, Giản gia đến nhận con, không phải là chuyện tốt?"

Hạ Trọng Phương nói: "Còn không phải sao? Một đứa con gái riêng, che giấu còn không kịp, sao lại để lời đồn đãi truyền đến truyền đi? Lại còn muốn giống trống khua chiêng đến nhận nhau? Nếu Bạch thị phu nhân là mẫu thân thân sinh của con, bọn họ đến đây nhận lại, như thế còn nghe được, nhưng Bạch thị phu nhân lại không có quan hệ gì với con cả, niềm nở như thế càng khiến con bất an hơn."

Tiền bà tử vừa nghe, không khỏi nhìn Hạ Trọng Phương với cặp mắt khác xưa, bà cảm thán: "Phương nương à, con không nói, bà già này cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Bà cứ thầm nghĩ con là tiểu thư Giản gia, đường tương lai sáng lạn, không cần phải ưu sầu."

Hạ Trọng Phương nắm tay Tiền bà tử nói: "Bà bà, chúng ta đã từng giúp nhau trong cơn hoạn nạn, khác hẳn với người khác. Trong vương phủ này, con cũng chỉ dám tâm sự với bà. Giờ, chuyện Giản gia đến nhận lại con, chắc lại lúc nào con cũng cảm thấy bất an. Thời gian này, bà bà giúp con để ý nhiều hơn một chút, nếu có chuyện gì không ổn, bà bà phải nhanh nhanh nói cho con biết nhé."

Tiền bà tử gật đầu, bà nói: "Bà không tìm được con gái con rể, may nhờ có Phương nương, nếu không bà cũng không biết lưu lạc phương nào. Phương nương tốt, bà mới tốt, đương nhiên sẽ một lòng với Phương nương."

Hạ Trọng Phương nói: "Bà bà yên tâm, nếu sau này tương lai con tốt, con nhất định sẽ phụng dưỡng bà bà, giúp bà bà bình bình an an sống qua ngày."

Tiền bà tử gần Hạ Trọng Phương đã một khoảng thời gian, biết cô là một người giữ chữ tín, nghe vậy không khỏi mừng rỡ: "Có những lời này của Phương nương, bà bà rất an tâm."

Hai người nói chuyện, thấy Thanh Trúc đi vào, thì lập tức im lặng.

Thanh Trúc nói với Hạ Trọng Phương: "Hạ cô nương, vừa này có tiểu nha hoàn đến bẩm, Tô cô nương vừa mới mang hộp thức ăn đến cầu kiến vương gia, nói là cô ấy đã thỉnh giáo Phương nương ý, cố ý vì vương gia nấu mấy món bổ dưỡng."

Với Thanh Trúc mà nói, sớm hay muộn Hạ Trọng Phương cũng trở thành trắc phi hoặc là thiếp thị của Trần Tử Trai, mà các nàng bây giờ hầu hạ Hạ Trọng Phương, sau này có thể là

phải đi theo Hạ Trọng Phương, Tô Ngọc Diệp có động tình gì, cô cũng nên đến bẩm báo, nhắc nhở Hạ Trọng Phương.

Hạ Trọng Phương nhìn giờ, kinh ngạc nói: "Sao cô ấy lại tới trễ như vậy?"

Thanh Trúc nói: "Nghe nói mấy món kia phải nấu đến nửa ngày, bây giờ mới nấu xong, sợ để qua ngày mai thức ăn sẽ hỏng, nên mới vội vàng mang tới."

Tiền bà tử liếc mắt nhìn Hạ Trọng Phương một cái: "Lúc trước tài nấu nướng của Phương nương cũng khéo lắm, rồi rảnh cũng nên nấu canh cho Vương gia uống đi."

Truyện được đăng tải tại diendanlequydon.com

Hạ Trọng Phương đang muốn nói, chỉ thấy Mạc bà tử vén màn đi vào, cười nói: "Tô cô nương đến đây rồi, nói là thấy sáng, biết Hạ cô nương còn chưa nghỉ, nên đến gặp Hạ cô nương một chút."

Tiền bà tử nói: "Tô cô nương thật biết làm người, đến đây chưa được mấy ngày, đã lo toan mọi mặt rồi, nấu canh tắm bỏ cho vương gia, còn muốn ghé sang đây xem Phương nương một chút, thật là có tâm."

Hạ Trọng Phương nói: "Cô ấy là quý nữ Tô phủ, là khách quý của Vương phủ, con chỉ là nhũ nương nho nhỏ, không thể để cô ấy đợi được." Nói xong đứng lên, thân nghênh đi ra ngoài.

Chương 27

Editor: Holilinhk

Tô Ngọc Diệp đi vào phòng Hạ Trọng Phuong, hai người ngồi xuống, có nha hoàn bưng trà đến. Nói chuyện một lát lại nói đến bệnh tình của Trầm Tử Trai, Tô Ngọc Diệp cười nói: "Nói đến thì phải thay biểu ca cảm ơn Hạ cô nương, bệnh lần này của huynh ấy, nếu không phải có Hạ cô nương xả thân cứu giúp, cũng không biết sẽ như thế nào nữa? Ta thay mặt biểu ca hứa với cô, mặc kệ sao này như thế nào, đều phải an bài một đường lui thật tốt cho Hạ cô nương."

Hạ Trọng Phuong vốn cười, nghe phải lời này, trong lòng hơi trầm xuống, ý Tô Ngọc Diệp là muốn bảo mình an phận làm nữ nương, sau này sẽ cho mình một đường lui, về phần khác, bản thân đừng nghĩ nhiều? Tuy là chính cô vốn cũng không dám nghĩ nhiều, nhưng những lời này của Tô Ngọc Diệp, thật khiến cho người khác cực kỳ không thoải mái.

Tiền bà tử ở bên cạnh nghe, lúc này bà chen vào nói: "Lời này của Tô tiểu thư, thật có chút bất công đấy! Hạ cô nương chúng ta hiện là nữ nương của vương gia, là người của Vương phủ, cho sữa chữa bệnh vương gia, là chuyện đương nhiên, cần gì phải có đường lui? Mà Giản gia đã đến nhận lại Hạ cô nương chúng ta về, Hạ cô nương không làm quý nữ Giản gia, lại ở lại Vương phủ, vậy có cần thiết cần có đường lui không? Dù cho có đường lui, chẳng lẽ lại hơn làm quý nữ?"

Lời này của Tiền bà tử, điểm mấu chốt là hiện nay Hạ Trọng Phuong là người của Vương phủ, còn Tô Ngọc Diệp cũng chỉ là khách, Tô Ngọc Diệp bỏ qua Trầm Tử Trai với Trầm Ngọc Tiên mà nói chuyện, còn ra vẻ kẻ cả nữa; thứ hai bà cũng khẳng định Hạ Trọng Phuong buông tay quý nữ, ở lại làm nữ nương, là có nguyên nhân khác, với thân phận của Tô Ngọc Diệp, không phải chỉ một hai câu hứa hẹn an bài đường lui là có thể vứt bỏ tất cả ân tình.

Tô Ngọc Diệp bị Tiền bà tử nói, nghẹn lời, lòng thầm hơi hối hận, cô không nên nóng vội quá mức mà nói những lời này, cô cười nói: "Ta chỉ là thay biểu ca biểu lộ chút tấm lòng, bà bà chớ nên hiểu lầm ý tốt của ta?" Nói xong thì đứng lên cáo từ.

Hạ Trọng Phuong cũng không giữ, chỉ đưa tới cửa, nhìn cô đi rồi, quay lại vào phòng, sắc mặt trầm xuống.

Tiền bà tử cười lạnh: "Chỉ mới đến Vương phủ mấy ngày, đã làm như đương gia chủ mẫu tiếp đãi, thêm ít ngày, không chừng sẽ làm luôn chủ Vương phủ?"

Hạ Trọng Phuong bị Tô Ngọc Diệp đá một cái, lòng cũng sinh cảnh giác, bệnh tình Trầm Tử Trai đã khỏe, nếu có chuyện gì xảy ra, bọn họ lại tìm một vị nữ nương thích hợp đến đây cho sữa, nếu bản thân bước tiếp, phải chăng hai đầu đều không là bờ? Ở Vương phủ mà không vững vàng bước chân chân, lại tuyệt đường vào Giản phủ kia, về sau làm sao cho phải?

Lúc này, thái tử đang sầu lo, ông liền triệu mưu sĩ Điền An Mặc vào thương nghị, thái tử nói: "Tâm ý Hoàng thượng khó dò, gần đây lại hay làm khó dễ, đột nhiên nghi ngờ bệnh của Tề vương đến có liên quan bản thái tử, bây giờ làm sao cho phải?"

Điền An Mặc đáp: "Chịu đựng! Thái tử chỉ cần lại chịu đựng hai ba năm, sẽ thành. Lúc này, người không cần ra tay đối phó Tề vương. Nếu Tề vương gặp chuyện không may, thái tử càng khó tránh khỏi hiểm nguy. Lòng Hoàng thượng đã nghi ngờ, khó dám đảm bảo..."

Thái tử cũng suy nghĩ, hoàng thượng bất ngờ triệu tướng quân chỉ chức Mai Trường Đình, phong Vi Thanh Nhĩ làm tướng quân Tây Bắc, là ám chỉ ông địa vị thái tử cũng có thể lập có thể phế sao? Mà tin đồn gần đây, nghe nói Tô thực phi có lui tới với tứ vương gia, nếu lỡ Trầm Tử Trai gặp chuyện không may, hoàng thượng chỉ là giận chó đánh mèo, nhưng bị Tô thực phi châm thêm vào, nên triệu lão tử vào kinh, chuyện này cũng không phải là không thể. Chuyện này không thể sơ sót được.

Điền An Mặc lại nói: "Không phải nghe đồn cháu gái Giản thái phó ở Tề vương phủ làm nữ nương sao? Người bảo Giản thái phó bắt đầu làm đi, lợi dụng cháu gái ông ta quan hệ thân thiết với Tề vương. Trước tiên cần phải ổn định tâm lý của hoàng thượng và Tề vương, chờ Mai tướng quân nắm giữ binh quyền lại lần nữa, hoặc là hoàng thượng... , khi đó còn không phải do thái tử quyết định?"

Dạo này Thái tử bị Cảnh Tông hoàng đế nghi kỵ, hơi sứt đầu mẻ trán, nghe vậy gật đầu nói: "Được rồi, chỉ là một tên tiểu tử, hoàng thượng còn sống, cứ để hắn sống khỏe đi!"

Chưa đến mấy ngày, Giản thái phó nói với lão phu nhân Vương thị, lão phu nhân Vương thị nghe xong, liền cho người đi Tề vương phủ đón Hạ Trọng Phuong.

Hạ Trọng Phuong nhận lời được truyền, liền đi cầu kiến Trầm Tử Trai, nói cho hắn nghe mình muốn đến Giản phủ bái kiến thái phó phu nhân.

Trầm Tử Trai nhìn gương mặt tươi cười của Hạ Trọng Phuong, giống hệt thái phó phu nhân, cũng không tiện nói lời từ chối, hắn nói: "Mang một ít hạ nhân đi, đừng ăn loạn cái gì, nhớ đi sớm về sớm."

Vài câu này tuy là lời nói bình thường, nhưng vào tai Hạ Trọng Phuong, cô rất cảm động, vương gia xem cô là người của Vương phủ, nên mới nói những lời này?

Người Giản gia tới đón Hạ Trọng Phuong, là đám người Giản Mộc Huyền, đệ đệ Giản Mộc Thanh.

Năm nay Giản Mộc Huyền mười lăm tuổi, là trưởng tử trưởng tôn của Giản phủ, do Giản thái phó tự mình dạy, tuy tuổi nhỏ, nhưng tác phong ồ ỉn trọng. Cậu được Giản thái phó căn dặn, hôm nay tới đón Hạ Trọng Phuong là người tỷ tỷ tin đồn của cậu, trong lòng phải tự tính toán.

Người tiếp khách là Quý Minh Xuân. Hắn nhìn dáng điệu quý gia công tử của Giản Mộc Huyền, nhớ lại ngày đó hắn ghét bỏ Hạ Trọng Phuong, nên mạnh tay viết hưu thư, bây giờ nghĩ lại hối hận nảo cả ruột. Nếu ngày đó không hưu Hạ Trọng Phuong, mình cùng nàng làm vợ chồng hoạn nạn có nhau, sau khi Giản gia nhận lại nữ nhi sau, sao có thể không coi trọng mình? Mà Giản thái phó là thầy giáo của thái tử, sau này thái tử đăng vị, người của Giản gia đương nhiên là nước lên - thuyền lên, mình làm con rể Giản gia, chắc chắn cũng nắm trong tay một chức vị cao. Bây giờ thì được rồi, mình cưới một quận chúa bệnh hoạn, chỉ được nhận một chức quan nhỏ nhỏ nhàn tản, muốn ở quan trường thực hiện chí nam nhi, cũng chỉ là ngâm nước nóng.

Giản Mộc Huyền đương nhiên biết Quý Minh Xuân là chồng trước Hạ Trọng Phuong, trong lòng cậu có chút xem thường, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện rõ, chỉ chào hỏi giao thiệp với Quý Minh Xuân.

Cậu ngồi một lát thì có nha hoàn đi đến nói: "Hạ cô nương đến!"

Giản Mộc Huyền đứng lên, đúng lúc thấy chúng nha hoàn đưa một vị cô nương mỹ mạo đi vào, mà dáng vẻ cô nương mỹ mạo kia cực giống tỷ tỷ Giản Mộc Thanh, cậu biết tỷ ấy là Hạ Trọng Phuong, cậu bước lên hành lễ: "Bái kiến tỷ tỷ!"

Hạ Trọng Phuong nhìn cậu trai trẻ anh tuấn trước mặt, còn chưa kịp nói, đã có người giới thiệu: "Đây là Huyền nhi ở Giản phủ, là thân đệ đệ của tiểu thư."

Mấy ngày trước, Hạ Trọng Phuong đã hỏi thăm qua về quan hệ nhân sự trong Giản phủ, thế nên vừa nghe, cô liền biết đây là Giản Mộc Huyền, cô nói: "Giản Tiểu Lang không cần phải đa lễ."

Giản Mộc Huyền ngẩng đầu nói: "Tỷ tỷ đừng gọi đệ như vậy, người trong phủ, đều gọi đệ là Huyền ca, tỷ tỷ gọi là Tiểu Lang đúng là xa lạ quá mức. Cứ gọi đệ là Huyền nhi đi!"

Hạ Trọng Phuong thấy tướng mạo Giản Mộc Huyền tuấn tú, nói năng lễ độ, lại là người hay cười, tự cũng cảm thấy thân thiết, tâm cũng sinh thiện cảm, cô gọi: "Huyền nhi!"

Giản Mộc Huyền cười lên tiếng, nhìn giờ cũng không còn sớm, cậu nói: "Tổ mẫu chắc là đang dài cổ đợi tỷ tỷ đó, tỷ tỷ theo đệ đi nào!"

Hạ Trọng Phuong hơi khần trươngoicổ cố gắng bình tâm, trầm tĩnh lại, nếu người Giản gia chính là thân nhân của mình, mình mới là không cần sợ hãi. Nếu bọn họ không phải thân nhân, mình lại càng không cần phải sợ hãi.

Trầm Tử Trai cũng dẫn Tô Lương dùng xe ngựa Vương phủ đưa Hạ Trọng Phuong đến Giản phủ, lại còn dặn thêm, Tô Lương phải canh giờ, đưa Hạ Trọng Phuong trở về, Tô Lương đương nhiên ứng.

Giản Mộc Huyền thấy Tô Lương hộ tống Hạ Trọng Phuong, cậu biết, Trầm Tử Trai thật tình rất coi trọng Hạ Trọng Phuong.

Đoàn người đến Giản gia, sớm đã có người đến nghênh đón Hạ Trọng Phuong đi vào.

Thái phó phu nhân - lão phu nhân Vương thị vừa nghe Hạ Trọng Phuong đến, vội vàng gọi lớn một tiếng: "Mau đưa vào đây!"

Hạ Trọng Phuong vào nhà chính, thấy có người ngồi ở giữa phòng, một lão bà bà ngồi trên ghế gấp được làm bằng gỗ, gương mặt của lão bà bà cực kì quen thuộc, đây chính là bộ dạng lúc già đi của chính mình, nhất thời cô cũng ngây dại, vẫn nghe đồn, nói tướng mạo mình giống hệt thái phó phu nhân, cô chỉ nghĩ đến khuếch đại, không ngờ lại giống đến như thế!

Thái phó phu nhân cũng giật mình, Phuong nương này quả nhiên giống mình hơn cả Thanh nhi. Bộ dáng của đứa nhỏ này, đương nhiên chính là cháu gái ruột thịt của mình, cần gì chứng cứ nữa?

Hạ Trọng Phuong lấy lại tinh thần rất nhanh, bước lên bái kiến thái phó phu nhân, phúc xuống nói: "Lão phu nhân kim an!"

"Mau đứng lên đi!" Thái phó phu nhân bảo người nâng cô dậy, kéo đến trước người nhìn kỹ, lại nói: "Phải gọi tổ mẫu, gọi lão phu nhân cái gì?" Nói xong chỉ vào các nương tử trong phòng, nhất nhất giới thiệu cho Hạ Trọng Phuong làm quen.

Mọi người cũng kinh ngạc, nhất thời cười nói: "Phuong nương này, cô thật giống lão phu nhân, từ tướng mạo tới phong cách, thật đúng là cháu gái ruột thịt của lão phu nhân đó nha!"

Sau khi chào hỏi các vị phu nhân xong, thái phó phu nhân liền bảo Hạ Trọng Phuong ngồi bên người bà, bà gọi những người cùng lứa đến chào hỏi Phuong nương.

Giản Mộc Thanh thấy quả nhiên tướng mạo Hạ Trọng Phuong giống cô, trong lòng cũng không thoải mái, một đứa con gái riêng, lại là một người nữ nương hạ lưu, lại dám có gương mặt giống mình, thật là khó chịu. Đợi đến khi thái phó phu nhân gọi nàng đi qua chào Hạ Trọng Phuong, lòng lại ngầm bức, vốn mình là đại cháu gái của Giản phủ, trước nay chỉ có đệ đệ muội muội hành lễ với mình, bây giờ không ngờ mình lại phải hành lễ với một người nữ nương, miệng phải gọi tỷ tỷ, thật mất mặt. Lời thái phó phu nhân, nàng cũng không dám làm trái, chỉ phải phụng phịu đi đến hành lễ.

Khi vừa mới đến, vì có quá nhiều người, nên Hạ Trọng Phương không thấy được Giản Mộc Thanh, bây giờ nàng đi lên hành lễ, đột nhiên thấy mặt của nàng, không khỏi hoảng hốt, nhất thời bật thốt lên: "Muội muội miễn lễ!"

Giản Mộc Thanh tiểu tựa phi tiểu nói: "Tỷ tỷ làm nữ nương, cũng không quen được người khác hành lễ, nên mới hoảng hốt như vậy à?"

Giản Mộc Thanh vừa nói xong, Giản Mộc Lam liền phụ họa cười khinh ra tiếng, mọi người chung quanh đều im lặng.

Hạ Trọng Phương cũng không giận, thân nhiên nói: "Ai bảo ta không được cha mẹ nuôi tốt, nếu không, ai lại muốn làm nữ nương?"

Thái phó phu nhân khiển trách Giản Mộc Thanh: "Thanh nương chớ có vô lễ, Phương nương ở bên ngoài chịu khổ, khó khăn lắm mới trở về một chuyến, sao cứ làm tổn thương con bé thế?" Bà nói xong, xua tay nói: "Các người lui xuống đi, để ta trò chuyện với Phương nương!"

Mọi người vừa nghe, âm thầm cáo lui.

Đội phòng yên tĩnh trở lại, thái phó phu nhân kéo tay Hạ Trọng Phương nói: "Phương nương, nếu con đã đến đây, cũng đừng đi nữa, ở lại đây đi!"

"Lão phu nhân, con..."

Hạ Trọng Phương chưa nói hết, đã bị thái phó phu nhân ngăn lại.

Thái phó phu nhân cười vỗ vỗ tay Hạ Trọng Phương nói: "Ta biết, con là đứa nhỏ có tình có nghĩa, nhưng nếu con là tiểu thư Giản gia, sao lại ở Vương phủ chịu người dèm pha?"

Hạ Trọng Phương đưa mắt nhìn thái phó phu nhân, tuy là lần đầu gặp gỡ, nhưng cô cảm nhận được, bà yêu thương cô là thật lòng, trong lòng hơi cảm động.

Thái phó phu nhân lại nói: "Con cứ đến đây ở, mỗi ngày vào lúc chiều tối sẽ cho người đưa con đến Vương phủ gặp vương gia một lát, cho đến khi nào hần khỏe hẳn. Mà khi con đã quay về đây, nghĩa là tiểu thư Giản phủ cứu vương gia, đó là thi ân, là ân nhân của hần. Nhưng nếu con ở lại Vương phủ, thì chỉ là nữ nương của vương gia mà thôi, cứu trị vương gia, là nội sự bên trong, không đáng nhắc tới."

Hạ Trọng Phương hơi động tâm, đây đúng là biện pháp tốt, vừa có thể làm quý nữ, có thể cứu chữa vương gia, hai đường đều thông. Nhưng mà, Giản gia với Tề vương phủ, không phải bởi vì thái tử, nên cũng không lui tới sao? Như vậy cũng được à? Thái tử chịu đồng ý?

Hình như Thái phó phu nhân nhìn thấu ý nghĩ Hạ Trọng Phương, bà thờ dài nói: "Mặc kệ chuyện gì, ta là tổ mẫu của con, tất nhiên sẽ không làm hại con, cũng sẽ không để cho ai làm hại con. Con đừng lo lắng!"

Lúc Hạ Trọng Phương bị Quý Minh Xuân hù, cô cảm giác bản thân không nơi nương tựa, dường như cuộc đời đều đen tối, đến khi vào Vương phủ làm nữ nương, cũng luôn phấp phỏng lo lắng, bây giờ được nghe câu nói ấm lòng thế này, hốc mắt không khỏi đỏ lên, nhất thời gọi: "Tổ mẫu!"

Thái phó phu nhân vươn tay sờ sờ đầu Hạ Trọng Phương, bà nói: "Đêm nay về đó ở một đêm, sáng sớm hôm sau thu dọn đồ đạc một chút, quay về là ổn rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28

Editor: Holilinhk

Gian ngoài, Giản Mộc Lam kéo Giản Mộc Thanh hỏi: "Tỷ tỷ, cái cô nữ nương kia thật muốn đến phủ chúng ta, làm tỷ tỷ chúng ta sao?"

Giản Mộc Thanh nói một cách không kiên nhẫn: "Làm sao ta biết được?"

Giản Mộc Lam nhỏ giọng nói: "Không phải tỷ tỷ được tổ mẫu sủng ái lắm sao, sao lại không biết?"

Nói đến điều này, Giản Mộc Thanh hơi ghen tị, tổ mẫu vẫn sủng ái nhất là cô, hôm nay vì người nữ nương kia, lại đi răn dạy cô. Hại cô mất mặt trước mặt đệ muội.

Giản Mộc Lam nhìn thần thái Giản Mộc Thanh, lại nhỏ giọng nói: "Giản gia chúng ta là loại gia đình nào, làm sao có thể nhận một người nữ nương làm tỷ tỷ chúng ta chứ? Mất mặt chết mất. Đi ra ngoài, nhất định sẽ bị người ta hỏi, thật là xấu hổ."

Giản Mộc Thanh cũng có thể tưởng tượng sắc mặt cười nhạo Trầm Thanh Toàn, đúng vậy, tỷ tỷ của mình đi làm nữ nương cho vương gia, không bị người cười mới là lạ?

Hai tỷ muội nói chuyện, thấy Giản Mộc Huyền đi tới, Giản Mộc Thanh liền gọi hắt lại hỏi: "Tình hình của cái người nhũ nương ở Vương phủ ra sao rồi? Sao lại hấp tấp đến nhận nhân thân thế, là vì ở Vương phủ lẫn lộn không được sao?"

Giản Mộc Huyền biết duyên có tổ phụ nóng lòng nhận Hạ Trọng Phụng về, nhưng việc này không thể nói với trong phủ nhóm nữ quyến nhiều chuyện thế này được, nên nói: "Đại tỷ ở Vương phủ cũng không tệ, khi đệ đi qua, có rất nhiều nô tỳ đề sai sử, mặc kim mang ngân, vương gia lại thân thiết, sao lại không tốt? Là do tổ mẫu nghe nói tướng mạo đại tỷ giống hết nhị tỷ nên mới vội vàng bảo đệ đi đón mà."

Giản Mộc Thanh trước nay đều là đại tỷ tỷ, bây giờ nghe Giản Mộc Huyền sửa miệng gọi cô thành nhị tỷ tỷ, nhất thời tức giận nói: "Còn chưa có chứng thực, người đã sửa miệng gọi là tỷ tỷ?"

Giản Mộc Huyền nói: "Tổ mẫu đã nhận là cháu gái, còn chưa thực? Tỷ tưởng tổ mẫu không có chuyện gì làm, nhận cháu gái chơi à?"

Đúng vậy, tướng mạo nhũ nương kia giống tổ mẫu như thế, ngay cả cách nói chuyện, âm điệu với thần thái cũng có vài phần giống nhau, tổ mẫu gặp, tất nhiên là cháu gái ruột thịt, còn giả được sao? Giản Mộc Thanh buồn bực, phát tay áo bỏ đi.

Giản Mộc Lam đuổi theo Giản Mộc Thanh, quay đầu lại trách Giản Mộc Huyền: "Ca ca thật là, lại chọc giận tỷ tỷ."

Giản Mộc Huyền ngạc nhiên, là ta chọc giận sao?

Bên trong, thái phó phu nhân đã bàn bạc với Hạ Trọng Phụng về việc mời Hà ma ma đến Giản phủ giảng bài, bà cười nói: "Ta có giao tình với Hà ma ma, bảo bà chuyển đến Giản phủ giảng bài, nhân tiện cũng dạy cho Mộc Thanh, Mộc Lam, đúng là tiện thật! Tuy tổ phụ con là thầy giáo của thái tử, nhưng bận quá, chỉ có thể dạy cho Huyền nhi, những người khác, cũng không có thời gian để dạy."

Hạ Trọng Phụng nghe thái phó phu nhân nhất nhất nói xong, cũng là vì cô mà suy nghĩ, nhất thời suy đi nghĩ lại, hình như không có lý do gì để từ chối việc chuyển vào phủ, nên cô nói: "Tất cả đều nghe theo an bài của tổ mẫu ạ!"

Thái phó phu nhân vừa nghe thì nhẹ nhàng thở ra, quay về là tốt rồi. Vừa biết con bé là cháu gái nhà mình, lại phải đến ở phủ Tề vương làm nhũ nương, làm sao có thể hết áy náy trong lòng đây? Tự như năm đó, hoàng thượng biếm một nhà Tĩnh Huy rồi kinh, bản thân làm cô cô của nó, mà ngay cả tiền cũng không dám đi tiền một đoạn đường, áy náy trong lòng giống hết năm ấy. Nay, hoàng thượng lại triệu toàn gia Tĩnh Huy hồi kinh, chỉ sợ mình cũng không còn mặt mũi nào đi gặp con cháu.

Sau khi Hạ Trọng Phụng xuất môn Trầm Tử Trai vẫn hơi bất an, hắt ra ngoài đi tìm Phụng ngự y nói chuyện, hai người đi dọc nửa vòng sân.

Phụng ngự y nói: "Vương gia đừng lo lắng quá mức, Hạ cô nương là một người rất có trách nhiệm, làm việc đến nơi đến chốn, đương nhiên, sẽ không có chuyện vứt bỏ vương gia còn đang bệnh giữa đường đâu."

Trầm Tử Trai bị Phụng ngự y nhìn thấu tâm sự, hắt hơi buồn bực: "Lão Phụng à, ngoại trừ cách uống sữa, người không có cách khác sao? Nhờ nhũ nương bị thể lực nào đó bắt ép, cảm giác lo sợ rằng một đi không trở lại này không tốt tí nào."

Phụng ngự y nghĩ nghĩ rồi nói: "Thời gian này Vương gia uống sữa, tràng vị cũng đỡ hơn, bây giờ ta lại sửa lại phụng thuốc, thêm chút vị được với được tràng vị, vương gia uống thuốc trực tiếp, như vậy cũng được."

Trầm Tử Trai nghĩ đến vị đắng của thuốc, hắt lập tức lắc đầu nói: "Quên đi, bốn vương vẫn tiếp tục uống sữa đi! Đúng rồi, chuyện hiện nay bốn vương có thể tự mình uống thuốc, nghìn vạn lần đừng cho người khác biết, nhất là Hạ cô nương đó."

Phụng ngự y nói: "Chỉ bằng Vương gia thử tự mình uống thuốc, buông Hạ cô nương ra?"

"Không được, đã uống sữa của cô ấy, vừa nghĩ đến chuyện không được uống nữa, ta thấy rất khó chịu." Trầm Tử Trai nói xong, lại nhìn lên trời, có lẽ Hạ Trọng Phụng muốn ở lại Giản phủ dùng cơm trưa, hắt thở dài nói: "Nhà Giản nhiều người, cô ấy đến, e là vui đến quên cả trời đất."

"Vương gia nhớ Hạ cô nương?" Phụng ngự y hơi kinh ngạc.

"Ai nhớ nàng ta? Chỉ là ta lên con nghiện sữa thôi!" Trầm Tử Trai nói xong, nâng chân bước đi.

Phụng ngự y lẩm bẩm nói: "Còn chưa quá ngo mà, sao lại nghiện sữa?" Nói xong biến sắc, "Không được rồi, nếu vương gia nghiện sữa, về sau không có sữa uống, chẳng lẽ lại cai sữa? Cai sữa cũng phải nhìn mùa, cai vào mùa thu là thích hợp, nếu mùa khác, tràng vị không khỏe, rất dễ sinh bệnh."

Mãi đến sau buổi trưa, Hạ Trọng Phụng mới hồi phủ. Nàng vừa về một lúc, Lục Mộng đã biết, tự đi bẩm báo cho Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai đang nói chuyện cùng Phụng ngự y, nghe vậy thì nói: "Như vậy thì thỉnh Phụng nương đến đây nói chuyện luôn đi."

Lục Mộng ứng, lui xuống.

Lúc này Phụng ngự y giao ba nhánh hương cho Trầm Tử Trai, nói: "Đây là thanh tâm hương hôm kia ta cố ý phối chế, ngửi nó vô hại, vương gia giữ mà dùng."

Trầm Tử Trai nhận nhánh hương, quay đầu gọi người vào châm, cười với Phụng ngự y: "Sau giờ ngo, ta muốn đọc sách, nên cần tĩnh tâm, nếu đốt một

nhánh thấy hiệu quả, người chế nhiều một chút."

Phương ngự y gật gù đầu, nhìn giờ không còn sớm nữa, lại cần phải tới phòng thuốc điều chế được, hần liền đứng lên cáo từ.

Sau khi Phương ngự y đi rồi, Trầm Tử Trai lại cho người đi thúc giục Hạ Trọng Phương.

Hạ Trọng Phương nơi đó, đã rửa mặt xong, thay đổi xiêm y, đang nói chuyện cùng Tiền bà tử.

Tiền bà tử nghe tin Hạ Trọng Phương muốn chuyển tới Giản phủ, không khỏi khẽ nhếch miệng, kinh ngạc nói: "Không phải Phương nương nói làm quý nữ Giản phủ không tốt sao?"

Hạ Trọng Phương nói: "Đứng ở giữa như vậy, dễ qua lại hơn. Giản phủ sợ Tề vương phủ chỉ trích bọn họ bạc đãi con, Tề vương phủ cũng sợ bị chỉ trích như thế, nên đôi bên đều không ai bạc với con hết. Mà con cảm giác được thái phó phu nhân là thật tâm yêu thương con, có bà che chở, con ở Giản phủ hẳn là sẽ không quá khó khăn. Đợi đến khi cha mẹ con từ Giang Nam lên kinh thành, ba mặt một lời, nói rõ thân thế của con, khi đó không còn nghi ngờ gì nữa, mới có thể thật sự yên tâm được."

Tiền bà tử nói: "Phương nương đến chỗ nào, lão bà tử cũng sẽ theo."

Hạ Trọng Phương nói: "Đương nhiên là phải đưa bà bà cùng đi rồi. Nhân sự Tề vương phủ đơn giản, Tô quản gia là một người có năng lực, tuy có vài người nói xấu con, nhưng con sống cũng không quá nan kham. Đến Giản phủ, e rằng sẽ có nhiều người ăn không nói có, đến lúc đó con không tiện phản bác, bà bà có thể phân trần giúp con thì phân trần, không thể phân trần thì chúng ta chịu đựng. Dù sao đi nữa, con không thể so với tiểu thư Giản gia chính quy được. Nhưng lúc trước bị hù, thiếu chút nữa là con tìm chết, đến bây giờ có thể đi vào Giản gia làm quý nữ, đã là một bước lên trời rồi, chỉ là một chút lời phản nân, cứ coi như gió thoảng bên tai đi nha."

Tiền bà tử cười nói: "Lão bà tử cũng biết phân nặng nhẹ, tự sẽ không nói lung tung. Đợi đến khi Phương nương tìm được quý tế, khi đó về lại, mọi sự đại cát."

Hạ Trọng Phương thăm thò dài, tìm quý tế a, chỉ sợ không dễ, sau này có thể tìm được một gia đình bình thường để gả vào, e rằng cũng là trèo cao. Lúc trước bảo Phương ngự y hứa hẹn, chỉ là vì một hy vọng, để an tâm mà thôi.

Đang nói, liền thấy lại bảo nha hoàn Trầm Tử Trai đến thỉnh cô qua.

Hạ Trọng Phương đành chỉnh lại xiêm y theo nha hoàn đi qua gặp Trầm Tử Trai.

Mất thấy Hạ Trọng Phương đến đây, Trầm Tử Trai mở miệng gọi: "Chịu về rồi sao?"

Hạ Trọng Phương nghĩ đến lời nói của thái phó phu nhân, cố lấy dũng khí nói: "Vương gia, thái phó phu nhân bảo tôi dọn về Giản phủ ở, mỗi ngày chạng vạng qua đây cho Vương gia uống sữa."

"Cái gì?" Sắc mặt Trầm Tử Trai trầm xuống, hần nói: "Bổn vương không đồng ý!"

Hạ Trọng Phương gục đầu xuống, thấp giọng nói: "Ngày đó tôi đến Vương phủ làm nữ nương, cũng không ký khế ước gì, cũng không hứa cả đời làm nữ nương, hiện tôi đã đến nhận, tôi không có lý do từ chối."

Kỳ thật Trầm Tử Trai cũng biết, hiện thời trong triều có biến hóa, ngược lại thái tử không dám xuống tay với hần, về phần Giản thái phó, ông nhận cháu gái về, lại để cho cháu gái mỗi ngày đến đây cho hần uống sữa, đây rõ ràng là ý muốn liên hôn. Nhưng bây giờ hần muốn 'uống sữa' lúc nào cũng được, còn bây giờ, thật là....

Hạ Trọng Phương thấy Trầm Tử Trai không nói gì, cô lại trấn an: "Vương gia yên tâm, mỗi ngày tôi nhất định sẽ bắt chấp mưa gió mà tới." Cô nói xong, thấy dây hương đã được đốt, cô hít vào một hơi, chỉ cảm thấy một mùi hương ngọt ngào đột kích vào mũi, cực kỳ dễ ngủ, không khỏi đỏ mặt.

Lại nói lại phương thuốc của Phương ngự y, hần đã lấy ra được liệu cần phối rồi, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu đi đến ngăn tủ, vừa kéo ngăn kéo vừa lầm bầm: "Không ổn rồi, mình đưa nhầm 'thác cầm trợ tình hương' cho Vương gia rồi! Hần mà ngủ được chắc chắn sẽ nháo một trận mất thôi."

Lúc này, Trầm Tử Trai ngoắc Hạ Trọng Phương, hần nói: "Lại đây!"

Hạ Trọng Phương cảm thấy trong phòng hơi nóng, vốn định đứng lên mở cửa sổ ra, cô mới vừa đứng lên, thấy Trầm Tử Trai ngoắc, không tự chủ được bước qua, đứng bên cạnh hần.

Trầm Tử Trai nhìn Hạ Trọng Phương, duỗi tay ra, kéo cô ngồi lên đầu gối mình, hần thì thầm: "Bổn vương không muốn thả nàng đi!"

Trước kia, chỉ khi Hạ Trọng Phương cho Trầm Tử Trai uống sữa mới ngồi ở trong lòng hần như thế này, bây giờ không cho uống sữa cũng ngồi, nên cô không được tự nhiên, giằng giằng muốn ngồi xuống, lại bị Trầm Tử Trai đè lại, hần nói: "Bổn vương muốn uống sữa!"

Hạ Trọng Phương mặt cười như đau đẻ, lầm bầm: "Vương gia, buổi tối mới uống sữa được."

"Bây giờ cũng uống sữa được." Trầm Tử Trai nói, hần thuận thực vén xiêm y Hạ Trọng Phương ra, tìm chỗ đẩy đà của cô, vừa xoa vừa nắn, hần thấp giọng nói: "Ta không chờ kịp đến buổi tối."

Hôm nay Hạ Trọng Phương đi một chuyến, xa Vương phủ chỉ nửa ngày, lại nói với Trầm Tử Trai là mình phải rời xa hắn, lòng cũng hơi hụt hẫng, không rõ là luyến tiếc Trầm Tử Trai, hay là vì tương lai bản thân mờ mịt, bị Trầm Tử Trai nhẹ nhàng xoa nắn, không biết vì sao, cô không hề chống cự, thân mình cũng mềm nhũn dưới bàn tay hắn, phát ra tiếng rên rĩ. Rên rĩ.

Tay Trầm Tử Trai, đã dính vào chỗ đẩy đà, nhưng vì không trướng sữa, sờ vào lại vô cùng thích, lòng bàn tay cảm giác được sự mềm mại, không khỏi xoa nhẹ xuống phía dưới, tay kia đã xóc hung y lên, hắn cúi đầu, liền ngậm một bên chỗ đẩy đà, hút mạnh một cái, "Tặc tặc", hắn nói: "Vừa mềm vừa ngon!"

Toàn thân Hạ Trọng Phương rã rời, không tự chủ được ôm cô Trầm Tử Trai, khẽ mở môi đỏ mọng, níu gọi: "Vương gia, vương gia à!"

Trầm Tử Trai mút vào một hồi, càng mút càng không thể thỏa mãn, mút mãi không ra sữa tươi, càng thêm miệng khô lưỡi khô, nhất thời nghe được tiếng ní non của Hạ Trọng Phương, trong lòng càng ngứa ngáy, hắn nhắc đầu, in lên môi đỏ mọng của Hạ Trọng Phương, đầu lưỡi mạnh mẽ luồn vào, duyên với cái lưỡi thơm tho của cô, hôn mãi đến khi Hạ Trọng Phương thở gấp, đập đập người hắn, thế này mới buông cô ra.

Sau khi Hạ Trọng Phương được hắn buông lỏng, người hơi mơ mơ màng màng, đột nhiên tỉnh người lại, vội vàng giãy dụa nhảy xuống, lòng thầm nghĩ: hay là hắn bị hạ mê được, làm sao đây?

Trầm Tử Trai ôm ôn hương ngọc nhuyễn trong ngực, mới không bao lâu làm sao hắn chịu thả người chứ, hắn lại ôm sát Hạ Trọng Phương, mút một cái lại một cái chỗ đẩy đà, dùng đầu lưỡi vẽ bừa trên ngực cô, hết mút rồi liếm, mập mờ nói: "Đừng đi mà!"

Hạ Trọng Phương lại mềm người, tay nâng chỗ đẩy đà, đưa nó đến miệng Trầm Tử Trai, rên rĩ: "Không phải Vương gia muốn uống sữa sao?"

"Được!" Trầm Tử Trai há miệng thật to, mút thật mạnh, một bàn tay đi tham quan dưới váy Hạ Trọng Phương.

Hạ Trọng Phương không thể tự chủ được bản thân, cô lại rên ra tiếng. Nhất thời mở ra chân, để ngón tay Trầm Tử Trai thâm nhập vào.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Ngón tay Trầm Tử Trai vuốt nhẹ nơi nào đó của Hạ Trọng Phương, ở đó có chút nước chảy ra, ngón tay đi vào một chút, tham lam tiến vào động đào nguyên, 'nước cạn ghẹo tôm', hắn tìm mọi cách khiêu khích.

Hạ Trọng Phương thở gấp, cầu xin: "Vương gia, vương gia, tôi, tôi..." Câu nói kể tiếp nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Cả người Trầm Tử Trai dường như bốc hỏa, ôm Hạ Trọng Phương đặt lên bàn dài, lấy người mình đè lên cô, cây gậy đặt bên ngoài động đào nguyên của Hạ Trọng Phương, hắn hỏi: "Bảo bối, muốn hay không?"

"Vương gia!" Mặt Hạ Trọng Phương nửa khép nửa mở, phụ giúp Trầm Tử Trai, cô lẩm bẩm: "Tôi bị trúng mê hương sao? Thật là khó chịu!"

Trầm Tử Trai vốn đã là tên lạp vào cung, vừa nghe đến hai chữ mê hương, đột nhiên trong đầu xuất hiện tình cảnh trúng độc vài năm trước, trong lòng lo sợ, tỉnh táo hơn phân nửa, hắn gắng gượng rút thân mình về, xoay người đi rót đầy một ly trà, đổ một ly lên mặt Hạ Trọng Phương, thấy Hạ Trọng Phương giật mình một cái, ánh mắt không còn mê ly nữa, thế này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa xong thì, Phương ngự y đã đến ngoài cửa phòng, nghe Lục Mộng nói Trầm Tử Trai dặn dò không cho ai vào, sắc mặt hắn khẽ biến, đứng bên ngoài gọi 'vương gia', liền lĩnh đi vào.

Trầm Tử Trai nghe được tiếng gọi, cầm chén đơn đáp lên người Hạ Trọng Phương, xong, hắn quay đầu lại nói: "Lão Phương, người mau tới đây bắt mạch xem, xem xem chúng ta có phải trúng mê độc hay không?"

Phương ngự y bước lên hai bước, rót trà dập tắt trợ tình hương, lại mở cửa sổ cho thông khí, lúc này hắn mới nói: "Ta lấy nhằm trợ tình hương đưa cho vương gia, cũng may vương gia... , nếu không, độc tính phát tác, khi đó sẽ phiền toái to."

Mặt Hạ Trọng Phương màu đỏ tươi, cô hơi thanh tỉnh một chút, liền sửa lại xiêm y dưới chân, xong rồi cô ngồi dậy nói: "Phương ngự y, người suýt nữa hại chết chúng ta rồi!"

Phương ngự y thấy mặt Hạ Trọng Phương như hoa đào tháng ba, môi đỏ mọng hơi sưng lên, mị thái khó miêu tả, không hiểu tại sao, ngực hắn nhảy lên một cái, hắn đành ngó lơ chỗ khác, nói nhỏ: "Hạ cô nương, cô về tắm một lát, uống vài chén trà, nghỉ ngơi sẽ không sao nữa."

Hạ Trọng Phương trở lại trong phòng, Tiền bà tử với Thanh Trúc thấy cô chật vật, trong bụng không khỏi nói thầm: còn chưa tới lúc cho bú sữa, sao lại có bộ dạng này? Hay là?

Hạ Trọng Phụng đi vào soi gương, thấy hai má mình đỏ hồng. Chính là xuân tình nhộn nhạo, cô không dám nhìn lại, vội vàng bảo người mau chóng mang nước vào, tắm rửa một hồi, mới khá hơn một chút.

Tiền bà tử đi vào hầu hạ Hạ Trọng Phụng tắm rửa, nhẹ nhàng hỏi: “Vương gia vượt rào rồi à?”

Hạ Trọng Phụng lắc đầu nói: “Cũng không hẳn. Là do Phụng ngự y lấy nhầm dây hương đưa cho vương gia, không ngờ dây hương kia có tác dụng trợ tình, hai người chúng con ngửi được, mới thành bộ dạng này.”

Tiền bà tử nghe thế, bà yên lòng, chưa hur thân là tốt rồi.

Hạ Trọng Phụng tắm rửa xong, uống vài chén trà vào, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhất thời kêu Thái Bạch Thái Hồng vào giúp cô chuẩn bị trang phục, nói muốn đi qua gặp Trầm Ngọc Tiên.

Trầm Ngọc Tiên đang nói chuyện với Tô Ngọc Diệp, nghe Hạ Trọng Phụng đến, nhất thời hai người liếc nhau, đi đến Gian phủ một chuyến, đã muốn chạy sang đây tính nợ rồi sao.

Hạ Trọng Phụng vào phòng, hành lễ với Trầm Ngọc Tiên và Tô Ngọc Diệp, lễ xong mới ngồi xuống, nói lại những lời cô đã nói với Trầm Tử Trai, lặp lại một lần nữa cho Trầm Ngọc Tiên nghe: “Tôi đã nói với vương gia, vương gia cũng đồng ý chuyện tôi chuyển tới Gian phủ, mỗi ngày vào lúc chạng vạng tôi sẽ tới gặp vương gia.”

Trầm Ngọc Tiên vốn muốn ngăn cản, nhưng vừa nghe Trầm Tử Trai đồng ý rồi, lòng cô không khỏi nghi ngờ, nên cô nói: “Hạ cô nương, ít nhất mọi người ở Tề vương phủ cũng là kính trọng cô, còn thỉnh Hà ma ma đến giảng bài cho cô, tất cả đều không bạc đãi cô, ở đây lại tự tại, sao không đợi ca ca ta hết bệnh rồi, cô lại chuyển đến Gian phủ cùng được mà?”

Hạ Trọng Phụng thấp giọng nói: “Tổ mẫu đã lớn tuổi, lại hy vọng tôi có thể kề cận bên người, phụng dưỡng người. Mà mỗi ngày tôi đến đây một chuyến, cũng không làm gián đoạn việc trị bệnh của vương gia, bởi vậy...”

Trầm Ngọc Tiên trầm nói: người đến Gian phủ ở, ai biết mỗi ngày người ăn cái gì uống cái gì, vạn nhất có người dụng tâm bắt lương, hạ độc người, rồi làm hại chết ca ca ta rồi sao? Không được, chuyện này phải thương nghị lại với ca ca, phải tìm cách ngăn Hạ cô nương lại, không cho nàng về Gian phủ.

Đội Hạ Trọng Phụng nói xong đi ra ngoài, Trầm Ngọc Tiên liền đi tìm Trầm Tử Trai, nói ra lo lắng trong lòng.

Trầm Tử Trai nói: “Nếu Gian gia đồng ý cho Hạ cô nương lại đây cho sữa, chắc chắn sẽ không dám ngáng chân. Lúc trước bọn họ đến nhận lại người, chắc hẳn cũng đã nghĩ đến chuyện phủ định ý kiến của cô ấy, nhưng bây giờ tình hình đã có chuyển biến, chỉ sợ bọn họ còn muốn mượn tay Hạ cô nương để thân cận với chúng ta.”

Trầm Ngọc Tiên khó hiểu, hỏi: “Vì sao?”

Trầm Tử Trai nói: “Gần đây tâm ý Hoàng thượng thường hay thay đổi, đầu tiên là triệu Vương trạng nguyên hồi kinh, sau đó là phong Vi Thanh Nhĩ làm tướng quân, thay thế tướng quân chỉ huy Mai Trường Đình. Hôm qua, trong cung lại nhắc đến Tứ vương gia, nói tứ vương gia vẫn vô toàn tài, cần điều kiện để phát triển, vân vân. Thái tử nghe được những lời này, còn có thể không lo sợ sao? Hoàng thượng có thể hạ đài tướng quân Mai Trường Đình, chẳng lẽ không thể hạ đài thái tử? Nếu sau này Thái tử phạm lỗi, không chừng hoàng thượng sẽ lập tức ra tay. Hiện nay, thái tử sợ tứ vương gia lên kinh, ngược lại ông ta càng muốn thân thiết với ta hơn, và lại gương mặt đã xé trước kia.”

Trầm Ngọc Tiên nghe xong, thật lâu mới nói: “Ca ca, mặc kệ thái tử muốn thế nào, chỉ cần ông ta không hại ca ca, ca ca cũng nên nhân nhượng. Nếu không, sau này ông ta đáng vị, huynh muội chúng ta lại không có ngày lành.”

Trầm Tử Trai gật đầu nói: “Giờ đây, ta còn bệnh, không thể cứng đối cứng với ông ấy, ông ấy đã có tâm hòa hảo, ta cũng nên tận lực bồi tiếp.”

Trầm Ngọc Tiên nói: “Mặc dù như thế, mỗi tối chạng vạng Hạ cô nương đến, trước khi cho sữa, phải để Phụng ngự y bắt mạch cho cô ấy, chẩn đoán chính xác không có chuyện gì, ca ca mới uống sữa.”

Trầm Tử Trai nói: “Yên tâm đi, không cần phải chúng ta phải lên tiếng, Phụng ngự y cũng sẽ làm như vậy.”

Trầm Ngọc Tiên thoáng yên lòng, cáo từ đi ra ngoài.

Chỗ Hạ Trọng Phụng, cô đến gặp Hà ma ma, nói ý kiến của thái phó phu nhân.

Hà ma ma quả nhiên nhanh chóng đồng ý, bà cười nói: “Nếu là phủ khác, ta không đi đâu nha, nhưng thái phó phu nhân đã mở miệng, đương nhiên là phải đi rồi. Để sáng mai ta đi xe ngựa tới đây, theo các người đi qua đó.”

Hạ Trọng Phụng nghĩ đến chuyện gần đây Tô Ngọc Diệp cũng cùng học Hà ma ma, Hà ma ma với mình đi rồi, Tô Ngọc Diệp thì sao?

Tô Ngọc Diệp nghe được tin này rất nhanh, cô không khỏi nói: “Aiz, Hà ma ma cũng muốn chuyển đến Gian phủ? Thế diện Hạ cô nương lớn như vậy sao?”

Nha hoàn cười nói: “Cũng không phải là thể diện của Hạ cô nương, mà là thể diện thái phó phu nhân lớn.”

Tô Ngọc Diệp nghĩa đến thân phận địa vị của Giản thái phó, đành phải im lặng. Tuy Tô gia là nhà mẹ đẻ của Thục phi nương nương, nhưng Thục phi nương nương không có con, đương nhiên Tô gia thấp hơn các nhà họ ngoại khác một bậc, so sánh với nhau thì hiện thời Tô gia đang thua kém Giản gia. Hà ma ma vứt bỏ một nữ học trò như cô, theo Hạ Trọng Phụng đi đến Giản gia, cũng có thể hiểu được.

Nha hoàn bên người Tô Ngọc Diệp, tên là Ngưng Tuyết tức giận: “Hà ma ma đúng là mắt chó chỉ thấy người thấp kém, biết Giản gia đặc thế, liền đi theo Hạ cô nương đến Giản gia sao? Đợi sau này vương gia...”

Nàng nói còn chưa dứt lời, đã bị Tô Ngọc Diệp ngăn lại, Tô Ngọc Diệp cười nói: “Được rồi, không cần nhiều lời, xem canh xong chưa, mang qua cho vương gia đi thôi!”

Ngưng Tuyết nghe vậy, liền nhìn nồi canh, tâm trạng vẫn khó chịu, nghĩ Hạ Trọng Phụng sẽ còn đến Vương phủ, đến lúc đó cô nhất định sẽ ngáng chân, coi như là trút giận thay cho tiểu thư nhà mình.

Hạ Trọng Phụng không biết mình lại gián tiếp đắc tội với người, cô bảo Tiền bà tử thu dọn trang sức với ngân phiếu Phụng Chấp Tâm đưa tới, những cái khác cũng không mang đi, cô cười nói: “Lúc chúng ta đến, cũng không mang nhiều thứ đến, bây giờ đi, ngoại trừ bộ sách và bảng chữ mẫu Hà ma ma đưa ra, thì chúng ta cũng sẽ không mang thứ gì của Vương phủ đi, mà thái phó phu nhân cũng nói, tất cả đã sẵn sàng, không cần con phải mang theo gì cả.”

Tiền bà tử nghe dặn, bà lấy những thứ mang theo để riêng một chỗ, những thứ còn lại thì gói lại, đến lúc đi, đưa cho Trầm Ngọc Tiên.

Tối tối, Hạ Trọng Phụng đã dọn xong, liền đi qua chỗ Trầm Tử Trai cho sữa, cô nghĩ đây là đêm cuối cùng nghỉ ngơi ở Vương phủ, nhất thời có hơi không ổn, khi nhìn Trầm Tử Trai, cũng có chút rung động.

Trầm Tử Trai âm thầm đánh giá Hạ Trọng Phụng, thời gian cô vào phủ chỉ mới hai tháng, dường như đã thoát thai hoán cốt, trở mã kiều mỹ dị thường. Đáng diệu như thế này, sao không khiến cho người khác động lòng chứ?

Hạ Trọng Phụng thấy Trầm Tử Trai không nói lời nào, chỉ một mực nhìn cô, Hạ Trọng Phụng không khỏi xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu nói: “Vương gia nhìn cái gì thế?”

Trầm Tử Trai đáp: “Nhìn tiểu cô nương mỹ mạo lạ thường.”

Hạ Trọng Phụng không khỏi “xi” một tiếng, cô nói: “Vương gia học thói xấu rồi!”

Trầm Tử Trai thấy cô cười, lại có nét phong tình khác lạ, hẳn không thể không để ý, đang muốn nói chuyện, chợt nghe tiếng bước chân, đành trưng ra sắc mặt đoan chính, ra về chính nhân quân tử.

Là Phụng ngự y bụng chén thuốc đi vào, nhìn Hạ Trọng Phụng uống xong, lúc này mới như thường ngày, lui ra ngoài bình phong.

Khi Trầm Tử Trai hút sữa, nghĩ đến lời cảnh cáo của Phụng ngự y, thì hẳn đang hoang hơn rất nhiều, chỉ là khi hắn đang cầm chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phụng mút sữa, nhìn không được dùng khoe mắt ngắm trộm cô, đến lúc thấy vẻ mặt thẹn thùng của cô, mút mạnh một cái, cô run nhẹ, hẳn cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Dường như Hạ Trọng Phụng cảm giác trợ tình hương của buổi chiều vẫn còn tác dụng, cô cảm thấy khó tự khống chế bản thân, chỉ cần Trầm Tử Trai mút nhẹ một cái, là cả người cô đã cảm thấy tê dại, cảm giác tê dại kia lan đi toàn thân, ngày càng di chuyển xuống phía dưới, nhất thời hai má đỏ đậm, không thể tự khống chế mà rên. Rên rì.

Trầm Tử Trai nghe được tiếng rên của cô. Hẳn không chống đỡ được, ngã lên giường, ôm Hạ Trọng Phụng ghé vào ngực của mình, thấp giọng chỉ bảo: “Hai tay chống lên giường, phủ lên ta, để cho bản vương uống sữa.”

Một bên chỗ đẩy đà Hạ Trọng Phụng còn trướng, cực kỳ khó chịu, cô nghe vậy thì ngồi vào ngang hông Trầm Tử Trai, di di về phía trước, hai tay chống lên giường, phủ lên trên hắn, đưa chỗ đẩy đà đến bên miệng Trầm Tử Trai, lẩm bẩm nói: “Vương gia, tôi không chống được lâu đâu đấy.”

“Bản vương nhanh lắm!” Trầm Tử Trai mút một bên đẩy đà, lại thường thức chỗ đẩy đà bên kia, hắn lặng lẽ co chân lại, dùng đầu gối cạo đùi Hạ Trọng Phụng, hình như là không tự chủ được nữa rồi.

“Vương gia lại trêu tôi.” Hạ Trọng Phụng hờn dỗi, né tránh Trầm Tử Trai, khiến cho những sợi tóc càng như quần quýt bên cổ hắn.

Trầm Tử Trai cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, dùng ngón tay quần tóc Hạ Trọng Phụng thành từng vòng, quần ở ngón tay vài vòng, nhẹ nhàng lôi kéo, kéo Hạ Trọng Phụng cúi đầu xuống, cả khuôn mặt hắn chôn vào chỗ đẩy đà của cô, mút liếm, không cách nào kiềm chế được.

Hạ Trọng Phụng cũng thở gấp ra tiếng, đoạt lại sợi tóc của mình, cúi đầu hỏi: “Vương gia uống xong rồi à?”

“Còn muốn uống nữa làm sao bây giờ?” Trầm Tử Trai buông chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phụng ra, dùng tay nâng cô dậy, để cô ngồi xuống, hắn cũng ngồi dậy, mặt đối mặt với Hạ Trọng Phụng, từ từ hạ dần xuống mặt cô, nhẹ nhàng chạm vào môi Hạ Trọng Phụng, rồi bắt đầu chiếm cả đôi môi cô, môi lưỡi mãnh liệt tiến công, nóng vô cùng.

Hạ Trọng Phụng thấy không bình thường, cố hết sức đẩy Trầm Tử Trai ra, té xuống giường, sửa sang lại xiêm y, không kịp nhiều lời liền chạy mất.

Trầm Tử Trai cũng không đứng dậy, chỉ nằm trên giường lẩm bẩm “Nếu không chạy, bốn vương tình nguyện để độc tính phát tán. Tiểu kiều tình này càng ngày càng mê người, sớm muộn gì bốn vương cũng bị nàng phá hỏng sự nghiệp.”

Đêm nay, thứ nhất, tâm trạng Hạ Trọng Phuong hơi loạn, thứ hai, nghĩ đến việc ngày mai sẽ chuyển đến Giản phủ, cô không ngủ được.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên Giản phủ phái Giản Mộc Huyền tới đón cô với Hà ma ma.

Đích thân Trầm Ngọc Tiên đưa đến ngoài cửa phủ, dặn bảo Hạ Trọng Phuong nhớ chàng vạng lại đến đây, nghe Hạ Trọng Phuong đồng ý, liền xoay người vào cửa, cô mới xoay người, thì thấy Trầm Tử Trai đứng ở phía sau cửa, nhất thời hỏi: “Ca ca, sao ca lại ra đây?”

Trầm Tử Trai nói: “Đi tản bộ!” Nói xong xoay người vào trong.

Trầm Ngọc Tiên có chút kỳ quái, “Không phải là ca ca đi tiễn Hạ cô nương chứ?”

Trầm Tử Trai vừa đi vào trong vừa lẩm bẩm: “Mười hai cái hà bao của bốn vương, đến bây giờ còn chưa nhận cái nào mà người đã đi rồi. Cũng không biết có nhớ thù cho bốn vương hay không nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

EDIT: Hoanglinh2tq

Khi Hà ma ma và Hạ Trọng Phuong đến Giản phủ thì sớm đã có nha hoàn với bà tử đón các nàng đi vào, dẫn đi gặp thái phó phu nhân.

Hạ Trọng Phuong bái kiến thái phó phu nhân xong, lúc này Hà ma ma bước lên gặp mặt, tất nhiên là huyền não một phen.

Nói một chốc, thái phó phu nhân bảo Hạ Trọng Phuong đi đến gặp Bạch thị phu nhân, bà cười nói: "Tổ phụ với phụ thân của con, đã vào triều rồi, đợi buổi chiều bọn họ về rồi gặp sau. Về phần những người khác trong phủ, con cứ ở đây rồi gặp sau cũng chưa muộn."

Hạ Trọng Phuong ‘vâng’, đang tính dẫn Tiên bà tử đi xuống. Thái phó phu nhân lại gọi cô lại, bà quay đầu gọi hai nha hoàn đến, chỉ ngón tay vào Hạ Trọng Phuong mà nói: "Hai đứa nha hoàn Linh Chi và Đông Tuyết này cũng coi như linh hoạt, để chúng nó hầu hạ con đi! Trong phủ có chuyện gì không biết hãy hỏi chúng nó. Muốn đến chỗ mẫu thân con, thì bảo hai đứa nó dẫn con về phòng, rửa mặt xong rồi hãy đi."

Thái phó phu nhân nói xong, lại quay qua nói với Linh Chi và Đông Tuyết: "Theo Phuong nương, Phuong nương sẽ là chủ tử của các người, con bé tốt, các người đương nhiên cũng tốt, con bé không tốt, các người cũng phải không tốt. Hãy coi chừng, lo mà hầu hạ cho đàng hoàng, sau này ắt sẽ có kết quả như ý."

Linh Chi và Đông Tuyết vốn có đôi mắt linh hoạt, nghe được lời nói này, tự nhiên biết bọn họ sẽ cùng một thể, về sau sẽ trói buộc một chỗ cùng Hạ Trọng Phuong, nên hai cô trung ra vẻ mặt trung thành, vâng dạ sẽ hầu hạ Hạ Trọng Phuong thật tốt.

Bạch thị phu nhân đang ở trong phòng nói chuyện với Giản Mộc Thanh, nghe Hạ Trọng Phuong đến đây, mặt cười cứng lại một chút, nhưng rất nhanh lại làm ra vẻ không có việc gì, bảo nha hoàn: "Thịnh Phuong nương vào!"

Chiếc khăn trong tay Giản Mộc Thanh bị vặn một cái, cô hừ một tiếng: "Chưa biết như thế nào lại thành đại tiểu thư của Giản gia mà, chắc mừng quá đến ngủ cũng phải bật dậy rồi."

Bạch thị phu nhân chặn lời Giản Mộc Thanh: "Dầu sao nó cũng là con gái của cha con, ở bên ngoài đừng có nói năng vô lễ khiến người ta cười chê, biết chưa!"

Giản Mộc Thanh nói: "Mẹ ơi, con có ngu đến thế không, trước mặt người ngoài, chỉ có cô ta vô lễ, con làm muội muội sao có thể vô lễ?"

Bạch thị phu nhân cười một cái rồi bà nói: "Cuối năm xuất giá rồi, cũng nên thu liễm cái tính nóng nảy này của con đi, có việc gì cũng phải giữ trong lòng, đừng để lộ trên mặt."

Năm nay Giản Mộc Thanh mười sáu tuổi, được gả cho Thôi Minh Quang, cuối năm sẽ xuất giá. Bây giờ nghe Bạch thị phu nhân nói như vậy, cô hơi khựng lại.

Nhất thời Hạ Trọng Phuong đi vào, Bạch thị phu nhân đợi cô bái kiến xong, bà mới nói: "Hôm qua ta đã bảo người làm làm cho con vài bộ xiêm y, đợi làm xong sẽ mang qua. Dù sao con cũng là tiểu thư Giản phủ, không nên mang phục sức của nhũ nương Vương phủ."

Hạ Trọng Phuong mặt hơi đỏ lên, bộ đồ cô mặc hôm nay là của Trầm Ngọc Tiên đưa, luận chất liệu hay kiểu dáng thì cũng là hàng thượng thừa, không hề thua kém xiêm y trên người Giản Mộc Thanh, nhưng trong mắt Bạch thị phu nhân, thứ cô mặc chỉ là phục sức của nhũ nương.

*phục sức: trang phục và trang sức.

Sau khi Hạ Trọng Phuong đi về, Giản Mộc Thanh mới nói: "Có một tỷ tỷ là nhũ nương, thật mất hết mặt mũi. Mẹ à, mẹ mau nghĩ cách cho cô ta biến khỏi đây đi, có cô ta ở đây, chúng ta như đang làm trò cười vậy."

Bạch thị phu nhân nhấp trà, buồn bã nói: "Gấp cái gì? Nó không phải vừa mới đến sao? Tô mẫu với cha con muốn xem nó như bảo bối, chúng ta chỉ có thể trông chừng cho thật kỹ thôi."

Hạ Trọng Phuong từ phòng Bạch thị phu nhân đi ra, cô bảo Linh Chi với Đông Tuyết dẫn cô trở về phòng, vừa đến hành lang, cô đã thấy Tiên bà từ với hai bà tử có dáng người hơi thô đang chuyển chồng sách với băng chữ mẫu vào phòng, bọn họ không dám để lộn xộn, chờ cô trở về lại sắp xếp.

Một lát sau, Thái phó phu nhân cho hai nha hoàn và bốn bà tử nữa tới hầu hạ Hạ Trọng Phuong.

Nếu là hai tháng trước, thấy mấy bộ xiêm y gấm vóc lụa là, bọn nha hoàn thót tha đi qua đi lại, hẳn Hạ Trọng Phuong sẽ tay chân hoảng loạn, thậm chí là không dám sai sử. Nhưng cô đã ở Vương phủ hai tháng, đi theo Hà ma ma học được không ít kiến thức, bây giờ cũng tự nhiên hào phóng hơn, thấy nha hoàn bà tử kính cẩn, cô cũng chỉ thân nhiên, cười bảo các nàng miễn lễ, hỏi xong tuổi tác gia hương, liền bảo các nàng giúp đỡ cô sắp xếp lại bộ sách.

Trước kia, Linh Chi với Đông Tuyết nghe vị cô nương này vốn là đến từ vùng nông thôn ở Giang Nam, không hề có chút kiến thức gì, mà ở trong Vương phủ làm nhũ nương, vân vân... , thậm chí Hạ Trọng Phuong chỉ là một người phụ nữ thấp hèn không có tri thức, bây giờ mới thấy, các cô đều âm thầm thân phục: từ khi độ đến tướng mạo, không thua gì Thanh tiểu thư! Nếu không phải là con gái riêng, không chừng có thể được như Thanh tiểu thư, tìm được quý tể ~!!!

Linh Chi hầu hạ Hạ Trọng Phuong, đương nhiên là phải trung với Hạ Trọng Phuong, nhất thời thay Hạ Trọng Phuong mà sầu não, tuy Hạ Trọng Phuong có tướng mạo đẹp, nhưng đã mười tám tuổi rồi, lại từng bị lưu, là một nhũ nương, cảm kỳ thư họa cũng không thông hiểu, tình trạng của Hạ Trọng Phuong mà muốn gả cho người ta, e rằng cao không được mà thấp cũng không xong!

Chúng nha hoàn thu dọn đồ đạc, Tiên bà tử lại không rảnh rồi, bà một mình đứng quan sát bố cục đình viện Giản phủ, dù sao bà ở Tề vương phủ hai tháng, tầm nhìn cũng cao hơn trước rất nhiều, nhìn một hồi, lặng lẽ nói với Hạ Trọng Phuong: "Mặc dù Giản phủ không rộng bằng Tề vương phủ, nhưng lại là gia tộc thịnh vượng, hoa cỏ cây cối tươi tốt, người đến người đi, lộ ra vị đạo phồn vinh. So sánh tương đối mà nói, Tề vương phủ quá mức lạnh lẽo."

Hạ Trọng Phuong đáp: "Gián gia là thế gia trăm năm, mà hiện giờ Gián thái phó còn sống, vẫn chưa phân gia, ba thế hệ đều ở trong phủ, tính số người từ trên xuống dưới, chỉ sợ có đến mấy trăm người, nhưng họ lại biết cách điều hòa, người tuy nhiều, nhưng ngay ngắn rõ ràng, cũng hề âm ỷ." Cô nói xong, trong lòng so sánh Giản phủ với Tề vương phủ, không hiểu sao, lại nhớ tới Trầm Tử Trai, um, giờ này vương gia đang tản bộ trong vườn sao?

Trầm Tử Trai đúng là đang dạo bước trong vườn, nói chuyện với Tô Lương: "Phụ thân Hạ cô nương ở Giang Nam, có thể đưa người lên kinh không?"

Tô Lương nói: "Gián phủ đã cho người đi đón bọn họ, chắc là khởi hành rồi."

Trầm Tử Trai nói: "Hạ cô nương giống thái phó phu nhân như vậy, thấy cô ấy như thế, nên sớm tin cô là tiểu thư Gián gia, cha mẹ cô ở Giang Nam đến đây, chỉ là để phân trần một phen, chắc là không tìm ra thêm khúc chiết gì đâu."

Hai người nói chuyện một lát thì La Quân Dụng vội vàng đến tìm Trầm Tử Trai, ông cười nói: "Vương gia, cả nhà Vương trạng nguyên đã đến ngoài thành, có thể là buổi chiều vào thành."

Trầm Tử Trai vừa nghe, ánh mắt sáng lên, hẩn cười nói: "Mau, chuẩn bị một chút, bản vương muốn đích thân đi nghênh đón bọn họ."

Trầm Ngọc Tiên nghe được Trầm Tử Trai muốn ra ngoài, cô lo lắng, vốn muốn ngăn lại, nhưng vì Phuong nương y nói, Trầm Tử Trai có thể ra ngoài, miễn là đừng quá hai canh giờ thì không sao, như thế Trầm Ngọc Tiên mới chịu cho đi.

Vương Tinh Huy xuất thân thế gia, năm đó tài mạo song toàn, lại thi đậu trạng nguyên, là loại phong quang nào? Không ngờ ông lại bị biếm ra khỏi kinh thành, vì thế đã nhiều lần trải qua lận đận. Hiện lại hồi kinh, tất nhiên là vui buồn lẫn lộn.

Vì Thanh Mi cũng vén màn xe xem phong cảnh bên ngoài, thấy được cửa hoàng thành, bà cảm thán nói: "Không ngờ cuộc đời này còn có thể trở về!"

Vương Tinh Huy ngồi trên lưng ngựa, nghe được tiếng nói, quay đầu cười nói: "Ta đã nói với nàng từ sớm rồi cơ mà, nhất định có thể trở về, nàng tin rồi chứ?"

Vì Thanh Mi thấy Vương Tinh Huy cười xán lạn, bà muốn nói gì, nhưng thoáng thấy tóc mai của ông đã điểm bạc, lòng bà cảm thấy vô cùng chua xót, mấy năm nay, đúng là ông có ôm hy vọng hồi kinh, mới tìm mọi cách chống đỡ. Mặc dù bây giờ họ đã trở lại, tiếc rằng hoàng đế đã lớn tuổi, thái tử sắp đăng vị, khi đó chỉ sợ lại....

Vương Du với Vương Tông chia nhau ngồi hai bên trái phải của Vì Thanh Mi, hai người cũng tò mò nhìn ra bên ngoài, cười nói: "Mẹ, cửa thành thật lớn!"

Vi Thanh Mi sờ sờ đầu Vương Tông, cười nói: "Kinh thành đó, cửa thành đương nhiên là lớn rồi." Nói xong lại nhìn Vương Du, thấy sắc mặt cô không tốt, bà liền hỏi: "Lại thấy không khỏe hả con?"

Vương Du nhỏ giọng nói: "Ngực hơi khó chịu ạ, nhưng bây giờ, xe ngựa đi chậm lại, con đã thấy đỡ hơn nhiều rồi."

Vi Thanh Mi nhìn nhìn Vương Du, lòng thầm thở dài. Đứa con gái này lúc còn bé bị khiếp sợ, nên thường bị phong hàn, căn bệnh như đã mọc rễ, mặc dù đã tìm mọi cách điều dưỡng, nhưng thân thể con bé vẫn luôn yếu ớt, bởi vậy, bây giờ đã mười tám tuổi rồi, nhưng vẫn chưa hứa gả cho ai. Nhưng nói đi thì cũng nói lại, cũng may là chưa hứa gả nó cho ai, nếu không lần này hồi kinh sẽ không thể dẫn con bé theo được.

Năm nay Vương Tông mới mười tuổi, cậu hoạt bát khỏe mạnh, cậu cười nói: "Tỷ tỷ thật yếu ớt, xa phu chắc sợ tỷ ốm rồi ấy, đi chậm thế này biết bao giờ mới đến được kinh thành mà tỷ còn nói nhanh?"

Vương Du làm bộ muốn đánh Vương Tông, sáng giọng: "Đệ chỉ hận không thể bay đến kinh thành nên mới ngại đi chậm chứ gì."

Năm đó Vi Thanh Mi sinh hạ nữ nhi ở trên đường, thân mình cũng hơi thương tổn, khi tới Triều Châu điều dưỡng nhiều năm cũng chỉ đỡ hơn đôi chút, nên đến khi Vương Du tám tuổi, bà mới sinh hạ Vương Tông. Mặc dù không vương được đường con, nhưng trai gái cũng coi như đủ đầy.

Vương Tinh Huy nghe tiếng cười nói của vợ con ở phía sau, khỏe miệng cũng lộ ra ý cười, đang định vào thành, thì thấy từ cửa thành phi ra mấy con tuần mã, con ngựa đi đầu đi về phía ông, vừa gọi: "Thật là trạng nguyên lang?"

Vương Tinh Huy trầm ngâm nhìn lại, thấy rõ người đến là Triệu Thiệu Nguyên, ông cất giọng nói: "Là Kiều sư gia sao? Nhiều năm không gặp, thế mà ông chẳng già đi tí nào."

Kiều Thiệu Nguyên sớm xuống ngựa, bước lên gặp lại Vương Tinh Huy, Kiều Thiệu Nguyên cười nói: "Vương trạng nguyên đã thấy tuổi rồi đấy."

Vương Tinh Huy cũng xuống ngựa, cười ha ha vỗ vai Kiều Thiệu Nguyên nói: "Bên ngoài đã trên dưới hai mươi năm, làm sao có thể không già chứ?"

Nói chuyện một chút, phía sau có mấy con ngựa chạy tới, là đám người La Quân Dụng và Tô Lương.

Tô Lương cười nói: "Trạng nguyên lang cuối cùng cũng hồi kinh!"

Vương Tinh Huy thấy người thân của mình còn chưa tới đón, mà người của Vương phủ lại đến đây trước, cảm thấy hơi xúc động, ông cười nói: "Thân thể Tô quản gia cũng cường tráng thật đấy!"

Tô Lương cười nói: "Mấy năm nay sàu đến trắng đầu, thân thể cường tráng ở chỗ nào, chỉ là ta mập già, nên thoát nhìn có vẻ cứng cõi thôi." Nói xong lại chỉ chỉ phía sau nói: "Thân thể Vương gia không được khỏe, không thể cưỡi ngựa, nhưng cũng ngồi xe ngựa tới, bây giờ còn đang ở phía sau."

Đoàn người nói chuyện, rất nhanh, Trầm Tử Trai ngồi xe ngựa cũng đến.

Đám người Tô Lương vội vàng dẫn Trầm Tử Trai đến gặp Vương Tinh Huy.

Vương Tinh Huy thở dài nói: "Năm đó rời kinh, vương gia còn nằm trong tã lót, nay trở về, vương gia đã trưởng thành rồi."

Trầm Tử Trai cười nói: "Bốn vương thường nghe Tô quản gia cùng hai vị sư gia nhắc tới Vương trạng nguyên, nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền." Nói xong lại mời một nhà Vương Tinh Huy đến Vương phủ ở tạm, hần nói: "Vương trạng nguyên rời kinh có lẽ đã xấp xỉ hai mươi năm, chỉ sợ đình viện trong kinh chưa kịp quét tước, chỉ bằng trước tiên tới Vương phủ ở tạm vài hôm, từ từ để người quét dọn lại đình viện, quét dọn xong, lại chuyển qua cũng chưa muộn."

Lần này Vương Tinh Huy hỏi kinh, trong lòng cũng biết, nếu thái tử đăng vị, ông nhất định sẽ không có kết cục tốt, trong lòng thầm tính toán, lúc ông gặp Trầm Tử Trai, ông đã nghĩ, thay vì chờ thái tử đến đá ông thì, không bằng dựa vào Tề vương gia. Cho dù sau này sự không thành, ít nhất hiện nay không phải chịu nhục. Hiện thể Trầm Tử Trai đang lên, dựa vào Trầm Tử Trai, biết đâu lại thành việc lớn. Ông nghĩ thế, liền cười nói: "Vương gia thịnh tình, thật không tiện từ chối."

Vi Thanh Mi nghe được nói chuyện, cũng xuống gặp lại mọi người, cũng bảo Vương Du với Vương Tông đi ra bái kiến Trầm Tử Trai.

Vương Du vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Trầm Tử Trai, nhân vật anh tuấn sáng lóa đứng trước mắt, cô chỉ vừa thấy, vẻ mặt liền ánh hồng, trái tim thiếu nữ đập 'bang bang'.

Tô Lương thấy Vương Du xanh xao, ông nói với Vi Thanh Mi: "Vi thân thể Vương gia cũng không khỏe, nên hoàng thượng đã lệnh cho Phương ngự y ở lại Tề vương phủ, chuyên chữa bệnh cho vương gia. Lệnh thiên kim nhìn thân thể khiếp nhược, nếu đến ở vương phủ, có thể nói Phương ngự y viết một phương thuốc, để tiểu thư có thể từ từ điều dưỡng."

Mấy năm nay Vi Thanh Mi vì thân thể Vương Du không tốt, cũng suốt sàu bạc tóc, nghe vậy bà mừng rỡ nói: "Như vậy đành quấy rầy vương gia vậy."

Vương Du với Vương Tông nghe nói đến Vương phủ ở, cũng vui mừng hoan hỉ (hi thượng mi sao). Bọn họ biết, từ khi tổ phụ tổ mẫu mất, các thúc bá trong kinh đã phân chia gia sản, nhưng bởi vì bọn họ không ở trong kinh thành, lúc phân chia, dĩ nhiên đình viện tốt không có phần cho bọn họ. Trên đường đi, họ nghe cha mẹ nói chuyện với nhau, lại nói nhà trong kinh có lẽ rách nát đến mức người không thể ở được, sau khi tới nơi, muốn ở tạm nhà bá bá, đến khi tu bổ nhà cửa xong thì quay lại đình viện của mình. Nhưng bá bá biết gia đình họ đã đến mà cũng không thèm đến đón, sợ khi đến ở, cũng

không có nhiều nhiệt tình. Hiện nay có thể đến Vương phủ ở, đương nhiên là vui hơn so với việc đến nhà bá bá rồi.

Một lát sau, Trầm Tử Trai đưa gia đình Vương tỉnh Huy đến vương phủ, vương phủ thoáng cái nào nhiệt.~~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Editor: Holilinhk

Trầm Ngọc Tiên biết tầm quan trọng của một nhà Vương Tỉnh Huy đối với Trầm Tử Trai như thế nào, nên cô nhiệt tình tiếp đãi, dẫn Vi Thanh Mi với Vương Du đến sương phòng, lại bảo các nha hoàn sắp xếp hành lý cho hai người, hết lần này đến lần khác dặn dò Vi Thanh Mi và Vương Du, nếu có cần gì thì nhớ nói cho cô biết.

Thuở xưa, Vi Thanh Mi và mẹ Trầm Ngọc Tiên có quan hệ tốt, khi bà thấy Trầm Ngọc Tiên, tất nhiên là cũng bồi ngùi một lúc, hỏi về việc sinh bệnh của tam vương phi lúc ấy.

Trầm Ngọc Tiên hốc mắt hơi ửng đỏ, cô nhẹ giọng nói: "Lúc đó con còn nhỏ quá, nên con không nhớ rõ lắm."

Vi Thanh Mi vội vàng an ủi, kéo Trầm Ngọc Tiên lại và nói: "Thế sự vô thường, mong rằng vương phi trên trời có linh thiêng, thấy huynh muội quận chúa vượt trời thế này, bà ấy cũng được an ủi phần nào."

Trầm Ngọc Tiên nhìn Vi Thanh Mi, lòng cô cảm thấy thân thiết, cô nhìn chung quanh thấy ít người, nên cô nói với Vi Thanh Mi: "Phu nhân cứ gọi con là Tiên nương đi, đừng gọi quận chúa, nghe thật xa lạ."

Vi Thanh Mi cười, bà gọi: "Tiên nương!"

Trầm Ngọc Tiên ứng, trong lòng âm áp, lại cùng nói về tuổi tác Vương Du, thì ra, năm nay Trầm Ngọc Tiên mười chín tuổi, lớn hơn Vương Du một tuổi, cô liền tự xưng là tỷ tỷ, gọi Vương Du là muội muội.

Vương Du hơi gượng, mặc dù chưa gọi hẳn cô là muội muội, nhưng Vi Thanh Mi vẫn thân thiết gọi hai tiếng Tiên nương, mà không phải gọi là quận chúa.

Mọi người tuổi tác gần nhau, nên chỉ trong một thời gian ngắn đã quen nhau cả.

Lát sau, Trầm Ngọc Tiên cho người gọi Tô Ngọc Diệp đến đây để gặp Vương Du, sau khi giới thiệu về nhau, ba người cùng nói chuyện vui vẻ cười đùa.

Tô Ngọc Diệp nói chuyện, tinh tế đánh giá Vương Du, thấy Vương Du mảy liễu môi mỏng, mềm mại yêu kiều, tuy thần sắc như người có bệnh, nhưng lại khiến cho người ta càng thêm yêu mến, nhất thời cô hơi cảm môi, nghe nói lúc trước một nhà Vương trạng nguyên giao hảo rất tốt với tam vương gia và tam vương phi, từng đùa rằng muốn kết quan hệ thông gia, mà hiện nay biểu ca chưa lập gia đình, vị cô nương Vương Du này lại chưa có hôn phối, cả gia đình họ đến ở Vương phủ, hay là? Không được, mình phải tìm cơ hội tiến cung, nói trước với Thục phi nương nương, mình quyết không làm trắc phi.

Sau khi Vương Du thấy Trầm Tử Trai, tâm hồn thiếu nữ đã rung động, nhìn Tô Ngọc Diệp, cô cũng âm thầm đánh giá, đoán mục đích cô ta ở lại Vương phủ, trong lòng thầm nghĩ: ta có cha mẹ làm chủ, còn thua cô ta à?

Hôm nay, Trầm Tử Trai chuẩn bị thiết yến đãi gia đình Vương Tỉnh Huy, để cho bọn họ đón gió tẩy trần*, vừa không quên dặn Tô Lương: "Ông đến Giản phủ sớm, mời Hạ cô nương đến dự tiệc, cũng là để cô ấy gặp mặt khách."

*Là thiết đãi, mời khách từ phương xa đến dùng cơm.

Tô Lương ứng, ông nhìn giờ, liền dặn người làm chuẩn bị bộ mã, đích thân đến Giản phủ mời Hạ Trọng Phụng.

Hôm nay, Hạ Trọng Phụng mới đến Giản phủ, thu dọn phòng xong, cô đi bái kiến những người khác trong phủ, lại dùng cơm trưa cùng thái phó phu nhân, sau đó thì cô ngủ trưa, vừa dậy không bao lâu, thì có nha hoàn đến bẩm báo, nói rằng, vào giờ thân, tùy tùng của Tô quân gia sẽ đến đón cô qua Vương phủ dự tiệc, thỉnh cô mau chuẩn bị.

Hạ Trọng Phụng nao nao, cô ở Vương phủ hai tháng, nhưng vì Trầm Tử Trai bị bệnh, trong phủ cũng không có mở tiệc đãi khách, cũng cực ít có người tới cửa, hôm nay cô vừa đi, Vương phủ liền mở tiệc đãi khách?

Hiện Hạ Trọng Phụng ở Giản phủ, mặc dù Giản phủ vẫn chưa công bố thân phận của cô với bên ngoài, nhưng chi phí ăn mặc của cô cũng gần giống với Giản Mộc Thanh, người của Giản phủ đối đãi với cô như một tiểu thư chính thất, cho nên lần này cô muốn ra ngoài dự tiệc, đương nhiên phải bẩm lại với thái phó phu nhân và Bạch thị phu nhân, hai người đồng ý thì cô mới dám đi.

Thái phó phu nhân nghe Vương phủ thiết yến, Tô quân gia tới đón cô qua dự tiệc, bà nói: "Hôm nay ta nghe được tin, cả nhà Tĩnh Huy đã vào thành, Vương phủ thiết yến có lẽ là để khoản đãi cả nhà Tĩnh Huy. Những người khác không nói đến, nhưng Tĩnh Huy là cháu của ta, cháu dâu Vi Thanh Mi năm đó cũng là tài nữ, được người người yêu mến. Ta thân là cô cô, nhưng năm đó lại để chúng nó phải chịu thiệt thòi, bây giờ cũng không còn mặt mũi nào đến gặp bọn nó cả. Nếu vương gia đã cho người qua đây đón con đi dự tiệc thì con cứ đi đi! Gặp Vương Du thì nên kết giao. Nghe nói vì trước đây bị hoảng sợ nên thân thể con bé không khỏe, con ân cần hỏi thăm một chút, uống thuốc gì, đã mời đại phu chưa? Bảo nó, đến kinh thành, phải tự điều dưỡng cho khỏe."

Hạ Trọng Phụng 'vâng' 'ạ' từng việc một, cô e dè nói: "Hiện nay, thân phận của con chưa rõ ràng, khi con đến Vương phủ, e rằng bọn họ sẽ đối với con như một nữ nường, không muốn kết giao."

Thái phó phu nhân nhớ tới chuyện này, Hạ Trọng Phụng là con gái riêng, lại là nữ nường, thân phận thật sự không sáng sủa gì, muốn con bé đi kết giao với đám Vương Du, quả thật khó khăn. Bà trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Nói gì đi nữa, con với Vương Du cũng là biểu tỷ muội, gặp mặt hẳn là nên trò chuyện thân thiết, nhưng trước mặt chúng nó con lại với thân phận là nữ nường, quả thật... . Thôi, có thể kết giao được thì kết giao, không thể thì con cứ quên đi."

Hạ Trọng Phụng nghe lời này của thái phó phu nhân, lòng cô hơi khó chịu, là cô làm cho Giản Mộc Thanh mất mặt sao?

Thái phó phu nhân thấy thần sắc Hạ Trọng Phụng, bà không giận, đến an ủi cô: "Tất cả đều không phải là lỗi của con, con đừng buồn mà chi. Đến khi dưỡng phụ dưỡng mẫu con đến kinh thành rồi, trắng đen rõ ràng, chắc chắn ta sẽ công bố thân phận của con với bên ngoài, khi đó con có thể đường đường chính chính gặp người khác rồi."

Hạ Trọng Phụng cúi đầu nói: "Vâng."

Về mặt Thái phó phu nhân hơi buồn bã, bà thản nhiên nói: "Được rồi, đến chỗ mẫu thân con nói một tiếng, con nói với Linh Chi giúp con chuẩn bị, mang một vài người đến Vương phủ đi!"

Hạ Trọng Phụng ứng, cáo từ đi ra ngoài, đi gặp Bạch thị phu nhân.

Bạch thị phu nhân nghe Hạ Trọng Phụng muốn đến Vương phủ dự tiệc, đương nhiên không ngăn cản, bà chỉ dặn dò vài câu rồi cho cô lui.

Hạ Trọng Phụng trở về trong phòng, lúc này mới cô mới xem xiêm y, mà kẻ xem thường y phục cô mặc, vừa đưa tới trông như thế nào, nhất thời thấy màu sắc mỗi một bộ xiêm y đều có vẻ già dặn, có lẽ là cô phải mặc xiêm y Trầm Ngọc Tiên đưa, để qua Vương phủ dự tiệc, nhưng cô sợ Bạch thị phu nhân biết lại không vui, mặc hay không mặc thật nan giải.

Tiền bà tử nhẹ nhàng nói: "Vương phủ lâu lâu mới thiết yến, người được mời đương nhiên là khách quý, vương gia lại có ý cho người tới đón con đi qua dự tiệc, đó là coi trọng con rồi. Con à, con không thể ăn mặc già dặn thế này đi qua đâu. Hay là con mặc xiêm y mà quận chúa đưa hôm trước đi?"

Hạ Trọng Phụng lắc đầu nói: "Mặc xiêm y mà mẫu thân đưa cũng được mà!"

Tiền bà tử nói: "Này..."

Hạ Trọng Phụng cười nói: "Yên tâm đi, sau khi thay xiêm y, con sẽ đến phòng tổ mẫu cáo từ, sao tổ mẫu có thể để con mặc như vậy đến vương phủ dự tiệc chứ?"

Tiền bà tử vừa nghe, không khỏi nở nụ cười, "Phụng nương khôn thật đó, không hổ là cháu gái ruột thịt của thái phó phu nhân nha!"

Hạ Trọng Phụng mặc xiêm y do Bạch thị phu nhân bảo người đưa tới, đến phòng thái phó phu nhân cáo biệt, quả nhiên thái phó phu nhân nhìn mặt, bà nói: "Mặc bộ xiêm y này trông con già dặn quá, xiêm y này là dành cho người luống tuổi mặc, con ra ngoài dự tiệc, sao lại mặc cái này?"

Hạ Trọng Phụng nói nhỏ: "Mẫu thân cho người mang xiêm y tới, chỉ có bộ này là nhìn được nhất, màu sắc mấy bộ còn lại nhìn còn già hơn nữa cơ!"

Thái phó phu nhân nghe cô nói, sao lại không hiểu? Bà liền cho người đi truyền Giản Mộc Thanh vào phòng, chỉ vào Hạ Trọng Phụng và nói: "Tỷ tỷ con muốn đi dự tiệc, nhưng bộ xiêm y này tổ mẫu nhìn khó coi quá, nhất thời không tìm được xiêm y thích hợp, đáng người của con cũng khá giống tỷ tỷ, trước mượn tạm con một bộ để tỷ tỷ con thay. Sau này, tổ mẫu sẽ cho người làm cho con ba bộ khác đẹp hơn."

Mặc dù Giản Mộc Thanh không muốn, nhưng không dám làm trái lời thái phó phu nhân, đành cho người vào phòng tìm xiêm y.

Thái phó phu nhân vẫn chưa yên tâm, bà bảo Hạ Trọng Phụng ở phòng bà đợi, phải đợi nha hoàn của Giản Mộc Thanh mang xiêm y đến, để bà tự mình chọn trang phục cho Hạ Trọng Phụng.

Giản Mộc Thanh thấy thế, đương nhiên là không dám làm cho có lệ, đành đích thân đến tủ quần áo, tìm một bộ xiêm y mới mang tới.

Khi còn trẻ Thái phó phu nhân nổi tiếng là mỹ nhân, thứ bà am hiểu nhất chính là trang điểm, bà tự mình xuất thủ giúp Hạ Trọng Phụng, bôi bôi đánh đánh xong, đẩy Hạ Trọng Phụng ra khỏi phòng, chúng nha hoàn và Giản Mộc Thanh nhìn lên, đều nghĩ người ngân ngọc.

Linh Chi tán thán: "Lão phu nhân đúng là tài nhân, Phụng nương vốn đã đẹp rồi, nhưng chỉ kẻ lại đường chân mày một chút, lại làm thay đổi toàn bộ, giống như tiểu mỹ nhân trong bức tranh mỹ nữ kia vậy!"

Hà ma ma vừa vắn tới gặp thái phó phu nhân, vừa thấy bộ dáng xinh đẹp của Hạ Trọng Phuong, cũng hơi kinh diễm, bà cười nói: "Mặc dù lúc trước Phuong nương cũng xinh đẹp, nhưng lại thiếu một phần quý khí và một phần linh khí, sau khi được lão phu nhân trang điểm, trên người Phuong nương như được dát lên linh khí linh hoạt, nhìn sáng hơn xưa rất nhiều, mắt sáng hơn so với khi xưa."

Thái phó phu nhân cười nói: "Khi ta còn trẻ cũng thích đùa hoa nghịch phấn, bây giờ già rồi, không còn tâm tư nào nữa, thôi thì giúp cháu gái chưng diện một chút, các người không ngạc nhiên mới là lạ?"

Hà ma ma trêu ghẹo: "Giản phủ này đúng là chuyên sinh ra tiểu mỹ nhân, nếu trang điểm hết cho mọi người, chắc chắn bà mối sẽ đập nát cửa nhà này cho xem, mọi người mau lo chỉnh sửa mấy cái cửa đi nha, không tốn công vô ích đâu, ha ha."

Thái phó phu nhân nghe xong, không khỏi cười ra tiếng, bà nói chuyện với Hà ma ma về chuyện Vương phủ thiết yến.

Hà ma ma vừa nghe người Trầm Tử Trai muốn khoản đãi là Vương Tĩnh Huy và Vi Thanh Mi, nhất thời ghen ngào: "Bọn họ lên kinh rồi à? Đã gần hai mươi năm tôi chưa gặp họ."

Thái phó phu nhân nhớ tới chuyện, trước kia Hà ma ma đã từng dạy cho Vi Thanh Mi, tình nghĩa thầy trò chứa chan. Bà nghĩ nghĩ rồi nói: "Vương phủ phái người tới đón Phuong nương đi dự tiệc, nhưng ta lo lắng lần đầu Phuong nương dự tiệc, sợ sợ con bé không thể ứng đối, nếu ma ma muốn gặp Thanh Mi một lần, thì hãy cùng Phuong nương đến vương phủ dự yến đi?"

Lúc trước Hà ma ma là vì ân huệ của thái phó phu nhân mới cùng Hạ Trọng Phuong đến Giản phủ giảng bài cho cô, bây giờ nghe lời nói của thái phó phu nhân, rõ ràng là muốn bà đi dự tiệc với Hạ Trọng Phuong, làm chỗ dựa cho Hạ Trọng Phuong, bà cũng không chối từ, bà đáp: "Mấy năm nay, ta cũng có thư từ với Thanh Mi, lần trước nhận được tin của con bé, ta không nghe nó nói chuyện lên kinh, không ngờ con bé lại lên kinh, đương nhiên là ta muốn gặp. Thừa dịp này cũng tập cho Phuong nương đi dự tiệc, cũng rất tiện."

Thái phó phu nhân vừa nghe, đuôi lông mày lộ rõ sự vui mừng, có Hà ma ma đi cùng, Hạ Trọng Phuong có thể kết giao với đám người Vương Du, không chừng sẽ có quả lại, người làm cô cô như bà, cũng có thể gặp được Tĩnh Huy và Thanh Mi.

Tô Lương đứng bên ngoài thật lâu, mới thấy Hà ma ma bồi Hạ Trọng Phuong đi ra, nhất thời ông cũng ngẩn ngơ, thử gọi: "Hạ cô nương?"

Hạ Trọng Phuong ngẩn ra, tiếp theo "Phốc" một tiếng, cô cười nói: "Tô quản gia, ông không nhận ra tôi ư?"

Tô Lương nghe giọng Hạ Trọng Phuong, thế này mới "Ồ" một tiếng, ông nói: "Quả thật là Hạ cô nương! Ta nhìn thấy quen mắt lắm, cứ ngỡ là Thanh tiểu thư ở Giản phủ, nhất thời không dám nhận loạn. Ài, cũng không thể trách ta, thật sự là Hạ cô nương trang điểm, thay đổi xiêm y, nhìn khác trước quá."

Tô Lương nói xong, nhớ lại bộ dáng lần đầu tiên Hạ Trọng Phuong đến Vương phủ, nó đối lập hoàn toàn với bây giờ, ông không khỏi nói: "Hạ cô nương đúng là càng ngày càng đẹp, càng ngày càng trẻ. So với khi mới tới Vương phủ, ta cho rằng cô nương là hai mươi tuổi, nếu không, ta cũng sẽ không nhận nhầm là nhũ nương. Nhưng xem Hạ cô nương bây giờ xem, cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi thôi, rất ra dáng quý nữ Giản phủ."

Tô Lương thăm bỗ sung một câu: hôm nay Hạ nương cô rất tươi non, nếu vương gia thấy, không chừng phải động tâm đó!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Edit: Hoanglinh2tq

Vài năm nay Trầm Tử Trai bị bệnh, ngoại trừ sinh nhật hàng năm mới mở gia yến, hẳn mời Phuong nương y và vài người bạn tri giao, cùng nhau vui vẻ một lúc ở bên ngoài, chứ cũng không mở yến tiệc gì, cho nên hôm nay vương phủ mở tiệc, Trầm Ngọc Tiên hơi lúng túng, nhưng nhờ có Tô Ngọc Diệp tương trợ, nên mới sắp xếp đâu vào đấy, Trầm Ngọc Tiên nói với Tô Ngọc Diệp: "Cũng may là chỉ khoản đãi cả nhà Vương trạng nguyên, nếu là làm đại tiệc, ta e là chết mất."

Tô Ngọc Diệp hé miệng cười nói: "Làm nhiều là sẽ có kinh nghiệm thôi. Mà những chuyện vụn vặt này, vốn là tỷ nên giao cho bà tử hoặc hạ nhân làm, tỷ chỉ cần quản lý là được rồi."

Trầm Ngọc Tiên nhất thời so sánh Tô Ngọc Diệp với Vương Du, thầm nói: nói ra, mình vẫn thấy Diệp nương thích hợp làm tẩu tử của mình hơn!

Trong thư phòng, Vương Tĩnh Huy hỏi tình hình Vương phủ gần đây, ông cũng hỏi bệnh tình Trầm Tử Trai, nghe được đã bớt bảy tám phần mới yên tâm.

Trầm Tử Trai kể những việc xảy ra trong triều gần đây: "Vài năm trở lại đây, Hoàng thượng hi nộ vô thường, lại còn lập một đạo quán trong cung, mỗi ngày hỏi thần linh ..."

Vương Tinh Huy nghe hẳn nói, ông cũng hơi lo lắng, nếu hoàng thượng quá mức hoang đường, có lẽ không đợi bọn họ lập mưu ông đã băng hà, khi đó mọi chuyện sẽ không dễ dàng.

Trầm Tử Trai còn đề cập đến những chuyện hoàng thượng đã làm với thái tử gần đây, cười nói: "Thái tử gần đây cũng sút đầu mẻ trán, cho dù các người có lên kinh, ông ấy cũng sẽ không chĩa mũi nhọn vào mọi người đâu. Mà hình như thái tử muốn hòa hảo với bản vương, ông ta muốn thông qua Giản gia để ám chỉ điều đó!"

Vương Tinh Huy nghe nói: "Nói như vậy, gần đây thái tử không ôn? Không ngạnh khí bằng trước đây à?"

Trầm Tử Trai cười nói: "Không biết ở đâu mà Tử vương gia tìm được một cao nhân đắc đạo, âm thầm đưa vào trong kinh, đưa đến trước mặt hoàng thượng. Hiện nay hoàng thượng rất nghe lời vị đạo sĩ kia, như vậy thì làm sao mà thái tử không sợ?"

"Thì ra là thế?" Vương Tinh Huy gật đầu nói: "Nhưng tứ vương gia ở ngoài kinh thành, rất khó vào kinh, trừ phi hoàng thượng triệu đích danh hẳn, nếu không... Như vậy thì, Vương gia, đây là cơ hội của người."

Trầm Tử Trai sắc mặt đoan chính nói: "Bản vương cũng nghĩ như thế, cho nên ta muốn thỉnh trạng nguyên gia tương trợ một tay!"

Vương Tinh Huy cũng nghiêm túc nói: "Ta theo vương gia đến Vương phủ, ở lại Vương phủ, đó là ta muốn nói cho vương gia biết, toàn gia chúng ta đều cậy vào vương gia, có vinh cùng vinh, có tồn cùng tồn."

Trầm Tử Trai được Vương Tinh Huy bảo đảm, lòng đã thầm quyết định.

Vương Tinh Huy và Trầm Tử Trai ấn định, cũng có tính toán riêng, ông nói: "Vương gia cứ yên tâm dưỡng bệnh, việc này cần phải tính toán tỉ mỉ mới được."

Trầm Tử Trai gật đầu, hẳn thấy Vương Tinh Huy còn mặc xiêm y khi vào phủ, ông vẫn chưa rửa mặt, hẳn liền cười nói: "Trạng nguyên gia, dọc đường lên kinh, phong trần mệt mỏi, bây giờ người mau gọi nha hoàn mang nước cho người rửa mặt đi thôi!"

Vương Tinh Huy cười nói: "Chỉ lo nói chuyện cùng vương gia, ta quên cả rửa mặt, bây giờ về gặp nương tử và con gái, thế nào ta cũng bị hai người ấy mắng là nhiều chuyện cho xem."

Trầm Tử Trai đã gọi người đến đưa Vương Tinh Huy đi rửa mặt, lại nói: "Trạng nguyên gia cứ xem đây là nhà mình, muốn sai sử ai thì sai sử."

Vương Tinh Huy cười ứng, đi cùng với một thẳng nhóc nhỏ.

Trầm Tử Trai điều chỉnh lại suy nghĩ, thật lâu sau hẳn mới tỉnh tâm lại.

Khi mở yến hội, Trầm Tử Trai hơi ngần ngại như người mất hồn, đến lúc Phương ngự y đi vào bắt mạch, hẳn mới thấp giọng nói: "Lão phương, hôm nay ta ăn cái gì cũng không thấy ngon, chỉ muốn uống sữa, đây gọi là triệu chứng bị nghiện à?"

Phương ngự y thăm dò mồ hôi lạnh, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đã như vậy, để ta sai người bưng sữa bò lên, vương gia uống cho đỡ thèm!"

Trầm Tử Trai lắc đầu nói: "Chỉ muốn sữa người, ta không muốn sữa bò."

Phương ngự y: "..."

Ngay lúc đó có người đến báo Hạ Trọng Phương đến, mắt Trầm Tử Trai sáng lên, hẳn đứng lên nói: "Trông ngóng cả ngày, rốt cục cũng tới."

Phương ngự y yên lặng: không phải Hạ cô nương mới chuyển đi hôm nay sao? Vương gia, người trông cả ngày thật à?

Mạc bà tử và Thanh Trúc ra ngoài nghênh đón Hạ Trọng Phương, hai người cũng thấy Hạ Trọng Phương trang điểm mà kinh diễm. Thanh Trúc cười nói: "Giản phủ là ở đâu thế, Hạ cô nương mới chuyển qua, vừa quay lại đã trở nên xinh đẹp như thế này?"

Mạc bà tử cũng cười nói: "Vừa rồi ta nhìn lướt qua, còn tưởng rằng Hạ cô nương là vị Thanh tiểu thư của Giản phủ! Từ khi độ đến tư thái, cô không hề thua Thanh cô nương tí nào."

Thanh Trúc nhấn mạnh: "Còn hơn cả Thanh cô nương ấy chứ!"

Mạc bà tử gật đầu "Đúng vậy, nhìn dịu dàng hơn Thanh cô nương một chút, như vậy càng động lòng người hơn."

"Các người cũng ghẹo ta sao?" Hạ Trọng Phương được khen ngợi, nhất thời hơi xấu hổ, cô cười nói: "Sáng nay vừa đi, bây giờ đã trở về, làm sao thay đổi nhanh vậy chứ? Chỉ là vì thay một bộ xiêm y mà các người chưa thấy, tô lên thêm một chút son thôi mà!"

Cười nói, Mạc bà tử và Thanh Trúc dẫn Hạ Trọng Phương cùng Hạ ma ma đi vào.

Thanh Trúc nói nhỏ với Hạ Trọng Phương: "Hôm nay người mà Vương gia muốn khoản đãi là cả nhà Vương trạng nguyên. Vương trạng nguyên có một nữ nhi, cùng tuổi tác với Hạ cô nương, thân thể cô ấy không được tốt, mọi người đang chuẩn bị thuốc cho cô ấy đấy!"

Là vì Thanh Trúc nghỉ, sau này tất nhiên Tô Ngọc Diệp là chính phi của Vương phủ, nhưng Hạ Trọng Phuong lại là nữ nương Trầm Tử Trai, hiện giờ là quý nữ của Giản phủ, tất nhiên sẽ trở thành trắc phi. Còn về phần Vương cô nương vừa tới, không chừng cũng sẽ trở thành trắc phi. Nhưng trong lòng vương gia, hẳn là hẳn sẽ thiên vị Hạ Trọng Phuong hơn, cô cũng không hy vọng mỹ nhân bệnh hoạn Vương Du trở thành trắc phi. Vương gia bị bệnh vài năm nay, còn quận chúa cũng phải uống thuốc, nếu Vương phủ lại thêm một mỹ nhân bị bệnh Vương Du nữa, như vậy thì mở tiệm thuốc bắc luôn là được rồi.

Trầm Ngọc Tiên làm xong việc, lúc này đang ở phòng khách nơi chuyện với Vi Thanh Mi và Vương Du, nghe được bẩm báo, nói rằng Hạ Trọng Phuong đã đến, cô nói: "Mời cô ấy vào đi!"

Lát sau, nha hoàn dẫn Hạ Trọng Phuong cùng Hà ma ma đi vào trong, Trầm Ngọc Tiên thấy Hà ma ma, không khỏi vui mừng nói: "Ma ma cũng đến à? Vốn ta muốn đưa thiệp mời, chỉ sợ ma ma không tới, thật không ngờ..."

Vi Thanh Mi thấy Trầm Ngọc Tiên không giới thiệu Hạ Trọng Phuong, bà nghĩ có lẽ Hạ Trọng Phuong là nữ quyến trong nhà, cũng không để ý lắm, đợi đến khi Hạ Trọng Phuong đi vào, bà mới kinh hãi, tiểu cô nương này sao lại giống cô cô Tĩnh Huy như thế? Khi nghe Trầm Ngọc Tiên nói chuyện với Hà ma ma, bà mới 'Hả' một tiếng, gọi: "Hà ma ma!"

"Trạng nguyên phu nhân!" Hà ma ma nghe tiếng gọi Vi Thanh Mi, không khỏi mỉm cười bước lên gặp lại.

Vi Thanh Mi giật mình ngẩn ra, nở nụ cười, kéo Hà ma ma ngồi kế bên người, "Ma ma, trước kia ma ma gọi con là Mi nương mà, bây giờ tự nhiên lại đổi tôn xưng, thật là con không quen."

Hà ma ma cười nói: "Tháng trước mới nhận được thư của con, không nghe con đề cập tới chuyện lên kinh, không ngờ bây giờ con đã lên kinh rồi."

Vi Thanh Mi nói: "Tháng trước ma ma nhận được thư, cũng tức là con viết trước đó một tháng nữa, lúc đó con không biết là sẽ lên kinh thành. Đến khi biết mình phải lên kinh thành, con có viết thư cho ma ma mà, chỉ là tụi con đi thuyền, sau lại đổi thành đi xe ngựa, nên đi được nhanh, tụi con cũng nhanh tới kinh thành hơn."

Hà ma ma nghe Vi Thanh Mi nói, bà thấy thoải mái hơn. Bà thấy Hạ Trọng Phuong ngồi chỗ ghế bên dưới, liền kêu Hạ Trọng Phuong đến bên người, giới thiệu cô cho Vi Thanh Mi biết, bà cười nói: "Đây là Phuong nương ở Giản phủ, đại nữ nhi của Giản Phi Văn. Thân thể đứa nhỏ này lặn lội lắm, cũng không phải lớn lên ở Giản phủ, gần đây mới được nhận về. Nói ra thì, con bé với tụi con cũng là bà con, con bé lẽ ra phải gọi con một tiếng bá mẫu đó."

Hạ Trọng Phuong nghe lời Hà ma ma cúi đầu chào Vi Thanh Mi: "Bái kiến biểu bá mẫu!"

Chuyện năm đó, Vi Thanh Mi cũng kén rể chê bai thái phó phu nhân ít nhiều, bà càng không có ấn tượng tốt với Giản gia, nhưng khi nghe Hạ Trọng Phuong gọi bà tiếng 'biểu bá mẫu' một cách giòn tan, bà không hề thấy phản cảm, mà có chút mềm lòng, chỉ nói: "Ngồi xuống rồi nói!"

Hạ Trọng Phuong chỉ mới gặp Vi Thanh Mi, nhưng không hiểu cảm giác thân thiết tại sao lại dâng tràn, nghe lời bà nói, thậm chí cô hơi an lòng, nhất thời ngoan ngoãn ngồi xuống, cô thấp giọng nói: "Tổ mẫu nghe nói gia đình biểu bá mẫu lên kinh, tổ mẫu vui lắm! Bà có dặn con hỏi thân thể Du cô nương như thế nào rồi? Đã mời đại phu chưa, uống thuốc nào rồi? Kinh thành có nhiều danh y, điều trị sức khỏe thật tốt mới là chuyện cần phải làm."

Vi Thanh Mi nghe thái phó phu nhân hỏi, bà nhất thời cười lạnh: "Không phải bà chỉ lo cho mình thôi sao?" Nói xong thì im lặng.

Hạ Trọng Phuong hơi xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì chuyển đạt lại lời nói của thái phó phu nhân.

Vi Thanh Mi nghe xong, không nói gì nữa, chỉ hỏi tuổi tác Hạ Trọng Phuong bao nhiêu, vì sao không phải lớn lên ở Giản phủ, vân vân...

Hạ Trọng Phuong nghe bà hỏi, cũng biết chuyện của mình không lừa được ai, nhất thời cúi thấp đầu, nói sơ lược lại, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Bây giờ con làm nữ nương cho vương gia!" Cô nói tới đây, trong giọng nói có chút ủy khuất.

Vi Thanh Mi hơi ghen ngào không nói nên lời, sau một lúc lâu bà mới nói: "Tuổi con còn trẻ, nhưng lại trải qua nhiều chuyện thế sao?" Nói xong vỗ vỗ tay Hạ Trọng Phuong một cách thoải mái, "Việc này không phải là việc con muốn làm, đều là bắt buộc dĩ, con đừng tự khinh mình!"

"Phu nhân nghĩ như vậy thật sao?" Hạ Trọng Phuong được Vi Thanh Mi an ủi, nhất thời vui sướng, ngẩng đầu nghiêm túc nói: "Được những lời này của phu nhân, mạnh mẽ hơn những thứ khác nhiều!"

"Con bé này, thật khác với người của Giản gia!" Vi Thanh Mi cười cười, quay đầu gọi Vương Du lại đây nói: "Vị này là Phuong nương ở Giản phủ, nói ra mới biết là cùng tuổi với con, sinh cùng tháng với con, nhưng con bé ra đời sớm hơn, mau gọi tỷ tỷ đi."

Vương Du nghe Vi Thanh Mi giới thiệu, liền biết là tiểu thư trong phủ Giản thái phó, chỉ là lúc trước nghe nói đại tiểu thư Giản phủ là Giản Mộc Thanh, Phuong nương nào ở đây?

Mặc dù cô nghi ngờ, nhưng thấy mẹ thân thiết với Hạ Trọng Phuong, cũng không dám chậm chạp, vội vàng chào hỏi, gọi Hạ Trọng Phuong một tiếng Phuong nương.

Phuong nương cũng gọi Vương Du một tiếng Du nương.

Chốc sau khai tiệc, tất cả mọi người đều là thân hữu, không phân biệt nam nữ, mọi người ngồi xuống, khách và chủ cùng thể hệ thì ngồi cùng một bàn, vừa ăn vừa ôn chuyện.

Lúc tiệc đang diễn ra, Vì Thanh Mĩ kể chuyện Hạ Trọng Phuong cho Vương Tinh Huy nghe, bà gọi Hạ Trọng Phuong đi qua bái kiến Vương Tinh Huy.

Vương Tinh Huy đối với việc năm đó thái phó phu nhân bỏ mặc bọn họ, thật không để ý như Vì Thanh Mĩ, bây giờ nghe thân thể lặn độn của Hạ Trọng Phuong, điều đó khiến ông nhớ tới sự cực khổ của họ khi ở ngoài thành, cảm thấy gia đình họ và Hạ Trọng Phuong là đồng bệnh tương liên, thật sự ông không hiểu Hạ Trọng Phuong làm nhũ nương của Trầm Tử Trai thì có gì mà không thể gặp người, nên ông nói: "Đã là biểu tỳ muội của Du nương thì cũng nên gần gũi một chút!"

Hạ Trọng Phuong mừng rỡ, đây là nói, vợ chồng Vương trạng nguyên không gạt bỏ cô, cho phép cô kết giao với Vương Du?

Lúc này, Tô Ngọc Diệp đang khe khẽ nói nhỏ với Vương Du, cô nói thân thể của Hạ Trọng Phuong cho Vương Du biết.

Vương Du nghe nói, nhìn lại Hạ Trọng Phuong, trong mắt cô ta ánh lên vẻ khinh miệt. Khi Hạ Trọng Phuong về chỗ ngồi, ngồi cạnh bên cô ta, thái độ của cô ta lạnh nhạt đi hẳn.

Vốn Hạ Trọng Phuong đang nói chuyện với Vương Du, thấy cô ta hờ hững, nhất thời cô cũng hiểu được, cô ta không muốn kết giao với mình! Thôi được, dù sao vợ chồng Vương trạng nguyên không đóng mặt lạnh với mình là được, điều đó đã khiến cô vui mừng ngoài sức tưởng tượng rồi.

Lúc tiệc diễn ra, Trầm Tử Trai thừa dịp người khác không chú ý, liếc nhìn Hạ Trọng Phuong vài lần, trong lòng ngứa ngáy, chỉ mới có nửa ngày không gặp, dường như cô ấy kiều diễm hơn nhiều lắm! Như vậy thì tí nữa vừa uống sữa vừa ngắm phong cảnh! >.

Trầm Tử Trai nhớ tới chỗ đẩy đà kia của Hạ Trọng Phuong, nhất thời món ngon trên bàn cũng mất vị, ước gì có thể ngay lập tức được ngậm chỗ đỏ búng của Hạ Trọng Phuong một chút, mạnh mẽ chút...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Holilinhk

Quý Minh Xuân ngồi cùng bàn với đám người Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dụng, hắn cũng lợi dụng lúc ít người để ý liền liếc nhìn Hạ Trọng Phuong, thấy hôm nay cô tươi sáng rực rỡ, lòng hắn có chút nhoi nhói, mỹ nhân như vậy, vốn là thuộc sở hữu của chính hắn, nhưng bây giờ...

Kiều Thiệu Nguyên thấy Quý Minh Xuân nhìn về bàn tiệc khác, ông liền cười và nói: "Dẫu sao thì Quận mã với quận chúa cũng là vợ chồng trẻ, nhưng hai người ngồi cách xa nhau quá, luyến tiếc mãi, quận mã cứ nhìn về bàn tiệc bên kia không thôi."

Quý Minh Xuân giật mình, thì ra hành động của mình không qua mắt được người khác, nhất thời cười mỉm, khẽ biện bạch: "Tề vương phủ làm buổi tiệc nho nhỏ đãi khách, hôm nay quận chúa cũng rồi ren một phen, ta lo năng mệt, nên mới thất lễ lúc tiệc đang diễn ra thế này."

Kiều Thiệu Nguyên cũng không nói rõ chuyện của Quý Minh Xuân, ông chỉ nói: "Vài năm nay Vương phủ hơi vắng vẻ, nhưng nếu cả nhà Vương trạng nguyên đến đây ở lại, hẳn là sau này phải thường xuyên mở tiệc đãi khách. Quận chúa lo liệu yến hội vài lần, cô ấy cũng sẽ quen thôi. Đợi khi vương gia cưới vương phi, có vương phi chủ trì, khi đó tự nhiên quận chúa sẽ thanh nhàn hơn."

Trầm Ngọc Tiên thấy Trầm Tử Trai thân thể tốt lên, cô cũng thay hắn bối rối việc hôn sự, cho dù không thể thành thân ngay lúc này, nhưng có thể đính hôn trước mà đúng không! Định việc hôn nhân trước, đối với nhà trai cũng tốt, mà nữ chủ cũng tốt, bây giờ bắt đầu chuẩn bị, lúc chuẩn bị xong, thì bệnh của ca ca cũng khỏi hẳn, vừa lúc vương phủ có thể đón dâu!

Lúc ấy sở dĩ Trầm Ngọc Tiên vội vàng gả cho Quý Minh Xuân, là bởi vì thấy sức khỏe Trầm Tử Trai không tốt, tình huống gần như không ổn, thế nên cô mới muốn nhanh chóng lập gia đình, cố gắng sinh một đứa con, để cho Trầm Tử Trai nhận làm con thừa tự, để lại hậu nhân cho Vương phủ. Hiện nay, sức khỏe Trầm Tử Trai đang chuyển biến theo chiều hướng tốt, cô tiếc vì ngày xưa cô đã quá vội vàng lấy chồng, chưa có sự chuẩn bị kỹ càng, vì thế mà cô bị Trầm Thanh Toàn giết chết mất thôi, cô ta nói cô không ai muốn rước, đành phải tự mình thanh lý mà thôi, không chừng sau này sẽ phải hối hận thấu ruột.

Từ lúc Hạ Trọng Phuong vào phủ, Quý mẩu kêu gào muốn cho Quý Minh Xuân nạp Hạ Trọng Phuong làm thiếp, mà hình như Quý Minh Xuân lại không thể quên tình cũ với Hạ Trọng Phuong, thật tình Trầm Ngọc Tiên đã hối hận rồi. Nhưng Trầm Tử Trai vẫn chưa hoàn toàn khỏe mạnh như người thường, dạo này Quý Minh Xuân cũng biết giữ mình chút chút, suy đi nghĩ lại, vẫn là cô nên dẹp bỏ ý định hưu phu trong đầu đi. Nếu Quý Minh Xuân không thể toàn tâm toàn ý với cô, vậy thì cô sẽ vì ca ca mà tìm một tẩu tử toàn tâm toàn ý với ca ca. Trong buổi tiệc hôm nay có tất cả là ba nữ, Trầm Ngọc Tiên xem đi xem lại, người mà cô chọn, vẫn là Tô Ngọc Diệp. Hạ Trọng Phuong là con gái riêng, lại từng bị chồng ruồng bỏ, bây giờ là nhũ nương, nữ tử như vậy, sao có thể để cô ấy làm vương phi chứ, muốn làm trắc phi cũng không đủ tư cách nữa kia. Về phần Vương Du, từ gia thế đến tướng mạo, tất nhiên là thượng đẳng, nhưng vì thân thể quá sức yếu ớt, vấn đề này cực kỳ nghiêm trọng, thân thể ốm yếu, là một nữ nhân mang bệnh. Nữ nhân như vậy, sao kham nổi mà làm vương phi? Một khi phong ba đến, cô ấy chống đỡ không nổi thì không nói, nhưng, chỉ sợ rằng sẽ ngã gục trước mặt mọi người. Tuổi Tô Ngọc Diệp tuy hơi nhỏ, tướng mạo cũng không xem là tuyệt mỹ, nhưng gia thế tốt, cách hành sự cũng tốt, thậm chí về phương diện

sức khỏe, cô ấy hơn hẳn hai người còn lại.

Trầm Ngọc Tiên nghĩ vậy, đưa mắt nhìn về phía Trầm Tử Trai, chỉ thấy ánh mắt của hắn dừng trên người Hạ Trọng Phương, cô hơi giật mình, không được, ca ca đã si mê vị Hạ nữ nương này rồi sao? Có lẽ chỉ là ca ca bị bệnh vài năm, các tiệc ở các phủ khác, ca ca rất ít khi đi, nên không có cơ hội gặp gỡ với các vị nữ tử có tướng mạo kiều diễm, nên khi gặp nữ nương, lại cho rằng đây chính là kiều mỵ dị thường, không thể trách ca ca không buông tay được. Lại là vì, ca ca uống sữa của nàng, chỉ sợ ca ca không thể xa rời. Tựa như bé con xa mẹ, giống hệt như ca ca và nữ nương. Không ổn rồi, phải tác hợp cho ca ca và Diệp nương, để ca ca đặt tâm tư lên Diệp nương mới được.

Vì hôm nay đãi khách, Trầm Tử Trai vui vẻ, nên hắn muốn uống rượu, Phương ngự y liền bưng cho hắn một ly rượu thuốc đến, Phương ngự y cười nói: "Chén rượu này là cố ý làm cho vương gia đầy, vương gia muốn uống, cũng chỉ có thể uống loại này."

Trầm Tử Trai bất đắc dĩ, đành bưng ly rượu thuốc cùng ly với mọi người, rượu thuốc vừa vào miệng, Trầm Tử Trai không khỏi nhíu mặt: "Phương ngự y, sao ly rượu này đắng thế?"

Về mặt Phương ngự y vô tội: "Rượu thuốc mà, đương nhiên phải đắng rồi."

Trầm Tử Trai lại uống thêm một ngụm, hắn đã xác định, một ly này, chính là thuốc, không phải rượu, nhất thời hắn ôm bụng mà nói: "Không ổn, ta thấy hơi không thoải mái!"

Mọi người bị dọa giật mình: "Vương gia không sao chứ?"

Trầm Tử Trai cười: "Vài năm trước ta bị bệnh nên mỗi ngày phải uống thuốc, điều đó khiến dạ dày bị thương tổn, sau này uống thuốc, ta hay bị nôn. Bây giờ nghĩ thấy vị thuốc, mặc dù không đến mức nôn ra, nhưng uống vào, ta thấy không thoải mái lắm."

Phương ngự y không ngờ Trầm Tử Trai chỉ uống một bát thuốc lại phản ứng mạnh như vậy, hắn liền bước lên bắt mạch, bắt mạch xong thì nói: "Người đầu, mau nấu cho vương gia một chén canh ngọt."

Trầm Tử Trai ăn vài muỗng canh ngọt, quả nhiên khá lên nhiều.

Phương ngự y thấy thế, biết trong khoảng thời gian ngắn, Trầm Tử Trai không thể xa Hạ Trọng Phương để tự mình uống thuốc.

Phương ngự y xem xét, nếu Hạ Trọng Phương bị Giả gia nhận về, chuyện ăn uống của cô ấy, ở bên này hắn không thể giám thị được, ăn thứ gì hắn cũng không biết, nhờ ăn nhầm thứ gì đó, khi trở về bên này, nếu hắn sơ sẩy một cái không điều tra ra, để cô cho Trầm Tử Trai uống sữa, sẽ rất dễ gặp chuyện không may.

Mà hiện nay Hạ Trọng Phương là tiểu thư Giả phủ, lại đến cho Trầm Tử Trai uống sữa, cô khó tránh khỏi bị người ta khinh thị giễu cợt, nhìn đêm nay cô ấy bị Vương Du cô nương lạnh nhạt thì biết, cô ấy ở Giả phủ, tất nhiên cũng bị người ta khinh thị như vậy. Nếu có thể khiến cô thoát khỏi thân phận nữ nương, chính thức làm tiểu thư Giả phủ của cô thì may ra có thể đỡ hơn một ít. Nhưng hiện nay Trầm Tử Trai không có cách nào buông nữ nương ra được, bản thân hắn cũng không còn cách nào khác.

Mọi người thông cảm thân thể Trầm Tử Trai vẫn chưa khỏe hẳn, và lại cả nhà Vương trạng nguyên mới lên kinh, vẫn còn mệt mỏi, nhất thời ăn uống no đủ, cũng không muốn chơi đùa nữa, nên đề nghị tan tiệc sớm, đợi mọi người tỉnh dưỡng cho tốt rồi lại thiết tiệc khoản đãi bạn bè thân hữu.

Một lát sau tiệc tan, Trầm Tử Trai đi về phòng trước, an tâm chờ Hạ Trọng Phương đến cho hắn uống sữa.

Phương ngự y đưa Hạ Trọng Phương cùng đến phòng được, hắn bắt mạch cho Hạ Trọng Phương trước, xem đầu lưỡi xem sắc mặt, nhưng lòng vẫn lo lắng, lại đưa cho Hạ Trọng Phương một ly khử độc thủy, hắn cười nói: "Ly này là ly thuốc khử độc, nếu Hạ nương vô ý ăn nhầm cái gì, uống chén thuốc này trong vòng nửa canh giờ bên trong cơ thể sẽ tự động được khử độc. Yên tâm, loại này vô hại với cơ thể."

Hạ Trọng Phương thấp giọng nói: "Đương nhiên là tôi tin Phương ngự y rồi. Lúc trước, Phương ngự y cho tôi uống thuốc thúc sữa, tôi còn hơi sợ hãi, rất sợ thân thể sẽ bị suy bại dần. Nhưng không ngờ, sau khi uống thuốc, những nốt tàn nhang khi trước đã bị tiêu mất, khí lực tràn đầy, chỉ trong thời gian hai tháng,

mụn thịt trên mặt cũng hết, tôi biết Phương ngự y dùng hết tâm tư, không hề nói ngọt để dụ dỗ tôi, thuốc này thực là có lợi cho thân thể, bồi bổ khí huyết."

Phương ngự y thất Hạ Trọng Phương tín nhiệm hắn, nhất thời thở phào: "Hạ cô nương lúc ấy để cho một người chưa từng sinh đẻ đến cho vương gia uống sữa, quả thật là việc bất đắc dĩ, hiện cô nương đã trở thành tiểu thư Giả phủ, nhưng vẫn nhờ Hạ cô nương đến cho vương gia uống sữa, cũng hơi quá đáng. Nhưng khó khăn lắm sức khỏe vương gia mới có chuyển biến tốt đẹp, nếu phải xa cô, chỉ sợ bệnh tình hắn lặp lại, nên mong Hạ cô nương, cố gắng chịu đựng qua đoạn thời gian này rồi bàn tiếp. Lời hứa lúc trước ta hứa với Hạ cô nương, vẫn hữu hiệu như cũ. Chính là nếu Hạ cô nương không tìm được quý tử, ta sẽ thay Hạ cô nương tìm một vị quý tử, tất nhiên là vị quý tử kia, cam tâm tình nguyện cưới Hạ cô nương."

Hạ Trọng Phương nghe lời này của Phương ngự y, mặc kệ sau này hắn có tìm cho mình một quý tử hay không thực, nhưng phần tâm ý này luôn làm người ta cảm động. Cô nói: "Phương ngự y thật sự là người tốt, sau này tiểu thư nhà ai gả cho huynh, hẳn là có phúc lắm."

Phương ngự y gật gật đầu, đúng vậy, Hạ cô nương sau này nếu nàng không tìm được quý tử hợp ý, thì gả cho ta đi! Chúng ta hợp lắm!

Chốc sau, Thanh Trúc và Tiền bà tử tới đón Hạ Trọng Phương đi qua tòng hạc viện, nhưng trước tiên phải qua sương phòng để tắm rửa, tắm rửa xong,

lại thay đổi một ít xiêm y thường ngày, thế này mới đi gặp Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai đợi một hồi lâu, mới thấy Hạ Trọng Phương đến đây, hần bảo mọi người đi xuống, cười nhìn Hạ Trọng Phương mà nói: “Phương nương lại thay xiêm y rồi! Thật sự là đẹp quá!”

Tuy là Hạ Trọng Phương hôm nay mới chuyển đi, nhưng cô cảm thấy mình đã chuyển đi lâu lắm rồi, nhất thời nhìn Trầm Tử Trai, liền có cảm giác xa cách nhớ nhung, nhìn lại hần, không khỏi đỏ mặt trước, cô cúi đầu nói: “Bộ xiêm y này trước kia mặc rồi mà, cũng không phải lần đầu tiên vương gia thấy.”

Trầm Tử Trai lại cười nói: “Cho dù lúc trước đã mặc, cũng không xinh đẹp bằng đêm nay.” Nói xong để cho Hạ Trọng Phương ngồi ở bên người hần.

Hạ Trọng Phương ngồi xuống, cô kể chuyện mình chuyển tới Giản phủ, mọi người ở đó đã đối xử với cô như thế nào, nhất nhất đều kể cho Trầm Tử Trai nghe.

Trầm Tử Trai nghe cô kể, dùng tay sờ sờ đầu cô và nói: “Có thái phó phu nhân yêu thương cô, cô sẽ không sao đâu.” Hiện nay nàng là tiểu thư Giản phủ, cũng có một ưu điểm đó là, vạn nhất sau này bốn vương đại sự không thành, ngược lại nàng có thể tránh một kiếp nạn, về sau lại tìm một phu quân khác mà gả, nửa đời sau an nhàn hạnh phúc. Nếu bốn vương đại sự đắc thành, đến lúc đó, lại đón nàng về Vương phủ, như vậy...

Nhất thời Phương nương y bùng chén thuốc đến, nhìn Hạ Trọng Phương uống hết, cười một cái mới thối lui ra ngoài bình phong.

Hạ Trọng Phương tiếp tục nói chuyện cùng Trầm Tử Trai, vừa chờ được lực phát tác,

Trầm Tử Trai đã có chút chờ không kịp, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ nói: “Phương nương, bây giờ bốn vương có thể ngậm trước không?”

Khuôn mặt Hạ Trọng Phương phút chốc đỏ đậm, cô lẩm bẩm: “Chờ trưởng sữa rồi hãy ngậm!”

“Bốn vương không chịu nổi!” Trầm Tử Trai mạnh tay, ôm lấy Hạ Trọng Phương đặt trên đầu gối, hai ba cái liền xóc xiêm y cô lên, kéo lỏng vạt áo, cúi đầu, chuẩn bị ngậm chỗ đỏ hồng, duyên một cái, thân thể vừa thoải mái vừa khó chịu.

Hạ Trọng Phương bị duyệt một cái như vậy, toàn thân tê dại, thở gấp gọi: “Vương gia, vương gia!” Vừa gọi vừa đẩy, vốn muốn đẩy Trầm Tử Trai ra, không ngờ lại ôm lấy đầu Trầm Tử Trai, khiến hần càng thuận tiện ngậm chặt **.

Trầm Tử Trai vui đầu ở hai bên dãy dụa của Hạ Trọng Phương, tới tới lui lui, tả tả hữu hữu, thay bên mà mút, vẫn còn chưa đủ, một bàn tay lại tham lam đi xuống vấy Hạ Trọng Phương, tìm được nơi ẩm thấp rất nhanh, ngón tay vẫn về nhồi nặn, trong lúc đó, đã ẩm ướt một mảnh, nhất thời cũng biết Hạ Trọng Phương động tình, hần ngẩng đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi triển chuyển mà vào, tả đột hữu xung, tìm mọi cách quấy phá, cho đến khi người dưới thân mềm nhũn đi.

Thân thể Hạ Trọng Phương mềm mại, chỗ dãy dụa cũng thì cứng lên, trưởng sữa!

“Vương gia, vương gia, trưởng sữa!” Hạ Trọng Phương nhất thời khó chịu, thầm nghĩ bảo Trầm Tử Trai mau chóng uống sữa, không ngờ Trầm Tử Trai vẫn còn lưu luyến môi cô, ngón tay vẫn còn ở chỗ ẩm ướt, không chịu uống sữa, không khỏi cầu đạo: “Vương gia, tôi không chịu nổi, van cầu vương gia!”

“Hiện nay độc tính Bốn vương chưa hết, không thể làm ăn gì được!” Trầm Tử Trai nói nhỏ nói: “Nếu không thì để bốn vương lấy tay giúp cô...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương mới!!! Đỏ mặt chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Holilinhk

"Vương gia!" Hạ Trọng Phương kêu nhẹ một tiếng, ngăn lời nói của Trầm Tử Trai, nhất thời thân thể rung động, kẹp chặt ngón tay Trầm Tử Trai, không cho hần lại tiến thêm, vừa nâng chỗ dãy dụa của mình lên, đưa đến bên miệng Trầm Tử Trai, sau đó hần mút một cái, cô chỉ cảm thấy được là toàn thân tê dại, người lại mềm oặt, mở ra, rên.

"Úm!" sữa tươi vừa vào miệng Trầm Tử Trai, hần hơi 'đã' con khát, uống từng ngụm từng ngụm, ngón tay ở dưới không thể dùng hết sức xâm nhập, chỉ nhẹ nhàng động đây, rồi chợt dừng lại, hần có cảm giác ôn mềm bao chặt lấy ngón tay, nhất thời toàn thân j~j~j, đành uống sữa thôi, hần vẫn cảm thấy khát, vừa uống sữa, hần vừa rì rả rì rầm: "Khá lắm tiểu yêu tinh, thế này ... thế này này." Nói xong, dùng miệng, phủ bên tai Hạ Trọng Phương, nói những

lời còn lại vào tai cô, lại còn cắn lỗ tai không tha, thật phần khó nhin.

Nghe Trầm Tử Trai nói những lời này, mặc dù Hạ Trọng Phương cảm thấy thẹn, nhưng trong lòng cũng hơi thích thú, nhất thời động tình, cô cảm thấy phía dưới nóng lên, con sóng dừng mãnh trào ra ngoài, cô ngửa ngáy khó nhin, kêu nhỏ ra tiếng, nắm lấy lưng áo, nhân nhượng cho ngón tay Trầm Tử Trai đi vào.

Trầm Tử Trai lại đâm vào, nhưng lại sợ phá thân Hạ Trọng Phương, nên rút ngón tay ra, ôm cô thật chặt, dúi vào người cô, vừa gọi: "Bảo bối, rên như vậy không sợ bồn vương nhanh tay làm thịt nàng à?" Hấn nói xong, thấy hai má Hạ Trọng Phương ửng hồng, kiều diễm ướt át, cô hòng hấn lại khô khát, toàn thân kéo căng.

"Vương gia bắt nạt tôi!" Ngón tay dưới thân Hạ Trọng Phương bất ngờ bị rút ra, cô đương nhiên là cảm thấy có chút mất mát, nhưng ngay sau đó phát hiện thân mình Trầm Tử Trai lại nóng vô cùng, cô cũng biết không ôn, dùng lực đẩy hấn, cuối cùng cũng đẩy ra, cô nhảy xuống giường, chỉnh lý lại xiêm y rất nhanh, chạy như bay. Ông trời ơi, nếu cô mà không chạy đi, cô không suy đồi với tên này mới là lạ.

Hạ Trọng Phương trở lại sương phòng, đi vào thùng nước mà sáng sớm Thanh Trúc đã cho người chuẩn bị trước, nhắm mắt thở dốc, một hồi lâu sau, ửng hồng trên mặt cô mới biến mất một ít.

Cô tắm rửa xong, mặc lại xiêm y lúc đến dự tiệc, chải đầu, vừa ngồi xuống đã thấy nha hoàn đến bẩm báo, nói là Giản phủ phái người tới đón cô trở về.

Thanh Trúc giúp Hạ Trọng Phương đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Hạ cô nương cẩn thận dưới chân."

Hạ Trọng Phương phát hiện, chân mình mềm nhũn ra, lại đành phải bảo Tiền bà tử đến đỡ cô lên xe, ra đến ngoài cửa cổng trong của Vương phủ, sẽ có kiệu nhỏ của Vương phủ đến đưa cô và Hà ma ma đến ngoài cửa lớn, Tô Lương đích thân đến đưa cô đi, còn nói ngày hôm sau muốn đi đón cô, nhìn cô lên xe ngựa Giản gia, xong hết mới vào cửa.

Tới đón Hạ Trọng Phương và Hà ma ma, vẫn là Giản Mộc Huyền.

Đoàn người trở về Giản phủ rất nhanh, Giản Mộc Huyền nhìn nha hoàn giúp Hạ Trọng Phương xuống xe ngựa, cậu cười nói: "Tỷ tỷ, đệ thành lính của tỷ rồi, mỗi ngày đều đưa đi rước về nè."

"Cảm ơn Huyền nhi!" Hạ Trọng Phương vội nói cảm tạ, lại ngượng ngùng nói: "Huyền nhi nếu không thể đưa thì cứ bảo hạ nhân đưa tỷ qua cũng được."

"Cái đó không được đâu, tổ mẫu sẽ mắng." Giản Mộc Huyền cười nói: "Mà tỷ tỷ à, tỷ mỹ mạo như vậy, làm sao đệ dám để hạ nhân đưa rước tỷ chứ?"

"Đéo miệng!" Hạ Trọng Phương không khỏi cười trêu Giản Mộc Huyền một câu, vừa vào phủ, cô cùng Hà ma ma đến gặp thái phó phu nhân trước tiên.

Thái phó phu nhân vẫn chưa nghỉ ngơi, vẫn còn chờ Hạ Trọng Phương về nói chuyện của Vương Tĩnh Huy và Vi Thanh Mi.

Hạ Trọng Phương nói tất cả những chuyện diễn ra, còn nói rằng cô toàn dựa vào Hà ma ma giới thiệu, Vi Thanh Mi mới chú ý tới mình, vân vân...

Thái phó phu nhân nghe tức mai Vương Tĩnh Huy đã nhiễm chút bạc, bà không khỏi đau buồn: "Khi đó Tĩnh Huy thiếu niên đắc chí, thật là nở mày nở mặt. Không ngờ ngày đó gặp phải tai biến, cũng may rất cục cũng được hồi kinh."

Hà ma ma thấy thái phó phu nhân đau buồn, vội vàng chuyển đề tài, cười nói: "Trạng nguyên gia có một đôi trai gái, đúng là tuấn nam mỹ nữ. Mặc dù thân thể Du cô nương suy nhược, nhưng lại tài mạo song toàn. Tông nhi mới mười tuổi, cậu bé rất thông minh, cách sống không khác gì trạng nguyên lang. Sau này lớn lên, tất nhiên sẽ là một nhân vật ưu tú."

Thái phó phu nhân nghe như thế, bà mới chuyển đang buồn thành vui về mà nói: "Trước đây Tĩnh Huy rất thông minh, mọi người ai cũng nói nó sau này tất sẽ thành tài, nó được Vương gia dụng tâm bồi dưỡng. Khi đó nó cưới Thanh Mi, trai tài gái sắc, ai mà không ca ngợi? Bọn nó không ở kinh thành mấy năm, ta rất lo sợ bọn nó sẽ gặp bất trắc! Bây giờ hồi kinh rồi, nếu có thể yên ổn đặt chân, tự nhiên sẽ..." Bà nói xong, nhớ tới Thái tử tranh đấu cùng Vương Tĩnh Huy, cuối cùng thì im lặng không nói nữa.

Hà ma ma cũng không tiếp lời, bà thấy khuya rồi nên cáo từ ra về.

Hạ Trọng Phương ở lại nói chuyện với thái phó phu nhân chốc lát, mới quay về phòng.

Mấy ngày kế tiếp, đều là Giản Mộc Huyền đưa đón Hạ Trọng Phương qua lại Vương phủ và Giản phủ. Hạ Trọng Phương nói chuyện với Giản Mộc Huyền không ít cũng nhiều, quan hệ hai người cũng thân hơn so với những người khác.

Vốn Giản Mộc Huyền không thích người tỷ tỷ bất ngờ này, nhưng tiếp xúc lâu dần, cậu lại cảm thấy mặc dù tính tình tỷ tỷ dịu dàng, nhưng lại rất có lập trường cá nhân, không có chuyện ích kỷ như những nhà nghèo hay có, ngược lại còn tự nhiên hào phóng, cũng không hề thua kém Giản Mộc Thanh, Giản Mộc Lam. Cậu dần dà có cảm tình với người tỷ tỷ này hơn, nếu có chuyện gì, cũng sẽ chỉ cô vài thứ.

Hạ Trọng Phương vừa vào Giản phủ, cô sợ rằng bản thân sẽ không được ở đây được lâu, nhưng vì được Giản Mộc Huyền chỉ điểm, nên cô cảm thấy mọi việc dễ dàng hơn nhiều. Nhất thời rảnh rỗi, lúc trước cô có hứa với Trầm Tử Trai sẽ thuê cho hấn mười hai cái hà bao, nhưng phải thuê cho Giản Mộc Huyền trước đã.

Cô vốn khéo tay, thuê hà bao cũng cực kỳ tinh xảo.

Khi Giản Mộc Huyền nhận được hà bao, đầu tiên là sừng sốt, sau đó là lật qua lật lại xem, cuối cùng cậu cười nói: "Đây là lần đầu tiên đệ được một cô gái tặng hà bao đó!" Nói xong đeo ngay bên hông, cậu đương đương đắc ý nói: "Quả nhiên người đẹp mới để thu hà bao."

Hạ Trọng Phuong thấy cậu để lộ bản chất con nít, nhất thời che miệng cười nói: "Ta là tỷ tỷ của đệ, cho đệ cái hà bao thì có là gì đâu? Đợi sau này đệ thành thân, nương tử đệ thuê cho đệ hà bao, đến lúc đó đắc ý cũng chưa muộn."

Ngày hôm sau, Giản Mộc Huyền đưa Hạ Trọng Phuong đến Vương phủ, khoe miệng cậu nôi một cục mụn, nhất thời nghĩ đến Phuong ngự y cũng ở trong vương phủ, cậu liền thuận đường cầu kiến, muốn nhờ Phuong ngự y bắt mạch giúp, nhờ hắn viết cho một phương thuốc.

Phuong ngự y nhìn khoe miệng Giản Mộc Huyền hần hỏi: "Bắt mạch sao? Ngươi tưởng ta ăn no rủng mỡ, không có việc gì làm à? Nồi mụn cũng bắt bản ngự y bắt mạch?"

Giản Mộc Huyền trừng mắt nói: "Gì, tỷ tỷ nhà ta, mỗi ngày đều đi qua đây cứu vương gia các ngươi, ngươi chỉ giúp bản công tử bắt cái mạch thì có sao đâu?"

Phuong ngự y lắc đầu, tự mình cầm một bao thuốc, đưa cho Giản Mộc Huyền và nói: "Cầm, bảo hạ nhân sắc thuốc, đêm nay uống, sáng mai sẽ ổn."

"Thần kỳ vậy sao?" Giản Mộc Huyền hỏi.

"Chỉ là thức đêm nhiều, tâm hỏa mà thôi, chỉ cần uống một thang thuốc sẽ ổn, có gì thần kỳ với không thần kỳ chứ?" Phuong ngự y nói xong, nhìn hà bao bên hông Giản Mộc Huyền: "Tuổi ngươi còn nhỏ, mà đã có người tặng hà bao, thế mới thần kỳ đấy!"

"Đâu? Cái này là tỷ tỷ ta thuê cho ta đó mà." Giản Mộc Huyền nói xong cầm thuốc bước đi. Phuong ngự y ở đây ngăn người, đợi gặp Hạ Trọng Phuong, hần liền hỏi: "Hạ cô nương, lần trước cô nhận lời thuê cho ta túi thơm đâu?"

"Hồngбет, tôi quên mất." Hạ Trọng Phuong vội vàng xin lỗi: "Sáng sớm ngày mai tôi sẽ bắt đầu thuê."

"Không quên là được rồi!" Phuong ngự y hơi bực bội, nhớ rõ thuê hà bao cho em trai nhà mình, vậy mà lại quên đi cái túi thơm đã sớm hứa với hắn!

Phuong ngự y muốn túi thơm, Trầm Từ Trai cũng muốn hà bao.

Hạ Trọng Phuong mỗi đêm đến Vương phủ cho sữa, mỗi ngày còn phải đi học, vừa phải bồi thái phó phu nhân nói chuyện, rảnh rồi mới thuê hà bao, cô cũng bận ngập đầu.

Một ngày này, vì Hà ma ma về nhà, nên Hạ Trọng Phuong không cần phải đi học, khó có được nửa ngày nghỉ ngơi, không ngờ nha hoàn đến bẩm: "Phuong cô nương, bên ngoài có một vị Phuong nương tử đưa một thiệp giấy nhỏ cầu kiến." Nói xong đưa thiệp giấy.

Hạ Trọng Phuong mở ra thì thấy, thì ra là Phuong Cháp Tâm cầu kiến, cô liền hỏi Linh Chi: "Nếu có các cô nương khác đến gặp tiểu thư Giản phủ, vậy có cần phải bẩm trước với phu nhân không?"

Linh Chi nói: "Cũng không cần. Bạn bè Thanh tiểu thư và Lam tiểu thư cũng nhiều, khoảng năm ba ngày là có người tới thăm, các cô lại thăm đáp lễ, cũng không cần phải bẩm phu nhân. Chỉ là cần phải biết gia đình đối phương như thế nào, mới có thể cho vào, nếu là gia đình bình thường, e là không thể!"

Hạ Trọng Phuong cũng biết thân phận mới của mình, ngoại trừ chơi cùng Phuong Cháp Tâm, sợ cũng không thể kết giao với quý nữ khác được, nên cô bảo với nha hoàn: "Thỉnh Phuong nương tử vào đi!"

Phuong Cháp Tâm không ngờ sau khi mình vào Vương phủ một chuyến, còn có thể bước chân vào Giản phủ, nhất thời hưng phấn gương mặt đỏ rần.

Tiểu nương tử thấy cô luống cuống, vội vàng nhắc nhở: "Tâm nương tử, đây là Giản phủ, người Giản gia cực kì cao ngạo, lời nói cử chỉ của chúng ta phải cẩn thận, đừng khiến người khác chê cười."

Phuong Cháp Tâm ứng, thấp giọng nói: "Đợi gặp được Hạ cô nương xong, quay về nhà, chắc chắn các tỷ muội sẽ ganh tị với ta cho xem! Các nàng chưa từng tới những nơi như thế này, nhưng ta đã đến rồi."

Tiểu nương tử cười nói: "Là nhờ phúc khí Hạ cô nương."

Phuong Cháp Tâm gật gật đầu. Lần trước nhờ Hạ Trọng Phuong, mà cuối cùng Nghiêm gia cũng thả chồng cô với con ngựa ra. Vì thế, cô ở nhà chồng cũng có thể ngang cao đầu, không ai dám xem thường. Nên lần này, cô phải đền cảm tạ Hạ Trọng Phuong.

Khi vào Giản gia, nha hoàn dẫn cô và Tiểu nương tử vào đình viện, thấy các nơi mặc dù không phú quý bằng Vương phủ, nhưng lại được cái lịch sự tao nhã, trong lòng âm thầm tán thưởng.

Hạ Trọng Phuong đợi Phuong Cháp Tâm và Tiểu nương tử đi vào, liền mời hai người ngồi xuống. Hạ Trọng Phuong cười nói: "Mới chuyển đến Giản phủ không bao lâu, mà các ngươi đã biết rồi, tin tức thật là nhanh nhạy."

Phuong Cháp Tâm: "Chuyện Giản phủ đưa Hạ cô nương đến, bên ngoài truyền khắp mọi nơi, nói rằng Hạ cô nương bên ngoài chịu khổ, hiện nay là khổ

tận cam lai."

Tiểu nương tử lạnh mồm lạnh miệng nói: "Gián ngoài đã viết thành hí kịch rồi."

"Hí kịch à?" Hạ Trọng Phuong không khỏi hỏi một câu.

Tiểu nương tử cười nói: "Đó là lấy thân thể Hạ cô nương, biên thành hí kịch."

Các cô nói chuyện bên này, Bạch thị phu nhân cũng đang tức giận, đập vỡ cái chén: "Được lắm, dám biên hí kịch? Muốn làm Giản gia mất hết mặt mũi mới chịu sao?"

Thì ra bên ngoài lấy thân thể Hạ Trọng Phuong biên thành hí kịch, đã trình diễn khắp nơi, nên có người đến bắt lại với Bạch thị phu nhân.

Mặc dù hí kịch không chỉ đích danh ai, là ẩn danh tính, nhưng người có tâm vừa nghe, ai chẳng biết là chỉ thị chuyện Giản gia nhận nữ nhi.

Mà nội dung hí kịch, vì để hí kịch thêm kịch tính, lại tự thêm mắm thêm muối. Nói rằng năm đó Giản Phi Văn đến Giang Nam, ông kết bạn một vị tài nữ, hai người tâm đầu ý hợp, nhưng sau đó Giản Phi Văn lại e ngại trong kinh thành có hân thê (vợ dừ dẩn), nên bỏ rơi tài nữ để hồi kinh. Không ngờ người tài nữ ấy lại âm thầm mang thai, sau khi sanh được đứa con gái, vì khi sinh sản chịu kích động quá độ, nên bị điên rồi, ôm đứa con gái của mình đòi lấy đứa con của vợ chồng họ Hạ. Mười mấy năm sau, đứa con gái ấy trưởng thành, gả cho tiến sĩ lang, nhưng lại bị tiến sĩ lang hưu, suýt chút nữa tự tử, cuối cùng lên kinh... , hiện nay đã tìm được thân phụ, ít ngày nữa sẽ gả cho vương gia làm vương phi,... vân vân.

Chuyện như thế, cũng rơi vào tai Tô thực phi trong cung, bà cười khẩy nói: "Không biết là ai biên chuyện? Muốn tạo thế để Hạ Trọng Phuong gả cho Tề vương, trở thành câu chuyện cho mọi người ca tụng à?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Edit: Holilinhk

Hí kịch không phải chỉ có một phiên bản, nhưng chủ đề thì chỉ có một, đó là bé gái Hạ Trọng Phuong, bị mồ côi, thân thể khúc chiết bị thảm, hiện nay khổ tận cam lai, chờ làm vương phi.

Khi Trầm Ngọc Tiên nghe được tin tức, cô đang nói chuyện cùng Vương Du, nhất thời cực kỳ tức giận: "Càng truyền càng loạn, sao không nói Hạ cô nương chờ làm hoàng phi đi? Làm vương phi làm gì? Với cô ta à?"

Vương Du nghe được tin này, cũng cực kỳ không thoải mái, nhất thời nhũn mảy nói: "Lấy việc này làm sóng gió, tất nhiên là người hữu tâm viết lại chuyện xưa. Ta còn nghe cha mẹ nhắc tới chuyện, năm đó hai người đi về Triều Châu, dừng lại trên đường, tại một trấn nhỏ ở Giang Nam, trên đường đi gặp phải đạo tặc, nửa đêm phải chạy đi, lúc đó mẹ đang hoài thai ta, sắp lâm bồn rồi, liền sinh ta trong một căn miếu đồ nát! Sao lại không giới viết ta vào đi? Sao không nói đơn giản là ta và Hạ cô nương bị đánh tráo? Như vậy không phải càng thêm kịch tính, càng có sức lôi cuốn sao?"

Trầm Ngọc Tiên nói: "Nếu không phải Hạ cô nương có tướng mạo giống thái phó phu nhân, rõ ràng là nữ nhi của Giản Phi Văn, rất có thể bên ngoài sẽ biên như thế đó!" Nha hoàn bên người Trầm Ngọc Tiên, Trầm Hương xen mồm vào nói: "Quận chúa với Du cô nương tướng mạo họ không dám biên à? Vừa vặn có một bản cũ biên như thế này, người viết nói rằng, Du cô nương và Phuong cô nương là hoán đổi cho nhau!"

"Cái gì, buồn cười? Quá sức vô si!" Từ lúc Vương Du biết được Hạ Trọng Phuong cho Trầm Tử Trai uống sữa, liền cực không thích Hạ Trọng Phuong, hiện nay nghe lời đồn đãi như thế này, lại càng không vui, nhất thời nói: "Ta tìm cha mẹ ta hỏi một chút, nói họ phải người đi trừng trị cái bọn viết loạn này mới được."

Vì Thanh Mi cũng nghe lời đồn, lại nhẹ nhàng nói với Vương Tinh Huy: "Năm đó thiếp sinh hạ Du nhi trong căn miếu đồ nát, vừa lúc bị đạo tặc đuổi theo, bà vú bế Du nhi chạy trốn, chúng ta chạy đi đường khác. Chúng ta bị thất lạc bà vú hơn mười ngày, sau này dù hội họp, nhưng mà..."

Vương Tinh Huy kinh ngạc: "Nàng cũng tin lời đồn ngoài kia ư? Đó chỉ là do mấy người dụng tâm bịa đặt từ việc không đâu, viết bậy bạ thôi. Mà cho dù bà vú bị điên đi chăng nữa, ôm con chúng ta đi đổi, thì tướng mạo Phuong nương nên giống nàng với ta mới đúng, sao lại giống cô cô như thế? Còn nữa, Du nhi là chúng ta nuôi lớn, ngoại trừ thân thể suy yếu, tướng mạo phẩm tính không phải là xuất sắc nhất à? Sao lại không phải con gái ruột chúng ta được?"

Vì Thanh Mi suy nghĩ thật kỹ, mặc dù tướng mạo Vương Du không phải thập phần giống vợ chồng mình, nhưng mặt mày, cũng có vài phần bóng dáng người của Vương gia, muốn nói con bé không phải thân nữ của mình, chắc chắn là mắc bệnh đa nghi quá mức.

Vương Tinh Huy lại nói: "Hiện nay chúng ta ở trong vương phủ, chỉ sợ có người hận không thể khuấy nước cho nước bớt trong, khiến cho chúng ta nghi ngờ nhưng nếu lòng chúng ta cứ nghi ngờ nhau thì không thể bình an đâu! Còn nữa, một khi chúng ta đi điều tra, nếu người ta đã sắp xếp hết cả thì làm sao chúng ta tìm ra cái gọi là ‘chân tướng’, khi đó chúng ta còn có tâm tư làm chuyện khác sao? Chẳng phải là đã đúng như tâm nguyện của một số người rồi à?"

Vì Thanh Mi nghe, bà gật đầu, đang định nói thì chợt nghe bên ngoài có giọng nói, nha hoàn tiến vào bẩm: "Du cô nương đến!"

Vương Du đi vào trong phòng, tất nhiên là tức giận với lời đồn bên ngoài, nói với Vương Tinh Huy và Vì Thanh Mi: "Bên ngoài dám viết xằng bậy, nói như có mắt có mũi, thật khiến người khác tức giận mà."

Vì Thanh Mi vỗ vỗ tay Vương Du, bà nói: "Chỉ là viết chuyện xưa thôi, không đáng để tức giận." Nói xong bà lại hỏi: "Hôm nay con đã uống thuốc chưa?"

Vương Du bị đòi sự chú ý, cô liền đáp: "Phương ngự y đã viết phương thuốc rồi, nói một ngày uống ba lần thuốc, không thể ngừng, đương nhiên con không dám ngừng, hôm nay đã uống xong lượt thuốc thứ hai rồi."

Vì Thanh Mi liền hỏi: "Uống thuốc của Phương ngự y, con thấy sao rồi?"

Vương Du nói: "Ngực không còn tức như bình thường, buổi sáng khi thức dậy cũng không còn choáng váng, đã khỏe nhiều rồi ạ."

Vì Thanh Mi vừa nghe, giữ mặt Vương Du nhìn kỹ, bà cười nói: "Ồ Vương phủ một thời gian, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn một ít. Mẹ đã nói, Phương ngự y là một thầy thuốc cực kỳ giỏi, viết đơn thuốc chắc chắn là đúng bệnh."

Nhất thời Vương Du ngả đầu ti lên vai Vì Thanh Mi, làm nũng: "Mỗi ngày uống thuốc, miệng tất cả đều là cay đắng, mẹ làm bánh ngọt Bát Bảo cho con ăn đi!"

"Bánh ngọt khó tiêu hóa, tràng vị con không tốt, không nên ăn!" Vì Thanh Mi cười nói: "Đến khi con khỏe hẳn, muốn ăn gì mẹ cũng nấu."

Vương Du nhất thời ghé vào tai Vì Thanh Mi mà nói: "Vương gia cũng uống thuốc, uống đến hư tràng vị nên mới nuôi nhũ nương. Sữa được có lợi lắm. Mẹ tìm cho con một nhũ nương đi, con cũng muốn uống sữa được."

Vì Thanh Mi không khỏi cười chỉ thái dương Vương Du: "Học cái gì không học, lại học vương gia uống sữa?"

Vương Tông lúc này tan học trở về, cũng vào phòng nói chuyện, lời kéo Vương Du: "Tỷ tỷ muốn uống sữa sao? Mùi vị tanh lắm, sợ tỷ nôn ra thôi. Nhưng vú trâu mới đẻ, ăn cũng được lắm."

"Chỉ có biết ăn thôi à?" Vương Du chỉ chỉ Vương Tông, cô cười: "Dạo này ăn ngon, hình như cao hơn rồi!"

Vương Tông nghe thế, lặng lẽ nhón mũi chân, khoa tay múa chân nói: "Cao thêm một cái đầu."

Vương Du không khỏi cười, ấn đầu của cậu xuống, chân thành nói: "Đệ đây là cao giả, không chính xác. Làm người thì phải làm đến nơi đến chốn mới tốt."

Thấy con trai con gái nói giỡn, Vì Thanh Mi cũng dứt bỏ tâm sự, cùng bọn họ nói qua nói lại. Nhất thời nói: "Bá phụ tui con cho người đến đây truyền lời, muốn các con sáng sớm ngày mai đi qua đó chơi, hôm nay tui con đều đi học, sáng ngày mai mới rảnh được."

Vương Du nghe thế: "Khi chúng ta lên kinh, không phải chờ cả nửa ngày cũng không thấy bá phụ đến nghênh đón à? Chờ chúng ta đến Vương phủ ở, lại phải người đến đây truyền lời, đây là ý tứ gì thế?"

Vương Tông tiếp lời nói: "Đây là ý tứ muốn treo cao đó tỷ."

Vương Du bật cười: "Con nít đừng nói lung tung."

Vì Thanh Mi cũng nói: "Nói ra thì, lúc chúng ta trở về, vốn là nên đi bái kiến bọn họ. Hiện bọn họ đến mời, chúng ta cũng không thể lên mặt, phải đi thôi."

Nơi này các cô nói chuyện, Tô Ngọc Diệp cũng vào cung, đang nói chuyện phiếm cùng Tô thực phi.

Tô Ngọc Diệp chỉ nói gần đây bên ngoài tung tin vịt, cô nhẹ giọng nói: "Lời đồn hung ác, cái gì cũng nói được, hình như nói Hạ cô nương định làm vương phi."

Tô thực phi cười lạnh: "Dù sao Tề vương cũng là hoàng tôn, là tôn tử hoàng thượng sủng ái nhất, hôn sự của nó, sao có thể tự mình làm chủ? Đương nhiên hoàng thượng phải tư hôn. Mà hoàng thượng tư hôn sao lại đi tư cho một người bị chồng ruồng bỏ làm vương phi? Mà trong cung đã có ta, hôn sự của hoàng tôn, hoàng thượng phải thương nghị với ta. Ta muốn ai làm vương phi, chỉ cần nói vài câu thôi."

Tô Ngọc Diệp nghe lời này, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra.

Tô thực phi giáo huấn cô: "Mọi việc nghe nhiều hơn xem, không thể nóng vội. Bên ngoài truyền những lời này, rõ ràng là muốn các người bị nhiễu loạn, mượn cơ hội sinh sự, nếu con thiếu kiên nhẫn, là đúng ý bọn họ rồi. Nghĩ lại sẽ biết, tuy là tẩy danh Hạ cô nương không phải con gái riêng, mà là con gái

của Vương trạng nguyên, thay đổi thân phận của cô ta, nhưng chuyện cô ta bị chồng ruồng bỏ, làm sao có thể xóa sạch? Ai trong Vương phủ lại muốn kết hôn với một người bị chồng ruồng bỏ, rồi đưa lên làm vương phi?"

Tô Ngọc Diệp đã hạ quyết tâm, cúi đầu nói: "Là con suy nghĩ không chu toàn, mới nghe tin đồn đã hoảng thần."

"Con còn trẻ, từ từ học hỏi!" Tô thực phi nói xong, lại nói: "Thân phận Tề vương như vậy, sau này không có khả năng chỉ kết hôn với một vương phi, có lẽ sẽ nạp thêm trắc phi và thiếp thị. Cho dù con làm vương phi, cũng không thể một mình độc bá nó được. Thay vì để nó nạp người khác, thì bây giờ con hãy tìm sẵn người chọn làm trắc phi, tương lai như thế nào, không phải đều do con nắm à?"

Tô Ngọc Diệp cắn môi nghĩ nghĩ, rồi đáp: "Vâng."

Trong bụng cân nhắc, nếu Trầm Tử Trai muốn mượn lực lượng Vương trạng nguyên, như vậy để hấn nạp Vương Du làm trắc phi, cũng không phải là không thể. Mà thân thể Vương Du suy nhược, sau này khó có thể sinh con, nếu một cô gái không thể sinh con, ắt sẽ không uy hiếp mình. Về phần Hạ Trọng Phụng, cô ta cho Vương gia uống sữa, chỉ sợ vương gia không buông cô được. Tương lai giúp vương gia nạp cô ta làm thiếp, thành mình cũng có hiền danh, không tệ. Mà xuất thân của cô ta như thế, tất nhiên không thể tranh cái gì với mình được.

Từ trong cung đi ra, Tô Ngọc Diệp an tâm hơn rất nhiều, đã lâu không đến Vương phủ, ngày trước về Tô phủ ở hai ngày, đợi đến Trầm Ngọc Tiên phái người tới đón cô, lúc ấy cô mới quay lại Vương phủ.

Khi Tô Ngọc Diệp quay lại Vương phủ, thấy một chiếc xe ngựa khác đi về hướng Giản phủ, ngồi trong xe là Trầm Thanh Toàn.

Trầm Thanh Toàn tới Giản phủ, sau khi thấy Giản Mộc Thanh, cô liền cười nói: "Gần đây có gì xem không?"

Giản Mộc Thanh nghe lời này của Trầm Thanh Toàn, liền biết ý của cô ta, nên nói: "Có gì cứ việc nói thẳng, không cần vòng vo."

"Nói thẳng thì nói thẳng!" Trầm Thanh Toàn cười gian hoạt, "Gian ngoài đồn rằng vị nữ nương nhà cô là con gái Vương trạng nguyên, mà con gái Vương trạng nguyên, mới là con gái riêng của cô đó! Cô thấy sao?"

"Gian ngoài đồn trời sẽ sụp, ta cũng phải tin sao?" Giản Mộc Thanh hừ nói: "Cha ta đã cho người đi điều tra, đến lúc đó tra ra xem là ai cả gan tung tin, xem ta có lột da bọn họ không?"

Trầm Thanh Toàn cười hi hi nói: "Nghe nói, nữ nương nhà cô ngày nào cũng đến Vương phủ cho sữa, không những nhan sắc không tiêu tụy mà ngày càng kiều diễm, không phải là giả chứ?"

Giản Mộc Thanh tức giận nói: "Sao, cô muốn tới lấy mỹ nhan bí truyền?"

"Ta tò mò thôi!" Trầm Thanh Toàn kéo Giản Mộc Thanh, "Đi, đi nhìn nữ nương nhà cô thử xem, nếu chính xác là xinh đẹp hơn so với khi gặp trong cung, chắc chắn ta phải hỏi cô ta xem, có phải cho sữa giúp đẹp ra hay không?"

Đương nhiên Giản Mộc Thanh không chịu dẫn Trầm Thanh Toàn đi gặp Hạ Trọng Phụng, chỉ dẫn cô đi dạo sân, vừa nói: "Người ngoài giễu cợt chúng ta cũng được, cô mà cũng tới đây cười, có muốn cho người ta sống hay không?"

Trầm Thanh Toàn che miệng cười: "Ai bảo nữ nương nhà các người chứ? Không chịu là tiểu thư Giản phủ cho thật tốt, lại chạy đi cho sữa, cho sữa nghiện luôn rồi sao?"

Hai người nói chuyện, vừa ngừng đầu, đã thấy Hạ Trọng Phụng dẫn theo hai nha hoàn từ bên kia qua đây.

Giản Mộc Thanh muốn tránh đi, Trầm Thanh Toàn làm sao lại thả cô đi? Sớm kéo lại, vừa gọi Hạ Trọng Phụng: "Hạ cô nương, Hạ cô nương!"

Hạ Trọng Phụng nghe được tiếng gọi, dừng bước lại, nhìn về phía xa xa, thấy Trầm Thanh Toàn, liền cúi đầu hành lễ, thế này mới mang theo nha hoàn chuẩn bị đi.

Trầm Thanh Toàn cất giọng gọi: "Hạ cô nương, ta có việc tìm cô, đừng đi!"

Mặt Giản Mộc Thanh đỏ bừng, muốn xé Trầm Thanh Toàn ra, tiếc rằng khí lực của Trầm Thanh Toàn lớn hơn cô, bị Trầm Thanh Toàn dắt đến trước mặt Hạ Trọng Phụng.

"Toàn quận chúa có gì chỉ bảo?" Hạ Trọng Phụng thấy Trầm Thanh Toàn cười như có ý xấu, toàn thân cảnh giác.

Trước mặt mọi người, Trầm Thanh Toàn mặt trực tiếp hỏi: "Hạ cô nương, nghe nói mỗi ngày cô đều đi qua Vương phủ cho sữa. Lại muốn hỏi một chút, cô thấy tư vị cho sữa như thế nào?"

Chương 36: Chương36

Edit: Holilinhk

Hạ Trọng Phuong là người bị chồng ruồng bỏ, là nữ nương, hiện nay lại mang thêm thân phận con gái riêng, sau khi bị hưu thi lên kinh làm nữ nương cho Trầm Tử Trai, như thế thì làm sao mà thiếu được giàu có, chế nhạo? Nhưng từ lúc này, tính cách của cô đã khác năm đó rất nhiều, sớm học được không nên quan tâm hơn thua. Bây giờ nghe Trầm Thanh Toàn giáp mặt nói lời vô lễ, mặt cũng không biến sắc, mà hỏi ngược lại: "Toàn quận chúa thật muốn biết tư vị như thế nào sao?"

Giản Mộc Thanh sớm thay Hạ Trọng Phuong đỏ mặt, thấy cô không chạy nhanh đi, còn đứng nói chuyện, không khỏi bức bối, thấp giọng nói: "Đúng là người chưa lên bàn bao giờ, chút mặt nhìn cũng không có."

Trầm Thanh Toàn thấy Hạ Trọng Phuong không chạy trốn, cũng hơi bất ngờ, nên cô ta nói: "Hạ cô nương nói một chút đi, rốt cuộc là tư vị gì thế?"

Hạ Trọng Phuong cười mà không cười nói: "Toàn quận chúa tự mình đi cho thử không phải sẽ rõ tư vị hơn sao?" Nói xong vung tay áo, nắm bả vai Linh Chi và nói: "Đi thôi!"

Trầm Thanh Toàn sùng sốt đến mất hồn, thấy Hạ Trọng Phuong đã đi xa, không khỏi giật chân nói: "Con nữ nương này thật đúng là..."

Giản Mộc Thanh không nhịn được cười, nhìn ngược Trầm Thanh Toàn: "Muốn biết thì tự mình thử đi, tự mình thử..."

Trầm Thanh Toàn đánh Giản Mộc Thanh một cái, hai người đuổi đánh nhau.

Hạ Trọng Phuong trở về phòng, sắc mặt cũng trầm hẳn xuống, có vẻ phiền muộn.

Tiền bà tử hỏi Linh Chi vài câu, biết được cô bị Trầm Thanh Toàn giàu có, bà nhẹ giọng khuyên nhủ an ủi: "Có vài người như vậy đấy, không thể ngăn cản miệng lưỡi họ được, Phuong nương đừng để trong lòng."

Hạ Trọng Phuong thở dài: "Không phải con vì bị người ta trêu chọc mà buồn đâu, mà là con sợ lão phu nhân với phu nhân nghe được mấy lời này, họ sẽ không thích con."

Tiền bà tử thấy những người khác không còn ở lại, bà mới nói: "Hi kịch bên ngoài đều viết, viết là Phuong nương chuẩn bị làm cái gì vương phi. Hôm nay Phuong nương đã như thế, sao không lập mưu, đường đường chính chính lên làm vương phi? Nếu làm vương phi, đó gọi là dùng sửa cứu mạng phu quân, tự không có gì đáng cười cả."

Hạ Trọng Phuong cười khổ: "Vương phi có thể dễ dàng ngồi lên thế sao? Mà một khi con đã ở Giản phủ, nếu thân phận đã rõ ràng, con chính thức trở thành tiểu thư Giản gia, như vậy thì việc hôn nhân của con phải do cha mẹ làm chủ, không thể tự mình lựa chọn."

Tiền bà tử hiền kẻ: "Thì bây giờ Phuong nương tự định việc chung thân với vương gia, sau này tự nhiên sẽ..."

Hạ Trọng Phuong cười một cái: "Vương gia chỉ coi con là nữ nương, chưa chắc có tâm tư khác."

Tiền bà tử ghen lời, không nói gì nữa, nhất thời cũng thay Hạ Trọng Phuong phát sầu.

Thái phó phu nhân nghe được lời đồn, bà gọi Giản Phi Văn đến hỏi chuyện, bà khẽ nhủ mày: "Năm đó rốt cuộc là con cùng ai sinh hạ Phuong nương vậy? Dù sao cũng phải tìm mẹ của nó đến đối chất mới có thể dẹp yên lời đồn này."

Giản Phi Văn lại biện bạch: "Mẹ ơi, năm đó con đi đến Giang Nam, quả thật là con không có làm gì hết, làm sao có thể sinh hạ nữ nhi chứ? Tướng mạo Phuong nương giống mẹ, tất cả chỉ là trùng hợp thôi."

"Nói bậy!" Thái phó phu nhân tức giận: "Vô duyên vô cớ, làm sao nó giống hết ta được?"

Giản Phi Văn: "Không chừng có thể nó là con gái của Vương trạng nguyên, cháu gái của mẹ đó! Cháu gái giống bà cô, không phải là điều bình thường sao?"

Thái phó phu nhân cười lạnh: "Còn Vương Du thì sao? Là con gái nhà ai? Hà ma ma cũng nói, bộ dáng Vương Du có vài phần bóng dáng, cốt cách của người Vương gia, lại có nét đẹp nội tâm trí tuệ, không thể nào là con gái nhà nghèo bị ôm nhầm được. Người muốn nói Phuong nương là con gái Vương trạng nguyên, còn Vương Du là con gái Hạ gia, nhưng điều đó không hợp lý. Được rồi, vì sao Hạ gia lại muốn đổi con gái? Chẳng thay đổi được gì cả."

Giản Phi Văn cùng ý nghĩ, với sự khôn khéo của Vương trạng nguyên, làm sao lại có thể nhận nhầm con gái?

Thái phó phu nhân lại nói: "Con nên suy nghĩ kỹ lại đi! Năm đó có gặp hồng nhan tri kỷ nào ở Giang Nam không, hay có phải hồng nhan tri kỷ đó của con hoài thai ở kinh thành, sau đó chạy đến Giang Nam không?"

Vừa nghe lời này, sắc mặt Giản Phi Văn thay đổi một chút, bật thốt lên: "Chẳng lẽ là Tiểu Ngọc Lan?"

Năm đó lý do ông với Bạch thị cãi nhau, là do ông ở bên ngoài thanh lâu có Tiểu Ngọc Lan, Tiểu Ngọc Lan âm thầm vào phủ làm thiếp, khi đó ông cũng không quá để ý, thương nghị cùng Bạch thị, không ngờ thiếu chút nữa bị Bạch thị cào rách mặt, trong cơn tức giận, lấy cớ đi học, ông chạy đến Giang Nam, một năm sau mới trở về. Khi trở về, cũng không thấy Tiểu Ngọc Lan, sau khi nghe ngóng, mới nghe nói Tiểu Ngọc Lan đã đi cùng một vị khách thương Giang Nam rồi.

Phượng nương, có phải do Tiểu Ngọc Lan sinh hạ không? Nếu phải, rất có khả năng là con gái mình! Giản Phi Văn thở ra một hơi, cuối cùng kể hết chuyện cũ cho thái phó phu nhân nghe.

Thái phó phu nhân đập bàn: "Còn không mau cho người đi tìm vị Tiểu Ngọc Lan kia?"

Trong Tể vương phủ, trong phòng, Tô Ngọc Diệp đang đưa hộp canh cho Trầm Tử Trai, cô cười: "Vương gia, hôm nay ta có mấy món này, là tự tay ta nấu để ăn sáng đó, mời vương gia nếm thử!"

Ở trước mặt người khác, khi Tô Ngọc Diệp nhắc tới Trầm Tử Trai, thì một tiếng biểu ca, hai thừa biểu ca, nhưng khi thấy Trầm Tử Trai, lại không dám xưng hô như vậy, mà gọi theo người khác, vương gia.

Trầm Tử Trai cũng biết mục đích Tô thực phi cho Tô Ngọc Diệp đến Vương phủ ở, lần này nhìn kỹ Tô Ngọc Diệp, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, cũng không nhiều lời.

Tô Ngọc Diệp lén liếc mắt nhìn Trầm Tử Trai một cái, thấy hắn ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng không muốn nói chuyện, cô cũng không dám nhiều lời, bày thức ăn và chén đũa xong thì lui xuống.

Lục Mộng đợi Tô Ngọc Diệp lui xuống, không khỏi cười: "Bộ dáng này của Vương gia dọa Tô cô nương sợ rồi kia! Nếu Hạ cô nương ở đây, vương gia đâu có trưng ra vẻ mặt này."

Trầm Tử Trai chỉ cười: "Sao giống nhau được? Hạ cô nương là nữ nương của bản vương, bản vương uống sữa của cô ấy, làm sao bản vương dám đóng mặt lạnh chứ hả?"

Chốc lát Trầm Tử Trai ăn xong, rửa miệng, mới tính đi ra cửa tản bộ, hắn thấy Trầm Ngọc Tiên đến đây, đành phải ngồi xuống một lần nữa.

Trầm Ngọc Tiên bảo đám người Lục Mộng lui ra, cô mới bình tĩnh nhìn Trầm Tử Trai: "Ca ca, bây giờ bên ngoài lời đồn nào cũng có, muội muốn hỏi ca ca một câu, trong lòng ca ca có chọn ai làm vương phi chưa? Nếu có, cũng nên bẩm hoàng thượng và Thực phi nương nương, xem ngày định việc hôn nhân."

Trầm Tử Trai trầm ngâm: "Hiện nay tình thế chưa rõ, không cần gấp."

Trầm Ngọc Tiên vừa nghe thì nóng nảy, sẵn giọng: "Ca ca mấy tuổi rồi mà còn không gấp? Mà trong Vương phủ ta có Diệp cô nương và Du cô nương, mỗi người một vẻ, ai sẽ làm vương phi? Bên ngoài có người sắp xếp, nói ca ca chỉ thích Hạ cô nương, muốn chuẩn bị kết hôn, đưa Hạ cô nương lên làm vương phi. Ca ca nên quyết định sớm, miễn cho đến lúc đó đắc tội với Tô gia và cả Vương gia. Việc hôn nhân không thành, ngược lại trở thành kẻ thù."

Trầm Tử Trai cười khổ: "Ở trong cung Thực phi nương nương giúp đỡ ca ca, ở Vương phủ Vương trạng nguyên chống đỡ giúp ca ca, hai

người không thể đắc tội, lúc này mặc kệ định việc hôn nhân với ai, đều phải đắc tội với nhà còn lại. Cách tốt nhất, đó là mình không nhắc tới, cứ ngồi chờ hoàng thượng tứ hôn. Chuyện đó là hoàng thượng ban cho, dù nhà nào chẳng nữa, cũng không thể nói gì hơn."

Trầm Ngọc Tiên vừa nghe, suy nghĩ một chút, hiện nay ở trong cung Tô thực phi nói chuyện có uy, nếu là tứ hôn, rất có khả năng là Tô Ngọc Diệp làm vương phi, ý này rất hợp với ý của mình. Mà tuổi tác Vương Du đã lớn, thân thể lại không tốt, nếu lúc này mà ra ngoài tìm vị hôn phu, sợ rằng cũng tìm không được người thích hợp, nhưng nếu để cô ta làm trắc phi, vợ chồng Vương trạng nguyên sẽ không thể không đồng ý. Như vậy thật đẹp cả đôi đường.

Về phần Hạ Trọng Phượng thì sao, đến lúc đó ca ca lại không buông được, cho cô làm thiếp thì à?

Hạ Trọng Phượng bên đó, cô đang suy nghĩ tình cảnh của mình, cũng hơi sầu muộn. Đến chạng vạng, lúc đến vương phủ rồi, cô cầm một cái hà bao đưa cho Trầm Tử Trai và nói: "Mới tú một cái, người dùng trước đi, mấy cái còn lại từ từ thôi tú."

Trầm Tử Trai nhận lấy, thấy hà bao này tinh xảo hơn cái hà bao trước không biết bao nhiêu lần, biết Hạ Trọng Phượng phải tốn nhiều công sức mới tú được, hắn nhìn cô: "Có một cái dùng trước cũng được, mấy cái còn lại không vội lắm, đừng để bị đau mắt."

Hạ Trọng Phượng cười: "Bây giờ muốn đau, Hà ma ma với nha hoàn cũng không cho đâu! Họ đều khuyên tôi phải biết bảo dưỡng. Ngày xưa ở nông thôn, vì muốn giúp gia kê trong nhà, tôi đều may vá cả ngày lẫn đêm. Sau khi lên kinh, nhận tú đồ cho nhà Phượng đại hộ để kiếm sống, lúc đó còn sợ người ta bảo mình làm chậm, tôi vội vàng tú cả đêm, cũng chịu đựng được tới ngày nay đó thôi. Bây giờ chỉ thức một đêm, người trong phòng đều cản lại, khuyên bảo, bọn họ coi tôi như đèn hoa đăng, đốt một đêm sẽ lụi tàn vậy."

Trầm Tử Trai rất ít khi nghe Hạ Trọng Phượng nhắc tới chuyện trước kia, bây giờ nghe, trong lòng hắn rất xúc động, hắn hỏi: "Người Hạ gia đối đãi cô có tốt không?"

"Nói ra thì không tệ lắm. Họ còn cho tôi đi theo ca ca học hỏi nữa kìa!" Đạo này Hạ Trọng Phương nghe rất nhiều lời đồn, lúc nhớ về dĩ vãng, cô mới giật mình phát giác, cha mẹ đối với cô hơi khác với tỷ tỷ. Nếu là tỷ tỷ bị hư, cha mẹ sẽ không bức tỷ tỷ? Cũng sẽ không bắt tỷ tỷ lên kinh để tìm thứ gọi là công đạo chứ? Nếu không có Tiền bà tử và Tiền cữu cữu cùng lên kinh, một mình lẻ loi lên kinh, chính cô cũng không biết mình sẽ ra sao nữa? Quả nhiên là thân nữ, nên cha mẹ mới không đành lòng cho lưu lạc bên ngoài.

Nhưng nếu mình là tiểu thư Giản gia, vậy mẹ đẻ mình đâu? Sao không ai nhắc qua về bà?

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương chột im lặng, nhớ tới cảnh ngộ của cô, hẳn cũng thương tiếc, sau một lúc lâu: "Đúng rồi, lần trước không phải nghe cô nói, học Hà ma ma thổi tiêu sao? Học đã xong chưa?"

Hạ Trọng Phương lấy lại tinh thần, cô cười: "Làm sao mà tôi học nhanh thế được? Chỉ mới học được sơ sơ vài lần điệu, thổi vài khúc nhạc thôi, Hà ma ma nói tiếng tiêu hung ác có thể giết chết người qua đường."

Trầm Tử Trai vừa nghe không khỏi bật cười, hẳn lấy một cây tiêu ra, đặt vào tay Hạ Trọng Phương: "Cái này tặng cho cô!"

Hạ Trọng Phương vừa nhận đã biết, đây là tiêu quân bất phạm, vội vàng tạ ơn, thấp giọng nói: "Tôi mới học thổi tiêu, cũng không dám dùng tiêu tốt như vậy, nhưng vương gia đã tặng, đương nhiên tôi phải giữ thật tốt."

Trầm Tử Trai lại cười: "Ngay lập tức dùng cây tiêu này thổi cho bốn vương nghe!"

Hạ Trọng Phương không chịu, cô nhấn nhá: "Thôi không được hay, tôi không muốn tự làm xấu mặt đâu."

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương cầm tiêu quân trong tay, xinh đẹp động lòng người, tâm can cũng khó chịu, lòng thầm muốn xem bộ dáng cô thổi tiêu, nên hẳn nói: "Chỉ thổi một khúc nhạc thôi, không cần thổi cả bài. Cô thổi xong, bốn vương sẽ thổi nhạc cho cô nghe."

Hạ Trọng Phương quay sang Trầm Tử Trai, đành cầm lấy tiêu quân mà thổi, trong lòng sợ rằng bản thân sẽ thổi ra âm thanh khó nghe nên không dám thổi mạnh, vừa thổi vừa nhìn Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai thấy đôi môi đỏ mọng của Hạ Trọng Phương chum chím lại thổi tiêu, tiêu quân bên miệng cô ngấp ngừng, hẳn bị chấn động từ trên xuống dưới, nhất thời cổ họng phát nhiệt, nói giọng khàn khàn: "Phương nương, thôi lại lần nữa đi!"

Hạ Trọng Phương thổi vài khúc nhạc xong tính cất cây tiêu đi, không ngờ thấy Trầm Tử Trai, dường như nghe mê mẩn, nghe xong lại còn muốn nghe lại, không khỏi kinh ngạc vạn phần: mình gặp được tri âm?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Holilinhk

Hạ Trọng Phương không chịu thổi tiếp, Trầm Tử Trai đành phải nhận lại cây tiêu, tự mình thổi một khúc.

Hạ Trọng Phương nghe tiếng tiêu du dương, cực kỳ êm tai của Trầm Tử Trai, sau khi nghe hẳn thổi xong, tất nhiên là cô vỗ tay: "Vương gia thật là đa tài đa nghệ!"

Trầm Tử Trai hất đầu một cái: "Đó là đương nhiên. Nếu bốn vương gặp chuyện không may, ta còn có thể thổi tiêu làm xiếc để nuôi sống gia đình đấy!" Hẳn nói xong, dường như ý thức được mình vừa nói gì, gương mặt tuấn tú đỏ lên, chỉnh lại lời nói: "Bốn vương đa tài đa nghệ, nếu gặp chuyện không may, chỉ cần lấy đại một cái tài ra, gia đình cũng có thể sống tạm rồi."

Hạ Trọng Phương tiếp lời: "Tôi sẽ may vá kiếm sống, gặp phải chuyện không may, lúc ấy tôi sẽ sống tạm bằng nghề này. Bây giờ thấy được hoa văn tinh xảo ở Vương phủ và Giản phủ, nếu tôi lại gặp chuyện rủi ro, trong đầu đã có sẵn cả rồi, đến lúc đó chỉ cần thêu ra, cũng có thể sống tạm được, không lo đói chết."

"Nói như vậy, hai người chúng ta gặp chuyện rủi ro, đều có thể sống sót?" Trong lòng Trầm Tử Trai khẽ động, hẳn cười: "Phương nương, nếu như bốn vương gặp chuyện không hay, thậm chí bị cho vào nhà lao, cô có nhớ bốn vương không?"

"Vương gia là hoàng tôn, sao lại vào nhà lao được?" Hạ Trọng Phương cười, "Dù chúng tôi vào nhà ngục, vương gia cũng sẽ không vào đâu."

Thần sắc Trầm Tử Trai bất chợt nghiêm túc, hẳn nói: "Bây giờ Bốn vương là hoàng tôn, nhưng khi thái tử kế vị, lúc đó bốn vương là hoàng chất, chứ không phải là hoàng tôn. Cách nhau một chữ, đối xử cách nhau vạn dặm. Vào tiền triều, còn có hoàng chất bị giam vào nhà lao đến chết. Cũng khó nói

lắm, có thể bản vương không bị cho vào ngục, mà là bệnh tình tái phát mà chết!"

Đầu tiên Hạ Trọng Phuong kinh ngạc lắng nghe, cô nghe đến câu cuối cùng lại giật mình kinh sợ, thoáng đứng dậy, dùng tay che miệng Trầm Tử Trai: "Vương gia sẽ không bệnh chết đâu!"

Trầm Tử Trai không nói nữa, đưa mắt nhìn Hạ Trọng Phuong, bắt lấy tay cô đặt bên khoe môi, hôn nhẹ lên bàn tay mềm, hân hỷ cười: "Chỉ là giả thiết, Phuong nương đừng hoảng."

Hạ Trọng Phuong nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, bật thốt: "Tôi khổ khổ sờ sờ mới dùng sữa cứu được người nam nhân này, sẽ không để hân bệnh từ lần thứ hai đâu!" Vừa nói xong, đột nhiên mặt đỏ lên, đứng tại chỗ.

Trong lòng Trầm Tử Trai âm ỉ, cầm tay Hạ Trọng Phuong thì thầm: "Đúng vậy, Phuong nương là nhũ nương của bốn vương, cũng xem như là một nửa mẹ bốn vương, làm sao nhìn được bốn vương bệnh chết đúng không?"

Hạ Trọng Phuong nghe giọng điệu ôn nhu lưu luyến của Trầm Tử Trai, trong ngực có một góc đau ê ẩm, chính cô cũng không biết là cảm giác gì, đột nhiên ôm lấy đầu Trầm Tử Trai, ôm hân vào ngực, thấp giọng nói: "Mặc kệ về sau như thế nào, tôi cho vương gia uống sữa một thời gian, vẫn mong vương gia có thể sống thật tốt."

"Được, bốn vương phải ra sức sống thật tốt mới được!" Trầm Tử Trai ngửi hương thơm trong ngực Hạ Trọng Phuong, nhất thời tâm can nhột nhật, cách lén xiêm y ngậm chỗ đầy dãi của Hạ Trọng Phuong, nhẹ nhàng khẽ động, hân nói nhỏ: "Nhũ nương, ta muốn uống sữa!"

Hạ Trọng Phuong vốn thương cảm nghiêm túc, bị Trầm Tử Trai nháo loạn như vậy, thương cảm nhỏ nhỏ đã nhanh chóng biến mất, đẩy hân ra: "Phuong ngự y sắp tới rồi, tôi uống thuốc vào mới có sữa được." Trong giọng nói không khỏi mang theo sự sùng nịch.

Nói chuyện vừa dứt câu, quả nhiên Phuong ngự y đến.

Phuong ngự y nhìn Hạ Trọng Phuong uống thuốc, lại bắt mạch cho Trầm Tử Trai, Phuong ngự y cười: "Dạo này Vương gia thường xuyên chuyển động, ra mồ hôi nhiều, khứ độc cũng nhanh, khí huyết càng ngày càng vững, ha ha."

Trầm Tử Trai cũng cười: "Người cũng không cần đứng đây xem hiệu quả sau khi bốn vương uống sữa đâu, đi trước đi!"

Phuong ngự y vừa lúc muốn đi đổi phương thuốc cho Vương Du, nghe vậy thì nói: "Sau khi uống sữa được, nếu không khoẻ, phải lập tức cho người gọi ta đến đây."

Trầm Tử Trai cười đồng ý, nhìn Phuong ngự y lui xuống, hân liền dặn dò đám người Lục Mộng thối lui ra ngoài cửa phòng, không cho gọi thì không được tùy tiện bước vào.

Tuy Hạ Trọng Phuong biết hiện nay Trầm Tử Trai sẽ không làm gì được cô, chỉ là thấy hân bảo mọi người đi hết nên cô hơi lo lắng, cô hỏi: "Vương gia muốn làm gì thế?"

"Muốn yên tĩnh bú sữa!" Trầm Tử Trai kéo Hạ Trọng Phuong, đẩy cô ngồi trên ghế, hân cười khê: "Mỗi ngày đều uống sữa trên giường, uống chán rồi, hôm nay uống ngay trên ghế đi!"

"Ồ đâu chẳng giống nhau chứ?" Hạ Trọng Phuong nhẹ giọng nói, thấy Trầm Tử Trai ngồi nhẹ nhàng lên đùi cô, đã bắt đầu vén xiêm y, cô không khỏi khẽ gọi: "Vẫn chưa trưởng sữa mà!"

"Mút trước, mút một hồi cũng sẽ có sữa thôi!" Trầm Tử Trai xốc xiêm y Hạ Trọng Phuong lên, thấy hôm nay cô mặt áo lót trong màu đỏ mạt hung, chiếc áo bó sát lấy hai bên tròn trịa, theo hô hấp của nàng, chỗ rất tròn ấy hơi rung động, dường như muốn thoát ra, hân nhìn rồi nhanh chóng cúi đầu vào một bên ngực đầy đặn, dùng răng nanh cắn áo lót trong, bắt nó mở ra, lại 'a ô' một tiếng, hân vừa ngậm lấy chỗ đầy đặn, mút mạnh một cái, vừa cảm thán: "Lớn thật!"

Hạ Trọng Phuong biết hiện nay bên ngoài bình phong không có ai đang nghe, nên cũng buông lỏng một chút, để mặc cho Trầm Tử Trai mút, nhất thời gương mặt thắm nhuận màu hoa anh đào, rên rỉ. Rên ra tiếng, vừa tự dùng tay xoa chỗ đầy đặn bên kia vừa nói: "Vương gia, vương gia, có sữa kìa."

"Cô cho bốn vương uống!" Trầm Tử Trai ngẩng đầu, tiến vào trong vòng tay của Hạ Trọng Phuong, hân dùng tay đỡ lấy lưng ghế dựa, lấy thế chống đỡ thân người, làm ra bộ dáng gào khóc đòi ăn.

Hạ Trọng Phuong rù mắt xuống phân nửa, không dám đối diện với Trầm Tử Trai, khi trưởng sữa, không thể nhìn được nữa, cô nâng một bên chỗ đầy đặn lên đưa đến bên miệng Trầm Tử Trai, nói nhỏ: "Uống đi!"

Trầm Tử Trai ra sức uống sữa, nghe tiếng Hạ Trọng Phuong rên. Lại rên ra tiếng, thân mình cô run rẩy, mùi thơm trên người lại như muốn tắt đèn chuyển cảnh, nhất thời mút mạnh thêm cái nữa, hân lấy hơi hỏi: "Có muốn bốn vương uống sữa của cô nữa không?"

Hạ Trọng Phuong cắn môi đỏ mọng gật đầu: "Vương gia, vương gia, trưởng sữa khó chịu lắm, mau uống đi!"

Trầm Tử Trai cầm tay Hạ Trọng Phuong, chỉ dẫn cô xuống bụng của mình, nhỏ giọng nói: "Cô giúp bốn vương sờ sờ, bốn vương sẽ uống sữa giúp cô."

"Bộ dáng Vương gia như vậy, đúng là ức hiếp người ta mà!" Hạ Trọng Phuong không chịu, cô giả vờ nói: "Thật không được đâu, thôi thì tôi vắt sữa

ra, vương gia không uống thì thôi."

"Được được, bần vương uống còn chưa được sao? Hay là vì bần vương ngoan ngoãn uống sữa, Phương nương thưởng cho bần vương bằng cách sờ sờ tí nhé?" Trầm Tử Trai lại bắt được tay của Hạ Trọng Phụng, hần nói nhỏ: "Bần vương tuần tú như vậy, cô kiểm tra một chút cũng không mệt gì đâu mà."

Hạ Trọng Phụng nhất thời bắt lực, bị Trầm Tử Trai dẫn dắt, tay ngọc đã chạm đến vật nóng cứng, phút chốc mặt cô đỏ lên, lẩm bẩm: "Vương gia, đừng như vậy!"

Trầm Tử Trai vừa đề tay Hạ Trọng Phụng lại, vừa cúi thấp đầu uống sữa, phát ra tiếng vang 'Tặc tặc', lòng hần xuân tình nhộn nhạo vô cùng.

Chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phụng bị mất, toàn thân tê dại, không tự chủ được cô nắm chặt chỗ nhiệt năng của Trầm Tử Trai hơn, thân mình để sát vào Trầm Tử Trai, vừa vận một tay Trầm Tử Trai không thể chống đỡ được thân người, đã thật sự ngồi trên đùi cô, hai bên nhất đối, thành ra xuất hiện hình ảnh Hạ Trọng Phụng cảm nhiệt năng của Trầm Tử Trai tự đắm vào nơi ôn nhuận của mình.

Hai người cùng rên rỉ. Rên ra tiếng, chính mình bắt lực.

Trong lòng Trầm Tử Trai thầm biết, nếu cứ như vậy đi vào, bản thân hần chắc chắn là không có cách nào khác cầm giữ, nên hần nói nhỏ bên tai Hạ Trọng Phụng, giọng khàn khàn đục đục nói: "Tiểu yêu tinh, còn không buông bần vương ra?"

Toàn thân Hạ Trọng Phụng sắp rũ thành hoa héo hoa tàn rồi, sự ham muốn cũng bắt đầu tăng nhanh, âm thanh kiều mị nhỏ nhẹ: "Là do vương gia mà, đầu phải là tôi..."

"Như vậy phải làm sao đây?" Trầm Tử Trai nhin không được hơi động, thấy gương mặt đỏ bừng của Hạ Trọng Phụng kiều diễm như hoa, mê người khiến hần muốn đưa tay ngắt lấy, lại gắng gượng chống vào lưng ghế, cách thân thể của cô ra, xoay người ngồi lên giường, hần thở gấp: "Cô dụ dỗ bần vương nhiều lần như vậy, phải bị tội gì?"

"Vương gia đổ oan cho tôi!" Hạ Trọng Phụng vỗ ngực, cô cũng thờ phỉ phò, dùng xiêm y che lại, giường mất nói: "Còn chưa uống sữa đó!"

"Lại đây cho bần vương uống!" Trầm Tử Trai nằm nghiêng bên giường, ý bảo Hạ Trọng Phụng đi qua nằm trên cánh tay hần.

Hạ Trọng Phụng do dự một chút, vẫn là chịu theo ý hần, bước lên giường, nằm bên người Trầm Tử Trai, xốc xiêm y lên, lấy chỗ đẩy đà đặt bên miệng Trầm Tử Trai, không tự chủ nhắm mắt lại, yêu kiều lên tiếng.

Trầm Tử Trai uống xong, không dám lại lộn xộn nữa, chỉ đứng dậy đi uống trà Phụng ngự y đặc chế, uống một ly xong, quay đầu lại thấy Hạ Trọng Phụng ngồi dậy, đang chỉnh lý lại xiêm y, hần liền ngấm trà vào miệng rồi đi đến bên cô.

Hạ Trọng Phụng vốn muốn kháng cự, lại bị Trầm Tử Trai đè lại, đúng lúc miệng khô lưỡi khô, một miệng trà đi xuống cổ, không tự chủ được nuốt đầu lưỡi Trầm Tử Trai, cùng Trầm Tử Trai dây dưa.

Trầm Tử Trai biết Hạ Trọng Phụng động tình, hần cũng ôm sát cô, áp cô quay cuồng trên giường, vừa thở vừa nói: "Tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh này, bần vương..."

"Vương gia, vương gia!" Phụng ngự y lo lắng, hần canh thời gian để đến đây xem xét, nghe Lục Mộng nói Trầm Tử Trai không cho các nàng đi vào, không khỏi âm thầm sốt ruột, chỉ đứng ngoài gõ cửa.

Trầm Tử Trai nghe giọng nói của Phụng ngự y, vội vàng buông Hạ Trọng Phụng ra, gấp gấp sửa lại xiêm y, lên tiếng đáp lại: "Đến đây!"

Hạ Trọng Phụng cũng thanh tỉnh một ít, ngồi xuống kéo lại xiêm y vừa xốc xệch, ở lại vuốt vuốt tóc, đợi Trầm Tử Trai mở cửa cho Phụng ngự y đi vào, cô mới vội vàng đi nhanh ra ngoài, không dám dừng lại.

Giản Mộc Huyền đứng chờ ngoài cửa Vương phủ, thấy Hạ Trọng Phụng đi ra, cậu liếc nhìn cô một cái rồi nói: "Gián ngoài đồn rằng, Phụng ngự y viết ra phương thuốc dưỡng nhan, mỗi ngày tỳ đến đây uống thuốc, lúc uống xong đi ra ngoài, quả thật rất kiều diễm."

Hạ Trọng Phụng nghe Giản Mộc Huyền nói, cô hơi đỏ mặt, nên giả bộ tức giận: "Đừng học người ta nói lung tung." Nói xong đã theo tay diu của nha hoàn lên xe ngựa.

Giản Mộc Huyền cảm thán: y thuật Phụng ngự y quả thật không tệ, lần trước khóe miệng bị nổi mụn, đau chết người, hần chỉ tiện tay đưa một thang thuốc, cậu uống một lần trong đêm, sáng sáng hôm sau, cái mụn đã biến mất một cái thần kỳ. Nếu là trước kia, đại phu cho đến ba thang thuốc, bắt người ta phải uống tận ba ngày mà còn chưa chắc khỏi bệnh. Nói chứ, gia thế tướng mạo Phụng ngự y này không tệ, lại còn chưa kết hôn, nếu có thể bắt hần làm tỳ phu của mình, về sau có bệnh có đau, chẳng phải là không cần tìm đại phu, chẳng phải cứ đến bảo hần đưa thuốc là được à? Gia có ngự y, như có bảo vật.

Phụng ngự y không biết Giản Mộc Huyền đang nhớ thương hần, hần đang nói chuyện với Trầm Tử Trai: "Nếu Vương gia không thể cưới Hạ cô nương, thì đừng trêu ghẹo cô ấy, để nàng khỏi phải động tâm động tình, về sau khó buông tay."

Trầm Tử Trai liếc mắt nhìn Phụng ngự y một cái. Hần nói: "Lão phụng à, người vì Hạ cô nương mà suy nghĩ, là vì lý do gì?"

"Lương y như từ mẫu, tất nhiên là suy nghĩ cho các người." Phương ngự y bình tĩnh đáp: "Đương nhiên là ta hy vọng vương gia nhanh chóng khỏi bệnh, Hạ cô nương cũng có thể thoát khỏi thân phận nữ nương, đường đường chính chính mà sống."

Trầm Tử Trai nói: "Lão phương, hiện thời trước mặt bốn vương, Hạ cô nương là nữ nương, Giả sử cho rằng nàng có giá trị nên mới coi trọng nàng, hẳn sẽ không bạc đãi nàng."

"Nhưng Hạ cô nương không thể làm nữ nương cả đời, nàng còn phải lập gia đình." Phương ngự y nhìn Trầm Tử Trai: "Vương gia muốn làm việc đại sự, lại không thể cưới Hạ cô nương, người hãy tôn trọng nàng một chút!"

"Lão phương thích Hạ cô nương à?" Trầm Tử Trai nhìn chằm chằm Phương ngự y, cười nhạt: "Không ngại nàng là nữ nương của bốn vương chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Editor: Holilink (Hoanglinh2tq)

Đã tự: webtruyen.com

Phương ngự y trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Lúc trước Hạ cô nương không chịu làm nữ nương, vì muốn thuyết phục nàng, ta đã đồng ý với nàng rồi, nếu trị hết bệnh cho vương gia, ta sẽ tìm cho nàng một người chồng tốt, điều kiện tối thiểu của người chồng ấy là không được thua kém Quý Minh Xuân, tất cả đều phải hơn Quý Minh Xuân. Đến lúc đó, nàng có thể ra oai trước mặt Quý Minh Xuân, có thể mắng chửi hắn trước kia dám hù dọa nàng, khiến Quý Minh Xuân phải hối hận cả đời."

Phương ngự y nói xong, ngừng lại, lại tiếp tục nói: "Hiện giờ mặc dù Hạ cô nương đã trở thành tiểu thư Giả phủ, nhưng rốt cuộc thì vẫn chỉ là một nữ nương, lại thêm thân phận con riêng không đẹp đẽ gì. Sợ rằng muốn tìm một người chồng tốt cho nàng không dễ. Vốn vương gia là người ứng tuyển đầu tiên, nhưng vương gia nhiều nhất chỉ có thể cho nàng vị trí thiếp thị, nói như vậy, nàng làm sao có thể ra oai trước mặt Quý Minh Xuân? Chỉ sợ đứng trước mặt quận mã Quý Minh Xuân, từ nay về sau nàng không thể ngẩng đầu dậy nổi. Với sự hiểu biết của ta với Hạ cô nương, nàng nhất định sẽ không chịu làm thiếp thị. Vậy, sau này ta sẽ là chồng của nàng."

Trầm Tử Trai nhìn chằm chằm vào Phương ngự y, nghe Phương ngự y nói, hắn mới cười: "Người cho rằng nàng sẽ chọn người?"

"Đương nhiên, điều kiện nào của ta cũng hơn Quý Minh Xuân, ta có thể cho nàng vị trí chính thê, ta sẽ yêu thương nàng." Phương ngự y nhìn thẳng vào ánh mắt Trầm Tử Trai: "Ta thuyết phục nàng đến làm nữ nương, nàng cứu được vương gia, cũng tức là đã cứu gia tộc Phương thị chúng ta. Hạ cô nương là ân nhân của vương gia, cũng chính là ân nhân của ta. Tuy là nàng cho vương gia uống sữa, không thể tránh được việc đụng chạm thân mật, nhưng là nàng muốn cứu người, ta cũng không ngại."

Đột nhiên Trầm Tử Trai lạnh mặt, lạnh lùng nói: "Lão phương, người thu hồi tâm tư đi, nàng sẽ không chọn người đâu."

Phương ngự y cũng lạnh mặt, hỏi: "Vì sao nàng không chọn ta?"

Trầm Tử Trai không chải lại tóc, hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn bóng đêm nặng nề ngoài cửa sổ, nhìn một hồi hắn mới cất giọng: "Tuy nàng không nói, nhưng bốn vương biết, nàng thích bốn vương."

"Như vậy, vương gia có thích nàng không? Chấp nhận vì nàng mà buông tay tất cả chứ?" Phương ngự y nhìn bóng dáng Trầm Tử Trai, hơi xúc động, mặc dù người này bị bệnh, nhưng cũng là một vị vương gia tài mạo song toàn, nữ tử bình thường gặp hắn, sao lại không mê muội? Hạ cô nương thích hắn cũng là chuyện bình thường. Nhưng người như vậy, chắc chắn sẽ không chỉ kết hôn với một thê thất, nếu Hạ cô nương đi theo hắn, chỉ có chịu khổ mà thôi. Chỉ có đi theo ta, nàng mới có thể hạnh phúc.

Trầm Tử Trai tự hỏi lòng mình, bản thân hắn có thích Hạ Trọng Phương không? Đáp án là chắc chắn. Nhưng cái thích này có thể khiến hắn từ bỏ mọi thứ không? Có hay không? Hắn nghĩ xong, xoay người lại nói: "Bốn vương có thích Phương nương, nhưng muốn bốn vương vì Phương nương mà từ bỏ hết thảy, tất nhiên là không làm được. Nếu bốn vương bỏ qua mọi thứ, thì đó không còn là bốn vương nữa, mà là một người hoàn toàn thay đổi. Mà một người hoàn toàn khác, Phương nương còn thích ta không?"

"Trong hí kịch thường diễn, vì mỹ nhân, có thể vứt bỏ tất cả, đó chỉ là muốn cho các nữ tử xem kịch vui vẻ mà thôi! Một người nam tử, không có chí tiến thủ, không mưu được sự nghiệp, chỉ trầm luân trong tình yêu, vì một người nữ tử, đã chấp nhận từ bỏ tất cả, cùng cô gái ấy mai danh ẩn tích, du sơn ngoạn thủy, từ nay về sau tiêu dao tự tại, hạnh phúc cả đời. Chuyện này có thể sao? Cho dù bốn vương nguyện ý, thái tử sẽ bỏ qua cho bốn vương chứ?"

Trầm Tử Trai nói xong, giọng nói nhỏ dần, hắn thở dài: "Hơn nữa, từ nay về sau thấp nhập trần ai, cuộc sống nam nữ thế tục không thể khiến bốn vương chấp nhận sống qua ngày. Nhân sinh trên đời, đương nhiên muốn ngồi trên ngai trước, hưởng địa vị cao sang quyền quý, giương cánh bay cao, dùng đôi cánh mạnh mẽ để bảo vệ người nữ tử mà mình yêu thương. Chứ không phải dùng một đôi cánh gãy, làm chim cũng không thể bay cao, cùng người nữ tử

mình yếu yếu ột bước đi, chết già ở nơi thâm sơn cùng cốc chẳng tên chẳng tuổi."

Phương ngự y nghe nói xong: "Nói đến nói đi, vương gia không thể cưới Hạ cô nương làm vương phi, chỉ muốn chiếm giữ nàng?"

Trầm Tử Trai đáp: "Đúng, bốn vương sẽ chiếm giữ nàng, để cho nàng làm nữ nương bốn vương cả đời."

"Vương gia, người nói lý lẽ một chút." Phương ngự y tức giận.

"Bốn vương không thích phân rõ trái phải thì làm sao?" Trầm Tử Trai cảnh cáo Phương ngự y: "Người, lão Phương, không được để ý đến Phương nương của ta!"

Từ phòng Trầm Tử Trai đi ra, sắc mặt Phương ngự y rất không tốt, thiếu chút nữa đã giật roi rèm cửa.

Một nơi khác, Giản Mộc Huyền đã hộ tống Hạ Trọng Phương về đến trước cửa Giản phủ, cậu nhìn Hạ Trọng Phương được nha hoàn dìu xuống, lại đòi sang kiệu nhỏ đi vào phủ, đi qua hai cửa, mới xuống kiệu bước đi.

Giản Mộc Huyền sóng vai cùng Hạ Trọng Phương đi vào, vừa hỏi dò: "Tỷ tỷ năm nay mười tám hả?"

Hạ Trọng Phương bật cười: "Biết rồi còn cố hỏi."

Giản Mộc Huyền cười khả khẩu: "Nhị tỷ đã hứa hôn, cuối năm nay nhị tỷ sẽ xuất giá, ta nghĩ rằng tuổi tác của tỷ lớn hơn nhị tỷ mà lại không nghe tin tức gì cả, tỷ tỷ đã đặt tâm tư lên ai rồi sao?"

Hạ Trọng Phương ngạc nhiên, một hồi lâu mới nói: "Việc này không phải một đứa trẻ như đệ nên quan tâm, lo đọc sách của đệ thật tốt đi, mấy chuyện khác ít quan tâm một chút."

Giản Mộc Huyền quỳnh lên, dứt khoát nói rõ: "Tỷ tỷ thấy Phương ngự y thế nào? Còn đệ thấy, hần cũng được lắm, làm tỷ phụ cũng không tệ!" Nói xong không đợi Hạ Trọng Phương phản ứng, đã đi nhanh vào, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Hạ Trọng Phương đứng tại chỗ sững sờ một chút, đợi nha hoàn bước lên, cô mới đặt tay lên vai nha hoàn về phòng.

Cả đêm, Hạ Trọng Phương luyện viết chữ dưới đèn xong thì lấy kim chỉ ra, bắt đầu thêu túi thom đã hứa với Phương ngự y hôm trước.

Tiền bà tử thấy cô chăm chú thêu, liền nhẹ nhàng hỏi: "Lại là cho vương gia à?"

Hạ Trọng Phương đáp: "Đây là cho Phương ngự y."

"Uhm, kỳ thật Phương ngự y là người tốt, gia thế tốt, tướng mạo cũng ổn, là một người chống không tệ!" Tiền bà tử thuận miệng nói: "Sau này ai gả cho cậu ấy, ắt có phúc lắm."

Hạ Trọng Phương nghe, cũng suy nghĩ một chút.

Chạng vạng ngày hôm sau, khi Hạ Trọng Phương tới Vương phủ, lúc Phương ngự y bắt mạch cho cô, cô liếc mắt nhìn kỹ Phương ngự y một cái, thấy mặt mũi hần khá tuần tú, khí độ tao nhã, mặc dù tướng mạo không khôi ngô bằng Trầm Tử Trai, nhưng lại mang một cho người nhìn một cảm giác khác hẳn, hần cũng là một tuấn nam tử. Đột nhiên cô nhớ tới lời nói của Giản Mộc Huyền, mặc dù cô tự thấy không thể, nhưng lời nói đã ra đến miệng: "Tuổi tác của Phương ngự y cũng không nhỏ, vì sao vẫn chưa cưới vợ?"

Phương ngự y nghe cô hỏi, cực kỳ nghiêm túc đáp: "Năm đó vốn ta đính hôn với tiểu thư Nghiêm gia, nhưng vì hoàng thượng hạ chỉ, yêu cầu ta phải trị liệu cho vương gia, lúc ấy ta đã biết, nếu ta không chữa trị cho vương gia khỏe lại, mệnh này của ta cũng sẽ tận nên khéo léo từ chối hôn sự với tiểu thư Nghiêm gia. Tiểu thư Nghiêm gia không lâu sau đã đính hôn với người khác, năm ngoái đã gả cho người ta. Ta nghĩ, một ngày bệnh của vương gia còn chưa khỏi thì ngày đó mệnh của ta vẫn còn trong vòng nguy hiểm, bởi vậy ta không thể cưới vợ. Đợi khi vương gia hết bệnh rồi, ý chỉ hoàng thượng ta đã hoàn thành xong, khi đó mới nói đến việc hôn nhân."

Hạ Trọng Phương gật đầu: "Thì ra là thế!"

Phương ngự y giải thích toàn bộ, hần cũng hỏi dò: "Hạ cô nương đến Giản phủ, thái phó phu nhân có vì Hạ cô nương tìm quý tử chưa?"

Hạ Trọng Phương lắc đầu: "Còn phải đợi cha mẹ tôi từ Giang Nam lên kinh thành đã, sau khi chứng minh thân phận rõ ràng, mới nói đến chuyện kết hôn! Hơn nữa, bây giờ tôi là nữ nương của Vương gia, hôn sự này không tiện nói đến."

Phương ngự y muốn nói gì đấy, nhưng thấy giờ không còn sớm nữa, liền đi bào chế thuốc.

Hạ Trọng Phương trở về phòng, tự đi tắm rửa thay y phục. Chỉ đợi Phương ngự y điều chế thuốc xong, là cô đi qua phòng Trầm Tử Trai.

Cùng lúc đó, Tô Ngọc Diệp cũng mang một cái giỏ đến phòng Trầm Tử Trai, vừa cười vừa mở giỏ ra, bên trong là một chùm vải tươi ngon, nói với Trầm Tử Trai: "Là Linh Nam sang đây cống vải, Thục phi nương nương được hai giỏ, người đưa đến Tô phủ, ban cho cha mẹ ta một giỏ, cha mẹ ta nhớ vương gia rất thích ăn loại quả này, không để ý đến chuyện trời đã tối, mới nhận được đã bảo Lam Tử mang một nửa sang đây. Loại quả này khi đã ngắt ra, da sẽ dần chuyển thành màu đen, không thể để qua đêm. Vương gia nên ăn nhiều một chút."

Trầm Tử Trai thấy Tô Ngọc Diệp ân cần, và lại đồng vai này là do Thục phi nương nương ban và là do Tô phụ Tô mẫu cho người đưa sang, không tiện từ chối ý tốt của cô, nên hần nói: "Cứ để đây, lát nữa bốn vương ăn."

Tô Ngọc Diệp để khay vải xuống, nhưng cũng không đi, cô bảo Lục Mộng bung nước đến, rửa sạch tay, sau đó cầm một trái vải lên, lột vỏ, đưa đến bên miệng Trầm Tử Trai, nói một cách e thẹn: "Vương gia nếm thử đi!"

Trầm Tử Trai không muốn làm Tô Ngọc Diệp mất mặt mũi trước mặt đám người Lục Mộng, nên ngậm vải vào miệng, nói qua loa: "Được rồi, cô về đi!"

Đám người Lục Mộng đã cúi đầu từ sớm, làm như không thấy gì, đang tính đưa Tô Ngọc Diệp đi ra ngoài, chợt nghe tiểu nha hoàn bên ngoài bẩm báo, nói là Vương Du đến đây.

Trầm Tử Trai hơi bất ngờ, thời gian cả nhà Vương trạng nguyên ở Vương phủ, Vương Du luôn tỏ ra rụt rè, sao bây giờ lại đến đây?

Lục Mộng đã bước ra đón Vương Du vào.

Tô Ngọc Diệp nghe Vương Du đến, cô cũng dừng chân lại không đi nữa, ngồi lại ghé dựa.

Vương Du vừa bước vào, đã thấy Tô Ngọc Diệp ở đây trước, lại nhìn sang chòm vải trên bàn, đã hiểu được đại khái, cô cười: "Vải này là do Diệp cô nương mang đến sao? Nhưng mà thứ này ăn nhiều nóng lắm, ăn nhiều chẳng có ích lợi gì, vương gia bị bệnh, càng không thể ăn nhiều."

Trầm Tử Trai hỏi: "Du cô nương đến đây có chuyện gì không?"

Trước mặt mọi người, Vương Du lấy ra một cái hộp, mở ra, lấy ra một quyển sách: "Nghe nói vương gia bệnh lâu thành y, ta cũng có biết một chút về y dược, lúc trước tìm được một quyển sách y thất truyền đã lâu, đúng lúc ta cũng thích xem sách về các loại bệnh, trong lúc vô tình thấy quyển sách này, trong sách có đề cập đến cách trị căn bệnh mà vương gia đang mắc phải, nên ta mang đến cho vương gia xem thử."

Tô Ngọc Diệp thấy Vương Du lấy quyển sách ra một cách trân trọng lạ thường, nói thầm trong bụng: không phải sách y dược nên đưa cho Phương ngự y sao? Vội mang tới cho vương gia làm cái gì? Chẳng lẽ đúng là vương gia dùng thời gian để xem sách?

Thấy Trầm Tử Trai nhận lấy sách, mở ra xem, Vương Du bước đến chỉ điểm, nói chứng bệnh này rồi chứng bệnh kia, phải dùng phương thuốc gì để chữa khỏi, ... vân vân.

Hạ Trọng Phương tắm rửa xong, khi đi tới phòng Trầm Tử Trai, chỉ thấy Trầm Tử Trai ngồi ở bàn dài, bên trái là Vương Du đang đứng lật sách, vừa thảo luận gì đấy. Mà bên phải hần, là Tô Ngọc Diệp đang đứng mài mực.

"Hạ cô nương đến!" Lục Mộng thấy mọi người nói chuyện vui vẻ không chú ý Hạ Trọng Phương đi vào, cô đành tự bấm một câu.

Trầm Tử Trai quay đầu lại, thấy mặt Hạ Trọng Phương không chút thay đổi bước đến, hành lễ với hần xong thì đứng sang một bên rồi im lặng, hần hơi buồn cười, đây gọi là dấm chua à?

Tô Ngọc Diệp thấy Hạ Trọng Phương ăn mặc kiêu mỹ, cô nghiêng răng, chỉ là nữ nương thôi mà, mỗi ngày mặc như vậy là để dụ dỗ ai thế? Mỗi ngày Vương gia đều uống sữa của cô ta, chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Hạ Trọng Phương thân nhiên liếc mắt nhìn Tô Ngọc Diệp và Vương Du, trong lòng không phải không có cảm giác gì, không hiểu tại sao lại không thể vui nổi.

Vương Du thấy Hạ Trọng Phương liếc mắt nhìn, cô ta nói: "Hạ cô nương, ta nghe Phương ngự y nói, nếu nữ nương tức giận, sữa sẽ không tốt đâu. Cô nghiêm mặt như vậy, là tội kỳ lắm đó nha."

Linh: mấy ai được như anh Phương, lo lắng mọi điều cho người mình yêu, anh có thể làm nhiều thứ cho HTP mà TTT không thể làm được, hạn như anh có thể thẳng thắn nói rằng anh sẽ yêu thương HTP cả đời, để cho một người nữ nương, một người có thân phận con riêng như HTP làm chính thê.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hạ Trọng Phương mỉm cười nói: "Lúc ta về Gián phủ ở, tổ mẫu vốn không thích ta ở đây làm nữ nương, nên ta có tranh luận việc này một chút, thế nên gần đây tâm tình hơi không tốt, bản thân ta cũng sợ bị ảnh hưởng đến sữa lắm! Du cô nương nói như vậy, thật là có lý." Cô nói xong thì nói với Trầm Tử Trai: "Hay là Vương gia đòi nữ nương khác đi! Dù sao nữ nương cũng không khó tìm."

Trầm Tử Trai nghe lời này, tâm trạng trầm xuống, nhưng trên mặt chỉ có sự bình tĩnh, hần nói: "Phương ngự y đã từng nói, chén thuốc đầu tiên đưa cô

uống, được lực đã lưu thông trong máu huyết của cô rồi, nếu muốn đổi nhũ nương thì phải đổi luôn cả phương thuốc, chuyện này đối với bệnh tình của bốn vương càng bất lợi hơn."

Vương Du nghe Hạ Trọng Phương nói muốn từ chức nhũ nương, cô không nhịn được lại nói: "Lúc trước Hạ cô nương cùng đường, Vương phủ giữ cô lại làm nhũ nương, vậy nên cô mới có ngày hôm nay. Bây giờ sao có thể chỉ vì được người Giản phủ nhận lại mà bỏ vương gia đi? Như vậy người ta gọi là vô tình vô nghĩa đấy."

Lúc trước Hạ Trọng Phương nghe thái phó phu nhân nói đến quan hệ với Vương Tĩnh Huy, cô nghĩ nếu mình là tiểu thư Giản gia, sẽ là biểu tỳ muội với Vương Du, nên mới không muốn trở mặt với cô ta, nhưng mấy ngày nay, Vương Du luôn tỏ ra khinh thị cô, đêm nay lại nói mấy câu đó, thật khiến người khác không thể chịu được, nên cô tức giận nói: "Du cô nương đúng là rất chính nghĩa, người không biết còn tưởng cô là người của Vương phủ nữa đó! Quả nhiên thật."

Sắc mặt Vương Du hơi thay đổi, cô ta cười lạnh: "Cả nhà chúng tôi ở Vương phủ, đương nhiên là hy vọng vương gia nhanh chóng khỏe lại. Hạ cô nương nói như vậy là không muốn để chúng tôi ở lại Vương phủ nữa sao?"

"Vương phủ là phủ của vương gia, nên những lời Du cô nương nói vừa nãy không nên hỏi ta mà nên hỏi vương gia ấy. Ta không thể so với Du cô nương làm chủ thay vương gia." Hạ Trọng Phương dậm Vương Du một câu, rồi chuyển hướng sang nói với Trầm Tử Trai: "Nếu đêm nay Vương gia không cần uống sữa, vậy thì tôi về trước."

"Hạ cô nương, làm sao thế?" Đúng lúc Phương ngự y bùng chén thuốc đi vào, ngăn cản Hạ Trọng Phương, hần nói nhỏ: "Đến giờ uống thuốc rồi!"

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương cáu kỉnh, nên hần nói với Tô Ngọc Diệp và Vương Du: "Các người đi trước đi!"

Tô Ngọc Diệp và Vương Du thấy vậy, liền cáo từ.

Đội nha hoàn trong phòng cũng lui xuống, Trầm Tử Trai mặc kệ Phương ngự y đang có mặt, ôm thắt lưng Hạ Trọng Phương vào lòng, gác đầu lên vai cô: "Phương nương đừng đi, đừng giận bốn vương đừng bỏ mặc không để ý ta nữa!"

Hạ Trọng Phương nghiêm người nói: "Xin vương gia tôn trọng tôi một chút!"

Trầm Tử Trai nghe Hạ Trọng Phương nói những lời khác trước, không hiểu sao lại có chút tức giận, khóe mắt liếc nhìn Phương ngự y, hừ, ở trước mặt hần, nên không cho bốn vương ôm? Mặc dù nghĩ thế, hần vẫn buông lỏng Hạ Trọng Phương ra, nói nhỏ: "Bốn vương xin lỗi nàng, nàng đừng đi nhé?"

Phương ngự y cũng nói: "Hạ cô nương, bệnh tình vương gia mới chuyển tốt, nếu không uống thuốc nữa thì sẽ có phiền toái lớn, xin Hạ cô nương ở lại!"

Hạ Trọng Phương cũng không phải thật tâm muốn đi, nói như vậy chỉ để thỏa mãn tức thời thôi, nghe Phương ngự y nói, cô cũng thuyên xuôi sóng nước mà nói: "Ngày đó là do Phương ngự y giữ tôi lại làm nhũ nương, lại nói những lời giúp tôi an tâm. Cũng bởi vì ở lại, nên tôi mới được nhận ra là giống thái phó phu nhân, nhờ thế nên tôi mới được nhận lại. Nói ra thì Phương ngự y cũng là ân nhân của tôi. Nay ân nhân đã mở lời, đương nhiên tôi phải đồng ý rồi."

Phương ngự y nói: "Hạ cô nương thật sáng suốt."

Trầm Tử Trai nghe hai người nói chuyện, trong lòng chua chát, giọng lẩm, xem bốn vương không tồn tại à? Hần hừ hừ lên tiếng: "Giờ cũng không còn sớm, các người muốn nói tới khi nào?"

Hạ Trọng Phương nhướng mắt thấy Trầm Tử Trai không vui, trong lòng bỗng chốc vui sướng, nhận chén thuốc trong tay Phương ngự y, uống thuốc xong thì ngồi xuống bên cạnh cửa sổ chờ được lực phát huy.

Bên này Phương ngự y hỏi Trầm Tử Trai: "Là Vương gia chọc Hạ cô nương không vui?"

Trầm Tử Trai cười: "Chỉ là vui đùa, nàng lại coi là thật!"

Phương ngự y nhìn Trầm Tử Trai và nói: "Hạ cô nương là một người ngoài mềm trong cứng, tốt nhất vương gia đừng chọc nàng quá mức. Nếu không, thật đúng là phải đổi nhũ nương đó, nếu đổi nhũ nương, phương thuốc cũng phải đổi, lúc đó chỉ bất lợi cho bệnh tình vương gia mà thôi."

Trầm Tử Trai thấp giọng: "Trước kia nàng tốt tính lắm, từ khi đến Giản phủ, có hậu thuẫn rồi nên mới sinh ra chút tính nhỏ này."

Phương ngự y buột miệng: "Sợ là trước kia nàng chỉ xem vương gia là vương gia, nên mới không có tính này, bây giờ nàng không chỉ xem vương gia là vương gia nữa, nên bộc tính ra." Hần vừa nói xong, trong lòng thâm mắng mình nhiều lời.

Trầm Tử Trai nghe, ánh mắt hần sáng lên, đi qua nói nhỏ bên tai: "Lão Phương không hổ là ngự y, giỏi nhất là xem sắc mặt đoán 'Bệnh tình'."

Phương ngự y liếc một cái, nhìn thấy giờ cũng không còn sớm, có lẽ Hạ Trọng Phương đã trưởng sữa, nghĩ vậy liền lui xuống.

Đêm nay, khi Trầm Tử Trai hút sữa, cũng dịu dàng hơn lúc trước, cố gắng lấy lòng Hạ Trọng Phương, đợi đến khi hút sữa xong, giúp Hạ Trọng Phương chỉnh lại xiêm y, hần nói nhỏ bên tai Hạ Trọng Phương: "Phương nương, bốn vương không thể xa nàng được, nàng đừng bỏ bốn vương nhé?"

Hơi thở nóng bỏng của Trầm Tử Trai nhẹ nhàng thổi bên tai, mang đến cảm giác ngứa nhè nhẹ, Hạ Trọng Phương rớt cuộc cũng mềm lòng, chi "Ừm"

một tiếng.

Trầm Tử Trai thở phào một hơi, nhưng không buông Hạ Trọng Phương ra, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn từng chút từng chút lên thái dương của cô, hần nói nhỏ: "Bốn vương uống sữa của nàng, tất nhiên là thân thiết với nàng, người khác đương nhiên không thể sánh bằng. Đừng vì những người không đáng mà giận bốn vương, biết chưa?"

Hạ Trọng Phương nhường mắt nhìn lại ánh mắt Trầm Tử Trai, đang định phản bác, miệng hé ra, nhưng lại bị Trầm Tử Trai hôn lấy, nhất thời đã quên bản thân muốn nói gì, chỉ mềm mại ở trong lòng Trầm Tử Trai.

Thật lâu sau, Trầm Tử Trai mới buông ra Hạ Trọng Phương, lại nói vài câu trấn an, xong cả mới cho cô đi.

Khi Hạ Trọng Phương trở về Gian phủ, cô ngồi yên dưới ánh đèn, cõi lòng bất an.

Tiền bà tử bước vào khuyên một hồi, cô mới lên giường nghỉ ngơi.

Bên Trầm Tử Trai, vừa tiễn bước Hạ Trọng Phương xong, thì thấy Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung đi vào.

Kiều Thiệu Nguyên cười nói: "Tứ vương gia lặng lẽ đưa vị cao nhân đắc đạo kia vào cung để giúp hoàng thượng vui vẻ, gần đây nghe nói hoàng thượng rất nghe lời ông ta, chú ý dưỡng sinh, buổi tối ngủ sớm, nghe nói nhiều ngày nay tinh thần hoàng thượng vô cùng tốt đó!"

La Quân Dung cũng nói: "Thân thể Hoàng thượng kiện khang, thái tử sẽ không dám có hành động gì dị thường, vương gia cũng có thêm thời gian để mưu đồ."

Trầm Tử Trai gật gật đầu, hơi sàu muộn nói: "Chuyện sức khỏe Bốn vương có tiến triển đã truyền vào đến cung, nhưng vẫn chưa thấy hoàng thượng triệu kiến, không biết là có chuyện gì?"

Kiều Thiệu Nguyên bước đi thông thả: "Hoàng thượng không triệu kiến vương gia, thì vương gia có thể đưa tấu chương xin tiến cung thỉnh an. Nếu lúc ấy không gặp được hoàng thượng, thì gặp Thục phi nương nương cũng được mà."

Trầm Tử Trai nghe cũng đứng, liền dặn dò Kiều Thiệu Nguyên: "Đêm nay ông giúp bốn vương làm một tấu chương, sáng mai bốn vương sẽ đưa vào cung, chờ triệu kiến là ổn."

Kiều Thiệu Nguyên đồng ý.

Thật ra La Quân Dung cũng có chuyện khác muốn thương nghị với Trầm Tử Trai, ông cười nói: "Hoàng thượng triệu cả nhà Vương trạng nguyên hồi kinh, người đã triệu Vương trạng nguyên tiến cung hai lần, có lẽ lần này hoàng thượng sẽ phong cho Vương trạng nguyên một chức vị chủ chốt, nếu vương gia rồi cũng nên thường nói chuyện phiếm với vương trạng nguyên, lôi kéo ông ta là tốt nhất."

Trầm Tử Trai cười: "Nếu Vương trạng nguyên ở lại Vương phủ, tất nhiên là cho thấy, ông ấy đã trung với bốn vương rồi."

La Quân Dung nói: "Tháng sau là ngày sinh thần của Vương trạng nguyên, vương gia phải chú ý, tổ chức tiệc chúc mừng cho ông ấy thật tốt, mượn cơ hội này cũng xem người đến dự tiệc có thể lôi kéo được không."

Trầm Tử Trai gật đầu: "Phải làm như vậy, đợi bốn vương bàn bạc với Vương trạng nguyên xem ông ấy có ý kiến gì không."

Vương Tinh Huy nghe Trầm Tử Trai muốn giúp ông chuẩn bị tiệc thọ thần, ông cũng không phản đối chỉ cười: "Làm thọ yến cũng được, vừa vặn mượn chuyện này mở tiệc chiêu đãi bạn bè thân hữu, đám đến dự tiệc thì là người trung thành với vương gia. Không dám tới, chúng ta cũng không nên cưỡng cầu."

Trầm Tử Trai hỏi Vương Tinh Huy: "Lần trước hoàng thượng triệu kiến Trạng nguyên gia, người thấy tinh thần hoàng thượng như thế nào?"

Vương Tinh Huy nói: "Trông thì, thân thể hoàng thượng rất cường tráng, ta cho rằng vị cao nhân đắc đạo kia không phải là đạo sĩ luyện đan mà là dược sư. Rất có khả năng mượn thân phận đạo sĩ, lấy danh dùng thuốc trường thọ, giúp hoàng thượng điều trị thân thể."

Trầm Tử Trai mừng rỡ: "Sức khỏe Hoàng thượng ổn định, thái tử sẽ không dám xuống tay với bốn vương nữa."

Vương Tinh Huy cũng nói: "Vài năm nay Thái tử đắc thế, xử lý mọi chuyện trong kinh thành, tự cho là cả thiên hạ là của hắn, làm việc khó tránh khỏi hơi quá tay. Hiện hoàng thượng tin lời nói của vị cao nhân đắc đạo kia, mà người cao nhân ấy lại là người của tứ vương gia, sao thái tử lại không kinh hồn bạt vía chứ? Bây giờ, đề đối phó với tứ vương gia, chắc chắn hắn sẽ mượn cơ hội để tạo mối giao tình với vương gia, vương gia chỉ cần chống mắt mà đợi thôi!"

Trầm Tử Trai cười: "Bốn vương phải nghỉ ngơi lấy lại sức, đợi ông ấy đến kết giao, khi đó đương nhiên bốn vương phải nhân nhượng, nhưng để bốn vương nghỉ ngơi cho lại sức rồi nói tiếp."

Vương Tinh Huy gật đầu: "Người đắc lực bên cạnh Thái tử là Giản thái phó, có lẽ vương gia phải kết giao với Giản thái phó nhiều hơn rồi. Vạn nhất sau này như thế nào, một nhân vật như Giản thái phó, giữ lại tính mạng cũng tốt."

Hai người trò chuyện đến khi Trầm Tử Trai nhìn giờ đã trễ mới trở về phòng.

Qua ngày hôm sau, Trầm Tử Trai đưa tấu chương xin tiến cung, trong cung đã truyền ra rất nhanh: Hoàng thượng triệu kiến hần.

Trầm Tử Trai mừng rỡ, vội vàng tiến cung.

Một hồi lâu sau, hần mới rời cung hồi phủ.

Chạng vạng, Hạ Trọng Phương đến vương phủ, vừa lúc Trầm Tử Trai mới từ trong cung đi ra, nhất thời hai người gặp nhau, Trầm Tử Trai liền nắm tay cô, đeo chuỗi tràng mười tám hạt vào cổ tay cô, hần cười: "Hoàng thượng thưởng đó, bốn vương tặng cho nàng."

Hạ Trọng Phương nhìn tràng hạt trên cổ tay, bất hỏi: "Người được tặng bao nhiêu chuỗi tràng hạt vậy? Du cô nương và Diệp cô nương cũng được phải không?"

Trầm Tử Trai ngăn ra, chợt nở nụ cười, "Hoàng thượng chỉ thưởng một chuỗi này thôi, bốn vương chỉ cho người trong tim bốn vương thôi, những người khác sẽ không cho."

Hạ Trọng Phương nghe hần nói, mặt đỏ lên, chỉ đứng sờ sờ hạt châu trên cổ tay, kiếm đề tài khác nói: "Khi vừa vào phủ, nghe người trong phủ bàn luận, nói rằng muốn chuẩn bị thọ yến cho Vương trạng nguyên, nói về thân phận của tôi thì phải gọi Vương trạng nguyên một tiếng bá phụ, tôi muốn tặng quà cho ông nhưng chưa có chủ ý gì, vương gia có đề nghị nào tốt không?"

Trầm Tử Trai cười: "Nàng là tiểu bối, cũng không nên đưa thứ gì quý trọng, nếu có đủ thời gian thì làm một đôi giày để ông ấy mang là được rồi."

Hạ Trọng Phương cười: "Hôm kia đến đây, tôi có nghe Mạc bà tử đề cập qua, bảo là khi đi bá kiến trạng nguyên phu nhân, thấy sức khỏe trạng nguyên phu nhân không tốt, sức khỏe của Du cô nương cũng không ổn, vẫn cần điều dưỡng, tạm thời chưa thể giúp Vương trạng nguyên may giày được, đồ trên người trạng nguyên gia mặc, hơn phân nửa là do bên các cô nương may vá làm, nên cũng hơi băn khoăn! Mạc bà tử cũng bảo tôi may một đôi giày tặng trạng nguyên gia."

Trầm Tử Trai nói: "Nàng khéo tay, nếu làm giày thay quà tặng, Vương trạng nguyên sẽ rất thích."

Hai người nói chuyện, Lục Mộng mang nước vào, muốn hầu hạ Trầm Tử Trai tắm rửa.

Trầm Tử Trai thấy Lục Mộng tìm đang y, liền nói sát vào tai Hạ Trọng Phương: "Phương nương tắm rửa chưa, có muốn tắm chung luôn không?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cười tùm tùm đăng chương mới nè!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Holillinhk

Hạ Trọng Phương ‘xi’ Trầm Tử Trai một cái rồi xoay người đi ra.

Cô quay lại sương phòng lúc trước, thấy Thanh Trúc và Tiền bà tử đang may xiêm y, cô hỏi: "Cho ai thế?"

Mặc dù Hạ Trọng Phương chuyển đến Giản phủ, nhưng những người lúc trước hầu hạ cô đều ở lại từng hạc viện và tại sương phòng này, sau khi Hạ Trọng Phương đến đây, họ dường như vẫn vui vẻ tiếp tục hầu hạ cô.

Thanh Trúc và Mạc bà tử tin rằng, với tính cách và tướng mạo Hạ Trọng Phương như vậy, sau này nhất định sẽ trở thành trắc phi của Trầm Tử Trai, nên họ càng tận tâm hầu hạ.

Hiện nghe Hạ Trọng Phương hỏi, Thanh Trúc liền cười: "Quận chúa thấy chúng tôi nhàn rồi, nên bảo chúng tôi giúp các cô nương bên may vá làm xiêm y. Bộ xiêm y này là làm cho Tông thiếu gia của nhà Vương trạng nguyên đó."

Nghe may xiêm y cho Vương Tông, Hạ Trọng Phương liền nhìn nhìn, nhận lấy kéo trong tay Thanh Trúc, may giúp. Từ nhỏ cô đã quen tay với việc may vá, làm rất nhanh tay, chỉ một lúc sau, cô đã giúp may xong xiêm y rồi, lại nói với Thanh Trúc: "Con nít lớn nhanh lắm, mau cao nữa, có lẽ chúng ta phải may thêm chút vải thừa lót bên trong, đến lúc ngắn thì chỉ cần kéo xuống là được, có thể mặc tiếp."

Nói chuyện một lúc, Trầm Tử Trai đã cho nha hoàn đến gọi Hạ Trọng Phương sang, nói là Trầm Tử Trai tắm rửa xong rồi, mời cô đi qua.

Hạ Trọng Phương vội vàng đi qua, vừa lúc thấy Phương ngự y bụng thuốc đi vào, uống thuốc xong lại chờ cho trưởng sửa.

Sau khi Hạ Trọng Phuong đi, Thanh Trúc vừa nói chuyện, vừa may vá, nhất thời lại nhắc tới Vương Tông, cười với Mạc bà tử: "Nói ra con cũng thấy kì lạ, rõ ràng Tông nhi mới là tỷ đệ với Du cô nương, nhưng mà hôm kia cậu ra ngoài chơi đùa, vừa lúc Hạ cô nương vào phủ, hai người đứng cùng một chỗ, con càng nhìn càng thấy giống tỷ đệ."

Mạc bà tử nói: "Bọn họ nói qua nói về thì cũng là biểu tỷ đệ, bề ngoài giống nhau thì có sao đâu chứ?"

Thanh Trúc nghe nói thế cũng không nói nữa.

Đêm nay, Trầm Tử Trai nghiêm túc hiếm thấy, trật tự uống sữa xong, liền thả Hạ Trọng Phuong đi về.

Hạ Trọng Phuong mới vừa về đến Giản phủ, thái phó phu nhân lập tức cho người mời cô đến nói chuyện.

Thấy Hạ Trọng Phuong đến, đợi cô hành lễ xong, ngồi xuống, thái phó phu nhân mới nói: "Vừa nhận được tin, người của Giản gia đi đón đường phụ dưỡng mẫu của con đã lên kinh, đoàn người đã vào kinh thành, chắc là tháng sau có thể tới." Nói xong đưa thư cho Hạ Trọng Phuong xem.

Hạ Trọng Phuong xem thư xong, đắn đo một lúc rồi hỏi: "Giả sử quả thật cha mẹ con không phải cha mẹ thân sinh, như vậy thì, mẹ đẻ của con là ai thế?"

Tiểu Ngọc Lan chỉ là một ca cơ, thật sự không thể cho lên đài, tuy là tìm, nhưng cũng không muốn cho bà ta xuất hiện trước mặt mọi người. Thái phó phu nhân trầm ngâm "Mẹ đẻ của con có thể là đã gả cho người khác từ sớm, đến lúc tìm được bà ta, lặng lẽ chứng minh thân phận của con xong thì phải để bà ấy đi, không thể giữ bà ta ở lại Giản phủ."

Hạ Trọng Phuong vừa nghe, liền biết người mẹ đẻ của mình trong lời nói của thái phó phu nhân là một người có lai lịch bất chính, nên cũng không hỏi lại, chỉ thấy hơi nhức đầu. Được rồi, bản thân mình thì là chồng ruồng bỏ, làm nhũ nương, là con gái riêng, lại đụng phải một người mẹ có lai lịch bất chính, thật đúng là...

Thái phó phu nhân thấy Hạ Trọng Phuong im lặng, bà an ủi: "Có tổ mẫu thương con rồi, sau này con được gả đi, lại có chồng con thương con, chuyện đã qua có nói lại cũng thế thôi!"

Nhất thời Giản thái phó đi vào, Hạ Trọng Phuong vội vàng bước qua, miệng gọi 'tổ phụ'.

Giản thái phó gật gù đầu, hỏi: "Gần đây đi theo Hà ma ma học, đã học được gì rồi?"

"Cháu gái ngu dốt, chỉ học được tam tự kinh, tập viết chữ, bốc kinh thi mà thôi." Hạ Trọng Phuong kính cẩn, nhỏ nhẹ trả lời.

Mặc dù Giản thái phó đã năm mươi ba tuổi, tóc mai hai bên đã bạc trắng, nhưng ông đã ở địa vị cao nhiều năm, khí độ tất nhiên là phi phàm. Thậm chí Hạ Trọng Phuong nghe trộm được nha hoàn lên trò chuyện bát quái, nói rằng đến nay còn có mấy cô gái ở thanh lâu ái mộ Giản thái phó, nguyện ý vào phủ làm thiếp nữa kia. Mấy cô nói chuyện, còn nhìn lên Giản thái phó một cái.

Giản thái phó thấy Hạ Trọng Phuong mất tự nhiên, không tự tin bằng Giản Mộc Thanh khi ở trước mặt ông, nhất thời nhớ tới những gì Hạ Trọng Phuong đã trải qua, cũng có chút thở dài, ông nói: "Cố đi theo Hà ma ma học thật tốt, cháu trai cháu gái của Giản gia chúng ta, tuy không thể xuất khẩu thành thơ, nhưng cũng phải đọc vài cuốn sách mới có thể đi gặp người khác được."

Hạ Trọng Phuong ứng, thấy Giản thái phó không còn nói gì nữa, cô cáo lui xuống.

Đợi Hạ Trọng Phuong đi xuống, thái phó phu nhân mới nói: "Phuong nương như thế này rồi, ngoại trừ gả cho Tề vương làm trắc phi, thì phải làm sao? Nhưng mà Tề vương lại bất hòa với thái tử, thật là... khó quá."

Giản thái phó bưng trà lên uống một ngụm, sau một lúc lâu mới nói: "Tề vương bất hòa với thái tử, đó là chuyện trước kia, đã qua một thời gian, e rằng phải đứng cùng một thuyền mới được."

Thái phó phu nhân thấy hơi kỳ quái, bà hỏi: "Vì sao?"

Từ năm đó, sau khi cả nhà Vương Tinh Huy bị biếm ra khỏi kinh thành, trong lúc đó vợ chồng thái phó phu nhân và Giản thái phó cũng có mâu thuẫn, sau này, Giản thái phó cũng không nói chuyện trong triều cho thái phó phu nhân nghe, dẫn đến việc hai người không còn chuyện gì để nói với nhau. Nhưng mấy năm trước, thái phó phu nhân bị bệnh nặng, Giản thái phó tự mình chăm sóc, hai người mới lại dần dần hòa hảo. Mặc dù như thế, thái phó phu nhân vẫn chỉ ở trong nhà như cũ, cũng hỏi việc của Giản thái phó, do vậy nên tình thế trong triều, bà biết không nhiều.

Nghe thái phó phu nhân hỏi, Giản thái phó nói: "Hoàng thượng triệu cả nhà Vương trạng nguyên hồi kinh, có ý muốn trao chức ngự tiền hành tẩu cho Vương trạng nguyên, tuy chức này phẩm vị không xem là cao, nhưng có thể tự do đi lại, hành tẩu bên cạnh hoàng thượng, trở thành cận thần của thiên tử, nắm chắc động thái của hoàng thượng, xét về giá trị, chức vị này vô cùng quan trọng."

Cả nhà Vương Tinh Huy hiện đang ở trong vương phủ, đó cũng là lời tuyên bố, ông là người của Tề vương phủ. Sau này hoàng đế mà trọng dụng ông, cũng chính là nói, Tề vương phủ lại náo nhiệt trở lại. Và lại, gần đây hoàng đế thường nhắc tới tứ vương gia, dường như muốn triệu tứ vương gia vào kinh. Thái tử gặp phải uy hiếp từ tứ vương gia, ngoại trừ lôi kéo Tề vương và Vương trạng nguyên, để tránh thù trong thêm địch ngoài ra, thì không còn cách nào khác.

Nghe xong lời nói Giản thái phó, thái phó phu nhân nói: "Ông muốn nói, thái tử muốn hóa giải ân oán với Tề vương lúc trước, lôi kéo Tề vương, sẽ lôi kéo được thêm Tinh Huy?"

Giản thái phó nói: "Đúng vậy. Nhưng muốn lôi kéo được Tề vương, dễ nói vậy à? Lúc Tề vương bị trúng độc, mặc dù không phải do thái tử xuống tay, nhưng lòng Tề vương khó tránh nghi ngờ thái tử. Bây giờ sao chịu tin thái tử?"

Thái phó phu nhân hỏi: "Nếu không phải là thái tử cho người xuống tay, vậy là ai?"

Giản thái phó giờ bốn ngón tay lên: "Là hấn."

"Tứ vương gia?" Thái phó phu nhân ghen giọng: "Sao lại là hấn?"

Giản thái phó thở dài: "Hoàng thượng sủng ái Tề vương, nếu Tề vương chết, hoàng thượng tất sẽ giận chó đánh mèo, đánh vào thái tử, thái tử phạm vào điều kiêng kỵ của hoàng thượng, vị trí nhất định là không ổn. Khi đó, người hưởng lợi đương nhiên là tứ vương gia. Nhưng mà sau khi Tề vương trúng độc, thái tử cho điều tra chung quanh, mặc dù biết là tứ vương gia cho người hạ thủ, nhưng chỉ hiềm chứng cứ không đủ, không thể khiến Tề vương tin tưởng."

Thái phó phu nhân vừa nghe: "Mặc kệ như thế nào, Phụng nương đã cứu Tề vương một mạng, nói ra thì nên để Phụng nương giao hảo với Tề vương, lại hóa giải nỗi giận của cả nhà Tĩnh Huy."

Giản thái phó nhận được tin tức trước, ông biết Cảnh Tông hoàng đế sẽ phong chức ngự tiền hành tẩu cho Vương Tĩnh Huy, quả nhiên ba ngày sau Vương Tĩnh Huy đã được phong chức, đêm đó ông về Vương phủ, tất nhiên là nét vui mừng lộ rõ trên mặt.

Ca ca Vương Tĩnh Huy là Vương Tĩnh Diệu thấy đệ đệ mình khởi phục (xoay chuyển tình thế), vội vàng đưa thiệp mời tới, nói muốn mời cả nhà Vương Tĩnh Huy trở về, thiết yến ăn mừng cho bọn họ.

Trầm Tử Trai nghe ông ta nói, hấn chỉ cười và nói: "Nếu Trạng nguyên gia đã ở Vương phủ, ắt sẽ có người của Vương phủ nhân giúp mở tiệc ăn mừng, không cần phải về Vương gia để ăn mừng đâu, đúng không?"

Wang Tĩnh Huy cũng không muốn quay về Vương gia mở tiệc, ông chỉ gửi lại thiệp giấy mời, ông nói rằng Tề vương đã giúp ông mở tiệc ăn mừng, nếu ca ca có lòng, thì đưa tẩu tẩu và các cháu đến Vương phủ dự tiệc, người trong nhà gặp nhau.

Wang Tĩnh Diệu nhận được thiệp giấy, biết Vương Tĩnh Huy muốn thử xem ông có dám đến Vương phủ hay không, ông ở kinh thành suốt đương nhiên là biết một ít mánh khéo về tin tức, ông biết gần đây thái tử cố ý muốn hòa hảo với Tề vương, ông nghĩ thầm một lúc, lập tức yêu cầu cả nhà chuẩn bị, muốn cả nhà phải dự tiệc ở Vương phủ đồng đủ.

Bên kia, Tô Lương đến Giản phủ đón Hạ Trọng Phụng dự tiệc, thái phó phu nhân liền cho gọi Hạ Trọng Phụng đi vào dặn dò, bảo cô khi đi dự tiệc, thì dẫn Giản Mộc Huyền theo. Nếu Trầm Tử Trai không từ chối Giản Mộc Huyền, thì để Giản Mộc Huyền theo cô vào Vương phủ.

Hạ Trọng Phụng đồng ý, đến lúc Giản Mộc Huyền đến Vương phủ, liền bảo Giản Mộc Huyền đi theo bên người nàng vào phủ.

Đạo trước Giản Mộc Huyền cũng vào Vương phủ vài lần, mặc dù không gặp Trầm Tử Trai, nhưng miệng cậu rất khéo nói, nên cậu khá quen thuộc với tên gác cổng và Tô Lương.

Lát sau, vào Vương phủ, Hạ Trọng Phụng nghe yến hội chưa khai tiệc, Trầm Tử Trai đang ở phòng thuốc nói chuyện với Phụng ngự y, cô dẫn theo Giản Mộc Huyền, làm bộ như muốn gặp Phụng ngự y, cũng đi đến phòng thuốc.

Tới phòng thuốc, Hạ Trọng Phụng bước lên hành lễ, lại gọi Giản Mộc Huyền: "Huyền nhi mau bái kiến vương gia đi!"

Giản Mộc Huyền bước lên phía trước hành lễ, miệng nói bái kiến vương gia.

Trầm Tử Trai vừa nghị luận đại sự với Vương Tĩnh Huy, cả hai đều nhất trí cho rằng, sau này muốn lật đổ Thái tử, nhưng Giản thái phó là thế gia trăm năm hấn là không dễ dàng lay động, mà Giản thái phó có tài, luôn làm lợi cho đất nước, bọn họ cũng muốn tìm cơ hội để gạt bỏ mâu thuẫn với cả nhà Giản thái phó. Bây giờ thấy Giản Mộc Huyền tiến vào hành lễ, nhìn thấy cậu có vài phần giống Hạ Trọng Phụng, trong lòng cũng có chút hảo cảm trước, cho cậu miễn lễ, vừa cười nói: "Tỷ tỷ ngại đến Vương phủ mỗi ngày, cũng tức là phải phiền ngại phải đưa đón mỗi ngày rồi."

Giản Mộc Huyền thấy Trầm Tử Trai không đối xử lạnh lùng với cậu trong lòng cũng mừng thầm, cậu đáp: "Là tỷ tỷ của mình, đưa đón là điều hiển nhiên rồi."

Trầm Tử Trai gật gù, quay đầu gọi một nha hoàn đến, hấn dặn: "Sắp xếp cho Huyền nhi một chỗ ngồi, để hấn ngồi cùng một bàn với cháu nhi của Vương gia đi!"

Nha hoàn ứng, vội vàng đi bẩm báo với người quản sự cũng chính là Trầm Ngọc Tiên.

Trầm Ngọc Tiên nghe nha hoàn nói xong, cũng không sai bảo, chỉ giữ việc này trong lòng, tìm một ghế trống để sẵn, cô nghe Trầm Tử Trai trở về phòng, liền đi tìm Trầm Tử Trai nói chuyện: "Ca ca, lúc trước muội nghe nói, Giản gia và Vương gia không hợp nhau, chính là chuyện trạng nguyên gia và phu nhân bị biếm ra khỏi kinh thành, tuy Giản gia với Vương gia là thân thích, vẫn không qua lại, con cháu hai nhà tuy là bà con, nhưng gặp mặt cũng sẽ tránh đi. Bây giờ chúng ta lại sắp xếp cho bọn họ ngồi cùng bàn, có thể dẫn đến chuyện không vui hay không?"

Trầm Tử Trai nói: "Suy cho cùng, Giản Mộc Huyền và Vương gia là thân thích, nay Vương trạng nguyên được trọng dụng, Giản thái phó cố tình muốn

hàn gắn quan hệ, nên mới đưa Giản Mộc Huyền vào phủ. Mà những người Vương gia đó, hôm nay đến cũng chỉ xem Vương trạng nguyên hành sự như thế nào thôi. Vương trạng nguyên không đối xử lạnh lùng với Giản Mộc Huyền, con cháu Vương gia đương nhiên cũng không quá phận. Cứ yên tâm mà để bọn họ ngồi chung bàn đi!"

Trầm Ngọc Tiên lại khó xử một chuyện khác, cô thấp giọng hỏi: "Vậy Hạ cô nương thì sao? Sắp xếp như thế nào?"

Đúng vậy, hiện Hạ Trọng Phuong là tiểu thư Giản phủ, vốn nên để nàng ngồi cùng bàn với đám người Vương Du, nhưng gần đây Hạ Trọng Phuong có cãi nhau một trận với Vương Du, và lại thân phận Hạ Trọng Phuong không minh bạch, sắp xếp như vậy, vạn nhất bị người khác cười nhạo, làm sao mới xong đây?

Trầm Tử Trai ra về trầm ngâm: "Để cô ấy ngồi bên cạnh ta."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Linh: Công nhận là mấy bạn quá bá đạo, rất biết... bóc lột người khác, thật bá đạo, người ta khoe điện thoại mà cũng... nữa *khóc thét* :v

Editor: Holilinhk

"Ca ca, như vậy có ổn không?" Trầm Ngọc Tiên ngăn ra, cô nói: "Hạ cô nương chỉ là một nữ nương, lại được ngồi cùng bàn với ca ca, vậy thì người khác phải nghĩ thế nào đây?"

Trầm Tử Trai cười: "Mặc dù Hạ cô nương tuổi còn trẻ, nhưng nàng đã dùng sữa cứu sống ca ca, đương nhiên nàng có tư cách ngồi cạnh ca ca rồi."

Trầm Ngọc Tiên nghe hẳn nói vậy, đành im lặng lui xuống an bài.

Tô Ngọc Diệp giúp Trầm Ngọc Tiên thu xếp, cô ta nói: "Trạng nguyên gia vừa khôi phục thì người Vương gia đã biết ngay, Vương gia làm sao mà biết nhanh như vậy chứ, tin tức nhạy vậy sao?"

Trầm Ngọc Tiên nói nhỏ: "Cô không biết hả? Tuy Vương Tinh Diệu là con trai của một tiểu thiếp (?!), nhưng lại khá thủ đoạn, ông ta chuyên giúp người khác tìm hiểu các loại tin tức, lấy công việc này làm nghề nghiệp. Nghe nói ông ta còn cấu kết với một nhóm công công trong cung, nhóm công công đó có tin tức nào đều bán cho ông ta, ông có được tiền thì chia lại một nửa cho nhóm công công ấy. Trạng nguyên gia khôi phục làm ngự tiền hành tẩu, người ngoài chưa kịp biết, nhưng nhất định những người này đã biết. Bọn họ biết, đương nhiên phải đi bán cho Vương Tinh Diệu, muốn lấy chuyện quan trọng này mà kiếm tiền thưởng."

Tô Ngọc Diệp bừng tỉnh ngộ ra, cô gật đầu: "Thế gian này, nghề nghiệp nào cũng có người làm hết! Mà sao Quận chúa lại biết những chuyện này?"

Trầm Ngọc Tiên cười: "Cô hẳn là ở Tô phủ được nuông chiều quá nên không biết thế giới bên ngoài đó thôi! Từ lúc ca ca bị bệnh, ta không thể không gánh vác việc gia đình, những chuyện như thế này đương nhiên phải hiểu."

Hai người nói chuyện, gia nhân đã sắp xếp đủ số ghế, Tô Ngọc Diệp thấy Trầm Ngọc Tiên muốn để Hạ Trọng Phuong ngồi bên cạnh Trầm Tử Trai, không khỏi nao nao, nhưng chỉ nhìn Trầm Ngọc Tiên một cách hững hờ.

Trầm Ngọc Tiên nắm tay cô ta, nói nhỏ: "Hạ cô nương là nữ nương của ca ca, ngồi bên cạnh ca ca cũng tốt. Nếu không, không biết phải sắp cho cô ta ngồi chỗ nào mới tốt."

Mấy ngày nay, Tô Ngọc Diệp giúp Trầm Ngọc Tiên xử lý mọi việc trong Vương phủ, trong lòng cũng biết Trầm Ngọc Tiên thiên vị mình, nhất định là sẽ không nâng đỡ Hạ Trọng Phuong, cô nghĩ nghĩ, quyết định im lặng không nói gì.

Trầm Ngọc Tiên thấy cô không hỏi nhiều, trái lại cười nói cho Tô Ngọc Diệp nghe: "Hạ cô nương và Du cô nương bất hòa, nếu hai người ngồi cùng một bàn, e rằng cả hai đều không vui. Nhưng nếu không ngồi một bàn, mà chỉ đây một mình Hạ cô nương - một tiểu thư Giản phủ, sang một bàn khác, người Giản gia mà biết được, tất nhiên là bất mãn. Bây giờ để cô ta ở bên người ca ca, cho dù Du cô nương có căn vặn kín đáo, cũng không tính là gì." Nói xong nháy mắt mấy cái với Tô Ngọc Diệp.

Tô Ngọc Diệp hiểu ý, đây là muốn cho Vương Du càng thêm đổ kị với Hạ Trọng Phuong, để cho hai người bọn họ càng bất hòa. 'Ngao cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi' hai người bọn họ càng đổ kị ganh ghét nhau, chẳng phải mình càng nhàn tĩnh, càng thích hợp để trở thành một vương phi à?

Khi yến hội còn chưa khai mạc, đã có người dẫn Giản Mộc Huyền đến ngồi vào bàn, Giản Mộc Huyền cũng không ngồi mà đi tới trước mặt hành lễ với Vi Thanh Mĩ, tự giới thiệu lại một lần nữa.

Mặc dù Vi Thanh Mĩ oán hận năm đó thái phó phu nhân xử sự tuyệt tình, nhưng chuyện đã trôi qua nhiều năm rồi, Vương Tinh Huy lại có ý muốn hàn

gắn quan hệ với người nhà Giản thái phó, vả lại bà thấy Giản Mộc Huyền ăn nói khéo léo, tướng mạo xuất chúng, cũng có vài phần quý mến, nên bà bảo cậu miễn lễ, hỏi tuổi tác rồi lại hỏi cậu là thứ mấy trong nhà, bà gọi Vương Du và Vương Tông đến đây gặp mặt.

Nghe là tôn nhi chính thống của Giản thái phó, cũng là biểu đệ của mình, tất nhiên là Vương Du cũng nói mấy câu, lại bảo Vương Tông gọi một tiếng biểu ca.

Vương Tông mỉm cười gọi 'biểu ca', rồi cậu lại chỉ Hạ Trọng Phụng đứng cách đây không xa: "Hạ cô nương là tỷ tỷ biểu ca, sao không phải mang họ Giản mà lại là họ Hạ?"

Giản Mộc Huyền cười: "Lúc đầu tỷ ấy lưu lạc bên ngoài, theo họ đường phụ đường nẫu, bây giờ vẫn chưa sửa họ lại." Nói xong sờ sờ đầu Vương Tông. Cậu rất thích tên biểu đệ mười tuổi này.

Giản Mộc Huyền thấy Vi Thanh Mi không ghét bỏ cậu, Vương Tông lại xưng hô biểu ca ngọt xớt, trong lòng như được rót mật, nhất thời đi qua bái kiến Vương Tĩnh Huy.

Mặc dù thời gian Vương Tĩnh Huy hồi kinh không lâu, nhưng người và chuyện ở Giản gia cũng biết khá nhiều.

Năm đó Giản thái phó bận việc chính sự, đối với con trai trưởng là Giản Phi Văn cũng chỉ quản giáo sơ sài, mà lúc đó thái phó phu nhân cũng bị sinh non (hư thai) một nữ nhi, thân mình bị hao tổn, nên càng không có sức lực quản lý Giản Phi Văn, chính điều đó khiến Giản Phi Văn khi trưởng thành ăn chơi trác táng. Đến khi sinh ra Giản Mộc Huyền, Giản thái phó liền yêu cầu thái phó phu nhân tự ôm đứa nhỏ bên mình mà nuôi dạy, còn ông thì tự thân dạy dỗ, thân truyền ngôn giáo. Cứ như vậy, Giản Mộc Huyền trở thành đứa cháu xuất sắc nhất Giản phủ.

Giản Mộc Huyền là cháu đức tôn của Giản thái phó, Giản thái phó cực kỳ yêu thương cậu, bây giờ cậu ta đứng đây, tất nhiên là giúp Giản thái phó hàn gắn mối quan hệ này rồi, Vương Tĩnh Huy cũng không muốn làm lạnh nhạt cậu, ông cười nói mấy câu.

Nhất thời khai tiệc, mọi người về bàn, có gia nhân dẫn Hạ Trọng Phụng đi đến ngồi bên cạnh Trầm Tử Trai, Hạ Trọng Phụng nhất thời quay đầu lại hỏi: "Sai ở đâu rồi phải không? Không phải ngồi kế bên vương gia đâu."

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phụng bước đến, sớm đã cười: "Đúng vậy, là sắp xếp để cho cô với bốn vương ngồi chung một bàn đấy. Cô là nữ nương của bốn vương, đương nhiên là có tư cách ngồi bên cạnh bốn vương."

Trầm Tử Trai ngồi cùng bàn với vợ chồng Vương trạng nguyên và vợ chồng Vương Tĩnh Diệu. Vi Thanh Mi thấy Hạ Trọng Phụng không dám ngồi xuống, bà cười trấn an: "Mặc dù Phụng nương trẻ tuổi, nhưng có công cứu vương gia, nói gì chẳng nữa, cũng có phần nửa là mẹ, vương gia cho con ngồi, thì con cứ ngồi đi, từ chối làm gì?"

Mỗi khi Hạ Trọng Phụng gặp Vi Thanh Mi, cô đều cảm thấy rất thân thiết, lần này cũng nghe lời bà, cô lại thấy nếu mình ngồi bên cạnh Trầm Tử Trai, bên trái là Vi Thanh Mi, nhất thời không từ chối nữa, cúi người ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên vợ của Vương Tĩnh Diệu – Sùng thị, gặp Hạ Trọng Phụng, bây giờ có cơ hội đương nhiên là ngầm đánh giá nàng, bà cười nói: "Bên ngoài vẫn nghe đồn, nói thái phó phu nhân vừa nhận một người cháu gái có bề ngoài khá giống về, ta đoán suốt, rốt cuộc là giống nhau bao nhiêu? Bây giờ vừa thấy, ta mới biết được, chuyện này không cần chứng cứ chi hết, vừa nhìn đã biết đây là tiểu thư Giản gia rồi. Cái bộ dáng này này, nếu kiêu ngạo thêm chút nữa, ta còn tưởng bản thân nhìn nhầm là tiểu thư Giản gia, Thanh cô nương nữa kia."

Vi Thanh Mi nghiêng đầu nhìn Hạ Trọng Phụng, lại cười: "Lần đầu ta nhìn thấy con bé, cũng kinh ngạc lắm đấy!"

Sùng thị ngẩng đầu nhìn nhìn, đột nhiên nói: "Nhìn kỹ thì hai người cũng khá giống nhau đó."

Vi Thanh Mi cười: "Điều này sao có thể? Tĩnh Huy với thái phó phu nhân là cô cháu, cháu gái thái phó phu nhân muốn giống, thì cũng phải giống Tĩnh Huy, làm sao mà giống ta được!"

Sùng thị nhìn trái rồi lại nhìn phải, bà vẫn khẳng khái: "Tuy mặt mày không giống nhau, nhưng ánh mắt thì giống như đúc! Không ngồi một chỗ thì không biết, nhưng hai người vừa ngồi xuống, nói hai người là mẹ con cũng có người tin đấy." Bà nói xong, mới chợt nhớ tới thân phận Hạ Trọng Phụng không minh bạch, mình thì lại nói Phụng nương giống Vi Thanh Mi, Vi Thanh Mi đương nhiên không vui, không chừng còn ngầm bực, nên vội vàng sửa lại lời nói: "Nhìn kỹ, cũng không giống lắm, là mắt ta bị mờ."

Các nàng nói chuyện, Vương Tĩnh Huy cũng nhìn Vi Thanh Mi và Hạ Trọng Phụng, ông cười: "Nhìn thế này, cũng hơi giống một chút."

Sùng thị sợ Vi Thanh Mi giận, vội chuyển đề tài, lát sau mọi người nói đến chuyện Vương Tĩnh Huy khôi phục.

Một bàn khác, Vương Du ngồi cùng bàn với đám người Trầm Ngọc Tiên và Tô Ngọc Diệp, nàng ta âm thầm nghiêng rằng dựa vào cái gì mà Hạ Trọng Phụng có thể ngồi bên cạnh vương gia chứ?

Giản Mộc Huyền ngồi bên kia, cậu cũng nói cười vui vẻ. Sự tình đúng như Trầm Tử Trai dự liệu, Vương Tĩnh Huy không lạnh nhạt với Giản Mộc Huyền, con cháu Vương gia cũng không dám lạnh nhạt. Bọn họ xấp xỉ tuổi nhau, nên đều xưng huynh gọi đệ rất thân thiết.

Bệnh của Trầm Tử Trai vẫn chưa khỏi hẳn, trong bữa tiệc hẳn không dám uống rượu, chỉ dùng trà thay rượu, cụng ly với mọi người.

Phụng nương thấy giờ không còn sớm, đi qua xin lỗi mọi người, hẳn cười nói: "Vương gia phải uống thuốc, phải rời đi một lát, mọi người cứ tự nhiên!"

Nói xong cũng không cho Trầm Tử Trai kháng nghị, Phương ngự y bước lên diu hấn đi.

Vương Tinh Huy thấy Trầm Tử Trai không muốn đi, nên ông đùa: "Vương gia phải lấy thân thể làm trọng, uống thuốc đúng giờ mới tốt. Dự là sau này Vương phủ sẽ có nhiều tiệc, năm ba ngày phải thiết yến một lần, đêm nay chỉ là mở màn, đừng nên luyện tể không buông như thế."

Mọi người ai cũng khuyên Trầm Tử Trai bảo trọng thân thể.

Trầm Tử Trai xin lỗi mọi người, rồi vẫy Hạ Trọng Phương: "Phương nương, đi thôi."

Trầm Tử Trai gọi một tiếng, Hạ Trọng Phương hơi đỏ mặt, chỉ cúi đầu đi phía sau hấn.

Vào phòng, Phương ngự y bưng chén thuốc tới cho Hạ Trọng Phương uống, rồi đi bắt mạch cho Trầm Tử Trai, thấy mạch tượng bình ổn, hấn mới vừa lòng gật gật đầu, tự giác lui xuống.

Sau khi Phương ngự y vừa đi, Trầm Tử Trai giữ chặt Hạ Trọng Phương, ôm nàng vào lòng, ôm một lát: "Thật phi lý, đêm nay chỉ ngồi cùng bàn với nàng, nghĩ thấy hương sữa, mà lòng ta đã 'tâm viên ý mã' rồi."

Hạ Trọng Phương không chịu cho Trầm Tử Trai ôm, cô giãy dụa: "Vương gia buông tôi ra!"

Trầm Tử Trai làm sao mà buông? Chỉ nói: "Là ai bỗng dưng có suy nghĩ không muốn gặp bốn vương nữa?"

Hạ Trọng Phương không giãy dụa nữa, cô nói nhỏ: "Vậy Vương gia có suy nghĩ gì không?"

Trầm Tử Trai nâng mặt Hạ Trọng Phương lên: "Bốn vương có suy nghĩ gì, chẳng lẽ Phương nương không biết?"

Hạ Trọng Phương biết, với thân phận hiện nay của mình, muốn Trầm Tử Trai cưới nàng làm vương phi, đó là chuyện không thể, nhưng muốn mình làm trắc phi, nàng lại càng không cam lòng, nên không thèm nhắc lại, chỉ nhẹ nhàng xốc xiêm y lên, đưa chỗ đẩy đà đến bên miệng Trầm Tử Trai: "Uống sữa đi!"

Bên này Trầm Tử Trai uống sữa, một sương phòng yên tĩnh khác, Quý Minh Xuân cũng chuẩn bị hút sữa.

Bị Quý Minh Xuân ôm vào lòng, đó là một tiểu nha hoàn xinh đẹp, tên là Thang Viên.

Yến hội đêm nay, Quý Minh Xuân cũng bắt chước nửa đường bỏ tiệc, nhân cơ hội đi ôm Thang Viên, hai ba cái đã là lột hung y của tiểu nha hoàn, bàn tay phủ lên chỗ đẩy đà, tỉnh tể thương thức.

Thang Viên đưa tay sờ mặt Quý Minh Xuân, thấp giọng hỏi: "Nếu bị quận chúa biết được, chúng ta phải làm sao?"

Quý Minh Xuân nói nhỏ: "Nếu ngươi hoài thai, tự nhiên bản quận mã sẽ có cách thuyết phục quận chúa cho ta nạp ngươi làm thiếp, không cần phải lo lắng."

Thang Viên vừa nghe, quả nhiên thả lỏng hơn, tùy ý để Quý Minh Xuân thương thức chỗ đẩy đà của mình.

Quý Minh Xuân thương thức một hồi, liền cúi xuống cắn mút chỗ đồ bồng của Thang Viên, vừa làm nhảm "Mặc dù tên của người là Bánh trôi*, nhưng chỗ này không hề giống bánh trôi, mà lại vừa trắng vừa tròn. Có thể so với Phương..." Từ cuối cùng, hấn nói không thành tiếng.

Thang Viên (汤圆): Hán Việt là bánh trôi.

Thang Viên bị cắn mút đến thở gấp, nàng ta rên rỉ. Rên thành tiếng, ôm đầu Quý Minh Xuân nói: "Quận mã gia, nô tỳ chịu không nổi!"

Quý Minh Xuân không chịu buông Thang Viên ra, vẫn mút liếm như trước, bàn tay to vuốt ra, đi xuống phía dưới váy của Thang Viên, đụng đến chỗ ẩm ướt, vân vê xoa nắn khiêu khích.

Thang Viên chịu không nổi, cầu xin: "Gia, gia, nô tỳ muốn."

"Muốn cái gì?" Quý Minh Xuân phủ bên tai Thang Viên hỏi.

Thang Viên đã bị Quý Minh Xuân thu dùng vài lần (ân ái vài lần), bây giờ cũng không cảm thấy thẹn nữa, chỉ đỏ mặt, trả lời Quý Minh Xuân một câu.

Quý Minh Xuân vừa nghe, quá phấn khích, sớm đã đặt Thang Viên dưới thân, hoạt động.

Thang Viên quá khoái cảm nên la lớn: "Gia, nô tỳ thoải mái chết mất thôi!"

Quý Minh Xuân không cho Thang Viên tự xưng nô tỳ, lại nói nhỏ bên tai nàng ta một câu, yêu cầu nàng ta nói lại.

Thang Viên cũng không làm trái lời hấn, lặp lại lời hấn nói, thở gấp gọi: "Quận mã gia, chàng nhanh đi vào Phương nương đi!"

Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn đi ngang qua sương phòng, nghe có tiếng nói, liền nhẹ chân bước lại nghe lén, lại càng đúng lúc hơn khi tiểu nha hoàn này

nghe được câu nói sau của Thang Viên, không khỏi chấn động, há, Hạ cô nương và quận mã cùng nhau???

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Tiểu nha hoàn này không suy nghĩ được nhiều, xoay người chạy đi tìm Trầm Hương, kể hết những gì mình nghe được.

Trầm Hương bị dọa đến giật mình, lập tức che miệng tiểu nha hoàn lại, kéo con bé đến chỗ không người, hỏi kĩ lại một lần nữa, đợi tiểu nha hoàn nói xong, Trầm Hương nói ra điểm đáng ngờ: "Khi tiệc còn đang diễn ra, Hạ cô nương theo vương gia trở về phòng, đâu thể nào hẹn hò với quận mã gia ở sương phòng? Nhất định là người nghe lầm rồi."

Tiểu nha hoàn kêu oan, lật đặt biện bạch: "Cô nương đó kêu lớn ghê lắm, còn tự xưng mình là Phụng nương mà!"

Trầm Hương là vợ của quân sự, đã từng làm chuyện vợ chồng, đương nhiên nàng biết việc khuê phòng, nàng hơi trầm ngâm, hẳn đã đoán ra vài phần, chẳng lẽ là quận mã gia nhớ thương vợ trước, nhưng không thể ra tay, nên mới ở cùng một chỗ với tiểu nha hoàn, bắt nha hoàn tự xưng là Phụng nương? Vậy thì chuyện này, có nên nói cho quận chúa biết không? Đạo này, khó khăn lắm quận chúa mới khỏe lên một chút, nếu có cãi nhau, giận quá trở bệnh thì phải làm sao bây giờ?

Trầm Hương dặn tiểu nha hoàn không được nói với bất kì ai chuyện tối nay, còn nàng thì suy trước tính sau, cuối cùng không dám giấu nhem chuyện này, đợi đến khi tiệc tan, Trầm Ngọc Tiên trở về phòng, nàng mới đi vào, bảo các nha hoàn khác lui ra, nàng bước lại tháo trâm cài tóc giúp Trầm Ngọc Tiên, Trầm Ngọc Tiên ngồi lên giường, nàng mới đi qua kê sát tai Trầm Ngọc Tiên, kể lại tất cả những gì tiểu nha hoàn bẩm báo.

Quý Minh Xuân không biết việc mình làm với Thang Viên đã bị người khác nghe được. Đêm nay trở về phòng, vẫn như thường ngày, hẳn nhẹ nhàng chân thành ôm vai Trầm Ngọc Tiên.

Trầm Ngọc Tiên quay đầu lại, dốc sức tát một cái thật mạnh lên mặt Quý Minh Xuân, nàng hỏi: "Nữ nhân kia là ai?"

"Nữ nhân nào?" Quý Minh Xuân giả ngu.

"Cút, lập tức cút xéo khỏi Vương phủ!" Trầm Ngọc Tiên lại tát thêm một cái, quát: "Người cho rằng người vương phủ này mù hết sao? Nửa đêm ân ái với nha hoàn, người tưởng thần không biết quỷ không hay à? Còn bảo con tiện nhân đó tự gọi là Phụng nương, tự gọi là Phụng nương? Quý Minh Xuân, đúng là càng ngày người càng vô sỉ?"

Quý Minh Xuân nghe, quá sợ hãi, hẳn biết việc này không thể che lấp được, vội vàng kéo Trầm Ngọc Tiên, luôn miệng xin lỗi: "Chỉ là ta uống chút rượu, nên mắt không chế, lại bị nha hoàn kia dụ dỗ, ta mới thất thân. Vốn ta muốn tự nhận tội, nhưng vì sợ quận chúa giận nên mới quyết định giấu việc này đi, sau này mới nhắc lại."

Trầm Ngọc Tiên đẩy tay Quý Minh Xuân ra, lại tát thêm một cái, nàng hét: "Người coi bản quận chúa là đứa ngốc sao? Nói như vậy mà người cũng nói được à? Lúc trước mắt bản quận chúa bị mù nên mới chọn người làm quận mã!"

Đạo gần đây Quý Minh Xuân liên tục bị Quý mẫu cảm râm, đối với Trầm Ngọc Tiên cũng có chút bất mãn, bây giờ lại bị hai cái tát liên tiếp, hẳn tức giận, cười lạnh nói: "Không phải chỉ là ân ái với một con nha hoàn thôi sao, người làm gì ghê thế? Chúng ta thành thân cũng đã hơn một năm, sức khỏe của người vẫn tệ như thế, không thể hoài thai được, mà ta, đã hơn hai mươi tuổi rồi, cha mẹ ta rất muốn ôm cháu rồi, rất cấp bách. Ta không thể để Quý gia tuyệt hậu được, vốn nên nạp thiếp, nhưng vì chưa cho người chút mặt mũi, nên ta đã không đề cập đến chuyện này, không phải sao? Nha hoàn kia vừa nhận ân sủng của ta, không chừng trong bụng đã có cốt nhục Quý gia, sau này đứa nhỏ được sinh hạ nuôi dưỡng trước mặt người, người cũng phải xem nó như hài tử của người..."

Trầm Ngọc Tiên nghẹn ngào nhìn trân trân, đây là do mình lúc trước bướng bỉnh, ngang ngạnh đối nghịch với ca ca, một lòng phải gả cho hẳn?

Trầm Tử Trai ngủ đến nửa đêm thì bị đánh thức, là Lục Mộng bước vào bẩm báo: "Vương gia, quận chúa cầu kiến!"

"Bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Trầm Tử Trai giật mình, vội vàng bay xuống giường, bảo Lục Mộng đưa Trầm Ngọc Tiên vào phòng.

Mắt Trầm Ngọc Tiên khóc đến sưng đỏ, vừa vào phòng đã khóc: "Ca ca, muội muốn hưu Quý Minh Xuân."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trầm Tử Trai vội vàng dìu Trầm Ngọc Tiên ngồi xuống, nhìn Lục Mộng lui xuống, hẳn liền hỏi một câu.

Trầm Ngọc Tiên nói sơ qua mọi chuyện, còn chuyện Quý Minh Xuân bảo nha hoàn tự xưng Phụng nương, thật khó mà nói nên lời. Nàng nói xong, quyết tâm: "Muội đã bảo Quý Minh Xuân thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cho người đưa bọn họ ra khỏi phủ."

Trầm Tử Trai lại nghĩ, Quý Minh Xuân cũng không phải là phản bội Vương phủ, cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý, chỉ là muốn một nha hoàn mà thôi, không phải là chuyện lớn gì, nhưng thấy Trầm Ngọc Tiên khóc thành như vậy, hẳn lại không thể không trấn an. Hắn nói: "Người ta nói một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, tuy Quý Minh Xuân có sai, nhưng lúc trước muội quyết tâm phải gả cho hắn, lại buộc hắn đưa cha mẹ vào Vương phủ ở. Hắn cũng là tiền sĩ lang, vốn có tiền đồ, sau khi làm quận mã, tiền đồ mờ dần, không thể tiến thêm một bước. Bây giờ hắn chỉ muốn có thêm một nha hoàn mà thôi, chỉ cần yêu cầu hắn xử lý thật tốt con bé nha hoàn ấy là được. Nếu muội hờn hắn, động tĩnh quá lớn."

Một nơi khác, Quý Minh Xuân biết Trầm Ngọc Tiên nói thật, nàng đã chạy đến chỗ Trầm Tử Trai khóc lóc kể lể, nhất thời cũng hoảng, vội vàng đi cầu kiến Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai nghe Quý Minh Xuân cũng đến đây, liền cho người gọi hắn đi vào, trước tiên Trầm Tử Trai mắng hắn một trận, sau đó buộc hắn phải xin lỗi Trầm Ngọc Tiên.

Từ trong phòng Trầm Tử Trai đi ra, Quý Minh Xuân đã thoáng bình tĩnh một ít, hắn kéo góc tay áo Trầm Ngọc Tiên, tìm mọi cách xin lỗi.

Từ nhỏ Trầm Ngọc Tiên đã không có cha mẹ, khi đi theo Trầm Tử Trai vào cung sống, lại được ca ca che chở như phiên băng mỏng, tới khi chuyển ra phủ sống, Trầm Tử Trai lại bị bệnh, nàng vẫn tận lực quản lý mọi việc trong phủ, trong thâm tâm nàng rất khát vọng có người yêu thương mình. Đến khi thành thân với Quý Minh Xuân, Quý Minh Xuân ôn nhu săn sóc, mọi chuyện đều nhường nhịn nàng, thời gian đó, thật như điểm như mật. Nàng luôn lo sợ Trầm Tử Trai có bất trắc, có Quý Minh Xuân ở bên cạnh, nàng cũng an tâm một chút. Tuy miệng nói rằng muốn hưu Quý Minh Xuân, nhưng chỉ là giận quá nói bừa mà thôi, trong lòng vẫn không thể buông được. Nhưng nếu muốn nàng phải tha thứ cho Quý Minh Xuân ngay lập tức, nàng tuyệt đối không làm được.

Quý Minh Xuân thấy mặt Trầm Ngọc Tiên vẫn hằm hằm như cũ, hắn không biết rõ suy nghĩ của nàng, lại càng hối hận, nếu lúc trước hắn không hưu Hạ Trọng Phương, giờ này hẳn đã trở thành con rể Giản phủ, còn sợ không nổi tiếng bằng làm quận mã? Mặc dù hắn hối hận, nhưng trên mặt lại hết sức ôn nhu tiêu ý, sử dụng công phu mài nước của mình, thậm chí phải mài cho Trầm Ngọc Tiên hồi tâm chuyển ý.

Cuối cùng thì Trầm Ngọc Tiên cũng tra ra được ai là người ở cùng một chỗ với Quý Minh Xuân hôm đó, là Thang Viên, nàng buộc Quý Minh Xuân phải bỏ Thang Viên, thế này mới yên tĩnh một ít. Nhưng trong lòng vẫn còn giận, chưa nuốt trôi cục tức, tất nhiên là không để ý tới Quý Minh Xuân.

Vợ chồng bọn họ bất hòa, âm ỉ đến hơn một tháng. Cho đến tháng thứ hai, người Vương phủ lại chuẩn bị thọ yến cho Vương Tĩnh Huy, Trầm Ngọc Tiên đón tiếp nữ quyền, còn khách nam để cho Quý Minh Xuân giúp đỡ tiếp đãi, hai người thế này mới nói chuyện lại với nhau.

Ngày thọ yến Vương Tĩnh Huy, số khách đến nhiều hơn tưởng tượng của ông, nhất thời hơi kinh ngạc, Vương Tĩnh Huy nói với Trầm Tử Trai: "Hay là bọn họ đã biết tình hình?"

Tiếng nói Vương Tĩnh Huy vừa dứt, Tô Lương bước đến bẩm: "Phủ Thái tử cho người mang quà mừng đến chúc thọ."

Vừa nghe lời ấy, Vương Tĩnh Huy và Trầm Tử Trai liếc nhau, rõ ràng thái tử muốn lấy lòng!

Trầm Tử Trai hít một hơi thật sâu, quyết định để lại ân oán ngày xưa, phản phò cho Tô Lương: "Người đưa hạ lễ đến là ai? Thỉnh vào đi!"

Tô Lương cũng hít sâu một hơi, hít xong ông mới trả lời: "Người đưa hạ lễ đến là ... nhị công tử Trầm Tử An."

Thái tử Trầm Vĩnh Xương có ba con trai và hai con gái, Trầm Tử An đứng hàng thứ hai, nhỏ hơn Trầm Tử Trai một tuổi, cũng là một nhân vật phong lưu tuấn tú.

Chốc sau, Trầm Tử An vào Tề vương phủ, quét mắt nhìn khắp nơi trong Vương phủ, thầm so sánh Vương phủ với thái tử phủ, không khỏi nói thầm: so với phủ thái tử hình như lớn hơn một chút, trách không được đám người nẫu phi nhắc tới Tề vương phủ, đều nói hoàng thượng bất công. Chỉ có hai huynh muội mà lại được ở một phủ đệ lớn như vậy. Phủ Thái tử nhiều người hơn, chỗ ở lại nhỏ hơn.

Hắn theo Tô Lương đi vào, đi một đoạn, lại gặp một đoàn người khác, thấy Tô Lương dừng lại nói chuyện, hắn cũng dừng lại nhìn nhìn cô nương đi đầu, hắn vừa nhìn đã giật mình: vị cô nương này, chẳng lẽ là cháu gái vừa được thái phó phu nhân nhận lại mà mọi người đồn? Thanh thoát như một Thanh cô nương thứ hai. Không, so với Thanh cô nương, nàng quyền rũ hơn một ít.

Năm nay Trầm Tử An hai mươi tuổi, tuy có thiếp thị, nhưng chưa lập chính thê. Lúc ấy, thái tử phi vốn có ý cho Trầm Tử An cưới Giản Mộc Thanh làm vợ, không ngờ Giản Phi Vãn có quan hệ tốt với Đức Khánh Công, đã nhanh tay hứa gả Giản Mộc Thanh cho tôn nhi của Đức Khánh Công là Thôi Thừa Chỉ.

Thái tử phi biết việc này, chỉ nói qua vài câu. Mà Trầm Thanh Toàn là bạn thân của Giản Mộc Thanh, hai người thường lui tới, Trầm Tử An tất nhiên biết Giản Mộc Thanh, đối với Giản Mộc Thanh cũng hơi để ý, đến khi biết nàng đã bị hứa gả cho người ta, hắn đành phải âm ục nuốt cục tức. Bây giờ bỗng nhiên thấy Hạ Trọng Phương, hắn lại nghĩ Hạ Trọng Phương là cháu gái mà Giản gia mới nhận về, cũng chưa hứa cho ai, nếu như...

Ý niệm trong đầu Trầm Tử An vừa chớp, lại lập tức bác bỏ, thầm nói: vị Hạ cô nương này tuy tướng mạo xinh đẹp, nhưng lại có thân phận tẻ nhạt, không thể làm vợ, nếu làm thiếp cũng không tệ. Nhưng chắc chắn người Giản gia sẽ không cho con cháu mình là thiếp thị đâu, đúng là suy nghĩ ngu ngốc.

Hạ Trọng Phương phát hiện Trầm Tử An nhìn nàng, đã nói chuyện với Tô Lương xong, vội vàng dẫn nha hoàn bước đi.

Trầm Tử An nhìn theo Hạ Trọng Phương đến khi đã khuất bóng, hắn mới hỏi thăm Tô Lương về thân thế Hạ Trọng Phương.

Tô Lương thuận miệng đáp, dẫn Trầm Tử An đi vào gặp Trầm Tử Trai và Vương Tinh Huy.

Hạ Trọng Phụng trở lại trong phòng, chuẩn bị lấy đôi giày mới thêu làm hạ lễ tặng cho Vương Tinh Huy, đang lúc bận rộn, Thanh Trúc bước vào cười nói: "Tông nhi đến rồi!"

Vương Tông vào phòng, cười hỏi Hạ Trọng Phụng: "Huyền ca ca đâu, sao lại không thấy?"

"Hắn tìm Phụng ngự y nói chuyện rồi." Hạ Trọng Phụng đáp một câu, thấy đầu Vương Tông chảy đầy mồ hôi, vội lấy khăn dài lau cho cậu, lại hỏi: "Sao lại chạy qua đây? Tùy tùng đâu?"

Vương Tông cười: "Hôm qua sư phụ dạy một bài thơ tên là Hoàng hạc lâu, 'Hoàng Hạc còn sông với chôn này'*", tự muốn đến từng hạc viện nhìn người ta nuôi từng đường hạc, nhưng hạ nhân không cho ta tới đây, còn nói ta rất âm ỉ, sợ làm kinh động vương gia. Không cho thì ta lên đi vào là được. Phụng tỷ tỷ đừng nói ra nha, nha."

*Người dịch: Ngô Tất Tố.

Hạ Trọng Phụng cười: "Ta không nói, những người khác cũng biết. Đệ chạy loạn như vậy, cẩn thận bị mắng đấy." Nói xong nàng đi châm trà, đưa cho Vương Tông uống, rồi lại sợ cậu nóng, lấy cây quạt, quạt gió cho cậu.

Vương Tông cười nói: "Phụng tỷ tỷ đối với đệ thật tốt!" Nói xong thấy đôi giày Hạ Trọng Phụng để trên bàn dài, liền hỏi: "Là làm cho ai vậy?"

"Là quà mừng thọ, chuẩn bị cho trạng nguyên gia đấy, chỉ sợ ông không thích." Hạ Trọng Phụng thấy Vương Tông hứng thú với đôi giày, liền hỏi: "Đệ cũng thích kiểu dáng này?"

Vương Tông cười: "Thích chứ! Phụng tỷ tỷ giúp đệ làm một đôi như vậy đi, đến lúc đó đệ với cha một lớn một nhỏ mang vào, đáng yêu lắm, đúng không?"

Hạ Trọng Phụng cười nói: "Được, đến lúc đó sẽ giúp đệ làm một đôi." Nàng nói xong, sợ hạ nhân không tìm ra Vương Tông sẽ sót ruột, nàng vội bảo Mạ bà tử đưa Vương Tông đi ra ngoài.

Vương Tông vừa đi, Thanh Trúc lại đi vào: "Hạ cô nương, mẫu thân quận mã gia tới!"

Tiếng nói vừa dứt, Quý mẫu đã vén màn đi vào, vừa thấy Hạ Trọng Phụng, khí thế hung hăng mắng: "Phụng nương, rốt cuộc ngươi đã dùng cách gì, lại khiến Đại Lang với quận chúa chiến tranh lạnh một tháng? Tuy ngươi bị Đại Lang ruồng bỏ, nhưng hôm nay cũng phong quang sáng sủa rồi, cần gì hại Đại Lang chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Edit: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

"Lão phu nhân vừa nói gì?" Hạ Trọng Phụng kinh ngạc vạn phần, gần đây nàng không hề gặp riêng Quý Minh Xuân, về phần Quý Minh Xuân cãi nhau với Trầm Ngọc Tiên, tuy nàng có nghe thấy, nhưng không liên quan gì đến mình chứ?

Quý mẫu giật dây mình: "Không phải ngươi không muốn đại lang sống tốt, cố ý gây chuyện chứ gì, là ai hả?"

Thanh Trúc thấy hai người cãi nhau, cô muốn khuyên vài câu, đã bị Quý mẫu lớn tiếng quát: "Chủ tử đang nói chuyện, ngươi không biết tránh đi à?"

Thanh Trúc biết Hạ Trọng Phụng là vợ trước Quý Minh Xuân, bây giờ lại nghe phải những lời chối tai, thật không ổn lắm, nhưng vẫn cúi đầu lui xuống.

"Lão phu nhân có chuyện gì thì từ từ nói, lớn tiếng như vậy, truyền ra ngoài cũng không tốt. Và lại hôm nay là sinh thần của Vương trạng nguyên, người ở đây âm ỉ, nếu người Vương gia biết thì sao, tóm lại là nói nhỏ một chút." Hạ Trọng Phụng thấy tư thế của Quý mẫu, nhất thời bất đắc dĩ, hy vọng bà biết lợi hại mà yên tĩnh một chút.

Quý mẫu nghe nàng nói, cũng hạ thấp giọng, nhưng giọng điệu vẫn ngang ngược: "Ngươi vốn là nhớ thương Đại Lang, vì muốn nó hồi tâm chuyển ý, không tiếc đến vương phủ làm nữ nương, nếu không nhân duyên cũng không đưa đây thành tiểu thư Giản phủ, suy cho cùng, mặc dù Đại Lang hưu ngơi, nhưng ngươi chẳng ăn chút cay đắng nào cả, ngược lại còn trở thành quý nữ kia kìa! Mà Đại Lang vốn hối hận vì đã hưu ngơi, muốn hồi tâm, là chính ngươi không chịu thôi, không cam lòng đứng dưới quận chúa, còn muốn trèo cao đấy. Nếu là như vậy, Đại Lang không cần phải xin lỗi ngươi. Bây giờ ngươi ở Vương phủ và Giản phủ, hai đầu qua qua lại lại, lợi cả hai bên, cần gì phải nhớ cừu hận ngày xưa, không cho Đại Lang sống ngày an lành

chứ?"

Hạ Trọng Phương hít sâu một hơi, bình ổn lửa giận trong người, cố gắng kiềm chế không để mình ném ly trà trong tay, nàng chỉ nói: "Lão phu nhân nói ta không cho quận mã gia sống những ngày an lành, lúc nào cũng nhớ thương hân. Những lời vu khống thế này, phu nhân bảo ta làm sao trả lời đây?"

Quý mẫu phun một ngụm nước bọt xuống nền gạch: "Còn giả bộ nữa à? Không phải ngươi muốn Đại Lang luôn nhớ đến ngươi, khiến cho Đại Lang dễ lộ trước mặt quận chúa, khiến quận chúa tức giận? Sau đó bảo quận chúa bám lại với vương gia, muốn đuổi cả nhà chúng ta ra khỏi Vương phủ sao! Còn nói ngươi không ghi hận cũ trong lòng, bây giờ mượn dịp trả thù chứ gì?"

Hạ Trọng Phương nắm chặt tay, ngẩng cao đầu: "Lão phu nhân, hiện giờ ta là tiểu thư của Giản phủ, mặc dù thân phận không thể so với tiểu thư chính thất như Thanh cô nương, nhưng cũng được coi là cành vàng lá ngọc, cần gì phải vì thù xưa mà chọc đến quận mã gia chứ? Và lại gia phong Giản phủ nghiêm cẩn, tuyệt đối không thể gây chuyện thị phi, nếu ta làm như vậy, chẳng lẽ không sợ thái phó phu nhân biết được, thái phó phu nhân sẽ nghiêm khắc dạy dỗ sao? Lại thêm, ta ở đây hơn một tháng, cũng chưa từng gặp riêng quận mã gia, tại sao lại nói ta quyến rũ hân? Lão phu nhân nói chuyện phải biết cân nhắc chứ, nếu như chuyện ồn ào lên, thanh danh của ta bị phá hủy, người Giản phủ muốn truy cứu, đến đây chất vấn người của Vương phủ. Chuyện mà không tốt, đừng bảo sao ta không đến vương phủ cho Vương gia uống sữa. Một khi vương gia đã ngã xuống, các người còn cái gì?"

Lời nói của Hạ Trọng Phương có mềm có cứng, khiến cho Quý mẫu cứng họng.

Quý mẫu nghe Hạ Trọng Phương nói, dằn vè hung hăng như lúc đầu không còn nữa, bà lại mở miệng, giọng điệu ôn hòa hơn rất nhiều, bà ta thở dài: "Phương nương, bây giờ con đã quý giá như vậy, sau này sẽ tìm được một người chồng xứng đáng, chuyện cũ bỏ qua đi, đừng nên ghi hận! Nếu Đại Lang có chỗ nào đắc tội với con, người mẹ già này thay nó nhận, con tha thứ cho nó đi!" Nói xong liền đứng lên, thật muốn hạ lễ.

Hạ Trọng Phương đương nhiên không chịu lễ của bà, đi xuống thẳng thắn, nàng nói: "Lão phu nhân ép buộc ta rồi!"

Quý mẫu được Hạ Trọng Phương đỡ, thuận thế cầm lấy tay nàng: "Phương nương, bỏ qua cho Đại Lang!"

Hạ Trọng Phương cười khổ trong lòng, không muốn dây dưa với Quý mẫu, vội vàng gạt đầu: "Từ sớm, ta đã không còn hận quận mã gia, lão phu nhân yên tâm đi!"

"Như thế là tốt rồi!" Quý mẫu nói xong, không vội đi, lại quan tâm đến Hạ Trọng Phương, "Phương nương à, Giản phủ đã tìm được vị hôn phu cho con chưa? Tuổi tác con cũng không còn nhỏ, không thể kéo dài thêm nữa, kéo nữa là không ai muốn đâu."

Hạ Trọng Phương hận không thể kêu người vào đuổi Quý mẫu đi, nàng cố gắng áp chế cảm xúc, đáp: "Hôn sự có trường bồi làm chủ, ta cũng không hỏi nhiều."

Quý mẫu sát lại gần nói: "Đề lão bà tử xem, con vào vương phủ là trắc phi cũng được đấy! Có muốn lão bà tử này nhắc đến trước mặt vương gia không?"

Hạ Trọng Phương hơi siết chặt tay: "Tiểu thư Giản phủ, đều làm nương tử chính thất, tổ phụ tổ mẫu nhất định sẽ không cho cháu gái mình đi làm chi thứ hai của người ta đâu."

Quý mẫu nghe những lời này, bà hơi yên lòng, không đến Vương phủ làm trắc phi, cái này được, cái này được! Chỉ sợ người vào được, lại làm loạn lên! Bà nghĩ vậy, trên mặt sắc ý, đứng lên cáo từ rồi đi.

Hạ Trọng Phương vẫn ngồi trên ghế, nhớ lại chuyện trước, nàng không nghĩ ra tại sao lúc trước mình có thể hầu hạ Quý phụ Quý mẫu ba năm trời.

Một lát sau Thanh Trúc đi vào, bưng trà cho Hạ Trọng Phương uống, thế này mới hỏi: "Lão phu nhân nổi giận dùng dùng đi, có làm khó Hạ cô nương không?"

Hạ Trọng Phương đáp: "Chỉ là hiểu lầm nhỏ, đã giải thích rồi, không có việc gì."

Dù sao liên quan đến Quý Minh Xuân, Thanh Trúc cũng không tiện hỏi nhiều, chải đầu cho Hạ Trọng Phương, hỏi thăm về yến hội trước, rồi giúp Hạ Trọng Phương đi ra ngoài.

Lúc này, Trầm Từ An cùng với Trầm Từ Trai và Vương Tĩnh Huy ở thư phòng, trình hai phong thư cho Trầm Từ Trai xem qua.

Trầm Từ Trai mở thư ra đọc, người viết là Trần ngự y đã cáo lão vì bệnh. Hân xem thư xong, sắc mặt không khỏi đại biến, hỏi Trầm Từ An: "Lá thư này ở đâu ra?"

Trầm Từ An nói: "Là Trần ngự y viết trước khi chết, người chôn dưới chậu hoa. Tháng trước phụ thân ta tìm được lá thư này, ông cho người điều tra lại chuyện năm đó, tất nhiên là điều tra ra, năm đó, tứ vương gia đã mật lệnh cho Trần ngự y hạ độc trong thức ăn của ca ca. Một khi ca ca phát độc, phụ thân ta đương nhiên là hiềm nghi lớn nhất, hoàng thượng tất sẽ nghi kị phụ thân. Người lợi duy nhất, chính là tứ vương gia."

Trầm Từ Trai lật lại lá thư, thấy trong thư Trần ngự y nói rất rõ, năm đó ông ta bị tứ vương gia uy hiếp, không thể không không ra tay hạ độc, sau này áy náy, ông liền cáo lão hồi hương. Không ngờ tứ vương gia vẫn không buông tha cho ông, cho người đuổi tận giết tuyệt. Mặc dù ông tránh được hai lần, nhưng biết không thể nào tránh khỏi kiếp thứ ba, ông còn nói lá thư ông viết chôn dưới chậu hoa sau vườn, hy vọng sau này Tề vương hoặc người của thái tử có thể tìm được, điều tra chân tướng vụ án năm đó, tố giác bộ mặt âm hiểm của tứ vương gia.

Trầm Tử Trai lại đọc một phong thư khác, lá thư này kể rõ ông ta làm sao tiếp cận hấn, làm sao hạ độc hấn – rất rõ.

Đến khi Trầm Tử Trai xem thư xong, Trầm Tử An mới nói: "Ca ca bị bệnh mấy năm nay, phụ thân ta vẫn muốn tìm ra người thật sự hạ độc, để báo thù cho ca ca, nhưng lần điều tra này mất đến mấy năm. Bây giờ bệnh của ca ca đã ổn hơn, tiếc rằng Trần ngư y đã chết, chỉ với hai phong thư này, không đủ để làm bằng chứng chứng tội Tứ vương gia. Lại thêm chuyện, bây giờ hoàng thượng rất tin vị cao nhân đắc đạo kia, mà vị cao nhân ấy lại là người của tứ vương gia. Nếu bây giờ ra vạch tội, chỉ sợ chứng cứ không đủ lại bị cản ngược lại, mất nhiều hơn được.

Thật ra thì chỉ với hai phong thư, Trầm Tử Trai cũng không tin chuyện này chắc chắn là do tứ vương gia làm. Nhưng hấn vẫn gật đầu, "Gần đây Hoàng thượng luôn miệng nói muốn đề tứ vương gia hồi kinh, thế cũng đủ biết địa vị hiện giờ của tứ vương gia trong lòng hoàng thượng như thế nào rồi. Nay chứng cứ không đủ, quả thật không nên trình lên, để tránh bị cản ngược lại, không thể tự bảo vệ mình."

Trầm Tử An cương nghị nhìn Trầm Tử Trai: "Ca ca, tứ vương gia là người như vậy, nếu để ông ta vào kinh, đối với phụ thân ta không tốt, với ca ca cũng không ổn, tất nhiên kết cục cũng không mấy êm đẹp. Hiện phụ thân ta thậm chí muốn cùng ca ca dẹp bỏ hiềm khích lúc trước, cùng đề phòng tứ vương gia. Sau này phụ thân ta đăng vị, nhất định sẽ cho ca ca cả đời vinh hoa, dưới một người, trên vạn người. Cùng với Vương trạng nguyên, tuy trước kia có hiểu lầm, nhưng bây giờ cũng bắt tay hòa giải."

Nói thế nào đi nữa, bây giờ có thể mượn cơ hội giao hảo với thái tử, xoa dịu quan hệ, sống dễ thở hơn, không cần phải lo lắng khi hoàng đế băng hà, thái tử đăng vị, sẽ làm khó bọn họ.

Trầm Tử Trai chỉ hơi trầm ngâm, hấn nói: "Tháng sau là đại thọ của Thái tử điện hạ. Đến ngày ấy, bốn vương sẽ đi đến chúc mừng."

Trầm Tử An nghe vậy, biết Trầm Tử Trai đã chọn tin tưởng bọn hấn, cũng chấp nhận gạt bỏ hiềm khích ngày trước, nhất thời mừng rỡ: "Đến lúc đó rất mong ca ca đại giá."

Trầm Tử An nói xong, lại nhìn về phía Vương Tinh Huy nói: "Phụ thân có nói, việc năm đó, là do tuổi trẻ nông nổi, cũng lấy làm thẹn với trạng nguyên gia. Nay tình thế trong triều đã như thế, hy vọng trạng nguyên gia cười qua hận cũ, cùng nhau mưu đồ đại sự."

Vương Tinh Huy nói: "Thái tử điện hạ đã không ngại chuyện lúc trước, thân làm thần tử, làm sao lại nhớ kỹ chuyện xưa, nhất định ta sẽ đi qua chúc thọ."

Ba người mật nghị xong đứng lên.

Tới khi yến tiệc bắt đầu, Trầm Tử Trai ngồi cùng bàn với Trầm Tử An, ra vẻ rất thân mật.

Tân khách vốn lo lắng Trầm Tử Trai bất hòa với thái tử, nếu hôm nay đến chúc thọ sau này sẽ bị liên lụy, cho đến khi thấy Trầm Tử An cũng đến chúc thọ, trong bữa tiệc cũng có con cháu Giản phủ đến là Giản Mộc Huyền, trong lòng họ như uống một bát thuốc an thần.

Lần này, Hạ Trọng Phụng vẫn bị an bài ngồi bên cạnh Trầm Tử Trai như cũ. Bàn Trầm Tử Trai ngồi hôm nay có nhiều hơn hai người so với hôm làm tiệc chúc mừng Vương Tinh Huy khởi phục, hơn một vị Trầm Tử An và thêm một vị Giản Mộc Huyền.

Trầm Tử An thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thái tử giao hạ, trong lòng thả lỏng, nói chuyện đương nhiên cũng tự nhiên hơn. Nhất thời nhìn sang Hạ Trọng Phụng và nói: "Phụng cô nương với Thanh cô nương thật rất giống nhau, khi bất ngờ gặp, thiếu chút nữa đã mở miệng gọi Thanh nương rồi đấy."

Hạ Trọng Phụng hé miệng cười: "Lần trước ở Giản phủ, có nữ khách đến, đã nhận nhầm ta là Thanh nương, còn bước đến kéo tay nói chuyện, lại còn hỏi sao Thanh nương lại cao hơn trước, sau mới phát hiện là nhận nhầm người, bật cười cả một lúc!"

Trầm Tử An cũng cười: "Khi nào rảnh rồi, Phụng nương với Thanh nương cùng đến phủ thái tử chơi đi! Mẫu thân ta cũng thắc mắc, nói là thái phó phụ nhân nhận được một người cháu gái, sao lại cất giấu không cho người ta gặp?"

Vương Du ngồi bên người Tô Ngọc Diệp, nghe tiếng nói cười liên tiếp từ bàn bên kia, Trầm Tử An nói chuyện, cười đùa với Hạ Trọng Phụng, nhất thời ghen ghét, lạnh giọng: "Chỉ là một nữ nương thôi mà, vậy mà lại được lên bàn ngồi, thật là chẳng..."

Tô Ngọc Diệp mỉm cười không nói, chỉ nói chuyện cùng Trầm Ngọc Tiên.

Vì chuyện của Quý Minh Xuân mà đến nay Trầm Ngọc Tiên vẫn không vui, lúc này vui cười chỉ là miễn cưỡng mà thôi, lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định nàng phải tìm một vị hiền thê cho Trầm Tử Trai, tuyệt không thể giống mình năm đó đụng trúng Quý Minh Xuân, chỉ tham hấn tướng mạo xuất sắc, không để ý những cái khác.

Tới lúc tan tiệc, Trầm Tử Trai lại vào thư phòng mật nghị với Vương Tinh Huy, hai người xem lại hai phong thư Trầm Tử An đã đưa tới.

Trầm Tử Trai hỏi Vương Tinh Huy: "Trạng nguyên gia thấy thế nào?"

Vương Tinh Huy nói: "Chỉ bằng hai phong thư này, mặc dù không đủ để tin, nhưng hiện nay quả thật thái tử phải kiêng kỵ tứ vương gia, lúc này, ắt cũng là thật tâm muốn giao hảo với vương gia cùng nhau chống lại tứ vương gia, an tọa vị trí thái tử."

Trầm Tử Trai cũng biết, trong tình thế hiện thời, thái tử sẽ không dám xuống tay với hấn, ngược lại còn cực lực bảo vệ hấn, đến lúc đó, tránh bị tứ vương gia mưu hại.

Vương Tinh Huy lại nói: "Bây giờ chúng ta giao hảo với thái tử, vương gia nên mượn lực dựa thế, sau này mưu đồ một phen, chúng ta đề tứ vương gia và

thái từ tranh đấu lẫn nhau, vương gia chỉ đứng bên ngoài hưởng lợi mà thôi."

Mắt Trầm Từ Trai sáng lên: "Đúng, so với việc để người ta khống chế, tại sao ta không thể tự mình làm chủ? Và lại bốn vương còn có Thục phi nương nương tương trợ đây mà! Về phần cuối cùng ai là người hãm hại bốn vương, hãy đợi bốn vương ngồi lên cao, sẽ tính lại với người ấy. Cho dù bây giờ đã điều tra xong, lấy năng lực của bốn vương hiện tại, cũng chưa chắc động được tới đối phương."

Vương Tinh Huy gật đầu nói: "Vương gia anh minh!"

Hai người này mật nghị một hồi kéo dài đến tận hai canh giờ.

Chốc, Phương ngự y cho người đến tìm Trầm Từ Trai, Trầm Từ Trai mới bước ra khỏi thư phòng.

Phương ngự y lo lắng nói: "Vương gia vẫn chưa uống sữa kia! Hạ cô nương còn đang chờ."

Trầm Từ Trai hỏi mấy giờ, không khỏi nói: "Đã trễ thế này, đành phải mời Phương nương ở lại Vương phủ một đêm thôi, nghỉ đến sáng hôm ngày mai, đêm mai cho uống sữa xong, sẽ để nàng về Giản phủ!"

Phương ngự y đáp: "Tò quân gia đã bàn bạc với Huyền nhi, để cho Huyền nhi hồi Giản phủ trước, nói rằng đêm mai sẽ đi qua đón."

Trầm Từ Trai nghe xong, lúc này mới yên lòng, nhất thời vội vàng trở về phòng, đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ, xong xuôi mới cho người đi mời Hạ Trọng Phương sang.

Một lát sau, Hạ Trọng Phương cầm đèn lồng đi qua, khi tới bên ngoài phòng Trầm Từ Trai, nàng bảo Thanh Trúc cầm đèn lồng đứng bên ngoài, còn nàng thì vào trong phòng.

Phương ngự y cũng bưng chén thuốc đi vào, nhìn Hạ Trọng Phương uống hết, bản thân hần khó ở lại, nói với Trầm Từ Trai và Hạ Trọng Phương: "Ta đi nghỉ trước, nếu có chuyện gì cứ việc gọi ta." Nói xong lui xuống.

Đêm nay Trầm Từ Trai không biết hưng phấn ở đâu ra, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại Hạ Trọng Phương, hần kéo Hạ Trọng Phương ngồi trên đầu gối, nhìn nàng hăm ý.

Hạ Trọng Phương thấy thần sắc Trầm Từ Trai khác mọi ngày, không khỏi gọi: "Vương gia!"

"Ừ!" Trầm Từ Trai mỉm cười trả lời một tiếng, lại vỗ về môi Hạ Trọng Phương, đột nhiên cúi đầu ngậm lấy cánh môi Hạ Trọng Phương, nhẹ nhàng mút vào, bản tay to quen đường tìm vào áo Hạ Trọng Phương tham lam đi vào, gắn vào chỗ đấy đã, xoa nắn.

Trầm Từ Trai mút mát, chỉ thấy cánh môi ấm áp mềm mại của Hạ Trọng Phương mang theo hương cam, nhất thời cảm thấy không đủ, đầu lưỡi sớm đi vào miệng nàng, quấn lấy cái lưỡi thơm tho, dây dưa cùng một chỗ.

Hạ Trọng Phương kêu 'uhm uhm', dùng nắm tay đánh vào ngực Trầm Từ Trai, muốn đẩy hần ra, Trầm Từ Trai cũng mặc cho nàng đánh, miệng lưỡi vẫn lưu luyến ở bên miệng Hạ Trọng Phương như trước, bản tay to nâng lên đến chỗ đấy đã của nàng, xoa nắn cho đến khi nó dần cứng lên, biết là trưởng sữa, lúc này hần mới cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm chỗ đỏ búng của nàng, hần dùng bản tay nắn nhẹ một cái, chỗ đỏ búng nhỏ ra giọt sữa tươi, chất lỏng màu trắng ngà rơi trên đầu lưỡi của hần, ngọt lành vô cùng.

"Phương nương, Phương nương!" Đầu lưỡi Trầm Từ Trai dán vào chỗ đấy đã của Hạ Trọng Phương quấn quít lấy nó, bản tay to nhẹ nhàng đè ép, tay kia thì gắn vào chỗ đấy đã bên kia của nàng, khẽ vuốt ve trên chọc.

Cả người Hạ Trọng Phương tê dại, vô lực phản kháng, chỗ đấy đã bị trưởng sữa ngày càng cứng lên, hồng mềm oặt đi, dán sát vào người Trầm Từ Trai.

Đầu lưỡi Trầm Từ Trai cuốn cuốn, rồi bất chợt ngậm lấy chỗ đấy đã của Hạ Trọng Phương, bắt ngờ mút mạnh một cái.

Hạ Trọng Phương bị mút một cái, toàn thân run rẩy, thờ gáp gọi: "Vương gia, vương gia, tôi, tôi..." Câu nói kể tiếp, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Trầm Từ Trai há miệng uống sữa, bên tai nghe giọng nói nhẹ nhàng của Hạ Trọng Phương, đây gọi là xuân tình nhộn nhạo, một bản tay thuận thế đi xuống, cách vấy vỗ về chơi đùa Hạ Trọng Phương, phủ dưới bụng cô, mặc dù cách vấy, vẫn cảm giác được một mảnh ấm áp như cũ, hần không ngậm chỗ đấy đã của Hạ Trọng Phương nữa, mà phủ bên tai nàng nói một câu.

Hạ Trọng Phương cực xấu hổ, dùng nắm tay đánh Trầm Từ Trai, sau đó Trầm Từ Trai cúi đầu, sớm đưa chỗ đấy đã bên kia đến bên miệng hần, nàng thúc dục: "Nhanh chút, trời khuya rồi, tôi còn phải về nghỉ ngơi nữa này!"

"Phương nương, bốn vương muốn ngậm nó mà ngủ!" Trầm Từ Trai lăm nhăm chỗ đấy đã, nói chuyện mập mờ, mút ra tiếng 'tặc tặc' càng mập mờ hơn.

Đêm dài yên tĩnh, âm thanh này càng khiến người ta thú huyết sôi trào. Trầm Từ Trai nghe thấy âm thanh chính mình tạo ra này, cơ hồ muốn ái ân với Hạ Trọng Phương, bỏ qua lời cảnh cáo của Phương ngự y.

Hạ Trọng Phương bị Trầm Từ Trai trên chọc, máu huyết cũng tăng vọt, rên rỉ ra tiếng. Tiếng rên rỉ, âm thanh uyển chuyển kiều mỹ, làm người ta nghe xong thần hồn bán đặng.

Bàn tay to của Trầm Tử Trai vừa lật, đã nhanh chóng lật vấy Hạ Trọng Phuong lên, bò sát vào bên trong vấy nàng, tìm tòi, tham lam tìm nơi ẩm áp ẩm ướt, hân nhẹ nhàng đâm vào một cái, từ từ động đây, vừa động vừa hỏi: "Phuong nương, như vậy được chứ?"

"Không được không được!" Hạ Trọng Phuong nhỏ tiếng nói, đẩy Trầm Tử Trai ra, không ngờ Trầm Tử Trai theo tay nàng động, đẩy một cái vào bên trong, hình ảnh biến thành Hạ Trọng Phuong cầm tay Trầm Tử Trai luật động bên dưới, nhất thời hai người thở dốc thành tiếng ...

"Vương gia, vương gia, đừng như vậy!" Hạ Trọng Phuong lại đẩy tay Trầm Tử Trai, ngón tay Trầm Tử Trai liền rút ra ngoài, sau khi Hạ Trọng Phuong buông tay, hân lại dùng sức đi vào, nhất thời càng vào càng sâu, ngón tay hân đi vào nơi ẩm áp ẩm ướt, tuyệt vời không nơi nào sánh bằng, nhưng hân lại rút ra, bất ngờ dứt cả ngón tay vào, khiến Hạ Trọng Phuong phải rên thành tiếng, thân thể mềm như bông, lúc này hân ngậm lấy môi nàng, trần trọc đi vào.

Hạ Trọng Phuong không thể không chế bản thân, bất giác kẹp chặt chân, giam cầm ngón tay Trầm Tử Trai, lắc nhẹ mông của mình, thở hổn hển: "Tôi không chịu nổi!"

Cuối cùng Trầm Tử Trai cũng rút ngón tay ra, ngược lại hân tập trung mút chỗ đầy đà của Hạ Trọng Phuong, lại hút lên một cái, hút hết một ngụm sữa tươi cuối cùng, lúc này mới buông Hạ Trọng Phuong ra, nói giọng khàn khàn: "Khuya rồi, nàng về đi!"

Về mặt Hạ Trọng Phuong tràn đầy xuân sắc, bò dậy sữa lại xiêm y, vừa thăm cảm môi, trách mình bất cẩn, cứ bị khiêu khích mãi, nhất thời vừa thẹn vừa xấu hổ, một lần hai lần rồi mấy lần như vậy, sau này mình xa Trầm Tử Trai, có thể lập gia đình không?

Đến khi trở về phòng, Hạ Trọng Phuong ngâm mình trong nước ấm, nàng hơi thất thần. Thanh Trúc im lặng không lên tiếng hầu hạ nàng tắm rửa, bắt gặp dấu hôn trên người nàng, Thanh Trúc mới chắc chắn, sau này Hạ cô nương nhất định sẽ làm trắc phi.

Đêm nay Hạ Trọng Phuong ngủ không ngon, nên hôm sau thức dậy muộn một chút. Đợi Thanh Trúc đi vào hầu hạ, nàng mới hỏi: "Đã mấy giờ rồi?"

Thanh Trúc cười đáp, "Tôi hôm qua Hạ cô nương đã mệt nhọc rồi, nên nghỉ ngơi cho khỏe!"

Mặt Hạ Trọng Phuong đỏ lên, vội vàng rời giường, rửa mặt xong, đang dùng điểm tâm thì Thanh Trúc lại vào bẩm: "Tông nhi đến ạ!"

"Sao lại tới nữa?" Hạ Trọng Phuong mới nói dứt lời, Vương Tông đã bước vào, cầm một quyển sách dạy đánh cờ trong tay, cậu cười nói: "Hôm nay không cần phải học, cha bảo đệ đi dạo sân, đệ đi dạo một hồi thấy không có ý nghĩa, đi tìm Vương gia lãnh giáo vài nước cờ, tiện đường qua xem tỷ tỷ như thế nào."

Hạ Trọng Phuong đành cho Vương Tông ngồi xuống, hỏi cậu đi học là học cái gì, học được chưa.

Vương Tông nhất nhất đáp hết, cậu nghe Hạ Trọng Phuong không biết chơi cờ, không khỏi kinh ngạc vạn phần: "Phuong tỷ tỷ không biết chơi cờ? Vậy bình thường tỷ làm cái gì chứ?"

"Thêu thùa may vá." Hạ Trọng Phuong cười, nhớ lại chuyện của mình trước đây, lại nhớ về Hạ phụ Hạ mẫu, không khỏi phiền muộn.

Vương Tông nghe trước kia Hạ Trọng Phuong không đến trường, chỉ đi theo ca ca biết được vài chữ, kinh thi cũng chưa từng đọc, bây giờ mới bắt đầu xem, nhất thời nói: "Phuong tỷ tỷ đáng thương, không ngờ ngày trước tỷ lại khổ như vậy."

Hạ Trọng Phuong ngẩn ra, trước kia nàng không thấy mình khổ, bây giờ nghe Vương Tông nói, đột nhiên cũng hơi xúc động, trước kia hình như nàng rất khổ. Ngày trước không thấy khổ là vì mỗi ngày đều trải qua như vậy, không có ngày nào nhưng lựa nên không thấy mình khổ.

Vương Tông nói xong, liền muốn dạy cho Hạ Trọng Phuong chơi cờ.

Dù sao Hạ Trọng Phuong cũng nhàn rồi, cảm thấy thích thú, liền bảo Thanh Trúc mang bàn cờ đến, chơi cờ với Vương Tông.

Lần đầu tiên Vương Tông làm lão sư, cực kỳ hưng phấn, vừa dạy Hạ Trọng Phuong chơi cờ như thế nào, vừa cười trộm.

Thật ra Thanh Trúc cũng biết chơi cờ, nàng đứng một bên xem đánh cờ, cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Hạ Trọng Phuong rất thông minh, chỉ cần chỉ vài lần, đã hiểu luật chơi, khi đặt quân cờ xuống, không còn nghe tiếng cười của Vương Tông và Thanh Trúc nữa.

Thanh Trúc thấy bọn họ chơi cờ quên cả thời gian, nàng nhắc nhở: "Tông nhi, đã đến thời gian Ngọ thiện, người nên về trước, nếu không lát nữa lại có người đến đây tìm đấy."

Vương Tông nghe nói vậy, lúc này mới lưu luyến đứng dậy, cáo từ đi ra.

Vương Du không tìm ra Vương Tông, khi thấy Vương Tông về phòng, tất nhiên là giữ lại: "Lại chạy đi đâu vậy? Xem đầu đầy mồ hôi này."

Vương Tông bật thốt lên: "Đệ có đi đâu đâu, chỉ đi dạy Phuong tỷ tỷ chơi cờ thôi. Ha ha, Phuong tỷ tỷ đến cờ cũng không

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44

Chương 44

Trầm Tử Trai mùt mát, chỉ thấy cánh môi ẩm áp mềm mại của Hạ Trọng Phương mang theo hương cam, nhất thời cảm thấy không đủ, đầu lưỡi sớm đi vào miệng nàng, quấn lấy cái lưỡi thơm tho, dây dưa cùng một chỗ.

Hạ Trọng Phương kêu 'uhm uhm', dùng nắm tay đánh vào ngực Trầm Tử Trai, muốn đẩy hắn ra, Trầm Tử Trai cũng mặc cho nàng đánh, miệng lưỡi vẫn lưu luyến ở bên miệng Hạ Trọng Phương như trước, bàn tay to nâng lên đến chỗ đẩy đà của nàng, xoa nắn cho đến khi nó dần cứng lên, biết là trưởng sữa, lúc này hắn mới cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm chỗ đồ bồng của nàng, hắn dùng bàn tay nắn nhẹ một cái, chỗ đồ bồng nhỏ ra giọt sữa tươi, chất lỏng màu trắng ngà rơi trên đầu lưỡi của hắn, ngọt lành vô cùng.

"Phương nương, Phương nương!" Đầu lưỡi Trầm Tử Trai dán vào chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương quấn quít lấy nó, bàn tay to nhẹ nhàng đè ép, tay kia thì gán vào chỗ đẩy đà bên kia của nàng, khẽ vuốt ve trên chọc.

Cả người Hạ Trọng Phương tê dại, vô lực phản kháng, chỗ đẩy đà bị trưởng sữa ngày càng cứng lên, hồng mềm oặt đi, dán sát vào người Trầm Tử Trai.

Đầu lưỡi Trầm Tử Trai cuốn cuốn, rồi bất chợt ngậm lấy chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương, bắt ngờ mút mạnh một cái.

Hạ Trọng Phương bị mút một cái, toàn thân run rẩy, thở gấp gọi: "Vương gia, vương gia, tôi, tôi..." Câu nói kể tiếp, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Trầm Tử Trai há miệng uống sữa, bên tai nghe giọng nói nhẹ nhàng của Hạ Trọng Phương, đây gọi là xuân tình nhộn nhạo, một bàn tay thuận thế đi xuống, cách vấy vồ về chơi đùa Hạ Trọng Phương, phủ dưới bụng cô, mặc dù cách vấy, vẫn cảm giác được một mảnh ẩm áp như cũ, hắn không ngậm chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương nữa, mà phủ bên tai nàng nói một câu.

Hạ Trọng Phương cực xấu hổ, dùng nắm tay đánh Trầm Tử Trai, sau đó Trầm Tử Trai cúi đầu, sớm đưa chỗ đẩy đà bên kia đến bên miệng hắn, nàng thúc dục: "Nhanh chút, trời khuya rồi, tôi còn phải về nghỉ ngơi nữa này!"

"Phương nương, bốn vương muốn ngậm nó mà ngủ!" Trầm Tử Trai lẩm nhẩm chỗ đẩy đà, nói chuyện mập mờ, mút ra tiếng 'tặc tặc' càng mập mờ hơn.

Đêm dài yên tĩnh, âm thanh này càng khiến người ta thú huyết sôi trào. Trầm Tử Trai nghe thấy âm thanh chính mình tạo ra này, cơ hồ muốn ái ân với Hạ Trọng Phương, bỏ qua lời cảnh cáo của Phương ngự y.

Hạ Trọng Phương bị Trầm Tử Trai trên chọc, máu huyết cũng tăng vọt, rên rỉ ra tiếng. Tiếng rên rỉ, âm thanh uyển chuyển kiều mỹ, làm người ta nghe xong thần hồn bán đăng.

Bàn tay to của Trầm Tử Trai vừa lật, đã nhanh chóng lật vấy Hạ Trọng Phương lên, bò sát vào bên trong váy nàng, tìm tòi, tham lam tìm nơi ẩm áp ẩm ướt, hắn nhẹ nhàng đâm vào một cái, từ từ từ động, vừa động vừa hỏi: "Phương nương, như vậy được chứ?"

"Không được không được!" Hạ Trọng Phương nhỏ tiếng nói, đẩy Trầm Tử Trai ra, không ngờ Trầm Tử Trai theo tay nàng động, đẩy một cái vào bên trong, hình ảnh biến thành Hạ Trọng Phương cầm tay Trầm Tử Trai lướt động bên dưới, nhất thời hai người thở dốc thành tiếng ...

"Vương gia, vương gia, đừng như vậy!" Hạ Trọng Phương lại đẩy tay Trầm Tử Trai, ngón tay Trầm Tử Trai liền rút ra ngoài, sau khi Hạ Trọng Phương buông tay, hắn lại dùng sức đi vào, nhất thời càng vào càng sâu, ngón tay hắn đi vào nơi ẩm áp ẩm ướt, tuyệt vời không nơi nào sánh bằng, nhưng hắn lại rút ra, bất ngờ dứt cả ngón tay vào, khiến Hạ Trọng Phương phải rên thành tiếng, thân thể mềm như bông, lúc này hắn ngậm lấy môi nàng, trần trọc đi vào.

Hạ Trọng Phương không thể không chế bản thân, bất giác kẹp chặt chân, giam cầm ngón tay Trầm Tử Trai, lắc nhẹ mông của mình, thở hổn hển: "Tôi không chịu nổi!"

Cuối cùng Trầm Tử Trai cũng rút ngón tay ra, ngược lại hắn tập trung mút chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương, lại hút lên một cái, hút hết một ngụm sữa tươi cuối cùng, lúc này mới buông Hạ Trọng Phương ra, nói giọng khàn khàn: "Khuya rồi, nàng về đi!"

Về mặt Hạ Trọng Phương tràn đầy xuân sắc, bò dậy sửa lại xiêm y, vừa thăm cảm môi, trách mình bất cẩn, cứ bị khiêu khích mãi, nhất thời vừa thẹn vừa xấu hổ, một lần hai lần rồi mấy lần như vậy, sau này mình xa Trầm Tử Trai, có thể lập gia đình không?

Đến khi trở về phòng, Hạ Trọng Phương ngâm mình trong nước ấm, nàng hơi thất thần. Thanh Trúc im lặng không lên tiếng hầu hạ nàng tắm rửa, bắt gặp dấu hôn trên người nàng, Thanh Trúc mới chắc chắn, sau này Hạ cô nương nhất định sẽ làm trắc phi.

Đêm nay Hạ Trọng Phương ngủ không ngon, nên hôm sau thức dậy muộn một chút. Đợi Thanh Trúc đi vào hầu hạ, nàng mới hỏi: "Đã mấy giờ rồi?"

Thanh Trúc cười đáp, "Tối hôm qua Hạ cô nương đã mệt nhọc rồi, nên nghỉ ngơi cho khỏe!"

Mặt Hạ Trọng Phương đỏ lên, vội vàng rời giường, rửa mặt xong, đang dùng điểm tâm thì Thanh Trúc lại vào bẩm: "Tông nhi đến ạ!"

"Sao lại tới nữa?" Hạ Trọng Phương mới nói dứt lời, Vương Tông đã bước vào, cầm một quyển sách dạy đánh cờ trong tay, cậu cười nói: "Hôm nay không cần phải học, cha bảo đệ đi dạo sân, đệ đi dạo một hồi thấy không có ý nghĩa, đi tìm Vương gia lãnh giáo vài nước cờ, tiện đường qua xem tỷ tỷ như thế nào."

Hạ Trọng Phương đành cho Vương Tông ngồi xuống, hỏi cậu đi học là học cái gì, học được chưa.

Vương Tông nhất nhất đáp hết, cậu nghe Hạ Trọng Phương không biết chơi cờ, không khỏi kinh ngạc vạn phần: "Phương tỷ tỷ không biết chơi cờ? Vậy bình thường tỷ làm cái gì chứ?"

"Thêu thùa may vá." Hạ Trọng Phương cười, nhớ lại chuyện của mình trước đây, lại nhớ về Hạ phụ Hạ mẫu, không khỏi phiền muộn.

Vương Tông nghe trước kia Hạ Trọng Phương không đến trường, chỉ đi theo ca ca biết được vài chữ, kinh thi cũng chưa từng đọc, bây giờ mới bắt đầu xem, nhất thời nói: "Phương tỷ tỷ đáng thương, không ngờ ngày trước tỷ lại khổ như vậy."

Hạ Trọng Phương ngăn ra, trước kia nàng không thấy mình khổ, bây giờ nghe Vương Tông nói, đột nhiên cũng hơi xúc động, trước kia hình như nàng rất khổ. Ngày trước không thấy khổ là vì mỗi ngày đều trải qua như vậy, không có ngày nào nhưng lựa nên không thấy mình khổ.

Vương Tông nói xong, liền muốn dạy cho Hạ Trọng Phương chơi cờ.

Dù sao Hạ Trọng Phương cũng nhàn rồi, cảm thấy thích thú, liền bảo Thanh Trúc mang bàn cờ đến, chơi cờ với Vương Tông.

Lần đầu tiên Vương Tông làm lão sư, cực kỳ hưng phấn, vừa dạy Hạ Trọng Phương chơi cờ như thế nào, vừa cười trộm.

Thật ra Thanh Trúc cũng biết chơi cờ, nàng đứng một bên xem đánh cờ, cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Hạ Trọng Phương rất thông minh, chỉ cần chỉ vài lần, đã hơi hiểu luật chơi, khi đặt quân cờ xuống, không còn nghe tiếng cười của Vương Tông và Thanh Trúc nữa.

Thanh Trúc thấy bọn họ chơi cờ quên cả thời gian, nàng nhắc nhở: "Tông nhi, đã đến thời gian Ngọ thiện, người nên về trước, nếu không lát nữa lại có người đến đây tìm đấy."

Vương Tông nghe nói vậy, lúc này mới lưu luyến đứng dậy, cáo từ đi ra.

Vương Du không tìm ra Vương Tông, khi thấy Vương Tông về phòng, tất nhiên là giữ lại: "Lại chạy đi đâu vậy? Xem đầu đầy mồ hôi này."

Vương Tông bật thốt lên: "Đệ có đi đâu đâu, chỉ đi dạy Phương tỷ tỷ chơi cờ thôi. Ha ha, Phương tỷ tỷ đến cờ cũng không biết chơi đó."

Vương Du biến sắc: "Người nào là Phương tỷ tỷ?"

Vương Tông "Hả?" một tiếng nói: "Còn người nào nữa? Là tỷ tỷ của Huyền ca ca đó!"

"Hạ Trọng Phương?" Vương Du giật tái mặt, trừng mắt với Vương Tông.

Vương Tông thấy thần sắc Vương Du không tốt, mặc dù không hiểu, cũng là đáp: "Chính là tỷ ấy."

"Đúng là không biết xấu hổ, thằng bé còn nhỏ như vậy, nàng cũng..." Hai chữ 'Dụ dỗ' này, Vương Du không thể nói ra, nhất thời nói với Vương Tông: "Sau này đệ không được chơi với cô ta, biết chưa?"

Vương Tông khó hiểu, cậu hỏi: "Vì sao thế? Phương tỷ tỷ là người tốt mà!"

"Đệ là đứa trẻ, không biết lòng người hiểm ác. Bây giờ tỷ không cho đệ chơi với cô ta thì đệ đừng chơi." Vương Du nói tirdp: "Nàng không phải là người tốt."

Vương Tông hơi nghi ngờ, trong đầu hiện ra khuôn mặt tươi cười thân thiết của Hạ Trọng Phương, cảm thấy lời Vương Du nói không nhất định là phải nghe, lòng cậu thầm quyết định, cậu sẽ đến hỏi cha mẹ, nếu cha mẹ cũng nói không được chơi với Phương tỷ tỷ, cậu sẽ không chơi với tỷ ấy nữa.

Trong lòng Vương Tông đã có tính toán, đợi sau bữa Ngọ thiện, Vương Du không còn bên cạnh, cậu liền kể chuyện mình chơi cờ với Hạ Trọng Phương, Vương Du cấm cậu không được chơi với Hạ Trọng Phương cho Vương Tĩnh Huy và Vi Thanh Mi nghe.

Vi Thanh Mi vừa nghe, bà giật mình: "Tĩnh tình Du nương càng ngày càng ích kỉ. Bản thân bất hòa với Phương nương, lại không cho đệ đệ chơi với Phương nương."

Vương Tĩnh Huy không biết chuyện Vương Du có mâu thuẫn với Hạ Trọng Phương nên ông hỏi: "Thế nào, sao lại bất hòa?"

Vi Thanh Mi hơi thờ dãi, bà bảo Vương Tông lui xuống, rồi nói với Vương Tĩnh Huy: "Du nương cũng đã mười tám tuổi, nên tìm người xứng đôi gả đi

thôi."

Vương Tinh Huy nghe bà nói, trong lòng đã hiểu đại khái, ông hỏi: "Chẳng lẽ là do vương gia?"

Vì Thanh Mĩ nhíu mày: "Thực phi nương nương đưa Tô Ngọc Diệp ở vương phủ dưỡng bệnh, đồng thời giúp quận chúa xử lý phủ vụ, rõ ràng là muốn nói cho người khác biết, vị trí Tề vương phi, ngoại trừ Tô Ngọc Diệp thì không thể là ai khác. Chỉ có Du nương không rõ thôi, lại đi đề ý chuyện vương gia thân cận với Phương nương, đối xử lạnh nhạt với Phương nương. Thiếp phải tìm cơ hội nói chuyện với con bé mới được."

Vương Tinh Huy trầm ngâm một hồi rồi ông nói: "Ta đã khôi phục, thời gian tới ắt sẽ có người tới cửa cầu thân, đến lúc đó sẽ giúp Du nương tìm một vị hôn phu đi!"

Vì Thanh Mĩ gật gật đầu, nhất thời đề cập đến Hạ Trọng Phương, bà nói: "Nếu Phương nương là nhũ nương của vương gia, sau này e là phải gả cho vương gia làm trắc phi đấy, nếu không, với những chuyện con bé đã trải qua, thiếp sợ là không tìm được một vị hôn phu tốt."

Vương Tinh Huy cũng thở dài: "Nhìn đi, Phương nương đúng là một cô nương tướng mạo xinh đẹp lại tốt tính, nhưng cảnh ngộ lại đáng thương. Hy vọng con bé có một nơi chốn tốt."

Một ngày này Hạ Trọng Phương ở vương phủ, khó lắm mới có một ngày thanh nhàn, nàng liền bảo Thanh Trúc chơi cờ với nàng, muốn học chút kỳ nghệ. (kỳ nghệ: kỹ thuật đánh cờ)

Đám nô tỳ như Thanh Trúc, vốn là được Tô Lương dạy, ông muốn các nàng hầu hạ Trầm Tử Trai, cầm kỳ thư họa cũng phải thông hiểu sơ sơ. Mặc dù kỳ nghệ của Thanh Trúc không được gọi là thập phần tinh thông, nhưng dạy Hạ Trọng Phương chơi cờ, cũng là dư sức.

Sau bữa Ngọ thiện, hai người chơi cờ mãi đến chạng vạng. Đến khi Hạ Trọng Phương dùng bữa tối và tắm rửa xong, đi qua cho Trầm Tử Trai uống sữa, Giản Mộc Huyền liền tới đón nàng.

Khi trở về Giản phủ, thái phó phu nhân gọi Hạ Trọng Phương đi qua nói chuyện.

Hạ Trọng Phương hành lễ xong, mới ngồi xuống, liền nghe thái phó phu nhân nói: "Hôm nay nhận được thư, dường phụ dưỡng mẫu con đã đến cách kinh thành không xa chỉ còn một trấn nhỏ thôi, độ ngày kia là có thể vào thành."

Hạ Trọng Phương vừa nghe, nàng vui mừng: "Nhanh như vậy à? Còn còn nghỉ phải đợi thêm mười ngày nữa cơ!"

Thái phó phu nhân nói: "Thẳng đường ngựa đi lại xuôi chèo mát mái, đương nhiên là phải nhanh hơn dự tính vài ngày chứ con."

Hạ Trọng Phương nói chuyện, nàng nhìn thái phó phu nhân, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Vậy thì, mẹ đẻ con đâu, có thể tìm được người không?"

Thái phó phu nhân lắc đầu: "Tìm được người tặng tín vật, hẳn nói là nàng vốn gả làm thiếp cho một vị phú thương Giang Nam, khi đó nàng mang thai, đúng lúc người phú thương này ra ngoài buôn bán, để nàng ở lại biệt viện. Người vợ lớn của vị phú thương này tính tình hung hãn, bà ta nhân cơ hội này đuổi nàng đi. Từ đó về sau, không còn tin tức của nàng nữa." Nói xong nhìn thần sắc Hạ Trọng Phương, lại nói: "Nếu muốn tìm tiếp, chắc cũng sẽ tìm ra thôi."

Hạ Trọng Phương cúi thấp đầu, âm thầm tưởng tượng hình dáng của mẹ mình, chỉ có sự mờ mịt.

-

Linh: Đọc khúc Vương Tông nói lúc trước Hạ Trọng Phương sống khổ mà Phương tỷ không biết mình khổ ấy, nó làm tui liên tưởng tới câu 'Sống trong cái khổ, Mị quen khổ rồi' (Vợ chồng A Phủ - Tô Hoài) :D

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Hôm trước ngày sinh thần của Vương Tinh Huy, hoàng đế đặc biệt cho phép ông được nghỉ ba ngày, bởi vậy hôm nay ông không cần phải vào triều, chỉ ở trong phòng nói chuyện với thê nữ, vừa cười nhìn Vương Du và Vương Tông giúp Vì Thanh Mĩ kiểm tra hạ lễ.

Vì Thanh Mĩ vừa xem tờ danh sách hạ lễ, bà vừa nói với Vương Tinh Huy: "Thiếp nghĩ là vì mình đang ở Vương phủ, mà Vương phủ lại kín cổng cao tường nên bọn họ mới đi nhiều thế này đây mà! Như vậy thì đến khi sinh thần của mọi người trong phủ, chúng ta cũng phải chăm tình đưa thêm hạ lễ mới được, thật là nhức đầu."

Vương Tinh Huy nói: "Sức khỏe nàng không tốt, đừng quá lao lực, việc này nàng giao cho quản sự làm cũng được mà."

Vương Du biết được chuyện là từ cha mẹ, năm đó khi Vi Thanh Mi sinh hạ nàng, gặp phải đạo tặc, chạy trốn suốt đêm, do trên đường bị xóc nảy, khiến thân thể bị hao tổn, cho tới bây giờ, thân thể bà cũng thường đau nhức, không thể quá mệt mỏi. Nàng cũng khuyên như: "Mẹ ơi, chút việc này mẹ giao cho quân sự đi, mẹ phải tịnh dưỡng thật tốt chứ."

Nghe con gái nói, Vi Thanh Mi cười: "Đạo này dùng thuốc Phương ngự y kê, mẹ cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi. Tuy Phương ngự y còn trẻ tuổi, nhưng y thuật đúng là xuất sắc, trong Thái Y viện, hẳn cũng là một nhân tài kiệt xuất. Hoàng thượng chỉ định hẳn tới chữa bệnh cho vương gia, không phải là không có lý."

Vi Thanh Mi nói xong, trong lòng cũng đột nhiên nghĩ ra, năm nay Phương ngự y hai mươi hai tuổi, lại chưa đính hôn, ở tuổi này, không phải hẳn xứng lứa vừa đôi với Du nương sao? Luận gia thế hay tướng mạo Phương ngự y đều xuất chúng, nếu không phải vì muốn chữa bệnh giúp vương gia, thì hẳn đã sớm cưới vợ sinh con rồi. Bây giờ hẳn đang giúp Du nương điều trị sức khỏe, hai người cũng có nói có cười, nếu như... Hôn nữa, sức khỏe Du nương yếu như thế, gả ai cũng không bảo đảm, chỉ có gả cho ngự y, để ngự y giúp con bé thường xuyên điều trị sức khỏe mới có thể sống lâu được.

Trong lòng Vi Thanh Mi có ý nghĩ, vội vàng quay đầu nhìn Vương Tĩnh Huy, vì ngại Vương Du và Vương Tông vẫn còn ở đây, bà không tiện nói chuyện này.

Vương Tĩnh Huy thấy Vi Thanh Mi mỉm cười nhìn ông, nhất thời cũng cười lại với bà, trong lòng thầm đắc ý, mau nhìn xem, ta đã bao nhiêu tuổi rồi, thế tử ta, Thanh Mi vẫn còn mê muội ta kìa, con gái còn ở đây, nàng còn nhìn lên ta nữa. Mấy năm nay, nàng đi theo ta đã chịu bao nhiêu cực khổ, bây giờ hồi kinh, ta muốn cho nàng một cuộc sống an ổn, bình yên.

Vương Tông nhớ rất rõ Hạ Trọng Phương đã đưa hạ lễ là một đôi giày, nhưng cậu không tìm thấy trong phòng này, nên đi ra sương phòng bên ngoài hỏi quân sự nương tử, một hồi sau thì cậu bê một cái hộp đi vào, mở ra cho Vương Tĩnh Huy xem, cậu nói: "Cha à, đây là do Phương tỷ tỷ may giày cho người đó, người thử xem có vừa không."

Vương Tĩnh Huy thấy sức khỏe của Vi Thanh Mi và Vương Du không tốt, nên ông không cho hai người họ may giày cho ông, xưa nay ăn mặc, đa phần đều là do các cô nương may vá may, bây giờ ông nghe hạ lễ của Hạ Trọng Phương là giày, ông rất vui mừng, nên lấy ra mang thử, đúng là vô cùng vừa chân, ông không khỏi cười nói: "Ồ, sao con bé lại biết cỡ chân của ta thế này?"

Vi Thanh Mi nở nụ cười, "Chuyện nào có khó gì? Hồi châm tuyền nương một chút chẳng phải sẽ biết rồi sao."

Vương Tĩnh Huy mang đôi giày mới rồi đi vài bước, thấy thoải mái, không khỏi lại gật đầu: "Đứa nhỏ Phương nương này đúng là khéo tay, đôi giày may rất khéo."

Vương Du nghe Vương Tĩnh Huy khen Hạ Trọng Phương, cảm thấy không vui, nàng lên tiếng: "Nếu cha muốn giày, con sẽ may giúp cha một đôi!"

Vương Tĩnh Huy nói: "Con cứ lo tịnh dưỡng cho khỏe đi, ba ngày không sinh bệnh là cha mẹ an tâm rồi. Làm giày dễ tổn hại mắt, đến lúc đó lại bị bệnh, mất nhiều hơn được."

Vương Tông đứng bên cạnh nói: "Phương tỷ tỷ nói, sức khỏe tỷ rất tốt, ngày xưa giày trong nhà đều do một tay tỷ may hết đấy. Sau khi tỷ tỷ đến kinh thành, cuộc sống không có chỗ dựa, đành giúp tiểu thư nhà Phương đại hộ thuê đồ cưới đó, vẫn thức đêm, cũng không có việc gì. Nếu tỷ mà thức nổi một đêm, đệ cả là tỷ sẽ ngã xuống oanh liệt cho coi."

Vương Du nghe Vương Tông trêu ghẹo, nhất thời đứng dậy muốn đuổi theo đánh Vương Tông, hai tỷ đệ cười đùa mãi thôi.

Vi Thanh Mi nhân cơ hội nhìn giày trên chân Vương Tĩnh Huy, cũng nói: "Phương nương thật đáng thương. Cũng may bây giờ con bé là tiểu thư Giản gia rồi, đợi chứng minh thân phận xong, tự nhiên Giản gia sẽ đối đãi với nó thật tốt, cũng coi như khổ tận cam lai."

Bọn họ nói xong chuyện Hạ Trọng Phương, bên này Hạ Trọng Phương cũng đã nghỉ học, đang vội vàng khâu túi hương.

Tiền bà tử thấy Hạ Trọng Phương gấp gấp, bà hỏi: "Đang khâu cho vương gia à? Lúc đầu Vương gia đòi Phương nương khâu mười hai cái hà bao, bây giờ lại đòi thêm túi hương à?"

Hạ Trọng Phương thấp giọng nói: "Không phải cho vương gia ạ, là cho Phương ngự y. Lúc trước đã hứa với Phương ngự y, nhưng mãi vẫn chưa làm được, con tranh thủ mấy ngày này, nhanh chóng làm xong đưa qua cho người là được rồi. Vài ngày nữa cha mẹ con lên kinh, lúc đó gặp lại nhau, sợ là có khoảng thời gian con không thể thiêu thừa may vá được." Nói xong âm thầm thở dài, "Không biết bọn họ gần đây như thế nào nữa? Dù sao họ cũng nuôi dưỡng con từ nhỏ, con rất hy vọng khi tuổi già họ được an ổn."

Tiền bà tử cũng nghe Hạ Trọng Phương nói chuyện Hạ phụ Hạ nẫu đã lên kinh, nên bà nghe nàng nói đã hiểu ngay, bà nói: "Cha mẹ con nuôi con lớn lên, chịu nhiều cực khổ, bây giờ đến Giản phủ làm chứng chuyện năm đó, Giản phủ sẽ không bạc đãi bọn họ đâu. Con cứ yên tâm!"

Hạ Trọng Phương gật gật đầu: "Bọn họ nuôi con lớn khôn, không biết nhi nữ của họ đã lạc đến phương trời nào rồi?"

Tiền bà tử thấp giọng nói: "Có lẽ, năm đó là ôm nhầm thôi, bọn họ nuôi lớn con, còn thân nhi của bọn họ, chắc hẳn là mẹ của Phương nương nuôi rồi."

Hạ Trọng Phương nói: "Nếu cha mẹ biết là ôm nhầm, tại sao mấy năm nay cha mẹ không đi tìm thân nữ?"

Tiền bà tử nói: "Bọn họ đã cân nhắc nên mới không đi tìm đó con à!"

Hạ Trọng Phương nghĩ cũng phải, ở nông thôn phần đông là nữ nhân, chỉ là nhằm một đứa con gái, cần chi phải bỏ tiền bỏ sức đi tìm thân nữ về, cứ nuôi dưỡng nữ cũng vậy thôi.

Hạ Trọng Phương suy nghĩ, tình thần không khỏi chán nản. Cha mẹ nuôi lớn mình lại chính là dưỡng phụ dưỡng mẫu, hiện thời cha ruột thì lạnh nhạt với mình, mẹ đẻ không biết đã lạc ở nơi nào. Biết thân thế, quả thật rất phức tạp.

Tối chạng vạng, Hạ Trọng Phương đã thêu túi thom xong, dọn dẹp một phen, bảo Giản Mộc Huyền hộ tống nàng đến vương phủ.

Đến Vương phủ, nàng đến phòng được để gặp Phương ngự y, đưa túi thom qua: "Phương ngự y, túi thom đã thêu xong rồi này."

Phương ngự y vừa nhận túi thom, thấy tinh xảo lạ thường, biết là nàng đã dụng tâm thêu ra, nhất thời cười nói: "Cảm ơn Phương nương!" Nói xong, hắn mở hộp thuốc, lấy ra hai viên thuốc bỏ vào túi thom, thắt lại rồi đeo bên hông.

Hạ Trọng Phương thấy kỳ quái, nàng hỏi: "Túi hương không bỏ hương hoàn* hoặc hương bánh vào sao? Sao Phương ngự y lại bỏ thuốc vào?"

*Hương hoàn: viên hương nho nhỏ thường được đựng trong túi thom ngày xưa.

Phương ngự y cười nói: "Thuốc này có thể khử mùi thanh tâm, mặc dù bây giờ chưa hết tháng bảy, nhưng vẫn còn nắng nóng lắm, khi có nhiều người, khó tránh khỏi tập vị, nếu trên người mang theo viên thuốc này, chỉ cần lấy ra ngửi sẽ ổn cả."

Hạ Trọng Phương vừa nghe, thích thú nói: "Như vậy thì, Phương ngự y cũng cho tôi hai viên nhé."

Phương ngự y cười nói: "Nếu Hạ cô nương thích, ta sẽ làm viên thuốc khác cho, ta sẽ bỏ thêm hương liệu, giảm thuốc lại, như vậy sẽ không còn ngửi thấy mùi thuốc

nữa, rất thích hợp cho nữ nhân."

Hạ Trọng Phương cười: "Vậy tôi chờ hương hoàn của Phương ngự y đó nha."

Phương ngự y gật đầu: "Hôm kia là sinh thần của Vương trượng nguyên, khi đó có nhiều khách, có vài nữ quyến đánh phấn quá dày, mùi phấn cứ xộc tới, lúc trượng nguyên phu nhân tiếp đãi, bà chịu không nổi, bà có hỏi ta hai viên thuốc này để mang theo! Đợi khi điều chế hương hoàn xong, ta phải mang qua cho bà một ít mới được."

Hạ Trọng Phương liền hỏi thăm tình hình sức khỏe của Vi Thanh Mĩ, nàng hỏi: "Sức khỏe của Trượng nguyên phu nhân như thế nào? Có thể điều trị hoàn toàn không?"

Phương ngự y đáp: "Là do khi bà sinh con đầu lòng bị kinh sợ quá mức, lại thêm đường đi xóc nảy, nên bị thương tổn sức khỏe. Sau đó không chú tâm điều trị, hàng năm lại hao tâm tổn trí, lam ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe. Nếu bây giờ tĩnh tâm dưỡng bệnh, sau ba năm có thể sẽ ổn."

Hạ Trọng Phương vừa nghe liền thờ phào: "Có thể điều trị tốt là được rồi."

Phương ngự y nhìn Hạ Trọng Phương rồi nói: "Hạ cô nương thật quan tâm đến trượng nguyên phu nhân."

Hạ Trọng Phương có chút cảm khái nói: "Thân phận của tôi thế này, người ta thấy tôi, mặc dù không nói thành lời, nhưng ai cũng khinh thị cả. Khi Trượng nguyên phu nhân thấy tôi, bà rất thân thiết, không hề tỏ vẻ khinh thị chút nào, rõ ràng là bà thương xót cho tôi thật. Khi tôi gặp trượng nguyên phu nhân, không hiểu sao tôi lại cảm thấy rất an lòng. Tôi chỉ hi vọng sức khỏe bà thật tốt, đừng sinh bệnh hay gặp tai ương gì."

Nói chuyện đến khi giờ không còn sớm nữa, Hạ Trọng Phương mới về phòng, tự đi tắm, tắm rửa xong thì đi qua phòng Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai đã nghe nha hoàn bẩm báo, nói là Hạ Trọng Phương đã tặng một cái túi thom cho Phương ngự y, lúc mặt mày hân hân thì vừa Hạ Trọng Phương bước vào, hắn hỏi ngay lập tức: "Còn mười một cái hà bao của bốn vương đâu?"

"Tôi chưa thêu mà!" Hạ Trọng Phương thấy sắc mặt Trầm Tử Trai không giống bình thường, cô hơi không hiểu, rồi cũng nhẹ giọng nói: "Gần đây tôi muốn học hơi nhiều, tan học thì muốn học từ viết chữ, thời gian thêu thừa may vá cũng ít đi. Đợi khi nào tôi rồi tôi sẽ thêu hà bao cho vương gia nhé. Bây giờ Vương gia cũng có thiếu hà bao đâu, cần gì phải giục người ta vậy chứ?"

"Được lắm được lắm, nàng không có thời gian thêu hà bao cho bốn vương, vậy tại sao lại có thời gian thêu túi thom cho Phương ngự y?" Trầm Tử Trai ép sát mặt Hạ Trọng Phương mà nói: "Có phải nàng sinh dị tâm, nhìn trúng Phương ngự y rồi hay không?"

Hạ Trọng Phương từng bước lui ra phía sau, phát tay áo nói: "Câu hỏi của Vương gia không hề có chút đạo lý nào. Tuy tôi là nữ nương của vương gia, nhưng tôi không phải nô tỳ, tôi thêu hà bao túi thom cho ai chẳng nữa, người có thể chất vấn tôi chỉ có những người trưởng bối như cha mẹ, chắc chắn không tới lượt vương gia chất vấn đâu. Và lại tôi nhìn trúng ai, cũng có cha mẹ trưởng bối làm chủ, vốn dĩ vương gia không được xen vào."

Trầm Tử Trai vốn đang bức bối đầy mình, nghe những lời này hắn càng thêm tức giận, bước gần từng bước: "Ý nàng là, bốn vương không được quản nàng?"

Hạ Trọng Phương thấy vẻ mặt giận dữ của Trầm Tử Trai, nàng cũng thất kinh, nàng không lui nữa, mà ưỡn ngực lên: "Vương gia muốn lấy thế đe người à?"

"Ừ, đè người đấy, thế nào?" Trầm Tử Trai duỗi tay ra, đã ôm ngang lấy Hạ Trọng Phuong, ném nàng lên giường, rồi đè lên, hung hăng nói: "Bổn vương sẽ đè nàng cả đời, để xem nàng có cách gì xoay người?"

Hạ Trọng Phuong không khỏi giãy dụa, vừa dùng tay đánh vào Trầm Tử Trai, lại vừa muốn xoay người lại.

Làm sao Trầm Tử Trai lại để nàng giãy dụa, hắn đè tay nàng lại, vừa mở cổ áo nàng ra, xốc lên lại cỡi hung y của nàng, cúi đầu ngậm lấy chỗ đỏ bồng, hung hăng hút, đợi đến khi nàng mềm oặt đi, mới buông ra, hắn vẫn tiếp tục đè người, hỏi nàng: "nàng còn dám thêu túi hương cho Phuong ngự y không?"

Hạ Trọng Phuong không đáp, vẫn dùng tay đẩy Trầm Tử Trai ra.

Trầm Tử Trai nhất thời bất chấp tất cả, chộp lấy hai bên cổ áo của Hạ Trọng Phuong, kéo mạnh một cái, đã vạch hết xiêm y của nàng ra, không chỉ kéo xiêm y của nàng, hắn còn men theo ánh nến, nhìn "ngọc cơ trắng tuyết" của Hạ Trọng Phuong, hai điểm nho nhỏ trước ngực rung động, quấy rầy lòng người, nhất thời hắn nuốt nước miếng, giọng nhỏ như sa: "Còn dám thêu túi hương cho kẻ khác không?"

Trên người Hạ Trọng Phuong chợt lạnh, lập tức lấy tay che ngực lại, gọi khẽ, không đáp lời Trầm Tử Trai, chỉ vội vàng muốn dùng xiêm y che đi thân thể.

Trầm Tử Trai không cho nàng dùng xiêm y che lại, hắn cúi đầu ngậm lấy chỗ đỏ bồng ra sức liếm mát, bàn tay to thăm lam chạy xuống dưới bụng Hạ Trọng Phuong, ngón tay như xà khê trượt, hắn lại ngừng đầu hỏi lại một lần nữa: "Có dám hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Phuong ngự y mang theo một hộp thức ăn sang đây, hắn thấy đám người Thanh Trúc đứng ngoài cửa phòng, liền hỏi: "Hạ cô nương đi vào được bao lâu rồi?"

Thanh Trúc đáp: "Ước chừng được hai khắc rồi ạ." (nhỏ tiếng)

Sắc mặt Phuong ngự y khẽ biến, bước lên trước gõ cửa, gọi: "Vương gia, vương gia!"

Lúc này Trầm Tử Trai đang ra sức trêu ghẹo làm cho Hạ Trọng Phuong hết rên lại rỉ, làn da trắng như tuyết nổi lên sắc hồng phấn, dưới ánh nến lại càng quấy rầy, chính bản thân hắn cũng khó kiềm chế, đang chuẩn bị đè lên, thì chợt nghe tiếng gọi của Phuong ngự y, hắn đột nhiên khựng lại, đi tìm bình trà rồi rót ra một chén, hắn quay lại nhìn Hạ Trọng Phuong, thấy cô đã chỉnh sửa lại xiêm y, dùng khăn đơn bao bọc hết thân thể mình, lúc này hắn mới đi mở cửa cho Phuong ngự y vào.

Phuong ngự y vừa đến, thấy tình cảnh trong phòng, thở hắt ra một hơi, rồi lấy thuốc trong hộp thức ăn mà hắn mang đến ra, đưa cho Hạ Trọng Phuong uống, nhìn Hạ Trọng Phuong uống xong, nhìn nàng buông bát thuốc xuống, thế này mới đi theo Trầm Tử Trai, dặn hắn: "Vương gia phải biết bảo vệ thân thể chứ, một ngày đọc chưa giải, thì ngày đó không được đụng vào nữ sắc, nhớ đó!"

Trầm Tử Trai cũng nghĩ mà sợ, nếu lúc đó Phuong ngự y không đến gõ cửa, thật đúng là kiềm nén không được, mặc dù như thế, nhưng hắn lại đáp Phuong ngự y rằng: "Bổn vương là loại người nào chứ hả? Đương nhiên là giữ mình được. Yên tâm đi!"

Phuong ngự y muốn nói gì, nhưng bên ngoài có nha hoàn gọi: "Phuong ngự y, trạng nguyên phu nhân ăn nhầm phải gì rồi, trong người cảm thấy không khỏe, bảo người đến mời Phuong ngự y qua bắt mạch giúp đấy ạ!"

Vừa nghe Vi Thanh Mi không khỏe, Hạ Trọng Phuong hơi lo lắng, nàng thúc giục Phuong ngự y: "Phuong ngự y, người mau đi xem trạng nguyên phu nhân một chút."

Phuong ngự y nghe giọng nói hoảng hốt của nha hoàn, cũng không dám chậm trễ, dặn dò Trầm Tử Trai hai câu, rồi vội vàng đi.

Trầm Tử Trai nhanh chóng đóng cửa, ngồi bên giường nhìn Hạ Trọng Phuong: "Phuong nương, đã trướng sữa chưa?"

"Làm sao mà nhanh vậy chứ?" Hạ Trọng Phuong cúi đầu không nhìn Trầm Tử Trai, chỉ nhìn chăm chăm đầu gối của mình.

Trầm Tử Trai thấy nàng còn bọc mình trong đồng chắn, nhất thời muốn cởi ra, nhưng thấy Hạ Trọng Phuong bất động không nói gì, lại rút tay về, nhất thời xoa xoa tóc Hạ Trọng Phuong, vuốt ve, rồi xoa tới cảm Hạ Trọng Phuong, nâng cảm nàng lên, bức nàng đối diện với mình, hắn cúi đầu khẽ đặt môi mình lên môi nàng, hôn từng chút từng chút một, vừa nói nhỏ nhỏ: "Phuong nương, nàng là bảo bối, là tâm can của bổn vương!"

Lúc này Hạ Trọng Phuong đã hơi trướng sữa, lại bị Trầm Tử Trai hôn, không khỏi rên nhẹ một tiếng, nàng không tự chủ được mà hé môi đỏ mọng, mặc

đầu lưỡi Trầm Tử Trai nhanh chân chen vào, quần lấy cái lưỡi thơm ngon của nàng, cực lực mút vào.

"Vương gia, uống sữa đi!" Hạ Trọng Phương chờ Trầm Tử Trai thở dốc nhả ra, nhẹ nhàng gọi một câu, nâng nửa người lên, xốc chân ra, cởi áo, đưa chỗ đẩy đã đến bên mặt Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai ngâm vào một ngụm thật sâu, nhưng hần không hút, chỉ dùng đầu lưỡi liếm, liếm đến khi Hạ Trọng Phương mềm oặt đi, thế này mới đỡ lấy thất lưng của nàng, ôm nàng ngồi lên đùi bên trái của mình, vừa liếm mút chỗ đẩy đã của cô, vừa rung đùi, khiến cho Hạ Trọng Phương có cảm giác nhộn nhạo như ngồi trên thuyền nhỏ.

Hạ Trọng Phương ngồi trên đùi Trầm Tử Trai, đẩy đã chỗ bị mút, toàn thân run rẩy, không tự chủ được mở đùi ra, người càng mềm ra khi ngồi trên đùi Trầm Tử Trai, theo nhịp hần rung đùi, phát ra tiếng rên khẽ thật sâu.

"Phương nương, Phương nương!" Trầm Tử Trai vừa mút, vừa khẽ gọi, nhất thời đã cởi xiêm y Hạ Trọng Phương, gần như toàn bộ, ánh mắt lưu luyến không rời, hồ hấp càng ngày càng gấp.

Hai tay Hạ Trọng Phương ôm cổ Trầm Tử Trai, đỏ mặt, cúi đầu thấy chỗ đẩy đã của mình rung động, thân thể trắng như tuyết phơi bày trước mặt Trầm Tử Trai, mà hai mắt Trầm Tử Trai mê ly, nhất thời nàng cảm thấy thẹn, không hiểu tại sao lại cảm thấy nhộn nhạo, đành cắn mạnh môi, lúc này mới thanh tỉnh lại một chút, cuống quýt lấy xiêm y che lại, cách xa thân thể Trầm Tử Trai, nhảy xuống giường.

Ở bên kia, Phương nương y theo nha hoàn đi trong bóng đêm, trong lòng lại nghĩ đến bệnh tình Trầm Tử Trai. Đạo này bất mạch, bệnh tình Trầm Tử Trai đã khá ổn định trước, từ nay về sau, cho dù có gần nữ sắc đi nữa, thật ra cũng không có gì đáng ngại. Nhưng hần sẽ không nói cho Trầm Tử Trai biết việc này, ngược lại còn phải nhắc nhở hần, không thể gần nữ sắc. Có như vậy mới có thể giúp Hạ Trọng Phương giữ được trong sạch. Thật ra thì, Hạ cô nương làm nữ nương rồi, sau này có gả cho ai đi chăng nữa, khi nhắc lại chuyện cũ, hần là trong lòng người chồng ấy sẽ có gai. Nhưng mình thì khác, bản thân mình là đại phu, nàng làm nữ nương là do chính mình khuyên nhủ, bản thân hần tin tưởng mình có thể toàn tâm tiếp nhận nàng.

Về phần vương gia, chỉ là vì hần uống sữa của Hạ cô nương, nên mới không muốn rời xa nữ nương của mình mà thôi. Một khi cai sữa, làm sao còn nhớ tới người nữ nương này? Nếu vương gia muốn mưu đại sự, sau này có cưới vương phi hay trắc phi, đều chọn những người có thể lực, chưa chắc hần đã nhớ đến Hạ cô nương. Chỉ cần hần chờ, chờ đến khi vương gia khỏi bệnh hết độc, hần sẽ đến Giản gia cầu hôn, chắc chắn Giản gia sẽ vui vẻ chấp nhận hôn sự này.

Đạo này mỗi ngày Phương nương y đều tiếp xúc với Hạ Trọng Phương, không biết từ lúc nào thì đã chôn hình bóng Hạ Trọng Phương dưới đáy lòng, về phần Hạ Trọng Phương qua lại, thậm chí bây giờ nàng làm nữ nương, hần có thể tìm ra một đồng lý do để cho giải thích giúp Hạ Trọng Phương, tất cả đều là bất đắc dĩ, không thể trách Hạ Trọng Phương được.

Nhất thời đến phòng Vi Thanh Mi, Phương nương y vội vàng đi lên bất mạch, lại hỏi bà ăn nhâm cái gì vậy?

Vi Thanh Mi vừa nãy không thoải mái, bây giờ đã khỏe hơn nhiều, bà cười nói: "Là bọn nó căng thẳng vợ vẫn đấy. Ta chỉ là tham lạnh, ăn thêm một miếng dưa hấu thôi, bụng dưới hơi khó chịu một chút, cũng không phải bệnh nặng gì."

Vương Du đứng bên cạnh nói: "Sắc mặt mẹ vừa nãy trắng bệch, còn nói chúng con căng thẳng vợ vẫn à?"

Vương Tông cũng làm chứng: "Còn không phải? Ngay cả môi cũng không có tí huyết sắc nào."

Vương Tinh Huy cũng xốt Vi Thanh Mi, ông thờ dãi: "Khi Thanh Mi còn trẻ, hàng năm nắng nóng, thích nhất là ăn dưa hấu. Mấy năm bị bệnh, nàng không dám ăn dưa hấu, nhưng gần đây thấy khỏe hơn mới dám ăn, không ngờ mới ăn một lần lại thành như vậy."

Vi Thanh Mi liền trấn an Vương Tinh Huy bằng ánh mắt, ý bảo ông đừng lo.

Nơi này Phương nương y bất mạch xong, hần cười: "Phu nhân thuộc thể hàn, không nên ăn gì đó lạnh, nên ăn nhiều thức ăn thể nhiệt để dưỡng máu. Dưa hấu lại càng không thích hợp để ăn nhiều." Nói xong cho người lấy thủ dược hoàn đến: "Không cần phải hốt thuốc, uống hai viên này với vị hoàn là ổn thôi."

Sau đó sai người chạy đi lấy thuốc, Vi Thanh Mi liền nhìn Phương nương y, lại so sánh hần với Vương Du, suy đi nghĩ lại, bà thấy đây đúng là lương phối, rồi bà hỏi hần vài chuyện phiếm, hỏi trong nhà hần còn người nào, vì sao còn chưa kết hôn.

Phương nương y là một y nhân bất mạch, có khi vì để cho bệnh nhân thả lỏng, dời sự chú ý, hần cũng sẽ nói chuyện phiếm, lúc này nghe Vi Thanh Mi hỏi, hần cũng không nghĩ nhiều, chỉ đáp lại tất cả.

Lúc này Vi Thanh Mi dùng ánh mắt mẹ vợ nhìn con rể để nhìn Phương nương y, càng nhìn càng ưa, hần không thể phớt lờ Vương Du cho hần ngay lập tức, nhất thời nói: "Bệnh của Vương gia nay đã ổn định, Phương nương y cũng nên suy tính hôn sự của mình đi chứ, không biết trong lòng Phương nương y đã chọn ai chưa? Có muốn ta làm bà mối cho không?"

Mọi người ngạc nhiên, người còn mang bệnh, sao lại đột nhiên muốn làm bà mối thế chứ?

Phương nương y đáp Vi Thanh Mi: "Vẫn phải đợi vương gia khỏe lại rồi bàn tiếp!"

Vi Thanh Mi vừa nghe, hơi thất vọng, nhưng lại phần khởi trở lại, sợ cái gì, gần quan được ban lộc, không phải hai ba ngày Du nương lại mời Phương nương y qua chẩn mạch một lần sao? Hai người chung đụng nhiều ngày, một ngày nào đó, hai người sẽ thông suốt. Về phần tâm tư của Du nương với vương gia

cũng sẽ bị dập tắt.

Nhất thời lấy viên thuốc đến, Phương ngự y nhìn Vi Thanh Mi uống thuốc uống nước xong, chẩn đoán thấy đúng là không còn gì đáng ngại, thế này mới cáo từ đi ra.

Phương ngự y vừa ra ngoài, hần chạy tới tòng hạc viện, vừa đến cửa viện, lại thấy Hạ Trọng Phương đi ra, nàng đang tính về Giản phủ, nhất thời liền đưa nàng ra phủ, vừa đi vừa nói chuyện.

Nhìn nha hoàn, bà tử đi thấp xuống, chắc chắn các nàng không nghe rõ mình nói gì Hạ Trọng Phương mới nhỏ giọng hỏi: "Phương ngự y, bệnh của vương gia, nếu cai sữa thì có trở ngại gì không?"

Phương ngự y nói: "Gần đây bệnh tình của Vương gia cũng coi như ổn định, cai sữa hai ba ngày, thay vào đó thì uống trà được, chắc sẽ không có gì đáng ngại đâu, nhưng mà dù sao vẫn chưa khỏi hẳn, hẳn đã có thói quen uống sữa rồi cũng không nên làm gián đoạn, cứ tiếp tục uống sữa thôi."

Hạ Trọng Phương vừa nghe, liền nhẹ giọng nói: "Cứ như vậy đi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ bị bệnh đau đầu, đêm mai sẽ không tới được. Ài, là vì sáng mai hoặc ngày kia, cha mẹ tôi sẽ đến kinh thành để chứng minh thân phận của tôi, tôi cũng không tiện sang đây. Chỉ là Vương gia bá đạo quá, đừng nên nhiều lời, cứ nói tôi bị đau đầu là được rồi."

Phương ngự y hơi dừng cước bộ, nghĩ nghĩ rồi nói: "Nếu như ngày mai cô muốn sinh bệnh, thì đừng nên mời đại phu bên ngoài, cứ nói là ta điều trị thân thể cho cô, cho người sang đây mời ta qua bắt mạch. Đến lúc đó ta bảo cô nóng quá sinh bệnh, nên nghỉ ngơi hai ngày là xong."

Hạ Trọng Phương vội thấp giọng cảm tạ, nhất thời đến cửa phủ, vừa vặn Giản Mộc Huyền cũng đến, liền lên xe ngựa đi về.

Hạ Trọng Phương mới về đến Giản phủ, thái phó phu nhân liền cho người gọi nàng qua, bà cười nói: "Dường phụ dường mẫu con không quen với khí hậu nên nán lại trấn nhỏ ngoài thành một ngày, ngày kia mới có thể đến đây được."

"Bọn họ không sao chứ ạ?" Hạ Trọng Phương hơi lo lắng: "Đã có tuổi rồi lại lặn lội đường xa, nhờ phong thủy không hợp sẽ mắc bệnh mất."

Thái phó phu nhân nói: "Trong thư nói là, đã thỉnh đại phu đến chẩn trị rồi, may mà thân thể dường phụ dường mẫu con tráng kiện nên không sao cả."

Hạ Trọng Phương nghe vậy mới yên lòng.

Thái phó phu nhân lại nói: "Phần mẹ đẻ của con, ta vẫn chưa có được tin tức nào. Nhưng cũng đừng sợ, có dường phụ dường mẫu con làm chứng, nhân chứng vật chứng đều có, con lại giống tổ mẫu như thế này, không tìm được mẹ con cũng không sao."

Cho dù thái phó phu nhân có nói ra, mẹ đẻ Hạ Trọng Phương là Tiểu Ngọc Lan, tìm được mẹ đẻ đối với Hạ Trọng Phương mà nói, nó chẳng có tí lợi gì, ngược lại tìm không thấy mới là chuyện tốt.

Hạ Trọng Phương lại không nghĩ như thế, dù sao cũng là mẹ đẻ, có thể tìm được thì quá tốt, về phần cái khác, chỉ có thể nói là vận mệnh trêu ngươi.

Từ trong phòng thái phó phu nhân đi ra, Hạ Trọng Phương gặp Giản Mộc Thanh, nhất thời dừng bước lại, gật đầu.

Dạo này Giản Mộc Thanh và Giản Mộc Lam theo Hạ Trọng Phương cùng đi học, nhưng các nàng lại tự lập một thành (tự chơi với nhau), nếu không phải có chuyện cần, thì cũng không nói chuyện với Hạ Trọng Phương, Hạ Trọng Phương cũng quen rồi, điềm nhiên mà sống.

Bây giờ Giản Mộc Thanh thấy Hạ Trọng Phương gật đầu, cô ta không thèm quan tâm đến nàng, tự đi vào gặp thái phó phu nhân.

Tiền bà tử vốn đi bên người Hạ Trọng Phương, mắt thấy Hạ Trọng Phương bị Giản Mộc Thanh lạnh nhạt lần thứ hai, bà nhìn không được mà nói: "Nói cho cùng thì Phương nương cũng là tỷ tỷ của nàng ta, cho dù không chào một tiếng thì gật đầu một cái sẽ bị rớt thịt à? Nhìn thanh cao vậy mà..."

Hạ Trọng Phương ngắt lời Tiền bà tử: "Ai bảo con lai lịch bất chính chứ? Làm sao trách mội ấy được." Nàng nói xong, lòng cảm thấy xót xa, đã biết thân phận, nếu thật muốn gả cho Trầm Tử Trai, thì chỉ có làm thiếp. Nhưng nếu mình làm thiếp, về sau mình sinh nữ nhi, gặp nữ nhi chính thất, chẳng phải là cũng bị xem thường giống mình bây giờ à? Không, mình không thể làm tiểu thiếp, mình phải làm chính thê.

Ngày hôm sau, Hạ Trọng Phương vẫn đi học như thường, giữa trưa lại tập viết chữ, không có gì lạ thường, sau khi ngủ trưa dậy mới nói là mình đau đầu.

Linh Chi vội vàng báo cho thái phó phu nhân biết, thái phó phu nhân tính cho người đi mời đại phu về, nhưng Linh Chi lại nói: "Phương nương nói, nàng là nữ nương vương gia, không thể uống thuốc tùy tiện được, nếu bị bệnh, thì phải mời Phương ngự y đến bắt mạch kê đơn, thuốc của đại phu khác nàng không dám dùng."

Thái phó phu nhân vừa nghe, lập tức sai người đến Vương phủ mời Phương ngự y lại đây.

Phương ngự y đến đây rất nhanh, nhất thời đi bắt mạch cho Hạ Trọng Phương, chỉ nói bị say nắng, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày sẽ khỏe.

Thái phó phu nhân lo lắng, tự thân đến đây xem, nghe Phương ngự y nói đáng không ngại, lúc này bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Khó mời được Phương ngự y lại đây, Hạ Trọng Phương muốn nhờ hần bắt mạch cho thái phó phu nhân, nên mới nói: "Phương ngự y, gần đây khẩu vị của tổ mẫu không được tốt, phiền người bắt bắt mạch cho bà luôn nhé!"

Phuong ngự y tự không từ chối, hoàn toàn đồng ý.

Thái phó phu nhân hơi bất ngờ, bà cười nói với Hạ Trọng Phuong: "Đứa nhỏ này, bản thân bị bệnh lại còn nhớ đến khẩu vị của tổ mẫu không tốt."

Phuong ngự y để một cái gối dưới cổ tay thái phó phu nhân, rồi nhẹ nhàng bắt mạch giúp bà: "Bệnh của lão phu nhân là do thường hay nổi giận tích tụ mà thành, hàng năm không vui vẻ, khiến khí huyết tắc nghẽn, bây giờ trời khô nóng, dạ dày bị nhiệt, nên khẩu vị mới không tốt. Uống vài thang thuốc là ổn." Nói xong thì dẫn dò nha hoàn hầu hạ bên người thái phó phu nhân: "Bình thường nên chọc lão phu nhân cười nhiều một chút, dù sớm hay muộn cũng phải đi tăn bộ, ăn uống sẽ ngon hơn."

Bọn nha hoàn vội vàng ứng .

Thái phó phu nhân dẫn Phuong ngự y ra khỏi phòng, đi vào phòng khách, ngồi xuống, nha hoàn lên phụng trà, rồi bà hỏi về bệnh tình của Hạ Trọng Phuong.

Phuong ngự y cười: "Lão phu nhân đừng quá lo lắng, quả thực chỉ bị say nắng, không có gì đáng ngại"

Thái phó phu nhân vừa nghe, thần sắc mới trở lại bình thường, bà thấp giọng nói: "Dường phụ dưỡng mẫu Phuong nương sáng sớm mai sẽ đến, nó lại bị bệnh ngay lúc này, đúng là làm người khác lo lắng mà."

Phuong ngự y tự nhiên hiểu được, hần nói: "Uống thuốc xong, sáng mai sẽ khỏe thôi."

Thái phó phu nhân nghĩ sáng mai Hạ phụ Hạ mẫu tới, hần sẽ phải nói hết mọi chuyện từ khi Hạ Trọng Phuong lên kinh, không thể không nói đến cột mốc nặng đến Vương phủ làm nữ nương, chỉ là chuyện Hạ Trọng Phuong vào Vương phủ, bản thân nàng chỉ nói sơ lược, không tường tận, nhân cơ hội này bà liền hỏi Phuong ngự y, mới biết được tí mĩ hơn chút.

Phuong ngự y nghe thái phó phu nhân hỏi, hần liền kể hôm đó Hạ Trọng Phuong đến Vương phủ như thế nào, sao lại bị hiểu lầm là nữ nương. Lại nói: "Hạ cô nương lúc ấy cũng không chịu làm nữ nương, nhưng vì ta hứa hẹn, nếu cô ấy chịu làm nữ nương, sau này ta sẽ giúp cô ấy tìm được một quý tế điều kiện hơn hần Quý Minh Xuân, để nàng tát Quý Minh Xuân một cái tiêu hận, lúc đó cô ấy mới đồng ý."

"Phuong ngự y đồng ý với Phuong nương, giúp con bé tìm một vị quý tế?" Thái phó phu nhân hơi kinh ngạc.

Phuong ngự y cười nói: "Mặc dù ta có hứa hẹn, nhưng nàng bây giờ là tiểu thư của Giản phủ, tự ta không phải quan tâm nữa."

Thái phó phu nhân nhìn Phuong ngự y một cái rồi nói: "Phuong nương làm nữ nương của vương gia, muốn tìm một vị quý tế, sợ là không dễ."

Phuong ngự y bưng ly trà lên nhưng không uống, trả lời thái phó phu nhân: "Chưa chắc là không chọn được ai."

Thái phó phu nhân vừa nghe lời thâm ý sâu sắc này, bà bảo nha hoàn với bà từ đi ra ngoài rồi hỏi: "Phuong ngự y có thể giới thiệu không?"

Phuong ngự y chỉ chỉ cái mũi của mình mà nói: "Người đó chính là ta."

Tay Thái phó phu nhân run lên, ly trà trong tay thiếu chút nữa là không còn, nhất thời nói lớn: "Cậu không ngại Phuong nương đã từng qua lại?"

Phuong ngự y thân nhiên nói: "Dạo này tiếp xúc với nhau, ta rất thích Phuong nương."

"Hôn sự của cậu, tự cậu có thể làm chủ được à?" Thái phó phu nhân lại kinh ngạc.

Phuong ngự y gật gật đầu nói: "Ngày đó vì trị liệu cho vương gia, bỏ qua hôn sự với Nghiêm gia, từ đó về sau không hề nói chuyện hôn sự nữa. Trước đó may nhờ Hạ cô nương cứu sống vương gia, ta đã đề cập cùng gia phụ, Hạ cô nương là ân nhân chúng ta, sau này nếu nàng không tìm được một người tốt, thì ta sẽ kết hôn với nàng. Gia phụ cũng đã đồng ý. Đợi đến khi vương gia khỏi hần, ta sẽ nghị thân."

Thái phó phu nhân không nói lại được gì. Đúng là Phuong ngự y là nhân tuyển tốt, còn là tốt ngoài ý muốn. Phuong gia cũng là thế gia, sau này Phuong nương thực gả cho Phuong ngự y, trừ phi phân gia, nếu không, chỉ sợ khó có thể sống yên ở Phuong gia. Và lại Phuong ngự y vốn chỉ trầm mê y thuật, làm sao biết được sau khi cưới Phuong nương, hần có thể chịu được nhiều áp lực không? Cũng không biết sau này Phuong nương phải chịu bao nhiêu uất ức?

Cách tốt nhất đó là gả Phuong nương đi thật xa, rồi xa kinh thành, rồi xa lời đồn đãi, nhưng Phuong ngự y có thể rời khỏi kinh thành không?

Thái phó phu nhân trầm ngâm, cuối cùng bà cười nói: "Phuong ngự y nhìn trúng Phuong nương, là phúc khí của nó. Nhưng chuyện hôn sự, thì cần phải lo lắng nhiều mặt lắm, mà chuyện Phuong nương từng là nữ nương của Vương gia, sau này bị người ta đàm tiếu lại, ắt không thể khóa lấp được. Sau này sẽ phải bị giễu cợt nhiều. Làm trượng phu của con bé, nghe được lời đồn, một lần hai lần có thể chịu được, mười lần trăm lần, nhất định cũng phải chịu được."

Phuong ngự y hơi sốt ruột, thấp giọng nói: "Ta không ngại."

Thái phó phu nhân thờ dãi: "Vẫn là nên đợi vương gia hết bệnh đi, Phuong nương không cần phải làm nữ nương nữa, lúc đó lại nói tiếp! Nhưng những lời này, mong Phuong ngự y đừng nói trước mặt Phuong nương."

Phương ngự y ứng, nhất thời cáo từ ra phủ.

Trầm Tử Trai nghe Hạ Trọng Phương bị bệnh, hơi lo lắng, đợi khi Phương ngự y đã về, vội vàng hỏi kỹ một lúc lâu.

Phương ngự y nói: "Chỉ là bị say nắng, cũng không đáng lo ngại, nhưng mà trong thời gian này, không có thể cho vương gia uống sữa được để tránh lây bệnh cho vương gia."

Trầm Tử Trai nghe Hạ Trọng Phương không bị bệnh gì nặng, hẩn thở phào một cái, rồi hẩn lại nghe mình không được uống sữa, không khỏi trợn mắt: "Vậy bốn vương phải

phải làm sao bây giờ?"

Phương ngự y thăm dò mò hỏi, đáp: "Vương gia không thể trực tiếp uống được, thì thử uống chút trà được đi! Chống đỡ vài ngày thôi, đợi Hạ cô nương hết bệnh rồi lại sang đây tiếp tục cho vương gia uống sữa."

Trầm Tử Trai có chút bất mãn, hẩn phải uống trà được chứ không được uống sữa à?

Tối tối, Phương ngự y liền nấu trà được bung qua cho Trầm Tử Trai uống, Trầm Tử Trai uống nửa bát thì không chịu uống nữa, mặc dù không có nôn ra, nhưng hẩn cũng la hét nói không ổn, nói cái gì tràng vị bị co thắt.

Phương ngự y vốn chỉ tính cho Trầm Tử Trai uống nhiều lắm là nửa bát, bây giờ thấy hẩn không chịu uống, được thôi, cho hẩn ăn miếng mút hoa quả để bớt đắng.

~ (▽) ~

Trời sinh Trầm Tử Trai không thích ăn mút hoa quả, đành để cho người khác cầm, nhắm mắt ăn một thìa mới thôi.

Tô Ngọc Diệp nghe Trầm Tử Trai ăn không ngon, nên nấu canh mang sang đây, nhất thời vào phòng, thấy Phương ngự y cũng ở đây, liền hỏi: "Nghe nói Hạ cô nương bị bệnh, đã mời Phương ngự y qua chẩn trị, không biết cô ấy bị bệnh gì?"

Trầm Tử Trai thấy Tô Ngọc Diệp quan tâm đến Hạ Trọng Phương, nhất thời hơi vừa lòng, trên mặt cũng tươi cười.

Tất nhiên là Phương ngự y trả lời Tô Ngọc Diệp, hẩn thấy Tô Ngọc Diệp mang canh sang, đây là canh giải nhiệt, liền khuyên Trầm Tử Trai dùng một ít.

Khẩu vị Trầm Tử Trai cũng không ngon, lắc đầu nói: "Uống trà được vô, cái gì cũng không muốn ăn."

Nhất thời nói chuyện, Vương Du Vương Tông cũng đến đây.

Vương Du chỉ quan tâm chuyện Trầm Tử Trai ăn không ngon, Vương Tông lại đi theo Phương ngự y hỏi thăm bệnh tình Hạ Trọng Phương, lại đưa một cái hộp cho Phương ngự y: "Đây là sách dạy đánh cờ, sáng mai Phương ngự y gặp Phương tỷ tỷ thì đưa cho tỷ ấy nhé. Tỷ tỷ bị bệnh chắc sẽ buồn lắm, vừa lúc đó sách dạy đánh cờ cũng được."

Vương Du vừa mới thấy Vương Tông tìm sách dạy đánh cờ, cứ ngỡ cậu mang đến cho Trầm Tử Trai, nên nàng cũng không ngăn cản, bây giờ thấy cậu lấy sách dạy đánh cờ ra, lại nhờ Phương ngự y đi đưa cho Hạ Trọng Phương, nhất thời nổi đóa, buột miệng nói: "Cô ta thì biết bao nhiêu chữ mà đòi xem sách đánh cờ chứ?"

Vương Tông thật thà đáp: "Phương tỷ tỷ rất thông minh, lần trước dạy tỷ ấy chơi cờ, tỷ tỷ học nhanh lắm nha, sách dạy đánh cờ này nhất định có thể đọc được."

Trầm Tử Trai thấy Vương Tông lấy sách dạy đánh cờ ra, khiến hẩn cũng muốn chơi cờ, nhất thời nói với Vương Tông: "Đến đây, làm một ván!"

Kỳ nghệ Vương Tông chỉ thường thường, xưa nay tìm Vương Tĩnh Huy hoặc Vương Du chơi cờ, cuối cùng lại bị ghét bỏ, bây giờ Trầm Tử Trai chủ động yêu cầu chơi cờ, cậu không khỏi mừng rỡ, thay nhau sắp xếp bàn cờ.

Khi Trầm Tử Trai chơi cờ với Vương Tông, Vương Du liền ngồi bên cạnh Vương Tông chỉ điểm, đợi đến ván thứ hai, nàng liền thay Vương Tông, cùng Trầm Tử Trai hạ thủ.

Tô Ngọc Diệp vốn chỉ mỉm cười nhìn, nhất thời thấy Vương Tông thối lui, sửa lại thành Vương Du chơi cờ với Trầm Tử Trai, không khỏi cắn răng, nhưng nàng muốn giả vờ rộng lượng, nên không nói gì thêm, chỉ dặn dò hạ nhân phụng trà phụng nước hầu hạ.

Trầm Tử Trai với Vương Du chơi ba ván cờ, có thua có thắng, nhất thời cũng mệt mỏi, liền liếc mắt nhìn Lục Mộng một cái.

Lục Mộng tiến khách, cô cười đưa cho Vương Tông một cái hà bao: "Đây là vương gia thưởng cho Tông thiếu gia vì trò vui này, Tông thiếu gia cảm đi."

Lúc cả nhà Vương trạng nguyên ở Vương phủ, Vương Tông thường chạy loạn khắp nơi, thấy nha hoàn nào cũng gọi ngọt ngào là tỷ tỷ, đa số bọn nha hoàn đều thích cậu. Lục Mộng thấy cậu cũng thường trêu ghẹo vài câu.

Tiền bước mọi người xong, trong phòng yên tĩnh hẳn, Trầm Tử Trai tự mình rửa mặt mới trên giường, trong thời gian ngắn làm sao ngủ được?

Lục Mộng nghe động tĩnh, liền tiến vào hỏi: “Vương gia có cần uống trà không ạ?”

Vừa nghe chữ trà, Trầm Tử Trai tức giận, lạnh giọng: “Đêm nay không phải uống trà được rồi à? Còn uống trà gì nữa?”

“Vậy thì, có muốn uống nước hay không ạ?” Lục Mộng thấy ngữ khí nóng nảy của Trầm Tử Trai, trong lòng thầm đoán, là vì Hạ Trọng Phương chưa từng ngừng việc cho hắn uống sữa nên hắn không quen?

Mấy tháng qua, mỗi đêm, Trầm Tử Trai đều uống sữa, đột nhiên đêm nay không có sữa uống, quả thật không quen, cảm thấy thiếu gì đấy, thật cô đơn. Hiện giờ nghe Lục Mộng nói, lại hừ một tiếng, cuối cùng nói: “Đưa cho bốn vương một chén sữa.” Không có sữa của ai đó, sữa bò cũng chấp nhận. =.=

Khi sữa được bung tới, Trầm Tử Trai uống một ngụm lại để xuống, sữa tanh quá! Vẫn là sữa của Phương nương ngọt lành ngon miệng. Uống cực kì **. Không biết bệnh Phương nương khi nào mới khỏe đây?

Đêm nay Trầm Tử Trai ngủ không ngon, hần than vẫn thở dài mãi, thập phần gian nan.

Ban đêm không có sữa uống, đêm thật dài!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Đêm nay Hạ Trọng Phương cũng ngủ không ngon, phân nửa là vì ngày mai sẽ gặp Hạ phụ Hạ mẫu, nửa còn lại, là vì mấy tháng nay, đêm nào cũng cho vương gia uống sữa, đột nhiên đêm nay không đi, nên hơi bất an.

Thái phó phu nhân sợ nàng bị bệnh lại, nên hỏi nha hoàn hai lần, nghe nói uống thuốc xong, đã lên giường nghỉ ngơi, thế này mới an tâm.

Tiền bà tử canh giữ bên giường, thấy Hạ Trọng Phương ngủ không ngon, bà nhẹ nhàng hỏi: "Phương nương sợ chuyện có biến à? Theo lão bà tử thấy, đúng đó, Phương nương giống hệt thái phó phu nhân, tất nhiên là tiểu thư Giản phủ rồi."

Hạ Trọng Phương thấp giọng nói: "Không biết mẹ đẻ của con ở đâu?"

Tiền bà tử nghe nàng lo lắng chuyện này, bà nói: "Thái phó phu nhân đã cho người đi tìm, chắc sẽ tìm được thôi." Nói xong lại hơi do dự: "Suy cho cùng, nếu là mẹ đẻ của Phương nương, bà tử không nên lắm mồm nhưng mà..."

"Bà bà có chuyện gì cứ nói." Hạ Trọng Phương thấp giọng nói: "Tuy Thái phó phu nhân là tổ mẫu của con, cũng yêu thương con, nhưng rất uy nghiêm, và lại thời gian con vào phủ ngắn quá, có chuyện cũng khó nói. Còn bà bà với con thì đồng cam cộng khổ, có chuyện gì bà bà nói đi."

Tiền bà tử nghe xong, thế này mới lớn mật nói: "Thân phận của mẹ đẻ Phương nương không tiện nghị luận, nếu tìm ra, lại bị người ta đồn linh tinh, thân thể Phương nương lại thêm một phần không thuận mắt. Đầu tiên là Phương nương bị chồng ruồng bỏ, tiếp theo là làm nhũ nương, sau lại là con gái riêng, thêm một người mẹ đẻ không có phu quân, con xem xem, như thế này thì làm sao tìm được một giai tử tốt? Hiện nay thái phó phu nhân nói là tìm không thấy mẹ đẻ của Phương nương, có thể không phải tìm không ra, mà là không muốn tìm tí mĩ mà thôi! Phương nương cũng không cần phải cầu thái phó phu nhân tìm nữa. Chỉ cần đợi Hạ phụ Hạ mẫu làm chứng thì Phương nương có thể yên tâm làm tiểu thư Giản phủ rồi!"

Hạ Trọng Phương không nói gì, trong lòng hơi ngỡ ngàng, đó là

mẹ đẻ mà, làm sao có thể không tìm bà, không để ý đến bà?

Lời Tiền bà tử nên nói bà cũng đã nói, phải làm như thế nào, đó chuyện của chính Hạ Trọng Phương, nhất thời không cần phải nhiều lời nữa, thả màn xuống cho Hạ Trọng Phương, lui xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Trọng Phương mới dùng đồ ăn sáng xong, xúc miệng, thấy hai nha hoàn của thái phó phu nhân đến gọi nàng, cười nói: “Một đồng người vào phủ đã bái kiến lão phu nhân, lão phu nhân cho gọi Phương nương mau đi qua đó đây!”

Hạ Trọng Phương vừa nghe, liền biết Hạ phụ Hạ mẫu đến, nhất thời vội vàng chuẩn bị, bảo Tiền bà tử đi theo bên người, một đường đi đến phòng của thái phó phu nhân.

Thái phó phu nhân đang nói chuyện với Hạ phụ Hạ mẫu, thấy bọn họ mất tự nhiên, liền an ủi: “Các người là dưỡng phụ dưỡng mẫu của Phương nương, cũng là nói có duyên với Giản phủ, đừng sợ, có sao nói vậy thôi!”

Hạ phụ hạ mẫu ở quê cũng xem như là người giàu có, nhưng lần này vào kinh, vào Giản phủ, vẫn suýt chút nữa bị mờ mắt, nhìn đám người thái phó phu

nhân, làm sao dám thả lỏng?

Bạch thị phu nhân lạnh lùng nhìn Hạ phụ Hạ mẫu, thấy bọn họ chỉ tầm đầu bốn mươi tuổi, lại vừa đen vừa thô, so với thái phó phu nhân tuổi đã năm mươi còn già hơn, vào phủ rồi vẫn cúi đầu khom lưng, nhất thời thâm than, đám người như thế, thì có thể nuôi ra ai tốt được? Trách không được Hạ Trọng Phụng bị hù, lại cam tâm tình nguyện đi làm nhũ nương!

Hạ phụ Hạ mẫu ngồi ghé phía dưới thái phó phu nhân, mông cũng không dám ngồi hết, chỉ ngồi mém mém, thấy mọi người nhìn qua, nhất thời hơi căng thẳng, lầm bầm: “Năm đó chúng tôi không hề cố ý ẵm Phụng nương đi, thật sự là...”

Nhất thời Hạ Trọng Phụng đi vào, thấy Hạ phụ Hạ mẫu đang ngồi, không khỏi gọi một tiếng: “Cha mẹ!”

Hạ mẫu nghe giọng nói của Hạ Trọng Phụng, tính đứng lên tới đón, nhưng vừa nhấc mắt thì thấy Hạ Trọng Phụng xinh đẹp trắng trẻo, ăn mặc lụa là, trang sức rực rỡ, cả người khí phái, không còn là con bé gầy còm đen nhem ngày trước, nhất thời há hốc mồm, đứng tại chỗ.

“Mẹ!” Hạ Trọng Phụng lại gọi một tiếng, bước đến nói: “Hai người rốt cuộc cũng tới rồi!”

Hạ mẫu khó khăn phục hồi lại tinh thần, cũng cười theo: “Không dám nhận cách gọi này của Phụng nương, cứ gọi ta là Hoa thẩm đi!”

Thái phó phu nhân ngồi ở trên ho nhẹ một tiếng, thế này Hạ Trọng Phụng mới chú ý tới những người trong nhà, bình tĩnh đi lên bái kiến Giản thái phó và thái phó phu nhân trước, rồi mới đi bái kiến Giản Phi Văn và Bạch thị, bái kiến xong, sau đó ngồi xuống, nói chuyện vài câu với Hạ phụ Hạ mẫu.

Dù sao Hạ phụ Hạ mẫu cũng nuôi lớn Hạ Trọng Phụng, nói chuyện với nàng chốc lát liền khôi phục chút thần thái ngày xưa, không còn mất tự nhiên nữa.

Nhất thời Tiền bà tử cũng đi lên gặp Hạ phụ Hạ mẫu, đừng nói tình cảnh sau đó.

Hạ phụ Hạ mẫu thấy Tiền bà tử dường như phú thái hơn xưa, không khỏi hâm mộ, khí hậu kinh thành quả nhiên là dưỡng nhân, Tiền bà tử vốn là một bà tử không nơi nương tựa, bây giờ thì khác hẳn. Tiền bà tử có thể khác xưa thì tại sao Hạ phụ Hạ mẫu không thể khác???

Năm đó bọn họ nuôi Hạ Trọng Phụng, có thể nói là không hề bạc đãi, còn để cho nó học chữ nữa kìa! Tới khi hôn phối, vốn muốn phối thân nữ cho Quý Minh Xuân, nhưng bà tử xem tướng nói tướng mạo Hạ Trọng Phụng tốt, bọn họ cũng nghĩ Quý Minh Xuân muốn lên kinh đi thi, là một người đọc sách có tiền đồ, tuy không phải thân nữ nhưng chẳng phải cũng gả Hạ Trọng Phụng cho Quý Minh Xuân đó sao? Tuy là sau lại bị Quý Minh Xuân hù dọa, nhưng không phải Hạ Trọng Phụng trong họa được phúc à?

Hạ mẫu nói chuyện, liền nắm tay Hạ Trọng Phụng: “Mẹ, à không, thẩm nuôi con một thời gian, cũng mong rằng con sẽ sống tốt, nay con đã thành quý nữ, thẩm cũng yên tâm.”

Hạ Trọng Phụng nghe Hạ mẫu tự xưng là thẩm, nhất thời có chút không được tự nhiên, chỉ hỏi tình hình của ca tẩu trong nhà.

Hạ mẫu thấy Hạ Trọng Phụng nhớ tình cũ, cũng cảm thấy mừng thầm.

Hạ phụ thấy người quen là Tiền bà tử cũng tự nhiên hơn, ông hỏi: “Đã tìm thấy con gái và con rể chưa?”

Tiền bà tử đáp: “Chưa tìm được!”

Hạ phụ lại hỏi: “Vậy bà lưu lạc như thế nào mà lại vào Giản phủ?”

Tiền bà tử cười nói: “Bây giờ Bà tử đang theo hầu hạ Phụng nương, làm bà tử quản sự bên cạnh Phụng nương!”

Hạ phụ nghe, đánh mắt nhìn Hạ mẫu, Tiền bà tử người ta có thể làm bà tử quản sự bên người Phụng nương, bà là dưỡng mẫu, đến lúc đó cũng có thể tranh thủ làm bà tử quản sự đi! Nếu có thể dựa vào dưỡng nữ để vào kinh thành dưỡng lão, vậy thì sống cả đời này không uổng!

Thái phó phu nhân bảo nha hoàn bà tử lui xuống, rồi mới nói với Hạ phụ Hạ mẫu: “Năm đó chuyện xảy ra như thế nào, các người mau nói rõ ra.”

Mồm miệng Hạ mẫu nhanh nhẹn hơn, bà lên tiếng kể lại từ đầu

Hạ mẫu họ Tào, nhà mẹ đẻ cách nhà chồng không tính là xa, chỉ cách hai cái trấn.

Khi đó là tháng bảy, trời nóng phát điên, Hạ mẫu mang thai đã hơn tám tháng, gần đến tháng thứ chín, đột nhiên nhận được tin người ta truyền miệng, nói là mẹ bà – Đĩnh lão nương bị bệnh nguy kịch, bảo bà mau chạy về xem.

Hạ phụ không cho Hạ mẫu về nhà mẹ đẻ, nhưng Hạ mẫu luôn quả quyết, không để ý đến sự phản đối của Hạ phụ, tự mình vác theo bụng bầu ra đi. Đến nhà mẹ đẻ, thấy mẹ đẻ - Đĩnh lão nương không được khỏe, nên bà ở lại nhà mẹ đẻ, giúp đỡ ca ca và tẩu tẩu chăm sóc Đĩnh lão nương. Đĩnh lão nương sinh ra ba người con trai, chỉ có Hạ mẫu là nữ nhi, đương nhiên được xem là bảo bối, hiện Đĩnh lão nương bị bệnh thành như vậy, tuy Hạ mẫu đang mang thai, nhưng cũng không đành lòng mặc kệ lão nương. Cũng may Hạ mẫu quen lao động, mặc dù đang mang thai, nhưng chuyện giúp đỡ cũng không vướng bận gì, bớt đi những lời phàn nàn từ tẩu tẩu.

Không biết là mệnh Đĩnh lão nương chưa tuyệt, hay vì Hạ mẫu tận tâm hầu hạ, chỉ trong nửa tháng, bà đã khỏe hơn rất nhiều, có thể xuống giường đi lại

được.

Thấy Đinh lão nương không có việc gì, Hạ mẫu liền nhờ người đi gọi Hạ phụ tới đón bà trở về. Lúc Hạ phụ tới Tào gia, vì nghĩ ban ngày trời nắng nóng, để trời chiều hẵng về, hai nhà cách nhau không xa, sau giờ Ngọ sẽ đưa bà về. Hạ phụ tự mình đánh xe, để cho Hạ mẫu ngồi trong xe, ông vung roi đánh lừa đi về. Không ngờ mới đi được nửa đường, Hạ mẫu bị đau bụng, nói sắp sinh, không thể đi tiếp được.

Hạ phụ không còn cách khác, đành phải ngừng xe lừa, vừa khéo ven đường có một tòa miếu đồ nát, ông đi xuống xe lừa, dìu Hạ mẫu đi vào trong miếu nghỉ ngơi, an trí một phen, để cho Hạ mẫu chờ ở trong miếu, còn ông thì đi tìm bà mẹ.

Hạ phụ vừa đi, Hạ mẫu đau bụng sinh, nhìn được nửa canh giờ, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Hạ phụ đâu, thấy trời đã dần đen, Hạ mẫu khóc không ra nước mắt, đúng là họa vô đơn chí mà, đột nhiên bên ngoài trời mưa tầm tã, sấm chớp đùng đùng. Đúng lúc đó, bên ngoài ngôi miếu truyền tới tiếng vang, bà tưởng Hạ phụ dẫn bà mẹ tới, đang định gọi to thì lại nghe truyền tới tiếng nói chuyện khẩn trương gấp gáp, hình như là tiếng nói của vùng ngoài (không phải tiếng địa phương), bà sợ hãi, vội vàng bỏ chạy, sờ soạng tìm chỗ ẩn nấp phía sau tượng bồ tát.

Hạ mẫu từng nghe nói, ở gần đây không được yên ổn, đạo tặc thường lui tới, nghĩ tới đó, bà rất sợ không dám phát ra tiếng động. Nhất thời có một đoàn người đi vào ngôi miếu đồ nát, nói tiếng Quan Thoại của kinh thành, Hạ mẫu nấp ở một nơi bí mật gần đó nghe được một lúc lâu mới hiểu ra, thì ra trên đường đi đoàn người này gặp phải đạo tặc, đồng thời, trong đó có một vị phu nhân chuẩn bị sinh, bắt đầu đi đánh đi vào ngôi miếu đồ nát này, để cho bà từ giúp nâng đỡ đẻ, may là mang theo bà mẹ trên đường đi.

Hình như trước đó trong miếu này có người ở, nên có đủ bếp và củi, đám người đó vội vàng đốt lửa, vừa trấn an phu nhân.

Bản thân Hạ mẫu cũng đau bụng sinh, đang do dự có nên đi ra ngoài, van cầu nhà kia bảo bà mẹ đỡ đẻ giúp mình hay không, chợt nghe bên ngoài có tiếng người la lên: "Có tiếng vô ngựa, e là đám đạo tặc đuổi tới rồi, đi mau đi mau!"

"Phu nhân sinh rồi!" Một trận kêu la, lại có tiếng trẻ con khóc, có người dặn dò nữ nương: "Nếu đạo tặc đuổi theo, có thể đại nhân phải cho ngựa chạy nước đại, trẻ con thể nhược không chịu nổi xô xát này, một khi đi, chỉ sợ không bảo đảm, quán gia và nữ nương ra bên ngoài, nhìn chung quanh đây có tìm được nơi trốn không, mau đi trốn đi, tôi hùng đông tái hợp."

Hạ mẫu vừa nghe hai chữ đạo tặc, sợ tới mức tim gan lộn nhào, vội vàng ngậm chặt miệng. Chỉ trong chốc lát, người bên ngoài đã chạy mất. Tiếp theo bên ngoài lại có tiếng nói, là Hạ phụ dẫn bà mẹ tới. Lúc này Hạ mẫu mới chợt hiểu ra, đám người vừa nãy nghe tiếng động, tưởng là đạo tặc, không ngờ đó là Hạ phụ và

bà mẹ.

Hạ mẫu vội vàng lên tiếng đáp lại, Hạ phụ và bà mẹ cảm ơn lòng đi vào, dìu Hạ mẫu ra. Hạ mẫu bị giày vò thấu trời xanh mới sinh ra một nữ anh (*bé gái sơ sinh*).

Nhưng thật không ngờ, đứa trẻ sau khi sinh ra, lúc bà sờ đến đã không còn hơi thở.

Nhất thời trời chợt sáng lên, bên ngoài mưa cũng đã ngừng, đột nhiên có một nữ nhân điên, tóc tai rối bời ôm một hài nhi chạy vọt vào căn miếu đồ nát, ôm hài nhi còn đang khóc chạy đến chỗ Hạ mẫu, vừa hối hả chạy tới vừa nói: "Đừng khóc, đừng khóc, đổi cái khác cho con." Nói xong liền chạy lên nhét đứa con vào lòng Hạ mẫu, rồi lại đoạt đi đứa con không còn hơi thở của Hạ mẫu, chợt chạy biến đi không thấy bóng dáng.

Hạ phụ lật đật đuổi theo, đuổi theo chừng một canh giờ mới quay lại, ông không đuổi theo nữ nhân điên cuồng kia nữa vì lo lắng cho Hạ mẫu nên quay về.

Hạ mẫu ôm đứa trẻ trong lòng, thấy băng dán còn vết máu (băng dán ở chỗ rốn mới cắt), bà biết là mới sinh không lâu, nhất thời đứa trẻ khóc to, bà liền cho bú sữa, không thể buông tay được.

Bà mẹ thấy Hạ phụ trở về, bà liền khuyên nhủ: "Nếu không đuổi theo được thì thôi. Xem như nữ nhi của hai người bạc phước! Nay lại đổi cho hai người một đứa trẻ còn sống thì cứ nuôi đi, đây hẳn là thiên ý!"

Đội bà mẹ đi, Hạ mẫu mới kể lại chuyện tối qua chứng kiến, nhẹ giọng nói: "Không chừng, nữ nhân điên kia là nữ nương của nhà kia đó! Bị người ta dọa đến điên lên, bởi vậy mới đổi nữ nhi của chúng ta đi."

Hạ phụ nghe, liền kiểm tra trên người đứa trẻ, quả nhiên thấy chất liệu tiểu y của đứa trẻ này bất phàm, trên người còn có một ngọc bội, ông liền kết luận, đây chắc chắn là nữ nhi của vị đại nhân gặp phải đạo tặc kia.

Nếu như bọn họ đã không tìm được nữ nhân điên đó, thì đành đâm lao phải theo lao, nuôi đứa trẻ này lớn lên. Đứa trẻ này chính là Hạ Trọng Phụng.

Giản Phi Văn nghe đến hồ đồ, ông nói với Hạ phụ: "Theo lời ông nói, vậy đứa trẻ đó là do nữ nương của vị đại nhân kia ôm đến?"

Hạ phụ nói: "Nếu nữ nhân điên kia là nữ nương của nhà đấy thì là như vậy. Bởi vì nữ nhân điên đó đột nhiên ôm nữ anh xuất hiện, mà người chung quanh không ai thông báo là mình bị mất nữ anh, và lại y phục của nữ anh đó không bình thường, theo lý mà nói, hẳn nữ anh đó là nữ nhi của nhà đại nhân đi ngang qua căn miếu nát." Nói xong, ông nhìn Giản Phi Văn, đoán ông ta chính là vị đại nhân năm đó mang theo nữ quyến đi qua căn miếu đó.

Hạ Trọng Phụng nghe, trong lòng cũng giật mình, chiếu theo lời Hạ phụ nói, vậy nàng là nữ nhi của đại nhân kia, chứ không phải là nữ nhi của Giản Phi Văn, vậy chuyện này là thế nào?

Thái phó phu nhân cũng kinh ngạc, bà hỏi Hạ mẫu: “Lúc người ẩn nấp trong chỗ tối, nghe người ta gọi là đại nhân, người có biết tên họ là gì không?”

Hạ mẫu vốn nghĩ rằng đại nhân đi qua căn miếu đồ ấy là Giản Phi Vãn, chuyện đã kể hết, chân tướng rõ ràng, nhất thời nghe thái phó phu nhân hỏi, dường như sự tình không đơn giản như vậy, lòng bà không khỏi thất kinh, bà cố gắng nhớ lại, bà nói: “Hình như gọi là trạng nguyên gia, nhưng nghe không rõ lắm, không biết có nghe lầm hay không.”

Trạng nguyên gia, Vương Tinh Huy? Thái phó phu nhân nghĩ một cái cũng giật mình, bà la lớn: “Năm đó Tinh Huy bị biếm tới Triều Châu, trên đường đi qua Giang Nam thì phải đạo tặc, có người trình báo lại, hay là?”

Hay là Hạ Trọng Phụng là nữ nhi của Vương trạng nguyên và Vi Thanh Mi? Trong đầu mọi người đều xuất hiện suy nghĩ này. Nếu Hạ Trọng Phụng là nữ nhi của Vương trạng nguyên, thì tướng mạo nàng giống tổ mẫu cô cô - thái phó phu nhân cũng có thể hiểu được.

Giản thái phó lại nói: “Chưa chắc nữ nhân diện kia là nữ nương của Vương trạng nguyên.”

Thứ nhất, trên người Hạ Trọng Phụng lúc ấy có ngọc bội, là ngọc bội của Giản Phi Vãn. Thứ hai, Hạ phụ Hạ mẫu nói nữ nhi của bọn họ vừa sinh ra đã chết, nhưng không phải Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mi đã nuôi một nữ nhi tên Vương Du sao? Thứ ba nữa, cuối cùng nữ nhân diện kia có phải là nữ nương của Vương gia hay không, có phải ôm hài tử của Vương gia hay không, còn phải bàn lại.”

Mọi người nghe lời nói của Giản thái phó, suy đoán này giờ cũng hóa hồ đồ.

Giản thái phó liền gọi Giản Mộc Huyền vào: “Huyền nhi, con đến Vương phủ, mời Vương trạng nguyên và trạng nguyên phu nhân đến đây một chuyến, nói là sự việc cực kỳ quan trọng, mời bọn họ nhanh chóng qua đây. Những thứ khác đừng nhiều lời.”

Giản Mộc Huyền ứng, vội vàng chạy đi.

Hạ Trọng Phụng lắc lắc ngón tay, nếu mình thật sự là nữ nhi của Vương trạng nguyên, vậy thật là tốt! Nhưng nghe thái phó đại nhân phân tích, hình như trong đó còn có khúc mắc gì đấy, mình nhất định là con gái của Vương trạng nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Edit: Hoanglinh2tq

Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mi thấy Giản Mộc Huyền đến mời, nhất thời hơi kinh ngạc, thấy vẻ mặt trịnh trọng của Giản Mộc Huyền, và lại gần đây Tề vương cũng có ý giao hảo với Giản thái phó nên không thoái thác, tùy Giản Mộc Huyền đưa đến Giản phủ.

Giản thái phó và thái phó phu nhân nghe Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mi đến, vội vàng cho người mau mời vào.

Thái phó phu nhân khá kích động, tuy là hôm nay dựa vào việc của Hạ Trọng Phụng để mời Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mi đến phủ, nhưng nếu bọn họ đến, nhất định là đã quyết định xóa bỏ hiềm khích ngày trước, cười qua hận cũ rồi.

Nhất thời Vương Tinh Huy với Vi Thanh Mi đi vào, đầu tiên là bái kiến Giản thái phó và thái phó phu nhân. Thái phó phu nhân sớm đã đứng lên, bước lên vài bước, một tay nắm chặt Vương Tinh Huy, một tay nắm chặt Vi Thanh Mi, viên mắt đã đỏ từ khi nào, bà nói: “Chuyện năm đó cô cô xin lỗi tội con, không thể giúp tội con một phen, bây giờ đã về, rốt cuộc cô cô cũng có thể...”

Giản thái phó thấy có nhiều người, sợ thái phó phu nhân luống cuống, liền ho nhẹ một tiếng.

Gần hai mươi năm Vương Tinh Huy không gặp thái phó phu nhân, bây giờ gặp lại, thấy bà đã già đi, chút âm ức ngày xưa cũng nháy mắt tiêu biến, cũng không cố thoát khỏi cái nắm tay của thái phó phu nhân, cuối cùng ông gọi: “Cô cô!”

Thái phó phu nhân nghe Vương Tinh Huy gọi một tiếng, cũng ứa nước mắt, nhất thời lên tiếng, lòng hơi chua xót nói: “Tóc Tinh Huy đã bạc rồi, năm nay con đã bao nhiêu tuổi?”

Vương Tinh Huy cười: “Phụng nương y chẩn mạch cho ta, nói rằng mặc dù tóc ta trắng, nhưng thân thể cường tráng, nhất định là mệnh tới trăm tuổi, cô cô đừng lo lắng.”

Thái phó phu nhân mới buông tay Vương Tinh Huy ra, cầm khăn tay chấm chấm khóe mắt, lại nói với Vi Thanh Mi: “Thanh Mi, con theo Tinh Huy phải chịu khổ rồi!”

Tối hôm qua Vi Thanh Mi đã nghe Phụng nương

y nói đến tình hình của thái phó phu nhân, nói rằng bà buồn phiền nhiều năm, lúc nào cũng ru rú trong phủ. vân vân, bà biết thái phó phu nhân vẫn còn áy náy chuyện năm đó, bây giờ gặp thái phó phu nhân, bà cũng tỏ vẻ bình thường như Vương Tinh Huy, xóa hận cũ, Vi Thanh Mĩ nói: "Cuối cùng cũng đã quay về, sau này nhất định sẽ không chịu khổ nữa, cũng coi như khổ tận cam lai."

Vương Tinh Huy sớm thấy một phòng đầy người, nhất thời cũng biết Giản thái phó mời vợ chồng bọn họ qua đây không phải chỉ vì gặp lại thái phó phu nhân, đơn giản chỉ để cười qua chuyện cũ như vậy, ông hỏi sang Giản thái phó: "Không biết thái phó đại nhân bảo vợ chồng chúng tôi đến đây, là có chuyện gì quan trọng?"

Hạ mẫu nghe giọng nói của Vương Tinh Huy với Vi Thanh Mĩ, lại nghe mọi người gọi là trạng nguyên gia, bà lật đật đứng lên nói: "Đúng, đúng, năm đó ở trong miếu nát, tôi đã nghe giọng của trạng nguyên gia và trạng nguyên phu nhân."

Giản thái phó đợi vợ chồng Vương Tinh Huy ngồi xuống, ông liền chỉ chỉ Hạ phụ Hạ mẫu, bảo họ kể lại câu chuyện một lần nữa.

Vi Thanh Mĩ nghe lời kể của Hạ mẫu xong, cũng kinh ngạc không kém, bà nói: "Quả thật năm đó gặp đạo tặc, sinh Hạ Du nương trong ngôi miếu đổ ấy. Sau đó để quản gia bảo vệ nữ nương, bé Du nương chạy trốn, chúng ta chạy đến thôn trang, khi đó trời đã sáng, cũng không thấy đạo tặc đuổi theo, mới quay lại đi tìm quản gia và nữ nương, nhưng không tìm thấy, phải đến xin quan phụ mẫu của nơi đó đi tìm giúp, lần đó tìm đến hơn mười ngày sau mới tìm thấy quản gia và nữ nương. Thì ra bọn họ gặp được một phú thương đi tìm tiểu thiếp bị lạc đường của mình, vừa vặn trong nhà vị phú thương đó có một quần sự nương tử là đồng hương nên được bọn họ giữ lại."

Thái phó phu nhân nghe đến đó, liền xen vào hỏi: "Vị phú thương kia là ai, người tiểu thiếp tên gì?"

Vi Thanh mĩ nói: "Phú thương họ Cố, tên là Thập Bạng. Nghe nói khi đến kinh thành, có nạp một vị tiểu thiếp đưa về nhà ở Giang Nam, vì lúc phú thương không ở nhà, tiểu thiếp đó gần sắp sinh, sợ bị đại phụ (vợ lớn) làm hại, nên dần theo một người bà tử đi, đại phụ liền cho người đi tìm, trùng hợp gặp nữ nương nhà chúng ta đang ôm đứa trẻ, đầu tiên là hiểu lầm nữ nương với Du nương là người bọn họ muốn tìm, sau đó phát hiện không phải, nhưng cũng dần về nhà."

Thái phó phu nhân vừa nghe, lại la lớn: "Tiểu thiếp của người phú thương đấy tên là Tiểu Ngọc Lan?"

Vi Thanh Mĩ nói: "Nghe nữ nương nhắc tới, hình như là tên này."

Giản Phi Văn nhất thời thay đổi sắc mặt, trộm liếc nhìn Bạch thị một cái, không nói được lời nào.

Mặt Bạch thị không chút thay đổi, chỉ hỏi Vi Thanh Mĩ: "Trong lúc đó nữ nương nhà phu nhân vẫn ôm chặt đứa trẻ không rời tay?"

Giản Phi Văn liền thêm vào: "Có khi nào nữ nương nhà Vương gia lo một khi đạo tặc đuổi đến, bản thân bà ta không bảo vệ được cho đứa nhỏ nên giả làm một người điên đổi đứa trẻ của Hạ gia?"

Vi Thanh Mĩ cất giọng: "Điều đó là không thể nào. Theo nữ nương nói, năm đó bà ôm Du nương không dám rời tay, mà vị đại nương Hạ gia này nói, người điên đó đến gần hừng đông mới chạy xộc vào đổi đứa nhỏ, mà khi đó, nữ nương nhà ta đã ở trong nhà của vị phú thương rồi. Bởi vậy người điên đó không thể là nữ nương nhà ta được."

Giản thái phó nghe, ông trầm ngâm nói: "Cũng là nói, người nữ nhân điên đổi đứa trẻ Hạ gia, mà Vương gia, chỉ là đứng dịp đi ngang qua miếu nát, không hề liên quan đến chuyện đổi nữ anh (trẻ sơ sinh nữ)? Du nương hiện giờ của Vương gia, chính là do trạng nguyên và trạng nguyên phu nhân sinh ra, tuyệt đối không sai?"

Vi Thanh mĩ nuôi Vương Du mười tám năm, vì sức khỏe Vương Du không ổn, bà cũng mất không ít tâm huyết, mẫu tử tình thâm, mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng trong lòng không dám khẳng định, bây giờ nghe Giản thái phó nói, đương nhiên đáp: "Du nương tuyệt đối là thân nữ của chúng ta, không nói đến chuyện, từ cái mũi đến cái miệng của Du nương, không phải giống hệt Vương gia sao? Về phần Phương nương, con bé giống hệt Thanh nương của Giản gia, không phải con cháu Giản gia thì con nhà ai?"

Vương Tinh Huy tiếp lời: "Mà đại nương Hạ gia không phải nói, lúc ấy trên người đứa trẻ có cái ngọc bội sao? Ngày đó chúng ta sợ đạo tặc thấy lại sinh ác ý nên không hề để lại ngọc bội nào trên người Du nương cả. Có thể là đứa con mà người nữ nhân kia ôm không phải là nữ nhi của ta." Ông nói xong, lại hỏi Hạ phụ Hạ mẫu: "Lúc các người bế đứa trẻ, trên người đứa trẻ có mặc tiểu y, có đó không?"

Hạ mẫu nghe hỏi, mới nhớ tới chuyện này, bà nói: "Có, có, tôi còn giữ. Cũng mang theo lên kinh đây, để trong bọc hành lý."

Thái phó phu nhân liền cho người dẫn Hạ mẫu đi lấy hành lý.

Một lúc sau, Hạ mẫu cầm hành lý đi vào, lấy bộ tiểu y năm đó ra, giờ lên cho Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mĩ xem

Vi Thanh Mĩ vừa thấy, lòng thở phào, bà nói: "Mặc dù bộ tiểu y này đã phai màu nhưng cũng có thể nhìn ra được, đây là kiểu dáng tiểu y của Giang Nam, khác hẳn với tiểu y của kinh thành. Và lại ngày đó ta mang thai, khi chuẩn bị tiểu y, mỗi một bộ đều qua tay của ta, mà bộ này không phải do ta may, cũng không phải bộ mặc cho Du nương đêm đó."

Thái phó phu nhân cũng suy nghĩ, rồi bà ngoắc gọi Giản Phi Văn qua, bà hỏi: "Đôi ngọc bội kia của con có một đôi, một chiếc gấp đạo tặc rút ở Giang Nam còn một cái đâu?"

Giản Phi Văn mới nhớ tới, năm đó chính ông đã đưa một miếng ngọc bội cho Tiểu Ngọc Lan. Như vậy chẳng lẽ Tiểu Ngọc Lan là nữ nhân bị điên đó? Thật ra Hạ Trọng Phụng đúng là con của ông?

Hạ Trọng Phụng nghe bản thân không phải là nữ nhi của Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mi, không khỏi thất vọng.

Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mi phân chứng xong chuyện đôi nữ anh năm đó không hề liên quan đến họ, liền cáo từ rồi đi.

Đến khi trở lại Vương phủ, Vi Thanh Mi nói với Vương Tinh Huy: "Tuy nói chuyện đôi lứa bé không liên quan đến chúng ta, nhưng năm đó thiếp sinh nữ nhi ở miếu nát, lúc ấy vội vã quá, thiếp cũng không kịp kiểm tra trên người nữ nhi có đặc thù gì không, lại thất lạc nữ nương hơn mười ngày, ngộ nhờ..."

Vương Tinh Huy cười: "Từ lúc lời đồn truyền ra đến nay, nói rằng Du nương của chúng ta bị đổi với Phụng nương, lòng nàng vẫn cứ ngỡ vực rồi nghi hoặc, nếu để Du nương biết, con bé sẽ thương tâm lắm."

Vi Thanh Mi thấp giọng nói: "Cũng không biết vì sao, mỗi lần gặp Phụng nương, thiếp rất thương con bé, cảm giác rất lạ!"

Vương Tinh Huy vừa nghe nói: "Nếu như vậy thì cho người mời nữ nương từ nông thôn lên kinh đi, hỏi thật rõ chuyện năm đó. Nếu không phải quản gia đã qua đời, thì mời quản gia ra làm chứng cũng được."

Vi Thanh Mi tính ngày rồi nói: "Gia hương của nữ nương cách kinh thành quá xa mỗi lần lên kinh, e là mất gần đến cả nửa năm. Tính ra thì tới mùa xuân năm sau mới có thể lên kinh thành."

Vương Tinh Huy nói: "Nếu không thì viết thư hỏi, để bà kể miệng một lần, người khác viết rồi gửi lên đây, được không?"

"Không không, vẫn là nên đưa bà lên kinh, chính miệng thiếp hỏi mới an tâm." Vi Thanh Mi thấp giọng nói: "Nhưng mà chuyện này, không thể cho Du nương biết. Một khi con bé biết thiếp nghi ngờ chuyện trao đổi nữ anh, e là khóc giần thiếp mất."

Vương Tinh Huy nói: "Cũng được, nếu nàng có khúc mắc trong lòng thì nên mời nữ nương lên kinh hỏi cho rõ. Sáng sớm ngày mai sẽ lặng lẽ phái người đi đón nữ nương!"

Bên Giản phủ, khi Vương Tinh Huy và Vi Thanh Mi vừa đi, đã có người đến báo, nói là vô tình tìm hỏi được tung tích của Tiểu Ngọc Lan, thì ra năm đó Tiểu Ngọc Lan chạy khỏi Cố gia, bà lặng lẽ lên lại kinh thành, giả làm thiếp cho nhà Phụng đại hộ.

Giản thái phó vừa nghe, vội vàng cho người đến Phụng gia mời Tiểu Ngọc Lan về phủ. Thái phó phu nhân chú ý hơn, bà ngăn người lại, bà phái một quản sự nương tử khéo miệng khác đi mời, bảo quản sự nương tử nói chuyện uyển chuyển một chút, đừng để lời ra tiếng vào, tránh cho sau này Tiểu Ngọc Lan ở Phụng gia không có chỗ đứng.

Quản sự nương tử cười nói: "Lão phu nhân yên tâm, Phụng gia chỉ là một tán quan, người trong phủ chúng ta chỉ đi qua mời một tiểu thiếp đến nói chuyện, cần chi phải giải thích, các nàng ấy còn không mong sao? Nếu muốn giải thích thế nào thì cứ để nàng ấy nói được rồi."

Thái phó phu nhân nghe cũng đúng, liền bảo quản sự nương tử đi mời.

Hạ Trọng Phụng cúi đầu bắn khoăn, nghe Tiểu Ngọc Lan cho một vị Phụng tán quan nào đó, không phải lưu lạc bên ngoài, nàng thở phào một hơi.

Hạ Trọng Phụng không hề biết, vị Phụng tán quan mà Tiểu Ngọc Lan giả, lại là phụ thân của Phụng Chấp Tâm. Ngày đó nàng với Tiên bà từ đến Phụng gia nhận việc, lúc gặp Phụng Chấp Tâm, cũng đã từng gặp qua Tiểu Ngọc Lan. Lúc đó, đương nhiên không biết nhau.

Lại nói quản sự nương tử đến Phụng gia rất nhanh, nói là trong phủ có nữ quyến quen với Tiểu Ngọc Lan, có việc muốn xin ý kiến, muốn mời nàng qua phủ để hỏi chuyện.

Nương tử chính phòng của Phụng đại hộ họ Sài, nổi danh hiền lành, bà vừa nghe Giản phủ có nữ quyến tìm Tiểu Ngọc Lan, mà quản sự nương tử lại cực khách khí, cho là chuyện tốt, nhất thời mừng rỡ, bà cũng không dám hỏi nhiều, chỉ vội vàng bảo người mời Tiểu Ngọc Lan ra.

Vừa lúc Phụng Chấp Tâm về nhà mẹ đẻ, vừa nghe có người Giản phủ muốn mời Tiểu Ngọc Lan, nàng cũng nói: "Hạ cô nương hiện là tiểu thư Giản phủ, lúc trước con đi thăm nàng, nàng còn mời con đi qua đó một chuyến! Nếu Giản gia cũng có nữ quyến quen đi nương, muốn mời đi nương đi qua hỏi chuyện thì cứ để con theo đi nương qua ấy!"

Sài thị nói: "Như thế cũng được."

Quản sự nương tử Giản gia đợi một hồi, thấy một vị nương tử có vẻ ngoài xinh đẹp bước ra.

Tuy rằng Tiểu Ngọc Lan đã hơn ba mươi tuổi, nhưng lúc trước bà làm ca cơ, biết mấy thuật bảo dưỡng, và lại cuộc sống hiện tại an ổn, nương tử chính thất cũng không quá khắt khe với bà, bởi vậy bà cũng có bộ dáng khá giống phu nhân quyền quý, ai cũng ngỡ bà xuất thân đẳng hoàng.

Về việc Giản gia nhận lại cháu gái, chuyện vợ chồng Vương trạng nguyên hỏi kinh, Tiểu Ngọc Lan đã nghe nói từ sớm, nhưng bà vẫn ung dung thản nhiên, cũng không đi tìm hỏi. Hiện quản sự nương tử Giản gia đột nhiên đến mời, trong lòng bà đang đánh đu, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, đã tính toán.

Năm đó bà phát hiện bản thân hoài thai con của Giản Phi Văn, vốn muốn tìm Giản Phi Văn chuộc thân cho bà, không ngờ Giản Phi Văn đi theo người tar

a ngoài đi học, không ở Giản phủ. Bà sợ quá không thể làm gì khác hơn là ủy thân làm thiếp cho một vị phú thương Giang Nam họ Cổ, theo ông ta đến Giang Nam. Tới Giang Nam, phú thương kia e ngại nương tử chính thất, nên tìm một viện nhỏ cho bà ở, ông ta nói rằng khi nào khuyên phục được nương tử chính thất sẽ đưa bà về đại viện chính.

Đội đến lúc bà mang thai hơn chín tháng, Cổ phú thương có việc phải ra ngoài gần nửa tháng mới về. Buổi sáng một ngày kia, có người lặng lẽ đến nói cho bà, nói là nương tử chính thất nói rằng bà mang thai không đúng tháng, không chừng là đã chùng, chuẩn bị phái người đến phá đã chùng trong bụng bà.

Tiểu Ngọc Lan kinh hãi, vội thu thập này nọ, dẫn một vị nữ nương ra biệt viện, bảo xa phu đưa hai người đi tìm Cổ phú thương.

Vị xa phu kia thấy hai người là nữ quyến, một vị lại mang thai, một vị mang theo túi, cái túi dường như rất nặng, liền sinh ác ý, nhất thời không đi đại lộ, lại đi vào một con đường nhỏ, tới gần miếu đồ nát, nhìn chung quanh yên lặng, liền đoạt cái túi của nữ nương, mở ra thì thấy, chỉ có mấy món đồ của trẻ con rồi ném chúng xuống đất, sau đó đuổi hai người xuống xe ngựa, tự hãm lái xe đi luôn.

Tiểu Ngọc Lan bị kinh sợ, trên đường lại bị xóc nảy, nên bà bị đau bụng sinh, bà bảo nữ nương nhất tiểu y của trẻ con lên, đi vào miếu đồ, chỉ nói là có thể bả phi sinh rồi.

Nữ nương đã sinh hai lần, có chút kinh nghiệm, nhanh chóng quyết định, đi vào căn miếu nát nhóm lửa lên chuẩn bị nấu nước, lại đập bể một cái chén, cầm mảnh sành để tí nữa cát rớt thì dùng.

Lúc chiều đến, Tiểu Ngọc Lan sinh hạ được một nữ anh. Nữ nương thu dọn giúp, khi mới thu dọn xong, lại nghe gian ngoài có tiếng động, nhất thời sợ là nương tử chính thất tìm đến đây, nên bế đứa trẻ trốn sau tượng bồ tát. Đứa trẻ sau khi sinh, âm thanh yếu ớt, phát ra vài tiếng như tiếng mèo con kêu, lại bảo nữ nương tới cho uống bú sữa, rồi đứa bé ngủ thật say, mà cái miếu đồ này lại khá lớn, hai người trốn, những người mới vào cũng không phát hiện.

Đội khi phát hiện ra người vừa vào là hai vợ chồng, hai người cũng do dự có nên đến cầu cứu hay không, nhưng

Chương 48.2: Thịnh sùng

bà lại sợ ngộ nhờ là người xấu. Nhất thời nghe được người nữ nhân kia cũng sắp sinh, còn nam nhân thì vội vàng đi mời bà mụ, chắc hẳn là hai vợ chồng không thể giúp bà, đành im lặng, thầm tìm cách khác.

Thấy trời đã tối, bên ngoài trời bắt đầu mưa, miếu nát lại đón thêm một nhóm người khác, có một vị phu nhân cách chỗ Tiểu Ngọc Lan vài bước sinh được một nữ anh. Gian ngoài vừa vặn có người la đạo tặc đến rồi, người cầm cây đuốc hoảng sợ, thổi tắt cây đuốc, nhất thời miếu nát tối đen.

Đột nhiên Tiểu Ngọc Lan quyết định, cõi tiểu y nữ nhi ra, thì thầm với nữ nương: "Nữ nương, người bế Tiểu Đoàn qua bên kia, thừa lúc loạn đối với nữ nhi của vị phu nhân đó đi."

Tiểu Ngọc Lan sợ nương tử chính thất tìm đến, sẽ lại hại nữ nhi của bà, liền muốn đổi nữ nhi để cho nữ nhi của mình sống thật tốt.

Nữ nương nhân cơ hội trời tối bế đứa bé bỏ qua, thuận lợi đổi đứa con của vị phu nhân vừa sinh, vừa cắt cuống rốn, vừa chưa kịp mặc tiểu y cho đứa nhỏ.

Ôm đứa trẻ lại đây, Tiểu Ngọc Lan vội vàng mặc tiểu y cho con bé, lại để nữ nương cho bú sữa. Đứa trẻ này cũng khá nhu thuận, chỉ hừ hừ vài tiếng chứ không khóc nháo, lúc đó đám người bên ngoài bỏ chạy không nghe thấy tiếng động của hai người.

Khi nhóm người đó đi rồi, thì người nam nhân họ Hạ vừa nảy dẫn nữ nương về, giúp đỡ để cho người nữ nhân kia, bà ta cũng sinh hạ một nữ anh.

Khi trời chập sáng, Tiểu Ngọc Lan nghe tiếng phu nhân kia khóc, nói là nữ nhi không còn thở nữa. Đột nhiên bà nảy lên một ý nghĩ, đứa trẻ này nói cho cùng thì cũng chỉ là một đứa trẻ con, nếu đến lúc đó bị nương tử chính thất giết chết, đúng là nghiệp chướng, còn nếu bản thân mình dẫn đứa trẻ này đi nơi khác sống cũng cực kì khó khăn.

Bà suy nghĩ thật kĩ, sau đó lấy ngọc bội Giản Phi Văn tặng để lên bụng của đứa nhỏ, thì thầm với nữ nương: "Nữ nương, người bế tiểu oa nhi này đi từ cửa sau ra, thả hết tóc ra, giả bộ thành một bà tử điên, đổi nữ anh cho vợ chồng họ Hạ, sau đó chạy về đi biệt viện, đưa đứa trẻ đã chết cho nương tử chính thất rồi về đây chúng ta sẽ tái hợp. Chúng ta sẽ về lại kinh thành."

Nữ nương nghe mà giật mình, không rõ Tiểu Ngọc Lan muốn làm gì.

Tiểu Ngọc Lan lại thì thầm: "Dù sao nương tử chính thất cũng là một người ác tâm. Về phần nữ nhi của ta, đi theo vị đại nhân với phu nhân kia, hẳn là không tệ. Mà đứa con của vị đại nhân với phu nhân sống với vợ chồng họ Hạ cũng sẽ được bình an lớn lên. Ta cho họ miếng ngọc bội, nếu họ rơi vào đường cùng thì bán miếng ngọc đi cũng có thể nuôi được tiểu oa nhi này"

Tiểu Ngọc Lan đổi xong, đứa con của Vương Tinh Huy với Vi Thanh Mi thành nữ nhi của Hạ phụ Hạ mẫu Hạ Trọng Phụng. Còn đứa con riêng của bà với Giản Phi Văn trở thành nữ nhi của Vương Tinh Huy cùng Vi Thanh Mi - Vương Du. Về phần nữ nhi của Hạ phụ Hạ mẫu, đương nhiên là được mai táng trong nhà của Cổ phú thương và chính thất nương tử rồi.

Chuyện cũ như hiện ra trước mắt, Tiểu Ngọc Lan nhớ lại, vẫn là cảm thán vạn phần. Quảng sự nương tử Giản gia lặng lẽ đánh giá Tiểu Ngọc Lan, muốn từ tướng mạo của bà tìm ra chút manh mối, để đoán xem Hạ Trọng Phụng có phải là nữ nhi của bà hay không nhưng không nhìn ra được gì, lạ là Tiểu Ngọc Lan không hề có khí phong trần của ca cơ, không làm cho người khác cảm thấy chán ghét, khiến bà lấy làm lạ.

Phuong Cháp Tâm muốn đi đến Giản phủ, nhất thời nói bóng gió, nói mình quen với Hạ Trọng Phuong như thế nào, có giao tình ra sao... vân vân...

Quần sự nương tử cười trả lời: "Tiểu thư của chúng tôi thân thể cực kỳ long đong, cũng may nhờ lúc trước có người giúp đỡ, mới có thể khổ tận cam lai."

Tiểu Ngọc Lan nghe các nàng nói chuyện, nhất thời thử thăm dò một câu: "Nghe nói dưỡng phụ mẫu của Hạ cô nương đã lên kinh, không biết..."

Quần sự nương tử thấy Phuong Cháp Tâm ở bên cạnh, bà không muốn nói nhiều, chỉ ừ một tiếng.

Tiểu Ngọc Lan thấy thế liền đoán ra, hôm nay mời bà qua, chắc chắn là bảo bà nói ra chân tướng năm đó, nhưng tiếc là bà lại không muốn nói.

Nữ nhi của mình đi theo vợ chồng Vương trạng nguyên, đường đường chính chính làm nữ nhi trạng nguyên, sau này sẽ tìm được một người quý tể. Nếu nói chân tướng ra, nữ nhi thành con gái riêng, lại có người mẹ đẻ như bà, tuy là làm tiểu thư Giản phủ, nhưng cũng không bằng trước. Về phần Hạ Trọng Phuong, dầu sao nàng cũng bị chồng hưu, là nhũ nương, hiện giờ mang thêm danh con gái riêng cũng không sao.

Tiểu Ngọc Lan hạ quyết tâm, liền muốn đến làm khẩu chứng. Hạ Trọng Phuong chính là con gái riêng của bà với Giản Phi Văn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tới Giản gia, quần sự nương tử Giản gia liền mời Phuong Cháp Tâm đi vào sảnh nhỏ uống trà, nói là Hạ Trọng Phuong đang nói chuyện với thái phó phu nhân, như bảo nàng đợi ở đây để gặp Hạ Trọng Phuong, rồi bà lại dặn tiểu nha hoàn phải hầu hạ thật tốt, thế này mới dẫn Tiểu Ngọc Lan đi gặp thái phó phu nhân.

Khi Tiểu Ngọc Lan thành thực xuất hiện trước mặt mọi người ở Giản gia, mọi người không khỏi so sánh bà với Hạ Trọng Phuong, chỉ nhìn ra được một điểm chung, đó là, hai người đều là nữ tử xinh đẹp, về phần tướng mạo, lại không giống chút nào. Cũng khó trách, Hạ Trọng Phuong giống hệt thái phó phu nhân, đương nhiên không thể giống Tiểu Ngọc Lan.

Bạch thị phu nhân dường như muốn cắn nát răng, năm ngoái Giản Phi Văn mới phong lưu bên ngoài, không biết ông ta có bao nhiêu nợ phong lưu, thậm chí bên ngoài còn đồn ông nuôi phòng nhì, nhưng vì không ở trước mắt, bà cũng một mắt nhắm một mắt mở cho qua, nay Hạ Trọng Phuong ngày nào cũng lác quắc lại trước mặt, bây giờ tốt lắm rồi, vì chứng thật thân phận của nó, lòi ra bao nhiêu chuyện. Ngay cả tình nhân ngày xưa cũng nhảy đến đây. Việc hôm nay nếu truyền ra ngoài, thật không biết có bao nhiêu người thầm chế giễu bà không biết giữ chồng!

Giản Phi Văn thấy Tiểu Ngọc Lan vẫn xinh đẹp như năm đó, cách hai mươi năm không gặp, bản thân ông đã già đi rất nhiều, bà lại vẫn xinh đẹp như trước, không khỏi liếc nhìn bà mấy lần, nhất thời lại vội vàng dời tầm mắt, che dấu sự luống cuống của mình.

Hạ Trọng Phuong nhìn đăm đăm Tiểu Ngọc Lan, thấy mặc dù bà đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn động lòng người, thấy quần

áo hoa lệ, hiển nhiên cuộc sống không tệ, nhất thời nàng có chút yên tâm, thầm nói: cuộc sống của bà rất tốt, đương nhiên mình sẽ bớt đi một gánh lo.

Thái phó phu nhân đợi Tiểu Ngọc Lan lễ xong ngồi xuống, thế này mới ra hiệu cho Hạ mẫu lặp lại chuyện năm đó một lần nữa.

Nghe xong lời Hạ mẫu nói, Tiểu Ngọc Lan quay đầu nhìn Hạ Trọng Phuong, nhìn một lúc lâu sau bỗng nhiên rơi lệ, bà nói trong nước mắt: "Phuong nương, ta xin lỗi con, năm đó ta bị bắt cóc dĩ mới đổi con cho Hạ gia, nếu không, chỉ sợ con đã bị chính thất nương tử giết chết. Nay thấy con bình an trưởng thành, ta an tâm lắm rồi!"

Lời Tiểu Ngọc Lan vừa ra khỏi miệng, liền thừa nhận năm đó là bà đổi đứa trẻ, đồng thời xác nhận Hạ Trọng Phuong là nữ nhi của bà.

Hạ Trọng Phuong thấy Tiểu Ngọc Lan khóc, trong lòng cũng khó chịu, lấy khăn tay qua lau lệ cho bà, rồi lại cúi đầu không nói lời nào.

Thái phó phu nhân đợi Tiểu Ngọc Lan lau lệ xong, liền hỏi: "Nữ nhân diện năm đó, là người già trang?"

Tiểu Ngọc Lan nhìn Hạ Trọng Phuong đến khi nàng ngời lại, mới thu hồi tầm mắt rồi đáp: "Là Chương nhũ nương già trang."

Tiểu Ngọc Lan kể lại chuyện năm đó, bỏ qua đoạn bảo Chương nhũ nương bế nữ nhi của mình trộm đổi cho nữ nhi vợ chồng trạng nguyên, còn những chuyện khác, từng chuyện từng chuyện, kể hết không hề bỏ sót.

Mọi người nghe năm đó bà bị nương tử chính thất đuổi giết, phải sinh nữ nhi trong căn miếu đồ cũng hơi lộ vẻ xúc động.

Giản Văn Phi thương tiếc nhìn bà một cái, lại nhìn Hạ Trọng Phuong, bây giờ mới chính thức xác nhận, Hạ Trọng Phuong đúng là nữ nhi của mình.

Tiểu Ngọc Lan nói chuyện, so sánh với lời kể của Hạ mẫu, toàn bộ được kiểm chứng, lúc này, mọi người cũng tin, quả thật Hạ Trọng Phuong chính là con gái riêng của bà với Giản Phi Văn.

Lòng Hạ Trọng Phuong trăm mối ngổn ngang, không ngờ thân thế của mình lại khúc chiết ly kỳ như vậy, nhất thời nhìn Tiểu Ngọc Lan, mắt hơi ướt mi.

Giản thái phó cẩn thận cân nhắc lời của Tiểu Ngọc Lan, sau một lúc lâu ông nói: "Theo người nói, năm đó bên cạnh người có một vị Chương nữ nương giả trang thành bà điên, bế đứa trẻ đổi với đứa con của Hạ gia, vậy hôm nay, Chương nữ nương đâu?"

Tiểu Ngọc Lan giật mình, nhưng lập tức bình tĩnh lại, bà đáp: "Chương nữ nương vẫn đi theo ta, bây giờ vẫn còn ở Phuong gia, thái phó đại nhân có thể triệu bà đến đây hỏi rõ."

Giản thái phó vừa nghe, lại bảo quân sự nương tử đi mời vị Chương nữ nương này tới.

Khi Chương nữ nương tới Giản phủ, Tiểu Ngọc Lan đã giành nói: "Nữ nương nhìn xem, Phong nương của chúng ta lớn lên như thế nào này?"

Lúc trước Chương nữ nương cũng nghe chuyện Giản thái phó nhận lại cháu gái, lúc đêm khuya thanh vắng, đã nói chuyện với Tiểu Ngọc Lan chuyện năm đó. Bây giờ thấy Hạ Trọng Phuong giống hệt thái phó phu nhân, bà cũng thấy cực kì kỳ lạ, lại nghe được lời này của Tiểu Ngọc Lan, tâm linh tương thông, liền gật gật đầu.

Vị Chương nữ nương này, năm đó sinh được một nữ nhi, không ngờ vừa hoài thai đứa thứ hai, phu quân đã chết. Người trong tộc đợi bà sinh con xong, vừa ra tháng đã tìm có đuôi bà ra khỏi gia môn.

Lúc ấy bà như cùng đường, nhưng nhĩ đến có một người tỷ muội làm quân sự nương tử trong nhà của Cô phú thương, liền tìm đến đó nương tựa, không ngờ lại bị từ chối ở ngoài cửa. Vừa lúc gặp phải Tiểu Ngọc Lan muốn đi vào Cô gia, cũng bị đuôi ra ngoài. Hai người nói chuyện với nhau, cảm thấy rất hợp ý nhau.

Tiểu Ngọc Lan thấy bà vừa sinh em bé không lâu, vẫn còn sữa, liền bảo bà mỗi ngày đều nên nặn sữa ra, để duy trì nguồn sữa, đến lúc đó làm nữ nương cho con gái của mình.

Chương nữ nương vừa nghe, đương nhiên đồng ý, bà theo Tiểu Ngọc Lan đi về biệt viện, đối với Tiểu Ngọc Lan rất trung thành và tận tâm.

Tiểu Ngọc Lan lại hứa hẹn, hứa rằng sau này sẽ tìm cách để nữ nương dẫn theo hai đứa con, để cả nhà ba người họ đoàn tụ với nhau.

Năm đó sau khi đôi em bé trong miếu đó, Chương nữ nương cũng về kinh thành với Tiểu Ngọc Lan, vẫn theo bên người bà.

Sau Tiểu Ngọc Lan gả vào Phuong gia làm thiếp thất, đồng thời Chương nữ nương cũng gả cho một vị quân sự của Phuong gia làm kế thất (vợ kế), ba năm trước, bà đã giúp đưa nữ nhi của Chương nữ nương lên kinh thành, an bài gả cho người ta.

Nên bây giờ, Tiểu Ngọc Lan nói gì, bà nghe nấy.

Giản thái phó thấy Chương nữ nương hành lễ xong ngồi xuống mới nói: "Chương nữ nương, người nói lại chuyện ở căn miếu đó năm đó đi."

Chương nữ nương bình tĩnh lại rồi kể, bà cũng giấu đi chuyện đã đổi em bé với con của vợ chồng Vương Tĩnh Huy, còn những cái khác thì thành thật nói hết.

Mọi người đã xác minh lại lần nữa, lúc này thân phận Hạ Trọng Phuong đã được chắc chắn.

Một lúc sau, mọi người rời khỏi phòng khách, chỉ còn lại Hạ phụ Hạ mẫu cùng Tiểu Ngọc Lan và Hạ Trọng Phuong nói chuyện

Buổi sáng Hạ mẫu kéo Hạ Trọng Phuong đi, một tiếng lại một tiếng gọi là Phuong nương, bà gạt lệ nói: "Khi đó bế con về nhà, chúng ta vẫn coi con như thân nữ mà nuôi dưỡng, bây giờ thấy con thành quý nữ, thím cũng rất vui!"

Mười mấy năm Hạ Trọng Phuong xem Hạ mẫu như mẹ ruột, mà Hạ mẫu đối xử với cô và tỷ tỷ, bề ngoài cũng xem như công bằng, quả thật không quá bạc đãi, nàng cũng cảm kích công ơn dưỡng dục của Hạ mẫu, bây giờ vỗ lưng Hạ mẫu, thấp giọng nói: "Đến kinh thành một chuyến cũng không dễ dàng, cứ ở lại chơi một thời gian rồi hãy về nhà!"

Hạ mẫu đồng ý, nhất thời buông Hạ Trọng Phuong ra, kéo nàng đi qua gặp Tiểu Ngọc Lan, thấp giọng nói: "Dẫu sao cũng là mẹ đẻ của con, gọi một tiếng mẹ đi!"

Hốc mắt Tiểu Ngọc Lan còn hồng hồng, khóe miệng lại mỉm cười, vừa dịu dàng vừa thân thiết nói: "Không dám nhận tiếng mẹ đâu, Phuong nương cứ gọi ta là di nương đi!"

Đối mặt với Tiểu Ngọc Lan, một tiếng “mẹ”, Hạ Trọng Phuong thật sự không gọi được, lại nghe Tiểu Ngọc Lan nói, nàng cũng xuôi theo liền nhẹ giọng gọi: "Di nương!"

"Ừ!" Tiểu Ngọc Lan ứng, do dự một chút,

Vẫn là dùng tay sờ sờ đầu Hạ Trọng Phuong, thấp giọng nói: “Tâm nương tới đây cùng với ta, nói ra cũng thật khéo, lúc ấy ở Phuong gia, chúng ta đã

gặp nhau một lần! Nhưng khi đó lại không biết Phương nương là ai.”

Hạ Trọng Phương hồ đồ nửa ngày, nghe Hạ mẫu kể chuyện cũ, nghe Tiểu Ngọc Lan nói là đã gả cho Phương gia như thế nào, trong chốc lát khó liên hệ với chuyện Phương gia chính là nhà mẹ đẻ Phương Cháp Tâm, khi nghe Tiểu Ngọc Lan nói, mới “Hừm” một tiếng: “Di nương là vợ kế của Phương đại hộ?”

Tiểu Ngọc Lan then thừng một chút, cúi đầu nói: “Đúng vậy. Nhưng Phương nương cũng đừng trách di nương. Di nương ở Phương gia, mặc dù từ sớm đã nghe Giản thái phó muốn nhận lại cháu gái ruột, cũng nghe Tâm nương nhắc đến chuyện của Phương nương. Nhưng thân phận di nương như vậy, ta muốn tránh người khác đàm tiếu về con nên mới không tiện ra mặt, vậy...”

Hạ Trọng Phương giật mình ngẩn ra, chưa kịp nói gì, Hạ mẫu đứng bên cạnh đã xen vào nói: “Được rồi, nếu đã nhận nhau, những chuyện cũ cũng đừng nên nhắc tới nữa!”

Khóe mắt Tiểu Ngọc Lan lườm Hạ mẫu một cái, mang theo tia chán ghét, nhưng khi chuyển sang Hạ Trọng Phương lại thân thiết hẳn ra, bà cười nói: “Nay con là quý nữ của Giản phủ, về sau di nương cũng không tiện tới tìm con, nếu con có chuyện gì cứ báo Tâm nương nói với ta cũng được. Đứa nhỏ, Tâm nương này tuy là do nương tử chính thất đẻ ra, nhưng ở chung với di nương rất hòa thuận. Nhà chồng con bé ở gần nhà mẹ đẻ nên cũng thường về nhà.”

Hạ Trọng Phương cũng biết, chuyện Tiểu Ngọc Lan là mẹ đẻ của mình, nhất định là không giấu được Phương gia, cũng không giấu được Phương Cháp Tâm, để Phương Cháp Tâm liên hệ giúp, thật ra cũng rất tiện.

Mà Tiểu Ngọc Lan cũng dự định khi trở về Phương gia sẽ nói với Sài thị chuyện mình là mẹ đẻ của Hạ Trọng Phương nhằm tăng thêm vị trí của mình ở Phương gia.

Đúng vậy, bản thân bà không sạch sẽ, bà sinh ra đứa con gái riêng không trong sạch, nhưng chẳng phải đứa con gái riêng không trong sạch ấy đang làm quý nữ ở Giản gia sao? Bà làm thiếp thất của Phương đại hộ, bà có nữ nhi thân sinh là quý nữ Giản gia, dựa vào điểm này, Phương đại hộ phải nhìn bà cao một chút, Sài thị cũng phải ưu ái bà hơn.

Nhờ Hạ Trọng Phương mà Phương Cháp Tâm dễ dàng giải quyết một việc khó cho chồng, hiện giờ được cả nhà chồng nâng trong lòng bàn tay. Minh làm mẹ đẻ của Hạ Trọng Phương, Phương gia có thể không cưng mình sao?

Các nàng bên này nhớ lại chuyện xưa tình cũ ở Vương phủ kia, Trầm Tử Trai cũng đã nhận được tin tức, biết Hạ phụ Hạ mẫu đã lên kinh, đang ở Giản phủ chứng thực thân phận của Hạ Trọng Phương.

Nhất thời Tô Lương đi vào nói: “Quần sự nương tử Giản phủ đến nhà Phương đại hộ, mời một vị thiếp thất của ông ta đến Giản phủ nói chuyện. Vừa mới cho người đi thăm dò, đã điều tra ra, vị thiếp thất Tiểu Ngọc Lan của Phương đại hộ, đúng là hồng nhan tri kỷ của Giản Phi Vân năm đó. Có lẽ, Tiểu Ngọc Lan là mẹ đẻ của Hạ cô nương. Đường mẫu xuất hiện cùng mẹ đẻ, lần này, thân phận của Hạ cô nương nhất định sẽ làm sáng tỏ.”

Trầm Tử Trai vừa nghe nói: “Làm sáng tỏ cũng tốt, Phương nương cũng có thể an tâm làm quý nữ Giản gia.” Hắn nói xong, lại cho người đi gọi Phương ngự ý đến, bảo Phương ngự ý đi qua Giản gia bắt mạch cho Hạ Trọng Phương, lại nói: “Không phải hôm qua Phương nương bị đau đầu sao? Hôm nay lại phải nhận người thân, không biết sức khỏe thế nào rồi? Lão Phương à, người qua đi xem!”

Trầm Tử Trai vốn định bảo Phương ngự ý đưa Hạ Trọng Phương đến Vương phủ dưỡng bệnh, nhưng nghĩ lại, Hạ Trọng Phương mới nhận lại mẹ đẻ, dưỡng mẫu lại đang ở Giản phủ, e là không thể thoát thân chỗ nào được, nếu hắn cứ kiên quyết muốn mời cô qua đây, bản thân hắn cũng không sao mở miệng được. Nhưng mà...

Phương ngự ý thấy vẻ mặt Trầm Tử Trai, rõ ràng là đang nhớ Hạ Trọng Phương, hắn không đành lòng nhìn nhiều, một hồi sau hắn nói: “Vương gia thật bị nghiện sữa rồi, chỉ bằng chúng ta mời một nữ nương khác, để Vương gia hút trước?”

“Nói cái gì? Sao bốn vương tùy tiện uống sữa người ta được? Ngoại trừ Phương nương ra, bốn vương không thèm uống sữa của người khác.” Trầm Tử Trai bất mãn nhìn Phương ngự ý. “Lão Phương này, có phải người muốn giúp Phương nương thoát khỏi thân phận nữ nương, nên mới không để ý đến sức khỏe của bốn vương hay không?”

Phương ngự ý lúng túng, hắn che trán nói: “Vương gia thật là trung trinh!”

Nội tâm Trầm Tử Trai giãy giụa trong chốc lát, cuối cùng quyết định: “Như vậy đi, chàng vạng, bốn vương với người đi qua Giản phủ một chuyến, đợi khi gặp Phương nương, người cho Phương nương uống thuốc thúc sữa, bốn vương uống sữa rồi sẽ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Phương ngự y ngăn Trầm Tử Trai lại đưa cho hắn một chén trà sữa, để giải ngại.

Trầm Tử Trai suy nghĩ một chút, lấy thân phận hiện nay của hắn, chạy tới Giản phủ muốn uống sữa, quả thật không thích hợp lắm, đành dè dặt suy nghĩ, chờ mong Hạ Trọng Phương nhanh hết bệnh, mau chóng đến Vương phủ cho hắn uống sữa.

Hạ Trọng Phương đêm nay, vẫn không ngủ ngon như trước, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiền bà tử canh bên giường, thấp giọng hỏi: “Phương nương, hiện nay đã chứng thân phận xong rồi, không phải nên vui vẻ sao? Sao ngược lại con lại sầu như vậy?”

Hạ Trọng Phương nhất thời ngồi dậy, lấy cái gối lót sau người dựa vào rồi mới nói: “Đường mẫu nghèo hèn, mẹ đẻ là thiếp, với những chuyện khác con đã trải qua, con thật không có cách nào khác để giúp hai người, càng không có cách nào cho họ thể diện, không thể lo lắng tương lai cho họ, sao con lại không lo lắng chứ?”

Tiền bà tử thở dài nói: “Phương nương à, con đúng là rất lương thiện. Nói đến đường mẫu của con đi, mặc dù bây giờ bà ấy nghèo một chút, nhưng ở nông thôn mà nói, có trai có gái, có ruộng đất, không tồi chút nào. Mà ngày ấy bị cho lưu, thiếu chút nữa bị bức tử, bà ấy chỉ khuyên con lên kinh thành tìm công đạo, cũng lên cho con chút tiền bạc phòng thân, sau khi bà ấy chứng minh thân phận xong. Giản gia nhất định sẽ ban thưởng cho bà, đến khi bà hồi hương sẽ có thể diện, con cần gì phải sầu lo vì bà ấy? Lại nói đến mẹ đẻ, con xem xiêm y bà ấy lựa là, da dường trắng nõn, nhìn là biết một thiếp thất được sủng ái, mặc dù thân phận thấp một chút, nhưng e là còn tốt hơn con đó. Con lại càng không cần vì bà ấy mà sầu lo. Cái con cần sầu lo, là chính con kia kìa.”

Hạ Trọng Phương nghe Tiền bà tử nói, suy nghĩ kỹ thì cũng thấy có vài phần đạo lý, nàng bình tĩnh lại, rồi nằm xuống nói: “Thứ cầu cần sầu, đúng là bản thân. Sau này làm sao...” Nàng nói tới đây, rồi bỗng dừng lại.

Tương lai như thế nào? Chính mình bị chồng ruồng bỏ, làm nhũ nương, bây giờ lại mang thêm danh con gái riêng, nếu không phải mang trên mình hào quang của tiểu thư Giản phủ, thì làm sao có hai chữ tương lai? Hiện nay được tổ mẫu yêu thương, còn có thể sống thoải mái trong Giản phủ, một khi tổ mẫu có chuyện, tự mình cũng biết, thật đúng là không có tương lai.

Tiền bà tử đang muốn khuyên cái gì lại không thể nào khuyên được, nhất thời nghĩ đến bản thân vẫn chưa tìm được con gái con rể, chỉ sợ con gái con rể dữ nhiều lành ít, bà không có chỗ nào để dựa vào, lại cần phải nhờ Hạ Trọng Phương, Hạ Trọng Phương tốt, bà mới có thể tốt, bà cũng ngẩn ngơ sầu lo.

Ngày hôm sau, Hạ Trọng Phương mới rửa mặt chải đầu xong, bên kia đã có nha hoàn đến bẩm báo: “Phương nương, Tào đại nương đã thức dậy từ sớm, nói khi bà lên kinh, còn có một tâm nguyện, đó là đến Tĩnh An tự dâng hương. Hôm nay thời tiết đẹp, muốn mời Phương nương cùng đi, đến Tĩnh An tự một chuyến, cũng là cầu bình an cho Phương nương.”

Nha hoàn trong phủ hiện nay đã biết Hạ mẫu họ Tào, đều gọi bà là Tào đại nương.

Hạ Trọng Phương nghe Hạ mẫu muốn đến Tĩnh An tự dâng hương, đương nhiên đồng ý đi theo, nhất thời cho người đi bẩm với thái phó phu nhân, lại đi xin phép Hà ma ma, thế này mới đi chuẩn bị.

Hạ mẫu ở trong viện cách chỗ Hạ Trọng Phương không xa, hiện giờ đã chạy lại đây, thấy Hạ Trọng Phương ngồi trước bàn trang điểm, chúng nha hoàn đang giúp nàng chải đầu, mặc y phục, nhất thời âm thầm hâm mộ, quả nhiên người ta phú quý có khác, chỉ là đi dâng hương, cần gì phải chuẩn bị nhiều như thế chứ.

Hạ Trọng Phương mặc y phục xong, cũng không vội vàng đi ra cửa mà tới trước mặt thái phó phu nhân cáo từ một phen.

Thái phó phu nhân tất nhiên là dặn bảo vài câu, lại dặn nhóm bà tử đi theo trông chừng cẩn thận, đừng để người khác va chạm vào Hạ Trọng Phương, vân vân.

Chúng bà tử đương nhiên nhất nhất đáp ứng.

Đi chung là một vị Lã bà tử, nguyên là ở chính viện hầu hạ Bạch thị phu nhân, loạn một hồi, lại bị đưa tới hầu hạ Hạ Trọng Phương, lúc này tuy miệng đáp ‘vâng’, nhưng trong lòng thập phần xem thường Hạ Trọng Phương, thầm nói: xem đi, sớm không biết đã có bao nhiêu người nhìn, lúc này lại sợ người ta nhìn à? Cũng là lão phu nhân thương, nên mới có thể sống yên. Nếu không có lão phu nhân lên tiếng, ai mà thèm để ý nàng ta?

Hạ Trọng Phương đi ra từ phòng thái phó phu nhân, thế này mới dẫn Hạ mẫu xuất môn, ngồi xe ngựa đi đến Tĩnh An tự.

Tĩnh An tự là danh tự của kinh thành, hương khói cực thịnh, bây giờ đúng lúc đông người. Đoàn người Lã bà tử đi lên tiếng chào hỏi người trong chùa trước, thế này mới đến giúp đỡ Hạ Trọng Phương xuống xe ngựa, đoàn người đi vào tĩnh thất trong chùa.

Có tiểu hòa thượng đến dẫn các nàng đi dâng hương, dâng hương xong lại phụng trà, nghe họ nói muốn đi thăm phong cảnh trong chùa, lại dẫn các nàng đi du lãm.

Lần đầu tiên Hạ mẫu được thấy ngôi chùa lớn như vậy, lại còn phô trương nữa, nhất thời được mở mang tầm mắt, lòng bà thầm tính toán, phải làm sao để đề cập với Hạ Trọng Phương, chuyện bà muốn ở lại kinh thành này, sau đó đưa con trai con dâu lên đây ở luôn.

Hạ Trọng Phương thấp hương, yên lặng cầu nguyện xong, trong lòng cũng an bình một ít, bây giờ đi theo tiểu hòa thượng du tự, thấy cảnh đẹp trong chùa, nàng dần dần trầm tĩnh lại.

Đoàn người dạo chơi một lúc lâu mới đến một đình các, thì thấy có người ở phía trước họ, một người trung niên, tới gần mới biết đó là Tiểu Ngọc Lan.

Tiểu Ngọc Lan dừng cước bộ lại, "A" một tiếng rồi nói: "Phương nương!"

Hạ Trọng Phương cũng kinh ngạc, khéo vậy sao? Nàng cũng bước tới trước gọi một tiếng di nương, người theo Tiểu Ngọc Lan đến dâng hương là Phương Cháp Tâm cùng với một nam tử còn trẻ tuổi khác, nàng cũng chào Phương Cháp Tâm một tiếng, còn với người nam tử trẻ tuổi thì chỉ gật gật đầu.

Nam tử trẻ tuổi đó chính là đệ đệ của Phương Cháp Tâm - Phương Cháp Bình.

Năm nay Phương Cháp Bình hai mươi tuổi, sau khi ra ngoài học về, hẳn suy tính sang năm sau sẽ tham gia khoa khảo, mặc dù trong nhà muốn hắn đính hôn, nhưng hắn lại nói: "Sao không để sau khi thi khoa khảo rồi mới đính hôn? Nếu đậu, thì có thể tìm được một cuộc hôn nhân thật tốt. Còn nếu không đậu, thì cũng chỉ kéo dài thêm nửa năm, vẫn có thể định hôn như bây giờ mà."

Tĩnh tĩnh Sài thị dịu dàng, chuyện trong nhà luôn nghe theo Phương đại hộ, thấy Phương Đại Hộ cũng đồng ý lời nói của Phương Cháp Bình, đương nhiên bà không có kiến nghị gì khác.

Tối hôm qua Tiểu Ngọc Lan hồi phủ, bà ta nói rõ chuyện cũ, còn nói tìm được nữ nhi, lại muốn đến Tĩnh An để trả lễ hoàn thành ý nguyện, quả nhiên Sài thị nhìn bà cao hơn một bậc, hôm nay có ý để cho Phương Cháp Tâm với Phương Cháp Bình đi cùng bà đến dâng hương.

Mấy năm nay Phương Cháp Bình ra bên ngoài đi học, đương nhiên cũng gặp qua một vài mỹ nữ, và lại trong nhà cũng có nhiều tỷ muội xinh đẹp, nhưng lúc này gặp Hạ Trọng Phương, vẫn là kinh diễm, chỉ thầm nói: ai cũng nói Thanh tiểu thư của Giản phủ là một người cực kì xinh đẹp, khi nhìn xa xa, hẳn không thể thấy được sự kinh diễm này. Nhưng với Phương nương, đôi mắt sáng nhìn chung quanh, ánh mắt lưu chuyển, khiến cho người nhìn có cảm giác, đúng, không sai, đúng là trong lòng ngứa ngáy.

Phương Cháp Bình trong lòng thầm nghĩ thế, hẳn đã sớm tiến lên hành lễ: "Cháp Bình bái kiến Phương cô nương!"

Phương Cháp Tâm nhanh miệng giới thiệu với Hạ Trọng Phương: "Phương nương, đây là đệ đệ của ta tên Cháp Bình, nó vẫn chưa đính hôn, người trong nhà còn gọi nó là Bình ca đó!"

Hạ Trọng Phương nghĩ Tiểu Ngọc Lan hiện là thiếp thất của Phương gia, bà lại không có con cái gì, sau này già đi, sợ phải nhờ con cháu Phương

gia phụng dưỡng, nên nàng ôn hòa nói với Phương Cháp Bình: "Di nương đi dâng hương, phải phiền mọi người hộ tống rồi."

"Chuyện nên làm mà." Phương Cháp Bình thấy Hạ Trọng Phương nhã nhặn, hẳn cảm thấy mừng rỡ, cũng cười nói: "Di nương là mẹ đẻ của Phương nương, nói ra thì mọi người đều là người một nhà, cả gan nói một câu, lẽ ra phải gọi Phương nương một tiếng muội muội đó!"

Hạ Trọng Phương chưa kịp trả lời, Hạ mẫu đã cười: "Nói cho cùng thì đều là người một nhà cả, tự có thể gọi là muội muội."

Hạ mẫu thấy bộ dáng Phương Cháp Bình, nếu là công tử của Phương gia, theo bà thấy, hẳn là cậu ta cũng là con cháu của quan viên trong triều, tốt cả, bây giờ người ta lấy lòng Hạ Trọng Phương, Hạ Trọng Phương vẫn còn non lắm, khó mà biết gì, đương nhiên bà phải thay mặt Hạ Trọng Phương nhận ý tốt của người ta chứ.

Hạ mẫu nói lời này ra, lại chọc giận bà tử của Giản gia. Lã bà tử bước lên một bước nói: "Lời này của Tào đại nương sai rồi, tiểu thư Giản gia của chúng ta, sao lại là người một nhà với ai chứ?"

Hạ mẫu sùng sốt, vội vàng sửa lại: "Là ta nhanh miệng nên nói sai thôi."

Lã bà tử không bỏ qua, còn hừ một cái: "Biết sai là được."

Hạ mẫu nhất thời đưa mắt nhìn Hạ Trọng Phương, hy vọng Hạ Trọng Phương có thể làm chủ cho bà.

Tiểu Ngọc Lan mau chóng lên tiếng hòa giải: "Được rồi, đi cũng một lúc rồi, cũng khát nước cả rồi, chúng ta mau tìm một nơi để ngồi xuống uống trà đi!" Nói xong lại vẫy tay với Hạ Trọng Phương, bảo nàng đi bên người mình, bà nói nhỏ: "Đường mẫu con là nông dân, nói chuyện hay làm việc cũng không vào được mắt của Giản gia, con cho bà ấy ở lại vài ngày là được, đừng giữ lại lâu quá. Nếu đến lúc đó gây chuyện cho con, e là khiến con thêm không tốt."

Hạ Trọng Phương cũng nói nhỏ: "Bà mới đến hôm qua, bà muốn ở lại mấy ngày. Lên kinh một chuyến cũng không dễ dàng gì."

Hôm qua Tiểu Ngọc Lan thừa nhận Hạ Trọng Phương là nữ nhi của mình, trong lòng hơi áy náy, mà với thân phận hiện nay của Hạ Trọng Phương, nàng có chỗ đứng ở Giản gia, thì đối với người "Mẹ đẻ" này mới có lợi, nhất thời tự nhiên thật lòng vì Hạ Trọng Phương mà suy nghĩ, bà ta lại nói: "Con phải nhớ kỹ, nếu bà ấy có yêu cầu gì, con đừng nên đồng ý một cách dễ dàng. Nếu thực không tiện thì con hãy thương nghị với thái phó phu nhân, để lão phu nhân làm chủ."

Hạ Trọng Phương thấy Tiểu Ngọc Lan thân thiết với nàng, chịu nói những lời khuyên với nàng, nhất thời cảm khái, dù sao cũng là mẹ con ruột thịt, tất nhiên cũng hiểu được mình gặp khó xử.

Hạ mầu thấy Tiểu Ngọc Lan thân thiết với Hạ Trọng Phuong, tuy có chút ghen tị, nhưng nghĩ lại mình chỉ có on đường đục, không thể sánh bằng mầu từ người ta, đành hậm hực đi phía sau, lại tròng mắt nhìn Lã bà tử, thầm nghĩ: chỉ là một tên lão nô tài mà cũng dám đập lên mặt mũi của chủ tử nói chuyện, để ta cáo trạng người trước mặt thái phó phu nhân xem người có chịu được không.

Đoàn người vừa nói chuyện, đã vào đến tỉnh thất để uống trà, Phuong Cháp Bình đối với Hạ Trọng Phuong hết sức ân cần.

Tiểu Ngọc Lan là ai nào? Bà chỉ quét mắt nhìn Phuong Cháp Bình một cái đã nhìn ra tâm tư của Phuong Cháp Bình rồi.

Phuong đại hộ chỉ là một tán quan, theo lẽ thường mà nói, cho dù sang năm Phuong Cháp Bình đậu tiến sĩ, muốn cầu hôn quý nữ Giản gia làm vợ, đúng là khó hơn lên trời. Hiện nay Hạ Trọng Phuong là quý nữ Giản gia. Nhưng xuất thân không sáng sủa, sau này muốn tìm chồng, hẳn phải hạ thấp xuống. Nếu Phuong Cháp Bình đi cầu hôn Hạ Trọng Phuong, có lẽ sẽ có cơ hội. Có thể thất như Hạ Trọng Phuong, không chỉ có thể leo vào Giản gia, mà còn có thể dựa vào Tề vương phủ, tương lai chắc chắn là tiền đồ vô lượng.

Phuong Cháp Tâm cũng nhìn ra tâm tư của Phuong Cháp Bình, nàng cũng suy nghĩ, nói cho cùng, Hạ Trọng Phuong cũng là người một nhà với mình, nếu duyên phận không cạn, thật có thể đón nàng vào phủ làm em dâu, đối với Phuong gia mà nói đúng là có lợi ích rất lớn.

Chuyện Hạ Trọng Phuong đi cùng với mẹ đẻ và dưỡng mầu đến Tỉnh An tự dâng hương, Trầm Tử Trai biết ngay lập tức, hần hơi vui vẻ nói: "Nói như vậy, Phuong nương đã hết bệnh rồi? Đêm nay có thể đến cho sữa? ^ _ ^"

Tô Lương đáp: "Sáng sớm khi Hạ cô nương xuất môn, thấy thần sắc không còn vẻ gì là bệnh, xem ra là chứng thực thân phận, nên tinh thần vui vẻ, bệnh tình cũng khỏe hơn." Trầm Tử Trai dặn: "Tô quản gia, buổi chiều ông đi sớm một chút, đón Phuong nương đến đây dùng bữa tối cùng bốn vương."

Tô Lương ứng, cười nói: "Chỉ mới hai ngày không gặp Hạ cô nương, vương gia đã nôn nóng như vậy ư?"

Trầm Tử Trai nói: "Một ngày không gặp như cách ba thu!" Nói vừa xong, chính hần cũng giật mình, bốn vương đối với Phuong nương, thật sự không thể xa nổi à?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Chạng vạng, Tô Lương đi đón Hạ Trọng Phuong nhưng không đón được, khi trở về ông bẩm lại với Trầm Tử Trai: "Vương gia, Hạ cô nương nói, mặc dù hôm nay đã khỏe hơn nhiều, nhưng cô ấy sợ uống thuốc của cô ấy rồi lại uống thêm thuốc thúc sữa nữa, được tính xung đột, tổn hại thân mình, mong vương gia thứ lỗi, đêm nay sẽ không đến đây."

Tô Lương vuốt vuốt tay, hiện Hạ Trọng Phuong đã được xác nhận là tiểu thư của Giản phủ, người ta chịu làm nhũ nương đến nay đã là nể tình lắm rồi, đêm nay không chịu đến, bọn họ cũng không thể cưỡng ép.

Trầm Tử Trai ngăn ra, hần cũng hiểu được, thật sự nếu Hạ Trọng Phuong không muốn đến đây cho sữa, kỳ thật cũng không thể bức ép, hần nhất thời trầm mặc, sau một lúc lâu mới hỏi Tô Lương: "Tô quản gia, ông có cách gì để nàng tự nguyện đến đây cho ta uống sữa không?"

Tô Lương thở dài nói: "Vương gia, Hạ cô nương đã được chứng minh thân phận, thật không có cách hay có cơ gì cả."

Trầm Tử Trai bước đi chậm chậm, chốc sau nói: "Bốn vương vẫn còn cần sữa của nàng, nếu nàng thật sự không muốn đến đây nữa, thật đúng là phiền toái."

Tô Lương nghĩ nghĩ rồi nói: "Nay chỉ còn một cách, đó là thỉnh chỉ, nhờ hoàng thượng ban Hạ cô nương cho vương gia làm trắc phi, như thế thì cô ấy cho sữa cũng danh chính ngôn thuận, lấy thân phận trắc phi sẽ đỡ mất mặt hơn."

Trầm Tử Trai gật đầu nói: "Đợi sáng sớm ngày mai ta sắp xếp vào cung cầu kiến hoàng thượng, xin hoàng thượng ban chỉ."

Đêm nay, Trầm Tử Trai lại uống trà được, mọi chuyện buồn rầu nên hần ngủ không ngon, ngày hôm sau thức dậy, vội vàng tiến cung.

Từ cung về, mặt Trầm Tử Trai đen xì.

Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dụng biết Trầm Tử Trai tiến cung, liền đợi ở thư phòng, tới lúc Trầm Tử Trai vừa trở về, đương nhiên là hỏi diễn biến thế nào.

Trầm Tử Trai buồn bực nói: "Hoàng thượng vừa nghe Phuong nương là cháu gái Giản thái phó thì không chịu hạ chỉ, chỉ triệu Giản thái phó đến hỏi. Giản thái phó vừa nghe là bốn vương thỉnh tứ hôn, xin Phuong nương làm trắc phi, ông ta lại từ chối. Hoàng thượng hiểu kỳ hỏi chuyện Phuong nương, Giản thái phó nói ra tất cả, còn nói thân thể Phuong nương rất đáng thương, nay mới được khổ tận cam lai, đang tìm lương tể, nhưng thế nào cũng không làm tiểu thiếp. Nghe ông ta nói, chính là muốn ám chỉ bốn vương không phải là lương tể (rể hiền). Bốn vương có chỗ nào không tốt chứ?"

Kiều Thiệu Nguyên và La Quân Dung vừa nghe cũng ngạc nhiên, vốn nói, lấy việc Hạ Trọng Phụng đã từng qua lại (đã từng có một đời chồng), có thể lên làm trắc phi của vương gia, đã là không tệ, Giản thái phó lại có thể từ chối? Ông ta muốn gả cháu gái mình cho nhà nào đây?

Mà quan hệ hiện nay của vương gia và thái tử đã dịu đi, dần dần trở thành thí sinh đứng đầu trong hàng ngũ kết hôn, Giản thái phó không nhân cơ hội này kết hôn, ông ta còn muốn làm loạn cái gì?

Bên Giản thái phó, sau khi từ cung về, liền triệu Hạ Trọng Phụng vào nói chuyện, ông nói: "Hôm nay tiến cung, Tề vương cầu kiến hoàng thượng, đề thỉnh chỉ tứ hôn, muốn xin con làm trắc phi của hắn. Hoàng thượng muốn hỏi ý kiến của ta, ta một mực từ chối. Bây giờ về, ngược lại muốn hỏi con một chút, con với Tề vương có tư ước không?"

Hạ Trọng Phụng đối với vị tổ phụ này, luôn cực kì kính sợ, lúc này nghe ông hỏi, lại càng hết hồn, nàng trở lời: "Cháu gái với Tề vương không hề có gì tư ước gì. Lúc trước cháu gái làm nữ nương cũng chỉ là bắt đắc dĩ. Nay không phải vì lo chuyện không có nữ nương, sao Tề vương có thể bức mình (đi xin hoàng thượng tứ hôn)? Nhưng cháu gái cũng nghĩ, làm việc gì cũng phải làm đến nơi đến chốn, cứ Tề vương cũng không thể chỉ cứ một nửa. Hiện nay nếu không đến Vương phủ làm nữ nương, ngộ nhờ Tề vương có chuyện không hay xảy ra, đến lúc đó mọi người nhất định sẽ chỉ trích cháu, nói cháu không chịu cứu người đến cùng, cháu lại trở thành một người có lỗi mất. Không chừng lại có người sẽ nói là do Giản gia ngăn cản, mới làm hại đến tính mạng của Tề vương. Bởi vậy, mặc dù còn có lời ra tiếng vào, nhưng cháu gái sẽ làm nữ nương cho đến khi Tề vương khỏi hẳn thì thôi."

Giản thái phó không ngờ Hạ Trọng Phụng sẽ nói ra những lời này, nhất thời nhìn nàng với đôi mắt khác, gật gật đầu nói: "Cháu đó, đứa nhỏ này đúng là khó gặp, biết suy tính hơn phụ thân cháu nhiều đó."

Lúc Hạ Trọng Phụng đến Giản gia này, nàng đã biết Giản thái phó thất vọng Giản Phi Văn bao nhiêu rồi, lại nghe Giản thái phó đánh giá Giản Phi Văn, nàng không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu.

Giản thái phó nói ra câu ấy, cũng ý thức được mình không nên đánh giá Giản Phi Văn trước mặt văn bối, nhất thời chuyển sang chủ đề khác, hỏi Hạ Trọng Phụng: "Nếu con muốn làm nữ nương của Tề vương, sau này khó tránh những lời ra tiếng vào. Mà sau này tìm chồng cho con, cũng hơi khó đấy."

Hạ Trọng Phụng nói: "Lúc trước cháu gái bị Quý Minh Xuân hù, phải chịu lời ra tiếng vào còn nhiều hơn bây giờ, hôm nay con là tôn tử là quý nữ của Giản phủ, những người đó muốn nói gì chẳng nữa thì đa số bọn họ cũng sẽ không dám giáp mặt con mà nói, con có thể chịu được. Về chuyện không có trách tể, trải qua hôn sự với Quý Minh Xuân, cháu gái cũng hiểu được, muốn tìm lương xứng thật không đơn giản như vậy."

Giản thái phó thấy Hạ Trọng Phụng tự có chủ ý của mình, mặc dù cô đã trải qua nhiều chuyện khó khăn, khó lòng giữ được chủ tâm, nhất thời ông vui mừng nói: "Cứ đi theo Hà ma ma học, sau này nếu không tìm được lương tể, Giản phủ sẽ nuôi con, thế nào?"

Hạ Trọng Phụng tuyệt đối không thể tưởng tượng được Giản thái phó sẽ nói ra một câu như vậy, nhất thời mắt sáng lên, như không dám tin, cô hỏi lại một câu: "Thực có thể sao?"

Giản thái phó mỉm cười nói: "Tiểu thư Giản gia ta, nếu thật sự không muốn lấy chồng, đương nhiên Giản gia sẽ nuôi, có cái gì mà không thể? Nhưng muốn đứng vững, muốn kiên định, thì phải có bản lĩnh, có kiến thức của riêng mình, thậm chí phải có tiền riêng. Chỉ cần con có được một trong số chúng thì con không cần lấy chồng cũng có thể sống tiêu dao tự tại."

Sau khi Hạ Trọng Phụng bị hù khí, kỳ thật đối với chuyện lập gia đình, tâm nàng rất lo sợ, lo rằng khi tái giá, mình lại bị hù nữa thì biết làm sao? Lúc này nghe Giản thái phó nói, như được mở thêm cánh cửa sổ trên mái nhà, không khỏi nháy nhót, thì ra nàng không bắt buộc phải lấy chồng?

Từ thư phòng Giản thái phó đi ra, Hạ Trọng Phụng bước đi nhẹ nhàng không ít, cảm thấy tảng đá lớn trong lòng đã được hạ xuống. Lúc trước nàng vẫn luôn lo lắng bản thân mình đã trải qua quá nhiều chuyện, mình sẽ không được gả cho người trong sạch nữa. Hiện giờ nàng biết mình có thể không cần phải lấy chồng, nàng hiểu ra rằng, có nhiều chuyện không nhất thiết phải lo lắng nhiều như vậy. Chỉ cần chính mình học kiến thức thật tốt, còn phải tìm cách để tự lo liệu cho bản thân, không chừng cũng có thể sống tiêu dao tự tại như nam tử!

Tiền bà tử đợi trong phòng, thấy Hạ Trọng Phụng đã trở về, nhất thời đón nàng đi vào, khi thấy Hạ Trọng Phụng không buồn rầu, tái lại còn mang vẻ mặt tươi vui nữa, nhất thời hỏi: "Thái phó đại nhân gọi Phụng nương đi qua là có việc vui muốn thông báo à?"

Hạ Trọng Phụng buột miệng: "Tổ phụ nói, Tề vương xin hoàng thượng tứ hôn cho con làm trắc phi của hắn."

Tiền bà tử không đợi Hạ Trọng Phụng nói thêm đã chúc mừng: "Lần này chúc mừng Phụng nương, đúng là 'thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh'."

*Thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh: Dùng tay rẽ mây thấy vàng trăng sáng.

Hạ Trọng Phụng che miệng cười nói: "Bà bà, con còn chưa nói xong mà!"

"Chuyện Phụng nương nói, tất cả nhất định đều là tin tốt." Tiền bà tử thấy Hạ Trọng Phụng cười đến khoát hoạt, nhất thời cũng cười hi hi rộ rộ.

Ngay sau đó Hạ Trọng Phụng nói: "Hoàng thượng hỏi ý kiến của tổ phụ, tổ phụ từ chối Tề vương, không chịu cho con làm trắc phi."

"Hả?" Tiền bà tử há miệng, gương mặt đang tươi cười bỗng khựng lại, một hồi lâu mới nói: "Đã như vậy, Phụng nương vui vẻ chuyện gì?"

Hạ Trọng Phụng nói: "Cái con vui đó là, tổ phụ thật lòng xem con như cháu gái để đối xử, người thật lòng xem con là tiểu thư Giản gia, thật lòng đặt

con trong lòng. Trong lòng của tổ phụ, con cũng giống với Thanh cô nương. Xin bà bà nghĩ lại xem, nếu Tề vương xin cưới Thanh nương làm trắc phi, tổ phụ có đồng ý không? Người của Giản gia có đồng ý không? Nhất định là không chứ gì? Bây giờ Tề vương muốn xin cưới con làm trắc phi, tổ phụ cũng không đồng ý như vậy, mặc kệ con đã trải qua chuyện gì, trong lòng tổ phụ, con cũng như tiểu thư chính thất không thể làm trắc phi của người ta."

Tiền bà từ nghe xong nửa ngày, mới tổng kết một câu: "Thì là, Tề vương muốn xin cưới Phương nương làm trắc phi, thái phó đại nhân không chịu đồng ý, Phương nương biết được chuyện này, rất vui vẻ."

Hạ Trọng Phương không thấy Tiền bà từ cười, nên nàng nói: "Hình như bà bà không vui?"

Có thể vui nổi sao? Con cho Tề vương uống sữa mấy tháng ròng, bị nhìn bị sờ bị hút, lại ngang nhiên không chịu làm trắc phi của Tề vương? Tình hình kiểu

này làm sao có thể tìm trạch tử đây, khó lắm đây!

Các nàng đang nói chuyện, Linh Chi đã hồn hồn chạy vào thông báo: "Phương nương, không ổn rồi, Tào đại nương với Lã bà từ đang ầm ĩ lên kia, đứng trong sân kéo tóc lẫn nhau, chửi ầm ĩ!"

Hạ Trọng Phương kinh hãi một chút, vội cùng Tiền bà từ đi ra ngoài sân, quả nhiên thấy bọn nha hoàn tụ lại một chỗ nhìn cuộc hỗn chiến, mà Hạ mẫu cùng Lã bà từ, tóc đã bị kéo xõa ra, trâm cài tóc cũng đã rơi hết xuống đất, hai người không ai nhường ai, còn luôn miệng chửi mắng nhau.

"Đây đều là người chết à, sao còn không mau kéo ra?" Hạ Trọng Phương hơi đen mặt, quát mấy bà từ và nha hoàn vây xem một tiếng.

Chúng bà từ thấy Hạ Trọng Phương đi ra, nhất thời mới lên tiếng can ngăn, nhân cơ hội bám Hạ mẫu mấy cái, rồi đẩy bà ra, thế này mới tách Hạ mẫu với Lã bà từ ra. Hạ mẫu còn muốn nhảy tới đánh Lã bà từ, lại nghe Hạ Trọng Phương quát một tiếng: "Thím, đây là Giản phủ, không phải ở nông thôn, cũng không thể lại giờ thói ngang ngược!"

Hạ mẫu thoáng định thần, rồi đột nhiên ngồi bệt xuống đất khóc: "Phương nương, dẫu sao ta cũng là đường mẫu của con, những người này dám ăn hiếp ta, con phải làm chủ cho ta đi."

Hạ Trọng Phương trầm mặt nói: "Rốt cuộc là vì sao cãi vã?"

Sớm có bà từ nhanh mồm nhanh miệng nói, nói là khi Hạ mẫu đến đây, thấy Lã bà từ không hành lễ, liền quát mắng một câu, vì thế hai người ầm ĩ lên, cuối cùng ra tay quá nặng.

Hạ Trọng Phương cười lạnh nhìn Lã bà từ mà nói: "Bà bà là người ở đâu? Lại dám đánh nhau với khách?" Nói xong chỉ vào hai bà từ khác: "Kéo Lã ma ma xuống, tát hai bạt tai, phạt ngân lượng tháng này, nếu không phục thì hãy đi thanh minh trước mặt lão phu nhân đi."

Lã bà từ thấy Hạ Trọng Phương mang thái phó phu nhân ra, nhất thời cũng không dám nhiều lời. Hai bà từ khác kéo Lã bà từ xuống, tự vả miệng hai cái.

Hạ mẫu thấy Hạ Trọng Phương cứng rắn xử trí Lã bà từ, nhất thời đắc ý, ta biết Phương nương sẽ làm chủ cho ta mà. Nuôi nàng mười mấy năm, cũng không phải là nuôi không.

Hạ Trọng Phương quát xong Lã bà từ, liếc mắt nhìn Tiền bà từ một cái, sau đó xoay người đi vào phòng.

Tiền bà từ hiểu ý, tự nắm lấy Hạ mẫu, theo sau Hạ Trọng Phương vào phòng.

Đợi khi vào phòng, sai nha hoàn đi chỗ khác, Hạ Trọng Phương mới chuyển hướng sang Hạ mẫu: "Thím à, dù sao nơi này cũng là Giản gia, không phải Hạ gia, nếu thím muốn khoe khoang thì mời thím về lại Hạ gia rồi khoe."

"Phương nương, Phương nương, con hãy nghe ta nói!" Hạ mẫu hơi nóng nảy, nói: "Ta thấy bọn chúng lên nói xấu sau lưng con, liền muốn trút giận thay con, nên mới mắng vài câu,"

Hạ Trọng Phương bình tĩnh nhìn Hạ mẫu nói: "Ta không quan tâm, ta là tiểu thư Giản gia, chúng nô tài như thế nào, thì đã có tổ phụ tổ mẫu cùng cha mẹ làm chỗ dựa, không cần thím phải ra tay trút giận. Mà thím hiện là khách, càng phải tự trọng."

Hạ mẫu cực xấu hổ, tiếng nói ngày càng nhỏ, "Phương nương, ta nuôi con mười mấy năm nên mới không thể nhìn ai khinh thường con thôi!"

"Thế chuyện năm đó Quý Minh Xuân hưu ta, vì sao thím không ra mặt giúp đỡ?" Hạ Trọng Phương nhắc tới chuyện xưa, nàng cười lạnh: "Nay ta đã có người ra mặt giúp đỡ, thím lại đến đây nhiều chuyện? Làm ầm ĩ như vậy, thím sợ người ta không biết thím là đường mẫu sao?"

Hạ mẫu thì thầm không thể phản bác, nhất thời nói: "Phương nương, tuy thím có sai, nhưng những người này dám coi thường thím, rõ ràng là xem con không ra gì, con nên ra mặt giúp thím mới là."

"Không phải đã ra mặt rồi sao?" Giọng Hạ Trọng Phương không hề lên cao, chỉ nói: "Thím đến đây mới hai ba ngày, đã dám cãi nhau ầm ĩ, nếu ở lại lâu hơn, sợ là muốn lật tung nóc nhà Giản phủ lên. Sáng sớm ngày mai, hãy thu thập này nọ, rồi hồi hương đi!"

Hạ mẫu không thể ngờ được Hạ Trọng Phương lại mở miệng đuổi bà đi, nhất thời đứng như trời trồng.

Hạ Trọng Phương cũng biết, hôm nay nàng dám ra tay giáo huấn Lã bà tử cùng Hạ mẫu, bọn họ sẽ bảm lại cho Giản thái phó biết, nhưng nàng tin tưởng và hơi lo lắng. Giản thái phó thật sự xem nàng như cháu gái, như vậy, nàng cũng có thể giống tiểu thư chính thất, làm tiểu thư thì nên có uy phong chứ không phải mặc cho Lã bà tử cười lên đầu cũng không dám lên tiếng, một mặt dần xếp ổn thỏa.

Lã bà tử dám chửi mắng rồi đánh nhau với Hạ mẫu, không phải là nghĩ nàng không dám tỏ rõ uy phong của mình sao? Nàng cũng muốn làm một lần, để cho nhóm bà tử nhìn xem, ai là chủ tử, ai là nô tài? Nếu không, cũng không thể để mặc cho bọn họ tàn mạn được.

Tiền bà tử thấy Hạ Trọng Phương giáo huấn Lã bà tử với Hạ mẫu, không khỏi âm thầm lấy làm lạ: nhìn nhìn, Phương nương thay đổi cực kì lợi hại a ~! Như vậy thật có tư thế và uy phong của một quý nữ Giản phủ nha.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Hạ mẫu thấy Hạ Trọng Phương không còn dễ dãi mình uốn nắn như trước, nhất thời thăm hỏi hận vì mình đã xem thường nàng, nên vội vàng cầu xin Hạ Trọng Phương tha thứ cho lần làm loạn này của bà, hứa lần tới không dám cãi và như thế nữa.

Tiền bà tử liền cũng cầu xin giúp, cười nói: “Tào đại nương lên kinh một chuyến, vẫn chưa nhìn kĩ bộ dáng kinh thành ra sao, cứ như vậy mà về, đến lúc có người hỏi, bộ dáng kinh thành như thế nào, kết quả không nói được tiếng nào, không phải đã khiến người ta chê cười sao? Phương nương tha thứ cho bà ấy lúc này đi, để Tào đại nương ở lại vài ngày.”

Dù sao cũng là dưỡng mẫu, đến kinh thành mới ba ngày đã bị mình đuổi đi, truyền ra ngoài ắt không tốt. Hạ Trọng Phương nhất thời thờ dãi, nghiêm mặt nói: “Thím muốn ở lại cũng được, nhưng phải ghi nhớ, đây là Giản phủ, không phải ở nông thôn, người ở đây là hạ nhân của Giản phủ, ngay cả con cũng không dám lớn tiếng, thím lại dám tranh cãi lớn lối như vậy, lúc sau lão phu nhân và phu nhân biết, chỉ biết nói con dung túng thím, mà không nói thím không hiểu lễ. Đợi thím về, thứ để lại cho con là một cục diện rối rắm. Con còn muốn sinh sống ở Giản phủ, xin thím nghĩ thoáng đi một chút.”

Hạ mẫu nghĩ Hạ Trọng Phương đã khác ngày xưa, bà không còn được khoa tay múa chân nữa, bà khề cần mới nói: “Ta nghe theo Phương nương.”

“Được rồi được rồi, nói ra là được rồi.” Tiền bà tử đã giúp giảng hòa, kéo Hạ mẫu ngồi xuống, bà tử hỏi: “Sáng ngày mai Tào đại nương có tính đi dạo ở đâu không? Có thể an bài xe ngựa trước, gọi người cùng đi.”

Hạ mẫu lại hỏi Hạ Trọng Phương: “Sáng ngày mai Phương nương không thể theo giúp ta sao?”

Hạ Trọng Phương đáp: “Sáng sớm ngày mai con phải đi học, không dám lại hoang phế nghiệp học.”

Nhất thời nói xong, Linh Chi tiến vào bẩm: “Phương nương, Tô quản gia của Vương phủ đến đây, là tới đón Phương nương qua Vương phủ, hôm nay Phương nương có đi không?”

Hạ Trọng Phương nghĩ đã bỏ rơi Trầm Tử Trai ba ngày, nếu lại bỏ nữa, sợ Trầm Tử Trai lên con nghiện sửa lại làm ra chuyện gì, nên bảo Linh Chi đi báo lại cho Tô Lương bảo ông chờ một lát, chờ nàng bảm lại với thái phó phu nhân, sau đó đến Vương phủ.

Hạ mẫu đợi Linh Chi lui xuống, nhất thời quên việc mới vừa bị Hạ Trọng Phương răn dạy, bà xích lại gần nói: “Phương nương à, nếu con là nữ nương của vương gia, thì xin vương gia ban cho một danh phận đi, nếu không, chứ cho sửa như vậy, là con chịu thiệt đấy.”

Hạ Trọng Phương xua tay: “Thím không cần nói, con tự có chừng mực.”

Hạ mẫu không cam lòng, lại nói: “Lúc trước bị Quý Minh Xuân hù một lần rồi, lần này không thể lại bị vương gia bỏ, con phải nắm cho chắc đấy.”

Hạ Trọng Phương không để ý đến bà, tự động ra cửa gặp thái phó phu nhân.

Đợi dùng bữa tối, thay xiêm y xong, Hạ Trọng Phương mới theo Tô Lương đến vương phủ.

Trầm Tử Trai phái Tô Lương đi đón Hạ Trọng Phương, mắt thấy Tô Lương chậm mãi không về, nhất thời cũng sợ Hạ Trọng Phương lại từ chối không tới, hần liền bước chậm chậm từ từ, lòng suy nghĩ kể sách. Khi nghe Hạ Trọng Phương đến đây, thế này mới thở phào một hơi.

Hạ Trọng Phương mới ba ngày không tới vương phủ, phút chốc đi vào có chút bùi ngùi.

Thanh Trúc sớm đến giúp Hạ Trọng Phương vào sương phòng, hầu hạ tắm rửa thay xiêm y, một bên nhỏ giọng nói chuyện Vương phủ phát sinh mấy ngày nay, lại nói: “Nghe nói vương gia xin cưới Phương nương làm trắc phi, nhưng thái phó đại nhân không chịu?” Nói xong có chút luyến tiếc, “Nếu bây giờ có danh phận, thì đó là trắc phi đầu tiên bên người vương gia, lấy thứ tự trước sau mà nói, người đầu tiên bao giờ cũng có tư lịch (tư cách và sự từng trải), cũng nhận được nhiều ưu đãi hơn. Giờ đã từ chối, thì...”

Xem ra trong lòng Thanh Trúc, Hạ Trọng Phương đã định làm trắc phi của Trầm Tử Trai, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Hạ Trọng Phương không đáp, nhất thời tắm rửa xong, theo tay diu của Thanh Trúc thành thực đến trước phòng Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai kiểm chế lắm, nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân, nhất thời giương mắt, không ngờ hấn không thể dời mắt đi được, chỉ ba ngày không gặp, tiểu yêu tinh này lại càng kiều mị đấy! >..

Đội chúng nha hoàn lui xuống, Hạ Trọng Phương đứng đối diện hấn hành lễ, Trầm Tử Trai thế này mới cười nói: “Mấy ngày nay thế nào?”

“Không tồi.” Hạ Trọng Phương cũng đánh giá Trầm Tử Trai, lòng thầm nói: sao mới ba ngày không gặp mà hấn lại như gầy hơn là thế nào?

Thật ra Trầm Tử Trai rất quan tâm chuyện Hạ Trọng Phương chứng thật thân phận, nên hỏi tình hình cụ thể.

Hạ Trọng Phương liền có sao nói vậy, chưa hết: “Lúc đó nghe dưỡng mẫu nói trạng nguyên phu nhân đã sinh nữ nhi ở miếu đồ nát đó, tôi một lòng hy vọng mình là nữ nhi của trạng nguyên phu nhân, đáng tiếc là không phải.”

Trầm Tử Trai nhất thời cầm tay Hạ Trọng Phương, vuốt ve ra chiều an ủi.

Hạ Trọng Phương muốn giạt tay lại, Trầm Tử Trai đã sớm đứng dậy, duỗi cánh tay ra, ôm ngang lấy Hạ Trọng Phương, khuyh nằng trong vòng tay hấn: “Không có trạng nguyên phu nhân làm mẹ đẻ để yêu thương nằng, thì vẫn còn có bốn vương thương nằng mà!”

Hạ Trọng Phương không khỏi giãy dụa: “Vương gia, mau buông tôi ra!”

Trầm Tử Trai sao mà buông? Chỉ càng chặt hơn mà thôi, thấp giọng nói: “Phương nương, hôm nay bốn vương xin hoàng thượng tứ hôn, muốn cho nằng một danh phận, nhưng mà tổ phụ nằng lại không chịu. Nằng nói xem, phải khuyên tổ phụ nằng thế nào đây?”

Hạ Trọng Phương không giãy dụa nữa, bình tĩnh nhìn Trầm Tử Trai: “Con gái Giản phủ không làm trắc phi.”

Trầm Tử Trai nhất thời bật cười: “Phương nương à, nếu bốn vương không phải là vương gia, ta có thể cưới nằng làm chính phi, nhưng bốn vương lại là vương gia, người nào muốn làm vương phi, thì phải trải qua rất nhiều xét duyệt, với thân phận của nằng, thật sự không cách nào để qua tuyển cả.”

Hạ Trọng Phương buồn bã nói: “Cho nên, vương gia hãy buông tôi ra đi!” Một lời này của nằng gồm cả hai nghĩa.

Trầm Tử Trai vẫn không buông như cũ, ôm Hạ Trọng Phương ngồi bên mép giường, ngả đầu Hạ Trọng Phương vào ngực, lăm bắm: “Không buông xuống được!”

Tiểu biệt ba ngày, giờ ôm nhau ngồi cùng một chỗ, hai người đều có cảm giác khác thường. Hạ Trọng Phương nhất thời yên lặng, bản thân mình có thể quyết định không lấy chồng, nhưng lúc trước dính dáng đến Trầm Tử Trai, phút chốc đã kéo dài tận đến bây giờ không thể nào buông được. Nếu còn cho sửa, những cử chỉ thân cận thế này, làm sao tránh được đây?

Trầm Tử Trai ôm ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, trống ngực đập “Bùm bùm”, nhất thời cũng kinh ngạc vì bản thân đã kích động như thế, nắm giữ lấy môi đỏ mọng của Hạ Trọng Phương, tinh tế mút, hấn cúi đầu nói: “Phương nương, mấy ngày nay bốn vương nhớ nằng muốn chết.” Giọng nói buồn rầu kéo dài ra, như nhớ nhung tận xương tủy.

Môi Hạ Trọng Phương bị mút mát, lại nghe thấy lời tâm tình, một trận tê dại kéo tới, nằng không tự chủ được hé mở đôi môi đỏ, mặc cho Trầm Tử Trai đưa đầu lưỡi tham lam đi vào cắn quấy.

Phòng bên kia, Phương ngự y đã cho người đi sắc thuốc, hấn lại nghiền cứu phương thuốc một lần nữa, nên dư hai phần thuốc cho hai con thỏ ăn, quan sát phản ứng của hai con thỏ. Nhất thời một con thỏ hưng phấn hấn lên, truy đuổi nhau, khác hẳn bộ dáng lười biếng ngày thường.

Phương ngự y quan sát một hồi, sắc mặt hơi biến, khẽ lăm bắm: “Này, đây là...”

Không trách được Hạ cô nương mỗi khi uống xong thuốc thúc sữa, dung sắc lại kiều diễm hơn, thì ra thuốc này có chứa Thôi Tinh Tố. Nằng uống

thuốc này mấy tháng, càng ngày càng mê hoặc lòng người, nhưng có một chỗ trí mạng, đó là khi bị nam tử tấn công khiêu khích thì vô lực chống cự.

Phương ngự y thờ dài, hấn cần phải giảm bớt vị thuốc này lại, nhưng lại sợ bớt nó thì không có sữa, may là vị thuốc này không tổn hại lên sức khỏe, chỉ là khiến người ta dễ động tình mà thôi.

Tô Lương cũng chạy tới tìm Phương ngự y, ông vào phòng được rồi ngồi xuống hỏi: “Phương ngự y à, hiện nay vương gia thực không thể gần nữ sắc?”

Phương ngự y trịnh trọng gật gù đầu, hỏi lại: “Quán gia hỏi cái này để làm gì?”

Tô Lương liền kể lại chuyện Trầm Tử Trai xin cưới Hạ Trọng Phương làm trắc phi thêm chuyện hấn bị từ chối, chưa hết: “Ngộ nhờ Hạ cô nương thực không muốn đến Vương phủ nữa, bệnh của Vương gia phải làm sao bây giờ?”

Phương ngự y nghe, lúc này mới hiểu ý đồ Tô Lương. Nếu Trầm Tử Trai có thể gần nữ sắc, phá thân Hạ Trọng Phương, dẫu cho Giản gia thế nào đi nữa, cũng phải cho Hạ Trọng Phương làm trắc phi. Nhưng hiện tại Trầm Tử Trai không thể gần nữ sắc, chỉ sợ Giản gia sẽ gán Hạ Trọng Phương cho

người khác, đến lúc đó một nữ tử đã gả đi thì làm sao có thể làm như nương được nữa.

Tô Lương đến gần Phương ngự y, thấp giọng nói: “Phương ngự y nghĩ giúp một cách khiến cho Hạ cô nương có thể ở lại bên người Vương gia với.”

Phương ngự y thấy hai con thỏ kia đã dây dưa ở cùng một chỗ, nhất thời thờ dãi, nhưng miệng vẫn đáp lời Tô Lương: “Không có cách nào hết, Vương gia chính là không thể gần nữ sắc. Ân ái một lần, giảm thọ ít nhất mười năm.”

Tô Lương vừa nghe, ông giật mình nói: “Thật như thế sao, ta phải đi khuyên Vương gia mới được.”

Nhất thời sắc thuốc xong, Phương ngự y bưng chén thuốc, cùng Tô Lương đi đến phòng Trầm Tử Trai.

Trong phòng, Hạ Trọng Phương bị Trầm Tử Trai khiêu khích một hồi, quả nhiên động tình, không tự chủ được đáp lại Trầm Tử Trai, cùng hân môi lưỡi giao triền, khó lòng tác rời.

Trầm Tử Trai đã sớm vén áo Hạ Trọng Phương sang một bên, vén trung y của nàng ra, đôi tay tham lam vuốt ve chỗ đầy đà, đầu tiên là khẽ vuốt, tiếp theo là xoa nắn, vân vê khiến cả người Hạ Trọng Phương yếu ớt, liền buông môi của nàng ra, ngược lại cúi đầu mút lấy chỗ đầy đà của nàng, vừa mút liếm vừa gọi: “Phương nương! Phương nương!”

Hạ Trọng Phương yếu đuối trong lòng Trầm Tử Trai, hai tay ôm đầu của hắn, quàng qua thân thể hắn để khỏi ngã, vừa ưỡn nửa thân mình lên, cố gắng đặt chỗ đầy đà sát bên miệng Trầm Tử Trai, chỗ đầy đà bên kia dụi lên mặt Trầm Tử Trai, nhất thời rên rĩ. Rên ra tiếng, nàng gọi: “Vương gia, vương gia, tôi...”

Hạ Trọng Phương trong lòng thầm cảm thấy thẹn, muốn không chế chính mình, nhưng mà nàng không thể không chế thân mình, thầm nghĩ chiều theo Trầm Tử Trai một lần.

Trầm Tử Trai thấy nàng không chịu thừa nhận nhục dục của bản thân, bàn tay to lại tham tiến xuống phía dưới, xoa một chỗ, vừa nói khẽ bên tai: “Tiểu biệt thắng tân hôn, hừm?”

Cả người Hạ Trọng Phương run run, nhất thời kẹp chặt hai chân, muốn khước từ ngón tay Trầm Tử Trai, ngón tay Trầm Tử Trai đã dò đến một nơi trơn nhẵn, lại thuận thế trượt vào, nó đang đứng bên ngoài động, nhẹ nhàng chuyển động bên ngoài.

“Vương gia...” Hạ Trọng Phương nhận thấy có một nhiệt triều chạy âm âm tuôn ra, không tự chủ được hơi mở đùi, tùy ý cho ngón tay của Trầm Tử Trai đi vào sâu hơn.

Trầm Tử Trai cúi đầu, mút giữ lấy chỗ đầy đà của Hạ Trọng Phương, dùng lực mút vào, phía dưới hắn không dám dùng sức nhiều, chỉ nhẹ nhàng lướt động.

Hạ Trọng Phương kêu lên, nhỏ giọng cầu xin: “Vương gia, vương gia, đừng như vậy!” Miệng nàng thì nói như thế, nhưng thân mình không để Trầm Tử Trai rút ra.

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương hơi kịch liệt, vội vàng rút ngón tay về, ôm nàng vào lòng, để nàng ngồi cưỡi trên đùi mình, cách lóp quần, lửa nóng của hắn đè ngay vào chỗ kín của nàng, nhịn không được giật giật, cho một ít vào.

Thân mình Hạ Trọng Phương sớm đã mềm như bún, cánh tay đặt trên cổ Trầm Tử Trai, nàng muốn lui ra sau, nhưng chỗ đầy đà đã bị Trầm Tử Trai ngâm trong miệng, nàng chỉ khẽ động, Trầm Tử Trai lại cúi đầu thêm một chút, hai người càng nhanh hợp một chỗ hơn.

Âm thanh Trầm Tử Trai mút “Tặc tặc”, rồi hắn động nhẹ, đâm vào Hạ Trọng Phương một cái.

Hạ Trọng Phương rên. Nàng rên ra tiếng, cầu xin: “Vương gia, buông tôi ra đi!”

“Nàng thật buông được?” Trầm Tử Trai phủ bên tai, giọng nói khàn khàn: “Thực không muốn?”

“Không muốn, không muốn!” Trong lòng Hạ Trọng Phương sợ hãi phản ứng của chính mình, chỉ nói ba ngày không gặp, cho hắn uống nữa còn khủng bố hơn bình thường.

Trầm Tử Trai cười tà mị, cúi đầu, lại ngâm lấy chỗ đầy đà của Hạ Trọng Phương, tiếp tục mút, bên dưới cũng động.

Trầm Tử Trai nhất thời cầm tay Hạ Trọng Phương, vuốt ve ra chiều an ủi.

Trầm Tử Trai cầm lấy tay của Hạ Trọng Phương vuốt ve ra chiều an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

"Vương gia, vương gia..." Gian ngoài, Phương ngự y cùng Tô Lương gõ cửa gọi lớn.

Nghe thấy giọng nói của Phương ngự y, Hạ Trọng Phụng hơi tỉnh táo lại, cắn mạnh môi một cái, dùng tay đẩy Trầm Tử Trai ra, nói nhỏ giọng: "Vương gia, mau buông tôi ra, Phương ngự y đến rồi kia!"

Thiếu chút nữa là Trầm Tử Trai cầm giữ không được, lúc này bị Hạ Trọng Phụng đẩy ra, lại nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, cũng hơi thanh tỉnh, nhất thời buông Hạ Trọng Phụng ra, thở gấp nói: "Tiểu yêu tinh, thiếu chút nữa bị nàng phá thân rồi!"

Mặt Hạ Trọng Phụng đỏ bừng, dùng tay che mặt nói: "Vương gia ăn hiếp tôi." Giọng nàng vừa kiêu vừa mị, đầy ắp hơi nước, như nhộn nhạo trong nước.

Trầm Tử Trai nghe, một lần nữa trong đầu lại ngửa lên, hận không thể ôm nàng vào lòng, nhưng nhớ lại lời dặn của Phương ngự y, gắng gượng néo cơ thể vài cái, chú ý xiêm y, đợi Hạ Trọng Phụng cũng chỉnh lại xiêm y xong, hắn mới đi mở cửa.

Phương ngự y cùng Tô Lương vừa tiến vào, âm thầm quan sát chung quanh một lần, cả hai người thấy không có chuyện gì, thầm thở phào một hơi.

Tô Lương chờ khi Phương ngự y đưa thuốc cho Hạ Trọng Phụng uống, liền nói thầm với Trầm Tử Trai: "Vương gia, Phương ngự y nói, hiện giờ người không thể gần nữ sắc, nếu gần một lần sẽ giảm mười năm thọ đấy!"

Lúc này Trầm Tử Trai vừa mở cửa sổ ra, gió thổi nhẹ qua, con nóng bỏng lúc này đã được thổi tan đi không ít, nhất thời hắn nói: "Phương ngự y nhắc mãi mà, bọn vương biết rồi."

Chỉ sợ vương gia hiểu rõ mà vẫn tự nguyện dần thân kia! Tô Lương trộm nhìn Hạ Trọng Phụng một chút, thấy nàng đã nhan điểm sắc, mị nhãn như tơ, vội vàng chuyển đầu sang hướng khác, thầm thấy sợ hãi, tư sắc như vậy, vương gia ở gần có cầm giữ được không đây?

Phương ngự y nhìn Hạ Trọng Phụng uống thuốc xong, mắt thấy nàng kiêu nhan như hoa, hắn cũng run sợ, vương gia có thể giữ thân được không? Mà vị thuốc kia lại là chủ chốt, hắn không thể giảm phân lượng xuống được. Nếu không giảm, Hạ cô nương vẫn tiếp tục uống, dung nhan ngày càng kiêu mị, càng quyến rũ, mà nếu như vậy thật, nam tử ắt bị khiêu khích đến không thể chịu được! Hắn phải làm thế nào cho phải đây?

Phương ngự y cân nhắc mọi bề, nhất thời nghĩ đến việc Hạ Trọng Phụng là tiểu thư của Giản phủ, hiện giờ

ngoại trừ đến Vương phủ cho sữa, nàng cũng không thường gặp khách nam, càng không có nam tử nào dám bén mảng đến dụ hoặc nàng, trong khoảng thời gian ngắn, hắn là không có việc gì. Để hắn nghiên cứu phương thuốc nào khác, xem có cách gì giải quyết không, sau đó hẵng bàn tiếp.

Đến tận giờ này, Phương ngự y đã hiểu, chính vị thuốc giải độc, cùng tác dụng của Thôi Tình Tố, nên sau khi Trầm Tử Trai uống sữa, mới bị nghiện, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không thể xa Hạ Trọng Phụng được.

Đêm nay khi Trầm Tử Trai uống sữa, vì có Phương ngự y và Tô Lương đứng ngoài bình phong nghe ngóng, nên hắn yên tĩnh hơn nhiều, không lộn xộn như khi nãy nữa.

Nhất thời hút sữa xong, Hạ Trọng Phụng chỉnh lại y phục rồi rời giường, ra khỏi phòng.

Nơi đó Thanh Trúc, đến giúp nàng đi vào phòng để tắm rửa, nghe Giản Mộc Huyền tới đón Hạ Trọng Phụng, thu dọn một phen, liền dìu Hạ Trọng Phụng đi ra ngoài.

Hạ Trọng Phụng theo tay dìu của Thanh Trúc đi một đoạn, thì gặp phải Quý Minh Xuân chặn đường.

Đèn lồng được thắp sáng trên hành lang, chiếu lên mặt Hạ Trọng Phụng khiến nàng càng thêm điểm lệ khác thường, mày cong môi hồng, thập phần quyến rũ.

"Phụng nương!" Quý Minh Xuân dừng bước chân, ánh mắt không rời, chỉ e ngại Thanh Trúc đứng bên cạnh, không tiện làm việc càn quấy chỉ hỏi: "Nghe nói đường phụ đường mẫu nàng lên kinh thành, đã làm chứng thân phận cho nàng rồi ư?"

"Ừm!" Hạ Trọng Phụng lên tiếng, nàng muốn vòng qua người Quý Minh Xuân đi tiếp về phía trước.

Quý Minh Xuân lui ra sau hai bước, vô tình cố ý ngăn Hạ Trọng Phụng lại, cười nói: "Nghe đường phụ đường mẫu nàng lên kinh, cha mẹ ta muốn gặp bọn họ, mọi người ôn chuyện một lúc. Và lại bọn họ đến kinh thành một chuyến không dễ dàng gì, mà cha mẹ ta ở kinh thành một thời gian, cũng đã quen một vài nơi, muốn dẫn họ đi thăm thú một vài nơi, làm một người chủ hiếu khách."

Hạ Trọng Phụng cười lạnh nói: "Nói chuyện cũ gì? Các người là tri âm tri kỷ à?"

Quý Minh Xuân lại lui thêm bước nữa, ánh mắt vẫn đảo quanh trên mặt Hạ Trọng Phụng, trong lòng thầm hỏi hận mình không nhìn ra bảo vật, mỹ nhân như thế này sao năm đó lại ngu khờ hủn nàng?

Thanh Trúc cũng thầm nhủ vậy, rất sợ có người thấy Quý Minh Xuân nói chuyện với Hạ Trọng Phụng, nhờ rơi vào tai Trầm Ngọc Tiên trong, rước

phải tội oan, nên nàng ta nói: "Quận mã gia, trời cũng không sớm gì nữa, Phụng nương phải vội đi về rồi, nếu chỉ có chút chuyện này, ngày mai nói sau cũng được."

Quý Minh Xuân biết Thanh Trúc là người của Tô Lương, nếu Thanh Trúc lên nói với Tô Lương, rồi nhờ rơi vào tai Trầm Tử Trai cũng bất lợi cho mình, nên hắn liền tránh ra.

Hạ Trọng Phụng thăm nhỏ một ngụm nước bọt, rồi chạy trốn chết.

Nơi này Quý Minh Xuân nhìn chằm chằm đáng người yếu điệu của Hạ Trọng Phụng, lại hơi thất thần.

Khi Hạ Trọng Phụng trở về Giản phủ, hỏi đến Hạ mẫu nghe cũng coi như an tĩnh, nàng mới yên lòng đi nghỉ ngơi.

Lòng của Hạ mẫu vẫn tính toán, muốn tìm cách ở lại kinh thành mãi không đi. Nhưng bà khó lòng nói rõ với Hạ Trọng Phụng, người Giản gia lại khinh thường bà là bà tử ở nông thôn mới lên, thì ra muốn ở lại, thực là không dễ.

Hạ phụ cũng suy nghĩ, dường như là quý nữ Giản gia, dẫn theo Tiền bà tử mặc kim mang ngân, cả người khí phái, chẳng lẽ không thể giữ họ lại ư?

Hai lão hợp kể lại, nhớ tới Quý phụ Quý mẫu cũng ở kinh thành, tuy là trước kia vì chuyện Quý Minh Xuân hư thê, mà hai nhà xem như có xích mích với nhau. Nhưng bây giờ Quý Minh Xuân là quận mã, còn con gái nuôi của mình lại là nữ mẫu của Vương gia, sau này không chừng có thể trở thành trắc phi, một lần nữa thành thân thích với bên Quý gia. Những người khác hai ông bà trèo không lên, nhưng Quý phụ Quý mẫu cũng đều là người của trấn Thạch Long ở Giang Nam, mọi người là đồng hương, chẳng lẽ không nắm được tay nhau?

Sáng sớm ngày hôm sau, có bà tử đến bẩm với Hạ mẫu: "Tào đại nương, ở Vương phủ có một vị bà tử đến đây, nói là cha mẹ của quận mã gia muốn gặp bà một lần, mọi người tự ôn chuyện, vì vậy mời người sang Vương phủ một chuyến!"

"Hả?" Hạ mẫu vui mừng quá đỗi, nhất thời vội vàng đi nói lại với Hạ phụ, hai người nhanh chóng chuẩn bị một lát, không hề nói gì với Hạ Trọng Phụng, tự ý ra phủ, theo bà tử Quý Minh Xuân phái tới đến vương phủ.

Quý phụ Quý mẫu ở trong vương phủ buồn não ruột, thấy Hạ phụ Hạ mẫu đến, lật đặt đứng lên nói: "A, thân gia đến rồi, mau ngồi đi mau ngồi đi!"

Bọn họ hồn nhiên quên mất, Quý Minh Xuân đã từng hưu Hạ Trọng Phụng, hai nhà sớm đã không phải là thân gia.

Lần lên kinh này của Hạ phụ Hạ mẫu, vì thân phận thấp kém, nên không được ai coi trọng, giờ thấy Quý phụ Quý mẫu nhiệt tình, và lại là đồng hương, nhất thời đừng nói tới tình cảm, chỉ nói đến tình hình mọi người trong trấn gần đây, nói được một phen náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Hạ phụ Hạ mẫu và Quý phụ Quý mẫu trò chuyện với nhau thật vui vẻ, tận tới chiều tối mới trở về Giản phủ, khi bọn họ trở về, vừa lúc Hạ Trọng Phụng đến vương phủ, nên không chạm trán nhau.

Đội Hạ Trọng Phụng trở về từ vương phủ, thấy trời cũng đã khuya, liền tự đi an giấc. Qua ngày hôm sau học xong, lúc này mới chuẩn bị đi tìm Hạ phụ Hạ mẫu nói một chút, nàng không muốn bọn họ lại đi ra ngoài.

Tiền Bà Tử thở dài nói: "Hình như lại vừa đi thăm bạn bè thân hữu rồi."

Hạ Trọng Phụng cực kỳ bất đắc dĩ, nàng cũng không biết phải thương lượng với ai chuyện này mới tốt, vừa lúc Phụng Chấp Tâm đến tìm nàng, liền kể chuyện này với Phụng Chấp Tâm.

Phụng Chấp Tâm nói: "Muội cứ tùy bọn họ đi, chỉ cần không gây sự là được rồi."

Hạ Trọng Phụng nói: "Chính là ta lo bọn họ gây sự ấy chứ."

Phụng Chấp Tâm lắc đầu: "Bọn họ cũng nhiều tuổi rồi, còn cần muội lo lắng cho họ sao? Ngày trước, bọn họ cũng thế này đúng không? Nếu vẫn như vậy, lúc trước muội khuyên không được, thì bây giờ làm sao muội khuyên được?"

Hạ Trọng Phụng nghĩ đến tính tình của Hạ phụ Hạ mẫu, nàng cũng biết nếu nàng khuyên, thật không thể khuyên nổi, nhất thời đã thông suốt việc này, hỏi Phụng Chấp Tâm: "Hôm nay tỷ đến đây là có chuyện gì sao? Di nương bà ấy có khỏe không?"

Phụng Chấp Tâm nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là ghé thăm muội một chút. Sợ muội ở Giản phủ bị người ta xa lánh thôi! Di nương có cha mẹ tỷ che chở, vẫn khỏe!"

Hạ Trọng Phụng thấy Linh Chi không ở gần, liền gọi Tiền Bà Từ đi vào bên trong, cười nói: “Cái hộp đồ trang sức lúc trước nhận đâu? Mau lấy ra trả lại cho Tam tỷ tỷ.”

Phụng Đáp Tâm vừa nghe lập tức nói: “Phụng nương, muội giữ cho kĩ đi, hiện nay ta không thiếu cái này.”

Đương nhiên Hạ Trọng Phụng không chịu, cứ thúc giục Tiền Bà Từ đi lấy hộp trang sức ra, đưa tới trước mặt Phụng Đáp Tâm nói: “Lúc đầu là nhờ Phụng nương y đi đến Nghiêm gia nói giúp, nên muội đã thuê một cái hà bao tặng cho Phụng nương y rồi, nhưng thứ vàng bạc này, hẳn đương nhiên là không để vào mắt. Hôm nay di nương ở Phụng gia, còn phải nhờ mọi người che chở giúp, muội lại đi nhận hộp trang sức này, thật tình không tốt lắm.”

Phụng Đáp Tâm biết nàng muốn bọn họ chăm sóc cho Tiểu Ngọc Lan thật tốt, nhất thời không thể làm gì khác hơn là nhận lấy hộp trang sức, sau đó mở ra, lấy vài món đồ tinh xảo trong đấy ra, đặt lên bàn: “Mấy món này muội giữ lại đi, sau này ra khỏi cửa, cũng cái mà đeo. Những tiểu thư Giản phủ khác có mẫu thân chăm sóc, đương nhiên sẽ không thiếu mấy thứ như thế này, nhưng muội khác họ, ai chăm sóc cho muội? Cứ cho là thái phó phu nhân muốn săn sóc muội, nhưng cháu gái của bà nhiều, thiên vị không tiện. Cứ như vậy thì làm sao muội có của riêng được?”

Hạ Trọng Phụng nghe Phụng Đáp Tâm nói nhưng lời này, nàng hơi cảm động, thấp giọng nói: “Lúc đầu bởi vì muội dùng sữa cứu sống Vương gia, hoàng thượng cũng có ban thưởng một vài thứ, đó chính là thứ của riêng tốt nhất.” Nói xong liền bảo Tiền Bà Từ: “Bà bà, mang những thứ lúc trước hoàng thượng ban thưởng ra đây cho Tam tỷ tỷ xem thử.”

Tiền Bà Từ vội vàng đi mở ngăn tủ, bung ra một cái hộp, cẩn cẩn thận thận, để trên bàn mở nắp, để cho Phụng Đáp Tâm nhìn những thứ bên trong đó.

Phụng Đáp Tâm nhìn một chút, “tắm tặc” tán dương: “Không hổ là đồ vật trong cung, nhìn rất tinh xảo. Mặc dù bên ngoài cũng có bán, nhưng không tinh khiết như thế này.”

Nhìn đồ trang sức xong, Phụng Đáp Tâm liền hỏi Hạ Trọng Phụng có bao nhiêu bạc để tiêu hàng tháng, xưa nay đã tiêu pha ít nhiều, son phấn có cần phải mua hay không, nàng có mua chung với mọi người trong phủ không.

Hạ Trọng Phụng nhất nhất đáp, hơi khổ não nói: “Lại nói, xưa nay theo Hà ma ma đi học, giấy và bút, mực, tuy là của chung, nhưng có lúc có bà từ đưa trà nước đến, muội cũng muốn khen thưởng một ít. Có khi muội qua bên tổ mẫu, cũng nhờ có lão bà từ truyền lời, càng phải lặng lẽ thưởng. Dưỡng phụ dưỡng mẫu ở Giản phủ đã nhiều ngày, càng tốn hao hơn nữa, muội cũng muốn lo lót, để tránh khỏi lời nói bóng gió không đáng có. Cứ như vậy, trong vòng một tháng đã tiêu hết tiền. Nếu như có những chuyện khác, ví như có người tới thăm, tặng thù tạc, phải hồi lễ các loại, thật là phải lo lắng.”

Phụng Đáp Tâm hỏi: “Muội là nữ nương của Vương gia mà, lẽ nào người không ban cho muội thứ gì sao?”

Hạ Trọng Phụng nói: “Trước ở vương phủ, đương nhiên là có ban, chỉ là dời đến giản phủ thì, muội nhất thời hồ đồ, trả lại những thứ được ban cho quận chúa. Hiện giờ là quận chúa đương gia, Tô Ngọc Diệp hiệp trợ, hai người thắt chặt tay, sẽ không ban tặng tùy tiện đâu. Vương gia vì bệnh, nên vẫn không xử lý những việc vặt, có lẽ không nghĩ đến những chuyện này.”

holilinhk.wordpress.com

Phụng Đáp Tâm nghe được thì nhíu mày, nhìn Hạ Trọng Phụng một lát rồi nói: “Sao muội cứ suy nghĩ cho người khác mà chẳng bao giờ suy nghĩ cho mình vậy chứ.”

Hạ Trọng Phụng cúi đầu nói: “Khi còn ở vương phủ thì các chi phí ăn mặc, toàn bộ không cần phí tâm, muốn thưởng cho hạ nhân hay gì khác, cũng là do Thanh Trúc xử lý, tiền tiêu hàng tháng căn bản không dao động nhiều. Lúc đó muội cho rằng làm quý nữ quả thật không uống sống đời này, mãi cho đến khi đến Giản phủ, cho rằng cũng chỉ là những chuyện không cần hao tâm tốn trí đó, nên muội mới trả lại những thứ ấy cho quận chúa. Bây giờ muội biết muội ngu ngốc rồi.”

Phụng Đáp Tâm nắm lấy trọng điểm, hỏi: “Không phải nói vương phủ còn có tiền tiêu hàng tháng sao? Còn chứ?”

“Không được, cái này đương nhiên là phải giữ để phòng thân sao. Chỉ là dưỡng phụ dưỡng mẫu tới, không phải bọn họ khóc than đó sao? Là để cho bọn họ.” Hạ Trọng Phụng nói xong, đột nhiên cảm thấy mình thật sự là đồ ngu ngốc.

Phụng Đáp Tâm không nói nữa chỉ nhìn Hạ Trọng Phụng, một hồi lâu mới nói: “Muội sẽ không lấy luôn một nghìn hai lượng bạc mà ta lên đưa cho muội, dâng cho người ta chứ?”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, cười nói: “Muội không ngốc đến mức ấy đâu mà.”

Phụng Đáp Tâm nghe, lúc này mới thở phào, chốc rồi nói: “Như thế này đi, muội đưa ngân phiếu giao cho ta, ta bảo Cháp Bình giúp đỡ muội, dùng số bạc này ngoài mở vài cửa hàng, mỗi tháng muội có thể thu một ít lợi nhuận, cũng có cái mà chi tiêu. Còn có thể chuẩn bị một ít đồ cưới. Tiểu thư Giản phủ xuất giá, đương nhiên là phải có đồ cưới, đồ cưới trong nhà thì đã nhiều năm rồi, muội mặc vào e là sẽ mất mặt, không tiện lắm. Tự mình chuẩn bị lấy mới là thỏa đáng.”

Hạ Trọng Phụng nghe Phụng Đáp Tâm nói rõ ràng mạch lạc, liền bảo Tiền Bà Từ tìm ngân phiếu ra giao cho Phụng Đáp Tâm, nhờ tỷ tỷ thay mặt giúp. Nàng vừa cười vừa nói: “Đây vốn là bạc của tỷ, nói ra là nên trả lại cho tỷ, nhưng...”

Phụng Đáp Tâm cười ngắt lời nàng nói: “Lúc trước muội giúp ta một chuyện như thế, ta ở bên nhà chồng cũng được nở mày nở mũi, ngân phiếu này,

muội muốn trả lại cho ta, ta thật không biết nên nói gì cho phải nữa.”

Đợi tiến bước Phương Cháp Tâm, Tiền Bà Từ nhẹ nhàng nói: “Tâm nương tử thật không tệ.”

Hạ Trọng Phương nói: “Đúng vậy. Nghĩ đến lúc trước chúng ta thù địch cưới giúp tỷ ấy, khi đó tỷ tỷ là một tiểu thư đắc thế, chúng ta chỉ là tú nương kiếm sống qua ngày, nhưng tỷ thấy

Chúng ta thì không hề hé lộ ra sắc mặt khinh thường, lúc đó con cứ thầm nghĩ, cô nương này thật là phúc hậu. Không muốn hôn nay, đào thành khuê mật”.

Hạ Trọng Phương nghĩ đến mẹ đẻ Tiểu Ngọc Lan là phương gia di nương, nói đến, nàng phải gọi Phương Cháp Tâm một tiếng tỷ tỷ, nhờ Phương Cháp Tâm chuyện đặt mua cửa hàng, tất nhiên là yên tâm.

Phương Cháp Tâm ở đây cáo từ đi, nàng không trở về nhà chồng, mà đến nhà mẹ đẻ trước, tìm Phương Cháp Bình, đưa ngân phiếu cho hắn, nói sơ qua.

Phương Cháp Bình nghe qua là muốn giúp Hạ Trọng Phương đặt mua cửa hàng, đương nhiên là một lời đồng ý, cười nói: “Một nghìn hai nha, đây không phải là con số nhỏ, ắt sẽ tìm được vị trí cửa hàng tốt, lại mời thêm hai vị quân sự có tài, có kinh nghiệm, thêm tên tiểu tử lanh lẹ một chút, đảm bảo có thể hái ra tiền. Được rồi, chuyện này giao cho đệ đi!”

Phương Cháp Tâm cười nhìn Phương Cháp Bình, “làm việc cho giỏi, Phương nương sẽ nhìn đệ bằng ánh mắt khác.”

Phương Cháp Bình bị Phương Cháp Tâm nhìn thấu tâm sự, không khỏi đỏ mặt, nhất thời nói lảng sang chuyện khác: “Gần đây tỷ phu khỏe chứ? Không phải nói sẽ đặt mua ruộng sao?”

Phương Cháp Tâm cười nói: “Lần trước lúc đụng phải tiểu công tử Nghiêm gia, cho rằng sẽ có cách nào xoay chuyển được, may nhờ có Phương nương tương trợ, Nghiêm gia cũng không truy cứu nữa. Sau đó có người chủ động đến tặng bạc, muốn hợp tác với tỷ phu đệ cùng làm việc. Ngờ là hán thông thiên thủ nhãn, quen biết được cấp trên, có thể chen ép được Nghiêm gia đại quan văn văn. Sau đó mới biết được là do ta và Phương nương có kết giao, vậy dĩ nhiên càng...” Nàng cười nói tiếp, “Đối với ta, tỷ phu đệ bây giờ nói gì nghe nấy, tất cả những điều này, toàn bộ là nhờ có Phương nương. Chuyện cửa hàng, đệ lo mà xử lý cho tốt đấy.”

Năm đó Phương Cháp Tâm được hứa hôn với Đỗ Minh Tri, vốn đã định hôn kỳ xong, không ngờ tổ mẫu Đỗ Minh Tri đột nhiên qua đời, Đỗ Minh Tri phải giữ tròn đạo hiếu ba năm. Đến khi mãn hiếu mới cưới Phương Cháp Tâm thì nàng đã là con gái lỡ thì. Khi Phương Cháp Tâm được gả đi cô ấy đã là cô nương hai mươi một tuổi. Số tuổi như vậy, lại cưới hơn nửa năm mà không có' hỷ, nên mọi người có chút không thích. Đợi đến khi Đỗ Minh Tri đụng phải tiểu công tử Nghiêm gia, Phương Cháp Tâm cầu xin Hạ Trọng Phương, sau khi chuyện này được giải quyết, địa vị của nàng ở Đỗ gia, phút chốc được nhảy lên cao. Hôm nay cực kỳ đắc ý.

Phương Cháp Bình đương nhiên biết chuyện Phương Cháp Tâm, lúc này cười nói: “Chuyện của Phương nương là chuyện của tỷ tỷ, cũng là chuyện của đệ, cửa hàng này, đệ sẽ chú ý như cửa hàng của mình. Tỷ tỷ yên tâm!”

Phương Cháp Tâm gật đầu, nhất thời nghĩ tới một chuyện khác, cười nói: “Nửa thang' sau là sinh nhật của phụ thân Phương nương, Phương nương đang rầu cụ thọ lễ, chuyện này cũng giao cho đệ đi làm, nhất định phải tìm một món thọ lễ khiến Giản Tán Lang vui vẻ đó.”

Phương Cháp Bình hỏi: “Giản Tán quan gia xưa nay thích những thứ gì?”

Phương Cháp Tâm nói: “Có người nói ông ấy thích sưu tầm các loại lọ thuốc hít, đệ tìm xem có lọ thuốc hít nào khác biệt hay không, đến lúc đó mua cho Phương nương, để nàng tặng khiến Giản Tán quan vui vẻ một chút.”

Hạ Trọng Phương không biết tỷ đệ Phương gia đang vì nàng mà vạch kế hoạch, đợi khi nghe Hạ Phụ Hạ mẫu trở về, liền cho người mời bọn họ qua nói chuyện.

Hôm nay Hạ mẫu và Úy phụ Quý mẫu ra ngoài dạo chơi hơn nửa ngày, cực kỳ hưng phấn, lúc này trở về, vừa nói chuyện, lại nghe Hạ Trọng Phương mời bọn họ qua đây, không khỏi liếc nhau, tự suy nghĩ xem phải ứng đối với Hạ Trọng Phương như thế nào!”

Sau một hồi, Hạ Trọng Phương mới thấy Hạ phụ Hạ mẫu tới, đợi bọn họ ngồi xuống, nàng nói: “Lúc trước Quý gia đối xử với ta như thế nào, lẽ nào hai người đã quên? Bây giờ hai người còn nhiệt tình với họ như thế, muốn ta nói như thế nào mới được đây?”

Hạ mẫu nói: “Phương nương cần gì phải hẹp hòi? Chuyện quá khứ đã qua rồi, không phải bây giờ con rất ôn đó sao? Nếu quá khứ đã qua rồi, không phải bây giờ con rất ôn đó sao? Nếu không phải vì Quý đại lang bỏ con, sao con có thể tìm được cha ruột, sao làm được quý nữ của Giản gia?”

Hạ phụ cũng nói: “Hai lão Quý gia vẫn noi lời người tốt bụng, có gì người lại mang thù? Mà sau này người tới vương phủ, là tâu tâu của quận chúa, chồng quận chúa và cha mẹ chồng quận chúa 1m thì cũng là thân thích của người, cúi đầu không gặp ngang đầu thấy. Bây giờ chúng ta chỉ giúp người hòa hoãn quan hệ mà thôi, hai lão Quý gia đã không nói gì, đến lúc đó người xuất giá, quan hệ với quận chúa đương nhiên sẽ hòa thuận hơn.”

Hạ mẫu nói ngay, “Phương nương à, chúng ta làm tất cả đều là vì muốn cho con tốt thôi!”

“Xoảng!” một tiếng, Hạ Trọng Phương làm rơi cái ly nước trong tay xuống đất, nước trà văng khắp nơi, chén trà bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Hạ mẫu bị dọa sợ hết hồn, nhìn mảnh vỡ nằm dưới đất, lại nhìn sang Hạ Trọng Phuong, bật thốt lên lên tiếng: “Phuong nương, chúng ta đã nuôi người hơn mười năm, không có ân sinh, thì cũng có ân nuôi, bây giờ người đối xử với chúng ta thế này ư? Chỉ là ở lại mấy ngày, không cho chúng ta đi chơi, giờ thì ném ly trà. Truyền đi, người sẽ không sợ người ta nói người vong ân phụ nghĩa, coi khinh dưỡng phụ mẫu?”

Hạ Trọng Phuong tức giận đến nói không ra lời.

Tiền bà tử nghe tiếng vang, sớm bảo bọn nha hoàn đi ra, còn bà canh giữ

ở cửa, lúc này nghe Hạ mẫu nói, liền đi tới nói: "Tào đại nương, bà hãy tự hỏi mình đi, bà làm việc có khi nào suy nghĩ cho Phuong nương chưa?"

Hạ mẫu vốn ghen ghét Tiền bà tử được Hạ Trọng Phuong trọng dụng, lúc này nghe bà tử nói, bà ta cười lạnh: "Ta nuôi lớn nàng, chưa từng bỏ lạnh cũng chưa để nó bị đói, lúc đó nghĩ rằng Quý Minh Xuân có tiền đồ, hi sinh hôn sự của thân nữ cho nó, tuy rằng sau đó nó bị huỷ, nhưng cũng không thể oán trách ta. Sau khi nó lên kinh nhận được người thân, chẳng phải nó giàu sang, làm quy nữ, mà chúng ta người đã nuôi lớn nó, nghèo vẫn hoàn nghèo. Nó không chịu hợp tác với chúng ta thì chúng ta tìm cách khác, như vậy thôi, chẳng lẽ nó cũng muốn cắn ta?"

Tiền bà tử nói: "Tào đại nương, bà cho rằng ôm chân Quý quận mã là một cách hay? Lúc Phuong nương hầu hạ cha mẹ chồng ba năm, Quận mã gia chỉ nói một tiếng muốn huỷ, không để ý đến danh tiếng, không để ý đến gì cả, huỷ Phuong nương. Người như vậy, hẳn ta có thật tâm tìm cách cho các người không? Mà các người có gì tốt cho hắn, hẳn dựa vào cái gì phải tìm cách cho các người?"

Dựa vào cái gì? Đương nhiên là dựa vào sau này Phuong nương vào vương phủ, mọi người sẽ trở thành thân thích, vì thế nên... Hạ mẫu nghĩ tới đây, cho rằng cách này có liên quan đến Hạ Trọng Phuong, nhất thời to sắc mặt hòa hoãn, cúi thấp đầu nói: "Phuong nương, chúng ta đã nuôi con khôn lớn, đâu sao cũng sẽ không hại con đâu."

Hạ phụ thấy sắc mặt Hạ Trọng Phuong lạnh lẽo, ông cũng nói: "Phuong nương nếu không thích chúng ta lui tới với Quý gia, chúng ta sẽ không tới đó nữa, hà có chi phải tức giận? Được rồi được rồi, trời cũng không còn sớm, chúng ta đi trước!" Nói rồi kéo Hạ mẫu ra, hai người rời phòng.

Tiền Bà Tử thấy dưới đất đều là mảnh vỡ của chén trà, bà vội thu dọn, vừa dọn vừa nói: "Phuong nương à, con hãy nghĩ cách đưa bọn họ về quê đi, giữ họ lại tiếp, thật đúng là sẽ có chuyện mất."

Hạ Trọng Phuong nói: "Bọn họ mới lên kinh thành vài ngày, chưa từng trải cái khó xử, chưa từng thấy kinh thành cũng có người khổ sở, mà họ vừa bước chân xuống đã đến Giản phủ, thấy Giản phủ phú quý, rồi đến vương phủ chơi một phen, sớm bị mờ mắt, sao mà chịu hồi hương? Nếu con cứ ép buộc bọn họ quay về, bọn họ sẽ nói con không chịu cho bọn họ hưởng phú quý thôi!" Nói rồi nàng thở dài đứng lên.

Dù sao cũng là dưỡng phụ dưỡng mẫu, mới ở được vài ngày đã đuổi bọn họ đi, truyền ra ngoài quả thực cũng chỉ Hạ Trọng Phuong dính phải danh tiếng bất lợi. Tiền Bà Tử ngẫm nghĩ một hồi, đành lắc đầu gác việc này lại.

Qua mấy ngày, Phuong Cháp Tâm tới chơi, đưa cho Hạ Trọng Phuong một đôi lọ thuốc hít, cười nói: "Đây là do Cháp Bình tìm thấy, tỷ để đây, đến buổi thọ lễ tặng cho Giản tán lang, nhất định sẽ khiến ông vui vẻ."

Mặc dù Hạ Trọng Phuong không biết giá mua bán của lọ thuốc hít này, nhưng thấy thứ này lung linh đặc sắc, cực kỳ tinh xảo, cũng biết giá không rẻ, liền hỏi: "Giá bao nhiêu vậy?"

Phuong Cháp Tâm nói: "Muội không cần phải để tâm, cứ nhận đi."

Hạ Trọng Phuong có chút thận thùng, nói: "Như vậy sao được chứ?"

Phuong Cháp Tâm cười nói: "Nếu thật khẩn khoản, vậy thì đợi đặt mua cửa hàng xong, nếu còn dư lại bạc thì ta giữ lại tiền lọ thuốc hít này nhé, thế nào?"

Hạ Trọng Phuong nghe, lúc này mới gật đầu. Nàng vốn nghĩ, một đôi lọ thuốc hít nhỏ, dù đắt đi nữa, thì chỉ hơn mười lạng bạc là có thể mua được.

Nhưng nàng không biết, đối với lọ thuốc hít, lại hao tổn tận ba trăm lạng bạc.

Đào mất đã qua nửa tháng, đã đến ngày sinh thần của Giản Phi Văn.

Sáng sớm thức dậy, Hạ Trọng Phuong đã đến chúc thọ Giản Phi Văn, tặng thọ lễ cho ông.

Giản Phi Văn thấy Hạ Trọng Phuong đưa một đôi giày cùng với một đôi lọ thuốc hít, nhất thời cầm lọ thuốc hít nhìn vài lần, đây chính là lọ thuốc hít Đạp Tuyết mà ông vẫn tìm, ngăn người, nhất thời vừa cười, xem chừng đây là Tề vương giúp Phuong nương có đủ mặt mũi, tìm giúp quà tặng đây mà! Lần trước Tề vương xin Phuong nương về làm trắc phi, mặc dù bị phụ thân từ chối, nhưng Phuong nương là nhũ nương của Tề vương, sau này không tiện

cười gả, nhất định phải làm trắc phi. Tề vương cũng thật biết cách khom lưng lấy lòng nhạc phụ tương lai. Cũng được, nhìn đôi lọ thuốc hít trên tay, đến lúc đó ta sẽ không thiếu việc âm thầm giúp nhà người một tay, cho nhà người đạt thành tâm nguyện.

Đội Hạ Trọng Phụng tặng thợ lễ xong, đám người Giản Mộc Thanh cũng lần lượt đi vào tặng thợ lễ.

Nhất thời có người báo có tân khách tới, Hạ Trọng Phụng liền lui ra ngoài, đi tìm thái phó phu nhân, giúp ứng đối với các nữ quyền.

Thái phó phu nhân mang theo tôn nữ Giản gia ngồi một chỗ, mỗi khi có người tới gặp, thì cho các cháu gái gặp khách nhân, tiện thể giới thiệu Hạ Trọng Phụng một phen.

Người thân thiết đã sớm biết chuyện Giản gia nhận lại cháu gái bị thất lạc, cũng biết những khúc chiết Hạ Trọng Phụng đã trải qua. Họ cũng lường chuyện Hạ Trọng Phụng sau này sẽ là trắc phi của Trầm Tử Trai, cũng khách khí, cười chào hỏi.

Giản Mộc Thanh và Giản Mộc Lam bị buộc ngồi cùng với Hạ Trọng Phụng, nhất thời thấy ánh mắt của mọi người thân thiết với Hạ Trọng Phụng, chỉ thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Giản Mộc Lam thầm nói với Giản Mộc Thanh nói: “A tỷ, nàng như vậy, vốn không nên ra gặp người ngoài, nhưng nàng ta lại dựa vào tổ mẫu, thực là đáng giận.”

Giản Mộc Thanh cười lạnh một tiếng, cách chải tóc khác biệt* không nói lời nào. Trong lòng cũng căm tức, chỉ là một đứa con gái riêng, có cần làm náo động như vậy không?

*Tục thì con gái trước khi về nhà chồng phải thay đổi kiểu tóc cho khác đi.

Thái phó phu nhân thấy các nữ quyền đến đã không ít, liền gọi mấy tôn nữ đến và nói: “Được rồi, không buộc tội con ở đây nữa, đi dạo đi!”

Giản Mộc Thanh vừa nghe, đứng lên hành lễ rồi tự đi lại.

Giản Mộc Lam đi theo Giản Mộc Thanh. Mấy tôn nữ phòng nhị và phòng ba còn nhỏ, cũng kết bạn đi dạo. Trong khoảng thời gian ngắn, trước mặt thái phó phu nhân, chỉ còn lại mỗi mình Hạ Trọng Phụng.

Thái phó phu nhân cũng biết các tôn nữ khác trong phủ muốn cô lập Hạ Trọng Phụng, bà cười nói: “Chỉ có mỗi Phụng nương là hiếu thuận thôi, biết phải trò chuyện với tổ mẫu đó.”

Hạ Trọng Phụng cười cười, tiến lên đám lưng giúp thái phó phu nhân, vừa thấp giọng nói: “Cảm tạ tổ mẫu!”

Thái phó phu nhân giờ tay lên, vỗ vỗ tay của Hạ Trọng Phụng, nhẹ giọng nói: “Tổ mẫu già rồi, không thể lo cho con nhiều, chính con muốn bước đi đường nào thì phải suy nghĩ cho thật kĩ.”

Vì tướng mạo Hạ Trọng Phụng cực kỳ giống Thái phó phu nhân, đến cả tính tình cũng cực giống bà hồi

trẻ, đáy lòng bà rất thương yêu Hạ Trọng Phụng, dẫu sao cũng là cháu nội, mà xuất thân Hạ Trọng Phụng không đoan chính, bà muốn yêu chiều, nhưng cũng không thể quá mức rõ ràng, để tránh bị nói là bất công.

Hạ Trọng Phụng còn chưa đáp lời, nhất thời có người báo tỷ đệ Phụng Chấp Tâm đến rồi, thái phó phu nhân biết Hạ Trọng Phụng và Phụng Chấp Tâm thân nhau, nên bà nói: “Mau đi bồi Phụng gia nương tử trò chuyện đi, không thể ở với lão bà tử hoài được.”

Hạ Trọng Phụng nghe Phụng Chấp Tâm tới, cũng muốn hỏi chuyện đặt mua cửa hàng một chút, liền hành lễ, lui ra, quay đầu tìm Phụng Chấp Tâm.

Phụng Chấp Tâm tự đến trước mặt thái phó phu nhân hành lễ, lại theo Hạ Trọng Phụng đi mừng thợ Giản Phi Vãn, bái xong mới cùng Hạ Trọng Phụng đi tới chỗ yên tĩnh nói chuyện.

Phụng Chấp Tâm cười nói: “Đã tìm được một cửa hàng tốt rồi, đang đợi thương nghị giá thôi! Mấy ngày nữa muội tìm cách đi ra đó một chuyến, ta dẫn muội đi xem địa điểm, gặp chủ cửa hàng một lần, mọi người ký khế ước bán cửa hàng, sau đó thì có thể kinh doanh.”

Hạ Trọng Phụng nói: “Đối với chuyện cửa hàng, đúng là hai mắt tối đen, không biết thế nào mới tốt.”

Phụng Chấp Tâm nói: “Chỗ cửa hàng gần châu bảo trai và cửa hàng tơ lụa, làm son phấn cũng được lắm!”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe thì hai mắt sáng lên, son phấn mà nói, nàng có thể tìm Phụng nương y nhờ y phối giúp, lại có Thái Hồng ở vương phủ, am hiểu nhất là điều son chế phấn, đến lúc đó nói với nàng ấy một lời, cũng có thể có được cách điều son tốt nhất.

Nàng nghĩ, liền nói với Phụng Chấp Tâm

Phụng Chấp Tâm vừa nghe vui mừng đáp: “Như vậy là tốt nhất!”

Hai người vừa nói chuyện, không chú ý đến một người vừa cười vừa gọi: “Phụng nương!”

Hạ Trọng Phụng nhìn lại, thấy là Trầm Tử An, vội vàng hành lễ gọi một tiếng.

Trầm Tử An là con trai thứ hai của thái tử, cũng là một quý tử đắt giá nhất nhì kinh thành, Phụng Chấp Tâm xa xa từng gặp một lần, đương nhiên biết mặt, cũng hành lễ, nhất thời thấy Trầm Tử An chỉ lo nói chuyện với Hạ Trọng Phụng, nằng thức thời, liền đi qua một bên, làm bộ ngắm hoa, tránh không nghe nội dung bọn họ nói.

Từ lúc Trầm Tử An gặp Hạ Trọng Phụng ở Tề vương phủ, thầm để ý, lúc này đại thái tử đang vội tới chúc thọ Giản Phi Vãn, nên không gặp Hạ Trọng Phụng, liền mượn cớ đi ra ngoài, đi một vòng, vừa lúc gặp Hạ Trọng Phụng nói chuyện với Phụng Chấp Tâm, hắn tự gọi một tiếng.

Hạ Trọng Phụng uống thuốc của Phụng ngự y, đúng như Phụng ngự y lo lắng, dung nhan ngày càng tăng, chỉ nhìn mày nheo mắt, cũng đủ quyến rũ người ta.

Hiện nay Trầm Tử An gặp thiếu chút nữa rơi luôn đôi mắt, nói thầm, nếu không phải thân thế như thế, lại làm nhũ nương của Tề vương, cũng muốn cầu cưới nàng về làm vợ.

Hạ Trọng Phụng phát hiện hai mắt Trầm Tử An sáng quắc, hơi bất an, hỏi: "Nhị công tử còn có chuyện gì?"

Trầm Tử An cười nói: "Là mẫu phi của ta muốn gặp cô một lần, đợi ta nói với thái phó phu nhân một tiếng, mấy ngày nữa phải người tới đón cô qua phủ một chuyến."

Thì ra là thái tử biết Trầm Tử Trai có ý định đính hôn với Tô Ngọc Diệp trước, sợ hắn hoàn toàn hướng sang Tô thực phi, nên đã thương nghị với thái tử phi, muốn tìm cách nâng thân phận của Hạ Trọng Phụng lên, khiến nàng có thể đối đầu với Tô Ngọc Diệp.

Thái tử phi nói: "Hiện nay Phụng nương trở thành quý nữ Giản phủ, lại đi qua vương phủ cho bú sữa, tất nhiên là chung tình với Tề vương. Nhưng với thân phận của nàng, muốn làm chính phi, hẳn là khó lòng. Nếu ta nâng lên thân phận của nàng lên, Tề vương phải cố kị nàng, việc đính hôn với Tô Ngọc Diệp, tất nhiên là phải kéo dài."

Lúc đó, Hạ Trọng Phụng nghe Trầm Tử An nói, cảm thấy cực kì quái, "Thái tử phi muốn gặp tôi à?"

Trầm Tử An gật đầu, mắt thấy bên kia có người đến, liền xoay người đi.

Người tới chính là Phụng Chấp Bình.

Sau khi thọ yến Giản Phi Vãn qua đi, chẳng hiểu sao lại có tin đồn, nói là Trầm Tử An có ý định cầu cưới Hạ Trọng Phụng, con trai nhà Phụng đại hộ Phụng Chấp Bình, cũng có ý xin cưới.

Tin đồn truyền tới tai Trầm Tử Trai thì hắn hơi nhú mi, hai tay ôm ngực nói: "Dám tranh nữ nhân với bản vương, bọn họ không muốn sống nữa sao?"

Vừa lúc Lục Mộng tiến đến bẩm báo, nói Hạ Trọng Phụng tới, Trầm Tử Trai nhất thời giận tím mặt quát: "Không cần bú sữa, bảo nàng ta đi đi!" Phải lập gia đình đúng không, mau đi đi!

Vừa lúc Hạ Trọng Phụng bước vào phòng, nghe những lời này của Trầm Tử Trai, liền giong giọng nói: "Vậy thì ...tôi về đây!" Nói rồi đi ra ngoài.

Đi thật à? Trầm Tử Trai hơi giận, bên ngoài truyền tin đồn như thế, nhà người không ở lại giải thích mà bỏ đi là sao chứ hả?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56

Vừa lúc Phụng ngự y bụng chén thuốc sang đây, thoáng cái liền ngăn Hạ Trọng Phụng lại, khuyên nhủ: "Hạ cô nương, Vương gia là bệnh nhân, trong cơ thể còn sót lại độc vị, tính tình khó tránh khỏi 'lớn' một chút (khó chịu), cô đừng tính toán với cậu ta, ha!"

Hạ Trọng Phụng tủi thân nói: "Bây giờ tôi là tiểu thư của Giản phủ, mỗi ngày lại chạy sang đây cho sữa, là vì cái gì chứ? Cũng vì muốn bệnh của Vương gia mau khỏi. Thế nhưng chính Vương gia lại không quý trọng thân thể, còn đuổi tôi đi, tôi không nợ gì hắn, tại sao phải ở lại?"

holilink.wp.com

"Vương gia!" Phụng ngự y gọi Trầm Tử Trai một tiếng, giọng nói mang ý trách cứ, "Nếu Hạ cô nương giận, thì không có sữa đâu! Nếu Vương gia không muốn uống trà được thì mau tới dỗ Hạ cô nương đi!"

Trầm Tử Trai vừa nghe tới chuyện Hạ Trọng Phụng đi thật, quả thật mình phải uống trà được, nhất thời đành bước lên kéo tay áo Hạ Trọng Phụng, thờ dãi nói: "Phụng nương đừng đi nhé? Nàng đi, bản vương phải làm sao bây giờ?"

Hạ Trọng Phương cũng không xoay tay nữa, theo lực kéo của Trầm Tử Trai, theo hấn ngồi vào mép giường.

Lục Mộ Dung thở phào, vội rời khỏi phòng, ra ca đứng canh, tự đi qua nói chuyện với Thanh Trúc.

Thanh Trúc nhanh miệng hỏi: "Cãi nhau à?"

Lục Mộ Dung nói nhỏ: "Còn không phải là nghe Trầm Tử An và Phương Cháp Bình xin cưới Phương nương nên giận à?"

Thanh Trúc

mỗi đêm đều cầu cho Hạ Trọng Phương trở lại, khi hầu hạ nàng tắm rửa thì, cô vẫn thấy trên người nàng có hồng ấn, nên cô rất tin tưởng Hạ Trọng Phương không lấy người khác! Cô nói: "Sẽ không đâu, Phương nương sẽ không gả cho người khác."

Lục Mộ Dung lắc đầu, đã như thế này sao có thể lấy người khác?

Thanh Trúc nói nhỏ: "Dù sao hiện nay Phương nương cũng là tiểu thư Giản phủ, nếu Vương gia không cho người ta một danh phận, thật sự không tới cho sửa thì thật là phiền phức."

Lục Mộ Dung gật đầu nói: "Ta cũng đang lo chuyện này đó! Phương nương y nói, hiện nay nếu đổi nhũ nương, thì phải đổi luôn cả phương thuốc, bất lợi cho bệnh của Vương gia. Nên khuyên Vương gia phải dụ dỗ Phương nương, phải chữa trị tận gốc rồi hẵng nói chuyện khác."

Hai người lặng lẽ thì thầm, nhất thời suy đoán sau này ai sẽ lên làm Vương phi, ai sẽ làm trắc phi, cuối cùng đều nhất trí cho rằng, Tô Ngọc Diệp đương nhiên sẽ làm Vương phi, Hạ Trọng Phương chỉ có thể làm trắc phi. Về phần Vương Du, bởi vì thân thể không khỏe, chắc chắn sẽ không có cơ hội làm Vương phi, nhưng muốn nâng ta làm trắc phi, vợ chồng Vương trạng nguyên chắc chắn sẽ không chịu.

Trong phòng, Phương nương y nhìn Hạ Trọng Phương uống thuốc, lúc này mới thoáng yên lòng, lúc sau xin cáo lui ra khỏi phòng.

Hạ Trọng Phương vẫn chưa trưởng sửa, nên ngồi bất động, nàng không thèm để ý đến Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai lén nhìn Hạ Trọng Phương, nhìn một bên sườn mặt, thấy nàng mặc dù không nói lời nào, nhưng vẫn lộ ra nét mê người chỗ, nhất thời nhớ đến ánh mắt trầm mê của Trầm Tử An và Phương Cháp Bình khi thấy Hạ Trọng Phương, đột nhiên lại không thoải mái. Gian ngoài đồn đãi, chưa chắc đều là giả. Trầm Tử An không chắc là xin cưới Phương nương nhưng việc động tâm cũng không phải là không có khả năng. Thọ yến lần trước của Vương trạng nguyên, hấn tới, không từ đâu tới cuối chỉ chăm chăm nói chuyện với Phương nương đó sao? Về phần Phương Cháp Bình tán quan nho nhỏ ấy, muốn trèo cao đến quý nữ Giản phủ, cũng có khả năng rất lớn.

Hạ Trọng Phương nghĩ đến tình cảm của mình, lòng hơi giận, chỉ cúi đầu không nói gì.

Cuối cùng Trầm Tử Trai nhớ lại lời dặn của Phương nương y, nói rằng nếu Hạ Trọng Phương giận, sẽ không dễ ra sữa, nhất thời thở dài, tiến lên khẽ động vào tay áo của Hạ Trọng Phương, thấp giọng nói: "Bản vương chỉ là nói lấy một câu thôi mà, nàng muốn giận bao lâu đây?"

Hạ Trọng Phương nhìn lại Trầm Tử Trai, thấy đôi mắt - trông mong của hấn, cũng mềm lòng, đành nhoen miệng cười: "Ai dám tức giận với người chứ?"

"Được rồi được rồi, không giận là được rồi." Trầm Tử Trai thở phào, dùng tay sờ sờ đầu Hạ Trọng Phương, thấp giọng nói: "Trầm Tử An và Phương Cháp Bình đến cùng là xảy ra chuyện gì? Dẫu sao nàng cũng phải nói với bản vương vài câu chứ."

Hạ Trọng Phương vừa nghe lại giận, nhưng không phát tác, thăm dò xét Trầm Tử Trai, thân nhiên nói: "Có thể như thế nào đây? Hơn nữa, dựa vào cái gì mà tôi phải nói với Vương gia?"

"Nàng..." Trầm Tử Trai thấy bộ dạng nàng của Hạ Trọng Phương, đánh cũng không đánh được, mắng cũng không được, nhất thời dùng tay kéo, kéo Hạ Trọng Phương vào trong lòng, tìm đúng môi của nàng, hạ môi mình xuống.

Hạ Trọng Phương ra sức giãy giụa, thậm chí muốn đẩy Trầm Tử Trai ra, làm sao đẩy được? Chỉ chốc lát sau, đã yếu ớt tựa vào người Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai thấy gò má Hạ Trọng Phương như có hoa đào hiện lên, sống mắt như nước, như giận như oán, hấp dẫn lòng người, mà trên thân thể lại có mùi thơm ám chuyên phảng phất, nhất thời ôm càng chặt hơn, môi dần dần trượt xuống cổ Hạ Trọng Phương, lầm bầm nói: "Phương nương, nàng bảo bản vương phải làm sao mới có thể bỏ nàng được đây?"

Trong người Hạ Trọng Phương có được lực phát tác, hơi khó chịu, tự nắm vạt áo của mình: "Vương gia trưởng sửa rồi, uống nhanh thôi!"

Trầm Tử Trai vén vạt áo Hạ Trọng Phương lên, xé hung y, cúi đầu ngậm lấy chỗ đầy đà của nàng, hung hăng hút một cái, miệng đầy chất ngọt, nhưng ngực lại đắng nghét, nàng không chịu làm trắc phi, bản thân lại không cách nào cưới nàng làm chính phi, lẽ nào cứ mặc cho nàng gả cho người ta ư?

Trầm Tử Trai vừa nuốt, vừa đưa một tay xuống phía dưới, kéo một chân của Hạ Trọng Phương lên, để lên đầu gối của chính mình, bên đầu gối còn lại thì rướng về phía trước, mà neoh bên bắp đùi của Hạ Trọng Phương, khiến nàng run lên một cái, người mềm hấn đi.

Trầm Tử Trai suy nghĩ, nếu không so đo chuyện Hạ Trọng Phương đã từng qua cửa (từng có một đời chồng) mà cưới nàng làm chính phi, cố nhiên là hoàn thành tâm nguyện của nàng, nhưng nếu như vậy thì phải mất hôn sự với Tô Ngọc Diệp bên này, cũng tương đương với việc mất sự trợ giúp của Tô

thực phi, đối với đại sự của bản thân thì cực kì bất lợi. Nhờ một ngày đại sự không thành, thái tử đăng vị, trở mặt với nhau, mình và Hạ Trọng Phuong có thể nấu thân ở đâu đây?

Thế nhưng vừa nghĩ tới sau này có một người đàn ông khác ngậm lấy chỗ đầy đà của nàng, khiến nàng trần trọc dưới thân, rên rỉ cùng mọi tư thái kiều mị thì hẳn thật không thể chịu nổi.

Nếu không phải Phuong ngự y đã căn dặn, chỉ cần đụng đến nữ sắc sẽ tổn mười năm tuổi thọ, có lẽ giờ này Phuong nương đã thật sự trở thành nữ nhân của hắn rồi, không sợ nàng ‘chuyện chưa thành thì tiếp tục cố gắng’ nữa, sẽ theo ý bốn vương hết.

Trầm Tử Trai hút xong một bên đầy đà, lại đổi sang hút bên kia, chốc sau ngồi thẳng dậy, nâng đầu gối lên, nâng hông của Hạ Trọng Phuong lên, để cho nàng cười lên đầu gối của hắn, lay động thân thể nàng....

Toàn thân Hạ Trọng Phuong mềm yếu, ôm thật chặt cổ của Trầm Tử Trai, kêu lên: “Vương gia, tôi ngồi không được!”

Trầm Tử Trai dùng một tay ôm Hạ Trọng Phuong vào trong ngực, để cho nàng giữa nửa người ra, hắn cúi đầu hút, vừa di chuyển, chỗ lửa nóng để ở ngoài động hoa đào của Hạ Trọng Phuong, trong lòng đầu tranh dữ dội, bây giờ “thịt” nàng, nàng chắc chắn là chạy không thoát, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận làm trắc phi. Nhưng bốn vương phải giảm thọ tới mười năm lận!

Đại nghiệp muốn mưu, mỹ nhân muốn có. Như vậy thì không thể làm gì khác hơn là chịu giảm thọ mười năm! Trầm Tử Trai quyết tâm, cầm giữ không được, hút một lát rồi lấy tay sờ tìm chỗ co rút ấy của Hạ Trọng Phuong, ngón tay khiêu khích trên chọc, vừa xoa vừa nhu, ngón tay vuốt nhẹ nơi nào đó, nghe

tiếng Hạ Trọng Phuong thở gấp, liền hỏi nhỏ: "Có muốn bản vương thỏa mãn nàng hay không?"

Hạ Trọng Vương biết cử chỉ này của mình không ổn, nhưng nàng không thể khống chế được, đành đẩy Trầm Tử Trai ra, năn nỉ nhỏ: "Vương gia, thả tôi đi đi!"

Trầm Tử Trai có để ý nàng sao? Chỉ tiếp tục dùng ngón tay dò đến khi Hạ Trọng Phuong ướt đầm một mảnh, rồi nương vào đó thâm nhập thêm nữa, trườn động, vừa động vừa gọi: "Phuong nương, Phuong nương!" Gọi một tiếng rồi che môi Hạ Trọng Phuong lại, cuốn lấy lưỡi thơm tho của nàng, mút nhẹ.

Hạ Trọng Phuong vô lực phản kháng, dựa vào người Trầm Tử Trai, đợi khi Trầm Tử Trai thả ra, đã rên rỉ. Nàng thờ dãi nói: "Vương gia, Vương gia, tôi, tôi..."

Trầm Tử Trai phủ bên tai Hạ Trọng Phuong hỏi: "Muốn bản vương..." Giọng nói soạt soạt khăn khăn, gián đoạn, hàm ý khiêu khích.

Gương mặt Hạ Trọng Phuong như lửa cháy, chớp mũi ngửi thấy vị đạo trên người Trầm Tử Trai, lý trí hoàn toàn biến mất, tay ngọc chặt chẽ vịn vào Trầm Tử Trai, thân thể để sát vào, mặc cho Trầm Tử Trai động thủ.

Trầm Tử Trai cúi đầu ngậm chỗ đầy đà của Hạ Trọng Phuong, hít một hơi, thấy đã uống hết sữa, không khỏi nhẹ nhàng cắn cắn chỗ đỏ bồng.

Hạ Trọng Phuong bị đau, hơi tỉnh táo lại, nàng cắn chặt môi, cắn đến mức môi muốn chảy máu, lúc này mới dùng hết sức đẩy Trầm Tử Trai ra.

Trầm Tử Trai như tên đã lấp vào cung, không còn cách nào kiềm chế được, hắn ôm sát Hạ Trọng Phuong, động tác kéo vẩy nàng xuống.

Hạ Trọng Phuong cắn vai Trầm Tử Trai một cái, kêu lên: "Vương gia, sẽ giảm thọ mười năm đấy."

Trầm Tử Trai bị cắn một cái, cũng đã tỉnh táo lại, nhất thời buông Hạ Trọng Phuong ra, để tùy nàng nhảy xuống giường, thờ gấp nói: "Phuong nương, vì nàng, bốn vương nguyện ý tổn thọ mười năm."

Hạ Trọng Phuong thấy Trầm Tử Trai không còn bức người nữa, nên nàng vừa dùng xiêm y che, vừa thờ dốt nói: "Vương gia người nguyện ý tổn thọ mười năm, nhưng người có từng hỏi tôi có chấp nhận thân mật với người như thế này không? Tự đáy lòng của người, người chưa từng suy nghĩ cho người làm thiếp." Nói rồi không đợi Trầm Tử Trai trả lời, đã đẩy cửa đi.

Thanh Trúc thấy Hạ Trọng Phuong đi ra, vội vàng đỡ nàng về phòng tắm rửa. Nhất thời tắm rửa xong, lại đỡ nàng đi ra ngoài, muốn đưa nàng ra ngoài cửa phủ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Thanh Trúc nói: "Phuong nương cũng đừng tính toán với Vương gia quá, Vương gia bị bệnh vài năm rồi, tính tình có lúc khó tránh khỏi 'lớn' (chánh) một chút."

Hạ Trọng Phuong buồn bã nói: "Thanh Trúc, các cô đều cho rằng ta nên nghĩ cho hắn, nhưng ai có thể nghĩ cho ta hả? Không sai, hiện tại ta là tiểu thư Giản phủ, nhưng cũng chính vì lẽ đó mà làm việc đối nhân xử thế cái gì cũng phải chú ý đến mặt mũi của Giản gia, nếu có thể thì không được dính vào. Hiện giờ, mỗi ngày sang đây cho sữa, nói dễ nghe là tới cứu mạng Vương gia, nói khó nghe, đó là bị coi thường. Đã như vậy, Vương gia nhà cô còn muốn làm mình làm mấy, bảo ta sao chịu đựng hắn. Ta cũng là người mà, cũng muốn có người suy nghĩ một ít cho thân phận làm thiếp chứ."

Thanh Trúc nghe, cô không nói được lời nào, thật ra trong thâm tâm, cũng vì Hạ Trọng Phuong mà tủi thân.

Đang nói, bên kia có tiếng nói truyền sang, là Vương Du giúp đỡ Vi Thanh Mi đi về phía bên này.

"Phu nhân!" Thấy Vi Thanh Mi, Hạ Trọng Phuong liền dừng bước, tiến lên hành lễ.

Vi Thanh Mi thấy quần áo Hạ Trọng Phuong đơn bạc, nên bà nói: "Đã tháng tám rồi, sớm muộn gì trời cũng lạnh, sao con lại mặc có một bộ xiêm y vậy. Bộ đáng như vậy mà ra phủ, gió thổi một cái là cảm lạnh liền đó." Nói rồi bảo Thanh Trúc: "Trở về phòng tìm một cái áo choàng mỏng cho Phuong nương phủ thêm."

Thanh Trúc đáp lời chỉ bảo, Hạ Trọng Phuong ở tại chỗ chờ.

Vương Du thấy Vi Thanh Mi quan tâm Hạ Trọng Phuong, cực kỳ khó chịu, cau mày nói: "Mẹ à, không phải mẹ nói hơi lạnh phải về phòng sao?"

Vi Thanh Mi cười cười nói: "Cùng Phuong nương đợi một lúc rồi đi cũng không muộn mà."

Hạ Trọng Phuong thấy Vi Thanh Mi quan tâm nằng, chút không vui trong lòng biến mất không ít, có chút ấm áp len vào, thấp giọng nói: "Tạ ơn phu nhân đã quan tâm!"

Nàng nói, thấy Vương Du tựa đầu vào vai Vi Thanh Mi làm nũng, trong lòng tràn đầy mong ước, phải chi trạng nguyên phu nhân là mẹ ruột của mình thì tốt quá rồi!

Vi Thanh Mi lại hỏi sức khỏe Thái phó phu nhân, nghe gần đây bà ăn ngon ngủ yên, liền gật đầu nói: "Quả nhiên phương thuốc của Phuong ngự y có hiệu quả, đã như vậy thì khi dùng hết thuốc, phải mời Phuong ngự y đi qua đó bắt mạch lại một lần nữa mới được."

Hạ Trọng Phuong nói: "Tổ mẫu cũng nói như vậy đấy ạ!"

Vừa nói chuyện, Thanh Trúc đã cầm áo choàng tới, Hạ Trọng Phuong liền cáo từ Vi Thanh Mi rồi đi.

Đợi Hạ Trọng Phuong đi, Vương Du lập tức bữu môi nói với Vi Thanh Mi: "Nàng ta như vậy, mẹ để ý làm chi?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Vi Thanh Mi nói một cách chậm rãi: "Du nương, cảnh ngộ của Phuong nương rất đáng thương, đầu tiên là bị hưu khí, vì mưu sinh mà phải làm nhũ nương, tới khi nhận lại được cha ruột thì lại là con gái riêng. Tất cả những điều ấy không phải lỗi của con bé. Con là biểu muội của nó, không an ủi thì thôi chứ đừng khinh miệt con bé."

Vương Du nghe Vi Thanh Mi nói vậy, đành ngưng cười nhạo Hạ Trọng Phuong lại, giúp Vi Thanh Mi trở về phòng, lúc này mới cáo lui.

Vương Tĩnh Huy thấy Vi Thanh Mi tản bộ về, liền nói: "Uống thuốc của Phuong ngự y xong, nhìn hai mẹ con khá hẳn lên."

Vừa nhắc tới Phuong ngự y, khóe mắt Vi Thanh Mi không khỏi mang ý cười, bà nói: "Quả thật y thuật Phuong ngự y không tệ, hẳn còn biết chế tạo hương, hôm kia cho thiếp một lọ, thoa còn tốt hơn ở ngoài nữa. Nhà ai có được con rể như thế thì như nhật được bảo vật rồi." Khi nói bà còn như có như không liếc nhìn Vương Tĩnh Huy.

Vương Tĩnh Huy thấy nét mặt Vi Thanh Mi, bật cười nói: "Nhìn trúng Phuong ngự y à? Nói ra thì hẳn và Du nương cũng rất xứng đôi, không biết hai đứa nó suy nghĩ thế nào."

Vi Thanh Mi cười nói: "Đến lúc đó thử nhìn xem, nếu Phuong ngự y có ý định, thì thực hiện dễ hơn rồi."

Lúc này Phuong ngự y nhảy mũi một cái, lẩm bẩm nói: "Ai đang nhắc tới ta phải không?"

Lời hẳn vừa dứt, Trầm Tử Trai đã đi vào phòng được, dựa vào cánh cửa nói: "Lão Phuong à, Phuong nương đang tức giận, trong lòng bốn vương trông trái không dễ chịu, ngủ không được, người có trợ miên hương không (thuốc ngủ)?"

Phuong ngự y khuyên nhủ: "Vương gia, mặc dù trợ miên hương có thể giúp người đi vào giấc ngủ, nhưng vì sức khỏe hiện nay của vương gia, tốt nhất là không nên dùng."

Trầm Tử Trai ngồi trước bàn nói: "Lão Phuong, người nói thật đi, có thật bản vương không thể đụng vào nữ sắc không? Ta sắp không nhịn nổi rồi, mấy ngày gần đây gặp Phuong nương, lúc nào cũng không khống chế được."

Cuối cùng Phuong ngự y vẫn nói chuyện Thôi Tình Tố ra, vẫn chưa hết: "Vương gia uống sữa, Thôi Tình Tố ảnh hưởng rất ít nhưng cũng là ảnh hưởng."

Trầm Tử Trai ngộ ra, “Khó trách Phương nương nàng...” Còn tưởng rằng trời sinh nàng quyền rũ, thì ra là vì ảnh hưởng của Thôi Tinh Tố.

Phương ngự y cũng có chút phát sầu, không tìm được cách giải quyết mà!

Bên kia, khi Hạ Trọng Phương trở về Giản phủ, buổi tối trần trọc, nghĩ đến mỗi khi mình ở một chỗ với Trầm Tử Trai, thì nàng không cách nào rứt rề được, nhất thời gương mặt nóng lên, thắm hận chính mình.

Vì cả đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau đi học, tinh thần có chút không phấn chấn, mắt đen một mảnh (quầng thâm).

Hà ma ma thấy vậy, trong thời gian nghỉ ngơi, thấy Giản Mộc Thanh và Giản Mộc Lam không ở gần, liền hỏi: “Phương nương, tối hôm qua không ngủ ngon sao?”

Tuy Hạ Trọng Phương chỉ mới học, nhưng thông tuệ lại chịu học, tiến bộ cực nhanh, Hà ma ma ngược lại rất thích nàng, thấy tinh thần nàng đã nhiều ngày không tốt, bà không thể không hỏi một câu.

Nói ra thì lúc Hạ Trọng Phương có chuyện, không tiện nói với Thái phó phu nhân, ngẫu nhiên đàm luận với Hà ma ma với nhau đôi lời, Hà ma ma đều đưa ra nhiều cao kiến, bà vừa là thầy vừa là bạn của nàng.

Hạ Trọng Phương suy nghĩ mấy đêm về con đường của mình phía trước, mặc dù cảm thấy không lấy chồng cũng là một lối ra, nhưng nghĩ sau này khi mà thái phó và thái phó phu nhân đã già, người Giản phủ sợ là không chấp nhận mình như vậy, vì vậy nên thật ra con đường nàng đi vẫn không thay đổi. Lập gia đình mà nói, thì dù cho phu quân mình không chấp nhất việc mình đã từng là nữ nương, nhưng mình thật có thể quên một đoạn tình giữa mình và Trầm Tử Trai không? Tuy vẫn chưa hư thân, nhưng những hành động thân mật, nửa đêm nghĩ đến vẫn là tim đập nhanh mặt đỏ lựng, thật có thể biến mất trong nháy mắt ư?

Chỉ là, với Trầm Tử Trai, chỉ làm trắc phi nàng không cam tâm.

Mất thấy Hà ma ma hỏi, Hạ Trọng Phương liền kể gián lược lại nỗi khổ trong lòng, thấp giọng nói: “Con không muốn làm trắc phi, nhưng quyết định là của người khác, con sợ không được như ý.”

Hà ma ma nghe xong thì nói: “Vương gia cần con, con không buông được Vương gia, vậy thì hãy tìm cách làm Vương phi đi, cần gì phải làm Trắc phi nữa?”

Hạ Trọng Phương tròn to mắt nói: “Chỉ với thân phận và những chuyện đã từng trải, làm sao con dám mơ đến vị trí vương phi?”

Hà ma ma nhìn Hạ Trọng Phương rồi nói: “Nếu như trước kia, con có dám nghĩ đến vị trí tiểu thư Giản gia không? Con có đoán được sẽ lọt vào mắt xanh của Vương gia không? Không dám chứ gì? Không phải bây giờ con vẫn qua lại giữa Giản phủ và vương phủ sao? Cho nên nói, nếu muốn thì hãy nắm lấy cơ hội, còn đến muộn cũng không dám thì lấy gì có cơ hội?”

Hạ Trọng Phương thờ dài nói: “Thật có thể mơ tưởng sao? Việc con là con gái riêng có thể miễn cưỡng được, nhưng từng bị chồng ruồng bỏ, chuyện này thật không cách nào không bị chi trích.”

Hà ma ma nói: “Không phải lúc trước ta có kể chuyện phiếm cho con nghe đó sao? Hoàng hậu tiền triều, là người bị chồng ruồng bỏ rồi mới vào cung đó thôi.”

“Hả?” Hạ Trọng Phương buộc miệng nói: “Bị chồng ruồng bỏ cũng có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ sao? Các đại thần không ngăn lại à?”

Hà ma ma nói: “Hoàng hậu tiền triều lập gia đình năm mười lăm tuổi, mười sáu tuổi sinh một bé gái, không lâu sau thì bị hủ khí. Vừa lúc hoàng thượng vi phục xuất tuần, ngẫu nhiên gặp nàng, liền lệnh cho nàng tiến cung. Lúc phong tấn phong phi, đưa nàng một bước lên vị trí hoàng hậu. Khi đó đương nhiên có đại thần phản đối, nhưng hoàng thượng nói, đây là chuyện nhà của ông ấy, ông ấy thích nữ nhân này, vì thế muốn đưa nàng lên vị trí hoàng hậu. Về phần đưa con gái nàng ấy sinh với chồng cũ thì phong cô bé ấy làm công chúa, còn tìm phò mã nữa, con có thấy lạ không?”

Hạ Trọng Phương há hốc mồm nói: “Ngay cả con gái với chồng trước cũng được phong làm công chúa?”

holilnhk.wp.com

Hà ma ma nói: “Vì thế con chỉ mơ một vị trí vương phi thì có gì mà không thể?”

Hạ Trọng Phương hơi thiếu tự tin nói: “Con đâu dám so bì với hoàng hậu tiền triều, bây giờ con mới bắt đầu học cảm kì thi họa, không dám so bì với quý nữ được học hành khi nhỏ.”

Hà ma ma nói: “Hoàng hậu tiền triều vốn không biết chữ, tới lúc tiến cung mới bắt đầu học viết chữ, sau này mới đọc được một quyển nữ quan đấy! Lúc con theo ta học thì dù sao cũng biết chút chữ rồi.”

Hạ Trọng Phương chấn kinh lần thứ hai, lẩm bẩm nói: “Bị hủ khí, đã sanh nữ nhi, không biết chữ, hoàng đế vẫn thích nàng ư?”

Hà ma ma cười thần bí nói: “Thế gian có hôn sự xứng đôi, đương nhiên cũng có hôn sự không xứng đôi. Về phần xứng đôi là như ý hay không xứng đôi là như ý thì chỉ có đương sự mới biết. Nhưng mà lấy chồng hay chỉ ngưỡng mộ trong lòng cũng tốt. Nếu con đã trở thành tiểu thư Giản phủ, nhưng vẫn qua lại vương phủ để cho sửa như cũ thì nói con có nghĩa khí, không bằng nói con có tình ý đi. Nữ tử nói tình ý thì nhiều còn nghĩa khí ít lắm con à.”

Hạ Trọng Phụng bị nói trúng tim đen, nhất thời đỏ mặt xấu hổ, cúi gằm đầu xuống.

Hà ma ma lại thấp giọng nói: “Nhưng mà Vương gia thân phận cao quý, con muốn làm Vương phi, thì phải mưu sự một phen, không thể qua loa, để tránh

gây ông đập lưng ông.”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, như nắm được người cứu mạng, ngẩng đầu lên nói: “Ma ma dạy con một ít đi.”

Hà ma ma lại cười nói: “Dạy con giỏi rồi, nhưng mà sau này con trở thành vương phi thì phải xuất toàn lực, xây dựng một khu nữ học, để các cô nương không biết chữ có thể học được vài chữ nhằm đọc được thư.”

Hạ Trọng Phụng cực lực gật đầu nói: “Con biết ít chữ nhưng vẫn chịu không ít khổ, con hiểu rằng không biết chữ lại càng khổ hơn. Nếu có thể thỏa nguyện làm vương phi, tất nhiên sẽ xây khu nữ học, để ma ma ngồi tại chỗ dạy học.”

Hà ma ma vui mừng nói: “Như vậy nhé, một lời đã định.” Nói rồi thấy Giản Mộc Thanh và Giản Mộc Lam vào, liền im lặng, tiếp tục học.

Đêm nay, khi Hạ Trọng Phụng đến vương phủ thì không vội vã đi qua phòng gặp Trầm Tử Trai, mà tắm rửa kỹ lưỡng, thoa son bôi phấn tinh tế, ăn mặc hết sức xinh đẹp động lòng người.

Thái Bạch và Thái Hồng giúp Hạ Trọng Phụng chải đầu mặc y phục, cũng khen: “Phụng nương càng ngày càng có ý nhị nha, cứ như vậy mà đi lại, thực sự là chết người mà.”

Trong lòng Thái Bạch và Thái Hồng thầm bổ sung một câu, khẳng định là mê chết vương gia!

Các nàng vừa nghĩ, lập tức thấy Lục Mộ Dung sang đây thúc giục Hạ Trọng Phụng qua bên ấy, cười nói: “Vương gia hỏi mấy lần, nghe Phụng nương đã đến vương phủ, vẫn đang chờ đấy!”

Hạ Trọng Phụng cũng không gấp, soi mình trước kính thấy rõ người trong kính mất như làn thu thủy, chung quanh rực rỡ, nhớ đến dáng dấp trước kia, dường như đã mấy đời trôi qua. Thuốc kia của Phụng nương y, không chỉ bổ khí bổ huyết, mà còn dưỡng nhan đúng không?

Trầm Tử Trai hết đợi lại chờ, lúc này mới đợi được Hạ Trọng Phụng xuất hiện, không tự chủ được nhìn sắc mặt của nàng, hẳn chỉ sợ nàng tức giận.

Hạ Trọng Phụng mỉm cười ngồi xuống, đợi bọn nha hoàn lui xuống, nàng nói: “Phụng nương y vẫn chưa sắc thuốc xong, vương gia cần gì phải gấp gấp chứ?”

Trầm Tử Trai nói: “Nàng không ở gần, bản vương thấy sốt ruột.”

Hạ Trọng Phụng ngẩng đầu nhìn Trầm Tử Trai, thấy mày hắn như lá trúc, hai mắt ẩn tình tuấn tú không chịu được, suy nghĩ giấu trong lòng cũng trôi lên, nàng dùng sữa cứu mạng tương công, dựa vào cái gì phải nhường cho người khác?

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phụng mặt hoa da phấn, ngồi yên lặng, cũng là một tư thái xinh đẹp, nhất thời ngồi nhìn nàng, hai người quần quít nhìn nhau, khó bỏ khó phân.

Cuối cùng Hạ Trọng Phụng không chống cự nổi ánh nhìn nóng rực của Trầm Tử Trai, cúi đầu xuống trước, nhẹ nhàng cười.

Trầm Tử Trai có chút thần hồn điên đảo, dịch người đến gần nữ tử từ ấy, dùng tay nắm lấy tay ngọc của Hạ Trọng Phụng, thì thầm nói: “Phụng nương, Phụng nương rất đẹp!”

Hạ Trọng Phụng khéo léo mắt nhìn Trầm Tử Trai một chút, gương mặt đỏ hơn, đáp lời Trầm Tử Trai: “Vương gia!”. Giọng nói vừa kiêu vừa mị, như hoa thủy tiên lay động trong nước, khiến người khác phải yêu thương.

Ngực Trầm Tử Trai hơi ngứa ngáy, nắm lấy cằm Hạ Trọng Phụng, ngưng mắt nhìn nàng nói: “Nàng xinh đẹp kiêu mị như thế nào, bảo bản vương làm sao buông tay nàng được đây?”

Cầm Hạ Trọng Phụng cọ trong tay Trầm Tử Trai, nhất thời vui mặt vào tay Trầm Tử Trai, nói nhỏ: “Tôi sẽ không làm trắc phi, vương gia không bỏ được cũng không còn cách nào.”

Trầm Tử Trai bị mị thái của Hạ Trọng Phụng mê hoặc, dường như muốn bật thốt lên lời hứa hẹn cưới Hạ Trọng Phụng làm vương phi, lời đến khóe miệng, hắn chợt tỉnh táo lại, nuốt lại xuống, chỉ phụ qua... đi, đổi môi Hạ Trọng Phụng, trần trọc nhiều lần, không thể buông ra...

Hạ Trọng Phụng ngửi được mùi đạo trên người Trầm Tử Trai, tâm như nổ lớn, môi đỏ mọng bị ngậm chặt, chỉ đành phát ra những âm thanh rên rỉ ra tiếng. Tiếng rên, không kiềm chế được đáp lại.

Tối hôm qua Trầm Tử Trai nghe lời Phụng nương y, biết được Hạ Trọng Phụng không khỏi trêu ghẹo, lúc này ôm nàng trong lòng, dùng tay xộc vào áo nàng, xoa bóp trêu chọc, rỉ tai nói: “Phụng nương, bản vương nhớ nàng muốn chết! Hận không thể nạp nàng, để mỗi tối nàng ở bên cạnh.”

Hạ Trọng Phụng nghe lời khiêu khích này, lại bị nhào nặn một cái, mềm mại nói: “Vương gia, tôi...”

Trầm Tử Trai nói tiếp: “Bổn vương biết, nàng cũng muốn bổn vương, muốn cùng bổn vương mỗi tối một chỗ, cùng bổn vương...” Câu sau hắn phũ lên tại Hạ Trọng Phụng nói.

Hạ Trọng Phụng nghe Trầm Tử Trai nói, vừa cảm thấy thẹn vừa nhột nhạt, không rõ cảm giác của mình là gì, vừa sợ nghe vừa thích nghe, chốc sau dùng tay đâm vào người Trầm Tử Trai, gắt giọng: “Vương gia hư quá đi!”

Trầm Tử Trai cười xấu xa nói: “Để bổn vương xấu cho nàng xem một chút!” Nói rồi ôm lấy Hạ Trọng Phụng, hôn thật sâu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Đêm nay Hạ Trọng Phụng về Giản phủ ngồi thêu hà bao dưới đèn, thêu một lúc, lại ngẩn người ra, cuối cùng thì lắc đầu, lên giường an giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, Linh Chi tiến đến bẩm: “Phượng nương, bên phủ thái tử phái người sang đây, nói là muốn đón người đi qua bên ấy một chuyến, thái tử phi muốn gặp người một lần!”

Hạ Trọng Phụng trước đã nghe Trầm Tử An đề cập qua, nói rằng thái tử phi muốn gặp nàng, nàng đã thảo luận chuyện này với thái phó phu nhân một chút. Thái phó phu nhân nói, đây là vì thái tử phi thấy việc Giản gia nhân lại tôn nữ, gian ngoài có lời đồn, thái tử phi muốn cho Giản gia giữ lại mặt mũi, nên mới muốn gặp nàng một chút. Hạ Trọng Phụng nghe thế, thật ra trong lòng rất thoải mái. Hiện giờ quả nhiên thái tử phi phái người tới đón nàng đi qua, nàng đương nhiên không dám chậm chạp, vội vàng chuẩn bị một phen, lại chạy tới chỗ thái phó phu nhân cáo từ.

Thái phó phu nhân dặn dò vài câu, nói thêm: “Tính tình Thái tử phi phóng khoáng, là một người rộng lượng, sau khi con đi qua, không cần câu nệ quá mức, cứ như từ trước đến nay là ổn rồi.”

Hạ Trọng Phụng vâng nghe thái tử phi là một người rộng lượng, thì âm thầm thở phào. Cũng may nàng đã gặp nhiều quý nhân, nên đối với việc gặp thái tử phi, cũng không quá khấn trương.

Thái phó phu nhân dặn xong, lại bảo Hạ Trọng Phụng qua phòng Bạch thị cáo từ một phen.

Bạch thị sớm nghe nói thái tử phi muốn gặp Hạ Trọng Phụng, đợi khi gặp Hạ Trọng Phụng đến cáo từ, bà cùng căn dặn vài câu, lại nói: “Người phủ Thái tử đã đến hai khắc, đừng chần chờ nữa, mau đi đi!”

Hạ Trọng Phụng ứng, lúc này mới dẫn theo Linh Chi và Tiền bà Từ ra cửa.

Đoàn người tới phủ thái tử thì sớm có người đón các nàng đi vào.

Thái tử phi - Vệ thị đã đầu bốn mươi tuổi, vì được bảo dưỡng kỹ càng, nhìn bà chỉ hơn ba mươi tuổi. Lúc này bà nói với bà từ: “Nói là Phượng nương này lớn lên giống với Thanh nương, ta cũng muốn nhìn một lần, để xem thù giống nhau đến mức nào.”

Bà từ cười nói: “Lúc thực phi nương nương gặp, cũng bị dọa cho giật mình, nói Phượng nương giống như thái phó phu nhân, lúc vừa gặp, cứ nghĩ là tiểu thư nhà Giản gia. Sau khi tra xét, quả nhiên là tiểu thư Giản gia. Hiện nay gian ngoài viết hí kịch, viết nàng nhận ra người thân cực kì đặc sắc.”

Thái tử phi cười nói: “Hôm nào mời gánh hát vào diễn xem, phủ chúng ta cũng náo nhiệt một phen.”

Bà từ ứng, cười nói: “Mặc dù gánh hát gian ngoài không bằng gánh hát phủ thái tử chúng ta nuôi, nhưng được cái rất náo nhiệt, một lần ra theo quận chúa đến phủ Đức Khánh Công xem kịch, vừa lúc bọn họ mời một gánh hát mới đến, xem rất hay!”

Nói một chốc, nha hoàn dân Hạ Trọng Phụng đi vào.

Hạ Trọng Phụng vừa vào phòng, thấy một phu nhân ngồi trên giao y (ghế dựa) ở chính diện, có rất nhiều nha hoàn bà từ đứng xung quanh, liền biết phu nhân đó chính là thái tử phi, nhất thời phúc người xuống, miệng nói bái kiến thái tử phi.

Thái tử phi đợi Hạ Trọng Phụng hành lễ xong, ngoắc lại nói: “Qua đây cho ta xem một chút!”

Hạ Trọng Phụng trấn tĩnh, bước tới.

Thái tử phi đợi Hạ Trọng Phụng đến gần, cầm tay nhìn kỹ, bà thở ra “Quả thật bộ dáng này giống hệt thái phó phu nhân thời còn trẻ. Các người không biết đâu, lúc thái phó phu nhân còn trẻ là một mỹ nhân trứ danh của kinh thành, không biết bao nhiêu người muốn xin cưới? Sau đó thì lấy thái phó đại nhân. Hiện giờ Phượng nương như thế này, một thời gian nữa thôi, đảm bảo bà mới sẽ đến đập phá cửa Giản phủ cho xem.”

Mọi người thấy Hạ Trọng Phương đúng thật là có một khuôn mặt đẹp, đương nhiên cũng phụ họa nói đùa một phen.

Hạ Trọng Phương vốn hơi căng thẳng, nhưng được thái tử phi pha trò, dần dần thả lỏng, nàng cười nói: “Thái tử phi ghẹo tôi rồi! Tôi tự biết khúc chiết mà mình trải qua, không thể so với các tiểu thư Giản phủ khác, bây giờ tôi chỉ nghĩ làm sao để hiểu thuận với tổ phụ tổ mẫu thêm vài năm nữa, nhưng chuyện khác ngược lại tôi không dám nghĩ nhiều.”

Thái tử phi thấy Hạ Trọng Phương không mất bình tĩnh, ngược lại bà thăm lấy làm lạ, nói là phu phụ họ Hạ nuôi lớn ở nông thôn, nhưng cử chỉ lại tao nhã không thua kém Thanh cô nương được nuôi dưỡng trong Giản phủ từ nhỏ. Bà nhất thời cười, chỉ bảo Hạ Trọng Phương ngồi bên dưới bà nói chuyện.

Thái tử phi liền hỏi những chuyện Hạ Trọng Phương đã trải qua, hỏi sau này nàng có tính toán gì không.

Hạ Trọng Phương nhất nhất đáp, nói đến tính toán cho sau này, nàng cũng hơi do dự, sau đó mới đáp, “Hiện giờ tôi không dám nghĩ nhiều, đành đi một bước tính một bước vậy.”

Nấn ná ở phủ thái tử nửa canh giờ, lúc này Hạ Trọng Phương mới cáo từ.

Tự có người dẫn nàng ra cửa phủ, mới vừa tới ngoài cửa phủ, vừa lúc Trầm Tử An và một người nữa từ bên ngoài muốn vào phủ, hai bên lại chạm mặt nhau.

Hạ Trọng Phương vội vàng hành lễ thỉnh an.

Trầm Tử An cười nói: “Hôm nay vốn ta muốn đích thân qua đón cô, nhưng vừa có việc, nên bảo quân gia đi đón, thế nào, gặp mẫu phi ta chưa?”

Hạ Trọng Phương gật gật đầu nói: “Đã gặp rồi.”

Người thanh niên đứng nghiêm mình bên cạnh Trầm Tử An, mắt nhìn Hạ Trọng Phương, hầu như chân không nhúc nhích, nhất thời hỏi Trầm Tử An: “Vị cô nương này là ai, muội muội của người à?”

Hạ Trọng Phương nghe khẩu âm của người thanh niên này kì quái, không khỏi nhìn thoáng qua, vừa lúc đối phương cũng nhìn lại, nhãn thần nóng rực, nhất thời lại càng hoảng sợ, vội vàng dời ánh nhìn.

Trầm Tử An giới thiệu: “Đây là tiểu thư Trọng Phương của Giản phủ.” Giới thiệu Hạ Trọng Phương với nam tử kia: “Đây là hoàng tôn của Việt Quốc Vũ Văn Tiên.”

Lúc trước Hạ Trọng Phương từng nghe người của Giản phủ nhắc tới, nói là nước láng giềng phía đông Việt Quốc phái hoàng tôn sang Cảnh Quốc, hiện hai nước giao hảo. Việt Quốc có ý định xin cưới công chúa Cảnh Quốc làm Vương phi, chỉ là công chúa Cảnh Quốc đều đã xuất giá, cùng lứa thì chỉ có quận chúa, Trầm Ngọc Tiên đã xuất giá, hay Trầm Thanh Toàn đã được hứa hôn. Còn những người khác thì tuổi chưa đến mười, không hề thích hợp. Vũ Văn Tiên muốn cưới một quý nữ của một vị đại thần trung gian làm vợ, đang nghĩ việc này!

Vũ Văn Tiên nghe Trầm Tử An giới thiệu xong, hần tiến lên hành lễ: “Bái kiến Trọng Phương cô nương.”

Hạ Trọng Phương vội vàng hoàn lễ: “Không dám nhận!” Nói xong cáo từ đi.

Đợi đến khi Hạ Trọng Phương lên xe ngựa, xe ngựa đã đi xa thật xa, Vũ Văn Tiên vẫn đứng bất động tại chỗ.

Trầm Tử An có chút ngạc nhiên, gọi Vũ Văn Tiên: “Hoàng tôn điện hạ, có thể vào rồi!”

Vũ Văn Tiên lầm bầm nói: “Tiểu cô nương mê người quá, chỉ sợ công chúa quận chúa, chưa chắc có như vậy khuôn mặt đẹp.” Hần gọi Trầm Tử An lại hỏi: “Vị Trọng Phương cô nương khi này đã gả cho ai chưa thế?”

Trầm Tử An sững sốt, một hồi sau mới đáp: “Vẫn chưa hứa gả cho ai. Chỉ là nàng đang làm nữ nương của Tề vương, sau này ắt phải gả cho Tề vương.”

Vũ Văn Tiên chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Nói thẳng ra nàng là hoa chưa chủ?”

Trầm Tử An thăm trợn trắng mắt, nhưng miệng đành đáp lại một câu, lát sau dẫn Vũ Văn Tiên vào phủ gặp thái tử.

Lại nói sau khi Hạ Trọng Phương quay về Giản phủ, không hiểu sao lại có chút bất an, nhất thời đi gặp thái phó phu

Nhân, kể lại chuyện gặp thái tử phi, nói thêm chuyện gặp Vũ Văn Tiên ngoài cửa.

Thái phó phu nhân ngược lại không chú ý lắm, trấn an hai câu liền cho nàng lui xuống.

Hạ Trọng Phương trở về phòng, hỏi đến Hạ phụ Hạ mẫu lúc này họ đang thủ công gì đấy rồi mang ra phủ bán, hiện nay cũng không ở trong phủ, nàng không khỏi lắc đầu cười khổ.

Hạ Trọng Phương không ngờ, Vũ Văn Tiên chỉ mới gặp nàng một lần đã đi khắp nơi hỏi thăm chuyện của nàng, biết được thân thế và chuyện nàng trải

qua, cũng sinh tâm thương tiếc, hần thờ dài nói: “Cô nương khả ái thật đáng thương.”

Ngày hôm sau, Vũ Văn Tiên đã đến trước mặt Cảnh Tông hoàng đế, xin ban thưởng Hạ Trọng Phương cho hần làm vợ, bảo đảm sau khi cưới hần sẽ đối xử với nàng thật tốt.

Cảnh Tông hoàng đế có chút ngạc nhiên, cô nương Giản phủ này rốt cuộc có bao nhiêu người mê đây? Lần trước Trầm Tử Trai xin tứ hôn không được, bây giờ đến Vũ Văn Tiên cũng tới xin tứ hôn!

Cảnh Tông hoàng đế không đồng ý với Vũ Văn Tiên ngay, cho truyền giã thái phó tấn kiến, cười nói: “Khanh gia, tôn nữ nhà ngươi nuôi thật khéo, một hai người đều đến tứ hôn này.” Nói, kể lại chuyện Vũ Văn Tiên đến cầu tứ hôn, ông nói: “Lần trước Tử Trai cầu tứ hôn, ngươi nói tôn nữ nhà ngươi không làm trắc phi, hiện nay Vũ Văn Tiên ngươi ta đi cầu tứ hôn, là xin cưới làm chính phi đó.

Giã thái phó chấp tay đáp: “Việt Quốc muốn giao hảo Cảnh Quốc, đương nhiên công chúa Việt Quốc sang hòa thân, chứ không phải đưa nữ tử của chúng ta qua đó.”

“Khanh gia, ngươi nói chuyện rất có khí phách. Chỉ là vũ văn tiên mở miệng cầu thân, cũng không tiện để hần tay không ra về được.” Cảnh Tông hoàng đế tuổi tác đã dần cao, nhưng năm gần đây, khi ông nói chuyện riêng với cự thần thì thường đùa giỡn vài câu, không uy nghiêm như lúc thượng triều.

Khi Giã thái phó trở lại Giã phủ thì liền gọi Hạ Trọng Phương qua nói chuyện, kể chuyện Vũ Văn Tiên xin cưới nàng: “Hoàng thượng cũng không ép, chỉ bảo ta suy tính. Ta tự thấy, Việt Quốc là nước láng giềng, cách Cảnh Quốc cũng không xa, phong tục tập quán ẩm thực cũng không khác mấy. Mà Vũ Văn Tiên là hoàng tôn, địa vị cực cao, con sang đó làm chính phi, sẽ không ủy khuất. Nên nghĩ, hôn sự này mấy phần là ổn. Hiện giờ chỉ chờ ý kiến của con thôi.”

Nếu đi qua nước láng giềng, việc mình trải qua hần là che lấp được, không cần tiếp tục lo sợ bị tin đồn ảnh hưởng, mà Vũ Văn Tiên nguyện ý đón nàng làm chính phi, cũng nghiêm túc, đúng là một hôn sự tốt.

Trong lòng Hạ Trọng Phương đã quyết định, nhưng nhất thời nhớ tới Trầm Tử Trai, hơi chua xót, nàng có thể buông được Trầm Tử Trai sao?

Giã thái phó nói: “Con cứ thông thả suy nghĩ một chút, nếu nguyện ý ta sẽ hỏi hoàng thượng, nếu không muốn, cũng có thể từ chối.”

Hạ Trọng Phương hỏi: “Nếu là từ chối, hoàng thượng có giáng tội không a?”

Gần đây hoàng thượng rất sang suốt, sẽ không giáng tội đâu.” Giã thái phó nói.

Bên Trầm Tử Trai, hần sớm nhận tin tức, không khỏi kinh hãi nói: “Vũ Văn Tiên muốn xin cưới Phương nương làm chính phi, Giã thái phó đã đồng ý rồi a?”

Kiều Thiệu Nguyên nói: “Vương gia hoàn toàn dựa vào Hạ cô nương để chữa bệnh, nếu để cho Hạ cô nương gả cho Vũ Văn Tiên, lại phải thay đổi nữ nương, thật là phiền phức.”

Trầm Tử Trai nói: “Bản vương tuyệt đối không thể để cho nàng gả cho người khác.” Lại nói: “Phải ghi tấu xin tiến cung, bản vương đi cầu kiến hoàng thượng, xin tứ hôn lần thứ hai.”

Kiều Thiệu Nguyên nói: “Lần trước Giã thái phó đã từ chối, lần này Vương gia lại xin. Sợ là sẽ từ chối lần thứ hai.”

Trầm Tử Trai bước qua bước lại, cực kỳ lo lắng, hồi lâu hần nói: “Tiến cung cầu kiến rồi nói tiếp.”

Lúc này Hạ Trọng Phương đang luận chuyện này cùng Hà ma ma.

Hà ma ma chỉ điểm cho nàng: “Phương nương, con muốn làm chính phi của Tề vương, hiện nay cũng chỉ có thể phá phủ trầm chư*.”

* Phá phủ trầm chư: đập nồi chìm thuyền, quyết làm đến cùng.

“Làm sao làm được?” Hạ Trọng Phương vội vàng thỉnh giáo.

Hà ma ma nói: “Con phải nói với Thái phó đại nhân, nếu Tề vương xin cưới con làm chính phi con sẽ gả cho Tề vương. Nếu không, con sẽ gả cho Vũ Văn Tiên làm chính phi.”

Hạ Trọng Phương yếu ớt nói: “Nếu Tề vương vẫn chỉ cho con vị trí trắc phi như cũ, thì con phải làm sao?”

Hà ma ma bình tĩnh nhìn Hạ Trọng Phương: “Nếu như thế, con sẽ chết tâm, gả cho Vũ Văn Tiên cũng được. Vũ Văn Tiên là hoàng tôn, tương lai sau này không chừng có đại tạo hóa (muốn nói lên làm hoàng thượng). con gả cho hần, hơn hần là gả cho mấy nam nhân bình thường của Cảnh Quốc.”

Hạ Trọng Phương cắn môi, trong lòng đấu tranh, thật lâu mới ngẩng đầu lên nói: “Cũng chỉ có thể như thế!” Nói, liền cáo từ Hà ma ma, quay đầu đi gặp Giã thái phó.

Giã thái phó nghe Hạ Trọng Phương nói xong, nhất thời lộ ra nụ cười, ông nói: “Được, định như vậy đi.”

Chương 59

Edít: Holilinhk

Sáng sớm ngày hôm sau, trong cung lại truyền tin ra, lệnh cho Giản thái phó và thái phó phu nhân dẫn Hạ Trọng Phụng tiến cung.

Giản thái phó biết đây vì chuyện hôn sự của Hạ Trọng Phụng, lần này nhất định phải gả, nhất thời nói với thái phó phu nhân: “Mặc dù không thể để Phụng nương gả đi xa, nhưng với kinh lịch của con bé, nếu không thể gả cho Tề vương, thì cũng chỉ còn cách gả đi thật xa thôi.”

Thái phó phu nhân nói: “Nếu lúc lên điện được tứ hôn, đó chính là kết hôn của hai quốc gia, là tiểu thư Cảnh quốc gả sang Việt quốc, thể diện rất lớn. Chỉ cần hai nước có giao tình tốt, Vũ Văn tiên tất nhiên phải tôn trọng Phụng nương thôi. Còn hơn sau này tùy tiện tìm một nam tử gả đi, ngược lại cũng không

Xem là kém.”

Hai người bàn chuyện, đều cho rằng Hạ Trọng Phụng gả sang nước láng giềng làm Vương phi, coi như là chuyện tốt.

Một lát sau Hạ Trọng Phụng thay y phục xong, đi qua gặp hai người họ, ba người cùng nhau đi ra cửa đi vào trong cung.

Bên Trầm tử trai, hán cũng nhận được tin trong cung rất nhanh, bảo hán tiến cung.

Kiều Thiệu Nguyên vội với Trầm Tử Trai: “Từ trước tới nay, hoàng thượng đều yêu thương vương gia, vương gia chỉ cần nói bệnh tình còn chưa ổn định, vẫn cần Hạ cô nương giúp đỡ trị liệu, không thể cách xa nàng, thì có thể sẽ giữ được Hạ cô nương ở lại.”

La Quân Dung gọi Phụng nương y đến và nói: “Mời Phụng nương y vào cung với Vương gia, nếu hoàng thượng có hỏi, Phụng nương y cũng có thể giúp vương gia nói chuyện, giữ Hạ cô nương lại, không để cô ấy bị gả đi xa. Mặc dù hôn sự đã quyết định, nhưng còn phải tìm được ngày lành tháng tốt, chắc là cũng phải sang năm mới xuất giá được, nhưng mà đến lúc đó cô ấy đã định thân, sẽ không tới đây chửa được nữa. sau này sức khỏe vương gia tốt lên, nếu có chuyện gì cần đến nhũ nương, Hạ cô nương lại không ở Cảnh Quốc, càng”

Về mặt Phụng nương y, hán cũng không hy vọng Hạ Trọng Phụng phải gả xa, nhất thời thờ dãi, chuẩn bị một phen rồi đi cùng Trầm Tử Trai vào cung.

Bọn họ đi một lát thì đến ngoài hoàng cung, vừa lúc thấy một đoàn người khác cũng giục ngựa đi tới, chính là Vũ Văn Tiên và một đám sứ giả.

Trầm Tử Trai dừng ngựa trước cửa cung, sau đó bước đến gần Vũ Văn Tiên, hán nói: “Là hoàng tôn điện hạ đây sao?”

Wu Văn Tiên thấy dàn xe ngựa của Trầm Tử Trai có cấm dấu hiệu, y biết đây là Tề Vương trong truyền thuyết, nên y xuống ngựa chấp tay nói: “Là tôi, người là tề vương à?” tên tiểu tử, nhìn gầy như cây trúc, đứng cạnh bên, rõ ràng là không lùn bằng bốn Hoàng tôn.(?) (cv: cư nhiên không thể so bốn hoàng tôn lùn)

Hai người nhất thời nói chuyện qua lại trước cửa hoàng cung.

Trầm Tử Trai ngoắc, ý bảo Vũ Văn Tiên tới gần, phụ bên tai hán mà nói: “Nghe nói người muốn cưới nhũ nương của bốn vương à?”

Wu Văn Tiên hơi thay đổi sắc mặt, tách khỏi Trầm Tử Trai, trợn mắt nói: “Người bốn hoàng tôn muốn cưới là tiểu thư Giản gia – Trọng Phụng.”

Trầm Tử Trai lại xán lại gần: “Tiểu thư Trọng Phụng của Giản gia, đó chính là nhũ nương của bốn vương. Người không dò thám thử sao?”

Wu Văn Tiên nói: “bốn hoàng tôn biết nàng đã cứu sống người, là ân nhân cứu mạng của người.”

“Người đúng là chỉ biết một mà không biết hai!” Trầm Tử Trai thờ dãi, rỉ tai nói nhỏ: “Nếu Phụng nương là nhũ nương của bốn vương, trong lúc đó cùng bốn vương, đương nhiên không chỉ đơn giản là ân nhân cứu mạng.”

Wu Văn Tiên không hiểu được, nhìn Trầm Tử Trai nói: “vương gia có ý gì?”

Trầm Tử Trai cười giảo hoạt, thấp giọng nói: “Nếu có một cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc, mỗi đêm cho người bú sữa. người sẽ làm gì?”

Wu Văn Tiên bỏ não một chút giả như Hạ Trọng Phụng cho mình bú sữa, trong tình cảnh ấy mình sẽ làm gì, nhất thời bật thốt lên: “Dĩ nhiên là ...” Câu nói kể tiếp, vội vàng dừng lại.

Trầm Tử Trai làm ra bộ dáng, người xem người xem, người cũng như vậy, người khác làm sao có thể không như vậy, làm sao mà cầm giữ nổi? vậy thì

ngươi còn muốn cưới nàng không? Vũ Văn Tiên sững sốt một chút, lúc trước hắn vừa gặp đã mến (nhất kiến chung tình) Hạ Trọng Phụng, lúc nghe những chuyện nàng đã trải qua, hắn vẫn muốn kết hôn với nàng như cũ, thế nhưng lúc nghe Trầm Tử Trai ám chỉ, trong lúc đó Hạ Trọng Phụng và Trầm Tử Trai rõ ràng là không bình thường, như vậy thì, mình cưới nàng, nàng có thể chỉ một lòng với mình không? Nàng thật sự bằng lòng gả cho mình à?

Trầm Tử Trai thấy giờ phút mấu chốt đã đến, nhất thời nói: “Hoàng tôn điện hạ, ngươi đừng nên tranh giành Phụng nương với bốn vương. Bốn vương hứa, nếu sau này ngươi muốn đoạt vị trí thái tử, nếu bốn vương có được thể lực, nhất định sẽ ra sức giúp đỡ ngươi, thế nào?”

Vũ Văn Tiên nhíu mày suy tư, cách một hồi sau thì nói: “Để bốn hoàng tôn suy nghĩ thật kỹ đã.”

Trầm Tử Trai cười nói: “Cảnh quốc có rất nhiều mỹ nữ, hoàng tôn điện hạ thực sự không cần phải cố chấp giành Phụng nương.”

Vũ Văn Tiên nói: “Vậy sao ngươi lại cố chấp giành lấy nàng?”

Trầm Tử Trai nói: “Nàng là nữ nương của bốn vương, tình cảm khác biệt, và lại bốn vương muốn giữ nàng lại để chữa bệnh, nên không xa nàng được.”

Cuối cùng Vũ Văn Tiên cũng có tí dao động, nhưng vừa nghĩ đến nhan sắc kiều diễm của Hạ Trọng Phụng, hắn lại nhiệt tâm, nhất thời nói: “Đợi đến lúc đó hỏi Trọng Phụng cô nương một chút, giả như nàng bằng lòng gả cho bốn hoàng tôn, bốn hoàng tôn bắt kẻ nào là ai.”

Mặt Trầm Tử Trai tối sầm, hóa ra mấy lời hắn nói chỉ là vô ích. Hắn hít sâu một hơi rồi nói: “Phụng nương sẽ không gả cho ngươi đâu, ngươi đừng ảo tưởng.”

Vũ Văn Tiên nói: “Cứ chờ xem!”

Trầm Tử Trai không để ý đến hắn nữa, dẫn đám người Phụng nương y vào cung.

Lúc này, Giản thái phó và thái phó phụ nhân đã dẫn Hạ Trọng Phụng đến bái kiến Cảnh Tông hoàng đế, đang khoanh tay đứng thẳng.

Cảnh Tông hoàng đế nhìn Hạ Trọng Phụng một chút, mặc dù đứng xa, nhưng ông nhìn ra được Hạ Trọng Phụng là một mỹ nhân, nhất thời trầm ngâm: Khó trách Tử Trai và Vũ Văn Tiên đều nhòm ngó, thì ra là như thế này. Tuy tướng mạo xinh đẹp nhưng kinh lịch lại có quá nhiều khúc chiết, không xứng làm Vương phi, nếu không, ông cũng muốn chỉ hôn cho Tử Trai.

Trong lòng Giản thái phó lo sợ Cảnh Tông hoàng đế thương yêu Trầm Tử Trai, nên không để cho Trầm Tử Trai cưới Hạ Trọng Phụng làm Vương phi, ông ấy sẽ vì hắn mà tìm một danh môn thực nữ khác làm Vương phi, có lẽ hôm nay, một chân của Hạ Trọng Phụng đã phải bước về Vũ Văn Tiên.

Lúc này Hạ Trọng Phụng vẫn âm thầm hy vọng Trầm Tử Trai có thể hứa cưới nàng vào vị trí chính phi, giữ nàng ở lại Cảnh quốc.

Tuy kinh lịch của nàng như vậy, nhưng thực tâm nàng không muốn bị gả đi xa xứ, lòng thầm mong được ở lại đất nước của mình.

Nhất thời có người báo Trầm Tử Trai và Vũ Văn Tiên tới, Cảnh Tông hoàng đế liền cho người tuyên họ vào.

Trầm Tử Trai vừa vào điện, hắn hành lễ trước, đứng hơi nghiêng, lúc này hắn mới nhìn Hạ Trọng Phụng, thấy nàng rũ mắt, nhất thời lo lắng, Phụng nương à, không phải bốn vương không muốn trao vị trí chính phi cho nàng, nhưng tình thế phức tạp, ta không thể hứa chắc với nàng được.

Hạ Trọng Phụng từ từ ngước mắt, thấy Trầm Tử Trai trộm nhìn sang bên này, nàng liền vờ vuốt tóc, trong lòng có đủ mọi tư vị, mấy tháng nay, hầu như tối nào cũng cho sữa, thân mật ở chung, nếu nói không có cảm tình, chắc chắn đó là giả. Thế nhưng...

Cảnh Tông hoàng đế thấy người đã đến đông đủ, liền nói với Hạ Trọng Phụng: “Giản thị nương tử, hoàng tôn của Việt quốc xin cưới ngươi về làm chính phi, Tề vương lại muốn cưới ngươi làm trắc phi, hiện hai người vẫn chưa hết tranh chấp, trẫm cũng không cưỡng ép tứ hôn, chỉ hỏi ngươi, ngươi nguyện lòng gả cho ai?”

Hạ Trọng Phụng nghe Trầm Tử Trai vẫn muốn cưới nàng làm trắc phi như cũ, trong lòng lạnh giá, không khỏi nhìn về phía Giản thái phó, thấy Giản thái phó gật đầu, liền nhìn sang Vũ Văn Tiên, thấy Vũ Văn Tiên cũng là một nhân tài, cực kỳ đẹp mắt, nhất thời nói: “Tôi...”

Lời Hạ Trọng Phụng còn chưa nói hết, Trầm Tử Trai đã vội cướp lời: “Hoàng tử phụ, Tôn nhi có lời muốn nói.”

Cảnh Tông hoàng đế nói: “Ngươi nói đi!”

Trầm Tử Trai bẩm: “Bệnh tôn nhi vẫn còn chưa hết, cần có Phụng nương bên người chữa bệnh giúp, nếu gả nàng cho người khác ngay lập tức, Tôn nhi e rằng không tìm được nữ nương thích hợp, chỉ sợ mệnh này không thể kéo dài.”

Cảnh Tông hoàng đế vừa nghe, biết Trầm

Tử Trai không thể buông được Hạ Trọng Phụng, không thể để cho nàng gả cho người khác, nên hỏi Hạ Trọng Phụng: “Giản thị nương tử, nếu ngươi muốn chọn hoàng tôn Vũ Văn, ngươi có thể chữa lành bệnh cho Tử Trai rồi tái giá được không?”

Vũ Văn Tiên vừa nghe liền không vui, nếu nàng đã chọn bốn hoàng tôn, mà vẫn phải chữa bệnh cho Trầm Tử Trai thật đúng là chẳng có tí công bằng nào. Mà muốn chữa bệnh, thì phải hút sữa, da thịt chạm nhau, ngộ nhỡ bọn họ tình xưa phách phát thì phải làm sao? Nhất thời hắn đưa mắt nhìn về phía

Hạ Trọng Phương, chỉ mong Hạ Trọng Phương đừng đồng ý.

Hạ Trọng Phương nghe Cảnh Tông hoàng đế hỏi, kì thực trong lòng rất run, nhưng miệng lại đáp: "Nếu đã hứa gả cho người khác, lại muốn trị bệnh, e là chỉ có người phu quân nào tự đắc mới cho phép thê tử mình làm như vậy, nếu không thì là trong lòng người phu quân ấy có 'quý'."

Vậy là chuẩn bị gả cho Vũ Văn Tiên sao? Phương ngượng ngùng gấp gáp, nếu đổi nhũ nương, bệnh trạng của Vương gia bị biến đổi, hoàng thượng trách phạt, cả tộc Phương thì đều không nắm được chữ 'tốt'. Và lại trong thời gian tiếp xúc, hẳn cũng không thể để Hạ cô nương phải gả đi xa.

Phương ngượng ngùng cố giữ bình tĩnh, một lúc sau thì bước lên, bẩm "Thần tham kiến hoàng thượng, thần cũng muốn xin cưới Giản thị Trọng Phương cô nương làm vợ, nếu có thể cưới được nàng, đời này thần chỉ yêu thương một mình nàng, không bao giờ cưới phòng nhì."

Âm một tiếng lời của Phương ngượng ngùng như sấm sét, khiến Vũ Văn Tiên và Trầm Tử Trai kinh hoàng, cừ thật thì ra ở đây cũng có một tên im hơi lặng tiếng muốn tranh giành người đẹp với ta!

Người cũng tốt, vật cũng được, càng có nhiều người tranh đoạt thì lại càng có nghìn vạn kế để đoạt người đẹp về tay thôi. Vũ Văn Tiên nhất thời bước lên: "Bẩm hoàng thượng, là ta xin cưới nàng trước, đương nhiên là phải hứa gả Giản thị nương tử cho ta mới đúng."

Trầm Tử Trai hừ lạnh nói: "Nói đến ai trước ai sau, người có xin cưới trước bốn vương không?"

Phương ngượng ngùng không để ý tới tranh luận của bọn họ, chỉ chuyển hướng nói với Hạ Trọng Phương: "Hạ cô nương, khi nàng vào vương phủ ta đã khuyên nàng làm nhũ nương, lúc đó đã có hứa hẹn là sau này sẽ giúp nàng tìm một vị đất tề hơn hẳn Quý Minh Xuân, lời này ta không phải nói suông đâu. Ta lúc nào cũng niệm trong lòng là phải giữ mình để làm vị hôn phu của nàng. Nàng nhìn ta xem, nàng xem có phải cái gì ta cũng hơn Quý Minh Xuân không?"

Hạ Trọng Phương thấy Trầm Tử Trai không chịu xin hoàng đế cưới nàng làm chính phi, vốn đã lãnh tâm, lúc này nghe được những lời này của Phương ngượng ngùng, nghĩ đến những chăm sóc của hắn, đột nhiên viên mặt uơn ướn, ghen lời: "Phương ngượng ngùng y!"

Phương ngượng ngùng lên tiếng, mặc kệ một đám người đang ghé mắt nhìn, hắn trấn an Hạ Trọng Phương: "Lúc này đừng khóc, về rồi khóc cũng được."

Hạ Trọng Phương lau lệ, thấp giọng nói: "Vâng." Đã ra dáng phu xướng phụ tùy rồi này.

Cảnh Tông hoàng đế thấy chuyện vừa xảy ra, lại ra thêm một vị đòi xin từ hôn, ông có chút không biết nên khóc hay cười, vẫn là câu nói: "Được rồi, Giản thị nương tử, bây giờ lại nhảy ra thêm một vị muốn cầu từ hôn, trẫm vẫn không ép người như cũ, người hãy chọn một vị đi!"

Người nào sáng mắt thì biết, đương nhiên chọn Phương ngượng ngùng y là tốt nhất. Gả cho Vũ Văn Tiên làm Vương phi, đúng là thân phận tôn quý, thế nhưng lại xa xứ, có thể cả đời không gặp được người thân, luận ra thì đây không phải là lựa chọn hàng đầu. Về phần làm trắc phi của Trầm Tử Trai, ở khía cạnh một cô gái mà nói thì không phải không thể, nhưng trước đó Hạ Trọng Phương đã từ chối một lần, lúc này chọn lại một lần nữa, lẽ nào còn chọn hắn? Trước ngực tiền Phương ngượng ngùng y đã đồng ý là sẽ không bao giờ cưới phòng nhì, mà so từ gia thế hay tướng mạo, tất cả đều là xuất sắc, vị hôn phu như vậy, còn đi tìm đâu xa nữa?

Lúc đầu Hạ Trọng Phương còn có chút không bỏ được Trầm Tử Trai, rốt cuộc lý trí đã trở về, nhìn về phía Giản thái phó và thái phó phu nhân, thấy bọn họ cũng nhìn Phương ngượng ngùng y, biết mọi người đều đã nhất trí, nhất thời cắn cắn môi, tự ép bản thân phải ra quyết định, nàng nói rất rõ ràng: "Đương nhiên là tôi chọn Phương..."

Trầm Tử Trai khản trương, không đợi Hạ Trọng Phương nói xong, nhất thời dứt bỏ mọi cố kị, bước lên phía trước nói: "Hoàng tổ phụ, ta bằng lòng cưới Phương nương làm chính phi, xin hoàng tổ phụ thành toàn!"

Linh: Nói thật, tự nhiên edit tới đây cảm thấy sao đám người Kiều Thiện Nguyên và La Quân Dụng quá sức ích kỉ, họ không nghĩ đến chuyện làm lỡ một đời con gái của người khác, mà chỉ nghĩ làm sao để giữ người có lợi cho họ ở lại - BẢNG MỌI CÁCH

Thật may làm mình đọc trước convert nếu không chắc bỏ truyện luôn quá. Các nàng yên tâm, sau này nam chính rất dễ thương. Lết tiếp với Linh nha.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Tác giả: Cống Trà

Editor: Holilinhk

Cảnh Tông hoàng đế nhìn Trầm Tử Trai, trẫm mặc một hồi.

Ông vẫn thích nhất là người con thứ ba Trầm Vĩnh Thái, năm đó ông ngại vì thứ tự trước sau, nên không lập người con thứ ba làm thái tử, cho đến khi

người con thứ ba qua đời, ông mới dồn tất cả tình yêu thương lên người tôn nhi Trầm Tử Trai, nhận hẳn vào cung, tự mình dạy dỗ, thậm chí đá đám người thái tử qua một bên, chỉ sủng ái mỗi mình Trầm Tử Trai.

Tới khi Trầm Tử Trai xuất cung xây Tề vương phủ, không bao lâu thì trúng độc, ông cũng hoài nghi là do thái tử hạ thủ, chỉ là chuyện này có liên can quá lớn, không tiện tra xét, chỉ yêu cầu Phương ngự y đến trị liệu cho Trầm Tử Trai. Hiện bệnh tình Trầm Tử Trai có chuyển biến tốt đẹp, đương nhiên ông cũng vui vẻ.

Hôm nay thấy Trầm Tử Trai chỉ vì một tiểu cô nương mà đánh mất chừng mực, tất nhiên là âm thầm lắc đầu. Bất quá chỉ là một đứa con riêng, đáng phải cầu xin vậy sao? Cũng được, ai bảo Tôn nhi thích cơ chứ? Và lại còn phải dựa vào vị tiểu cô nương này cho sửa chữa bệnh, thật đúng là không thể để cho nàng ta gả cho người khác. Mặc dù như vậy, Tôn nhi là Tề vương, sao lại đi kết hôn với một đứa con gái riêng làm chính phi, tính bôi tro trét trấu vào mặt hoàng thất à?

Cánh Tông hoàng đế bóp bóp mũi, Tôn nhi muốn một tiểu cô nương, đương nhiên trầm phải ban cho nó. Nhưng mà cô nương này không biết thân phận của mình, lại dám mơ tưởng đến vị trí chính phi, mượn chuyện Vũ Văn Tiên cầu thân, khiến cho tôn nhi phải xin cưới, không thể không dạy dỗ nàng ta một trận.

Mọi người không ngờ Trầm Tử Trai lại mở miệng xin cưới Hạ Trọng Phương làm chính phi, tất cả đều ngẩn ngơ.

Hạ Trọng Phương nói được phân nửa, thì nghe Trầm Tử Trai nói, nàng cũng đứng ngây người tại chỗ.

Lời câu thân của Phương ngự y trước ngự tiền, lời nói như đâm vào tim, sao nàng có thể từ chối? Nhưng đối với Phương ngự y nàng chỉ có sự cảm kích, chưa từng có ý nghĩ yêu đương, chọn Phương ngự y, chỉ là do tình thế bắt buộc phải chọn. Bây giờ Trầm Tử Trai đã mở lời, cuối cùng nàng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhất thời buồn vui lẫn lộn, chỉ sợ Trầm Tử Trai rơi vào tình thế ép buộc, không mở miệng không được, chưa chắc là thật tình muốn xin cưới nàng làm chính phi, không chừng sau này sẽ hối hận mất! Như vậy, cuối cùng nàng có nên chọn hẳn hay không đây? o>_

Vũ Văn Tiên cực kỳ bất mãn, lúc này la lên: “Vương gia, sao người lại lật lọng, lúc đầu thì nói muốn xin cưới làm trắc phi, bây giờ thấy Trọng Phương cô nương chọn người khác, người lại đổi ý, nói cái gì mà nàng làm chính phi? Người không phải thật tâm, mà là cố ý muốn cướp người. Trọng Phương cô nương chớ tin hắn, cũng đừng chọn hắn!”

Hạ Trọng Phương bình ổn lại tâm tình của mình, phút chốc trong lòng phức tạp khôn kể, đúng vậy, nàng không thể buông tay Trầm Tử Trai, nhưng giờ khắc này, lời nói và việc làm của Trầm Tử Trai, lại khiến nàng không thể đặc biệt tin tưởng.

Giản thái phó và thái phó phụ nhân chỉ nhìn mỗi mình Cánh Tông hoàng đế, trong lòng cho rằng, hoàng đế không thể nào đồng ý yêu cầu của Trầm Tử Trai. Hạ Trọng Phương, e rằng thật phải gả cho Phương ngự y.

Trầm Tử Trai thấy Cánh Tông hoàng đế không nói gì, hẳn lại xin thêm một câu: “Đối với Phương nương, tôn nhi thề phải có được, mong hoàng tổ phụ thành toàn!”

Mặt Cánh Tông hoàng đế không chút thay đổi, không đáp lời Trầm Tử Trai nói, cách một hồi mới nói với những người trong điện: “Giản thị nương tử thì chỉ có một vị, nhưng người xin cưới lại tận ba người, đương nhiên là trầm muốn thành toàn cho tôn nhi nhà mình, nhưng không muốn để cho hai người còn lại nghĩ là trầm làm việc không công bằng. Trầm có một chủ ý thế này, cho ba người các người so sánh cảm kỉ thì họa với nhau, người nào thắng được, thì có thể cưới được Giản thị nương tử, như vậy ổn không?”

Thái phó phụ nhân là người sáng suốt, bà cũng cảm thấy Trầm Tử Trai bị buộc phải cưới Hạ Trọng Phương làm chính phi, chỉ sợ ngày sau sẽ hối hận vì lựa chọn này. Lại thêm Cánh Tông hoàng đế đồng ý quá nhanh, có chút kỳ quặc, nhất thời bà cầu mong rằng Phương ngự y sẽ chiến thắng, cưới được Hạ Trọng Phương.

Giản thái phó cũng đang khó hiểu với thái độ của Cánh Tông hoàng đế, sao người lại đồng ý một cách thoải mái như thế?

Phương ngự y và Vũ Văn Tiên nghe Cánh Tông hoàng đế nói muốn thành toàn cho Trầm Tử Trai, nhất thời hiểu lầm ý của ông, nhất mực cho rằng ông tác hợp cho Trầm Tử Trai cưới Hạ Trọng Phương làm chính phi, bọn họ cực kì bất mãn, rồi ông lại nói chuyện tí thí, tất nhiên là nhất tề nói: “Hoàng thượng anh minh!”

Trầm đương nhiên là anh minh! Cánh Tông hoàng đế gật đầu, cho gọi người đưa án kỹ (bàn dài) đến, để cả đám bọn họ ngồi xuống, ông nói: “Hồi thứ nhất, tỳ thí nhạc khí, các người am hiểu cái gì nhất thì biểu diễn cái ấy, tự sẽ có nhạc quan đến bình phẩm ưu khuyết.”

Trầm Tử Trai mừng thầm, quả nhiên là tổ phụ đang giúp ta ta. Phương ngự y một lòng say mê y thuật, xưa nay chưa từng thấy hắn làm cái gì khác, tay nghề nhạc khí của hắn e là chỉ ở mức bình thường. Về phần Vũ Văn Tiên này, nhìn đã biết là một người thô lỗ, sao hiểu được nhạc khí là cái gì? Đề nhất hiệHiệp đầu tiên, chắc chắn là bản vương sẽ chiến thắng.

Vũ Văn Tiên cũng mừng thầm, vì lúc trước hắn thầm yêu thích văn hóa của Cảnh quốc, nên đã mời lão sư ở Cảnh quốc sang, hắn cực khổ học cảm kỳ thi họa, chính lão sư nói, tài nghệ của hắn không tệ đó nha. Còn Tề vương bị bệnh vài năm nay, dẫu có biết được cảm kì thi hoan, ắt cũng mất đi nhạy bén rồi. Về phần vị Phương ngự y này, hắn tuổi còn trẻ lại là danh y, lúc rảnh rỗi đương nhiên là nghiên cứu y thuật, làm sao có thời giờ để học thứ cảm kỳ thư họa này chứ? Hắn nhất định sẽ thắng.

Phương ngự y ung dung thản nhiên trong lòng thầm nghĩ: Bản ngự y không chỉ am hiểu y thuật, mà còn thông hiểu cảm kỳ thư họa, thì sao? Đợi lát nữa sẽ cho các người biết mặt?

Một lát sau nhạc quan tới, Trầm Tử Trai chọn một cây tiêu, Vũ Văn Tiên chọn cây sáo, Phương ngự y thì chọn đàn tranh.

Trầm Tử Trai cầm cây tiêu trong tay, nhắm mắt lại thổi, trong lòng nhớ lại khoảng thời gian hắn ở cùng một chỗ với Hạ Trọng Phương từng chút từng chút một, không ngờ lại thổi ra tiếng tiêu tình cảm nhẹ nhàng, bên cạnh đó, tiếng tiêu mềm mại dường như muốn níu kéo cầu xin người yêu đừng rời đi.

Khúc nhạc kết thúc, nhạc quan chấm điểm, cho một điểm ưu.

Vũ Văn Tiên thổi sáo, hắn vẽ ra một quang cảnh sa mạc lớn, hắn nắm tay một mỹ nhân sánh bước dưới ánh hoàng hôn, vừa đi vừa ngắm cảnh.

Khúc nhạc kết thúc, nhạc quan cũng cho một điểm ưu.

Tới lượt Phương ngự y khảy đàn tranh, tiếng đàn phát ra như tri âm tri kỉ, tri âm như bạn bè, khúc nhạc vẽ nên cuộc sống hoà thuận vui vẻ.

Khi khúc nhạc được khảy xong, nhạc quan thì thầm ri tai nhau, cuối cùng cho một điểm ưu, hạng nhất.

Hiệp đầu tiên, Phương ngự y thắng.

Mọi người kinh ngạc, ngàn vạn lần không thể nghĩ ra Phương ngự y “thâm tàng bất lộ”, thì ra là một tay chơi đàn tranh khá như vậy.

Lúc trước Hạ Trọng Phương đã từng nghe Trầm Tử Trai thổi tiêu, tiếng tiêu tuyệt vời, nàng vốn cho rằng Trầm Tử Trai nhất định sẽ thắng, bây giờ Phương ngự y thắng, cũng là chuyện ngoài ý muốn, thầm nghĩ vẫn còn ba trận tỉ thí, nàng vẫn cảm thấy Trầm Tử Trai có lợi thế.

Thái phó phu nhân thấy thần sắc Hạ Trọng Phương, tất nhiên là biết nàng một lòng một dạ muốn được gả Trầm Tử Trai. Nên bà kéo nàng và nói: “Đừng lo lắng quá, vẫn còn ba trận nữa mà! Nhưng mà, nếu Phương ngự y thắng. .

cũng tốt.”

Hạ Trọng Phương cúi đầu nói: “Phương ngự y quả thật không tệ, nhưng tôn nữ đối với huynh ấy chỉ có cảm kích, không hề có ý nghĩ khác, không thể so với Vương gia được, hần. . .” Chợt nàng cảm môi, “Tôn nữ không có tiền đồ!”

Thái phó phu nhân chỉ biết nói: “Chỉ mong sau này con không phải hối hận.”

Vừa nói chuyện, trận tỉ thí thứ hai đã được bắt đầu, chơi cờ.

Ván đầu tiên, Trầm Tử Trai và Vũ Văn Tiên đánh, một ván này, Trầm Tử Trai thắng.

Ván thứ hai, Vũ Văn tiên và Phương ngự y đánh, là Phương ngự y thắng.

Ván thứ ba, Phương ngự y và Trầm Tử Trai đánh, Trầm Tử Trai lại thắng.

Tổng cộng, Trầm Tử Trai đã chiến thắng hai người, hần thắng cuộc.

Hạ Trọng Phương nhảy cẫng lên, nói với thái phó phu nhân: “Vương gia thắng một ván rồi.”

Thái phó phu nhân thần nhiên nói: “Còn hai trận nữa đấy!”

Trận tỉ thí thứ ba là đấu về thư pháp, thực bất ngờ, chính là Vũ Văn Tiên chiến thắng.

Trầm Tử Trai bị bệnh vài năm nay, cổ tay vô lực, mặc dù chữ viết rất có phong cách, thế nhưng bút lực hơi yếu, thua một bậc. Phương ngự y thì quen viết phương thuốc, giống hệt phi long phong vũ (rồng bay gió thổi) so với bảng chữ mẫu thì hơi loạn, cũng thua một bậc.

Nhìn ba người mỗi người thắng một ván, thắng thua được định ở ván thứ tư, mọi người không khỏi căng thẳng.

Cảnh Tông hoàng đế chắc chắn, chỉ còn một ván duy nhất mà thôi, bản lĩnh vẽ tranh của tôn nhi là do trẫm tự mình dạy cho nó, làm sao nó có thể thua được.

Đội nội thị chuẩn bị xong gỵ vẽ, mời họa sĩ trong cung đến chấm điểm, Trầm Tử Trai ba người liền các các đi tới bức tranh chỉ tiền, nâng cao cổ tay họa. Một thời vẽ xong, các các để bút xuống thối lui.

Lần thứ hai mọi người bị bất ngờ, ba người

Bọn họ vẽ tranh mỗi người một vẽ, khó có thể phân ra ưu khuyết điểm.

Mấy họa sĩ khó xử, ngẩng đầu nói: “Hoàng thượng, ba bức họa này thật khó có thể phân được cao thấp.”

Cảnh Tông hoàng đế bước xuống ngự tháp, chần tay nhìn ba bức họa, nhìn xong cũng thở dài, quả nhiên không có cách nào phân được cao thấp. Nhất thời ông nhìn sang Vũ Văn Tiên và Phương ngự y, trong lòng nảy sinh cảm giác luyến tiếc.

Vốn Trầm Tử Trai tự nghĩ là bản thân nhất định sẽ thắng, không ngờ Phương ngự y và Vũ Văn Tiên nửa điểm cũng không thua hắn, lòng thầm bỏ tâm khinh thường, chuẩn bị cùng bọn họ tái chiến trận thứ năm.

Thể lực Vũ Văn Tiên tốt, không hãi sợ tái chiến, lòng hắn chỉ muốn, thời gian càng dài thì càng có lợi với hắn, nên lòng tin càng vững vàng.

Phương ngự y cũng không sợ tái chiến, hắn là đại phu, trị liệu cho Trầm Tử Trai, hắn biết thể lực Trầm Tử Trai còn yếu, e rằng không thể trụ nổi, nên nhìn hắn, hơi lo lắng một chút.

Hạ Trọng Phương cũng thầm lo lắng, thân thể Trầm Tử Trai mới chuyển biến tốt, hôm nay lại phải tỷ thí ba trận, hao tổn không ít khí lực, sao hắn có thể tiếp tục so tài chứ?

Thái phó phu nhân lại nghĩ, Phương ngự y thắng mới ổn! Chặn được miệng của người đời. Về phương diện khác mà nói, Phương nương uống thuốc thúc sữa vào, ai biết có tổn hại đến thân thể hay không? Nàng gả cho Phương ngự y, Phương ngự y đương nhiên phải điều trị cho con bé, ngược lại không cần ưu sầu.

Cảnh Tông hoàng đế thấy sắc mặt bọn họ khác nhau, cũng mở miệng nói: “So bốn trận, nếu đã không phân được thắng bại, thì đấu so nữa cũng chẳng ý nghĩa gì. Như thế này đi, bốc thăm!”

Mọi người ngạc nhiên, hoàng thượng ngại lại có chiêu mới? Bốc thăm?

Cảnh Tông hoàng đế nói: “không sai, bốc thăm! Trầm chuẩn bị ba tờ giấy, một tờ sẽ viết tên Giản thị nương tử, hai tờ con lại thì để trống, cùng đặt vào trong hũ, các người theo thứ tự tới bốc, ai bốc được tờ giấy viết tên Giản thị nương tử, thì có thể cưới Giản thị nương tử.”

Nếu tỷ thí lần nữa, ba người cũng chưa chắc nắm được mười phần thắng cuộc, bốc thăm sao, có đều phải dựa vào vận khí, nhưng thật ra..., hoàng thượng mở kim khâu, đương nhiên họ phải đồng ý.

Mất thấy ba người nhất tề gật đầu đồng ý, Cảnh Tông hoàng đế liền cho người chuẩn bị giấy bút.

Trầm Tử Trai ung dung, đây là Cảnh Tông hoàng đế thấy thể lực của hắn chống đỡ hết nổi, nên mới nghĩ cách giúp hắn thần vận này đây mà.

Hai người còn lại thấy Cảnh Tông hoàng đế công bằng không thiên vị, cũng cảm thán, quả nhiên là nah minh quân, nửa điểm cũng không thiên vị cho Tề vương.

Nội thị chuẩn bị ba tờ giấy, Cảnh Tông hoàng đế nhận lấy, chấp bút viết tên Hạ Trọng Phương, viết xong xoa nhẹ tờ giấy bỏ tất cả vào trong cái hũ. Lúc này mới nói: “Trầm luôn luôn công bằng, tờ giấy này, ai tìm trước thì khả năng càng cao, cho nên, Vũ Văn hoàng tôn, người tới bốc trước đi!”

Vũ Văn Tiên đại hỉ, vội bước lên phía trước, bàn tay thò vào trong cái hũ sờ sờ, lấy ra một tờ giấy, có chút khăn trương, trước mặt mọi người mở ra nhìn, thấy là tờ giấy trắng, không khỏi thất vọng cực kỳ. Cứ như vậy đánh mất cơ duyên với mỹ nhân.

Cảnh Tông hoàng đế lại gọi Phương ngự y, bây giờ chỉ còn lại hai tờ, có được một nửa cơ hội. Phương ngự y đến bốc đi!”

Lòng bàn tay Phương ngự y đều là mồ hôi, nhất thời xoa xoa bàn tay vào vạt áo trước, lúc này mới đi tới, đưa tay vào trong hũ, lấy một tờ giấy trắng, không khỏi cũng thất vọng, mình và Hạ cô nương, thất là hữu duyên vô phận!

Cảnh Tông hoàng đế đến đây nấp hũ lại rồi nói: “Được rồi, chỉ còn lại một tờ giấy, đương nhiên là tờ giấy có viết tên, Tử Trai không cần phải bốc nữa. Lần này Tử Trai trắng!”

Trầm Tử Trai vừa mừng vừa sợ, tiến lên tạ ân: “Tạ ơn tổ phụ thành toàn!”

Cảnh Tông hoàng đế đến nhất thời nhìn về phía Hạ Trọng Phương, Hạ Trọng Phương cũng vội vàng tiến lên, đứng bên cạnh Trầm Tử Trai, bái hạ: “Tạ ơn hoàng thượng thành toàn!”

Cảnh Tông hoàng đế vỗ vỗ tay lên cái hũ, kỳ thực, phải cảm tạ cái hũ này. Khi Vũ Văn Tiên và Phương ngự y bốc thăm, lợi dụng họ mở giấy ra, tờ còn lại tất nhiên là có chữ viết. Nhưng trầm vừa nãy chỉ là hư bút (viết giả), không viết chính xác trên tờ giấy nào, bởi vậy cả ba tờ giấy đều là trống không. Hai người bốc thăm đầu tiên, nhất định là thua.

Nơi này không còn chuyện của Vũ Văn Tiên và Phương ngự y tự có nội thị dẫn bọn họ lui xuống.

Giản thái phó cực kì hiểu rõ Cảnh Tông hoàng đế, chỉ nghi hoặc không phải là hoàng thượng động tay động chân, khiến cho Vũ Văn Tiên và Phương ngự y phải bốc trúng tờ giấy trắng đấy chứ?

Hạ Trọng Phương ơ đây cảm tạ Cảnh Tông hoàng đế, không ngờ Cảnh Tông hoàng đế nói ra một câu, nhất thời nàng phải đứng tại chỗ, không tin được vào tai mình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Trong lòng Giản thái phó “Lộp bộp” một tiếng, thăm thò dài: Cũng biết sự tình không thể nào thuận lợi như vậy, hoàng thượng làm sao lại đồng ý với yêu cầu của Tề vương, để hấn cưới Phương nương làm chính phi.

Trầm Tử Trai không ngờ Cảnh Tông hoàng đế sẽ nói ra những lời như vậy, nhất thời cũng ngẩn ngơ, hấn nói: “Hoàng tử phụ, như thế không ổn?”

Cảnh Tông hoàng đế hừ một tiếng rồi nói: “Trẫm nói, không ổn lúc nào?”

Trầm Tử Trai đang muốn nói tiếp, mắt thấy Cảnh Tông hoàng đế nghiêm nghị, đành phải nuốt lại.

Trong lòng Hạ Trọng Phương chỉ bay vòng vòng quanh lời Cảnh Tông hoàng đế vừa mới nói, “Nghĩ chỉ, tứ phong Giản thị Trọng Phương, Vương thị Du nương, Tô thị Ngọc Diệp, cả ba người đều là trắc phi của Tề vương, tùy ý thành thân, sau này người nào sinh hạ trưởng tử trước, thì tấn thăng làm chính phi Tề vương.”

Nàng, rốt cuộc vẫn chỉ có thể làm trắc phi, hơn nữa còn thêm Vương Du và Tô Ngọc Diệp cùng nhau làm trắc phi!

Lúc trước, Cảnh Tông hoàng đế cũng muốn Trầm Tử Trai quyết định cho Tô Ngọc Diệp làm chính phi, Vương Du làm trắc phi, hiện nay thấy Trầm Tử Trai không bằng lòng Hạ Trọng Phương, và lại lời đã nói ra, lúc này mới giúp Trầm Tử Trai, khiến cho Vũ Văn Tiên và Phương nương y thua cuộc.

Lý do Cảnh Tông hoàng đế cho triệu hồi Vương Tĩnh Huy, thay chức tướng quân của Mai Trường Đình, cải phong Vi Thanh Nhi làm tướng quân, nói cho cùng, thì cũng là vì muốn bảo vệ cho Trầm Tử Trai.

Ông nghĩ bản thân tuổi tác đã cao, nếu không được chiếu cố, Trầm Tử Trai chỉ sợ phải chết trong tay thái tử, nên phải vì Trầm Tử Trai mà mưu đồ một ít. Chỉ cần Trầm Tử Trai cưới chi nữ Vương Tĩnh Huy là Vương Du, dựa vào năng lực của Vương Tĩnh Huy, thêm ca ca Vi Thanh Mi – Vi Thanh Nhi tay nắm trọng binh, điều này, thái tử phải cố kỵ, hiển nhiên sẽ không dễ dàng động đến Trầm Tử Trai, nói không chừng còn có thể giao hảo với Trầm Tử Trai.

Về phần Tô gia, là nhà mẹ đẻ của Tô thực phi, có tài lực, một ngày Tô Ngọc Diệp làm Vương phi, toàn bộ Tô gia dĩ nhiên là cùng với Trầm Tử Trai trời buộc một chỗ, điều này, thái tử càng thêm phải cố kỵ.

Đợi đến khi Trầm Tử Trai khỏi bệnh, ông sẽ giao vài chỗ tài chính trọng yếu của Cảnh Quốc cho Trầm Tử Trai quản lý, khi đó, dù sau khi ông băng hà, thái tử đăng vị, cũng không thể động vào Trầm Tử Trai.

Cảnh Tông hoàng đế vì Trầm Tử Trai mà khổ tâm một phen, lúc này phút cuối lại nhảy ra một Hạ Trọng Phương muốn làm Vương phi, bảo ông dung làm sao đây? Đành phải phong ba người làm trắc phi, về phần sau này ai làm được chính phi, Trầm Tử Trai đương nhiên phải hiểu mà an bài, chẳng lẽ còn chờ ông phải dạy?

Lúc này Hạ Trọng Phương vẫn ngây ngốc đứng, không cam lòng, thế nhưng đối phương là hoàng đế, miệng vàng lời ngọc, nàng làm sao dám mở miệng kháng chỉ?

Đến bây giờ, Giản thái phó cũng biết sự tình không thể vãn hồi, Hạ Trọng Phương nguyện ý cũng được, không muốn cũng được, chỉ có thể làm trắc phi mà thôi, ông liếc mắt nhìn thái phó phu nhân.

Thái phó phu nhân cũng thăm thò dài, nhất thời phải đi tới kéo Hạ Trọng Phương, để nàng tạ ân.

Hạ Trọng Phương mọc mọc quỳ xuống tạ ân, khi đứng lên thì mắt sấp sấp, đáy lòng thì thảo: Người của Hoàng gia, quả nhiên đều xảo huyệt. Ở cùng bọn họ, thật đúng là dữ hồ mưu bì*.

*DỮ HỒ MƯU BÌ (bảo hồ lột da): không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.

Tất nhiên Trầm Tử Trai cũng biết trong lòng Hạ Trọng Phương có gai, lúc này không đề ý đến việc trong điện có nhiều người, hoàng đế đang ngồi đấy, chỉ một mực nói với Hạ Trọng Phương: “Phương nương, trước mặt hoàng thượng và thái phó, bốn vương xin đảm bảo với nàng, nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng thật tốt, đến khi nàng sinh hạ trưởng tử, chắc chắn sẽ làm Vương phi mà.”

Từ trong tâm khảm Hạ Trọng Phương, nàng cảm thấy bản thân bị coi thường, nghe lời này, mắt đã có lệ ý, cố gắng kìm nén lại, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, vừa nãy mới nói sẽ thành toàn cho chúng tôi, nhưng nói cho cùng thì, tôi vẫn phải làm trắc phi có phải không?”

Ôi, dám chỉ trích trẫm? Thật là to gan! Cảnh Tông hoàng đế không ngờ Hạ Trọng Phương lại dám nói ra bất mãn trong lòng, không hiểu sao, ông không hề tức giận, ngược lại còn có chút tán thưởng, nếu không phải là con gái riêng, với tướng mạo và tính cách như vậy, kỳ thực làm Vương phi, hoàn toàn xứng đáng, thật đáng tiếc!

Thái phó phu nhân nghe Hạ Trọng Phương chỉ trích hoàng đế, không khỏi kinh hãi, vội vàng đi qua kéo tay áo của nàng, nhất thời đôi tay run run, thực đúng là con ghé mới sanh không sợ cọp, không biết hoàng đế uy nghiêm như thế nào.

Cảnh Tông hoàng đế cũng muốn giải thích mấy câu, ông nói: “Trẫm vừa nãy là nói sẽ thành toàn cho các người, chứ không hề nói muốn cho người làm chính phi. Hiện cho người làm trắc phi, cũng không phải cả đời phải làm trắc phi, người mau chóng sinh hạ trưởng tử cho Tử Trai, có thể nào không làm chính phi?”

Hạ Trọng Phụng chán nản, lại không dám phản bác Cảnh Tông hoàng đế nữa, chỉ cúi đầu thảm hận.

Cảnh Tông hoàng đế vẫn còn muốn căn dặn Hạ Trọng Phụng: “Bây giờ không được lớn tiếng cãi và nữa, không được vì cãi nhau với người ta mà vứt bỏ mặt mũi của Tử Trai đi, phải thật cho sửa chữa bệnh thật tốt, biết không?”

Hạ Trọng Phụng: “...”

Từ trong cung đi ra, ngồi vào trên xe ngựa, nước mắt Hạ Trọng Phụng lại rơi xuống. Thái phó phu nhân và Hạ Trọng Phụng ngồi chung trên xe ngựa, một thời cầm khăn lau nước mắt cho nàng, thấp giọng khuyên nhủ: “Muốn làm chính phi, vẫn còn hi vọng mà con.”

Chỉ cần Trầm Tử Trai không gần gũi với hai vị tiểu thư kia, chỉ gần mỗi Hạ Trọng Phụng, Hạ Trọng Phụng muốn sinh trưởng tử trước, thì sẽ được thôi.

Hạ Trọng Phụng khóc rống nói: “Trong lòng Tôn nữ rất tủi thân.”

Thái phó phu nhân kéo nàng vào trong lòng, thở dài nói: “Vốn là muốn con chọn Phụng nương y, con lại không buông được Tề vương, bây giờ thì cũng chỉ được như vậy thôi.”

Thánh chi phong trắc phi chính thức ban xuống, không chỉ Hạ Trọng Phụng thương cảm, mà còn Vương Du và Tô Ngọc Diệp, khi nhận được thánh chi thì, cả hai cũng khóc.

Vương Du bởi vì Trầm Tử Trai trọng dụng Vương Tĩnh Huy, lại tiếp đãi nồng hậu với cả nhà Vương gia, một lòng cho là mình có thể làm chính phi của hắn, giờ lại đột nhiên nhận được thánh chi phong nàng làm trắc phi của Trầm Tử Trai, và lại là ba nữ cùng phu, làm sao mà không khóc?

Vì Thanh Mi cũng tức giận, la lên: “Cái gì mà trắc phi chứ, xỉ, nói thẳng ra, không phải là thiếp thị sao? Lại còn nói cái gì mà sinh được trưởng tử sẽ được làm chính phi? Đây là đang khinh thường chúng ta à?”

Vương Tĩnh Huy thấy Vương Du thương tâm, Vì Thanh Mi tức giận, vội vội vàng vàng xin tiến cung cầu kiến Cảnh Tông hoàng đế, muốn xin ông thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Cảnh Tông hoàng đế thấy Vương Tĩnh Huy tới, ông cũng biết Vương Tĩnh Huy muốn nói cái gì, nhất thời ngăn cản trước, ông nói: “Vương trạng nguyên, tuổi tác trẫm đã cao, Tề vương và thái tử lại bất hòa, cũng là tâm bệnh của trẫm. Bây giờ phải giúp Tề vương, để nó và thái tử giao hảo, đến lúc trẫm sau trăm tuổi, Tề vương có thể vẫn còn sống.”

Vương Tĩnh Huy nghe lời này của Cảnh Tông hoàng đế, không khỏi cả kinh, vội vàng khom người nói: “Vâng.”

Cảnh Tông hoàng đế thành thật nói với ông: “Bây giờ ta phớt con gái của người cho Tề vương. Vì Thanh Nhi cũng coi như là cậu của Tề vương, trong tay hắn nắm trọng binh, hơn nữa người lại có chức vị quan trọng trong triều, có các người che chở, Tề vương mới có thể sống tới trăm tuổi dưới trướng thái tử.”

Phen này quân thần đối thoại, Cảnh Tông hoàng đế lại nói nhiều như vậy, cố gắng làm Vương Tĩnh Huy cảm động.

Quả thật Vương Tĩnh Huy cũng bị làm cho cảm động, tới khi rời cung hồi phủ, lúc này mới ý thức được, mình là tìm đến hoàng đế để xin thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, sao lại nói đến những việc này chứ?

Tô Ngọc Diệp đương nhiên cũng tiến cung tìm Tô thực phi khóc lóc kể lể, chỉ nói không muốn làm trắc phi, phải làm chính phi.

Tô thực phi nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ, không cách nào sửa lại được đâu.”

Tô Ngọc Diệp khóc rống: “Vương Du cũng được, nhưng Hạ Trọng Phụng cũng được làm trắc phi, thật là làm cho người ta mất mặt mũi, mà nàng ta lại gần gũi với Tề vương, vạn nhất nàng ta sinh nhi tử trước, chẳng phải là?”

“Đưa nhỏ ngọc này!” Tô thực phi nở nụ cười, kéo Tô Ngọc Diệp ngồi bên cạnh nói: “Chính là vì Hạ Trọng Phụng cho sửa, nàng ta mới không có khả năng có hài tử. Thứ nhất nàng ta phải uống thuốc, Phụng nương y tất nhiên sẽ khuyên tạm thời không nên có hài tử. Thứ hai nữ nhân cho sửa, từ trước đến nay không dễ có hài tử, mà còn phải ngừng sửa, mới có thể có bầu. Về phần Vương Du, thân thể nàng ta không tốt, vẫn phải uống thuốc điều dưỡng, nếu muốn hài tử, chỉ sợ là sẽ làm tổn thương thân thể. Bàn tới bàn lui, vị trí chính phi, chỉ là của con, con còn khóc sao?”

Tô Ngọc Diệp nghe Tô thực phi nói xong, nghĩ kỹ, nhất thời lại hết khóc mỉm cười, lại nói: “Mặc dù như vậy, nghĩ các nàng đều là trắc phi, trong lòng vẫn hơi chán ghét!”

Tô thực phi thở dài nói: “Nếu con gả cho những người khác, cũng đều không cách nào độc bá trượng phu con cả. Mà với thân phận của Tề vương, thì bây giờ không nạp trắc phi, sau này cũng sẽ nạp thôi. Hiện Hạ Trọng Phụng xuất thân không quang chính, Vương Du thì ốm yếu, hai người này làm trắc phi, với con mà nói thì lại là chuyện tốt. Tới sau này, con sinh hạ nhi tử rồi, tất cả không phải đều do con tính à?”

Các nàng ở đây nói chuyện, Hạ Trọng Phương cũng chạy đi thương nghị với Hà ma ma chuyện kế tiếp.

Hà ma ma phân tích một phen, nói với Hạ Trọng Phương: “Nếu mọi chuyện đã như vậy, ngoại trừ con cố tìm cách sinh hạ trưởng tử, trở thành chính phi, cũng không còn đường khác để đi.”

Hạ Trọng Phương khổ não, “Vương Du và Tô Ngọc Diệp đều xuất sắc cả, một khi phong làm trắc phi, cùng tiến vào vương phủ, Vương gia làm sao có thể lạnh nhạt với các nàng? Vương Du ốm yếu không nói, nhưng Tô Ngọc Diệp nàng ấy... , chỉ sợ Tô Ngọc Diệp sẽ sinh hạ trưởng tử trước mà thôi.”

Hà ma ma nói: “Phương nương, không phải con nói lúc này Vương gia không thể đến gần nữ sắc sao? Đợi đến khi hần khỏi bệnh, con cũng ngừng cho uống thuốc thúc sữa, điều dưỡng thật tốt, lo gì không có thai trước. Tuy là Tô Ngọc Diệp có thể mang thai trước, nhưng chưa chắc sinh ra con trai, không chừng là nữ nhi thì sao! Hiện giờ đừng lo lắng mấy thứ này nữa, lo đợi gả đi thôi!”

Tối ban đêm, Tô Lương nghe lệnh của Trầm Tử Trai, lại tới đón Hạ Trọng Phương đi qua cho sữa.

Hạ Trọng Phương vốn không đi, thế nhưng một hồi nghĩ đến đoạn Cảnh Tông hoàng đế ở trong điện nói cái gì không được cãi vạ, không được làm mất mặt, phải cho sữa chữa bệnh thật tốt, nên không dám không đi. Nhất thời đành phải thay xiêm y, đi ra ngoài gặp Tô Lương, theo ông đi đến vương phủ.

Trầm Tử Trai nghe Hạ Trọng Phương tới, lúc này mới thở phào.

Hạ Trọng Phương tắm rửa xong, thì tới gặp Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai thấy nàng phụng phịu, một chút tình cảm cũng không có, đợi Lục Mộng đi xuống, liền tiến lên dụ dỗ, hần nói: “Bản vương quả thực muốn cho nàng làm chính phi, chỉ là hoàng thượng đã mở miệng, nên không có cách nào cãi lời.”

Hạ Trọng Phương không nói lời nào, cũng không thêm quan tâm đến lý lẽ của Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai cười theo nói: “Phương nương, Phương nương ngoan, sau này sinh hạ con trai, không phải có thể làm chính phi rồi sao? Hiện giờ mà khiến bản thân tức giận, không đáng đâu!” Vừa nói vừa nghìn lừa vạn dỗ.

Chua xót trong lòng Hạ Trọng Phương vẫn chưa tan, hừ nói: “Chẳng lẽ trong lòng vương gia không thăm vui sao chứ? Thoáng cái đã có ba trắc phi, mà hai người kia cũng rất xuất sắc.”

Trầm Tử Trai thấy lời nói Hạ Trọng Phương tuy có vị chua, nhưng rốt cuộc cũng có biểu cảm, nhất thời kéo tay nàng nói: “Phương nương, hiện nay bốn vương chỉ gần gũi một mình nàng, hai người kia trưởng thành ra sao, ta cũng trông rõ ràng. Sau này, cũng chỉ cung chịu mình nàng thôi.”

Hạ Trọng Phương chặn tay Trầm Tử Trai lại, nói: “Mấy người các ngươi, đều chỉ biết khinh thường tôi mà thôi, nói cái gì mà sau này cung chịu tôi chứ? Nếu như vậy thật, đến lúc đó tôi mà không bị các nàng ấy hận chết hay sao? Đây là muốn hại tôi đó!”

Trầm Tử Trai bị hất tay ra, hần nói: “Phương nương, hoàng tử phụ có nói, sau này không được vất mặt mũi của bốn vương đi, nàng như vậy là không được.”

“Tốt nhất, người mau đi cáo trạng tôi đi!” Hạ Trọng Phương hận đến nghiến răng, đứng lên nói: “Tôi lớn tiếng cãi vạ, lại không nhìn sắc mặt người đấy, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62

Đúng lúc Phương ngự y bưng thuốc đi vào, ngược lại Hạ Trọng Phương hơi trầm mặc. Phương ngự y bày tỏ ý định xin cưới Hạ Trọng Phương trước ngự tiền mà không được, hiện giờ một lần nữa đối mặt với Hạ Trọng Phương, đương nhiên có chút xấu hổ, hơi mất tự nhiên.

Trầm Tử Trai thì cười nói: “Lão Phương à, nếu không phải ngươi quấy một trận, không chừng Phương nương đã bị phối cho Vũ Văn Tiên rồi, ngươi là giúp bản vương một bận. Đến sau này, bản vương sẽ giúp ngươi tìm một lương phối nhé?”

Phương ngự y trả lời: “Vương gia hãy cố gắng dưỡng thân thể cho tốt, mấy thứ lương phối, ta sẽ tự tìm.” Hừ hừ, tuy ngươi có được Hạ cô nương làm trắc phi, nhưng ta cứ noi ngươi không được gần nữ sắc đấy, bắt nhà ngươi nín, nín ghen tới ngày thành thân mới thôi. À không, sau ngày ngươi thành thân, ta vẫn sẽ nói với ngươi, ngươi vẫn chưa được gần nữ sắc, cho ngươi ghen chết này, đến khi cả ba trắc phi có ý kiến mới thôi.

Hạ Trọng Phương thấy Phương ngự y đưa thuốc sang, nhanh chóng tiếp nhận, thấp giọng nói: “Cảm tạ Phương ngự y!”

Là cảm tạ ta lúc trên ngự tiền đã giúp các người một tay à? Hay là cảm tạ ta đã trị liệu cho vị hôn phu của nàng, hay là còn cảm tạ cái gì khác? Phương ngự y muốn mở miệng hỏi, nhưng sau đó khựng lại, có chút bi thương, trong lòng vẫn ấp ủ ý muốn tìm một đất tể cho nàng, không muốn trong lòng nàng

chỉ có Vương gia.

Đợi đến lúc Phương ngự y lui xuống, Hạ Trọng Phương cũng trưởng sữa, liền cho Trầm Tử Trai uống sữa, sau đó mới quay về Giản phủ.

Bên Hạ phủ Hạ mẫu nghe được Hạ Trọng Phương được phong làm trắc phi, cũng phần khởi mừng mừng, quả nhiên là Phương nương phải gả tới vương phủ, tuy bọn họ chỉ là dưỡng phụ mẫu, nhưng một ngày Phương nương thành trắc phi, bọn họ cũng coi như là hoàng thân quốc thích, đúng là không uổng công sống cả đời này nha! Khoan đã, bọn họ cũng có thân phận, vậy mà phải ăn bám ở Giản phủ, bị hạ nhân Giản phủ khinh thị, rất không thích đáng.

Hạ phủ Hạ mẫu suy nghĩ vài ngày, thấy vô ích, liền đi tìm Hạ Trọng Phương, bảo Hạ Trọng Phương cho bọn họ chút đỉnh làm tiền vốn, nói muốn mở một cửa hàng ở kinh thành, chờ sau này kiếm tiền, có thể góp cho Hạ Trọng Phương một khoản đồ cưới. . .

Hạ Trọng Phương nghe xong cực kì kinh ngạc, mặc dù Hạ phủ biết chữ, nhưng về phương diện tính toán, lại không có khả năng, còn Hạ mẫu thì một chữ bẻ đôi cũng không biết, bọn họ muốn mở cửa hàng gì? Ngộ nhớ bị người ta lừa thì sao? Và lại tuổi tác của họ như thế kia, mở cửa hàng gì mới tốt đây?

Hạ mẫu lôi kéo Hạ Trọng Phương nói: “Di nương của con, là Phương gia đó, không phải ở kinh thành làm ăn lớn lắm sao, con bảo bà ấy van cầu Phương lão gia, cho chúng ta mở một cửa hàng để làm ăn, đến lúc đó cũng tăng thể diện cho con mà, không phải tốt hơn là chúng ta ăn không ngồi rồi sao?”

Hạ Trọng Phương nói: “Thấm à, kinh thành không thể so với nông thôn, việc buôn bán không đơn giản như thế đâu.”

“Có cái gì đâu mà không đơn giản? Người ta có thể làm, chúng ta cũng có thể.” Hạ mẫu vỗ ngực nói: “Chỉ cần con lấy cửa hàng cho chúng ta, chúng ta nhất định có thể kiếm tiền.”

Hạ Trọng Phương không nói gì, đợi Hạ mẫu lui xuống phía dưới, nàng mới bắt đầu khác khoải, bọn họ không chịu hồi hương, nàng lại không thể cứng rắn đuổi họ đi. Hiện giờ bọn họ ăn chùa uống chùa ở Giản gia, cũng không phải kể lâu dài. Thế nhưng phải tìm cho bọn họ một cửa hàng để buôn bán, nàng thực sự lo lắng.

Buổi tối, Hạ Trọng Phương mang theo tâm sự này tới vương phủ, liền bị Trầm Tử Trai nhìn ra, hần hỏi: “Thật ra trong lòng nàng có điều gì phiền muộn?”

Tuy Hạ Trọng Phương chỉ được phong là trắc phi, nhưng một ngày chưa thành thân, trong lòng vẫn cảm giác một ngày sự thật này sẽ bị thay đổi, chuyển thành chính phi, nên nghĩ Trầm Tử Trai là hôn phu của mình, có việc gì cũng không nên gạt hần, liền kể chuyện Hạ phủ Hạ mẫu ra.

Trầm Tử Trai vừa nghe thì nói: “Chỉ là một việc nhỏ mà thôi, cần gì phải sầu muộn?”

“Là chuyện nhỏ? Kiến thức bọn họ không nhiều, vừa vào kinh thành đã bị mờ mắt, tôi sợ bọn họ gây sự, khiến người của Giản phủ thêm khinh thị mà thôi.” Hạ Trọng Phương thở dài nói.

Trầm Tử Trai cười nói: “Nàng muốn họ hồi hương an hưởng tuổi già, sống thật tốt có phải không?”

Hạ Trọng Phương gật đầu nói: “Tất nhiên. Nếu họ hồi hương, tôi mới có thể an tâm.”

Nhất thời Trầm Tử Trai gọi Lục Mộng đi vào, bảo nàng ấy đi mời Tô Lương vào nói chuyện.

Tô Lương tới rất nhanh, ông hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

Trầm Tử Trai liền nói chuyện của Hạ phủ Hạ mẫu, hần nói: “Giao cửa hàng phía tây kinh thành cho Hạ lão phu phụ để kinh doanh, nếu có sai lầm gì, các người cũng đừng động, nếu lỡ vốn hay gì khác, các người lại càng đừng để ý. Chuyện này phải làm cho bọn họ rõ, ngân lượng bọn họ dùng là được kiếm ra như thế nào?”

Tô Lương ứng, tự lui xuống.

Hạ Trọng Phương kinh ngạc nói: “Đây là?”

Trầm Tử Trai cầm tay của Hạ Trọng Phương nói: “Bọn họ một lòng muốn phát tài, thì cứ để cho bọn họ kinh doanh đi, một ngày nào đó thất bại lỗ vốn, bọn họ tự biết làm ăn khó thế nào, sẽ không còn muốn dây dưa mua bán kiếm tiền nữa. Cứ ngỡ rằng đất kinh thành toàn là vàng bạc, bọn họ muốn thì cứ để bọn họ lấy!”

Mấy ngày sau, Tô Lương tự đi tìm Hạ phủ Hạ mẫu, ông lấy một tờ ngân phiếu ra và một tờ khế ước mua bán nhà, nói: “Các người đã nuôi dạy Hạ cô nương một thời gian, hiện nay Hạ cô nương đã định khuê trung, bản thân còn phải xuất tiền đưa cho Giản phủ, không thể chăm sóc các người. Đây là ngân phiếu năm trăm lượng, và một cửa hàng, các người muốn cầm ngân phiếu hồi hương để an hưởng tuổi già cũng được, muốn cửa hàng để buôn bán cũng được, xin mời chọn một thứ. Chỉ được một thứ thôi, nếu chọn cửa hàng, ở lại kinh thành, không được quán lấy Hạ cô nương để ca cẩm, khiến cô ấy buồn rầu.”

Hạ phủ Hạ mẫu thấy cửa hàng là gian hai phòng, đằng trước để buôn bán, phía sau có thể ở được, làm sao mà lại không tiện làm ăn? Liền nhanh chóng đồng ý.

Tô Lương cho bọn họ ký tên, chuyển cửa hàng sang danh nghĩa bọn họ, xong xuôi, tự hồi phủ, không để ý tới nữa.

Hạ phụ Hạ mẫu hưng phấn không phân biện được phương hướng, qua ngày hôm sau, lại vội vàng ra khỏi Giản phủ, trực tiếp đến cửa hàng ở, lấy bạc lúc trước Hạ Trọng Phương cho họ ra mua mấy thứ, lại đi nhập hàng, dự định làm ăn thật ngon lành.

Hạ Trọng Phương nghe bọn họ khai trương việc buôn bán, nàng liền nhờ cậy Phương Cháp Tâm ghé qua nhìn thử, nhìn xem quang cảnh ra sao.

Bề ngoài Hạ phụ Hạ mẫu làm ăn cũng khá tốt, nhưng mới khai trương vài ngày, đã đụng phải rất nhiều rắc rối. Đầu tiên là nhập phải một nhóm hàng không tốt, bị chèn ép hàng, và vì khẩu âm ngoại địa của họ nên bị người ta bài xích. Sau thì có người đến khinh thường bọn họ không biết cách tính sổ sách, lừa gạt họ, trả ít bạc.

Sau một tháng như vậy, bọn họ đã bị thua lỗ ba trăm lượng bạc, nhất thời lo lắng. Thì ra việc buôn bán thật không dễ dàng gì! Ba trăm lượng bạc mà ở nông thôn, là có thể an độ tuổi già, có thể làm mưa làm gió trước mặt con trai con dâu rồi, thế nhưng bây giờ...

Nhìn kinh doanh chẳng được, bọn họ liền đi hỏi thăm, muốn bán cửa hàng đi, ai ngờ bên ngoài người ta nghe cửa hàng thuộc về Tề vương phủ, thì không ai dám mua, cũng không ai dám thuê.

Lại qua thêm vài ngày, Hạ mẫu nhìn gánh nặng hàng hóa, không kiếm được các nào, đành phải đi cầu kiến Hạ Trọng Phương, muốn nàng đưa ít bạc sống qua ngày.

Đến nước này, Hạ Trọng Phương liền nói: “Không bằng bán cửa hàng đi rồi hai người cầm bạc hồi hương!”

Hạ mẫu nói: “Không phải là không bán, mà là bán không được.” Vừa thấp giọng nói: “Phương nương, con có bạc không? Nếu không, con xin thái phó phu nhân, mua lại cửa hàng này sau này dùng làm đồ cưới cũng được?”

Hạ Trọng Phương dờ khóc dờ cười, thờ dài nói: “Đã sớm nói với hai người, mua bán rất khó, hai người lại không chịu tin.”

Hạ mẫu cúi thấp đầu nói: “Không phải là thấy người ta kiếm tiền hơi quá sao? Sớm biết như thế, ta đã nói với Tô quản gia cầm bạc hồi hương rồi.”

Hạ Trọng Phương thấy Hạ mẫu lộ ra ý muốn hồi hương, cuối cùng cũng thờ phào, nàng nói: “Để con hỏi Tô quản gia một chút, xem ông ấy còn có thể làm chủ được không, đưa ngân phiếu cho hai người, thu hồi cửa hàng lại.”

Hạ mẫu mừng rỡ nói: “Nếu lấy được ngân phiếu, chúng ta lập tức trở về quê, ở nông thôn mua thêm vài mảnh đất, sống rất tốt, sẽ không lên kinh nữa đâu.”

Đêm đó, Hạ Trọng Phương gặp Tô lương, rồi kể lại chuyện Hạ mẫu tìm nàng nói chuyện.

Tô Lương cười nói: “Hạ cô nương yên tâm, tất cả cứ giao cho ta đi làm.”

Mười ngày sau, Hạ phụ Hạ mẫu cầm ngân phiếu hồi hương.

Đưa Hạ phụ Hạ mẫu đi, Hạ Trọng Phương buồn lòng không ít. Không phải là nàng không để ý công ơn nuôi dưỡng của họ, thật sự là nàng ở Giản phủ, chính nàng cũng cảm giác bản thân ăn nhờ ở đậu, lại không có cảm giác Giản phủ là nhà của mình. Với tình trạng như vậy, còn muốn đón dưỡng phụ dưỡng mẫu vào ở Giản phủ, thật quá bất tiện. Hơn nữa, sau này phải gả vào vương phủ, cũng chỉ là làm trắc phi, không thể làm chủ được, cũng không thể đưa dưỡng phụ dưỡng mẫu vào ở.

Đêm đó gặp Trầm Tử Trai, Hạ Trọng Phương nói mọi chuyện, cảm tạ Trầm Tử Trai ra tay tương trợ, khiến cho Hạ phụ Hạ mẫu rời khỏi kinh thành hồi hương mà không một lời oán thán.

Trầm Tử Trai cười nói: “Nàng cảm tạ bốn vương thế nào? Nói suông là không được đâu đấy.”

Hạ Trọng Phương sáng giọng: “Mỗi ngày tôi đều cho người uống sữa, Vương gia tính tạ ơn tôi thế nào đây?”

Trầm Tử Trai cười nói: “Không phải bốn vương đã lấy thân báo đáp rồi sao?”

Hạ Trọng Phương hơi đỏ mặt, trận bú sữa này, vì hai người đã có danh phận là phu thê, nên càng mờ ám hơn trước, chỉ thiếu bước cuối cùng mà thôi.

Trầm Tử Trai thấy Hạ Trọng Phương đỏ mặt, liền kéo nàng vào ngực, ngậm lấy môi của nàng, mơ hồ nói: “Phương nương, chi bằng nàng mau gả sang đây đi!”

Cùng lúc đó, Chung như nương của Vương Du, đã theo người Vương Tĩnh Huy và Vi Thanh Mi phải đi đón, xuống thuyền.

Vì ban đêm gió lớn, thuyền đi chậm rãi, Chung như nương kể lại một ít chuyện xưa với Lý quản sự cùng lên kinh, cười hỏi: “Trạng nguyên gia và phu nhân sức khỏe tốt không?”

Lý quản sự nói: “Từ lúc vào vương phủ ở, được Phương nương y bắt mạch, khai thuốc, lão gia và phu nhân sức khỏe khá lên rất nhiều. Ngay cả Du cô nương, lúc trước cách hai ba ngày là bệnh, nay cũng khá hơn rồi! Thứ nhất là y thuật của Phương nương y, một phần cũng là do khí hậu ở kinh thành dưỡng nhân.”

Chung nữ nương liền nói: “Ở nhà, cũng không tiện tí mĩ hỏi ông, hiện giờ lại muốn hỏi một chút, lão gia và phu nhân cho ông đón ta lên kinh, rốt cuộc là có chuyện gì? Hiện thời bọn họ ở kinh thành, làm gì có chuyện thiếu người hầu hạ? Và lại Du cô nương cũng đã lớn, lại càng không cần ta trông nom. Sự là có chuyện gì khẩn cấp đây?”

Lý quản sự đã được Vi Thanh Mi dặn, nên đã kể lại tường tận chuyện Gianr phủ nhận lại tôn nữ, lại nói: “Phu nhân nói muốn gặp bà một chút, để bà kể lại tí mĩ chuyện năm đó, lúc này mới có thể an lòng.”

Chung nữ nương nhớ lại một chút, năm mà Vi Thanh Mi sinh hạ đứa nhỏ thì, vừa cất cuống rốn, chợt nghe gian ngoài có tiếng vang, tưởng đạo tặc đuổi tới, quản gia vội vàng thối tất cây đuốc, bà sờ soạng cầm đồ lót mặc cho đứa nhỏ, chợt cảm thấy hai bên trái phải có người đụng bà một chút, cứ nghĩ là nha hoàn, lại càng hoảng loạn hơn, bà liền không lên tiếng, vội vàng ôm lấy đứa nhỏ. Lát sau lại có người thấp đuốc lên, bà mặc quần áo thường cho đứa nhỏ xong cũng giặt mình.

Lúc Vi Thanh Mi sinh hạ đứa nhỏ thì, bà thấy rõ ràng phía sau có một chòm tóc đen, thế nhưng khi trong miếu tối sầm lại, rồi thấp đuốc lên, lại thấy đứa nhỏ không có tóc, là một đứa bé đầu trọc, mấy năm nay, bà một mực nghĩ hoặc chuyện này, vẫn cho là bản thân hoa mắt nhìn nhầm, thế nhưng hôm nay thì sao?

Ngực Chung nữ nương bồn chồn, đến tột cùng thì không phải mình hoa mắt à?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Thịnh sủng – Công Tra

Edit: Holilinhk

Đêm nay, Hạ Trọng Phụng còn không phải uống thuốc, chốc lát tỉnh táo lại, đẩy Trầm Tử Trai ra, hừ nói: “Vương gia cũng mong muốn hai vị trắc phi kia mau gả vào chứ gì?”

Trầm Tử Trai lại cười nói: “Ghen tị à?”

Đáy lòng Hạ Trọng Phụng chua xót, mình làm nữ nương, bị nhìn bị sờ bị mút, lúc đầu nếu không chọn Trầm Tử Trai, mà chọn theo lời của Phụng ngự y, sau này trong lòng cũng không thể nào thoải mái được. Thế nhưng hiện giờ nghĩ tới lời đảm bảo lúc đó của Phụng ngự y là sẽ không nạp thiếp không hưu thê, hoàn toàn trái ngược với Trầm Tử Trai muốn cưới ba trắc phi cùng một lúc, trong lòng hơi xa cách.

Trầm Tử Trai lại dụ dỗ Hạ Trọng Phụng, một lúc dụ được nàng quay lại, mắt thấy Phụng ngự y bụng thuốc đi vào, mới ngưng nói lại.

Đội khi Phụng ngự y đi xuống, lát sau Hạ Trọng Phụng trướng sữa, nghe được Trầm Tử Trai nỉ non, nàng cũng động tình, vén xiêm y lên, kéo hung y ra, nhét chỗ đẩy đã vào miệng Trầm Tử Trai, kiều mị nói: “Vương gia, mau uống đi!”

“uhm!” Miệng Trầm Tử Trai bị chất đầy, thuận thế hút một cái, bàn tay to mò sang xoa nắn chỗ đẩy đã bên kia của Hạ Trọng Phụng.

Hạ Trọng Phụng rên rỉ. Ngâm ra, thờ dặc gọi: “Vương gia, Vương gia...”

Trầm Tử Trai hút một ngụm lớn, một lát hút xong, trong miệng vẫn còn sữa, liền dịch sát đến đôi môi đỏ mọng của Hạ Trọng Phụng, chuyển sữa sang cho nàng, lại vừa duyên vừa mút, trêu chọc mọi cách.

Hạ Trọng Phụng sớm đã mềm nhũn, rên rỉ trong lòng Trầm Tử Trai để mặc hắn giờ trò.

Bàn tay to của Trầm Tử Trai dò vào dưới váy Hạ Trọng Phụng, nhẹ nhàng vân vê nơi nào đó, dầy vò nói cho tới khi ẩm ướt một mảnh, liền hỏi nhỏ: “Có muốn hay không?”

Hạ Trọng Phụng muốn ngheh còn cự, lại rên rỉ. Nàng chỉ rên chứ không đáp, kề sát vào hắn, tự động dâng môi đỏ mọng lên, duyên với đôi môi của Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai có chút khó cầm giữ, nhất thời lật Hạ Trọng Phụng lại, ôm nàng từ sau lưng, đặt nàng trên án kỷ, hai tay vẫn xoa nắn chỗ đẩy đã của nàng, một bên nhu một bên động, cực kỳ khó nhịn.

Nhất thời Hạ Trọng Phụng đứng không vững, đụng phải hồ sơ đặt trên án kỷ, lúc này mới thanh tỉnh lại, hung hăng bấm Trầm Tử Trai một cái, bảo: “Vương gia, nhớ kỹ lời của Phụng ngự y nha!”

Cuối cùng Trầm Tử Trai phải buông Hạ Trọng Phụng ra, thờ mạnh nói: “Chỉ sợ chưa kịp thành thân, đã muốn làm hư tiểu yêu tinh này.”

Hạ Trọng Phụng sợ Trầm Tử Trai lại nhào tới, vội vàng chỉnh lại xiêm y, đẩy cửa đi ra.

Bên ngoài, Quý Minh Xuân nhưng vẫn đợi Hạ Trọng Phụng, đi qua hành lang để gặp nàng. Mãi đến khi Hạ Trọng Phụng đi ngang qua hành lang thì, hắn mới gọi Hạ Trọng Phụng lại nói: “Phụng nương, thật sự nàng muốn làm trắc phi sao?”

Hạ Trọng Phụng vẫn chưa đáp, lại nghe Quý Minh Xuân sai Thanh Trúc, bảo Thanh Trúc đi ra xa một chút, Thanh Trúc lại chỉ nhìn nàng, nàng liền nói với Thanh Trúc: “Người tránh một lúc đi!”

Đợi Thanh Trúc đi ra ngoài, Quý Minh Xuân mới thấp giọng nói: “Trong lúc vô tình ta nghe quận chúa nói chuyện với Tô Ngọc Diệp, cũng nói, sau này Vương gia chỉ phong Tô Ngọc Diệp làm chính phi, tất nhiên sẽ không phong nàng làm chính phi đâu. Nếu nàng vẫn cho là bản thân có cơ hội làm chính thì, sau này phải thương tâm đấy.”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, biến đổi sắc mặt một lúc, không nói gì thêm.

Quý Minh Xuân lại nói: “Trước kia ta hứa nàng, bây giờ nhớ lại, luôn cảm thấy hối hận, Phụng nương, ta...”

Hạ Trọng Phụng nghe hắn lời chuyện ngày trước ra nói, liền ngoắc Thanh Trúc, đợi Thanh Trúc tới gần, nàng theo tay diu của Thanh Trúc đi ra.

Quý Minh Xuân đợi nàng đi xa, hắn vẫn đứng tại chỗ, quả thực trong lòng có chút ảo não, sớm biết nàng là tiểu thư Giản phủ, hôm nay lại xinh đẹp thành như vậy, lúc đó đã không hứa nàng. Bây giờ quận chúa không thể có thai, lại không cho không cho phép mình nạp thiếp, thật muốn Quý gia tuyệt hậu sao?

Tối hôm sau, Hạ Trọng Phụng từ Giản phủ đi đến vương phủ, còn chưa gặp Trầm Tử Trai, đã có nha hoàn của Vương Du đến mời nàng qua nói chuyện.

Hạ Trọng Phụng ngần ra, liền theo nha hoàn đi gặp Vương Du.

Vương Du thấy Hạ Trọng Phụng tới, đuổi nha hoàn ra, rồi bảo nàng ngồi xuống, sau đó cầm bình châm trà, nói với Hạ Trọng Phụng: “Trà này là do hoàng thượng ban cho cha ta, cha ta thấy ta thích uống, nên đưa hết cho ta, cô nếm thử!”

Hạ Trọng Phụng hâm mộ nói: “Cha cô đối với cô thật tốt!” Nàng nói, nhớ tới thần sắc lạnh nhạt của Giản Phi Văn, cũng có chút buồn vô cớ.

Vương Du nói: “Cha mẹ ta đối với ta rất tốt. Chỉ là lần này, cha không thể thay ta đảo lại chuyện trắc phi, nhưng nhìn chung thì ông ấy đối với ta quả thực rất tốt.”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, biết Vương Du muốn nói đến trọng điểm, nên nói: “Thánh mệnh khó làm, trạng nguyên gia cũng là bất đắc dĩ.”

Vương Du nói: “Không, nếu cha ta thật sự suy nghĩ cho ta, mặc dù không nói được hoàng thượng, thì cũng có thể nói với Vương gia, khiến Vương gia chỉ nạp các cô làm trắc phi là được rồi, đừng đụng tới ta. Sức khỏe ta vốn không tốt, mấy năm nay điều dưỡng, nhất định là không thể sinh con, cho nên nói cái gì mà sinh hạ trưởng tử, rồi mới đưa lên làm chính phi, đây là vì các cô mà suy nghĩ, chứ không phải là suy nghĩ cho ta. Nếu ta làm trắc phi, có nghĩa là cả đời phải làm trắc phi, ta không muốn như vậy.”

Hạ Trọng Phụng không ngờ Vương Du sẽ nói với nàng nói như vậy, nhìn nàng ta nói: “Vậy cô muốn như thế nào?”

Vương Du cười nói: “Chuyện cô nguyện ý làm trắc phi là chuyện của cô, nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm. Khi cô gặp Vương gia, thì hãy nói với hắn, nếu như hắn vẫn kiên trì muốn cưới ba người làm trắc phi, ngày thành thân đó, trong đó sẽ có một vị trắc phi Vương thị, chết bên trong kiệu hoa. Xin hắn nghĩ lại!”

Hạ Trọng Phụng bị dọa cho giật mình, la lớn: “Cô muốn tự sát?”

Vương Du nói: “Ta như thế này, tại sao lại phải làm thiếp? Vương gia chỉ lo cho hắn, nào có nghĩ tới chúng ta?”

Lúc này Hạ Trọng Phụng bình tĩnh nhìn Vương Du, chán ghét ngày trước đối với nàng ta, tiêu mất hơn phân nửa, nhất thời nói: “Cô đúng là ngông nghênh, mặc dù ta cũng không muốn làm trắc phi, thế nhưng...”

Vương Du lạnh lùng nói: “Cô là bị chồng ruồng bỏ, là nữ nương, là con gái riêng, cô tự suy nghĩ một chút, sau này tuy là sinh hạ trưởng tử, nhưng thật sự sẽ đưa cô lên làm chính phi à? Đừng có nằm mộng. Chính phi là dành cho Tô Ngọc Diệp, đúng là cô bị mờ mắt rồi, tình thế như vậy mà cũng không biết!”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, kinh hãi, đứng lên nói: “Vương gia hắn lừa ta?”

Vương Du hừ nói: “Hiện nay cô là nữ nương, cần phải nhờ cô cho bú sữa, đương nhiên phải dụ dỗ. Một khi không cần cô nữa, vẫn để ý đến cô à?”

Hạ Trọng Phụng ngồi lại vào ghế, trầm mặc một lát, nhìn Vương Du nói: “Ta ơn muội muội nhắc nhở, e là làm trắc phi cả đời, tôi cũng không chịu làm. Chỉ là dù sao dùng sữa cứu sống Vương gia, không muốn bỏ dỡ nửa chừng, đợi hắn ổn rồi, tôi sẽ tìm cách đẩy chức vị trắc phi này đi! Về phần lời của cô, tôi sẽ truyền lại cho Vương gia nghe.”

Vương Du vẫn coi thường Hạ Trọng Phương, lúc này nghe nàng cũng không nguyện làm trắc phi, sắc mặt mới hơi hoãn lại một chút, nói: “Cũng khó trách cô, kinh lịch thân thể như vậy, cho làm một trắc phi đã muốn cười trộm, nhưng lại không chịu suy nghĩ một chút, ngẫm nghĩ xem chỉ là một thiếp thị, có cái gì tốt mà vui mừng chứ?”

Hạ Trọng Phương đỏ mặt, thấp giọng nói: “Là do tôi mê mải quá!”

Hai người vừa nói chuyện, ác cảm với nhau vội đi không ít. Hạ Trọng Phương nhìn canh giờ không còn sớm, liền cáo từ ra khỏi phòng, đi gặp Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai nghe Hạ Trọng Phương chuyển đạt lời Vương Du nói xong, cũng đổi sắc mặt, nếu thật Vương Du tự vận, tất nhiên Vương Tĩnh Huy sẽ đoạn tuyệt với hắn, khi đó thực sự là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Vương Du vừa thấy Hạ Trọng Phương đi, nàng ta ung dung cười, phụ mẫu nuôi lớn nàng không dễ dàng, ta không thêm tự sát! Nhưng mà không nói như vậy, Trầm Tử Trai sẽ tìm cách đưa nàng lên làm chính phi sao?

Đêm nay Hạ Trọng Phương cho bú sữa, có chút không yên lòng, vẫn luôn nghĩ đến lời Vương Du nói.

Đợi khi trở về Gián phủ, Hạ Trọng Phương ôm đầu gối ngồi trên giường bắn khoăn, nhất thời cảm thán: Vương Du ngông nghênh, không muốn làm trắc phi, thậm chí muốn lấy cái chết chống đỡ. Còn mình thì bị tình làm lẫn đầu óc, vừa nghe lời nói tình cảm chân thành của Trầm Tử Trai, đã mất tâm trí, cứ cho rằng đến lúc đó thật sự có cơ hội làm chính phi.

Thế nhưng tình thế hiện nay, mình có thể như thế nào đây?

Ngày hôm sau, Hạ Trọng Phương gặp Hà ma ma, liền kể với bà lời Vương Du nói.

Hà ma ma cũng kinh ngạc một chút, nói: “Không hổ là nữ nhi Thanh Mi, không giống với nữ tử tầm thường.”

Hạ Trọng Phương thờ dài nói: “Con cũng không muốn làm trắc phi, thế nhưng không thể làm theo bước này của ta.”

Hà ma ma nói: “Vương gia bị bệnh, phải sang năm mới có thể khỏi hẳn, con cũng không đừng nóng ruột, có lẽ trong thời gian này không chừng sẽ có chuyển biến. Hiện nay Vương Du lấy cái chết để uy hiếp, đương nhiên sẽ không vào cửa, con sẽ bớt đi một đối thủ. Bên Tô Ngọc Diệp, mặc dù bây giờ chưa động tĩnh gì, nhưng cũng không muốn làm trắc phi. Cứ xem thử rồi tính lại!”

Hạ Trọng Phương thờ dài một chút, mắt thấy Giản Mộc Thanh và Giản Mộc Lam tới, không nói, lấy ra sách ra học.

Bên Tiểu Ngọc Lan, biết được hoàng đế hạ chỉ, Vương Du và Hạ Trọng Phương phải cùng gả cho Trầm Tử Trai làm trắc phi, bà cười khổ, bà không muốn nhận thân nữ, nên mới trái lương tâm nhận Hạ Trọng Phương làm nữ nhi, vì, bà nghĩ một thời gian nữa thân nữ có thể sẽ tìm được đất tể, vừa lòng với cuộc sống. Thế nhưng hiện nay hoàng đế hạ chỉ, khiến Vương Du cùng gả cho Trầm Tử Trai làm trắc phi, tính xem chuyện gì xảy ra?

Nghe nói thân thể Vương Du không tốt, một mực điều dưỡng, con bé như vậy, đương nhiên không có khả năng sinh ra trưởng tử, nếu như thế, một ngày nó gả cho Trầm Tử Trai làm trắc phi, nghĩa là cả đời phải làm trắc phi, không thể làm chính phi như mong muốn. Trái lại Hạ Trọng Phương, đã làm như nương, mỗi ngày đều gần gũi Trầm Tử Trai, cảm tình trước kia, dù sau này không thể làm chính phi, thì cũng có sủng ái. Không, cả đời bà đã bị hủy, nhưng không có nghĩa là thân nữ của mình cũng bị hủy, chỉ bằng bà tìm cách đưa thân nữ lên làm chính phi.

Về phía Phương Cháp Tâm, sau khi biết được tin Hạ Trọng Phương phải làm trắc phi, nàng không hề bất ngờ, vốn nàng cho rằng, nếu Hạ Trọng Phương đã là như nương, thì việc làm trắc phi chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đợi đến khi Tiểu Ngọc Lan nhờ nàng, bảo nàng đi nói với Hạ Trọng Phương, nói rằng muốn gặp Hạ Trọng Phương một lúc, Phương Cháp Tâm cười nói: “Di nương muốn gặp Phương nương để nói chúc mừng à?”

Tiểu Ngọc Lan cười nhạt nói: “Mẹ con đều là thiếp thị của người khác, có cái gì mà chúc mừng chứ?”

Phương Cháp Tâm vừa nghe, có chút ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Trắc phi của Vương gia, cũng có phẩm cấp mà, làm sao có thể nói là thiếp thị chứ?”

Tiểu Ngọc Lan cười lạnh nói: “Không phải chính phi, dù không phải thiếp thị, có phẩm cấp thì cũng như thiếp thị thôi.”

Hạ Trọng Phương nhận được lời truyền của Phương Cháp Tâm, ngày hôm sau mượn cớ đi dâng hương, gặp Tiểu Ngọc Lan ở miếu Tĩnh An.

Hai người ngồi trong tĩnh thất, Tiểu Ngọc Lan nói: “Phương nương, di nương làm thiếp người khác, lúc nào cũng bị đại phụ (vợ cả) ghen ghét, thực sự không muốn con cũng làm thiếp.”

Hạ Trọng Phương ngần ngừ, lẩm bẩm nói: “Thế nhưng thánh chỉ đã hạ.”

Tiểu Ngọc Lan đã nhìn bao trò đời, nghe hai chữ thánh chỉ cũng không sợ, nhất thời nói: “Con là tôn nữ của Giản thái phó, thật sự không muốn gả cho Vương gia làm trắc phi, cùng lắm hoàng thượng chỉ phạt con không thể gả cho người khác thế, lẽ nào chém con phải không?”

Hạ Trọng Phương cắn môi nghĩ, nhất thời thầm hối hận vì trên điện không chịu phản kháng, hiện tại thánh chỉ đã hạ, phản kháng lúc này e là sẽ liên lụy Giản gia.

Chương 64

Cuối tháng mười, đình viện của Vương Tĩnh Huy ở kinh thành cũng đã tu bổ xong, cả nhà tìm ngày thích hợp, chuyển ra khỏi vương phủ, về lại nhà mình, đồng thời, cũng chuẩn bị đồ cưới cho Vương Du, để nàng xuất giá tại gia.

Sau khi Vương Du nhờ Hạ Trọng Phụng truyền đạt lại ý mình, đang chờ động tác của Trầm Tử Trai.

Tô Ngọc Diệp ở đây, nếu đã nhận thánh chỉ phong tước phi, cũng không tiện tiếp tục ở lại trong vương phủ, nên cũng quay về đợi gả.

Trầm Ngọc Tiên mất Tô Ngọc Diệp trợ thủ, liền có chút rối ren, chỉ hận sức khỏe Trầm Tử Trai không mau khỏe lại, có thể sớm đón Tô Ngọc Diệp vào cửa, giúp nàng chia sẻ gia vụ.

Quý mẫu thấy Trầm Ngọc Tiên vẫn chưa có động tĩnh gì, đành ở trong phòng đầm ngực giậm chân, nói với Quý Minh Xuân: “Dù nàng ta là quận chúa, thế nhưng cưới cũng uống công. Con mau nghĩ cách đi, thuyết phục nó giúp con nạp thiếp đi!”

Quý Minh Xuân thấy trong phòng không người, liền tiến gần bên tai Quý Mẫu nói: “Lúc đó nhi tử sủng ái nhà hoàn Thang Viên, không phải là bị quận chúa buộc phải phát mại sao? Nhưng mà sau đó nhi tử đã lặng lẽ mua nàng về, an trí ở bên ngoài! Hiện nay nàng đang mang thai được ba tháng, đợi khi sinh hạ oa nhi xong, quận chúa vẫn không có động tĩnh gì, con không tin nàng không cho phép Thang Viên và oa nhi vào cửa.”

Quý mẫu nghe thế, có chút không dám tin vào tai của chính mình, hỏi đi hỏi lại: “Thực sự mang bầu rồi sao? Ta sắp ôm cháu rồi?”

Quý Minh Xuân khoát tay nói: “Nương nhỏ giọng thôi, kẻo có người nghe được thì khó lường.”

Quý mẫu thở mạnh một hơi nói: “Hiện nay mặc dù phú quý, nhưng không có hậu duệ, sau này làm sao có mặt mũi đi gặp tổ tiên chứ. Bây giờ thì ổn rồi, Thanh Viên có thai, trong lòng nương mới thở phào. Nếu quận chúa không nhận Thang Viên, chỉ cần nó đón nhận oa nhi, ô môa nhi vào phủ nuôi, cũng giống như nhau thôi.”

Quý Minh Xuân gật đầu nói: “Vương gia và quận chúa đều mang bệnh, hôm nay vẫn chưa có đời sau, nếu con có nhi tử, con không tin bọn họ tuyệt tình, không cho oa nhi vào cửa.”

Kỳ thực Trầm Ngọc Tiên cũng nóng lòng, lần thứ hai để Phụng ngự y bắt mạch cho nàng, nàng mong mình có thể có thai.

Phụng ngự y lắc đầu thở dài nói: “Quận chúa sinh thiếu tháng, cơ thể vốn không tốt, vẫn cần phải điều dưỡng, điều dưỡng không phải một ngày hai ngày mà thành. Phải kiên trì mới được.”

Trầm Ngọc Tiên nghe vậy, biết mình hiện nay không thể mang thai, đành phải hi vọng độc trong người Trầm Tử Trai mau chóng bị đẩy ra, nhanh cưới Tô Ngọc Diệp vào cửa để khai chi tán điệp, kéo dài cho vương phủ.

Phụng ngự y dùng cả một khoảng thời gian để nghiên cứu chế tạo phương thuốc mới, tới hôm nay, rốt cuộc đã điều ra một tân dược, sau khi cho thử ăn thử, quan sát một ngày một đêm, phát hiện hai con thỏ xưa nay thắm thiết, bây giờ lại không thân nhau như trước nữa, liền biết, thời tình tở trong thuốc đã giảm đi nhiều, khi dùng lên người, ảnh hưởng lại càng nhỏ.

Phụng ngự y vui mừng quá đỗi, hiện giờ độc tính trong cơ thể vương gia đã được thanh trừ không ý, lại để cho Hạ cô nương đổi sang thuốc này, tuy hai người bọn họ hiện nay sắp thành thân sinh con, cũng có thể làm chuyện đó. Nhưng mà, bản thân lại không muốn nói cho bọn họ biết, buộc bọn họ phải chịu đựng.

Tối tới, Phụng ngự y bưng thuốc vào phòng, cười với Hạ Trọng Phụng, nói: “Lúc này, ta đã sửa lại phương thuốc rồi, thuốc không đắng như trước kia đâu, uống vào vẫn bổ khí huyết như cũ, nữ tử mà uống cực kì hữu ích.”

Hạ Trọng Phụng thấp giọng nói: “Lúc đầu còn có người hỏi tôi, nói là thuốc Phụng ngự y cho tôi uống có phải là thuốc dưỡng nhan hay không? Nhưng mà nói đến thì, sau khi uống thuốc, quả thực dung nhan khác hẳn trước kia. Phụng ngự y, sau này không uống thuốc nữa, tôi có bị biến dạng hay không vậy?”

Phụng ngự y bật cười nói: “Làm sao mà như vậy được. Lúc đầu da mặt Hạ cô nương hơi đen, tất cả là vì thức đêm và ăn uống cực khổ, dù là không uống thuốc, chỉ cần điều dưỡng thỏa đáng, không cần phải lo lắng, tự cũng có thể dưỡng thành như vậy. Hiện thuốc này có chức năng dưỡng khí bổ máu, uống bổ dưỡng, hiệu quả nhanh chóng hơn mà thôi. Sau này không uống thuốc, chú ý điều dưỡng, khả năng bảo dưỡng dung nhan là như nhau.”

Hạ Trọng Phụng nghe xong yên tâm.

Trầm Tử Trai nghe sửa lại phương thuốc, liền kéo Phụng Ngự Y qua hỏi: “Người nói trong thuốc này không chứa thôi tình tở à?”

Phương ngự y xoa xoa tay nói: “Muốn thúc sữa, thì không có chút thôi tình tố nào là chuyện không thể. Chỉ là phương thuốc này chứa hàm lượng thôi tình tố cực thấp. Như vậy thì, sữa sẽ ra ít một chút. Nhưng mà hiện nay Vương gia cũng khá ổn rồi, sữa thì là ít đi nhưng phân lượng đủ rồi.”

Trầm Tử Trai sờ cằm, ít thôi tình tố, không biết Phương nương còn dễ dàng động tình không?

Vì Phương ngự y vừa thay đổi phương thuốc, nên không dám lui ra ngay, mà ở ngoài bình phong nghe động tĩnh.

Sau khi Hạ Trọng Phương uống thuốc xong thì trường sữa, khi cho bú sữa thì quả nhiên không còn dễ động tình như trước, mặc dù như vậy, bị Trầm Tử Trai vừa mút vừa sờ vừa nắn, vẫn phải phát ra tiếng. Tiếng rên.

Trầm Tử Trai hút sữa xong, nhìn kỹ Hạ Trọng Phương, thấy hai gò má nàng nhuộm màu hồng hoa đào, kiều diễm dị thường, nhất thời lại kéo vào trong lòng, lòng mừng thầm, phân lượng thôi tình tố ít đi, nhưng Phương nương vẫn kiều mị như vậy!

Đội hai người bọn họ sữa sang xiêm y xong, Phương ngự y tiến đến bắt mạch, cười nói: “Nhìn đi, tân dược cũng không tệ, uống trên bảy ngày không thành vấn đề, sau này cứ dùng phương thuốc này đi.”

Hạ Trọng Phương đi rồi, Trầm Tử Trai mới hỏi Phương ngự y: “Lão Phương à, khi nào bốn vương mới có thể thành thân?”

Phương ngự y đáp: “Vương gia lo mà dưỡng thân đi, việc thành thân, chờ khâm thiên giám chọn được ngày tốt, thì cũng phải sang năm.”

Trầm Tử Trai nói thành thân, ý tứ là lúc nào hắn mới có thể gần gũi nữ sắc, còn Phương ngự y nói thành thân, là chọn ngày lành tháng tốt bái đường thành thân.

Trầm Tử Trai không nói thêm gì với Phương ngự y, cũng sợ nóng ruột quá mức sẽ tổn hại đến thân thể, đành im lặng.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi sáng Trầm Tử Trai đều luyện võ trong phòng nhằm giúp thân thể cường tráng. Hôm nay khi đánh một bộ quyền xong, Kiều Thiệu Nguyên vội vã tới gặp, nói: “Vương gia, Tứ vương gia tặng hai mỹ nữ vào kinh, trong đó một người gián tiếp được đưa vào cung, và an bài bên cạnh hầu hạ La đạo trưởng.”

Trầm Tử Trai vừa nghe nói: “Hầu hạ bên người La đạo trưởng, đương nhiên là dễ gặp hoàng thượng, mỹ nhân này, là chuẩn bị cho hoàng thượng?”

Kiều Thiệu Nguyên nói: “Tứ vương gia an bài một La đạo trưởng còn chưa đủ, lại còn muốn an bài thêm một mỹ nhân, bụng dạ thật khó lường!”

Trầm Tử Trai nói: “Chúng ta có thể nhận được tin tức, phủ thái tử đương nhiên cũng có thể. Hiện giờ thái tử còn lo hơn chúng ta. Nếu Thái tử và Tứ vương gia đấu công khai, chúng ta lại càng an ổn. Mau dặn bên dưới, nhân cơ hội chằm đầu vô lửa, gây xích mích khiến hai người bọn họ phải phân tranh đi.”

Kiều Thiệu Nguyên gật đầu nói: “Vương gia anh minh!”

Vì quan hệ giữa thái tử và Tứ vương gia chuyển biến xấu, nên Trầm Tử Trai tất nhiên là ngầm

vui vẻ. Chỉ là đêm nay, không gặp Hạ Trọng Phương sang cho sữa, hỏi mới biết, thì ra Hạ Trọng Phương đang hầu hạ thái phó phu nhân bị bệnh, không được sang vương phủ, bà phải uống trà dược, mệt mỏi an giấc trên giường.

Đến buổi tối thứ ba Hạ Trọng Phương mới tới được, chỉ nói mấy ngày nay thái phó phu nhân bị bệnh, nên không đi được, hôm nay thái phó phu nhân khỏe hơn một chút, nàng mới dám bỏ đi.

Lát sau Phương ngự y bung thuốc đi vào, nhìn Hạ Trọng Phương uống xong, lúc này mới lui xuống.

Vì đã vài ngày Trầm Tử Trai không gặp Hạ Trọng Phương, nên khi gặp mặt, tình tứ đánh giá, càng ngày nàng càng đẹp ra, nhất thời kéo nàng ngồi bên người, hỏi chút bệnh tình của thái phó phu nhân, hỏi xong lại oán giận nói: “Phương nương, đã ba ngày không gặp, nàng không hỏi thăm sức khỏe bốn vương à?”

Hạ Trọng Phương bật cười nói: “Ồ Vương phủ có mọi người chăm sóc, mỗi ngày được Phương ngự y bắt mạch, sức khỏe của Vương gia đương nhiên là tốt, cần gì phải hỏi? Bây giờ gặp mặt, không phải Vương gia rất khỏe đó sao?”

Trầm Tử Trai nói thầm: Từ khi uống chén thuốc không có thôi tình tố kia, ta mới phát hiện Phương nương không quan tâm bốn vương bằng trước đây, như vậy cũng không tốt.

Hạ Trọng Phương cũng lặng lẽ quyết định, đợi đến khi Trầm Tử Trai khỏi bệnh, nàng sẽ từ chối vị trí trắc phi kia ngay lập tức, để hắn chỉ cưới một mình Tô Ngọc Diệp làm trắc phi cũng được. Nhân trận này phải ép bản thân dứt khoát, không được trầm mê trong lời nói tình tứ của Trầm Tử Trai nữa.

Trầm Tử Trai nhìn Hạ Trọng Phương dưới đèn, trong lòng nhột nhột, nên bế nàng đưa đặt lên trên đầu gối, ôn nhu hỏi: “Mấy ngày nay có nhớ bốn vương?”

Hạ Trọng Phương muốn giãy dụa, lại càng bị Trầm Tử Trai giữ chặt hơn, đành phải yên tĩnh trở lại, đáp: “Vội vàng hầu hạ tổ mẫu, không rảnh suy nghĩ chuyện này!”

Trầm Tử Trai nâng cầm Hạ Trọng Phuong lên, nhẹ nhàng cúi đầu, ngậm môi của nàng, đầu lưỡi đã sớm tìm đường chui vào giữa hai cánh môi mềm, bàn tay to tìm tòi, dò vào trong áo Hạ Trọng Phuong, xoa đẩy đà chỗ nhẹ.

Hạ Trọng Phuong đã mấy ngày không gặp Trầm Tử Trai, sâu trong lòng nàng, thật ra nàng rất nhớ hắn, lúc này bị khiêu khích, cũng có chút nhịn không được, đắm nhẹ Trầm Tử Trai một cái, kêu ư ư.

Trầm Tử Trai môi lưỡi cùng tiến, đầu lưỡi sớm cuốn lấy cái lưỡi thom tho của Hạ Trọng Phuong, tinh tế mút, bàn tay to chạy trong chỗ đẩy đà Hạ Trọng Phuong, không để ý đến nắm đầm của nàng.

Hạ Trọng Phuong đánh một hồi, thân thể đã dần mềm xuống, vuốt người Trầm Tử Trai, rên rì: “Vương gia, Vương gia...”

Phản ứng của Hạ Trọng Phuong khiến Trầm Tử Trai thỏa mãn, liền xốc áo nàng lên, vén hung y, một ngụm ngậm lấy đẩy đà chỗ của nàng, dịu dàng mút.

Vì ba ngày chưa gặp, lúc này hai người dây dưa, mặc dù Hạ Trọng Phuong muốn khước từ, nhưng thân thể vô lực, không tự chủ được nghênh hợp, dần dần trưởng sữa, liền yêu kiều gọi: “Có sữa rồi, Vương gia uống nhanh đi!”

Trầm Tử Trai hút một ngụm lớn sữa, một bên hút một bên vén váy Hạ Trọng Phuong, đưa tay đi vào, hành động ở nơi sâu thẳm.

Hạ Trọng Phuong thở gấp, chụp lấy tay của Trầm Tử Trai, không cho hắn cử động nữa, hành động của Trầm Tử Trai càng lợi hại hơn, vừa động vừa nói: “Phuong nương, như vậy không tốt sao? Nàng không thích...” Câu nói kể tiếp, là phủ bên tai Hạ Trọng Phuong nói.

Hô hấp nóng bỏng của hắn phả vào tai Hạ Trọng Phuong, trong lòng Hạ Trọng Phuong đã ngứa ngáy, toàn thân mềm như bông, vừa nhộn nhạo vừa thẹn thùng, tiếng rên khẽ yêu kiều phát ra, không thể kiềm lại được.

Trầm Tử Trai thấy kiều thái này của Hạ Trọng Phuong, toàn thân nóng rực, cực kỳ khó nhịn, chốc lát đã vén váy nàng lên, lộ ra mỹ cảnh, hắn cảm thấy hoa mắt, chớp mắt, lại nhào tới.

Hạ Trọng Phuong kinh hô một tiếng, đẩy Trầm Tử Trai ra, chỗ đó làm sao mà được?

Trầm Tử Trai dụ dỗ nói: “Bốn vương còn mặc xiêm y này, sẽ không, sẽ không...” Hắn nói, tiếp tục động.

Lúc này Phuong nương y đang quan sát hai con thỏ. Ba ngày Hạ Trọng Phuong không gặp Trầm Tử Trai, hắn cũng tách hai con thỏ ra ba ngày, không cho chúng nó gặp nhau. Hiện Hạ Trọng Phuong tới rồi, lúc này hắn mới móm thuôcôch hai con thỏ, thả bọn chúng vào chung.

Lúc đầu, hai con thỏ đều rụt rè, chỉ chà chà xát xát, biểu đạt nỗi nhớ khi xa nhau, không hề hưng phấn quá mức, không ngờ một hồi sau, bé thỏ đực đột nhiên hưng phấn hẳn lên, nhào vào bé thỏ cái, dây dưa không ngớt.

Phuong nương y che trán, đây tốt cùng là tác dụng của thôi tình tố, hay là chúng nó tự phát. Tình ư?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tên truyện này là “THỊNH SÙNG”, nhất định không phải là ngược văn, sẽ không có chuyện ba nữ một chồng, mà là từng đôi từng đôi. Nhưng viết văn, nếu vừa vào đã thành thân sinh tử, không có chút khúc chiết nào, còn có cái gì để xem chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Holilinhk

Hạ Trọng Phuong đi rồi, Trầm Tử Trai cho người đưa nước vào phòng, hắn vội vàng tắm rửa thay y phục, nhất thời khuôn mặt tuần tú đỏ sẫm, tai còn nóng rần rần, trong lòng thầm nhớ lại màn kia, mặc dù không trực tiếp làm, nhưng cuối cùng vẫn là không nín được, toàn bộ đều phun lên đùi Hạ Trọng Phuong, lúc này nàng cũng đang tắm à?

Trầm Tử Trai nghĩ tới đáng đáp Hạ Trọng Phuong ngậm mình trong thùng nước tắm, trong thùng liền phát ra một tiếng thở dốc, vật cứng cạ vào thành thùng, phát ra tiếng động.

Cùng lúc đó, Hạ Trọng Phuong đúng là đang ngậm mình trong thùng nước tắm, toàn thân hồng nhợt, gương mặt sinh hà, tươi như đào lý.

Thanh Trúc hầu hạ nàng tắm, trong lòng cũng run, đáng đáp cô nương như vậy, làm sao Vương gia có thể nhịn được, chỉ nhìn mà không ăn? Nếu ta là nam tử, ta cũng không nhịn được đâu!

Hạ Trọng Phuong nghĩ lại mà sợ, vừa nãy mới như vậy, thật đúng là ngàn cân treo sợi tóc, lần tới, lần tới nhất định phải chủ động, không thể để Vương

gia tùy tiện như vậy. Nàng vừa tắm, vừa nghĩ chuyện vừa xảy ra, tim gan cũng nhảy loạn, gương mặt hoa đào càng tăng thêm, đẹp đến hồn xiêu phách lạc.

Tới khi quay về Giản phủ, nàng còn có chút chưa tỉnh hồn lại, đợi đến lúc nằm lên giường, mới dần dần bình tĩnh.

Nửa tháng sau đó, lúc Hạ Trọng Phụng cho sữa, nàng chỉ để lộ chỗ đẩy đà, làm thế nào cũng không cho phép Trầm Tử Trai chạm vào nơi khác của nàng.

Trầm Tử Trai thấy bản thân nhện tới bây giờ, kết quả lại thất bại trong gang tấc, nên tự nói phải nhìn thêm mấy tháng nữa, đợi qua năm, hai người thành thân, muốn như thế nào thì đều do mình, nên cố gắng nhẫn nại, không tiếp tục động tay động chân.

Hạ Trọng Phụng thấy hần quy củ hơn rất nhiều, cũng thờ phào. Là nhũ nương của hần, nàng đã đập lên rất nhiều quy củ, nếu lại làm gì, sau này không có cách nào tự xử được.

Bên Phụng ngự y, nghiên cứu thô hơn nửa tháng, thấy hai con thô quy củ hơn trước, hần cảm thấy kì lạ, ừ, có phải là do trời lại, ảnh hưởng tới chúng nó, cho nên mới an tĩnh như vậy, đúng không nhỉ?

Đến đêm nay, Hạ Trọng Phụng chưa đến vương phủ, chỉ giải thích là, bản thân hơi khó chịu, mời Phụng ngự y qua bắt mạch, Phụng ngự y nghe xong, lập tức tách hai con thô ra, cầm cái hòm thuốc, ngồi xe ngựa đến Giản phủ.

Hai ngày nay, trong người Hạ Trọng

Phụng khó chịu, thích ngủ, không biết đêm nay nàng ăn phải thứ gì mà cảm thấy rất khó chịu, muốn nôn lại nôn không ra, vì vậy nàng không dám đến vương phủ, sợ lây bệnh cho Trầm Tử Trai.

Nghe Phụng ngự y nói, Hạ Trọng Phụng vội vàng bảo Linh Chi và Tiền Bà Tử đi mời hần vào phòng.

Phụng ngự y đi vào, thấy sắc mặt Hạ Trọng Phụng khá tốt, đầu tiên là thờ phào một hơi, hỏi nàng đã ăn gì, lúc nào thì bắt đầu không thoải mái.

Hạ Trọng Phụng nhất nhất đáp lại, nói: “Bây giờ trời lạnh, đêm dài ngày ngắn, thời gian ngủ cũng dài, nhưng mà, vẫn có cảm giác thiếu ngủ, sáng sớm có chút không dậy nổi. Sáng sớm hôm nay, cảm thấy trong người khó chịu, không ăn uống gì. Tới bữa tối, vừa thấy một bàn đầy món ăn, chỉ nếm vài đĩa, tôi đã muốn nôn ra rồi!”

Tiền Bà Tử ở bên cạnh nói thầm, người không biết, nghe dấu hiệu bệnh của Phụng nương, ai cũng hoài nghi là có tin vui, nên mới mời Phụng ngự y bắt mạch, xem bệnh tình như thế nào.

Vì Hạ Trọng Phụng đã được chỉ cho Trầm Tử Trai làm trắc phi, người của Giản phủ cũng tốt, Hạ Trọng Phụng cũng ổn, tất nhiên ai cũng mong Trầm Tử Trai nhanh chóng khỏe lại, và lại chuyện ăn uống xưa nay cẩn thận. Cho nên, hiện nay Phụng ngự y không bắt mạch hằng ngày cho nàng, mà là cách vài hôm mới xem một lần. Hôm nay nghe Hạ Trọng Phụng nói, lại quan sát sắc mặt của nàng, hần mang dáng vẻ trầm tư đi ra ngoài.

Hạ Trọng Phụng có chút khẩn trương, hỏi: “Phụng ngự y, tình hình của tôi có gì không ổn òn?”

“Đề ta bắt mạch rồi nói.” Phụng ngự y lấy đệm chân mạch ra để dưới cổ tay Hạ Trọng Phụng, nhẹ nhàng bắt mạch cho nàng, sau đó thần sắc khẽ biến, nhất thời gọi Tiền Bà Tử lại, nói: “Ma ma dẫn người khác lui xuống đi, ta có lời muốn hỏi hạ cô nương.”

Tiền Bà Tử nhìn Hạ Trọng Phụng, thấy Hạ Trọng Phụng gật đầu, liền dẫn nha hoàn lui xuống, còn bà thì đứng cạnh cửa nghe sai bảo.

Hạ Trọng Phụng thấy trong phòng yên tĩnh trở lại, nàng khẩn trương, chờ câu hỏi của Phụng ngự y.

Phụng ngự y có chút khó mở miệng, thật lâu mới nhỏ giọng nói: “Hạ cô nương, là hi mạch!”

“Àm.” một tiếng, lời của Phụng ngự y hệt như tiếng sấm nổ, khiến hồn phách Hạ Trọng Phụng bay biến đi mất, nhất thời không thể tin được lỗ tai của mình, lắp bắp nói: “Hi mạch? Sẽ không, sẽ không đâu, tôi và Vương gia, cũng không có, cũng không có...”

Thần sắc Phụng ngự y nghiêm túc, hỏi ngày hành kinh của Hạ Trọng Phụng, tính một hồi rồi nói: “Mang thai tròn một tháng.”

Hạ Trọng Phụng lần thứ hai giải thích, nói mình vẫn còn trong trắng, vừa cười vừa nói, lại đỏ mặt, thiếu chút nữa khóc luôn.

Phụng ngự y cũng khó hiểu, rõ ràng là hi mạch, nàng lại nói mình còn con gái, chuyện này...

Dù sao đi nữa, Hạ Trọng Phụng cũng không tin mình có thai, đành để Phụng ngự y chẩn mạch một lần nữa.

Phụng ngự y bắt đắc dĩ, chẩn mạch lại, chẩn xong nói: “Đúng là hi mạch, không có nhầm. Xin Hạ cô nương ngẫm nghĩ lại, Vương gia có hành động vượt rào nào hay không?”

Nước mắt Hạ Trọng Phụng rơi xuống, khóc ròng nói: “Chỉ có hơn nửa tháng trước, thiếu chút nữa là hần vượt rào, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì cả.”

Phương ngự y vừa nghe liền hiểu, tất nhiên phân nửa là Trầm Tử Trai không đi vào, mặc dù không đi vào, cũng đủ khiến cho Hạ Trọng Phương mang thai, nhưng mà Hạ Trọng Phương không hiểu, nàng cho rằng như vậy không thể nào mang thai được.

“Hạ cô nương, quả thật cô có hi! Chuyện này phải tìm Vương gia nói rõ ràng, để cho hắn mau đón cô vào cửa, không được chậm trễ.” Phương ngự y thấy sự tình thành như vậy cũng sợ Hạ Trọng Phương có ẩn khuất trong lòng, xảy ra tai nạn chết người, nên nói: “Vương gia biết Hạ cô nương có thai, nhất định là rất vui mừng, dù sao Hạ cô nương cũng được phong là trắc phi, nhân cơ hội này vượt lên, đến lúc sinh hạ oa nhi, chỉ cần nói cô sinh non một tháng là được. Tất cả đã có ta làm chứng rồi!”

Hạ Trọng Phương thiếu chút nữa khóc ngắt đi, lâm lâm nói: “Tôi là con gái riêng, bây giờ oa nhi cũng phải trở thành con gái riêng sao? Không, không, tôi không muốn đẻ con tôi làm con riêng, tôi cũng không làm trắc phi, tôi chết là hết thôi.”

Phương ngự y sợ tới mức toát cả mồ hôi lạnh, vội vàng an ủi: “Hạ cô nương, nghìn vạn lần đừng nghĩ không thông như vậy.”

Hạ Trọng Phương vẫn khóc như cũ, nói: “Thứ tôi muốn là trong lòng Vương gia có tôi, cam tâm tình nguyện đón tôi làm chính phi, chứ không phải gượng ép. Hôm nay...”

Phương ngự y nghĩ đến trước kia là hắn đã khuyên Hạ Trọng Phương làm nữ nương, hắn nói: “Hạ cô nương, cô muốn làm chính phi, tôi giúp cô một tay. Về phần quyết định cuối cùng của Vương gia như thế nào, ta không thể xen vào được. Nhưng mà oa nhi là vô tội, cô ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn nhé!”

Hạ Trọng Phương thật sự muốn chết quách đi, rõ ràng không làm gì hết, sao lại có tin vui? Vương gia sẽ tin mình chứ?

Phương ngự y an ủi Hạ Trọng Phương, cô không để nàng khóc, bảo trọng thân thể, lát sau lại nói: “Đừng để người ta nhìn ra manh mối gì, tất cả đợi ta bẩm báo Vương gia rồi mới quyết định.” Nói xong ghi phương thuốc, nói: “Đây là phương thuốc bảo dưỡng, cô uống cũng được, không uống cũng được.”

Dù sao Hạ Trọng Phương đã trải qua nhiều khúc chiết, bây giờ nghe lời của Phương ngự y, thu hồi lệ, gọi Tiễn Bà Tử vào phòng, thì thầm vài câu, thấy Tiễn Bà Tử khiếp sợ, lập tức nói: “Con có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể giấu giếm bà được. Hiện nay việc đã như thế này, bà hãy giúp con che giấu nhé! Để xem vương gia nói như thế nào rồi bàn tiếp.”

Rốt cuộc Tiễn Bà Tử cũng định thần lại, thay mặt Hạ Trọng Phương tiễn Phương ngự y đến cạnh cửa, giơ giọng gọi người sang đưa Phương ngự y đi ra ngoài, chính bà thì xoay người trở về phòng, đóng chặt cửa, đến an ủi Hạ Trọng Phương.

Phương ngự y trở về vương phủ, vội đi gặp Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai vừa thấy hắn tới, liền hỏi: “Phương nương bị bệnh gì, có nguy hiểm không?”

Phương ngự y đợi Lục Mộng đi xuống, lúc này mới đáp: “Vương gia, Hạ cô nương không phải là sinh bệnh, mà là có tin vui!”

“Hả?” Trầm Tử Trai ngây ngô ngẩn ngơ, có chút không phản ứng kịp, “Có thai?”

Phương ngự y nhìn Trầm Tử Trai nói: “Hạ cô nương nói nàng vẫn còn con gái, không chịu tin mình có tin vui!”

Trầm Tử Trai không dám tin hỏi: “Thật có tin vui? Nhưng bốn vương chưa chạm vào nàng mà, quả thực không hề phá thân nàng!”

Phương ngự y ngửa đầu thờ dài nói: “Cũng đã từng có ví dụ về việc chưa hư thân mà có thai, là ghi chép trong sách cổ, ngàn năm có một, không ngờ Vương gia lại gặp được! Oa nhi này, nhất định là thông tuệ đến cực điểm, là một oa nhi vũ dũng vô song.”

Đến bây giờ Trầm Tử Trai mới phản ứng được, quả thật mình đã khiến Hạ Trọng Phương mang bầu, nhất thời hắn nhảy dựng lên, không quan tâm đến thân phận, lăn lộn dưới đất, vui mừng reo lên: “Quả nhiên bốn vương không phải là người thường, chỉ như vậy, cũng có thể khiến cho phương nương có bầu. Aha, bốn vương sẽ làm cha!”

Phương ngự y yên lặng nhìn Trầm Tử Trai lật tới lật lui dưới đất, mệt mỏi đứng lên, lúc này mới nói: “Vương gia, người ở đây vui vẻ, còn Hạ cô nương, nàng muốn đi tìm cái chết kia! Nàng là một cô nương chưa lập gia đình, đột nhiên lại có thai, làm sao ngẩng đầu nhìn người được?”

Trầm Tử Trai cả kinh, bình tĩnh lại nói: “Bốn vương phải nhanh chóng đón nàng vào cửa mới được.” Nói nhớ rồi lại nhớ tới cái gì, hỏi Phương ngự y: “Lão Phương à, bản vương vẫn bị bệnh, Phương nương lại dùng thuốc, hiện giờ nàng có thai, thật sự sẽ không tổn hại đến đứa bé chứ?”

Đến bây giờ Phương ngự y đành phải nói thật: “Vương gia, dự đoán trong cơ thể người, thực ra đã bị thanh trừ gần hết rồi, từ tháng trước, đã có thể gần gũi nữ sắc. Thuốc cho Hạ cô nương uống, cũng đã sửa lại phương thuốc, lúc này vừa mới có thai, sẽ không tổn hao gì đến oa nhi.”

Lúc này Trầm Tử Trai mới yên lòng, sau đó lại nói: “Sáng mai bốn vương sẽ tiến cung cầu xin hoàng tổ phụ, nhờ khâm thiên giám tìm ngày tốt, cho kịp nghênh đón Phương nương xuất giá.”

Hai tay Phương ngự y ôm ngực: “Hạ cô nương muốn làm chính phi, không muốn làm trắc phi, cũng không muốn chung chồng với người khác. Hiện nay nàng có thai, tâm tình kích động, nếu không thuận theo ý nàng, rất dễ sanh non, Vương gia hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Trầm Tử Trai vừa nghĩ tới bản thân được làm cha, hùng tâm tráng chí này đều vụt qua một bên, nói một mạch: “Bản vương lập tức đi cầu hoàng tổ phụ tìm cách rút vị trí trắc phi của Vương Du và Tô Ngọc Diệp, chỉ đón Phương nương làm chính phi.”

Phương ngự y nói: “Vương gia nhất định phải làm như vậy sao? Không hối hận à?”

Trầm Tử Trai nhiệt tâm nói: “Thời gian bản vương bị bệnh, may mà nhờ có Phương nương mới có thể sống lại, hôm nay nàng mang thai con của bản vương, bất kể như thế nào, ta cũng phải cầu hoàng tổ phụ thành toàn. Nếu như hoàng tổ phụ không đồng ý, bản vương sẽ rời bỏ vị trí Tề vương này, cùng Phương nương tha phương cũng được. Trước kia bản vương tranh đấu, chỉ là để sống sót, để có hậu duệ kế thừa mạch nhân vương phủ. Hôm nay đã có hậu, những chuyện khác, tất nhiên là đặt sang một bên.”

Một đầu khác, Hạ Trọng Phương khóc trong chăn, vẫn không chịu tin mình có tin vui như cũ.

Tiền Bà Từ vội nhỏ giọng khuyên bảo: “Phương nương, hiện nay có thai, con không thể cứ khóc như vậy được. Hơn nữa, nếu Vương gia biết, nhất định sẽ sớm đón con vào phủ cho kịp, mà nếu đã qua cửa, hết thấy đều tốt đẹp.”

Hạ Trọng Phương chỉ cảm thấy từ khi bản thân sinh ra tới nay, liên tục xui xẻo, ông trời cứ mãi khảo nghiệm nàng, không muốn để nàng sống tốt, nên khóc: “Con cũng không biết Vương gia nghĩ như thế nào nữa? Nếu hấn hoài nghi con, con thật đúng là không cách nào giải thích được.”

Tiền Bà Từ cũng thở dài, Phương nương đúng là khổ mà! Chuyện như vậy cũng có thể đụng tới, rốt cuộc là...

Hai người đang nói, chợt nghe giọng Linh Chi ở bên ngoài bẩm: “Phương nương, Vương gia tới, đã đến ngoài cửa phủ, nói là tới thăm bệnh, đi cùng người còn có Phương ngự y.”

“Mau mời bọn họ vào đi!” Tiền Bà Từ vui mừng, Vương gia đến, chắc chắn là tới nhận con, rồi thương lượng giải quyết vấn đề.

Hạ Trọng Phương nghe Trầm Tử Trai suốt đêm chạy tới, cuối cùng cũng thở dài một hơi, “Hức hức...” Thực không may, số khổ quá đi, tự nhiên lại có tin vui!

Tiếng Trầm Tử Trai cước bộ, cực kỳ hữu lực, đi vào Giản phủ, thấy Giản thái phó và thái phó phu nhân, liền muốn xin một mình gặp mặt Hạ Trọng Phương.

Aha, bản vương sắp làm cha, từ nhỏ đến lớn, cuối cùng cũng có hi sự lâm thân! Lão Thiên đối đãi với bản vương cũng không tệ!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi, ta cũng hiểu được tình này tiết rất cầu huyết

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Holilinhk

Trầm Tử Trai vào phòng Hạ Trọng Phương thì Tiền Bà Từ đã dẫn bọn nha hoàn lui xuống từ sớm, để bọn họ ở riêng với nhau.

Tuy nói như vậy là không hợp lý, nhưng ai bảo Hạ Trọng Phương vốn là nữ nương của Trầm Tử Trai, lại được phong là trắc phi, Trầm Tử Trai muốn nói chuyện riêng với Hạ Trọng Phương, cũng không có gì trở ngại.

Hạ Trọng Phương bị giữ ngồi xuống, nghe tiếng bước chân tới, đưa mắt nhìn, liền thấy Trầm Tử Trai đi vào, một lần nữa rơi lệ, vẫn chưa thành thân mà đã có tin vui, nếu truyền ra ngoài, bảo nàng phải làm như thế nào đây?

Chốc sau, Trầm Tử Trai vào phòng, hấn đi rất nhẹ chỉ lo mình dọa Hạ Trọng Phương, đợi khi thấy Hạ Trọng Phương ngồi trên giường, giọng nói mềm xuống, gọi: “Phương nương!”

Hạ Trọng Phương không đáp, vẫn chôn đầu vào đầu gối, buồn bực khóc.

Trầm Tử Trai nghe tiếng khóc của nàng, có chút luống cuống, hai ba bước tiến đến, ngồi vào mép giường, đưa tay muốn ôm Hạ Trọng Phương, rồi lại rút về, chỉ thấp giọng nói: “Phương nương, đừng khóc nữa, tất cả đã có bản vương rồi!”

Có thể không khóc sao? Đợi lại người là cô nương chưa lập gia đình, đột nhiên mang thai, xem người có khóc không? Lòng Hạ Trọng Phương oán giận, chỉ biết thút thút khóc.

Trầm Tử Trai khăn trương, lên tiếng dụ dỗ: “Đừng khóc nữa, nàng muốn như thế nào, bản vương đều đồng ý hết, nhé!”

“Ta không muốn chưa cưới mà ôm hài tử, người có thể giúp ta giải quyết vấn đề này không? Đều tại người cả!” Hạ Trọng Phương ngẩng đầu, mắt hồng hồng, có một nét đáng yêu khác lạ.

Trầm Tử Trai vội vàng phụ họa: “Đều do bốn vương, cứ trách bốn vương đi!”

Hạ Trọng Phụng thấy Trầm Tử Trai nhận sai, dễ chịu hơn một chút, nhưng vẫn còn thút thít: “Bây giờ phải làm sao mới tốt chứ? Tôi là con gái riêng, tôi không muốn con mình sinh ra cũng là con gái riêng. Và lại mẹ đẻ tôi là thiếp thị, tôi cũng không hy vọng bản thân trở thành thiếp thị, lại sinh ra nữ tử thứ xuất.”

Hiện giờ Trầm Tử Trai chỉ sợ Hạ Trọng Phụng có uẩn khuất trong lòng, có cái gì mà không chịu đồng ý chứ? Nên nói: “Mấy chuyện này rất dễ, đợi sáng mai bốn vương tiến cung, cầu xin hoàng tổ phụ, xin ông rút lại thánh chỉ sắc phong tước phi lần trước, sửa lại phong nàng làm chính phi, trong tháng này chúng ta sẽ thành thân. Đến lúc đó sinh hạ oa nhi, thì nói là sinh non hơn một tháng.”

Hạ Trọng Phụng nghe chính miệng Trầm Tử Trai đồng ý những điều kiện này, trong lòng an tâm một chút, lại hỏi: “Còn Du nương và Diệp nương thì làm sao bây giờ? Vốn được phong là trắc phi, đột nhiên lại rút lui, các nàng có thể bị người ta chế nhạo hay không?”

“Nàng lo lắng nhiều quá đấy.” Trầm Tử Trai cười nói: “Vốn Vương Du cũng không muốn làm cái trắc phi này, trước đó đã bảo Vương trạng nguyên tiến cung cầu rút lại trắc phi, lại còn nhờ nàng nói, nếu không chịu rút lại vị trí trắc phi, sẽ tự sát trong kiệu hoa lâm môn đó, nàng quên rồi sao? Hiện giờ rút trắc phi lại là đúng với ý nguyện của nàng. Về phần Tô Ngọc Diệp, tất cả mọi chuyện đã có thực phi nương nương đảm bảo, cũng sẽ không có việc gì.”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe hẳn sẽ không vì yêu cầu của mình mà thương hại người khác, nàng yên tâm hơn trước rất nhiều, nhưng cũng lo hoàng đế sẽ không chấp nhận thỉnh cầu của Trầm Tử Trai.

Trầm Tử Trai trấn an: “Hoàng tổ phụ cũng muốn ôm chất trai, biết được nàng có tin vui, nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của bốn vương. Nếu ông không đáp ứng, bốn vương cũng không cần phong hào Tề vương này, dẫn theo nàng rời xa chốn kinh thành, bình thân sống qua ngày là được rồi.”

“Vương gia nguyện ý vì tôi mà buông tha phong hào Tề vương, rời xa kinh thành?” Hạ Trọng Phụng kinh ngạc một chút, không thể tin được ở trong lòng Trầm Tử Trai mình có lớn phân lượng như vậy.

Trầm Tử Trai nói: “Vì hài nhi chúng ta, tất nhiên bốn vương có thể buông tha tất cả.”

Hạ Trọng Phụng ngần ra, bật thốt lên: “Thì ra Vương gia là vì oa nhi, không phải là vì tôi.”

“Phụng nương cần chi để tâm vào chuyện vụn vặt này? Oa nhi, là oa nhi của nàng và bốn vương mới có thể khiến bốn vương buông tha tất cả, nếu đổi lại là cô nương khác ôm oa nhi của bốn vương, bốn vương chưa chắc sẽ buông tha hết cả.” Cuối cùng Trầm Tử Trai kéo Hạ Trọng Phụng vào trong lòng, thấp giọng nói: “Phụng nương, bốn vương nói như vậy nàng đã an tâm chưa?”

Hạ Trọng Phụng nói: “Dù sao tất cả trở thành sự thực, mới có thể an tâm.”

Trầm Tử Trai lại nói: “Sáng mai bốn vương tiến cung, nhất định sẽ mang tin tức tôi rời cung, nàng yên tâm đi.”

Hạ Trọng Phụng dựa vào ngực Trầm Tử Trai, nghe nhịp tim của hắn, dần dần an tĩnh lại, hắn vừa nghe tin này, tới đây nhanh như vậy, nói ra những lời hứa hẹn đó, đối với nàng, chung quy cũng có vài thật tình.

Một lát sau, Trầm Tử Trai mới từ trong phòng Hạ Trọng Phụng đi ra, giục ngựa trở về vương phủ. Ngày hôm sau, trời vừa hừng sáng, Trầm Tử Trai đã đưa tấu xin tiến cung cầu kiến hoàng đế.

Cảnh Tông hoàng đế bãi triều, thấy tấu của Trầm Tử Trai, liền cho người truyền hắn tiến cung.

Phen này Trầm Tử Trai tiến cung, mãi đến ban đêm mới ra khỏi cung, vừa rời cung, hắn không trở về vương phủ mà đi tới Giản phủ.

Hôm nay Hạ Trọng Phụng vẫn chờ tin tức, nàng cực kỳ bất an, vì sợ người ta nhìn ra manh mối, nên đành cố gắng chịu đựng, mới không cho người đi qua vương phủ hỏi thăm tin tức. Không ngờ Tiền Bà Tử chạy tới nói: “Phụng nương, Vương gia tới, đến ngoài cửa phủ rồi.”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, căng thẳng giờ mới buông lỏng, thở dài thậm thụt.

Trầm Tử Trai mang theo thánh chỉ đến Giản phủ, sau đó tuyên đọc thánh chỉ, lại cùng nói chuyện với mọi người trong Giản phủ một phen, chỉ nói là La đạo trưởng đoán bát tự cho hắn, phát hiện bát tự của hắn và Hạ Trọng Phụng là bát tự ông trời tác hợp cho, và Hạ Trọng Phụng vượng phu, lại là ân nhân của hắn... Hiện hoàng thượng đặc biệt ban thưởng Hạ Trọng Phụng làm chính phi của hắn, chọn ngày hai mươi sáu tháng này là ngày tốt để thành thân, gả vào vương phủ, cố gắng chuyên tâm cứu trị cho hắn.

Hạ nhân Giản phủ thấy tối hôm qua Hạ Trọng Phụng không đến vương phủ, Trầm Tử Trai lập tức tới đây, hôm nay lại tới tuyên thánh chỉ, liền âm thầm suy đoán, có thể là Hạ Trọng Phụng không muốn qua đây cho sửa nữa, Trầm Tử Trai không bỏ được nàng, nên liền tiến cung cầu xin hoàng đế phong Hạ Trọng Phụng làm chính phi.

Giản thái phó và thái phó phu nhân cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ là vừa nghĩ đến đầu sao hoàng đế ban thưởng Hạ Trọng Phụng làm chính phi của Trầm Tử Trai cũng là chuyện tốt, nên cực kỳ vui mừng.

Trầm Tử Trai nói xong, hẳn lại cầu thương lượng riêng với Hạ Trọng Phụng một việc, mọi người thức thối, đều lui xuống.

Hạ Trọng Phụng thấy quả nhiên Trầm Tử Trai cầu được thánh chỉ, nhất thời mừng đến chảy nước mắt, che mặt nói: “Tạ ơn vương gia!”

Trầm Tử Trai thấy trong phòng không có người khác, bước lên phía trước giúp Hạ Trọng Phụng lau nước mắt, ôm nàng vào lòng nói: “Nàng xem, không phải là giải quyết rồi sao? Nàng cứ an tâm ngồi chờ xuất giá nhé, chỉ còn tám ngày nữa thôi!”

Hạ Trọng Phụng vừa nghe, tránh khỏi ngực Trầm Tử Trai, ngửa mặt hỏi: “Không kịp chuẩn bị đồ cưới, sao lại bảo là tốt?”

Trầm Tử Trai cười sờ đầu nàng nói: “Bổn vương cưới phi, tất cả đã được nội vụ phủ xử lý, đồ cưới của nàng và những thứ khác cũng giao cho bọn họ làm, nàng không cần để ý gì cả, an tâm đợi gả đi là tốt rồi.” Sau đó lại thủ thi chỉ bảo Hạ Trọng Phụng một phen, chỉ nàng ăn nói làm sao để ứng đối với đám người thái phó phu nhân, tránh lộ sơ hở, khiến người ta biết nàng có hi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Edit: Holilinhk (Holilinhk.wordpress.com)

Trầm Tử Trai đêm nay, đi ngủ sớm. Ngày hôm sau, còn phải đi bái phỏng Vương Tĩnh Huy, tìm đường bồi tội.

Vương Tĩnh Huy vốn cũng không muốn để Vương Du làm trắc phi, đợi đến khi trong cung hạ chỉ, hạ lệnh rút lui vị trí trắc phi, tuy có chút mất mặt, nhưng thật ra ông thờ phào nhẹ nhõm. Đợi khi thấy Trầm Tử Trai đến bồi tội, ông nói: “Du nương thân thể không tốt, vốn không thích hợp làm trắc phi, Vương gia không cần phải như vậy.”

Trầm Tử Trai thấy Vương Tĩnh Huy không trách cứ, tất nhiên là thờ phào, cười nói: “Bản vương là một một lòng muốn liên thân với Vương trạng nguyên, chỉ là La đạo trưởng đã nói bất tự không hợp, tự cũng không biết làm sao.”

Mặc dù Vương Tĩnh Huy suy đoán lý do tại sao Trầm Tử Trai lại đột nhiên thay đổi vào lúc này, chỉ nguyện cưới Hạ Trọng Phụng làm chính phi, tất nhiên là trong lòng nghi hoặc, nhưng dẫu sao thì nữ nhi vốn cũng không muốn làm trắc phi, như vậy cũng coi như được đền bù sở nguyện, ông cũng không muốn miệt mài theo đuổi, chỉ nói: “Vương gia bị bệnh vài năm nay, quả thực cũng nên tìm một vị có bất tự thích hợp để xung hi.”

Vừa nói chuyện, Vi Thanh Mĩ cũng đi ra.

Mặc dù Vương Du không muốn làm trắc phi, nhưng cũng âm thầm muốn làm chính phi, lúc này hoàng đế lại rút lui vị trí trắc phi của nàng, để Hạ Trọng Phụng làm chính phi, nàng bị đá kích, nên đã ngã bệnh.

Vi Thanh Mĩ để ý việc Vương Du bị bệnh, trong lòng nén giận, vừa thấy Trầm Tử Trai đương nhiên không thể đưa ra vẻ mặt hòa hảo, nói: “Chúng ta chỉ thảo dân, Vương gia muốn nạp chúng ta Du nương làm trắc phi liền nạp, không muốn nạp nữa thì rút, tất cả chỉ vì ý nghĩ của Vương gia, chúng ta chỉ là thịt cá mặc cho người ức hiếp mà thôi.”

Trầm Tử Trai vội vàng bồi lễ, nói rằng lúc này chỉ biết xin lỗi Vương gia, sau này sẽ nghĩ cách bồi thường.

Vi Thanh Mĩ thấy Trầm Tử Trai như vậy, và lại đối phương dù sao cũng là vương gia, tự không tiện phát hỏa, hồi lâu mới nói: “Đã cưới Phụng nương rồi, thì đối với nàng tốt một chút. Con bé đã khổ mười tám năm, ta cũng mong nó có thể có những ngày trải qua thật hài lòng.”

Trầm Tử Trai vội bảo đảm nói: “Bổn vương nhất định sẽ đối xử thật tốt với Phụng nương, phu nhân yên tâm!”

Sắc mặt Vi Thanh Mĩ mới hơi hoãn lại, cách một hồi rồi nói: “Du nương bị bệnh, cầu Vương gia khi hồi phủ, mời Phụng nương y qua đây một chuyến, bắt mạch khai thuốc cho con bé.”

Tất nhiên là Trầm Tử Trai đồng ý.

Từ Vương gia đi ra, Trầm Tử Trai lại đi đến Tô gia một chuyến, bồi lễ với Tô gia.

Tô gia đã được Tô thực phi dẫn từ sớm, và lại thấy Trầm Tử Trai tự mình tới cửa giải thích, họ cũng không dám nửa câu oán hận, đành nhận một lễ.

Một lát sau, Trầm Tử Trai trở về vương phủ, bảo Phụng nương y đi qua chẩn bệnh cho Vương Du, còn hần và Kiều Thiệu Nguyên cùng La Quân Dụng thương nghị mọi chuyện.

Tối tối, Phụng nương y trở về từ Vương gia, đi vào bẩm lại bệnh tình Vương Du với Trầm Tử Trai, nói rằng nàng chỉ lát tích tụ thành bệnh, uống thuốc xong, dưỡng một thời gian sẽ ổn.

Trầm Tử Trai nhìn trời đã tối, liền có chút sốt ruột, nói: “Lão Phụng à, hiện giờ không có sữa uống, nên làm như thế nào cho phải đây?”

Phương ngự y nói: “Vương gia, Hạ cô nương đã có thai, tự không thể uống thuốc thúc sữa nữa, Vương gia đánh uống trà được vậy.”

“Thuốc kia có vị quái quá, người có thể hợp với một loại vị đạo khác hay không?” Trầm Tử Trai vừa nghĩ đến vị đạo của trà được, dạ dày lập tức không thoải mái.

Phương ngự y trầm ngâm nói: “Vương gia cũng khỏe được bảy tám phần rồi, có thể uống thuốc được rồi. Như vậy đi, ta đi luyện thuốc, chế thành được hoàn (thuốc viên), bôi một bên ngoài, lượng kiên, đắp thêm thuốc đông y nữa, ấu đó đưa Vương gia dùng.”

Trầm Tử Trai nói: “Chỉ cần không uống trà được, cái khác có thể thử xem.”

Đến khuya, lúc an giấc, Trầm Tử Trai lại lên con nghiện sữa, đành cho người bưng sữa tươi vào phòng, hắn uống non nửa bát, thì không thể uống tiếp được, yên lặng nhớ đến Hạ Trọng Phương, lại đếm xem còn cách ngày thành thân bao lâu nữa.

Phía Hạ Trọng Phương, để che giấu chuyện bản thân có thai, cũng mượn chuyện bản thân sắp gả, trốn trong phòng, dễ dàng không cần phải khỏi cửa.

Hôm nay, Phương Cháp Tâm tới cùng với Tiểu Ngọc Lan.

Tiểu Ngọc Lan nói thế nào đi nữa bà cũng không ngờ rằng Hạ Trọng Phương sẽ trở thành Vương phi, mà Vương Du thậm chí ngay cả trắc phi cũng không làm được, không khỏi thâm than số phận trêu người. Chỉ là hiện giờ bà là mẹ đẻ của Hạ Trọng Phương, Hạ Trọng Phương phải gả đi, tất nhiên bà phải tới một lần, cần dặn một ít chuyện.

Phương Cháp Tâm là thật tâm vui mừng cho Hạ Trọng Phương, cười nói: “Chúc mừng Vương phi!”

Hạ Trọng Phương vội vàng bảo Phương Cháp Tâm ngồi xuống, cười trách: “Còn chưa vào phủ mà đã gọi loạn, để người ta nghe thì không hay đâu.”

“Sao nào? Không phải là chỉ còn vài ngày nữa, là có thể làm Vương phi sao?” Phương Cháp Tâm trêu ghẹo một câu.

Tiểu Ngọc Lan mỉm cười nghe hai người nói, đợi đến khi Phương Cháp Tâm thức thòi, đi ra ngoài xem hoa cùng với Tiền Bà Tử, lúc này bà mới dặn dò Hạ Trọng Phương sau khi xuất giá phải hầu hạ trượng phu như thế nào, nói xong thì rơi lệ, “Nữ nhi, con là khổ tận cam lai, đi nương cũng có thể yên tâm. Số di nương đã khổ, ngược lại cũng mong nữ nhi có thể có một mái ấm thật tốt.”

Hạ Trọng Phương nắm nhẹ tay Tiểu Ngọc Lan nói: “Đi nương, người cứ yên tâm, nếu ta thành Vương phi, tự có thể quản lý gia sự vương phủ, sau này cũng có thể chăm sóc di nương một chút. Hơn nữa một khi ta được gả vào vương phủ, Phương gia tự nhiên phải đối đãi khác với người, không dám làm trái ý người.”

Tiểu Ngọc Lan nghe Hạ Trọng Phương nói, trong lòng đủ mọi tư vị, chỉ là muốn, bất kể như thế nào, Hạ Trọng Phương trở thành Vương phi, bà cũng là một bước lên thuyền, hiện nay ở Phương gia so với chính thất bà sống còn thoải mái hơn. Còn thân nữ Vương Du của mình, mặc dù không được làm Vương phi, nhưng cũng có thể tìm được đất tể, một thời ưu sầu giảm đi rất nhiều.

Hai mẹ con nói chuyện một lúc thì Bạch thị phu nhân cho người qua mời Hạ Trọng Phương, bà ta cũng có lời muốn dặn dò, lúc này Tiểu Ngọc Lan đành cáo từ rời phủ.

Ngày hai mươi sáu tháng mười một, Trầm Tử Trai và Hạ Trọng Phương đại hôn, vì hôn kỳ quá hấp tấp, nên không tránh khỏi sơ sót, nhưng trong mắt người ngoài, cũng coi như một thịnh huống chưa bao giờ có.

Người kinh thành trong xem lễ xong, tất cả đều lặng lẽ thảo luận hôn sự của Trầm Tử Trai và Hạ Trọng Phương, cũng cho rằng, Trầm Tử Trai bị bệnh mấy năm nay, hiện giờ là cưới phi xung hi. Cũng nhờ thân thế và kinh lịch Hạ Trọng Phương như vậy, mới có thể giúp hắn ngăn trở bệnh tai.

Trầm Tử Trai lại sợ Hạ Trọng Phương có sơ xuất, trong lúc hành lễ các loại hắn đều muốn che chở cho Hạ Trọng Phương, vì ngại trước mắt bao người, vừa rồi mới án binh bất động, hành sự theo an bài của quan lễ nghi.

Mặc dù Hạ Trọng Phương mới có bầu, nhưng nàng không phải nữ tử được nuông chiều ở khuê phòng, mà là người vất vả buôn tẩu, cơ thể rất khỏe mạnh, mặc cho hôn lễ phiền phức, nàng vẫn có thể đứng vững.

Chủ trì hôn lễ, chính là thái tử và thái tử phi.

Chúng tân khách thấy như vậy, tâm trạng đại định, xem ra quả thực thái tử hòa hảo với Tề vương.

Sau khi hoàn lễ, Hạ Trọng Phương được đưa vào tân phòng, là Thanh Trúc và Thái Bạch dẫn người đi vào, phúc thân chúc mừng: “Chúc mừng Vương phi, mong Vương phi nhanh báo tin vui!”

Hạ Trọng Phương vội bảo các nàng đứng lên, ý bảo Linh Chi khen thưởng.

Linh Chi sớm có chuẩn bị, nhanh nhẹn khen thưởng, nàng khá thông minh, thấy rõ Thanh Trúc và Thái Bạch dẫn đầu, liền hỏi tên nhau, thấy các nàng đi xuống, lúc này mới giúp Hạ Trọng Phương cỡi lễ phục nặng nề trên đầu xuống, cho người bưng nước vào, cùng mấy nha hoàn khác hầu hạ Hạ Trọng Phương tắm rửa.

Lúc cả người Hạ Trọng Phương găm vào nước, mới phát giãócc đầu khớp xương thoải mái như muốn rời ra từng mảnh, lằm bằm nói: “Làm lẽ tận hai canh giờ, người nào thể chất yếu ớt, e là sẽ té xỉu tại chỗ.”

Linh Chi cười nói: “Thân thể Vương phi khỏe mạnh, dù làm lẽ hai canh giờ, cũng vẫn còn khí lực đầy thôi! Đến chúng nha hoan hầu hạ cũng đứng không vững nữa này.”

Hạ Trọng Phương lặng lẽ sờ sờ bụng nhỏ, nữ nhi à, chúng ta đã vào vương phủ, sau này đã danh chính ngôn thuận, sẽ không để cho con trở thành con gái riêng đâu. Nàng âm thầm đồ dành cái bụng một chút, đồ dành xong, đột nhiên nhớ tới, có lẽ đây không phải là một nữ nhi, mà là một nhi tử thì sao?

Nàng tắm rửa xong, thay đổi xiêm y thường, ngồi ở mép giường, chờ Trầm Tử Trai đi vào.

Đám người Linh Chi thấy Trầm Tử Trai đi vào, vội vàng lui ra cạnh cửa, cung kính đứng thẳng chờ sai sử.

Trên người Trầm Tử Trai có mùi rượu, chỉ sợ Hạ Trọng Phương khó chịu, đứng cách xa nàng hai bước, mỉm cười nhìn nàng, nhẹ gọi: “Vương phi, Phương nương!”

Hạ Trọng Phương đưa mắt nhìn Trầm Tử Trai, thấy hần mặc hi phục, càng lộ ra tuấn mi tinh nhãn, thần thái phấn khởi, nhất thời tâm như nổ lớn, một vị Vương gia anh tuấn như vậy, sau này phu quân của mình, mình có thể mặc sức vui vẻ với hần.

Trầm Tử Trai thấy kiều nhan Hạ Trọng Phương như hoa, xấu hổ ngồi bên giường, như hoa hứng sương ban mai, khiến người ta muốn đưa tay ngắt lấy, tâm cũng động, đi lên trước một bước, lại lui ra phía sau một bước, cười nói: “Bản vương tắm rửa xong sẽ tiếp tục nói chuyện với nàng.” Nói phân phó người chuẩn bị nước, hần tự tới tịnh trong phòng thay y phục.

Trầm Tử Trai tắm rửa xong đi ra, thấy Hạ Trọng Phương dựa vào gối đầu nhìn hần, lúc này hần mới ngồi bên mép giường, hỏi: “Có mệt hay không?”

Hạ Trọng Phương gạt đầu nói: “Mệt chết đi được!”

Trầm Tử Trai vừa nghe, liền nói: “Muốn an giấc chưa?”

Hạ Trọng Phương cười nói: “Còn phải uống canh sum họp nữa mà!”

Bà tử đứng bên ngoài nghe được động tĩnh, vội vàng bưng canh sum họp tiến vào, nhìn bọn họ ăn, còn nói thêm mấy lời cát tường, lúc này mới lui xuống.

Lát sau có nha hoàn bưng nước vào cho bọn họ súc miệng rửa tay, cũng chúc phúc một phen, sau đó tất cả lui ra ngoài cửa.

Trầm Tử Trai cỡi giày treo lên giường, đưa tay ôm chặt lấy Hạ Trọng Phương, ôm nàng vào lòng, dùng tay sờ sờ bụng nàng, vừa nói: “Oa nhi có nháo nhàng không?”

Hạ Trọng Phương bật cười nói: “Lúc này mới hơn một tháng, làm sao mà nháo chứ?”

Trầm Tử Trai dè dè dặt dặt phủ lên chỗ đẩy đà của Hạ Trọng Phương, nói nhỏ: “Phương nương!”

“Ừ?” Hạ Trọng Phương đặt đầu lên bà vai Trầm Tử Trai, nhẹ nhàng cọ xát.

Cuối cùng Trầm Tử Trai phun một câu: “Bản vương muốn uống sữa!”

Hạ Trọng Phương: “...”

Trầm Tử Trai ngồi vị đạo trên người Hạ Trọng Phương, con nghiện sữa phát tác, kể khổ: “Đã mười ngày không được uống sữa, chỉ uống trà được.”

Hạ Trọng Phương thăm dò mò hỏi, nói nhỏ: “Vương gia, hiện nay ta mang thai oa nhi, không thể uống thuốc thúc sữa nữa. Không có sữa.”

Trầm Tử Trai thấp giọng nói: “Không có sữa, nhưng để bản vương ngâm chơi cũng được.” Nói rồi vén xiêm y Hạ Trọng Phương lên.

Sau khi Hạ Trọng Phương mang thai, nơi ngực có chút trướng trướng, cực kỳ mất cảm, Trầm Tử Trai vừa đụng, không khỏi khẽ kêu lên một tiếng.

Trầm Tử Trai vén xiêm y Hạ Trọng Phương, kéo hung y, sớm một ngụm ngâm vào, khẽ liếm nhẹ duyên, tay kia thì thường thức chỗ đẩy đà bên kia của Hạ Trọng Phương, mơ hồ nói: “Lớn hơn rất nhiều, mềm hơn rất nhiều.”

Hạ Trọng Phương bị duyên một cái, một trận tê dại truyền từ ngực tới toàn thân, không khỏi rên. Ngâm ra, kiều kiều hô: “Vương gia, Vương gia...”

Trầm Tử Trai mút vào, bàn tay to dôi về phía dưới, phủ lên chỗ mất cảm của Hạ Trọng Phương, nhẹ nhàng xoa nắn, ngón tay treu chọc Hạ Trọng Phương, dần dần trượt nhập bên trong động hoa đào.

Hạ Trọng Phương sợ hãi, đè tay của Trầm Tử Trai lại, nói nhỏ: “Vương gia, lúc này không thể, nếu kinh động đến oa nhi, hậu quả khôn lường.”

Trầm Tử Trai vừa nghe, vội rút ngón tay ra, thở dốc nói: “Thế nhưng, chúng ta còn chưa...”

Hạ Trọng Phương đỏ hồng hai má, hai tay bám vào cổ Trầm Tử Trai, nàng nói: “Tiền ma ma nói,aphi sau bốn tháng, thai nhi ổn định, mới có thể.”

Trong lòng Trầm Tử Trai kêu khổ, đây là muốn nói, tuy rằng bản vương cưới Vương phi, không những không được uống sữa, mà cả đụng cũng không được đụng?

Một lát sau, Trầm Tử Trai buông Hạ Trọng Phương ra, cất cao giọng gọi hai nha hoàn ngoài cửa: “Hâm hai chén sữa tươi bung vào đây!”

Nha đầu ứng, lật đặt chuẩn bị.

Bưng sữa vào, Trầm Tử Trai cùng với Hạ Trọng Phương một người một chén, uống. Trầm Tử Trai nói là dùng để giải nghiện sữa, Hạ Trọng Phương từng nghe ma ma trong phủ đề cập qua, nói rằng người mang thai uống sữa tươi rất tốt, suy nghĩ mỗi đêm có nên uống một chén không.

Hai người uống sữa tươi xong, liền ôm nhau lên giường an giấc.

Mặc dù Trầm Tử Trai không cam lòng, thường thường sờ nhiều một chút, rốt cuộc hấn sợ kinh động đến thai nhi trong bụng Hạ Trọng Phương, nên không tiến thêm bước nào.

Hạ Trọng Phương giăng co một ngày đêm, chỉ cảm thấy vừa mỏi vừa mệt, nhắm mắt lại chỉ muốn ngủ mà thôi. Nhưng Trầm Tử Trai vẫn quần quít lấy, một lúc sờ sờ chỗ này, một lúc lại sờ sờ chỗ khác, tìm mọi cách vỗ về chơi đùa.

Vốn càng không có được, thì càng mê luyến.

Hạ Trọng Phương không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng trấn an Trầm Tử Trai nói rằng chỉ qua mấy tháng nữa là được, không nên nóng lòng, vân vân.

Cuối cùng Trầm Tử Trai lại xốc xiêm y Hạ Trọng Phương lên, lộ ra một điểm đỏ bồng, một ngum ngậm vào, dự định cứ ngậm như vậy đi vào giấc ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có người bạn nói vài chuyện giống nữ chính trong truyện. Ở đây muốn giải thích một chút, mặc dù là đây là một chuyện có xác suất rất nhỏ, nhưng quả thật có ví dụ thực tế đã phát sinh. Có tin tức từng nói, một bạn nam và một bạn nữ thân thiết ở công viên, bạn nam chỉ cọ nhẹ một chút, bắn ở ngoài quần bạn nữ, bạn nữ liền mang bầu.

Còn có chuyện ở hồ bơi, không cùng nam giới làm gì, làm sao có bầu. Mọi người chú ý sự việc một chút, nhìn bằng nhiều góc độ để thấy thí dụ chân thực.

Mặt khác, bên cạnh tôi cũng có người quen phát sinh loại chuyện xác suất nhỏ này. Nữ bị cảm mạo, mặc áo ngủ nằm trên giường, bạn trai tới thăm bệnh, hai người lăn lăn một vòng, không có cỡi quần đâu nha, một tháng sau, nữ mang bầu, cô nàng vẫn còn là xử nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.